

[Đam Mỹ] Quân Lâm Thiên Hạ

Contents

[Đam Mỹ] Quân Lâm Thiên Hạ	4
1. Chương 1	5
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	19
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	35
24. Chương 24	36
25. Chương 25	37
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	44
31. Chương 31	46
32. Chương 32	48
33. Chương 33	50
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	54
37. Chương 37	55
38. Chương 38	57
39. Chương 39	58
40. Chương 40	59

41. Chương 41	61
42. Chương 42	62
43. Chương 43	64
44. Chương 44	67
45. Chương 45	68
46. Chương 46	69
47. Chương 47	70
48. Chương 48	72
49. Chương 49	74
50. Chương 50	75
51. Chương 51	76
52. Chương 52	79
53. Chương 53	81
54. Chương 54	82
55. Chương 55	83
56. Chương 56	86
57. Chương 57	87
58. Chương 58	88
59. Chương 59	91
60. Chương 60	93
61. Chương 61	94
62. Chương 62	96
63. Chương 63	98
64. Chương 64	99
65. Chương 65	100
66. Chương 66	103
67. Chương 67	105
68. Chương 68	106
69. Chương 69	107
70. Chương 70	108
71. Chương 71	111
72. Chương 72	112
73. Chương 73	113
74. Chương 74	116
75. Chương 75	117
76. Chương 76	118
77. Chương 77	121
78. Chương 78	122
79. Chương 79	124
80. Chương 80	126
81. Chương 81	129
82. Chương 82	130
83. Chương 83	131
84. Chương 84	133
85. Chương 85	134
86. Chương 86	136
87. Chương 87	137
88. Chương 88	139
89. Chương 89	140
90. Chương 90	141
91. Chương 91	142
92. Chương 92	143
93. Chương 93	146
94. Chương 94	147

95. Chương 95	149
96. Chương 96	150
97. Chương 97	151
98. Chương 98	154
99. Chương 99	155
100. Chương 100	156
101. Chương 101	158
102. Chương 102	161
103. Chương 103	162
104. Chương 104	163
105. Chương 105	164
106. Chương 106	167
107. Chương 107	169
108. Chương 108	170
109. Chương 109	172
110. Chương 110	174
111. Chương 111	176
112. Chương 112	177
113. Chương 113	180
114. Chương 114	182
115. Chương 115	184
116. Chương 116	186
117. Chương 117	188
118. Chương 118	189
119. Chương 119	191
120. Chương 120	192
121. Chương 121	194
122. Chương 122	195
123. Chương 123	197
124. Chương 124	198
125. Chương 125	201
126. Chương 126	202
127. Chương 127	203
128. Chương 128	204
129. Chương 129	207
130. Chương 130	208
131. Chương 131	210
132. Chương 132	211
133. Chương 133	213
134. Chương 134	214
135. Chương 135	216
136. Chương 136	217
137. Chương 137	219
138. Chương 138	220
139. Chương 139	222
140. Chương 140	223
141. Chương 141	226
142. Chương 142	227
143. Chương 143	228
144. Chương 144	229
145. Chương 145	232
146. Chương 146	233
147. Chương 147	235
148. Chương 148	236

149. Chương 149	239
150. Chương 150	240
151. Chương 151	241
152. Chương 152	243
153. Chương 153	245
154. Chương 154	247
155. Chương 155	248
156. Chương 156	249
157. Chương 157	251
158. Chương 158	253
159. Chương 159	254
160. Chương 160	255
161. Chương 161	257
162. Chương 162	259
163. Chương 163	261
164. Chương 164	262
165. Chương 165	263
166. Chương 166	266
167. Chương 167	267
168. Chương 168	269
169. Chương 169	270
170. Chương 170	273
171. Chương 171	274
172. Chương 172	275
173. Chương 173	277
174. Chương 174	279
175. Chương 175	280
176. Chương 176	281
177. Chương 177	283
178. Chương 178	286
179. Chương 179	287
180. Chương 180	288
181. Chương 181	290
182. Chương 182	292
183. Chương 183	293
184. Chương 184	295
185. Chương 185	296
186. Chương 186	298
187. Chương 187	300
188. Chương 188	301
189. Chương 189	302
190. Chương 190: Pn 1: Chu Hi - Ánh Mặt Trời Cô Độc	303
191. Chương 191: Pn 2 : Dung Hàm Chi - Phượng Hoàng Giữa Trời Cao	307
192. Chương 192: Pn 3: Ôn Tử Nhiên - Ngọc Thô Được Mài Dũa	312
193. Chương 193: Pn 4: Nhiếp Kỳ - Đạo Chân Thấu Cõi Trần	316
194. Chương 194: Pn5: (topic) 888 Về Đối Tượng Hẹn Hò Quái Đản Của Tôi	320
195. Chương 195: Pn 6: Nếu Đại Yển Cũng Có Diễn Đàn Văn Học Đồng Nhân	327
196. Chương 196: Pn 7: Concept Hiện Đại. Từ 001 Đến 030	331
197. Chương 197: Pn 7: Concept Hiện Đại (tt)	336
198. Chương 198: Pn 8: Nguyên Đán	342

[Đam Mỹ] Quân Lâm Thiên Hạ

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cung đấu, cổ đại. . . Editor: dream ex Trong nhân gian đang thầm cảm tạ ông trời khi cho họ một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-my-quan-lam-thien-ha>

1. Chương 1

Hoàng đế lại lâm bệnh.

Thiên tử Đại Yến Nhiếp Huyễn là nhi tử độc nhất của lão hoàng đế, từ nhỏ thân thể xương cốt đã không khỏe, mười sáu tuổi kế thừa ngôi vị hoàng đế, một năm có đến hơn nửa là ốm đau bệnh tật, cổ tình đã bệnh lại còn hao sắc, còn gần nửa năm kia cơ hồ vùi trong hậu cung vờn nữ nhân, năm nay mới hơn hai mươi tuổi, nhi nữ đã vượt qua hai con số.

Đại Yến môn phiệt kiêu hoàng, thế gia nắm quyền, lão hoàng đế chăm lo việc nước không để gì thu thập ra thành bộ dáng, lại cũng bị mệt mỏi quá độ, đem gia nghiệp to lớn quẳng cho nhi tử ốm đau bệnh tật không tiền đồ này, liền buông tay mà đi.

May mắn trong triều còn có hiền thần, văn võ đều có thể dùng, cũng đều do lão hoàng đế một tay đề bạt, vài năm nay ngược lại cũng không tệ.

Hoàng đế lúc này bệnh nặng, hỗn loạn, ba ngày trước đã không thể nói chuyện, trước mắt cơm nước đều không ăn, nhi tử lớn nhất của hoàng đế chỉ mới năm tuổi, nói cũng chưa thể nói rành mạch, bên phía tôn thất sớm đã rục rịch. Đệ đệ của lão hoàng đế, Thành vương Nhiếp Kỳ, mấy ngày nay mỗi ngày đều ra ra vào vào trong cung, hôm qua còn đến phủ thừa tướng Chu Hi, nửa đêm mới ra khỏi phủ.

Trong triều cao thấp ai cũng không hồ đồ, thừa tướng Chu Hi xuất thân thế gia đại tộc, trên triều lấy thúng úp voi, thứ tướng Dung Hàm Chi đấu với hần còn không lại đều bị Chu Hi đẩy đến phương bắc mang binh đánh nhau với man di, cao thấp trong triều đều bị hần thu xếp được bền chắc như thép, Thành vương đáp lên Chu Hi, tới khi hoàng đế nhắm mắt, ngồi vào long ỷ trên đại điện sẽ là ai cũng coi như là đã định.

Dù sao khảng định không phải là Đại hoàng tử nói chuyện còn mang theo mùi sữa.

Hiện giờ cả triều đều chờ hoàng đế nhắm mắt, nuốt xuống hơi thở cuối cùng kia.

Các thái y quý đến tề chân, chỉ còn chờ tuyên bố bệ hạ cõi mây về trời.

Hoàng đế lại mở ra hai mắt.

2. Chương 2

Một trận đau đầu kịch liệt ập tới ngay khi vừa mở mắt, Cao Dực chần chờ nghĩ nghĩ, trăm đây là đang ở chỗ nào a?

Ký ức của một người khác cuộn cuộn đổ vào đầy đầu, thậm chí y còn tìm thấy chính mình trong đó, ngẩn người.

Trong trí nhớ người tên Nhiếp Huyễn này mình gọi là Chu Linh để Cao Dực, hoàng đế tiền triều, hoang dân vô sỉ, mưu cao thủ nặng, vào lúc bức gian thần tử lại bị thần tử kiên trì bắt khuất đâm chết trên long sàng, đã chết lại còn trở thành một trò cười.

Mà thái tử kế vị còn quá đáng hơn cả y, bị Chu Tuyên để Cao Bình dùng vũ lực phế truất. Sau đó Tuyên Đế trung hưng, tiền triều mới miễn cưỡng thêm một trăm năm mươi năm quốc tộ.

Cao Dực tức giận đến giơ chân: nhất định là bịa đặt!

Thở chết nhất Cao Bình kia là cháu y, cứ nhiên dám thừa dịp y chết mà soán vị, còn bố trí y thành như vậy! Dội một chậu phân vào đầu y!

Lúc y còn tại vị văn trị võ công là cỡ nào hưng thịnh, không nhặt của rơi trên đường, đêm ngủ không cần đóng cửa, quốc khố không còn chỗ chứa tiền!

Tuy rằng y cũng xây thêm hai tòa cung điện, nhưng cũng không phải lấy từ sưu cao thuế nặng, mà do y tích tụ vất vả mười năm!

Y nhiều tiền a! Tiền nhiều cũng không cho xài sao!

Y cũng tính là háo sắc, đặc biệt thích đùa giỡn triều thần, đây chính là tật xấu, nhưng y cũng không có làm quá phận a! Bằng không văn trị võ thịnh đến bằng cách gì...

Có thể vào triều làm quan đều là nhân trung tuần kiệt, y đường đường là thiên tử, không cần tốt nhất, chẳng lẽ muốn y phải đến kỹ viện tìm mấy tên đã bị chơi nát sao?

Nghĩ như vậy, nhưng vẫn chột dạ, cơ hồ muốn thở dài.

Haiz, biết sớm đã không làm tiểu Ngự Sử tính tình quật cường kia, thật không nghĩ tới khí khái sĩ nhân lại đáng sợ như vậy, thí quân mà hấn cũng dám?!

Cao Dực tức giận thêm đau đầu, bỗng nhiên sững sốt.

Đội đã, trăm không phải đã chết sao? Vậy hiện giờ trăm là ai?

Ký ức xa lạ vẫn đang không ngừng đổ vào khiến y đau đầu rên rỉ ra tiếng.

Nhiếp Huyễn.

Quốc quân Đại Yến, Nhiếp Huyễn.

Cao Dực ôm đầu nghĩ, ai nha, trời cao quả thực dài trăm không tề, tá thi hoàn hồn, thế nhưng đời này vẫn là hoàng đế.

Động tĩnh của y có chút lớn, ngự y phi tần cung nữ quỳ đầy trước sảnh đều thẩu lên, Cao Dực mở mắt ra nhìn, phát hiện mọi người trước mắt đều là đầy mặt quái gở.

Haiz, chẳng lẽ thật sự tá thi hoàn hồn? Nguyên chủ còn chưa có lạnh hãn đầu.

Lão thái y râu bạc run cầm cập lét tới bắt mạch cho y, sắc mặt trắng bệch, gào khóc to một tiếng, dọa y nhảy dựng: “Thiên hữu Đại Yến! Bệ hạ đại hảo!!!”

Cao Dực đau đầu đến nói không nên lời, thậm muốn một cước đá chết lão già to mồm này.

Hô cái gì hô, trăm là khỏe lên, không phải đi tong, người khóc tang cho ai nghe?

3. Chương 3

Bên ngoài một trận âm thanh ồn ào, một đám người vạch đám đông tiến vào, hai người đi đầu, một phong độ tuấn nhã ôn thuận như ngọc, một mi mục phát triển dung sắc đoan hoa, Cao Dực nhìn xem- - nga, hiện giờ nên gọi y là Nhiếp Huyễn- - trong lòng phấn khởi, đầu cũng bớt đau hãn.

Bất quá hiện giờ không phải là lúc ngắm mỹ nhân.

Y cau mày suy nghĩ, tìm kiếm hai người kia từ trong trí nhớ của nguyên chủ.

Phong độ xuất chúng phiêu phiêu như ngọc, mặc quan phục trọng thần màu tím, là thừa tướng Chu Hi – cánh tay đắc lực của y, theo ấn tượng của tiền thân, tài năng xuất chúng trung với nước nhà, sẽ vì quân thượng phân ưu, là lương thần chăm chỉ đệ nhất đẳng.

Chính là loại hình mà y thích nhất, nghĩ tới ngón trở lại ngứa ngáy.

Mi mục như họa biếng nhác cao quý, mặt quý phục thân vương, là Thành vương Nhiếp Kỳ - tiểu thúc của y, tuổi tác không lớn hơn y bao nhiêu, còn chưa tới ba mươi, tựa như còn trẻ hơn Chu Hi, thường ngày cũng cùng y thân cận, chưa từng nghe nói có bất cứ hạnh kiểm xấu gì.

Tiểu thúc thúc này bộ dáng thật sự đẹp, y không nhìn được nheo mắt nhìn ngắm, đối với thân thể mới tiếp quản này cũng thêm vài phần chờ mong.

Nhưng lòng Nhiếp Huyễn nhanh chóng trầm xuống.

Nguyên chủ tuổi trẻ đã có ba nhi tử bảy khuê nữ, còn có tiền đồ hơn y năm xưa, trưởng tử năm nay cũng đã năm tuổi.

Nhưng hiện tại bệnh đến sắp chết, trước mặt nhìn không thấy một hoàng tử nào, mà là tiểu hoàng thúc cùng chủ trì – không, mà là thừa tướng nắm giữ chính sách quan trọng của quốc quân cùng chắn trước cửa.

Kiếp trước y đã làm hoàng đế gần ba mươi năm, hiểu nhân tâm thần tâm hơn chính chủ nhiều lắm.

Đây rõ ràng là chờ nguyên chủ nhắm mắt, giả mạo chỉ dụ soán ngôi đoạt vị!

Qua loa nhớ lại sở tác sở vi của nguyên chủ sau khi đăng cơ, càng thêm tiếc rên sắt không thành thép, trong lòng nhủ thầm nếu đây mà là nhi tử của trẫm, sớm liền một kiếm chém chết tích đức cho tổ tông.

Đây là để lại cục diện rối rắm gì.

Y càng khổ tâm, đầu đau càng thêm lợi hại, rầm rì nói: “Là thừa tướng cùng hoàng thúc a...trẫm đau đầu không xong...muốn thanh tịnh thanh tịnh, đừng nhiều người như vậy ở trong này, đều lui ra đi.”

Thành vương bất động thanh sắc, ngược lại Chu Hi tiến lên hai bước, ánh mắt mang theo lệ quang, nắm lấy tay hắc nói: “Thân mình bệ hạ đại hảo, là ân sủng trời đất, thần thật sự là...thật sự là...”

Giọng nói thanh nhã, hết như vẽ ngoài, mang theo ý vị ghen ngào đủ để người làm tướng, làm cho tâm Nhiếp Huyễn ngứa đến càng thêm lợi hại, tay bị hắc nắm, cảm thụ được từng ngón tay thon dài mềm mại, nheo mắt hài lòng.

Đối với lời mà hắc nói lại là một chữ cũng không tin.

Ngừng một lát, y mới nói thêm: “Trẫm hiểu được trung tâm của ái khanh, trẫm ghi nhớ.” Dừng một chút lại hỏi “Tuấn nhi đâu? Quân phụ bệnh nặng, hắc thân là hoàng trưởng tử, sao không ở trước giường thăm bệnh?”

Nghe thấy hoàng thượng nhắc tới hoàng trưởng tử Nhiếp Tuấn, tất cả mọi người bỗng nhiên im lặng.

Mặc dù trong lời nói của hoàng đế mang theo nộ ý, nhưng không ai cho rằng y thật sự sinh khí vì nhi tử không ở trước mặt.

Thành vương nheo mắt, tay nắm của Chu Hi cũng không tự giác mà cứng một chút, trong lòng Nhiếp Huyễn cười lạnh, bất động thanh sắc, liền nghe Chu Hi nhanh chóng nhẹ giọng nói: “Đại hoàng tử hiểu thuận, chỉ là còn nhỏ tuổi, chúng thần sợ thân thể hắc chịu không nổi, đã khuyên hồi cung nghỉ ngơi.”

Nhiếp Huyễn nhắm mắt lại ân một tiếng, nói: “Trẫm biết.”

Dừng một chút, khoát tay - bất động thanh sắc buông tay của Chu Hi – nói: “Được rồi, đều lui ra đi.”

“Trẫm cũng cảm thấy khỏe nhiều, ngủ một giấc, nói không chừng liền có thể vào triều.”

Chương bốn

Bệnh của hoàng đế cứ như thế khỏi hẳn.

Không chỉ khỏi bệnh, thân thể xương cốt cũng tốt lên nhiều, đáng mừng hơn là tính tình thay đổi, trở nên cần chính.

Quần thần truyền miệng nhau, nói là thiên hữu Đại Yến, nhưng một nhóm người chân chính cầm quyền lại không một ai cảm thấy cao hứng.

Thành vương lại lui về phủ luyện đan tu tiên, tựa như chưa từng phát sinh bất cứ quan hệ gì với những người từng bồn tẩu trước kia.

Thừa tướng Chu Hi dạo gần đây sau khi hồi phủ bao giờ cũng là trầm mặt, hệt như có người thiếu hân bạc triệu, còn đốt cháy tàng thư trong phủ hân vậy.

Hoàng đế bị bệnh một hồi, tựa như thay đổi thành người khác, lúc trước những khi hiếm hoi hỏi đến chính sự đều hận không thể sớm kết thúc, hiện nay cứ nhiên thò tay hỏi hân muốn xem ghi chép chiến sự, chính sự, lương thảo, tài kế trong suốt bốn năm này. Chu Hi đọc chương chính sách quan trọng lâu nay, làm việc cũng khó tránh khỏi có đôi lúc làm càn chút, lúc đầu vẫn cảm thấy không có chuyện gì, cứ nhiên lại bị hoàng đế nhìn ra vài nơi không ổn, hung hăng xử lý mấy vị thủ hạ đắc lực của hân.

Do dự thì do dự, cũng không dám trêu chọc, chỉ có thể triệu tập phụ tá, từng chữ từng chữ dò sửa văn thư.

Không biết có phải hoàng đế lúc sắp chết gặp phải tiên duyên gì, thiên bẩm nhanh nhạy, có vài việc lão quan mười mấy năm cũng nhìn không ra, hân liếc một cái cũng có thể moi ra được, căn bản không phải là bộ dáng bốn năm không nhìn đến chính sự.

Hàng đêm áp lực đến khuya, ban ngày lại thêm triều chính bận rộn, hoàng đế muốn cầm quyền, Chu Hi không chịu buông, ngoài miệng nói rất dễ nghe, cứng rắn chặn nói không muốn hoàng đế vất vả, người tới ta đi, thể xác tinh thần đều mệt mỏi, về nhà lại phải xem vài tên phụ tá không nên thân kia sửa đổi văn tự. Nói là quân tử như ngọc, đến cùng người lại không thể làm bằng ngọc, sau nửa tháng đã trở nên tiêu tụy không ít.

Hôm nay đi ra khỏi nơi hoàng đế hỏi chính – Thù Củng điện, không biết vì sao lòng bàn chân lắc lư, được người đỡ, một thanh âm nhu hòa êm dịu: “Chu tướng làm sao vậy? Cần hạ quan đi gọi ngự y sao?”

Giương mắt vừa thấy, là đồng liêu kiêm đồng niên, Hộ bộ thượng thư Ôn Tử Nhiên.

Ôn Tử Nhiên cùng hân và thứ tướng Dung Hàm Chi hiện còn ở tiền tuyến là tiến sĩ đồng bảng, hân và Dung Hàm Chi lần lượt là Bảng Nhãn và Trạng Nguyên, Ôn Tử Nhiên lại là nhị giáp đệ nhất, nhưng cũng là Tiến Sĩ đồng bảng, qua nhiều năm như vậy, làm đến Hộ bộ thượng thư, coi như cũng không tệ.

Lúc hân cầm giữ triều chính vẫn luôn âm thầm hận vị đồng nghiệp nhát gan này, cẩn thận đến không bình thường, lúc trước xử lý Hộ bộ đến cẩn thận, khiến hân một ngón tay cũng không chen vào được, hiện giờ ngược lại cảm thấy có chút may mắn, nếu không thật không biết phải làm sao điền vào mấy lỗ thủng của Hộ bộ để đối phó với vị hoàng đế bỗng nhiên trở nên anh minh thần võ này đây.

Liền đứng thẳng cười nói: “Đa tạ Thiện Chi, bốn tướng không sao.” Dừng một chút lại nói: “Bệ hạ triệu kiến? Vậy Thiện Chi mau vào đi thôi, đừng để bệ hạ chờ.”

Phong nghi vô song của đệ tử thế gia thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trên người hân, từ ngữ điệu đến động tác không chút gì có thể chỉ trích.

Trong lòng Ôn Tử Nhiên thở dài, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ chấp tay: “Vậy, Chu tướng cũng bảo trọng chính mình, bệ hạ không rời được Chu tướng a.”

Chu Hi mạnh mẽ áp xuống mới không cười lạnh ra tiếng, gật đầu rời đi.

4. Chương 4

Ôn Tử Nhiên vào điện, thấy hoàng đế ngồi trên long ỷ, vội vàng hành lễ. Hoàng đế nhìn thấy hắn vào tới, gật gật đầu, không bỏ tấu chương đang xem xuống khỏi tay, ngược lại vẻ mặt ôn hòa nói: “Mấy hôm nay xem xét tài khoản của Hộ bộ trong vài năm này, khanh làm rất tốt.”

Ôn Tử Nhiên cung kính hành lễ, rất có nề nếp.

Đời trước Nhiếp Huyễn thích nhất là dùng thần tử như vậy, có đủ dè dặt cẩn thận, làm việc tinh tế, bổn phận thành thật, tuy rằng loại thần tử thường thường như vậy cũng không có việc gì lớn, dụng tới đại sự cần bản không trông cậy được vào bọn họ, nhưng cũng yên tâm.

Giống như Chu Hi kia. Xuất thân dòng dõi, trị sự, tài học, phong nghi, năng lực đều là nhất đẳng, nhưng tâm quá lớn.

Cổ tình nguyên chủ không nên thân kia giao hết cho cả triều văn võ đã lâu lắm, nhất thời y không thu quyền lực về được, chỉ có thể cẩn rằng mỗi ngày cùng hồ ly Chu Hi kia diễn vở quân hữu thần cung, diễn đến y cũng thấy mắc ói.

Nhìn gương mặt kính cẩn vĩnh viễn bất động thanh sắc kia, thầm nghĩ ẩn ẩn lên giường hung hăng thao làm đến khi hắn khóc rồi tỉnh rồi ngủ, nói cũng không nói nổi.

Nghĩ như vậy, trong lòng lại nổi lửa nóng lên.

Đáng tiếc còn chưa phải lúc.

Chu Hi xuất thân bất phàm, quốc triều đệ nhất thế gia, Lan Lăng Chu thị, tông chủ đời này chính là hắn. Gia thế tốt, trụ cột vững, các thế gia siết thành một bó lớn cùng tông thất, nếu thật trở mặt, e rằng Chu Hi có thể làm cho thánh chỉ của hắn không ra nổi cửa cung.

Vẫn là nên chậm lại.

Thoảng đề xuống tâm tư, gương mặt nhìn Ôn Tử Nhiên đang đứng phía dưới.

Nhớ rõ Ôn Tử Nhiên cũng cùng lứa tuổi với Chu Hi, có thể còn lớn hơn Chu Hi hai tuổi, ngược lại thứ tướng Dung Hàm Chi mà hắn chưa từng gặp mặt kia lại là nhỏ tuổi nhất, hình như năm nay vừa mới ba mươi.

Đời trước lúc trẻ tuổi y thích thưởng thức thần tử lớn tuổi hơn mình một chút, đương nhiên qua năm mươi thì quá già, cho dù có đẹp cũng ăn không ngon, ba mươi bốn mươi tuổi chính là giai đoạn đỉnh chũm. Đến khi chính mình lớn tuổi rồi mới thích thưởng thức người trẻ tuổi hơn, kết quả liền bị tuổi trẻ khí thịnh dùng trâm cài tóc đâm chết trên giường.

Hiện giờ nhớ tới vẫn cảm thấy sợ cực.

Chuyện này mang tới bóng ma không thể gọi là không lớn đối với hắn, quyết định không chịu dính đến người trẻ tuổi, huống gì hiện tại mình lại là thanh niên hai mốt tuổi, tinh thần cũng phần chấn trở lại, cân nhắc vẫn là lớn tuổi một chút tốt hơn, thành thực, có phong vận lại hiểu chuyện, không giống tuổi trẻ chưa thấy qua việc đời, lên giường với hoàng đế cũng ồn ào.

Có cái gì mà ồn ào?

Nghĩ như vậy lại nhìn Ôn Tử Nhiên, thập phần ảm áp nói: “Ôn khanh, ngẩng đầu lên nói chuyện.”

Ôn Tử Nhiên nghe lời ngẩng đầu, lại rũ mắt không dám nhìn thẳng thiên nhan, Nhiếp Huyễn đánh giá gương mặt trắng nõn thanh tú của hắn, câu được câu mất theo hắn nói đến việc hạ thuế năm nay.

Trong lòng cân nhắc Ôn Tử Nhiên.

Không nóng không lạnh, nhát gan, giữ quy củ, cẩn thận, nghe nói còn có thần tử nhiều chuyện đặc biệt hiệu cho hắn, gọi là nước ấm.

Vào lúc quyền thế Chu Hi thịnh nhất, cũng không thể thò tay vào Hộ bộ. Mấy ngày nay hắn dùng sức gây phiền toái cho Chu Hi, trong sổ hồ sơ của sáu bộ, năm bộ cứ cách một ngày lại dâng lên, có vài nét mực là mới viết, nhưng nếu Chu Hi có thể toàn vẹn chuyện này thì y cũng không so đo.

Duy độc hồ sơ của Hộ bộ, muốn gì có đó, bút bút rõ ràng, nghe nói mỗi ngày Ôn Tử Nhiên đều ở lại Hộ bộ đến khuya, mỗi một bút tiền lương trong quốc khố đều là hẩn tự tay nhập trướng.

Thần tử như vậy đúng là làm người an tâm dễ chịu a.

Nhiếp Huyễn nghĩ như vậy, ánh mắt bắt đầu lướt qua eo đùi Hộ bộ thượng thư.

Bộ dáng chỉ có thể coi như là không tệ, dáng người ngược lại rất được.

5. Chương 5

Hoàng đế hứng thú cân nhắc Hộ bộ thượng thư một lát, bỗng nhiên lại thở dài.

Cho dù có một trái tim phong lưu phóng khoáng và một lần nữa sống lại trong cơ thể hai mươi tuổi, hoàng đế vẫn cứ không vui.

Sức khỏe của cơ thể này quá kém, kém xa đời trước của hẩn, bộ dạng ngược lại cũng phong lưu, khoe mắt đuôi mày trần đầy ý tứ ngả ngớn phù lãng, làn da trắng đến mức tựa như mây đời không bày ra dưới ánh thái dương, cánh cung nhẹ nhất cũng phải mất sức mới kéo căng được, đi từ tấm cung đến chính điện cũng đủ thở không nổi.

Thân mình xương cốt như vậy, cho dù lúc âu yếm, các ái khanh ngoan ngoãn nằm im hẩn cũng ăn không xong.

Hạn đến mức nghiêng răng, lại chỉ có thể chậm rãi rèn luyện dần.

Hẩn cũng thật không biết nguyên chủ làm sao còn có thể động sắc được, xương cốt như vậy, nếu mỗi đêm chỉ một lần cũng không thể sênh ca hàng đêm đi?

Khó trách mới hai mươi tuổi đã không còn.

Bởi vì nguyên nhân này, hẩn cũng không động những phi tần kia. Thứ nhất là do nguyên thân mà nguyên chủ để lại cho hẩn cũng không chịu nổi tấu sắc; thứ hai, đã chiếm thân thể của người ta, cũng không thể ngủ luôn với tấu phụ của người ta; thứ ba, thật ra hẩn cũng không thích nữ nhân đến vậy, dù sao hoàng đế cũng không phải không có nhi tử, trước cứ đường xem sao, nếu không ra gì lại tính sau.

Mượn thân thể này quân lâm thiên hạ thêm một lần đã là đại phúc khí, nếu có thể chữa cho nguyên chủ chút huyết mạch thuần khiết, cũng coi như trả ân tình.

Phục hồi tinh thần, thấy Ôn Tử Nhiên vẫn còn cung kính đứng dưới bậc thềm, Nhiếp Huyễn khoác tay nói: “Khanh đi bận việc của khanh đi.”

Ôn Tử Nhiên như được đại xá, vội vội vàng vàng lui xuống.

Bởi vì nhát gan cẩn thận, hẩn nhất quán sâu sắc, am hiểu sát ngôn quan sắc, hoàng đế thất thần một lát ánh mắt nhìn hẩn có chút là lạ, làm cho hẩn dựng hết lông tơ sau lưng, hiện giờ hoàng đế chịu thả hẩn đi, có thể nào không buông một hơi.

Bất quá, hoàng đế sau khi khỏi bệnh xác thật là không giống trước kia.

Không chỉ là thành thạo chính sự anh minh thần võ cứ như là thiên bẩm, ngay cả cách nói chuyện, ánh mắt nhìn người, khí phách toàn thân cũng đều không giống.

Nếu không phải ngày đó thừa tướng và Thành vương đều thủ ngoài cửa, hoàng đế sau khi khỏi bệnh vẫn tận sức với thừa tướng, hẩn cũng sẽ nghĩ có phải hoàng đế bị người đánh tráo hay không.

Lắc đầu quăng bỏ ý tưởng vớ vẩn này ra khỏi đầu, Ôn Tử Nhiên vừa tính toán xem năm nay có thể thu bao nhiêu thuế, vừa phân tâm nhớ tới bộ dáng thiếu chút nữa ngã sấp xuống của Chu Hi vừa rồi, nhin không được trong lòng tắc lưỡi một tiếng.

Thiên tử hôm nay không như xưa, chỉ dựa vào một tư thế cùng thừa tướng tranh phong này, nếu vẫn cứ tiếp tục như vậy, đợi đến cuối năm khi thứ tướng Dung Hàm Chi hồi kinh yết khuyết, không biết sẽ còn có bao nhiêu chuyện vui đây.

6. Chương 6

Trước đây số lần vào triều của Nhiếp Huyễn có thể đếm trên hai bàn tay, hồi chính lại càng là không chăm chỉ, cho dù là thượng thư lục bộ, một năm cũng không có mấy lần gặp được y.

Cứ như vậy, Ôn Tử Nhiên cũng có thể nhận ra y thay đổi, người khác tự nhiên sẽ không băn khoăn.

Nhiếp Kỳ mặc một bộ khinh cừ mạ vàng xem hoàng đế kéo cung, mũi tên bắn trúng hồng tâm cách xa hai mươi bước, chậm rãi nheo mắt lại.

Chu Hi nói không sai, nếu không phải ngày đó hai người bọn họ canh giữ trước cửa tầm cung của hoàng đế, hẳn cơ hồ cũng cho rằng hoàng đế là bị người đánh tráo.

Điệt nhi bất lực này là bộ dáng gì, hẳn là người biết rõ nhất, thân mình xương cốt không tốt, ngu ngốc bại lười lại tham hoa háo sắc, đừng nói một mũi tên trúng hồng tâm cách hai mươi bước, ngày thường muốn hẳn sờ đến dây cung cũng đã khó.

Cũng không thể thật sự đúng như lời bọn ngu phu ngu phụ kia nói, vào lúc hoàng đế sắp chết bị Thái tổ hoàng đế đá một cước văng trở về, văng cả linh thông ra luôn đi?

Một mặt nghĩ như vậy, trên mặt lại ôn hòa thân thiện, thập phần cố động mà vỗ tay.

Hoàng đế lại có vẻ bất mãn, quãng cung thở dài, quay người nói với hắn: “Khiến tiểu hoàng thúc chê cười.”

Nhiếp Kỳ biếng nhác rụt rụt cổ, cười nói: “Thuật bắn tên này của bệ hạ, thần giục ngựa cũng theo không kịp a.”

Vừa nói vừa vươn một bàn tay như được điều khắc từ bạch ngọc về phía thái giám, thái giám kia nhanh chóng bưng một hộp gấm đến cho hắn, “Nghe nói gần đây bệ hạ tìm phương thuốc bồi bổ, đây là đan phương thần cầu được chỗ Trương tiên sư trên Long Hồ sơn, mạo muội tiến cử.”

Thái giám bên cạnh Nhiếp Huyễn tiếp nhận, mở hộp ra cho Nhiếp Huyễn xem, một viên đan hoàn đỏ thắm lớn như mắt rồng nằm bên trong, Nhiếp Huyễn nhìn thoáng qua, cười nói: “Hoàng thúc có tâm.”

Nhưng không nghĩ tới sẽ ăn thứ này một chút nào.

Thân phụ đời trước của hắn là chết vì ăn đan dược, khiến hắn tức giận đến mức vừa đăng cơ đã giết thật nhiều đạo sĩ cùng đan sư.

So với thứ tiên đan đồ bỏ này, hắn ngược lại càng có hứng thú với người đứng trước mặt.

Vào lúc nguyên chủ bệnh nặng thì nhảy nhót tung tăng xem chút liên oán vị, hiện giờ tỏ ra nhu thuận, cả ngày ở trong vương phủ nói là tu tiên, không có việc gì thì luyện đan, cũng không biết mấy loại đan dược có thể thủy ngân sa chì này đó hắn có dám ăn thật hay không.

Tiểu thúc thúc này của hắn bộ dáng là thập phần xinh đẹp, mắt như đào hoa mặt hàm xuân thủy, lại trắng nõn cực, không phải tái nhợt ốm đau như nguyên chủ, mà đẹp như bạch ngọc, hơn nữa thập phần có phẩm vị, ăn vận kỹ càng, thân mang khinh cừ đứng trước gió, cho dù hắn tự nhận thân thể chính mình hiện giờ đã là thập phần phong lưu, cũng phải cam bái hạ phong.

Đôi mắt đào hoa luôn luôn híp lại, phủ một phần khí phái phong lưu lên một thân biếng nhác, rất giống một con mèo hoa, làm người nhìn không được muốn ôm vào lòng từ từ thưởng thức.

Nghi như vậy, Nhiếp Huyễn liền mắng thầm nguyên chủ không hiểu phong tình, triều đình toàn cực phẩm như vậy, cố tình lại thích pha trộn với nữ nhân trong hậu cung, nhất định là lấy củi bỏ ngọc, tàn phá vưu vật!

Bởi vì thân thể này là mới đổi, tới nay hoàng đế vẫn còn chưa hoàn toàn thích ứng, thường hay thất thần, tử như lúc này.

Nhiếp Kỳ thấy hắn thất thần, lại đột nhiên hỏi: “Bệ hạ còn nhớ rõ lúc trước đây, thần mang theo bệ hạ dạo Trúc cung, kết quả bắn chết Bát ca mà Dụ phi thích nhất kia, bị tiên đế trách phạt một trận.”

Nhiếp Huyễn phục hồi tinh thần, neho mắt nhìn hắn, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống, giữa băng lãnh hiện lên uy nghiêm cùng cao thâm bí hiểm, cư nhiên làm cho Nhiếp Kỳ cả kinh.

Điệt nhi bất lực này của hắn lúc nào thì có ánh mắt sắc bén như vậy! Làm cho hắn có chút không dám nhìn thẳng...

Liền nghe hoàng đế cười khê: “Tiểu hoàng thúc nhớ lắm, vết của Dụ phi rõ ràng là do hoàng thúc bắn chết lúc bắn cung, còn đổ thừa cho trẫm. Trẫm từ nhỏ thể nhược, chưa bao giờ tập cung kiếm.”

Nói không sai.

Nhiếp Kỳ rũ mắt kham kham che đậy kinh ngạc nơi đáy mắt, cười nói: “Nga, hình như vậy, là thần lớn tuổi, trí nhớ không tốt.”

“E là không phải trí nhớ không tốt đâu?” Hoàng đế lạnh lùng cười rộ lên, mang theo ý mỉa mai: “Trẫm nghe nói gần đây có nhiều người hoài nghi, rằng trẫm bị người đánh tráo – tiểu hoàng thúc, người nói, có phải thế không?”

Nhiếp Kỳ neho mắt, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Thật sao? Lại có chuyện như vậy? Thần vẫn ở trong phủ tu hành, ngược lại chưa từng nghe nhắc tới.”

Nhiếp Huyễn ý vị thâm trường mà “nga” một tiếng, cười như không cười.

Trong lòng nghĩ, đợi trẫm rèn luyện tốt thân thể, trước hết ăn người, xem người còn giả vờ không.

7. Chương 7

Nhiếp Huyễn giữ Nhiếp Kỳ lại cùng dùng bữa.

Hiện giờ y muốn bồi bổ thân thể, nhất là phải dưỡng thận, thực đơn hàng ngày cũng vô cùng chú trọng, đều là thịt dê hầm hoàng kỳ, rượu lộc huyết nhân sâm, lúc bắt đầu ăn mấy món này cư nhiên máu mũi chảy ròng, thái y nói hư nhiều hơn bổ, khiến cho y tức chết một phen, hiện giờ ăn quen, từ từ cũng tốt lên rất nhiều.

Gắp một đĩa thịt dê, thoáng nhìn bộ dáng Nhiếp Kỳ nhìn một bàn đồ ăn lại ăn không thấy ngon, liền biết đây không phải khẩu vị của hắn.

Bồi hoàng đế dùng thiện đúng là một việc khổ sai, hướng chi Nhiếp Kỳ sống sung sướng an nhàn đã quen, khẳng định không thích vị béo thể này, một bàn toàn đồ ăn trắng dương, hắn sẽ không thích.

Chính Nhiếp Huyễn cũng không còn cách nào, cho nên bịt mũi mà ăn.

Vì thế gọi thái giám bên cạnh đến, nói thầm dặn dò vài câu, thái giám kia vội lui xuống, giương mắt lại thấy Nhiếp Kỳ đang nhìn chăm chú cụng hẹ trên chiếc đĩa, liền cười nói: “Tiểu hoàng thúc ăn không quen sao?”

Nhiếp Kỳ đặt cụng hẹ xuống trừng mắt nhìn: “Chỉ là tò mò khẩu vị bệ hạ thay đổi lúc nào.”

“Trẫm cũng không thích ăn mấy món này.” Nhiếp Huyễn nuốt miếng thịt dê, nhìn tiểu thúc của y, cười đến thập phần ái muội: “Chỉ là vừa bệnh một phen, nhìn mỹ nhân trong hậu cung, cư nhiên có chút lực bất tòng tâm, chỉ có thể cắn răng tẩm bổ.”

Nhiếp Kỳ ngẩn người, phì cười, che mặt vui vẻ nghĩ, đây thật đúng là tác phong trước nay của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn nhìn bộ dáng cười rộ lên của hắn, khẩu vị đại khai, lại nuốt một miếng thịt dê vào bụng, nghĩ: người chờ, đợi trẫm dưỡng tốt, sẽ có lúc làm cho người vui.

Nuốt thêm miếng thịt, lại uống một ngụm canh gà, mới cảm thấy bữa cơm này tẻ nhạt, lại mở miệng nói: “Tiểu hoàng thúc sao lại không nói chuyện với trẫm?”

Nhiếp Kỳ uống một ngụm trà bát bảo, rũ mắt nói: “Mỗi ngày thần đề tằm tiên phóng đạo, lời nói ra chỉ sợ không hợp ý bệ hạ.”

Hoàng đế nghe như vậy trong lòng cười lạnh.

Ngược lại trẫm có rất nhiều chuyện muốn nói với người a, tỷ như lúc nguyên chủ sắp tắt thở, người làm thế nào thuyết phục được hồ ly Chu Hi kia để hắn đáp ứng duy trì người, ngược lại chỉ cho trẫm một chút, đỡ cho trẫm mỗi ngày đều phải đấu tâm nhân với hắn, mệt chết.

Lại thập phần ái muội cười nói: “Đạo gia không phải cũng có cái phòng thuật gì mà âm dương hòa hợp sao? Tiểu hoàng thúc nếu nghiên cứu ra chuyện gì, có thể nói với trẫm, chúng ta cùng nhau tham luận tử tướng.”

Nhiếp Kỳ thiếu chút sắc trà bát bảo, cảm giác có thể là đại chất nhi này của hắn đạo gần đây bồi bổ quá nhiều, có chút bốc hỏa.

Trong lúc nói chuyện, lão thái giám vừa rời đi đã quay trở lại, đặt trước mặt Nhiếp Kỳ một tách trà thanh từ có nắp đậy, bên cạnh là thìa bạc được đặt trên lá sen xanh biếc.

Một hơi tiên hương ngào ngạt thập phần thanh sảng tràn ra, cuối cùng cũng gợi lên khẩu vị của Nhiếp Kỳ, hắn nhìn hoàng đế, hoàng đế còn đang ăn thịt dê, không đếm xỉa tới hắn, cho hắn một ánh mắt ý bảo tự tiện.

Vì thế lấy ném thử một ngụm, nhất thời thích ý nheo mắt.

Hoàng đế gọi người bưng riêng lên cho hắn chính là một bát canh cá.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy hoàng đế vẫn là vị hoàng đế kia, bằng không sẽ không thể nhớ rõ loại tiểu tiết tỷ như hắn thích nhất là canh cá do ngự thiện phòng làm.

Lại không biết rằng hoàng đế nhìn bộ dáng ăn canh cá này của hắn, trong lòng buồn cười.

Quả nhiên là mèo hoa.

8. Chương 8

Đảo mắt đã qua nửa năm.

Dưới mắt người ngoài, nửa năm này hoàng đế chăm lo việc nước, không gần nữ sắc, tu văn diễn võ, tinh khí thần trên người khác biệt rõ ràng, long thể cũng cường kiện hơn trước rất nhiều, làn da vốn tái nhợt không huyết sắc đã trở thành màu mặt ong khỏe mạnh, nghe nói hiện tại hoàng đế đã có thể kéo cả cánh cung tam thạch, còn có thể bắn trúng cả hồng tâm cách năm mươi bước.

Còn luyện quyền thuật với thị vệ.

Vốn dĩ vóc người của Nhiếp Huyễn không thấp, chỉ làm ốm đến nỗi một trận gió cũng có thể thổi bay, sau nửa năm bồi bổ rèn luyện, thoát nhìn tựa như thay đổi thành một người khác, bởi vì dáng người dày, có vẻ cao lớn hơn nhiều, mặc lên long bào cũng thêm vẻ uy nghiêm.

Khinh bạc phù lã giữa chân mây lại càng không còn nhìn thấy.

Thật sự là trở thành một bộ dáng của mình quân.

Chu Hi nghĩ như vậy, thoáng nhú nhú mây, rất nhẹ rất mau, lập tức liền trở lại thành quân tử phiên phiên như một xuân phong khoe môi luôn treo ba phần tươi cười.

Khi hấn đánh giá hoàng đế, hoàng đế cũng đang nhìn hấn, chân mây còn nhàn hơn cả hấn, nhưng cũng nhanh chóng thu liễm bước đến, đổi thành một nụ cười thân thiện, “Thừa tướng đến?”

Nhiếp Huyễn nhìn thấy Chu Hi liền cảm thấy đau đầu.

Loại thể gia tài tử tâm cao khí ngạo lại xuất chúng thế này là rất phiền toái, tốt nhất là vừa gặp liền có thể thuyết phục được hấn, sau này mới có thể dùng thuận tay, cố tình nguyên chủ lại rất không cố gắng, cả một đoạn thời gian dài sau khi y mượn xác hoàn hồn, vừa nhìn Chu Hi liền có thể thấy được khinh miệt không chút che dấu trong ánh mắt vị thừa tướng mắt cao hơn đầu này.

Haiz, lại là cục diện rối rắm mà nguyên chủ để lại.

Nếu là y của đời trước, loại thừa tướng này, sớm liền phái đi Lĩnh Nam hít gió biển đếm sao trời cảm thụ phong tình.

Cố tình Chu Hi đem thể gia đại tộc thậm chí cả vài đời tôn thất mấy nhà đều cột vào trên người, khiến cho y không thể xuống tay. Hơn nữa, chỉ qua nửa năm, y càng nhận thức tài năng, thủ đoạn của Chu Hi đều là đệ nhất đẳng, cả hai đời cộng lại cũng chưa từng gặp nhân tài xuất chúng trên chính trường như vậy.

Y vẫn luôn thích nhân vật phong lưu tài năng xuất chúng, bằng không cũng sẽ không tạo thành tật xấu hiệp lộng thần tử, nhìn Chu Hi quả thực là ngứa ngáy trong lòng trăm triệu cào tâm, vừa yêu vừa hận.

Nửa năm này, Nhiếp Huyễn cơ hồ cứng rắn buộc Chu Hi đem toàn bộ tấu chương văn thư trong vòng bốn năm ở khắp các bộ ngành trừ Hộ bộ sửa lại một lần, nếu là người khác, sớm đã bị y đùa chết, Chu Hi cư nhiên vẫn làm tốt, chỉ riêng điều này, mấy thần tử mà y thưởng thức nhất trong đời trước đều không thể làm được.

Trong lòng chính đang cảm thán biết làm sao để giai nhân phải phục tùng, liền nghe giọng nói thanh nhã êm tai của thừa tướng từ từ vang lên: “Thần đến là vì muốn thỉnh giáo bề hạ, Lại bộ Hà thị lang vì sao lại bị điều đến Hồng Lư tự làm thiếu khanh?”

Từ một chức vị quan trọng có thể chứng không nhân sự bị điều đến nha môn chuyên sắp đặt cho các đại thần dưỡng lão, cho dù chức quan không đổi, cũng rõ ràng là bị biếm.

Huống chi Lại bộ thị lang Hà Hoa là do Chu Hi hấn đốc sức đề bạt, Hoàng đế hạ chiếu như vậy, mục tiêu quá rõ.

Nhiếp Huyễn uống ngụm trà, lòng nói vì sao người lại không biết? Ý cười trên mặt lại càng thêm hòa ái: “Chuyện này sao, Hồng Lư tự khanh là Ngô Quỳnh Bích, Ngô khanh gia nha,”

Chu Hi im lặng nhìn y, không biết vì sao lại đề cập đến Ngô Quỳnh Bích.

Đôi mắt thừa tướng vô cùng xinh đẹp, một đôi mắt phượng, thoát nhìn lại tựa như hồ ly, lại chứa đầy ngạo khí, liền càng giống như là một con khổng tước không coi ai ra gì.

Hoàng đế vuốt cằm nói: “Nếu đã có lá sen xanh biết, sao có thể thiếu tia nắng chiếu lên cánh hoa a?”

(đây là ý nói tên hai bạn này liên quan đến nhau nên anh để cho hai bạn về cùng một ban thôi chứ chả vì mếu gì cả)

Chu Hi tức giận đến nổi suýt nữa hắt văng hốt bản bạch ngọc, như trên mặt vẫn bất động thanh sắc, hơi hạ thấp người nói: “Bề hạ, quốc gia đại sự, không thể nói đùa.”

Nhiếp Huyễn cười không hề có thành ý, đồng tình: “Khanh nói rất phải.”

Sau đó sờ sờ cằm nghĩ, như vậy mà vẫn chưa tức giận, thật đúng là hàm dưỡng tốt.

Phong độ hàm dưỡng của Chu Hi còn tốt hơn y nghĩ, hần lại hạ thấp người: “Nếu bệ hạ cũng nghĩ như vậy, vậy...”

“Thừa tướng” Nhiếp Huyễn ngắt lời hần, khóe môi vẫn mỉm cười như cũ, ánh mắt lại lạnh xuống: “Quả thật không biết vì sao trẫm lại làm như vậy sao?”

Người thông minh như thế, sao lại không biết chứ? Rõ ràng đều hiểu rõ tâm tư của nhau.

Đơn giản vì Hà Hoa là người của Chu Hi, không phải người của Nhiếp Huyễn y.

Ý cười của Nhiếp Huyễn càng sâu, nhìn thừa tướng của y trở nên trầm mặc, thanh âm càng trở nên ôn hòa hỏi: “Thật sự muốn trẫm nói ra sao?”

Chu Hi mím chặt môi.

Lúc trước hần vẫn luôn khinh thường vị hoàng đế này, háo sắc tầm thường, ngoại trừ huyết mạch thì không còn một điểm nào hơn người, kẻ vô năng như vậy, cư nhiên lại là chủ quân của Chu Hi hần, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy bất bình trong lòng.

Nhưng bắt đầu từ khi nào, chính mình thậm chí không dám thản nhiên nhìn thẳng ánh mắt kia?

9. Chương 9

Chu Hi trầm xuống, bộ dáng vẫn khiêm cung như cũ, sóng mắt buông xuống không hề sợ hãi: “Nếu tâm ý bệ hạ đã quyết, thần không dám có dị nghị. Chỉ là Lại bộ đứng đầu lục bộ, sự tình liên quan nhiều, mong bệ hạ cẩn thận suy xét tuyển người kế nhiệm.”

Nụ cười của Nhiếp Huyễn đông cứng, neho mắt, trong lòng mắng một câu: cmn, đây đúng là đập vào vết thương của trẫm.

Nguyên chủ bốn năm không để ý tới chính sự, trong triều bị thế gia đại tộc nắm giữ chặt chẽ như thép, đệ tử hàn môn đều bị xa lánh ra khỏi triều đình, ngay cả thứ tướng Dung Hàm Chi mà tiên đế coi trọng nhất cũng không tránh khỏi, Chu Hi đứng đầu thế gia, trên dưới trong triều đều là người của hần, dưới chân Nhiếp Huyễn cơ hồ không người có thể dùng.

Miếng thịt cướp được vào miệng lại không có cách nào nuốt xuống, cổ nào buồn bực.

Nhiếp Huyễn nhẹ nhàng hừ một tiếng, nhìn bộ dáng nhu thuận của Chu Hi, phỏng đoán đắc ý trong lòng hần lúc này.

Tâm niệm vừa chuyển, lại chỉ ngoài điện: “Sáng nay khi trẫm đến, nhìn thấy sương sớm trên cành cây, mới cảm thấy mấy hôm nay trời lạnh, bấm đốt ngón tay tính, cư nhiên đã vào thu.”

Chu Hi bỗng giương mắt nhìn y, vẻ kính cẩn khéo léo được khắc gương mặt tựa hồ ẩn ẩn sắp nứt.

Trong lòng Nhiếp Huyễn cười muốn nở hoa, thừa tướng này của y đúng là thông minh cực, tin tức quan trọng chỉ cần chút ám chỉ, Chu Hi chỉ cần y nâng tay một chút liền đã biết y muốn làm cái gì.

Nghĩ đến lại thở dài, người thông minh có năng lực như vậy, nếu một lòng theo y thật tốt bao nhiêu.

Trong lòng nghĩ nhiều, trên mặt lại không chút biểu lộ, ngữ khí vẫn cứ nhàn nhàn, tựa như đang nói chuyện vặt vãnh với thừa tướng của y: “Hộ bộ thị lang trước chưa quyết định. Dù sao qua hai tháng nữa là đến mùa đông, Dung Khanh cũng nên hồi kinh yết khuyết, trẫm hỏi hần một chút là được.”

Lúc nói lời này y nhìn chằm chằm vào mặt Chu Hi, thừa tướng chưa từng thất thố rút cuộc nhắm chặt mắt, hít thật sâu một ngụm, phản phát dấu đi khinh thường mà nói: “Khải tấu bệ hạ, thần, mới là thừa tướng trong triều.”

Đại Yến phân biệt thừa tướng và thứ tướng, lấy thừa tướng lý chính, thứ tướng chưởng binh.

Cho dù Dung Hàm Chi có trở về, nhiều nhiều lắm cũng chỉ có thể hoa chân múa tay với việc tuyển nhân sự cho Binh bộ thị lang, tuyệt đối không có tư cách khoa tay múa chân đối với phạm vi chức quyền của thừa tướng.

Hiềm khích giữa Chu Hi và Dung Hàm Chi rất sâu, nghe nói cũng từng ra tay tàn nhẫn. Việc này Nhiếp Huyễn chưa từng hỏi đến, tâm của nguyên chủ đều nấp trong hộp cung làm ong mật giữa hoa mà còn biết, vậy có thể thấy được cả triều đều biết.

Ngay từ lúc tiên đế còn tại vị, Chu Hi và Dung Hàm Chi thi cử đồng bảng, Dung Hàm Chi nhỏ tuổi nhất bảng, mới mười lăm, xuất thân hàn môn, không có danh khí gì cả; mà Chu Hi lớn hơn hẳn hai tuổi, tài danh của trưởng tử Lan Lăng Chu thị đã sớm lan xa. Bài thi đình của hai người đều viết cực kỳ xuất sắc, quan trông thi không ra chủ ý, đưa đến trước mặt thiên tử.

Tiên đế đêm xem, nghe nói vốn là cũng cảm thấy thư luận của Chu Hi càng thêm đại khí, trong lời có ý – dù sau cũng xuất thân từ trâm anh thế gia, nhân giới kiến giải không phải đệ tử hàn môn có thể so sánh – nhưng khi xem đến danh tự, lại tự tay chọn Dung Hàm Chi làm Trạng Nguyên, khiến Chu Hi khúat phục ở vị trí Bính Nhân.

Lúc tiên đế còn tại vị một lòng muốn đàn áp thế gia, không muốn cho đệ tử Lan Lăng Chu thị ở ngôi đầu.

Dung Hàm Chi còn thiếu niên đã đạt trạng nguyên đương nhiên là mừng không kiềm được, Chu Hi lại là cắn nát răng.

Trưởng tử của Lan Lăng Chu thị, tông chủ tương lai, nổi bật từ nhỏ đến lớn, vô luận là cái gì cũng không chịu dưới người khác, một đời tâm cao khí ngạo, lại vào lúc tên đề bảng vàng bị một tiểu tử hàn môn vô danh tiểu tốt chưa dứt sữa đè đầu, thậm chí không phải vì không bằng người, mà là vì hoàng đế bất công, bảo hắn sao có thể không hận?

Hiềm khích chính là như vậy mà thành.

Chu Hi tài cán xuất chúng, trong triều có người một đường một bước lên mây, khắp nơi đè áp Dung Hàm Chi; mà năng lực của Dung Hàm Chi cũng không kém, cùng hắn thành thế Du Lượng phân tranh, lại được hoàng đế coi trọng, thăng quan cũng không hề chậm hơn hắn.

Nhưng đến lúc bá tướng, tiên đế cùng so thủ đoạn với thế gia, cuối cùng vẫn không qua được, Chu Hi làm thừa tướng, Dung Hàm Chi làm thứ tướng.

Đợi đến khi tiên đế nguôi giận, Dung Hàm Chi liền bị Chu Hi một cước đá khỏi kinh thành, khiến hắn đến phương bắc lãnh binh.

Cái gọi là thứ tướng chưởng binh, có nghĩa là võ sự, chiến sự bao gồm thăng chức của võ tướng đều được thứ tướng quyết định, không phải thứ tướng thật sự phải mang binh, Chu Hi lại dựa vào sự tín trọng của nguyên chủ, lừa một đạo chiếu thư của nguyên chủ, thừa dịp Hung Nô vi phạm biên cương, khiến cho một thư sinh văn nhược là Dung Hàm Chi phải đến phương bắc lẫn lộn cùng quân đội.

Phương bắc rét lạnh, Dung Hàm Chi lại là người phương nam, trong lúc vội vã không kịp thích ứng, bệnh chết cũng không hiếm lạ, dù cho bệnh mà không chết, e rằng cũng khó có thể đàn áp tướng soái sĩ tốt.

Dung Hàm Chi lại kiên cường gắng gượng, không chỉ vậy, lại còn thật sự chấn trụ trên dưới trong quân.

Chu Hi vốn ở trong triều cầm giữ chính sách quan trọng, chỉ cần có thể khống chế ngân lượng bên Hộ bộ, cũng không cần phải dẫn đo đến Dung Hàm Chi, cố tình Hộ bộ thượng thư Ôn Tử Nhiên lại là tính tình như vậy, khiến cho Dung Hàm Chi ở phương bắc ủng binh tự trọng, lập quân công.

Ân oán hai người Chu Dung một phen lướt qua đầu Nhiếp Huyễn, y cười tủm tỉm, lên tiếng: “Trẫm biết người mới là thừa tướng đương triều.”

“Nhưng trẫm mới là hoàng đế a.”

10. Chương 10

Áp đảo được Chu Hi, thể xác và tinh thần Nhiếp Huyễn đều thư sướng, nâng tay đập lên cánh tay thái giám bên cạnh, nói: “Trẫm muốn đi ngắm hoa, người tìm Ôn thượng thư đến.”

Thái giám vàng lời, vội vàng xum xoe chạy đến Hộ bộ.

Hoàng đế này nửa năm qua thập phần coi trọng Ôn thượng thư, thường hay ban thưởng, không có việc gì cũng gọi lại đây ăn bữa cơm uống ly rượu ngắm hoa, hẳn ra vào Hộ bộ cũng đã thành thói quen.

Mấy vị chủ sự của Hộ bộ đều còn trẻ, thích nói đùa, thấy thái giám lại đây liền cười nói: “Ồi, công công đến? Xem ra đêm nay nội bộ đến Thiên Hương lâu liên hoan uống rượu không cần phải giữ chỗ cho Ôn đại nhân rồi.”

Một vị khác liền than thở: “Đừng nói nữa, lần nào có mặt Ôn thượng thư đến khi trả tiền đều là hẳn trả tiền nhiều hơn, hiện giờ chỉ có mấy tên quý nghèo bọn ta cùng đi, đồ ăn cũng chỉ dám kêu một nửa.”

Ôn Tử Nhiên tốt tính, cũng hào phóng, thường xuyên lấy tiền túi mời đồng nghiệp uống rượu cũng không phải chuyện gì mới mẻ. mấy vị quan này tự nhiên đều thân cận với hắn, cười hì hì trêu chọc, thái giám cũng cười hòa theo, đi đến chính đường Hộ bộ.

Bọn họ cười nói trong sân, Ôn Tử Nhiên trong chính đường sớm nghe thấy hết, nhìn cây ngô đồng trong viện đã rụng gần hết lá, khe khẽ thở dài, đặt hồ sơ thu thuế xuống, đã là mỉm cười đứng lên nghênh tiếp, thân thiết nắm tay thái giám kia nói hai ba câu, theo hắn cùng đi.

Trong ống tay áo thái giám nhiều ra thêm mấy lượng bạc, mi nhân cười thêm tươi, lòng nói Ôn thượng thư làm người như vậy, khó trách bệ hạ thích hắn. Đi trước dẫn đường, không chớp mắt mà nhỏ giọng nói: “Bệ hạ vừa mới gặp Chu thừa tướng.”

Ôn Tử Nhiên gật gật đầu, ôn thanh tế khí cảm tạ: “Đa tạ công công chỉ điểm”

Đến hoa viên, hoàng đế bày rượu trong đình, ngoài đình là hoa cúc đang nở rộ, từ xa đã nghe được hương thơm ngào ngạt.

(* vẫn nói đông mai xuân lan hạ liên thu cúc, này đang là mùa thu, có cúc là đương nhiên, các đồng chí đừng nghĩ nhiều)

Thái giám ngừng chân, Ôn Tử Nhiên cung kính bước vào trong đình hành lễ với hoàng đế, hoàng đế khoát tay ý bảo hắn bình thân, lại chỉ vào ghế dựa bên cạnh: “Ôn khanh không cần đa lễ, ngồi đi,”

Ôn Tử Nhiên tạ ban ngồi, mông chỉ dám dán lên mép ghế.

Nhiếp Huyễn bị hắn chọc cười, nói: “Kính sợ đến vậy làm gì? Trẫm còn có thể...ăn người sao?”

Được rồi, đúng là rất muốn ăn.

Nghĩ như vậy, vỗ vỗ mu bàn tay hắn: “Ngồi cho tốt đi.”

Ôn Tử Nhiên lại tạ ân, xê dịch thân mình, lại cũng chỉ dám ngồi hết nửa cái ghế.

Trong lòng ai thán: lại nữa.

Nửa năm này đúng là hoàng đế coi trọng hắn, nhưng rất nhanh hắn liền cảm thấy bên trong sự coi trọng này có chút gì đó không đúng lắm.

Hắn là không phải ảo giác của hắn, hiện tại hoàng đế xác thật thích động thủ động cước với hắn.

Lúc nói chuyện hay nắm tay còn chưa tính, tay sờ lên đùi cũng không phải ít, hai lần đầu còn dọa hắn về nhà cẩn thận soi gương, phát hiện vẫn là gương mặt đã nhìn hơn ba mươi năm của chính mình kia, chỉ có thể xem như đoạn chính thanh tú, thật sự không hiểu hoàng đế trúng cái gì gió cái gì tà.

Mỹ nhân trong hậu cung nhiều như vậy hiện tại chạm cũng không chạm, văn võ cả triều đều cho rằng hoàng đế đã học tốt, chỉ có Ôn Tử Nhiên hắn ẩn ẩn đoán được hoàng đế đây là thay đổi khẩu vị.

Đổi đến thập phần kỳ quái.

Nhưng hoàng đế phái người triệu kiến không thể không đi, hoàng đế ban thưởng không thể không nhận – hoàng đế xem trọng thần tử nào, đối phương nếu không thức thời, chính là không nể mặt.

Chu Hi có thể không nhận sự coi trọng của hoàng đế, Ôn Tử Nhiên hẳn không dám.

Thanh Hà Ôn thị tuy cũng là thế gia, lại cũng không phải là gia tộc lớn tài giỏi gì cả, lúc trước hần tử thủ Hộ bộ không nhận sự coi trọng của Chu Hi, đã vô cùng đắc tội với thừa tướng, nếu hiện giờ lại đắc tội thêm hoàng đế, ngày mai liền có thể về lại Thanh Hà thôn trang ngắm hoa cúc rồi.

Nhiếp Huyễn nhìn bộ dáng ngoan ngoãn nơm nớp lo sợ của hần liền cảm thấy đáng yêu, nhìn thấy cung nữ thái giám đều đã lui ra xa, liền rót một ly rượu trắng đưa đến bên môi hần: “Qua hai tháng nữa, Dung khanh sẽ trở về triều rồi đi.”

Rượu hoàng đế đưa đến bên miệng hần cũng không dám không uống.

Ôn Tử Nhiên tự nhận không dám thực sự dùng môi trực tiếp uống, hai tay cẩn thận dè chừng nâng chén, họa theo: “Vâng, nhiều nhất là hai tháng rưỡi nữa thôi.”

Nhiếp Huyễn mỉm cười nói: “Dung khanh sắp về triều, không phải Ôn khanh hẳn nên cao hứng sao?”

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc ngẩn đầu nhìn y.

11. Chương 11

Nhiếp Huyễn cân nhắc tới lui, Dung Hàm Chi về triều yết khuyết, cao hứng nhất hẳn là Ôn Tử Nhiên.

Ôn Tử Nhiên mạnh chống Chu Hi, đòi tiền đưa tiền muốn lương đưa lương mới có thể giữ cho Dung Hàm Chi không bị Chu Hi đùa chết, còn tạo được uy danh hiển hách tại phương bắc, ân đức của hần với Dung Hàm Chi to lớn bao nhiêu, liền đắc tội Chu Hi sâu bấy nhiêu.

Hiện tại chính mình cũng rõ ràng không thể tốt đẹp với Chu Hi, vậy đợi Dung Hàm Chi hồi kinh, nói không chừng sẽ trọng dụng hần, lúc đó dám dè dặt từ thế gia nhận thấy Chu Hi cầm đầu không thuận lợi, ngược lại sẽ gọi Ôn Tử Nhiên xuất đầu.

Đánh giá xong biểu tình của đối phương, không ngoài dự liệu nhìn thấy thất thố kinh hoảng đầy mặt đối phương, tâm tình Nhiếp Huyễn đại hảo, có hứng thú ăn một đĩa đồ ăn, thập phần ám áp hỏi: “Ôn khanh không uống, ngại ngự tửu của trẫm không ngon sao?”

Ôn Tử Nhiên vội nói không dám, lấy tay áo che lại ngửa cổ uống cạn, trong đầu oong lên một tiếng, thiếu chút đã phun ra hết.

Cố gắng nuốt xuống, gương mặt tuần tú trắng nõn đã đỏ lên, ho sặc hai tiếng, nói, “Đây...khụ khụ, rượu thật mạnh”

Chỉ mới một ly, nào đã có chút mông lung.

Nhiếp Huyễn tủm tỉm cười đánh giá thần thái quần bách của hần, vừa nâng tay rót cho mình một ly, nhấp một ngụm phẩm phẩm, vô tội hỏi: “Phải không?”

Bộ dáng hoàng đế vô cùng tốt, tuy rằng không phong lưu như bạch ngọc mỹ nhân Thành vương, thế nhưng mi nhân không có gì là không tinh xảo, ôn tồn ẩn tình, khi mỉm cười sóng mắt tựa thủy, cùng hợp với một thần thái uy nghiêm để vương không thể phạm, khiến cho người cảm thấy đỏ mặt.

Ôn Tử Nhiên nhìn thoáng qua lại rũ mắt nhìn mặt bàn, bỗng nhiên phát hiện rượu mà hoàng đế rót cho mình và rượu hoàng đế rót cho hần căn bản không phải là cùng một bầu rượu, không khỏi cười khổ.

Này cũng quá khi dễ người.

Nhưng hoàng đế dù sao cũng là hoàng đế, vi quân tác chủ, nếu có khi dễ người cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, đành phải chớp chớp đôi mắt bị nghẹn đến mơ hồ đắm lệ, kính cẩn nói: “Là thần không thắng được rượu, không thể so với bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn công khai đối bầu rượu, cười tủm tỉm nói: “Tửu lượng là cần phải rèn luyện.”

Hoàng đế nếu muốn chúc rượu ai đó, quả thật là một chuyện không còn gì đơn giản hơn, Ôn Tử Nhiên bị y rót năm ba ly rượu mạnh, ánh mắt đã ướt sũng, nhìn thấy hoàng đế vẫn tiếp tục rót rượu cho mình, nắm chặt tay áo, nhỏ giọng nói: “Thần thực sự là không thắng được rượu, nếu uống nữa, e sợ sẽ thất nghi trước ngự giá...”

Nhiếp Huyễn mỉm cười ngĩ, thất nghi mới tốt.

Ngoài miệng lại nói: “Nếu ngự tiền thất nghi, trăm thứ người vô tội.”

Hơi nước trong mắt Ôn Tử Nhiên càng dày, gương mặt trắng nõn đỏ ửng, thấp giọng cầu khẩn: “Bệ hạ đừng chọc ghẹo thần nữa, thần, thần vẫn đang phải kiểm tra thu thuế...”

Lại nghe thấy thanh âm hoàng đế lại xuống, gần từng chữ: “Lúc trước trăm bệnh nặng, thừa tướng nắm giữ triều chính, bách quan đều buông tay, chỉ có mình khanh cẩn thận tự giữ. Ôn khanh nổi tiếng nhất gan, có gì lại có thể tử tử?”

Ôn Tử Nhiên bị câu hỏi bất thành linh này làm cho hoảng hốt, đôi mắt mờ mịt lại sợ hãi giương lên nhìn y: “Thần...”

Liên thấy hoàng đế nhíu mày, thanh âm lạnh thấu xương tủy, “Hay là ngĩ, bán cho thừa tướng còn không bằng bán cho tân quân, càng có thể được giá?”

Nét đỏ ửng do rượu trên gương mặt Ôn Tử Nhiên lập tức biến mất, toát một thân mồ hôi lạnh, cảm giác say mất hơn phân nửa, lo sợ không yên mà quỳ rạp trên mặt đất, gương mặt tuấn tú nhất thời trắng bệch, run giọng nói: “Thần muôn lần chết không dám!”

Nhiếp Huyễn gõ gõ bàn, cũng không bảo hấn bình thân, lại đưa cho hấn một ly rượu, biến trở về ý cười ảm áp như cũ: “Ôn khanh làm cái gì vậy? Thoạt nhìn cứ như là đang chột dạ a. Đến, uống rượu với trăm.”

Đôi tay run rẩy của Ôn Tử Nhiên nhận lấy chén vàng, nhắm mắt một hơi uống cạn chén rượu mạnh trong tay, biểu tình hết như uống ly rượu độc ban chết.

Chưa kịp bình phục khỏi hơi rượu cay nồng ngập khắp cổ họng, liền thấy bàn tay hoàng đế vươn tới đây, ngự hương tỏa lên mặt hấn.

Ngón tay hoàng đế mơn trớn trên mặt, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve bờ môi, ôn thanh cười nói: “Vừa rồi dọa sợ người?”

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc quỳ, chỉ cảm thấy ngứa ngáy tê dại trên môi, trong đầu trống rỗng.

Hoàng đế thu tay về, đứng lên, chậm rãi cúi xuống hôn.

12. Chương 12

Ôn Tử Nhiên mang theo một thân mùi rượu cùng mồ hôi lạnh, bước chân mơ hồ trở về Hộ bộ.

Lúc này đã hết giờ làm việc, nhóm Thị lang đã hẹn đi Thiên Hương lầu liên hoan, trong bộ chỉ còn lại hai lão trực ban, thấy hấn tâm thần không vui, không dám bước tới chúc lấy rui ro.

Xúc cảm mới bị hoàng đế khế cắn vẫn còn, âm thanh tiểu ngữ hoàng đế nói bên tai vẫn quanh quẩn, ôn ôn nhu nhu, lại khiến cho xương cốt bên trong hấn phát lạnh ra tới bên ngoài.

“Đừng sợ, trăm vẫn luôn thương hương tiếc ngọc, sẽ không muốn ái khanh ngay tại đây.”

Lão đảo ngả ngồi vào trong ghế, ngón tay thon dài dùng lực nắn thái dương.

Tuyệt đối là ác mộng.

Ôn Tử Nhiên hẳn đã hơn ba mươi tuổi, có thể có tử, không nói đến những vị mỹ nhân thiên kiều bá mị trong hậu cung, cho dù là trên triều, chúng thần xuất sắc hơn hẳn cũng không ít. Luận tuổi trẻ phong lưu hẳn không bằng Dung Hàm Chi, luận dung mạo đẹp đẽ hẳn không bằng Thành vương Nhiếp Kỳ, luận tư nghi tuấn nhã hẳn không bằng thừa tướng Chu Hi...

Đến cùng là, đến cùng là tài gì đức gì, lọt vào mắt thiên tử?!

Ban đầu là hẳn bị phỏng đoán vừa chuẩn xác vừa tru tâm của hoàng đế dọa ra một thân mồ hôi lạnh, lại bị hoàng đế hôn môi đùa giỡn ra thêm một thân mồ hôi lạnh, áo lót trong người đều ẩm mồ hôi, dính dính nị nị dán lên làn da, chỉ cảm thấy cả người đều không khỏe.

Gió thu lạnh lẽo thổi, cả người càng thêm lạnh thấu.

Ôn Tử Nhiên ngồi đó hồi lâu, kêu lão trực ban nấu nước ấm mang đến, dùng nước ấm lau mặt, mới ngồi xuống trước bàn, bắt đầu xem các khoản thuế từ các huyện nha.

Hắn tự biết năng lực trị tài không phải đứng đầu, có thể đi lên đến vị trí hôm nay, một là dè chừng cẩn thận, hai là làm việc cẩn mẫn, đại thần thông thường làm đến thượng thư lục bộ địa vị cao như vậy, nào sẽ còn như hắn, hàng đêm đều ở lại trong bộ đến đầu sáng, càng là chuyện không vẹn toàn càng phải hỏi đến rõ ràng.

Nhưng nếu như không phải như vậy, sao lại có thể xử lý Hộ bộ được bền chắc như thép, lúc trước không chịu xu nịnh Chu Hi, tựa như bị Binh bộ thượng thư kia, sớm bị hắn đá văng.

Có lẽ bị hoàng đế chuốc rượu quá nhiều, lại bị dọa sợ, Ôn Tử Nhiên xem được chưa bao nhiêu trang liền xem không nổi nữa, chỉ cảm thấy trạng thái hôm nay thật không tốt, nghĩ nghĩ chắc phải về sớm.

Bỗng nghe tiếng cửa phòng mở, vừa ngẩng đầu, liền thấy hoàng đế tươi cười đứng trước mặt.

Nhiếp Huyên đến trước cửa Hộ bộ đã lệnh cho mọi người đứng ngoài không được lên tiếng, chính mình lững thững bước vào đẩy ra cánh cửa.

Dưới đèn, Ôn Tử Nhiên càng có vẻ quân tử như ngọc, ngay cả một chút góc cạnh cũng không có, bị quấy nhiễu vì động tĩnh mở cửa vừa ngẩng đầu liền thấy hoàng đế, một bộ dáng hết như thỏ con bị dọa sợ.

Nhiếp Huyên càng cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, Ôn Tử Nhiên đã đứng dậy hành lễ, cố gắng trấn định tinh thần nói: “Bệ hạ sao đêm khuya lại tới đây, có chuyện quan trọng gì sao?”

Biết nam nhân trước mắt là đang giả ngu, Nhiếp Huyên cười như không cười nói: “Không có chuyện gì, chỉ tùy ý nhìn xem. Thấy nơi này của ái khanh vẫn còn sáng đèn... Đã trễ thế này, còn chưa nghỉ ngơi sao?”

Ôn Tử Nhiên không nghe thấy hoàng đế nói bình thân, không dám thẳng eo, rũ mắt cẩn thận đáp: “Thần còn có chút công vụ, đang muốn xem, trách nhiệm của Hộ bộ quan trọng, thần không dám chểnh mảng.”

Nhiếp Huyên liếc mắt nhìn văn thư trên bàn, chặc chặc thở dài: “Ái khanh cũng thật vất vả. Nếu tổn hại đến thân mình, trăm nhưng là...sẽ đau lòng.”

Hai tiếng đau lòng bị đè thấp không lý do, mang theo một loại ôn nhu từ tính lay động nhân tâm, Ôn Tử Nhiên nhất thời sửng sốt, không biết phải ứng đối như thế nào, càng cúi người thêm thấp nói: “Long ân của bệ hạ, thần chết muôn lần không đủ báo đáp một phần.”

Nhiếp Huyên cười một tiếng, vươn tay ôm vòng eo càng thêm nổi rõ vì động tác cúi người của Ôn Tử Nhiên, “Được, ái khanh không cần đa lễ. Sao trăm lần muốn ái khanh phải muôn lần chết chứ?”

Ôn Tử Nhiên rùng mình trong vòng tay y, hoàn toàn không biết làm sao cho phải, con thỏ sợ hãi bị biến thành con thỏ bị mất căn cứ không còn đường tiến lùi, đông cứng hồi lâu mới chậm rãi thẳng lưng lên, cắn thật dè dặt muốn tránh thoát bàn tay của Nhiếp Huyên.

Nhiếp Huyễn khi nào lại chịu bỏ qua hẳn, ngón tay ấn lên eo tuyến, tiện đà vuốt ve quanh eo cực kỳ có kỹ xảo, sau đó một phen câu lên, nửa ôm nửa tha Hộ bộ thương thư đã bị đùa giỡn đến đầy mặt kinh ngạc vào phòng trong.

Mắt thấy bị mang về hướng nhuyễn tháp bên trong gian nghỉ tạm, Ôn Tử Nhiên cuối cùng cũng run run chen ra một câu hỏi: “Bệ hạ đây..đây là...ý gì...”

“Ái khanh là trọng thần, là cánh tay đắc lực của trẫm, trẫm đương nhiên muốn...thân cận một chút.”

Trong đầu Ôn Tử Nhiên trống rỗng, bất ngờ không kịp đề phòng liền bị đẩy ngã vào giường, chỉ mới động thân, liền bị người từ sau lưng ôm lấy.

Ngực hương bao phủ lên, hoàng đế đã hoàn toàn không còn đáng vẻ suy yếu bệnh sắp chết của nửa năm trước, thân thể tinh tráng trẻ trung nóng bỏng, nóng đến khiến cho hắn phát mộng.

Chương 14

Nhiếp Huyễn chôn mặt vào căn cổ hắn, trầm trầm bật cười: “Vừa rồi không phải đã ngó ý với người, sao còn sợ thành như vậy?”

Thanh âm Ôn Tử Nhiên run rẩy, nói năng lộn xộn: “Bệ hạ, chẳng lẽ vừa rồi...vừa rồi, mới vừa rồi chẳng lẽ không phải...”

“Cho rằng trẫm đùa với người sao?” Nhiếp Huyễn vươn ra đầu lưỡi, ái muội liếm liếm sau tai hắn: “Vậy hiện tại nói rõ với người, không phải đùa.”

Trong đầu Ôn Tử Nhiên oong lên một tiếng, theo bản năng liền muốn giãy dụa.

Hoàng đế chỉ dùng một tay đè lại thắt lưng hắn, ghé vào bên tai khẽ cười nói: “Quân muốn thần chết thần không thể không chết, ái khanh đọc sách thánh hiền đến đâu rồi?”

Ôn Tử Nhiên đông cứng toàn thân, lẩm bẩm nói: “Thần vì bệ hạ muôn lần chết không từ, nhưng bệ hạ lại không phải muốn thần chết, là muốn, muốn...”

Hắn không nói nên lời.

“Muôn lần chết cũng không từ, thị tẩm lại không được? Trung tâm của ái khanh thật là không có thành ý.” Nhiếp Huyễn cười nhẹ chế nhạo, kiếp trước hắn từng ngủ không ít thần tử, sớm thành thực với một mớ lý do thoái thác, ôn thanh dĩ nhiên: “Bất quá chỉ là một hồi vui thích mà thôi, cũng không bắt ái khanh nhập hậu cung phụng dưỡng, cũng sẽ không để cho ai biết, ái khanh sợ cái gì?”

Ôn Tử Nhiên càng đông cứng lợi hại hơn.

Hoàng đế cư nhiên có thể đem chuyện đòi bại này nói đến thuận lý thành chương đúng lý hợp tình, hắn lại không biết phải phản bác như thế nào.

Lại cảm thấy một trận ẩm áp sau gáy, hoàng đế nhẹ nhàng cắn một ngụm lên gáy hắn, thanh âm ôn hòa phỉếm chút lãnh ý. “Huống chi chỉ có sau khi làm chuyện thân mật nhất, trẫm mới có thể hoàn toàn tin trọng ái khanh a.”

“Ái khanh nhân lúc trẫm bệnh nặng, muốn dùng Hộ bộ của trẫm làm công trạng để đầu danh...coi trọng Nhiếp Kỳ như vậy? Cảm thấy hắn tốt hơn trẫm sao?” Hoàng đế vẫn dán sát bên tai thì thầm, ngữ điệu ôn nhu, thanh âm lại lạnh lạnh.

Cả người Ôn Tử Nhiên đều mềm xuống, yếu đuối run rẩy dưới thân hoàng đế.

Hoàng đế biết.

Thì ra chuyện gì hoàng đế cũng đều biết.

Lúc trước hoàng đế hoa mắt ù tai thành như vậy, lại thêm một bộ dáng đoan mệnh, là người đều sẽ không đặt vốn liếng lên thân y, tôn thất lại rục rịch nhiều, thừa tướng cũng nhất quán chương mắt hoàng đế, đại hoàng tử càng không chỗ nào trông cậy được.

Hắn vất vả nhiều năm như vậy mới leo lên được vị trí này, nơm nớp lo sợ cần cù chăm chỉ mà làm Hộ bộ thượng thư, không phải vì Chu Hi, đương nhiên càng không phải vì Dung Hàm Chi, lại càng thêm không phải vì một hôn quân không biết lúc nào sẽ chết trên giường.

Là vì chính mình.

Quyền lực của Chu Hi quá lớn, tân đế đăng cơ, cho dù là ai, đều sớm muộn sẽ không còn nhìn nữa, đến lúc đó trong lục bộ chỉ còn một mình mình không cúi đầu xưng thần với hắn, nếu không tự dựa vào mình thì biết trông cậy ai? Cúi đầu với Chu Hi còn không bằng đầu hàng tân đế.

Lại bị nhìn thấu.

Ôn Tử Nhiên vô lực vùi mặt vào trong đệm giường.

Hoàng đế thân mật hôn lên vành tai hắn, ôn thanh nói: “Công trạng đầu danh vẫn phải giao ra, bất quá Hộ bộ vốn là của trẫm...Trẫm muốn khanh lấy thân mình làm thành công trạng đầu danh, khanh nguyện ý sao?”

Dừng một chút lại tươi cười nói: “Nếu không nguyện ý cũng không sao cả, trẫm không thích ép buộc người khác, loại chuyện này, phải người tình ta nguyện mới thú vị.”

Miệng nói không sao, răng cắn vành tai hắn lại thông thả gia tăng lực đạo, Ôn Tử Nhiên bị cắn đến đau, lại không dám kêu, thậm chí không dám nghĩ đến nếu mình thật sự cự tuyệt hoàng đế sẽ làm như thế nào.

Đáy lòng một mảnh hỗn loạn, lời nói của hoàng đế tựa như có ma lực, vang vang bên tai.

Bất quá là một hồi vui sướng.

Cũng sẽ không để cho ai biết.

Hắn nhắm mắt, muốn nói, lại nhẹ nhàng ngẹn ngào một chút,

Đầu lưỡi hoàng đế với vào trong tai, kích thích hắn rung mình, ngón tay gắt gao siết chặt đệm giường dưới thân: “Thần...”

“Sao?” Hoàng đế mỉm cười, bình tĩnh thông dong, phẳng phất tự tin rằng hắn sẽ không cự tuyệt yêu cầu hoang đường tốt độ này.

Càng đáng buồn là, hắn đúng thật không cự tuyệt.

Ôn Tử Nhiên nức nở một tiếng, ách giọng nói: “Thần...không dám không phụng mệnh.”

13. Chương 13

Nhiếp Huyễn mỉm cười, biết sự đã thành, cũng không dè nặng Ôn Tử Nhiên, chính mình ngồi dậy, còn đỡ người dưới thân lên, khiến hắn ngồi trên đùi mình, ôn tồn trấn an: “Đừng sợ, đây chính là chuyện khoái hoạt nhất, bảo đảm làm cho ái khanh hài lòng.”

Ôn Tử Nhiên nhắm mắt, không nói một tiếng.

Nhiếp Huyễn nhìn quan phục trên người hắn một lát, cảm thấy hình thức không có thay đổi gì quá lớn so với đời trước của mình, không khỏi vui mừng.

Không khác, thoát quen tay.

Ngựa quen đường cũ bỏ phát quan cỡi đai lưng, lại mò vào nút thắt trong vạt áo, dễ dàng đem Hộ bộ thượng thư của y lột sạch chỉ còn lại áo lót tiết khổ, Ôn Tử Nhiên kinh ngạc trợn mắt nhìn hoàng đế, cảm thấy khó có thể tin được.

Bảo hắn tự thoát y phục cũng không chắc sẽ nhanh hơn tay chân hoàng đế.

Đã thấy hoàng đế trải toàn bộ y bào của hắn trên mặt đất, lúc này mới ôm hắn nằm lên giường, cười nói: “Như vậy không sợ vò nhãn, miễm cho ái khanh bất tiện.”

Dừng một chút lại hỏi: “Áo lót ái khanh sao cũng ướt đầm...Trẫm có đáng sợ như vậy sao?”

Ôn Tử Nhiên cảm như hén.

Nhiếp Huyễn tận hưởng sự đưa đẩy khôn khéo cẩn thận của hắn, lại nhìn dáng vẻ sắp khóc không có tiền đồ kia, càng cảm thấy đáng yêu, vươn tay nâng cằm hắn, hỏi: “Trước đây ái khanh từng thử qua sao?”

“Thử qua...cái gì...?”

Nhiếp Huyễn cởi áo lót hắn, nhìn khuôn ngực trắng nõn, cuối đầu hôn một cái, nói: “Thử qua nam nhân rồi sao?”

Ôn Tử Nhiên xấu hổ muốn chết, quay đầu đi, nhỏ giọng như muỗi: “Không có.”

“Quả nhiên là lần đầu tiên.” Nhiếp Huyễn hài lòng hôn lên cần cổ thon dài của hắn một cái, lập tức có chút tiếc nuối: “Khanh có gia thất ở kinh thành?”

Ôn Tử Nhiên run giọng nói: “Đúng là có chuyết kinh trong nhà, cầu bệ hạ, cầu bệ hạ khai ân...”

(*chuyết kinh = chính thê= vợ chính thất)

Hoàng đế chắc một tiếng, ngữ khí thập phần tiếc nuối: “Vốn còn nghĩ rằng mai là hưu mộc, nhưng nếu đã có tôn phu nhân ở nhà, vẫn là không tiện để lại dấu vết trên cổ,”

Vừa nói bàn tay vừa đưa vào trong tiết khố nắm chặt, Ôn Tử Nhiên bất ngờ không kịp phòng, eo uốn cong lên, trầm trầm rên rỉ một tiếng, mang theo nước nỏ, kéo dài vừa áp lực vừa run rẩy, rên đến Nhiếp Huyễn cũng cương.

Tuy là cửu ngũ chí tôn, nhưng y kinh nghiệm dày dặn, kỹ thuật cực tốt, am hiểu nhất chính là đùa giỡn người trên giường, sờ vài cái liền làm cho Ôn thượng thư của y ý loạn tình mê, khóc gọi như mèo nhỏ, khả ái cực kỳ.

Nhiếp Huyễn nhủ thầm trong lòng, chỉ sợ Ôn phu nhân không rành những chuyện này...Ngẫm lại cũng phải, phu nhân của đệ tử thế gia hắn là cũng xuất thân khuê tú, từ nhỏ đã được dưỡng như Bồ Tát, sao biết những chuyện như vậy. Ái khanh này của y lại luôn chăm chỉ làm việc, không giống như hờ ra một tí lại đi tầm hoan khắp nơi, chỉ sợ cũng chưa từng hưởng qua tiêu hồn lạc thú trên giường.

Nghĩ như vậy, nhịn không được nhếch nhếch khóe môi, cúi đầu ngậm vào nhũ tiêm của hắn mút liếm, động tác trên tay cũng càng ra sức, tận lực bày ra sở trường trên chọc lấy lòng, không bao lâu, liền cảm thấy một cổ ướt át trên tay.

Đôi mắt Ôn Tử Nhiên rung rung, mâu quang tan rã mờ mịt, mềm nhuyễn nằm trong lòng y thở dốc.

Nhiếp Huyễn lấy chiếc khăn tay lau tay, đứng lên tự thoát y phục chính mình.

Ôn Tử Nhiên dần dần định thần, ý thức được vừa rồi mình ra có bao nhiêu mau, mặt đều ửng đỏ, gương mặt thấy hoàng đế đã thoát không còn gì lại áp lên trên, càng cảm thấy vô thố, mắt cũng không biết phải nhìn vào đâu.

Nhiếp Huyễn cởi giày và tiết khố còn sót lại trên người hắn ném xuống sàn, tay cầm trap bạc, cười tủm tỉm hỏi: “Eo chân của ái khanh có bệnh cũ gì không?”

Ôn Tử Nhiên không rõ ràng lắm, vừa thở gấp vừa nói: “Nhờ hồng phúc bệ hạ, thần đều khỏe mạnh...”

Đã thấy hoàng đế cười rộ lên, hàm răng trắng tinh chỉnh tề xán lạn, nói: “Nga, vậy thật không còn gì tốt hơn.”

14. Chương 14

Trong lòng Ôn Tử Nhiên biết hoàng đế khẳng định không phải nghe được thân thể mình khỏe mạnh mà cảm thấy tốt, lại vẫn không hiểu ra sao, hoàng đế đã áp lên, một tay không biết cầm cái gì, lại bảo chính mình tự mở, bên trong là cao chi.

Hương hoa quế nồng đậm đầy phòng.

Ôn Tử Nhiên mở mắt liếc nhìn hoàng đế, hắn chỉ biết nữ nhi khi chải đầu cần phải dùng cao chi quế hoa, không biết hoàng đế đây là muốn làm cái gì. Nhiếp Huyễn nhìn đôi mắt ướt sung của hắn, cúi đầu hôn lên, cười nói: “Ái khanh không thích quế hoa? Lúc này trước dùng tạm, nếu không thích thì nói với trẫm, lần sau tuyệt sẽ không ủy khuất người.”

Ôn Tử Nhiên tức giận gần chết, lòng nói sao lại còn có lần sau, đang muốn kháng nghị, bỗng dưng sợ hãi kêu lên một tiếng, nói không ra lời.

Hoàng đế tách mở chân hắn, lấy một khối cao chi, mò vào huyết vị ở giữa, chậm rãi chen đầu ngón tay vào.

Hắn quy cũ từ nhỏ, cột tóc đọc sách, sau khi nhập sĩ càng cần cù, nơi nào gặp qua phong nguyệt từng trận như vậy, theo bản năng liền muốn giãy dụa, ngón tay hoàng đế lại cực linh hoạt, cao chi kia sau khi vào trong hậu huyết của hắn liền tan, hoàng đế mượn sự trơn trượt ngoáy lộn, ngón tay chui ra chui vào, thậm chí hắn còn không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy dị vật ra vào nơi đó, vừa đầy vừa căng, kỳ quái đến khó chịu, theo bản năng kẹp chặt mông.

Nhất thời cũng không biết đến cùng là làm sao, trong lòng cực không tình nguyện, lại không dám giãy dụa, chỉ có thể nhỏ giọng gọi: “Bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn cắn nhẹ lên nhũ tiêm hắn, kích hắn kêu lên “Ah!” lúc này mới liếm liếm, trấn an: “Thả lỏng một chút, kẹp chặt như vậy, nếu bị thương thì phải làm sao?”

Ôn Tử Nhiên nghe lời, nhận mệnh mà thả lỏng, nhưng tinh thần tập trung vào nơi kia, lại theo bản năng kẹp càng thêm chặt, chính mình cũng tự cảm thấy xấu hổ.

Nhiếp Huyễn ngược lại không phải chưa từng gặp phải tình huống như vậy, phì cười, thở dài cúi đầu hôn môi hắn, cực tận triển miên hôn sâu.

Chiếc lưỡi mềm mại không thuộc về mình xâm nhập vào khoang miệng, đảo qua hàm, liếm lên lợi, ái muội trêu chọc chính mình, lại cuốn mút lưỡi mình kéo qua, ngậm mút, phẳng phất giống như đang nhấm nháp trân tu tuyết thể.

Ôn Tử Nhiên cũng không biết hôn môi còn có thể tình sắc như vậy, bị y hôn đến choáng váng hồ hồ không thở nổi, chỉ có thể dựa vào hơi thở nóng bỏng của đối phương duy trì hô hấp, hai mắt nhắm lệ mê ly cảm giác ngón tay cắm vào phía sau chậm rãi mang cao chi đẩy vào sâu bên trong, sau một lúc lâu, lại tiến vào thêm một ngón tay, hai ngón tay cùng nhau, xoay móc đủ kiểu chà đạp vách ruột sâu bên trong hậu huyết mà ngay cả mình cũng chưa từng chạm qua.

Hắn muốn nói không cần, miệng lại bị lấp, ô ô ân ân phát không ra âm tiết, thật vất vả mới đợi đến lúc hai ngón tay kia rút ra ngoài, hậu huyết và giữa hai đùi đều bị cao chi tan ra làm ướt một mảng.

Đang muốn than khổ, lại có ngón tay mang theo một lượng lớn cao chi chen vào trong hậu huyết vừa mới trảm tĩnh lại.

Lần này là ba ngón.

Ngón tay Nhiếp Huyễn thon dài, lại rất có lực, lần này không cẩn thận như vừa rồi từng chút từng chút đâm vào trong, mà là dựa vào cao chi, một lần liền đâm vào nơi sâu nhất. Tiếng kinh hô của Ôn Tử Nhiên bị y dùng miệng lưỡi ngăn lại biến thành một tiếng rên rỉ mềm ngọt, hôn đến khi thượng thư của y trước mắt tối đen cơ hồ không thở nổi mới buông ra.

Nước bọt tràn ra khỏi miệng lưỡi thành một sợi tơ dài, bị y từng chút hút vào, dựa theo sợi chỉ bạc lại cẩn thận liếm lên đôi môi luôn cẩn thận dè chừng của Ôn Tử Nhiên.

Ba ngón tay trong cơ thể hắn dừng một lát, đợi cho hắn thích ứng hoàn toàn, cũng đột khối cao chi vừa đưa vào kia tan hết, lúc này mới chậm rãi động, cẩn thận từng tắc từng tắc một ấn lên nội bích trơn mềm nóng chát.

Ôn Tử Nhiên theo bản năng nâng eo muốn tránh, nhưng do trong huyết khẩu còn cắm ba ngón tay, em vừa mới nhấc, cao chi tan đầy bên trong lại từ từ tràn ra ngoài, cảm giác quái dị khiến cho hắn xấu hổ đến mức eo lưng cũng mềm xuống, lại ngã trở về, nâng tay che kín mặt nhỏ giọng nức nở.

Môi hôn nhỏ vun của Nhiếp Huyễn dừng lại trên bụng ngực hắn, vừa dùng ngón tay đùa giỡn hắn, vừa tán thưởng: “Chỗ này của ái khanh quả là chát.”

Chất lỏng tràn ra kẽ đùi làm cho hai cánh mông và toàn bộ hạ thân Ôn Tử Nhiên đều trở nên rói tinh rói mù, ngón tay hoàng đế còn đang quấy đảo bên trong, mỗi một động tác đều làm ra tiếng nước dâm mỹ.

Ôn Tử Nhiên cảm thấy không thể nghe tiếp nổi nữa.

Hắn thường xuyên uống rượu cùng người, rượu vào lời ra cũng từng nghe không ít từ ngữ thô tục, phạm là nói xướng quán nào có kỹ nữ phong tao, tất nhiên là nói bên dưới kỹ nữ kia vừa chát vừa mềm lại thật sự nhiều nước, nếu như cắm vào, liền chảy nước lênh láng.

Lại chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cũng có một ngày sẽ ở trên giường bị người làm thành như vậy, dạng chân nằm dưới nam nhân, hạ thân nước lâm ly bị người tùy ý đưa đẩy đùa bỡn.

Cho dù chỉ mới là ba ngón tay, cũng thật sự quá mức không chịu nổi.

Lại không dám khóc lên, sợ chọc giận hoàng đế, chỉ dám che miệng rớt nước mắt.

Hoàng đế lại tự biết khúc mắc của hắn, mềm giọng dỗ dành: “Chỉ là chút tình thú chống khuê phòng mà thôi, không phải chà đạp người, chuẩn bị tinh tế tỉ mỉ như vậy cũng chỉ là để lát nữa người có thể dễ chịu một chút, không cần nghĩ nhiều.”

Ôn Tử Nhiên khóc thút thít một tiếng, đầu ngón tay đang sờ loạn trong cơ thể lại không biết ấn lên chỗ nào, hắn mạnh uốn lên eo, suýt nữa đụng đến Nhiếp Huyễn đang đè nặng bên trên.

Khoái cảm kịch liệt lủi qua cột sống trong nháy mắt khiến Ôn Tử Nhiên cơ hồ rít lên the thé, nhưng ngay cả âm thanh cũng bị khoái cảm kia tước đoạt, hắn chỉ có thể kịch liệt thở gấp hỗn hển, hoàn toàn không biết phải làm sao đối với cảm giác xa lạ kỳ dị này.

Nhiếp Huyễn nhưn mày, cười, dùng móng tay cào cào lên nơi kia: “A, tìm được.”

15. Chương 15

Thịt mềm bí ẩn mãi cảm đến cực điểm, sao có thể chống lại móng tay trêu chọc, Ôn Tử Nhiên cắn mu bàn tay, khó chịu ngưỡng cổ, liên tiếp lắc đầu, lắc đến búi tóc cũng bung ra.

Nhiếp Huyễn thấy vậy, cúi người liếm lên hầu kết hắn, dùng miệng phủ lên nhẹ nhàng mút, lại không dám dùng lực quá mạnh, sợ để lại dấu vết, khiến hắn trở về khó mà giải thích.

Miệng lưỡi tuy rằng ôn nhu, đầu ngón tay kia lại như muốn mạng, tăng tăng nhu ấn kích thích, mới hai ba lần đã làm cho tính khí giữa hai chân Ôn Tử Nhiên run rẩy ngắc đầu, Nhiếp Huyễn cảm thấy đã được, rút tay ra, dùng cao chi tan chảy ướt đầy tay, bôi lên tính khí hưng phấn của chính mình.

Sau khi tiếp quản thân thể này, y ghét bỏ nguyên chủ ngu xuẩn không đáng một đồng, lại duy độc hài lòng đối với thân thể này, không chỉ diện mạo phong lưu, căn khí càng hùng vĩ.

Tính khí thô to hoàn toàn hùng khởi bị bôi lên một lớp dầu trơn, thoát nhìn càng thêm dữ tợn, Nhiếp Huyễn có hứng thú thâm nghĩ may mắn là ái khanh nhà y đã sớm bị làm cho thất thần, nếu không, để cho hắn thấy long căn oai hùng này, chỉ sợ lại phải dỗ dành thêm một trận.

Đặt lên miệng huyết đã bị đùa giỡn đến trơn ướt từ từ cắm vào, Ôn Tử Nhiên lập tức giãy dựa lên, tuy rằng chỗ đó đã được ngón tay khuếch trương, nhưng vẫn không chịu nổi thước tắc của hoàng đế, dù chưa bị thương, lại cảm giác cơ thể bị nhồi đầy, căng cực, run cầm cập muốn lui ra sau trốn.

Nhiếp Huyễn giữ chặt eo hắn, mạnh mẽ cắm xuống đến cùng, Ôn Tử Nhiên ai ai kêu một tiếng, cắn môn, khóc thút tha thút thít.

Nhiếp Huyễn không vội động, muốn đợi cho hắn thích ứng với kích thước của y, nghe hắn khóc thật đáng yêu, khẽ sát lại liếm lên khoe mắt hắn, trêu đùa: “Khóc đến sưng mắt, không sợ khi trở về không thể giải thích với phu nhân sao?”

Ôn Tử Nhiên nhất thời không dám khóc nữa, ráng nhìn xuống tiếng thút thít, cố tình lại nghe y nhắc tới phu nhân nhà mình, chỉ cảm thấy trong lòng thêm chua xót – hiền thê ở nhà dựa đèn ngóng trông, chính mình lại nằm dưới thân hoàng đế dang rộng hai chân uyển chuyển thừa hoan, lấy sắc thị quân.

Nước mắt càng không ngừng được, phía dưới cũng kẹp càng thêm chặt.

Nhiếp Huyễn bị hắn kẹp đến đỏ một ngum khí lạnh, búng lên tính khí bán cương của hắn một cái: “Thả lỏng, kẹp chặt như vậy, nếu trẫm kiểm không được mà bắn vào trong, người không được trách trẫm.”

Có thể là đã quen với sự vô sỉ của hoàng đế đêm nay, lúc này nghe lời này, thậm chí Ôn Tử Nhiên cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ thêm kinh hoảng, cố gắng thả lỏng thân mình, sợ rằng y sẽ thật sự bắn vào bên trong mình.

Hắn vừa mới thả lỏng liền bị hoàng đế ấn chặt eo, bắt đầu hung hăng đưa đẩy.

Lúc trước Nhiếp Huyễn đã làm quen với bên trong của hắn, giờ đây không phí sức liền tìm được nơi kia, thẳng lưng va chạm vào nơi tiêu hồn ẩn mật, khiến cho Ôn Tử Nhiên triệt để thất thần rên lên the thé.

Âm cuối có vẻ run rẩy, rõ ràng đã động tình.

Nhiếp Huyễn liền kéo đôi chân dài trắng nõn kia vòng qua thắt lưng mình, vừa đỉnh sâu vào bên trong hắn, vừa dương dương tự đắc ghé bên tai hắn trêu đùa: “Sao? Đã nói sẽ làm cho khanh vui thích, có biết quân vô hí ngôn?”

16. Chương 16

Lúc bị chuyển tư thế thứ ba, Ôn Tử Nhiên đã bị tham làm đến hỗn loạn, chỉ hận không thể quay lại nửa canh giờ trước, đánh chết cái tên thành thật quá mức chính là mình đây.

Hắn mới biết được thì ra hoàng đế hỏi eo chân mình có bệnh cũ không là vì săn sóc, sớm biết liền nói dối đều có tật cũ, dù có khi quân cũng tốt hơn bị chơi đa dạng lật tới lật lui như bây giờ.

Mới quỳ tiếp nhận nửa hiệp, đầu gối, cẳng chân và khuỷu tay đều đau, hiện giờ lại bị bắt dựa vào tường, dang rộng hai chân thừa hoan, eo cũng sắp gãy.

Hạ thân bị chèn ép đã không còn cảm giác, chỉ có khoái cảm từ nơi sâu kia kịch liệt chạy dọc theo cột sống, khiến cho một thân xương cốt đều thấm đẫm tình dục, ngoại trừ rên khóc, kẹp chặt eo hoàng đế thì không còn làm được gì nữa.

Nhiếp Huyễn đã tắm bổ nhiều ngày như vậy, lại hơn nửa năm không đụng vào ai, hôm nay khai trai, mạnh mẽ không chịu nổi, ép buộc Ôn Tử Nhiên đến chỉ biết khóc xin tha, cuối cùng ngay cả nói cũng không ra hơi.

Hắn còn cố kỵ hai lão thủ vệ bên ngoài, cộng với hoàng đế có khả năng còn mang theo người hầu đến, vẫn luôn đề thấp cổ họng không dám khóc kêu lớn tiếng, không biết là Nhiếp Huyễn săn sóc cực điểm mà đuổi hết mọi người ra khỏi viện, chỉ là nhìn bộ dáng xấu hổ này của hắn liền cảm thấy thú vị, nên không nói cho hắn biết.

Trước đây hắn chỉ biết hoàng đế háo sắc, không biết hoàng đế khi lên giường lại là người chu đáo như vậy.

Sau lúc không thích hợp ban đầu vẫn luôn chìm trong vui thích tràn ngập không thoát ra được, thân thể xa lạ đến nỗi tựa như không còn là của mình, rõ ràng là phúc từng mà thừa hoan, vốn dĩ cho rằng sẽ phải chịu thống khổ khuất nhục khó có thể nhẫn, lại bị thao làm còn thư sướng hơn so với lúc hành lễ Chu công với phu nhân ở nhà.

Tình nhiệt thượng đầu, thậm chí ngay cả xấu hổ cũng không quan tâm, giữa ý loạn thần mê, trong đầu chỉ còn mỗi một ý niệm rõ ràng chính là không được khóc rên quá lớn tiếng.

Lần thứ hai hoàng đế chặn bắp đùi hắn mà bắn ra, hắn đã bị hoàng đế thao bắn ba bốn lần, eo mềm đến cả người đều chột dạ, ngay cả khóc cũng có chút vô lực.

Nhiếp Huyễn thật ra vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng vẫn tha cho hắn, ôm vào lòng nhẹ nhàng hôn lên mi nhân, ôn thanh nói: “Ái khanh lần đầu thừa hoan, vẫn nên kiềm chế một chút.”

Ôn Tử Nhiên oán thầm nói đến cùng là ai không kiềm chế? Chỉ là không dám thật nói ra.

Lại nghĩ tới chính mình cư nhiên bị người chơi mặt sau đến bắn, lại còn không chỉ một lần, càng thêm oán thầm.

Nhiếp Huyễn sờ sờ lên eo lưng vốn trơn bóng như ngọc nay phủ thêm một tầng mồ hôi, thở dài: “Nơi này không tiện, chốc nữa chỉ có thể lau sơ cho ái khanh, ái khanh quay về lại tắm rửa.”

Ôn Tử Nhiên bị ôn nhu của hoàng đế hù đến đỏ mặt.

“Ngài mai hưu mộc, liền nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay trẫm làm quá phận, e rằng ái khanh sẽ phải đau eo mấy ngày...Có thể ngồi cũng sẽ không thoải mái. Cho nên, mấy ngày sau cũng không cần ngồi lại nha phủ đến đầu sáng. Thật sự không thoải mái, xin nghỉ hai ngày cũng không sao, trẫm thông cảm.”

Ôn Tử Nhiên sau khi nghe được nửa câu, hận không thể vùi luôn mặt vào chăn không cần gặp ai nữa, lại ngập ngừng: “Nhưng...thần...còn phải xem việc thu thuế...”

“Mang về xem cũng được.” Nhiếp Huyễn cười hôn lên môi hắn, “Chẳng phải thừa tướng cũng thường xuyên đem văn thư về sao? Cũng chưa từng có ai dám dị nghị.”

Ôn Tử Nhiên vẫn do dự, thanh âm sau tình sự hơi khàn khàn run rẩy, nhỏ giọng nói: “Dù sao thừa tướng cũng là thừa tướng.”

“Sợ cái gì, hiện giờ ngươi là người của trẫm.” Nhiếp Huyễn bị chất giọng kia làm cho ngứa ngáy trong lòng, lại chỉ dùng ngón tay vuốt lên mái tóc ẩm mồ hôi của hắn: “Không cần phải cẩn thận dè dặt như trước kia nữa, chỉ cần đừng làm càn.”

“Có trẫm đây, ai cũng không làm gì được ngươi.”

17. Chương 17

Sau sự việc ngày ấy, Ôn Tử Nhiên hưu mộc xong cũng không xin nghỉ, vẫn vào triều như cũ.

Cũng không mang công văn về nhà xem như lời hoàng đế nói, vẫn ngày ngày ngồi lại nha phủ đến đầu sáng như trước đây.

Chỉ là ghế tử đàn ngay tại chính đường của Hộ bộ thượng thư lại nhiều thêm một cái đệm mềm, hơn nữa mấy ngày liền Ôn Thượng Thư chỉ cần nhìn thấy hoàng đế liền eo nhuyển, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Nhiếp Huyễn thấy được chỉ cười cười, cho là tình thú, ngược lại cũng không đối chọi gay gắt mà triệu kiến hắn, thăm nghĩ để đến khi hắn không còn phòng bị, quay đầu xuất kỳ bất ý mà đánh tới.

Nếu như bức bách chặt chẽ, sợ là con thỏ cũng sẽ cắn người.

Chỉ là y đã cảm dực thật lâu, mới vừa ném lại mùi thịt, nghĩ tới đối phương là lần đầu, vẫn chưa thể tận hững, có chút cảm thấy không đủ.

Hôm nay xem xét quốc sử ở Hàn Lâm viện, đang dùng mắt đánh giá một đám quan văn thị tòng bên cạnh, vừa chợt nhìn thấy một gương mặt mới sáng lên ngay trước mắt y, thái giám bên cạnh bỗng đến báo, nói đan dược mà bộ hạ muốn cuối cùng cũng được tạo thành.

“Thật?” Nhiếp Huyễn lập tức tỉnh táo tinh thần, dừng một chút lại hỏi: “Đã thử cẩn thận?”

Thái giám kia vội nói: “Nào dám không thử! Tuyệt đối là thỏa đáng, bằng không cũng không dám bẩm báo với bộ hạ.”

Nhiếp Huyễn vỗ tay cười, nói một tiếng “tốt”, ban thưởng tầng tầng.

Cũng không còn để ý tới quan văn thị tòng, vào giờ chiều, liền mang người đến phủ Thành vương.

Hoàng đế đến thăm lại không báo trước, Thanh vương phủ rối rắm mở cửa, Nhiếp Kỳ vội vàng mang người ra nghênh đón, khinh cừu khoát bên ngoài có chút hỗn loạn, ngay cả kim chúc trên phát quan cũng không chỉnh, vài vết hồng khả ái trên gò má trắng nõn như bạch ngọc, đôi mắt đào hoa mơ màng, còn mang chút thủy quang.

Nhiếp Huyễn đánh giá hần một chốc, chỉ cảm thấy tiểu hoàng thúc biếng nhác này của y càng thêm giống một con mèo hoa ngủ ngày, liền cười hỏi: “Trẫm quý nhiều thanh mệnh của hoàng thúc sao?”

Trong lòng ngứa không chịu được.

Nhiếp Kỳ cúi đầu, ngáp một cái nhỏ: “Thần vẫn luôn thanh nhàn, quen biếng nhác, xin bộ hạ thứ tội.”

“Biếng nhác cũng tốt a, trẫm cũng muốn làm biếng, đáng tiếc triều vụ rườm rà.” Nhiếp Huyễn ý vị sâu xa cười nói, vươn tay kéo lấy tay hần, thảng hưởng vào trong phủ mà đi: “Được rồi, đừng đứng ở cửa, vào trong nói chuyện.”

Thành vương là đệ đệ nhỏ nhất của tiên đế, mẫu thân là hoàng hậu của tiên hoàng, coi như là đích tử của chính cung, thân phận không giống với những thân vương khác, ngay cả vương phủ cũng là đứng đầu. Bất quá, Nhiếp Kỳ thích đàm Huyễn đạo, trong phủ cũng không có gì xa hoa, ngược lại có một loại dật khí thanh nhã.

Nhiếp Huyễn thăm cảm thán: đã có tâm nhớ thương ngôi vị hoàng đế, cho dù hần có ăn được tiên đan, cũng không thoát được một thân tục cốt.

Hai người cùng ngồi xuống, có người đến hầu trà, Nhiếp Huyễn uống xong nhướn mày, hỏi là loại trà gì, uống không tệ.

Tiểu thúc của y nheo mắt nhìn chén trà nhỏ, chậm rãi nói: “Đây là tuế hàn tam hữu ẩm, dùng lá thông trên rừng cùng với mật hoa mai trộn vào nhau, chưng trên lửa được nhóm bằng lá trúc, có tác dụng thanh tâm dưỡng thần, dùng để phục đan, rất tốt.”

Hần vừa nói đến phục đan, Nhiếp Huyễn liền nhớ tới “chính sự”, sai người mang tráp bạc lên, mở ra, đặt trên bàn.

Bên trong là hai viên đan dược đỏ thẫm như máu to bằng đầu ngón tay, ngào ngạt hương khí kỳ dị.

Nhiếp Huyễn đẩy về phía Nhiếp Kỳ, cười tủm tỉm nói: “Đan dược lúc trước tiểu hoàng thúc đưa quả thật rất tốt, trẫm ăn vào thân hoàn khí chân, lúc này ngự dược viện dâng lên đan dược này cũng không tệ, trẫm dành riêng hai viên đến cho hoàng thúc.”

Nhiếp Kỳ giật mình.

18. Chương 18

Nhiếp Huyễn không thích huyền đạo, cũng chưa từng nghe y thích luyện đan, ngược lại lúc trước trong cung cũng từng dưỡng vài vị đạo nhân, làm ra một ít dược phòng thuật tráng dương linh tinh gì đó, Nhiếp Kỳ lại ngại đám bát nháo kia làm bản đạo môn chính thống, đều chưa từng để ý tới tên tuổi, chỉ gọi chung là phương sĩ.

Hiện giờ Nhiếp Huyễn cứ nhiên mang đan dược đến cho hắn, vốn dĩ chưa tỉnh ngủ thì giờ cũng thành tỉnh hẳn, trừng mắt nhìn hai viên đan dược đỏ như lửa kia, chần chờ gật đầu nói: “VẬY ĐA TẠ BỆ HẠ.”

Nhiếp Huyễn lại ngẩng đầu nhìn xem canh giờ, thản nhiên nói: “Dược này nhất định phải phục vào buổi trưa, hiện giờ vừa lúc thích hợp, hoàng thúc đừng bỏ lỡ.”

Nhiếp Kỳ rũ mắt, đầu ngón tay vuốt ve lên nắp hộp chạm khắc, cười như không cười mà nói: “Thật vậy?”

Phục đan có nhiều điều kiêng kị, hắn cũng đều biết cả. Chỉ là dược mà Nhiếp Huyễn đưa tới, suy nghĩ cẩn thận, hắn không dám ăn.

Tựa như hắn chưa bao giờ tin Nhiếp Huyễn dám ăn vào dược mà hắn đưa vậy.

Vì ngôi vị hoàng đế mà tranh giành, huynh đệ cũng thành người lạ, phụ tử thành địch nhân, ngày ấy Nhiếp Huyễn ngoài dự kiến của mọi người mà mở mắt, trong vòng ba câu đã hỏi đại hoàng tử sao lại không ở bên giường bệnh, hắn liền biết việc này đã định là không thể tốt.

Nhiếp Huyễn không để ý tới hắn, nhìn lướt qua phòng trà dài khác rộng lớn này, khoác tay nói với thị hầu xung quanh: “Đều ra ngoài đi, nhiều người khó chịu, trẫm muốn nói chuyện riêng với tiểu hoàng thúc các người cũng muốn nghe sao?”

Đầu ngón tay Nhiếp Kỳ siết chặt.

Người mà hoàng đế đem tới đều vâng lời lui ra, người của vương phủ lại nhìn nhìn vương gia nhà mình, Nhiếp Kỳ cũng chần chờ khoát tay, lúc này mới lui hết ra gian ngoài, còn biết ý mà đóng cửa lại.

Nhiếp Huyễn nghiêng đầu cười nói: “Hoàng thúc vẫn chưa phục đan sao? Không phải là sợ trẫm hạ độc chứ?”

Sắc mặt Nhiếp Kỳ khê biến, gương mặt trắng tái nhìn hoàng đế cháu trai này của hắn, hai người đối diện hồi lâu, cuối cùng, Nhiếp Kỳ là người rũ mắt xuống trước.

Trong lòng cân nhắc hoàng đế dù có thể nào cũng sẽ không ba ba chạy đến phủ của mình hạ độc chết chính mình, Thành vương điện hạ do dự một lát, vươn tay ra, thầm nghĩ nếu thật sự không được liền ngậm dưới lưỡi, chốc nữa lặng lẽ phun ra...

Nghĩ như vậy, chần chờ cho một viên hồng đan vào trong miệng, đang muốn vươn tay lấy chén trà uống xuống, sắc mặt mạnh mẽ biến đổi.

Đan này vừa vào miệng liền tan!

Hắn lập tức không chú ý nhiều nữa, muốn phun ra, lại bị hoàng đế nắm chặt cằm đẩy lên trên, làm cho răng dưới đập mạnh vào răng trên còn cắn phải đầu lưỡi, đau đến chảy nước mắt, đẩy miệng huyết tinh.

Không còn để ý gì khác nữa, chỉ giấy dựa muốn phun ra đan dược đã tan đầy trong miệng.

Bày tay Nhiếp Huyễn lại vững như bàn thạch, dùng lực nắm cằm hắn không buông, ép hắn ngửa đầu, tay kia còn thô bạo xoa lên yết hầu hắn, cho đến khi hắn không chịu nổi, hầu kết tinh xảo lên xuống theo bản năng, nuốt hết những thứ trong miệng, mới chậm chậm buông hắn ra.

Nhiếp Kỳ mất hết khí lực, lập tức ngã ngồi trên ghế, sắc mặt trắng bệch, tâm như tro tàn, run giọng nói: “Đến cùng là thân thúc chất, vạn vạn không nghĩ tới, bệ hạ lại, lại không chấp nhận được tính mạng của ta như vậy?”

Lúc nói chuyện thở hổn hển, quơ tay hấp tráp bạc kia xuống đất, viên hồng đan còn lại bên trong xoay tròn lẫn trên nền nhà.

Hoàng đế ban chết cho tôn thất thì đã nghe nhiều, lại chưa bao giờ nghe nói hoàng đế tự tay rót thuốc cho người!

Nhiếp Huyễn lại vẫn cười, đầy mặt ý vị sâu xa: “Tiểu hoàng thúc đang nói cái gì vậy, tính mạng của người, trăm vạn nhưng vô cùng dễ ỷ đâu.”

Lại chuyển lời: “Nhưng mưu nghịch soán vị, là phạm tội tày trời, tội chết.

19. Chương 19

Nhiếp Huyễn từ trên cao nhìn xuống Nhiếp Kỳ.

Đẹp thì là đẹp, thế nhưng dù cho mèo hoa này có quý giá, cũng bất quá chỉ là món đồ chơi nhà quyền quý nuôi dưỡng mà thôi...Nhất gan yếu ớt như vậy lại không thể đảm đương, cũng xứng với ngôi vị hoàng đế sao?

Chỉ thích hợp để nuôi trong lồng vàng khảm ngọc.

Y không chút nghi ngờ nếu ngày đó không phải y làm khách không mời mà đến, chiếm lấy túi da của nguyên chủ, để cho Nhiếp Kỳ thỏa mãn mong muốn mà chiếm lấy ngôi vị hoàng đế, chỉ sợ hắn sẽ càng thêm dốc sức cầu tiên thuật đan phương, say mê trường sinh, sau đó dần dần ném toàn bộ chính sự cho triều thần.

Nga, khó trách hồ ly Chu Hi kia chịu đồng ý duy trì hắn thượng vị, hơn phân nửa cũng chính là nhìn trúng điểm này đi.

Y nghĩ vậy, cúi xuống, hai tay chống lên tay vịn ghế, khẽ sát lại nhìn vào mắt Nhiếp Kỳ: “Tiểu hoàng thúc tính rất kỹ, đợi trăm bệnh nặng khó qua khỏi liền muốn mưu đồ ngôi vị hoàng đế, thấy thân mình trăm khỏe lên liền cuộn tròn trong vương phủ co đầu rút cổ không ra, để lại một mình Chu Hi gánh trách nhiệm, thật sự là tính rất hay a. Ngược lại không nghĩ tới, thế gian nào có đạo lý chuyện tốt một mình người chiếm hết, lại không cần phải trả giá nửa phần?”

Nhiếp Kỳ hung hăng đẩy y ra, cười lạnh nói: “Bây giờ bệ hạ còn nói những chuyện này để làm gì, muốn thần chết, tội gì phải bắn tay, một bình rượu ban xuống phủ, còn sạch sẽ được một chút!”

Lực đạo eo chân của Nhiếp Huyễn là cố ý rèn luyện, chỉ hơi chuyển chân đã đứng lại vững vàng, như cười như không mà nói: “Vậy ý đồ soán nghịch này, hoàng thúc chịu nhận.”

Nhiếp Kỳ chỉ cảm thấy trong bụng như đốt lửa, cho là độc phát, cũng lười quản y, thâm trầm cười nói: “Ý đồ soán nghịch? Nhiếp Kỳ ta, cũng là hoàng tử đích tử, là huyết mạch đích hệ của Thái tổ hoàng đế, cha ta huynh ta đều là thiên tử! Kế ừ tai hoa mắt vô năng chỉ có thể ra về ta đây khi ở trên thân nữ nhân như người cũng có thể ngồi lên ngôi cửu ngũ, sao ta lại không thể? Dù ta không tốt đẹp gì, cũng vẫn mạnh hơn người!”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng, cảm giác đáng vẻ dương nanh múa vuốt này của hắn lại có vẻ như đang hờn dỗi, ngược lại còn đáng iu hơn bộ dáng giả vờ vô tư của hắn thường ngày, liền cúi đầu trán kề trán với hắn, hỏi: “Hoàng thúc cảm thấy, trăm sẽ chỉ ra về ta đây trên thân nữ nhân thôi sao?”

Vừa rồi Nhiếp Kỳ rất kích động, lúc này hơi có chút thở dốc, nghe như vậy lại cảm thấy có chút không đúng.

Hắn nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy, hoàng đế lại không chút sinh khí, nếu nói là vì trước mặt kẻ sắp chết hắn đây y cũng không so đo, thì tự tay hạ sát thân thúc thúc, cũng không nên là thoải mái thích ý như vậy.

Dù cho tính tình Nhiếp Huyễn có thay đổi nghiêng trời lệch đất thế nào, chung quy cũng không thể thành một tên điên như vậy được.

Giữa lúc ngáp ngừng lại cảm thấy một ngọn lửa dần dần đốt tới bụng dưới, nhất thời biến sắc: “Thứ kia không phải độc được! Đó là...?!”

Nhiếp Huyễn cười đến lợi hại hơn, dùng chóp mũi đặt lên chóp mũi hắn, nói: “Hoàng thúc thật thông minh, đúng vậy. Vô duyên vô cớ, trăm ba ba chạy tới hạ độc ngươi làm gì? Theo như lời ngươi, nếu muốn ban chết, một bình chẩm tửu ba thước lụa trắng đưa đến phủ, không phải sạch sẽ hơn?”

Nhiếp Kỳ trợn mắt há mồm, nhất thời cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Nghĩ đến chính mình vừa rồi dưới tình thế cấp bách nói năng ngông cuồng, không biết đáng tội chết bao nhiêu lần, nhất thời sắc mặt trắng như giấy.

Cổ tình giữa sống chết trước mặt như vậy, một cỗ nhiệt lưu còn nhảy lên dưới bụng, khiến cho thất lưng hắn cũng như nhũn ra.

Nhiếp Huyễn nghiêng đầu, cắn lên tai hắn, ý vị sâu xa mà nói: “Trăm cũng không phải chỉ biết ra vẻ ta đây trên thân nữ nhân, trên thân nam nhân trăm lại càng biết ra vẻ ta đây.”

“Tiểu hoàng thúc cũng nên thử một lần xem sao?”

Chương 22

Nhiếp Kỳ không dám tin mà nhìn hoàng đế, đôi mắt đào hoa luôn híp lại giờ phút này lại khó có được mà mở to, ngôn từ không thông dưới hô hấp khó thở đến hỗn hển, thốt ra: “Ngươi muốn ngủ ta?!”

Nhiếp Huyễn liếm từ sau tai xuống đến cổ hắn, trầm cười: “Đúng vậy, tiểu hoàng thúc.”

Nhiếp Kỳ bị y liếm đến rùng mình, ghê tởm nổi một thân da gà, không suy nghĩ trực tiếp đánh qua một quyền: “Nhiếp Huyễn ngươi súc sinh! Hôm nay ta phải thay mặt đại hoàng huynh giáo huấn ngươi...”

Cổ tay dễ dàng bị chế trụ gấp lại, đau đến rên lên ra tiếng.

Nhiếp Huyễn cầm chặt tay hắn, từ trên cao nhìn xuống, đầy mặt ý cười, nói: “Tiểu hoàng thúc, hỏa khí vượng a.”

“Ngươi vẫn còn biết ta là hoàng thúc của ngươi sao?” Nhiếp Kỳ tức giận đến sắp ngất, chỉ là hắn vốn sống an nhàn sung sướng quen, đâu thể là đối thủ của Nhiếp Huyễn. Huống chi lúc này, tuy là bị ép uống viên hồng đan kia, nhưng vẫn cảm thấy được eo hư nhược, cả người đều nóng lên, hô hấp dồn dập.

Cho dù gầm lên, cũng không chút khí thế.

Nhiếp Huyễn chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp như bạch ngọc của hắn dần dần nổi lên hai phiến ráng hồng, trong đôi mắt đào hoa cũng tích tụ hơi nước, lại càng tăng thêm lực siết lên cổ tay hắn: “Vừa rồi lỗ mãng đại nghịch bất đạo với trăm, trăm còn chưa tính với ngươi, ngược lại muốn động thủ với trăm? Còn thay phụ hoàng giáo huấn trăm, không biết phụ hoàng trên trời có linh, biết được tâm tư đại nghịch của ngươi, đến cùng sẽ giáo huấn ai trước đây.”

Sắc mặt Nhiếp Kỳ thay đổi, lại vẫn giả vờ như cũ, cắn răng nói: “Khi đó hoàng điệt nhi ngươi bệnh không dậy nổi, mấy hài tử kia ngay cả nói cũng chưa nói được rõ ràng, nước không thể không vua, nên ta mới động tâm tư, nếu ngươi luôn khỏe, ta sao lại có thể động tâm tư được? Cho dù ta một lòng tâm tiên vẫn đạo, ngươi cũng không chấp nhận được sao!”

Vốn dĩ hoàng đế chỉ muốn trêu đùa con mèo nhỏ này mà thôi, nghe thấy câu này, ánh mắt lại đột nhiên thay đổi.

trong đôi mắt cười đa tình kia, nhãn quang đột nhiên u tối, goings bão kéo tới đáng sợ, tay siết cổ tay Nhiếp Kỳ lại thêm mạnh, Nhiếp Kỳ đau đến sắp khóc, liền nghe thấy hoàng đế ghé bên tai nói: “Thật sự là...một lòng tâm tiên vẫn đạo?”

Nhiếp Kỳ hung hăng vung cổ tay muốn thoát khỏi hoàng đế, hận không thể cắn lên một ngụm: “Đương nhiên – tiếc là bệ hạ lại không tin!”

Nhiếp Huyễn cười lạnh một tiếng, tay mò vào hạ thân hắn, cách quần đặt tay lên tính khí đã ngẩng đầu, kỹ xảo phong phú vượt ve.

Nhiếp Kỳ “a” lên một tiếng, triệt để mềm xuống.

20. Chương 20

Nhiếp Huyền cúi đầu hôn lên đôi môi Nhiếp Kỳ, một tay xả đai lưng hần, tay còn lại vẫn đề chặt hai cổ tay hần, nắm chung vào với nhau.

Nụ hôn vội vàng hung ác, Nhiếp Kỳ cơ hồ có một loại ảo giác bản thân như sắp tan ra, ân ân ô ô rên loạn, bất ngờ không kịp đề phòng bị Nhiếp Huyền cầm lấy tính khí dưới hơi hơi ngẩng đầu dưới tác dụng của được vật, hung hăng bóp chặt, đau đến nổi hần lập tức mềm xuống, hàm hồ kêu thảm một tiếng, không dám động nữa.

Nhiếp Huyền buông ra đôi môi hần, thở dốc một lát, ôm hần đặt lên bàn.

Không cần vội vã làm gì, mà cúi xuống, nhặt lên viên hồng đan vừa mới bị Nhiếp Kỳ làm rơi trên mặt đất.

Tựa như tiếc nuối mà nói: “Đã rơi xuống đất không thể ăn được, thật lãng phí.”

Nhiếp Kỳ vừa mới bị y bóp chặt còn đang hoãn khí, hai mắt đăm lệ mông lung nhìn y.

Đã thấy hoàng đế dùng hai ngón tay cầm lấy viên hồng đan kia, chậm rãi vói vào bên trong y phục của mình, mò đến hai cánh móng trơn bóng, tách ra, mò vào khe hẹp chính giữa.

Nhiếp Kỳ cả kinh mà bắt đầu giấy dựa, Nhiếp Huyền lại không bận tâm, khộp ngón tay vừa thông thả vừa kiên định đẩy vào, đem viên hồng đan kia đẩy vào hậu huyệt tiểu hoàng thúc của y.

Một ngón tay dùng lực xâm nhập, đẩy viên hồng đan kia vào một chỗ cực sâu trong huyệt, lúc này mới rút tay ra, cười như không cười mà nói: “Thế này mới không lãng phí.”

Nhiếp Kỳ cũng xuất thân kim tôn ngọc quý, từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu nhục như vậy, chỉ cảm thấy viên hồng đan trong tràng nội cũng giống khi ở trong miệng vậy, nhanh chóng tan chảy, chậm rãi thấm qua vách ruột, nơi bị đan dịch chảy đến lập tức vừa nóng vừa xót, nhưng lại nhanh chóng chuyển thành một cảm giác tê ngứa mềm yếu, khiến cho tính khí mềm rũ kia lại lần nữa ngẩng đầu.

Hần biến hồng đan này là dược vật thôi tình cực mạnh, chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết, toàn thân run rẩy, nhắm mắt lại quay đầu đi.

Một động tác nhắm mắt quay đầu này, lại khiến cho đôi mắt u tối của Nhiếp Huyền biến đổi.

Trong trí nhớ, thân ảnh một người chồng lên hình ảnh Nhiếp Kỳ.

Cũng một đôi mắt đào hoa như vậy, cũng một cốt cách phong lưu như vậy, cũng là khinh cừu kim quan, biếng nhác hết hoa miêu như vậy.

Người nọ lại dứt khoát đẩy tay y ra, nhắm mắt quay đầu, sau khi thản nhiên bỏ lại một tiếng “trân trọng”, liền nhanh nhẹn đi mất, một lòng tìm kiếm Tiên đạo mật mớ kia, không quay đầu lại.

Dù y có nói gì cũng là vô dụng.

Ánh mắt hoàng đế tối đen, lạnh lẽo thấu xương, mang theo khí thể thô bạo khiến người kinh khiếp.

“Không phải muốn cỡi hạc xuất trần sao? Người luyện tiên đan của người, cầu tiên đạo của người, vậy còn muốn ngôi vị hoàng đế để làm gì?”

Nhiếp Huyền nắm cầm Nhiếp Kỳ, tinh tế chăm chú nhìn vào gương mặt diễm lệ đang bị xâm chiếm bởi tình dục của hần, ánh mắt như vừa thâm tình vừa mê loạn, chất vấn lại vô cùng lạnh lùng: “Trước bàn thờ Tam Thanh tổ sư, chẳng lẽ còn có thể chứa loại đệ tử như người vậy sao?”

“Dâm mĩ lừa dối như vậy, chỉ xứng ở lại nơi trần thế, cùng mục nát với một tục nhân như ta đây thôi.”

Thanh âm lạnh lẽo cứng cỏi, giữa mê loạn lộ ra một tia oán độc khắc cốt.

Nhiếp Kỳ phía trước phía sau đều bị tình dục dày vò, vốn đã hôn trầm, lại vẫn bị thanh âm oán độc này làm giật nảy mình, đôi mắt hoa đào tràn đầy hơi nước chớp chớp, nước mắt rơi.

21. Chương 21

Kiếp trước khi hoàng đế còn chưa phải là hoàng đế, từng yêu một người.

Thị giảng học sĩ Thanh Dật tiêu sái phong hoa tuyệt đại, mắt như hoa đào, mặt tựa xuân thủy, đôi mắt đào hoa doanh doanh ẩn tình, nhân tài xuất chúng tuổi trẻ triển vọng, được thiên tử coi trọng, phụ trách dạy dỗ thái tử.

Học thức kiến giải đương nhiên có, người lại vui tính, hay cười hay đùa, không như những vị thái sư thái bảo khác, một đám lão nhân râu bạc chỉ biết cần nhần liên miên, cho nên lấy được sự yêu thích của thái tử.

Người kia tính tình biếng nhác, lại đam bạc, những vọng tưởng của đám sĩ nhân đọc sách tầm thường đều không để trong lòng, một lòng cầu đạo, yêu thích nhất là luyện đan, nếu không phải lúc đó từng có một đoạn giao tình với thiên tử, e rằng ngay cả chuyện tốt đẹp như chỉ dạy cho thái tử cũng sẽ không muốn nhận.

Lại thêm một thân phong lưu từ trong xương, tính cách tiêu sái bất kham. Nói chuyện tiên đạo còn không bằng hành tung phóng túng, Ngụy Tấn chi phong.

Ái mộ trong mắt tiểu thái tử nồng đậm dần theo từng ngày, người ngoài nhìn thấy đều sẽ lựa hai ba câu tránh chuyện, người nọ lại không ghét không sợ, thậm chí dẫn dắt thái tử ném mùi long dương phong nguyệt.

Uyên ương giao cảnh cùng người trong lòng, tinh thần và thể xác giao hòa, khoái hoạt vô biên biết bao a.

Lúc ấy thái tử liền nghĩ muốn cùng hắn bên nhau vui vẻ sống trọn đời.

Sau này thái tử thành hoàng đế, việc đầu tiên nghĩ đến là muốn trọng dụng vị lão sư này của y, người nọ là tử quan mà đi, chỉ nói đã hết duyên trần tục, ân tình cũ với tiên đế cũng trả xong, hôm nay chỉ một lòng nguyện phóng đạo cầu tiên, cười hạc vân du, những ràng buộc phạm tục này không lòng chú ý tới.

Hoàng đế không giữ được người, lưu luyến nghĩ, thì ra cho dù ta đã là ngôi cữu ngũ chí tôn, tại trong lòng người, cũng bất quá là ràng buộc phạm tục.

Ta muốn một đời cùng người, người lại thậm chí chưa từng để ta trong lòng.

Tìm tiên phóng đạo, thực sự tốt như vậy sao?

Hoàng đế tự nhận là người phạm tục nhất thế gian này, đời trước không suy nghĩ cẩn thận, đời này lại càng không suy nghĩ cẩn thận, chỉ biết là lần này, quyết định không muốn lại buông tay.

Y chậm rãi cởi áo trong của Nhiếp Kỳ, ném từng chiếc xuống dưới bàn, nghĩ nghĩ, lại cởi ra khối ngọc bội.

Mặt trên khối ngọc bội điêu khắc phượng xuyên mẫu đơn, chất ngọc bằng ti Lưu Tô màu vàng nhạt lộng lẫy.

Hoàng đế cầm lấy hạ thân tiểu hoàng thúc của y, liếc mắt đánh giá, vật kia cũng tuấn tú xinh đẹp như tiểu hoàng thúc vậy, có thể bởi vì muốn tu đạo, cũng không dùng đến nhiều, lúc này đang bán cương, đáng thương hề hề.

Công phu dùng tay của hoàng đế vô cùng tốt, nhẹ nhàng đùa nghịch vài cái, đã làm cho hạ thân hắn đứng thẳng tắp, phía trước chảy ra một luồng dâm thủy.

Nhiếp Kỳ rõ ràng bị y làm cho cực kỳ thoải mái, lúc bị đùa nghịch rên rỉ như hoa miêu, lấy lại ý thức lại cảm thấy không thể chịu nổi, cắn răng máng y một tiếng súc sinh buông tay.

Hoàng đế chỉ xem như không hề nghe thấy, cầm lấy ngọc bội Lưu Tô, buộc lên gốc tính khí xinh đẹp đã hoàn toàn động tình.

Buộc xong mới xoay người, cười nói: “Tiểu hoàng thúc một lòng cầu tiên đạo, nguyên dương không dễ tiết, trầm thông cảm.”

Đáy mắt lại không mang chút ý cười.

22. Chương 22

Nhiếp Kỳ nằm nghiêng trên bàn, đôi chân thon dài trần trụi hơi mở ra, nhỏ giọng nức nở.

Ngón tay hoàng đế khuấy động giữa hai chân, giữa đưa đẩy vang lên tiếng nước dâm mĩ, nhìn kỹ lại, bên trong đùi non trắng nõn đã ánh lên thủy quang trơn ướt.

Tính khí bị trói buộc trương thành màu đỏ tím, lại không được thư giải, ngọc bội kia còn kê bên hội âm mẫn cảm, theo sự run rẩy của cơ thể, ma sát càng làm thêm khó nhịn.

Nhiếp Huyền cười nhạo một tiếng, rút ngón tay ra, lúc còn chưa rút ra hẳn, nội bích nóng cháy nhiệt tình giữ lại, tiểu huyết ngâm đầu ngón tay không muốn buông, khi rút ra hết phát ra một tiếng ướt át rõ ràng, nhìn lại ngón tay, đã được bao phủ bởi một tầng dâm thủy trơn ướt dính nị, thậm chí kéo thành sợi dính vào đầu ngón tay, bị y lau lên khóe mắt đỏ bừng của Nhiếp Kỳ: “Nhìn xem bộ dáng dâm đảng của người đi, mặt sau cứ nhiên chảy nhiều nước như vậy.”

Tiểu thúc của y đã bị đùa giỡn đến triệt để thất thần, đôi mắt đào hoa nhân thần tan rã, môi hơi hơi giương, khóe miệng còn có nước dãi chảy dọc theo cằm rơi xuống cổ.

Đôi môi hình dáng thích hợp để hôn, sau khi bị bôi lên dịch ruột non ứa ra giữa đùi, càng trở nên ướt át động nhân.

Xiêm y Nhiếp Huyền cũng đã được cởi bỏ, tính khí thô to trương lớn, một tay y cầm lấy tính khí chính mình, đặt ngang bằng hai má Nhiếp Kỳ, lau tiền dịch ứa ra phía trước lên mặt hắn, khi quẹt qua đôi mắt đào hoa kia, lông mi thật dài chạm qua linh khẩu, liền thỏa mãn thở ra một tiếng.

Sau đó lại dùng tính khí vỗ vỗ lên mặt Nhiếp Kỳ, nhẹ giọng hỏi hắn: “Tiểu hoàng thúc, muốn không?”

Đôi mắt tan rã của Nhiếp Kỳ nhẹ chớp, thân thể cố gắng rút lui, không chịu nổi mà nhắm chặt mắt, thấp giọng khóc thút thít: “Cầu người, cầu người bỏ qua cho ta...”

“Sai.” Hoàng đế vung tay vỗ lên sau mông, thuận thế bóp bóp cánh mông căng đầy trơn trượt, “Người nên cầu ta thương người mới đúng.”

Hoàng đế không cho là quá, vừa dùng tính khí cọ lên đầu vú đã bị xoa nắn đến sưng đỏ của hắn, vừa thò tay vuốt lên tính khí đã lâu không được thư giải của hắn, lên xuống cực kỳ có kỹ xảo, Nhiếp Kỳ chịu không nổi, cong eo rên rỉ, nhưng đã bị cột chặt, làm sao cũng không thể tiết ra.

Nhiếp Huyền dùng lực búng lên tính khí hắn một chút, thấp giọng cười nói: “Nơi này của tiểu hoàng thúc tuần mĩ như vậy, nếu bị chơi hỏng, không phải đáng tiếc sao?”

Nhiếp Kỳ khóc càng lợi hại hơn, như cũ van xin: “Đừng như vậy,...ừm, thật sắp hỏng...người tha ta...”

Lại là một bàn tay vỗ lên mông, ba lên một tiếng cực kỳ thanh thúy.

Hai cánh mông không biết đã bị đánh lên bao nhiêu lần, đầu tay phủ kín, trở thành một màu hồng, Nhiếp Huyền cảm thấy đáng yêu, lại dùng sức xoa lên, nói: “Lại sai rồi.”

Rốt cuộc Nhiếp Kỳ chịu không nổi, khóc nức nở nói: “Cầu người – cầu người thương ta, cầu người!”

Nhiếp Huyền chặc lưỡi, khẽ cười, cúi xuống liếm lên vành tai hắn: “Thật dâm đảng nha, tiểu hoàng thúc. Phải có bao nhiêu dục cầu bất mãn, mới sẽ rên khóc cầu diệt nhi thượng người?” Nhiếp Huyền thẳng người dậy, một dáng vẻ không muốn làm: “Nếu muốn cầu ta thao người, có phải tiểu hoàng thúc cũng nên tự mình mở chân ra không?”

23. Chương 23

“Nếu muốn cầu ta thao người, có phải tiểu hoàng thúc cũng nên tự mình mở chân ra không?”

Nhiếp Kỳ thật sự không chịu nổi mà nhắm mắt, lại vẫn cứ run rẩy, chậm chạp mở chân ra.

Nhiếp Huyền đánh giá một lát, nói tiếp: “Lại mở ra thêm một chút, chính mình ôm lấy, diệt nhi ta mới có thể thao vào nha.”

Dục vọng đã bị trói buộc thật lâu, hậu huyết lại bị người tùy ý đùa bỡn, điểm tiêu hồn chôn kín sâu bên trong nơi không thể chạm tới kia đã kêu gào muốn được người an ủi, toàn thân Nhiếp Kỳ đều bị tình dục bức bách muốn vỡ nát, nghe thấy như vậy chỉ thêm khóc lóc hại hơn, lại vẫn thuận theo tự mình nâng lên hai chân, dùng hai tay ôm lấy, mở ra hạ thân trước mặt hoàng đế, không sót thứ gì.

Tiểu huyết bị ngón tay đùa giỡn đến đỏ bừng, vô ý thức hể mở làm dịch ruột non chảy ra, một bộ dáng khát vọng bị xâm phạm.

Nhiếp Huyền đã sớm cương cứng, lúc này nhịn cũng đã lâu, thấy tình trạng như vậy, hầu kết liên tục lên xuống, một tay đỡ lấy long căn hùng vĩ của mình, chậm rãi đi vào, tay kia cởi bỏ trói buộc trên tính khí Nhiếp Kỳ.

Lúc tính khí cứng rắn toàn bộ sáp nhập vào huyết động trơn ướt nóng cháy kia, ngọc bội cũng vừa vặn được tháo bỏ, Nhiếp Kỳ ngay lập tức tiết thân, bắn được không giống như người thường phun ra từng luồng, bạch trọc không khổng chế chậm rãi chảy ra ngoài, vô cùng thông thả mà lâu dài.

Thân thể bị khoái cảm kịch liệt lại kéo dài kích thích đến thắt chặt, tiểu huyết cũng hung hăng siết chặt cự vật bên trong, co rút hút lại, Nhiếp Huyền “tê” lên một tiếng, không còn quan tâm đến thân thể sau cao trào có chịu được thảo phạt như vậy hay không, một phen đè eo Nhiếp Kỳ hung hăng đưa đẩy mấy chục cái, sau đó tỉnh quan thất thủ, đều tiết bên trong thân mình tiểu thức thức này.

Nhiếp Kỳ sao có thể chịu nổi, rên khóc tiếng sau càng cao hơn tiếng trước, Nhiếp Huyền nằm trên người hấn lấy lại sức, lại không hề có ý muốn lấy ra, vẫn chôn ở bên trong như cũ, thậm chí còn đỉnh đỉnh vào trong, làm cho tinh thủy vừa bắn ra càng thêm chôn sâu vào tiểu huyết.

Một lát sau mới nâng người lên, dùng tay niết đầu vú Nhiếp Kỳ, cười nói: “Tiểu hoàng thúc khóc rên thật dễ nghe.”

Nhiếp Kỳ vẫn thất thần như cũ, không biết là không nghe thấy hay là không muốn phản ứng y, đôi mắt đào hoa khóc tới sưng lên, hàng lông mi dày đậm đen mượt còn vương dịch nhầy mà tính khí Nhiếp Huyền ứa ra, một bộ dáng chịu đủ chà đạp.

Nhiếp Huyền nhìn ngắm một lát, quyết định lần tới sẽ bắn lên mặt hấn.

Miệng lại cười nói: “Chỉ tiếc tiếng khóc dễ nghe như vậy, lại để cho mấy tên nô tài bên ngoài nghe thấy, nghĩ như vậy, trẫm cũng phải ghen tị.”

Nhiếp Kỳ bỗng trở nên run rẩy, mới nhớ tới tuy rằng hấn và hoàng đế đều bảo hạ nhân ra ngoài nhưng cũng không đuổi bọn họ đi xa, làm ra động tĩnh lớn như vậy, sao có thể không nghe thấy được.

Nhiếp Huyền thấy hấn xấu hổ giận dữ đến muốn ngắt đi, cười đến càng thêm vui vẻ: “Như vậy rất tốt, cả phủ Thanh vương trên dưới chỉ sợ là đều đã biết tiểu hoàng thúc của trẫm là kẻ dâm dăng vừa khóc vừa cầu diệt nhi thao hấn.”

“Làm chuyện không thể chịu nổi như vậy, người còn có thể tu cái gì tiên, cầu cái đạo nào?”

24. Chương 24

Lúc hoàng đế ra khỏi phủ Thành Vương đã là lúc lên đèn, mặt mày hồng hào, khí sắc vô cùng tốt, cầm trong tay một khối ngọc bội bản hể hể. Mặt trên ngọc bội Lưu Tô vàng nhạt ửng sừng dính dính, mơ hồ có thể nhìn ra hoa văn phượng xuyên mẫu đơn.

Lại nói đến Nhiếp Kỳ bị hoàng đế ép buộc cả một buổi chiều, cho đến khi đối phương thỏa mãn sớm ngất đi tỉnh lại mấy lần.

Trên mặt, trên tóc, trên người, trên đùi, ngay cả bên trong thân mình đều bị làm đến rối tinh rối mù, tất cả đều là long tinh của hoàng đế. Thoạt nhìn tựa như bị vài người thay nhau đâm dục vậy.

Khi hoàng đế rời đi, hấn đang quỳ trên ghế dựa, dựa vào lưng ghế, cử động không nổi, chỉ mơ hồ nghe thấy hoàng đế mở cửa, phân phó người bên ngoài phải hầu hạ thế nào thế nào.

Ý thức liền không còn chống đỡ nổi nữa, nặng nề thiếp đi.

Khi tỉnh lại đã là nằm trong thùng tắm ấm áp, chỉ là tứ chi bách hại toàn thân không một chỗ không đau, hai tay bị trói đặc dưới thân lâu lắm, nhất thời không thể nhấc lên được.

Ngay cả đôi mắt cũng đau, khóc hơi nhiều, cũng nâng lên không nổi, chỉ cảm thấy có người dùng khăn ướt lau trên mặt mình, gian nan mở mắt ra, thấy chính là vương phi đôi mắt đầm lệ sung như trái đào.

Càng cảm thấy xấu hổ giận dữ không thể chịu nổi, áy náy đến muốn chết, thân thể không ngừng được run rẩy, phát sốt.

Bị diệt nhi ruột lặn qua lộn lại tùy ý thao lộng như vậy, dưới sự dày vò của tình dục, lời vô liêm sỉ nào cũng mở miệng nói, chuyện vô liêm sỉ nào cũng làm, càng cảm thấy trước mặt tối đen.

Vương phi thấy sắc mặt tái nhợt của hấn càng trở nên khó coi, nhất thời hốt hoảng, nhỏ giọng nói: “Vương gia, có cần gọi thái y đến xem xem không?”

Nhiếp Kỳ tức giận đến muốn mắng người – xem cái gì chứ, y quan thái y viện chẳng lẽ còn biết nam nhân bị thao hống phải trị như thế nào hay sao?

Cổ họng lại khô ách đến phát đau, một chữ cũng không nói ra được.

Chỉ có thể suy sụp khoát tay.

Vương phi lại khóc một trận, mới nghĩ đến việc bưng ly trà đến cho hấn.

Uống hai ngụm trà, cuối cùng cũng đỡ một chút, khàn giọng nói: “Hạ nhân trong phủ...”

Vương phi khóc lóc nói: “Người bệ hạ mang đến thì không có cách nào, hạ nhân nhà mình canh giữ bên ngoài khách phòng lúc ấy đã đều bị giam lại trong phòng chứa củi.”

Nhiếp Kỳ giật mình, ngược lại lần đầu biết vương phi nhà mình lại quyết đoán như thế, sau khi chần chờ chỉ thở dài một hơi, nói: “Đừng khóc.”

Cười một tiếng tự giễu, lẩm bẩm nói: “Cuối cùng còn giữ được mạng...cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ, bất quá là, bất quá là...”

Hấn cắn răng, làm sao cũng không thể nói nên lời nữa.

Suy tính trước sau, chậm rãi vươn tay nắm lấy tay vương phi, thấp giọng nói: “Không thể ở lại kinh thành.”

Vương phi nghe vậy thất kinh, hỏi: “Vương gia muốn đi? Đi đâu...thân thể ngài bây giờ, chỉ sợ là... chịu không nổi tàu xe mệt nhọc.”

Nhiếp Kỳ gian nan nắm chặt tay chính thê, khàn giọng nói: “Không thể không đi...Người trước cứ ở lại kinh thành che dấu cho ta một phen, ngài mai ta sẽ khởi hành, đi Long Hồ sơn.”

25. Chương 25

Người gặp việc vui tinh thần sảng khoái, hoàng đế ăn đến thỏa mãn, cảm thấy xuân phong đắc ý.

Hôm sau cùng nghị sự với các trọng thần, vẫn còn mang sắc mặt hồng hào.

Từ sau khi chức vị Lại bộ thị lang bị bỏ trống, ngay cả Lại bộ thượng thư cũng bị Nhiếp Huyễn lôi xuống – y là quyết tâm muốn nắm toàn bộ nhân sự Lại bộ trong tay mình – hôm nay Lại bộ không người làm chủ, đang cấp bách chờ nghị định.

Chu Hi đứng đầu đám trọng thần, dốc hết sức tiến cử hiền tài Trương Tông Lượng nhậm chức Lại bộ thượng thư,

Nhiếp Huyễn lật lật trang giấy trước mặt, có chút cảm thấy thú vị.

Tức Mặc nhất đẳng đại sĩ tộc, Trương thị.

Trương Tông Lượng là thân tử phụ của Chu Hi. (*Tỉ phụ: anh rể)

Y nhìn nhìn, nói: “Trương Tông Lượng đang làm Ngự sử trung thừa rất tốt, nếu đột nhiên rời chức, tìm không được người thay thế.”

Chu Hi giương mắt thoáng nhìn qua hoàng đế, hạ thấp người lại nói đại thần Trần Phong tài năng phẩm hạnh cũng là nổi bậc đương thời.

Tiền Đường nhất đẳng đại sĩ tộc, Trần thị.

Nhiếp Huyễn lại nhìn lướt qua trên bàn, nga, lần này là thê huynh của Chu Hi (*Thê huynh: anh vợ)

Các mối quan hệ trong thế gia đại tộc tựa như bộ rễ một cây đại thụ vậy, rắc rối khó gỡ, ngay cả Nhiếp Huyễn y, không cần rẽ tới rẽ lui cũng có thể dính lú tới Chu Hi.

Lan Lăng Chu thị, không chỉ có một phò mã.

Y cảm thấy có chút khó chịu, thái giám sau lưng bỗng nhiên bước lại, ghé bên tai y nói hai câu.

Quần thần chỉ thấy ánh mắt hoàng đế lập tức lạnh đến mức dọa người, ẩn hàm ba phần lệ khí, nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng đế phân phó vài câu bên tai thái giám kia, thái giám vội vàng lui xuống.

Chu Hi lạnh mặt nhìn, lúc này lại hạ thấp người nói: “Dám hỏi bệ hạ, có chuyện gì quan trọng phải nói nhỏ giữa triều đường, không để quần thần biết đến?”

Hoàng đế đang trong tâm trạng nôn nóng, nhìn thừa tướng của y khi hạ thấp người để lộ đường eo cong, hận không thể ngay lập tức đặt hấn lên ngự án, thao khóc hấn trước mặt quần thần.

Vì thế cúi đầu uống ngụm trà hạ hỏa, khi giương mắt lên đã lại là một dáng vẻ nhẹ cười phong lưu ẩn tình, mỉm cười nói: “Không phải chuyện gì quan trọng, mèo trẫm nuôi chạy mất.”

Dừng một chút lại nói: “Không phải Trần Phong am hiểu việc đồng áng thủy lợi sao, làm Nông tự khanh rất tốt, đi Lại bộ làm gì.”

Chu Hi nhẹ nhún mày: “Thứ thần ngu dốt, khẩn cầu bệ hạ cho hay, không biết bệ hạ nhắm vào người nào?”

“Thái thú Dự Chương, Tàn Hiền thế nào?”

Xuất thân đệ tử hàn môn trải qua khoa cử, đồng bảng đồng niên với Chu Hi, làm người thanh chính, trị tài xuất chúng, lại vẫn phí hoài ở địa phương.

Chu Hi tụ tay không nói, tiểu ý tao nhã bên khóa môi tựa như mang theo ba phần trào phúng.

Lập tức có đại thần bên cạnh tiến lên tấu: “Bệ hạ, vạn vạn không thể! Tàn Hiền tư lịch nông cạn, không thể làm thượng thư.”

Nhiếp Huyễn cũng không thèm nhìn tới hắn, chỉ nhìn Chu Hi, chậm rãi hỏi: “Hắn có đủ tư cách hay không, chẳng lẽ lời của trẫm không tính hay sao?”

Chu Hi vẫn hạ thấp người như cũ, giọng nói thanh nhã ân cần khẩn thiết: “Kẻ độc tài có thể một mình chi phối mọi việc quốc sự, Thiên Tử không thể. Bệ hạ thánh minh, sẽ không như vậy.”

Độc tài.

Năm đó Lương Huệ vương hỏi Mạnh Tử: Vô vương phạt Trụ cũng xem là thí quân?

Mạnh Tử trả lời: “Văn phu nhất tru Trụ hĩ, vị Văn thí quân dã”

(* câu này diễn là: Văn giết một người tên Trụ, không nghe thấy giết vua. Ý Mạnh Tử nói Trụ chỉ là một kẻ bạo tàn, kẻ bạo tàn thì không phải là vua cho nên Văn chỉ giết một kẻ bạo tàn chứ không xem là giết vua. Nguyên văn: Tặc nhân giả vị chi tặc, tặc nghĩa giả vị chi tàn; tàn tặc chi nhân, vị chi nhất phu. Văn tru nhất phu Trụ hĩ, vị Văn thí quân dã.)

Đây là muốn so sánh y với Trụ vương sao?

Nhiếp Huyễn nheo mắt nghĩ, thừa tướng của y thực sự là tinh thông am hiểu, nói có sách mách có chứng, chưa nói đến tài học, một chậu nước bẩn to như thế, nói lời xuống liền lời xuống được.

Huống chi cho dù đích xác làm độc tài, thần tử có giết cũng không xem như là thí quân – đây coi như là uy hiếp trắng trợn.

Lại uống thêm một ngụm trà, thần nhiên nói: “Nếu thừa tướng đã nói như thế, vậy việc này trước buông xuống, mười ngày sao lại nghị.”

Nói xong cũng không cho đám triều thần thời gian phản ứng, phát tay áo liền đi rồi.

Tai mất vừa báo với y, Nhiếp Kỳ ngồi một chiếc xe ngựa không thu hút chút nào, lạng lẽ rời kinh, hình như đi Long Hồ sơn.

Chương 29

Tan triều được ước chừng nửa ngày, màn đêm sắp buông xuống, nha môn các nơi đều đã đóng cửa, Ôn Tử Nhiên vẫn ngồi trong đại đường Hộ bộ như cũ, một mình xem xét tiền lương quý này.

Có thái giám vội vã chạy tới, nói hoàng đế tuyên triệu.

Ngón tay đặt trên trang giấy của Ôn thượng thư trở nên cứng đờ, thoáng nhìn lên sắc trời nhá nhem, bên tai bỗng ửng đỏ, rũ mắt thấp giọng nói: “Không biết bệ hạ..có chuyện gì quan trọng sao...”

Thái giám ngoan ngoãn cúi người, nói: “Việc này nô tài cũng không biết, thỉnh cầu Ôn thượng thư mau một chút, bệ hạ đang chờ trong Noãn các.”

Noãn các được chia thành hai tầng trên dưới, tầng dưới bày bàn ghế giá sách, thông thường hoàng đế sẽ gặp thần tử ở đây, bên trên là nơi nghỉ ngơi của hoàng đế, Ôn Tử Nhiên cũng chưa từng bước lên.

Thái giám kia lại thúc giục: “Ôn thượng thư, bệ hạ ở bên trên.”

Ôn Tử Nhiên chần chờ nhìn cầu thang trước mắt, chân nặng đến không cất bước nổi.

Nhưng quân mệnh nan vi, đến cùng vẫn nhắc từng bước đi lên.

Tầng trên cũng bày bàn ghế, chỉ là không gian nhỏ hơn bên dưới chút, một bình phong bằng gấm chia không gian làm đôi, sau bình phong chính là giường mà hoàng đế nghỉ ngơi thường ngày, Ôn Tử Nhiên đảo mắt nhìn, không thấy người, lại nhìn ra sau bình phong.

Đã là giờ thấp đèn, ánh đèn bên trong chiếu ra hình bóng hai người lên bình phong – hai người.

Một người đứng bên giường, một người hình như đang quỳ trên giường.

Đầu óc Ôn Tử Nhiên có chút mờ mịt, đang muốn xưng tên, liền nghe thấy một tiếng rên rỉ hàm hồ triền miên cực.

Mặt lập tức đỏ, bối rối đến hận không thể nhảy ngay từ tầng hai Noãn các xuống dưới – hoàng đế cùng người khác làm bữa ngay trong Noãn các, hẳn lại không phải Ngự sử, không nên xen vào, nhưng lúc như vậy lại cứ gọi hắn đến, là muốn làm cái gì?!

Lại nghe tiếng hoàng đế truyền đến từ sau tấm bình phong: “Ôn khanh đến? Chờ một chút.

Nói xong liền bước ra từ sau bình phong, áo mũ chỉnh tề không loạn một mảy may, không giống như đang cùng người vui đùa, nhất thời không biết phải làm sao, chỉ có thể cúi thấp đầu, cung kính hành lễ với hoàng đế.

Hoàng đế khoát tay ý bảo miễn lễ, chính mình đến sau bàn ngồi xuống, chỉ ghé dựa một bên, nói: “Ôn khanh ngồi đi.”

Ôn Tử Nhiên nghe lời ngồi xuống, vẫn ngồi một nửa mặt ghế như cũ, khóe mắt không tự giác mà liếc nhìn chiếc bóng được ngọn đèn chiếu lên bình phong.

Nhiếp Huyễn cười tủm tỉm để mặc hắn nhìn một lát, mới chậm rãi nói: “Ôn khanh, người trên giường trầm dễ nhìn không?”

Ôn Tử Nhiên sợ hãi cả kinh, trong lòng biết chính mình quá phận, vội vàng đứng dậy quỳ xuống, dập đầu xin lỗi.

Nhiếp Huyễn cũng không kêu hắn bình thân, tự mình đứng lên, mỉm cười thông thả đến bên cạnh hắn, cúi xuống kề vào tai hắn thổi khí nói: “Đừng nóng vội, sớm muộn gì cũng để người lên nằm một lần.”

Hơi thở nóng ướt lướt qua vành tai, khiến cho Ôn Tử Nhiên mềm nhũn cả eo, mặt đỏ tới tận cổ, càng thêm không dám ngẩng đầu.

Lúc này hoàng đế mới chơi đủ, nhớ đến chính sự, đổi một giọng điệu nghiêm túc: “Ôn khanh, trầm hỏi người, người có muốn làm Lại bộ thượng thư không?”

Ôn Tử Nhiên có chút không kịp phản ứng, mờ mịt ngẩng đầu lên.

Nhiếp Huyễn cúi đầu nhìn vào mắt hắn, gần từng chữ: “Người được thừa tướng đề cử trầm đều không thích, trầm suy tính trước sau, có thể khiến cho hắn không còn lời nào để nói, trầm tin rằng, chỉ có mình người thôi. Ôn khanh, trầm muốn dùng người làm Lại bộ thượng thư, người dám, hay không dám?”

Lần này không còn là người muốn không nữa mà đã là dám không

Trong lòng Ôn Tử Nhiên lộp bộp một tiếng, cặp mắt phượng của Chu Hi lóe qua trong đầu, run rẩy, dập đầu, không nói một tiếng.

26. Chương 26

Hoàng đế trầm mặc từ trên cao nhìn hắn, hơi hơi nheo mắt lại, cũng không nói gì.

Ôn Tử Nhiên chỉ muốn đứng trên bờ, chưa nhìn thấy y và Chu Hi phân thắng bại rõ ràng, chưa chịu xuống nước.

Lại đợi thêm một lát, y thở dài, nói: “Ái khanh ngẩng đầu lên nói chuyện”.

Một tiếng ái khanh này gọi đến Ôn Tử Nhiên rung mình – hoàng đế thường ngày đều gọi hắn là “Ôn khanh”, chỉ khi muốn ngủ hắn mới gọi “ái khanh”, khóe mắt lại theo bản năng liếc liếc về hướng chiếc giường sau bình phong, khắc chế, nơm nớp lo sợ mà ngẩng đầu, lại vẫn quỳ.

Nhiếp Huyễn khom lưng, vươn tay ra nắm cằm hắn ngắm nghía một lát, nói: “Ái khanh là Hộ bộ thượng thư cũng đã lâu, không muốn tiến lên một bước sao?”

Lại bộ thượng thư gọi thiên quan trung tể, đứng đầu lục bộ, đảm nhiệm việc phong quan tước, thăng quan, coi thi...là vị trí cực hiển hách, gần với chức vị của nhị tướng. (* Sáu chức vị đại thần (lục khanh):Thiên quan trung tể, Địa quan tư đồ, Xuân quan tông bá, Hạ quan tư mã, Thu quan tư khấu, Đông quan tư không).

Ôn Tử Nhiên bị niết cầm, càng thêm không dám nhìn hoàng đế, rũ mắt nói: “Bẩm bệ hạ, thần tự biết tài học thô thiển, chấp chương Hộ bộ đã là cực hạn, tuy có lòng muốn vì quân phân ưu nhưng lại không có lực, không dám là xấu quốc sự...”

“Được.” Nhiếp Huyễn buông lỏng tay.

Ôn Tử Nhiên là không xác định được y có đầu lại Chu Hi cùng với một đám thế gia đại tộc sau lưng Chu Hi hay không.

Thỏ con nhát gan này, lại đưa đẩy khôn khéo đến cực điểm, trước kia dám chống cự Chu Hi duy trì Dung Hàm Chi cũng bất quá là do cho rằng mệnh y không còn bao lâu, muốn làm cho tân đế kế nhiệm xem...

Nhiếp Huyễn khoát tay để hấn bình thân, nói: “Trẫm đã rõ – Ái khanh đây chính là không tin trẫm.”

Ôn Tử Nhiên vội nói không dám, Nhiếp Huyễn đứng thẳng người, khoát tay: “Trẫm biết tính tình Ôn khanh vốn cẩn thận, thế lực thừa tướng lớn mạnh, Thanh Hà Ôn thị cũng là sĩ tộc, là trẫm làm khó dễ người, người đứng lên đi.”

Ôn Tử Nhiên không biết phải nói gì, vẫn cứ quỳ như cũ.

Hoàng đế tựa như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác lạ, gặp người nào, việc gì cũng như là có thể liếc nhìn đến tận trong xương cốt.

Thanh Hà Ôn thị tuy không phải là đại tộc lớn mạnh gì, nhưng đến cùng cũng vẫn là sĩ tộc, hôm nay ra một Hộ bộ thượng thư, ít nhất cũng được xem như là thế gia hạng hai, không có khả năng vì nghe lời hoàng đế mà đắc tội với toàn bộ thế gia đại tộc, nếu không sẽ đắc tội sâu rộng, sau này trong tộc muốn hỏi cưới gả đều sẽ gặp phải phiền phức.

Hoàng đế muốn hấn làm Lại bộ thượng thư, tuy nói là coi trọng hấn, lại là muốn hấn xông pha chiến đấu, trời cao à, hấn còn chưa muốn nhắm chỗ hiểm mà đắc tội thừa tướng đâu.

Trước kia chống cự Chu Hi duy trì Dung Hàm Chi cũng chưa từng thật sự xé rách da mặt.

Thừa tướng Chu Hi tính tình cao ngạo đến cực điểm, luôn luôn khinh thường cách làm dơ bẩn, Ôn Tử Nhiên dựa theo quy cũ phân tiền lương cho Dung Hàm Chi, là không thể chỉ trích, hơn nữa, chung quy sự tình còn liên quan đến biên cương, Chu Hi cũng không muốn bị người đánh gãy cột sống ở nơi này.

Bằng không, với sự kiểm soát của Chu Hi đối với triều đình, cho dù khoản tiền lương kia thật sự xuất kho, hấn vẫn có thể khiến cho một hạt gạo một phân tiền đều không đến được trên tay Dung Hàm Chi.

Đây căn bản không phải là Ôn Tử Nhiên có bao nhiêu cốt khí, mà là Chu Hi không muốn so đo cũng không muốn xé rách da mặt với hấn mà thôi.

Nếu giờ phút này lại làm tiên phong cho hoàng đế, sẽ không còn là chuyện như vậy nữa.

Nhiếp Huyễn thấy hấn vẫn còn quỳ, ngược lại tươi cười: “Sao, còn muốn trẫm nâng người dậy sao?”

Ôn Tử Nhiên giật mình, liền thấy hoàng đế lại cúi xuống, nói là muốn nâng, lại ôm chặt hấn, ngự hương dày đặc phủ vào mặt, hoàng đế cúi đầu, khẽ hôn lên khóe môi hấn.

“Hôm nay xem như người gặp may, trẫm còn có việc bận, trước lui xuống đi.”

27. Chương 27

Mắt thấy Ôn Tử Nhiên như được đại xá, chạy còn nhanh hơn cả thỏ, Nhiếp Huyễn lắc đầu cười, lại thở dài.

Lập tức cũng bỏ việc này qua một bên, xoay người quay trở về long sàng sau bình phong, vén màn.

Nam nhân quỳ trên giường bị trói hai tay, ánh mắt bị một dải gấm đen che kín, miệng cũng bị một dải gấm đen siết chặt, nói là quỳ, nửa người trên lại mềm mềm dựa và đầu giường, mơ hồ nghe thấy như đang khóc, thanh âm không rõ ràng.

Nhiếp Huyễn nheo mắt, cười nói: “Hôm qua vừa mới ôn mộng nguyên ương, hôm nay sao hoàng thúc lại không từ mà biệt, muốn đi đâu? Long Hồ sơn có gì tốt, hay là trên núi có đạo sĩ có thể làm cho hoàng thúc vui sướng hơn cả diệt nhi ta sao?”

Trong tiểu ý dè dặt một cỗ ngoan lệ.

Nói xong liền cởi bỏ dải gấm đen siết giữa miệng đã bị nước dãi thấm ướt, lộ ra gương mặt tuần tú.

Chính là Thành vương Nhiếp Kỳ!

Miệng lưỡi không còn bị trói buộc, Nhiếp Kỳ ho sặc hai tiếng, phun ra một quả hạch đào. Quả hạch đào đã bị bao phủ bởi một lớp nước miếng trong suốt, rơi xuống chần dậm gấm, lóe lên ánh nước dâm mỹ.

Nhiếp Huyễn nhặt hạch đào lên nhìn nhìn, có chút tiếc nuối, vốn dĩ muốn nhét quả hạch đào này vào hậu huyệt Nhiếp Kỳ, nhưng lại không có chỗ có thể treo dây vào, nếu lấy ra không được thì thật rất phiền phức.

Lại bỗng nhiên nghe Nhiếp Kỳ nức nở nói: “Người, người đến cùng là ai?”

Nhiếp Huyễn nhẹ xoa lên đôi mắt bị dải gấm che phủ của hắn, cười nói: “Tiểu hoàng thúc nói là ai? Đường nhiên là trẫm.”

Nhiếp Kỳ trầm mặc một lát, thở hỗn hển nói: “Ta không biết người là ai, nhưng người, người tuyệt không phải là Nhiếp Huyễn.”

Hoàng đế cảm thấy cả kinh, lại bất động thanh sắc.

“Nhiếp Huyễn, Nhiếp Huyễn...” Nhiếp Kỳ lại ghen ngào vô cùng, thì thầm: “Nhiếp Huyễn sẽ không đối với ta như vậy ~ Nhiếp Huyễn hần, hần thích ta!”

Hoàng đế nhướn mày, khe khẽ một tiếng.

Nói: “Thì ra người cũng biết a.”

Lúc mới tiếp nhận thân thể này y đã tốn rất nhiều thời gian nghiền ngẫm kỹ càng những kiến thức cũng như ký ức của nguyên chủ, có hứng thú phát hiện nguyên chủ tuy rằng chỉ thích ở lý trong hậu cung hái hoa, lại âm thầm luyện mộ hoàng thúc của mình.

Sau đó đen mặt mà lòi từ nơi để thánh chỉ ra một đạo di chiếu truyền ngôi cho Thành vương Nhiếp Kỳ, một mồi lửa đốt tắt.

Than một tiếng lại nghĩ, nếu chính mình không có cơ duyên xảo hợp đối với thân thể này, thật không hiểu Chu Hi và Nhiếp Kỳ nếu thật lật ra được phong di chiếu này sẽ có biểu tình phản kích thế nào.

Cũng mắng nguyên chủ thật sự là một tên bất lực vô dụng đến cực điểm, làm đến cửu ngũ chí tôn mà ngay cả người mình thích cũng không dám thương.

Cư nhiên còn muốn đem ngôi vị hoàng đế chấp tay đưa người? Cho rằng có thể đổi lấy một nụ cười của mỹ nhân hay sao?!

Vẫn xem nhẹ quan hệ thục chất ruột thịt của nguyên chủ và Nhiếp Kỳ, tâm cảnh tự nhiên khác biệt.

Mặc dù, nguyên chủ cũng đã hồn phi phách tán, lại vẫn còn sót vào thói quen bên trong thể xác này, khiến cho mỗi lúc y nhìn thấy Nhiếp Kỳ, bao giờ trong lòng cũng có một cảm giác ôn tồn nhẹ nhàng.

Nhưng rất nhiều lúc, lại bị hận ý của chính y áp chế lên.

Lúc này nghe thấy một câu của Nhiếp Kỳ, lại càng tăng thêm hứng thú, thấp giọng cười nói: “Thì ra tiểu hoàng thúc thật sự biết hết cả.”

Tia tà hỏa trong lòng lại bắt đầu thiêu đốt, biết rõ sự khổ tâm ái mộ của một người, lại bỏ mặc không để ý xem như không hề hay biết thậm chí vẫn thân cận bên cạnh, thật sự là nhẫn tâm bao nhiêu, hiểm bao nhiêu.

Nhiếp Kỳ cuộn tròn thân mình, thút tha thút thít lên án: “Hoàng diệt nhi kia của ta sẽ không, tuyệt đối sẽ không đối xử với ta như vậy...ngươi là ai...Nhiếp Huyền đâu?!”

“Tiểu hoàng thúc nói oan cho trẫm rồi a.” Hoàng đế ghé vào bên tai hắn thì thầm, một tia âm ngoan ẩn trong nét cười: “Nếu như không phải vì thích ngươi, sao trẫm lại bỏ mặc bao nhiêu mỹ nhân thiên kiều bá mị trong hậu cung, lại đến sủng hạnh ngươi, cấm ngươi đến chảy nước lã lợ, khóc xin tha?”

“Chỉ là một Nhiếp Huyền vẫn luôn lặng thầm ái mộ, luôn ẩn tình nhìn ngươi, dịu dàng đối đãi ngươi kia đã chết rồi, chỉ như thế mà thôi.”

28. Chương 28

Nhiếp Kỳ vui mặt trong chăn, không nói gì thêm.

Lúc bị người lôi ra khỏi xe ngựa, hắn vẫn còn kinh hoàng, thấy rõ phục sức người động thủ tâm hắn liền lạnh.

Ngay cả đội ám vệ tinh nhuệ nhất hoàng đế cũng phải ra, thật sự đúng là coi trọng hắn mà.

Eo lưng hôm qua bị đè ép quá phận hãy vẫn còn đau, bị xe ngựa xóc nảy một đường, hiện tại hoàng đế lại bắt hắn quỳ trong này hồi lâu – cứ nhiên còn triệu kiến thần tử – đầu gối hôm qua ma sát trên ghế dựa mỗi đến không còn tri giác, chỉ còn cảm giác đau.

Toàn thân trên dưới đều đau.

Trong lòng càng thêm đau, nỗi đau do sự lảng nhục của hoàng đế không còn kịch liệt, hắn là kẻ quý mạng, cho dù có khuất nhục không chịu nổi, chỉ cần giữ lại mạng thì chung quy là có thể chịu đựng.

Thế nhưng khi nghe hoàng đế nói “một Nhiếp Huyền vẫn luôn lặng thầm ái mộ, luôn ẩn tình nhìn ngươi, dịu dàng đối đãi ngươi kia đã chết”, trong lồng ngực đột nhiên đau một chút.

Không biết vì sao lại nhớ tới thời niên thiếu nghịch ngợm của mình, lúc chơi bởi trong cung lỡ tay đánh chết con vẹt của Dự phi, lại sợ bị hoàng huynh trách cứ, liền đẩy mọi tội lỗi cho thái tử.

Khi đó Nhiếp Huyền vẫn hãy còn nhỏ nhỏ trắng trắng mềm mềm, một nhóc con đáng yêu như tuyết như ngọc, đôi mắt đen láy sáng ngời, khe liếc nhìn hắn một cái, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Xác thật là nhi thần làm, không liên quan đến tiểu hoàng thúc.”

Ngay cả giọng nói cũng ngọt ngào, sẽ làm người liên tưởng đến đường thủy tinh cao được chưng bởi ngự trù.

Từ khi nào thì biết đến?

Không nhớ gì cả, chỉ là ánh mắt như vậy, đáng vẻ nhiệt tình ái mộ lại cố gắng kìm nén, cho dù Nhiếp Kỳ hắn là một người mù cũng có thể nhìn ra.

Mà hình như Nhiếp Huyền cũng muốn hắn nhìn ra, muốn xem hắn sao này sẽ lựa chọn thế nào.

Còn có thể lựa chọn thế nào? Giữa thúc và chất chẳng lẽ còn có thể có cái gì?

Sau này còn phải vào Thái Miếu, không sợ bị sét đánh hay sao.

Đương nhiên là làm như không thấy.

Sau này, Nhiếp Huyễn cũng không còn mong muốn gặp mặt hắn như vậy nữa.

Sau đó nữa thì sao? Hoàng huynh anh minh thần võ qua đời, diệt nhi nhỏ tuổi đơn bạc đăng cơ, một năm bệnh đến hơn nửa năm, còn gần nửa năm kia cũng trốn trong hậu cung, tuyển phi một đám lại một đám, hài tử sinh một đứa lại một đứa, đối với quân chính lại bỏ bê, hờ hững.

Cuối cùng bệnh sắp chết, lại bỗng nhiên khỏe lại, hoàn toàn thay đổi.

Hốc mắt Nhiếp Kỳ bỗng ướt, trong lòng như có thứ gì đó bị vết sạch, hẳn cảm thấy hối hận.

Hối hận chính mình không biết quý trọng cái người lặng thầm ái mộ bao giờ cũng ẩn tình nhìn hắn kia, Nhiếp Huyễn.

Nhưng hối hận thì còn có ích lợi gì?

Hoàng đế xoa mặt hắn qua, một tay xoa nắn sau lưng hắn, cười nói: “Còn chưa làm gì cả sao đã khóc rồi?”

Nhiếp Kỳ nhìn ý cười lạnh lùng của y, trong lúc hoảng hốt cũng cười lại, nói: “A Huyễn, thân ta đau.”

Đó là một nụ cười thuần túy hoàn toàn không mang theo bất cứ gì khác, lại mạc danh kì diệu có vẻ ẩn chứa ba phần tình ý xa vời.

Hoàng đế kinh ngạc nhìn, tay cũng ngừng lại.

Đột ngột ôm hắn vào trong lòng, run giọng nói: “Người đừng đi, chỉ cần người đừng đi....Tu tiên thì có gì tốt! Người đừng đi, cái gì ta cũng có thể cho người.”

Nhiếp Kỳ bị y ôm đến không thở nổi, lại dần dần, dần dần cảm thấy rõ ràng.

Nguyên lai vẫn thích hắn.

29. Chương 29

Nhiếp Kỳ lười biếng dựa trên long sàng, nhìn vết hồng ngân trên cổ tay mình, trong lòng ngậm ngùi.

Hắn từng ảo tưởng ngủ trên long sàng, thiên hoàng quý trụ, ai mà chưa từng có chút mơ mộng như vậy chứ, vốn là chuyện bình thường.

Lại không nghĩ tới sẽ lại nằm trên chiếc giường này dưới tình huống thế này, trong lòng không biết là tư vị gì.

Bàn tay Nhiếp Huyễn dịu dàng xoa nắn bên hông, thấy hắn chỉ chăm chú nhìn cổ tay, cười hỏi: “Hôm qua là trẫm hơi mạnh tay, tiểu hoàng thúc sau đó thế nào?”

Nhiếp Kỳ khổ trong lòng, nhớ tới đôi mắt vương phi vẫn còn sung cho tới sáng nay, liền vùi mặt vào đệm giường, không muốn để ý tới y nữa.

Lại bỗng nhiên nhớ ra một việc, ngẩng đầu nói: “Bệ hạ...thần không đi, có thể thả thần trở về không?”

Bản thân bị hoàng đế sai người cướp khỏi xe ngựa trong phủ, vậy tất sẽ có người quay về báo lại, chỉ sợ vương phi nghe thấy sẽ càng thêm lo lắng.

Hoàng đế lại tựa như hiểu được tâm tư hắn, ngón tay kéo lên một lọn tóc bên tai y bắt đầu chơi đùa, ý vị thâm trường nói: “Nếu đã không đi, vậy an tâm ở trong cung vài ngày.”

Nhiếp Kỳ còn đang muốn nói thêm, Nhiếp Huyễn đã tiếp lời: “Có muốn trẫm phái người đến báo với Thành vương phi, tiểu hoàng thúc đã chán làm vương gia, cũng chán làm đạo sĩ, chuẩn bị ở lại trong cung vài ngày làm quý phi... hay không?”

Nhiếp Kỳ hơi mím môi, lại chôn mặt vào trong đệm giường, không lên tiếng.

“Tính tình lớn như vậy.” Nhiếp Huyễn nhéo nhéo bên hông hắn, “Không tự thông minh lên chút được sao? Xem ra là chưa ném đủ đau khổ rồi...”

Nhiếp Kỳ rút lui, phiền muộn khó chịu nói: “Bệ hạ đã đáp ứng đêm nay không động vào ta, quân vô hí ngôn.”

Thanh âm trong trẻo còn mang theo chút ủy khuất: “Hôm qua đã bị bệ hạ nhục nhã trước công chúng như vậy, còn chưa đủ sao?”

Nhiếp Huyễn cảm thấy hắn thật giống như đang làm nũng vậy, rất đáng yêu, vươn tay vuốt ve sau gáy hắn, lại cúi đầu hôn lên vành tai, ý vị thâm trường mà nói: “Còn dám cáu kỉnh, sẽ cho người biết như thế nào mới được gọi là trước công chúng.”

Lông tơ sau lưng Nhiếp Kỳ đều dựng thẳng, thấp giọng hừ một tiếng, càng dùng sức vùi mặt vào đệm giường.

Nhiếp Huyễn cười đến lợi hại, nắm lấy vai hắn: “Làm cái gì vậy? Muốn tự ghen chết trên long sàng cho trẫm xem hay sao? Nếu muốn tự sát cũng nên làm từ ngày hôm qua, muốn đâm vào Thái Miếu mà chết thì hôm nay cũng được, hiện giờ lại bày ra tư thái như vậy, trẫm không muốn xem.”

Lời này nói ra nhẹ nhàng, hơn nữa còn thập phần thối tha không biết xấu hổ, Nhiếp Kỳ tức giận đến nổi trước mắt hóa đen, cố tình lại không thể phản bác, để y lật mình lại, chỉ hậm hực nói: “Kẻ bức gian thần tử cũng không phải ta, vì sao ta lại phải tìm chết?”

Nhiếp Huyễn nhìn dáng vẻ vò vè mẽ mẽ còn sót này của hắn, mỉm cười đến gần hôn lên mi mắt hắn: “Là trẫm đáng chết?”

Nhiếp Kỳ bị đôi môi y bức bách đến không thể mở mắt, đơn giản nhắm lại, mềm giọng hừ một tiếng.

Cứ như vậy hôn hôn sờ sờ một chặp, hoàng đế liền ôm hắn muốn ngủ.

Hơi thở xa lạ nóng ẩm phả vào bên cổ, Nhiếp Kỳ cảm thấy không được tự nhiên, tìm đề tài: “Vừa rồi trong Noãn các, là Ôn thượng thư Hộ bộ?”

Nhiếp Huyễn đã nhắm mắt, nghe vậy khẽ nhếch khóe môi: “Ái phi, hậu cung không được tham gia vào chính sự.”

Chỉ một câu liền làm cho Nhiếp Kỳ đỏ mặt, vừa xấu hổ, vừa hận không thể cắn chết y, cố gắng lấy lại bình tĩnh mới nói: “Người muốn đối phó với lão hồ ly Chu Hi kia? Thật sự khó.”

Nhiếp Huyễn mở mắt, vẫn như cũ mà trả lời không dính dáng gì tới câu hỏi: “Hắn hơn người có bao nhiêu, đã nói hắn lão? Thừa tướng lại có tiếng phong thần tú triệt, quân tử như ngọc, lễ Tị tiết năm nào xuất thành không bị các nữ lang ném khăn tay trái cây đầy một xe.”

“Ta đương nhiên biết hắn đẹp – ai đang bàn đến bộ dáng của hắn đâu? Chu đại thừa tướng hắn đã thành tinh từ lâu! Hồ ly có lão hay không là dựa vào đạo hạnh, ai lại nhìn tuổi tác?” Nhiếp Kỳ nhướn mày, chợt có chút tò mò: “Lẽ nào bệ hạ đã tính kỹ rồi?”

Nhiếp Huyễn thấp giọng cười cười: “Người xem là được.”

30. Chương 30

Thật ra Nhiếp Huyễn cũng không chắc chắn.

Mấy đại thế gia đều có tâm tư, quần lấy nhau thành một mớ, nhà nhà đều dưỡng tư binh, quan hệ với mấy đại tôn thất không ít, đệ tử trong tộc cũng nắm giữ nhiều chức quan trọng yếu trong triều, tuyệt không thể hành động thiếu suy nghĩ. Hơn nữa nghe Nhiếp Kỳ nói, không chỉ riêng hắn, ngay cả Dĩnh vương Tào vương Hàn vương mấy người kia đều câu kết với bọn họ.

Nếu thật nóng nảy, phản đối bằng vũ lực, e rằng không có chuyện gì bọn họ không làm được.

Nhiếp Huyên thở dài, nghĩ, cũng không biết Chu Hi là làm như thế nào mới cột chặt một đám người như vậy vào nhau, thật sự là rất có thủ đoạn.

Không biết bao nhiêu lần tiếc hận mà nghĩ, một thần tử khôn khéo có khả năng như vậy, sao lại không đồng lòng với y chứ?

Một mớ bòng bong, biện pháp phá cực tốt nhất chính là ly gián, cũng đã triệu kiến mấy đại thần xuất thân thế gia, lại cảm thấy thậm chí còn không bằng được con thỏ nhỏ kia của y.

Những kẻ đủ phân lượng đều quyết tâm muốn cùng đường với Chu Hi đến tận cùng, tuy rằng vẫn khách khí với y, lại là cứng mềm đều không chịu.

Những kẻ có ý định đầu hàng y lại là những nhân vật không quan trọng mấy, tuy rằng y cũng sẽ không bỏ qua, nhưng nếu dùng để đối phó Chu Hi, lại xa xa không đủ tư cách.

Trong lòng lo lắng, đơn giản mang người đi dạo trong cung giải sầu.

Phía sau hoàng đế bao giờ cũng là một đám cung nữ thái giám, cầm phát trần, vác theo quạt cán dài, xách lư hương vàng, ôm ghế con, bưng bộ trà.

Một đám người trùng trùng điệp điệp, vòng qua đình đài lầu các, đình viện thủy tạ, xác hoa vàng đầy đất rơi vào mắt.

Đã là cuối thu.

Chỉ tiếc thứ tướng Dung Hàm Chi luôn thủy hỏa bất dung với Chu Hi kia cuối năm mới về kinh yết khuyết.

Y cân nhắc hồi lâu, cảm thấy mấu chốt nhất vẫn là Chu Hi, nếu lúc đại triều hội Chu Hi không có mặt, mấy nhà kia mình đều có thể đấu được.

Hoàng đế cứ đi dạo không mục đích trong cung thành như vậy, dùng lực xoa thái dương, chỉ hận không thể tìm người đánh thừa tướng của y một trận, đánh cho hấn mười ngày nửa tháng không thể xuống giường được, liền chuyện gì cũng xong.

Bỗng dừng dừng bước.

Cả đám theo sau gặp hoàng đế bỗng nhiên đứng lại, cũng vội vàng đứng theo, có người dừng không kịp, suýt nữa đụng lên người phía trước.

Liền thấy hoàng đế mặc danh kỳ diệu vỗ tay lẩm bẩm: “Chuyện này ngược lại cũng...không hẳn không phải biện pháp.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Nhiếp Huyên mặc kệ bọn họ, lại bắt đầu cất bước, suy nghĩ.

Nói là vậy, lại không thể làm như vậy. Chưa nói đến việc mất hình tượng sĩ phu, vô cớ trách tể trọng thần, là ngại ngôi vị hoàng đế này ngồi quá vững rồi sao? (*trách tể: phạt đánh)

Lại không biết như thế nào liền nhớ đến, tiểu hoàng thúc của y tới tận sáng nay cũng rầm rì không chịu dậy, chỉ nói eo đau mông đau, không xuống giường được.

Không biết hôm qua ai còn chạy nhanh hơn cả thỏ.

Nhiếp Huyên bỗng nhiên lại đứng lại.

Đoàn người theo sau đã có kinh nghiệm, chỉnh tề dừng lại theo y, lần này ngay cả bước chân cũng không loạn.

Chỉ thấy hoàng đế lại mặc danh kỳ diệu vỗ tay cười nói: “Đúng vậy, làm vậy không phải còn vui vẻ hơn là đánh hấn một trận sao?”

Y không tin, càng không sợ Chu Hi có mặt mũi nói ra.

Nghĩ xong tâm trạng cực tốt, phất tay với đám tùy tùng phía sau, nói: “Đi đi đi, hồi cung, không cần đi dạo làm gì nữa.”

31. Chương 31

Chu Hi ngồi trong Chính sự đường, bất động như núi.

Bên cạnh chồng công vụ chất cao như núi có một tờ giấy, viết danh tự những đại thần mà hoàng đế triệu kiến trong mấy ngày nay, bên phải là những người sau khi bị hoàng đế triệu kiến đã đầu hàng y, bên trái là còn lại.

Mắt nhìn nhân số đối lập, uống ngụm trà, khóe môi hơi hơi giương lên.

Khí định thần nhàn.

Hoàng đế hôm nay đã khác xưa, bắt người thay đổi, lại như thế nào?

Chỉn chỉnh bốn năm hoang phế triều chính, đâu thể nửa năm một năm là có thể văn hồi? Thế gia đại tộc đã chịu đủ sức ép trong tiền triều, ngày nay đã sớm biết nên làm thế nào kết đoàn kết đội đối phó quyền uy hoàng đế.

Trừ vài kẻ lè tẻ không nổi bật, phạm là có quyền thế có đầu óc, sẽ không ai ngu xuẩn như vậy.

Nga, riêng Ôn Tử Nhiên không tính. Vị đồng niên của hắn kia tuyệt đối không ngu ngốc, đâu chỉ không ngu, dứt khoát thông minh đến bóng loáng bóng mượt, cẩn thận – may mà hắn chỉ muốn ở trên bờ quan sát mà thôi.

Nếu đã không muốn ướt giày, vậy tạm để hắn qua bên.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt giấy, nhưng cũng không nhìn tới nữa.

Không cần nhìn nữa.

Sáu ngày sau chính là đại triều hội, chắc là sẽ ổn thôi, ngày mai liền lôi gia chủ mấy đại thế gia đến họp bàn một chút, lên nghị định, việc này coi như xong.

Hàng trăm châu quận trong thiên hạ, ngàn lời vạn chữ đều đang chất đống trên bàn hắn, thân là thừa tướng một nước, hắn còn nhiều việc phải bận tâm, không có quá nhiều tinh lực có thể dùng để chú ý tới thế cục tất thắng.

Vào lúc sắp rời khỏi nha phủ, lại có thái giám đến thỉnh, nói là bệ hạ triệu kiến.

Chu Hi nhướn mày theo bản năng, cảm giác lúc này đúng là không thích hợp, nhưng dù sao cũng là thiên tử triệu, hắn luôn không muốn phải mất cấp bậc lễ nghĩa trong những chuyện nhỏ nhặt, huống chi hắn cũng thật muốn biết vào lúc này hoàng đế lại muốn gọi hắn đến làm gì.

Sẽ không phải là chịu thua chứ?

Liền cong cong khóe môi đứng dậy.

Hoàng đế vừa không có ở Thùy Cung điện, cũng không ở Noãn các, thái giám dẫn đường cho hắn đi có vẻ hơi xa, cơ hồ muốn đi đến hậu cung.

Chu Hi cảm thấy không ổn, liền hỏi: “Bệ hạ đến cùng ở nơi nào?”

Thái giám kia vội cúi người, cười nịnh nọt: “Ngài đi theo nô là được, hai ngày nay tâm trạng bệ hạ không tốt, không muốn đợi trong Thùy Cung điện, nói phiền lòng.”

Chu Hi ý vị thâm trường mà cười cười, nhẹ giọng lầm bầm: “Phiền lòng sao?”

Một lời thì thầm nhẹ nhàng, thái giám kia nghe không rõ, nhìn thấy Chu Hi không giống như đang nói chuyện với hắn, cũng biết điều không hỏi thêm.

Tiếp tục dắt người đến một cung điện hoang vắng gần tẩm cung hoàng đế.

Tuy Chu Hi không hỏi thêm, lại vài lần ngừng bước nhìn bốn phía, sợ hoàng đế gán hấn tội danh đột nhập hậu cung.

Đợi đến khi tới trước cung điện kia, nhìn quanh bốn phía, trước cửa đứng mấy người canh gác, đều là những gương mặt quen thuộc bên cạnh hoàng đế, liền biết hoàng đế thật chờ hắn ở chỗ này.

Ngược lại cảnh trí cũng không tệ... Là vì giải sầu sao?

Cũng chưa từng nghe nói hoàng đế có tài văn thơ gì đâu.

Cần nhắc xong, liền nâng bước đi vào trong cung điện kia.

Cuối thu, trời tối sớm, trong điện đã châm nến, thanh thanh lãnh lãnh, Chu Hi chậm rãi bước vào, nghe tiếng cánh cửa đóng lại sau lưng, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Lại nghe một thanh âm quen thuộc cười nói: “Thừa tướng yên tâm, nơi này chỉ có mình trẫm, không có mai phục đao phủ gì đó cả.”

Chương 35

Chu Hi ngồi trong Chính sự đường, bất động như núi.

Bên cạnh chồng công vụ chất cao như núi có một tờ giấy, viết danh tự những đại thần mà hoàng đế triệu kiến trong mấy ngày nay, bên phải là những người sau khi bị hoàng đế triệu kiến đã đầu hàng y, bên trái là còn lại.

Mắt nhìn nhân số đối lập, uống ngụm trà, khoe môi hơi hơi giương lên.

Khí định thần nhàn.

Hoàng đế hôm nay đã khác xưa, bắt người thay đổi, lại như thế nào?

Chỉnh chỉnh bốn năm hoang phế triều chính, đâu thể nửa năm một năm là có thể văn hồi? Thế gia đại tộc đã chịu đủ sức ép trong tiền triều, ngày nay đã sớm biết nên làm thế nào kết đoàn kết đội đối phó quyền uy hoàng đế.

Trừ vài kẻ lẽ tẻ không nổi bật, phạm là có quyền thế có đầu óc, sẽ không ai ngu xuẩn như vậy.

Nga, riêng Ôn Tử Nhiên không tính. Vị đồng niên của hắn kia tuyệt đối không ngu ngốc, đâu chỉ không ngu, dứt khoát thông minh đến bóng loáng bóng mượt, cẩn thận – may mà hắn chỉ muốn ở trên bờ quan sát mà thôi.

Nếu đã không muốn ướt giày, vậy tạm để hắn qua bên.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ lên mặt giấy, nhưng cũng không nhìn tới nữa.

Không cần nhìn nữa.

Sáu ngày sau chính là đại triều hội, chắc là sẽ ổn thôi, ngày mai liền lôi gia chủ mấy đại thế gia đến họp bàn một chút, lên nghị định, việc này coi như xong.

Hàng trăm châu quận trong thiên hạ, ngàn lời vạn chữ đều đang chất đống trên bàn hắn, thân là thừa tướng một nước, hắn còn nhiều việc phải bận tâm, không có quá nhiều tinh lực có thể dùng để chú ý tới thế cục tất thắng.

Vào lúc sắp rời khỏi nha phủ, lại có thái giám đến thỉnh, nói là bệ hạ triệu kiến.

Chu Hi nhướn mày theo bản năng, cảm giác lúc này đúng là không thích hợp, nhưng dù sao cũng là thiên tử triệu, hắn luôn không muốn phải mất cấp bậc lễ nghĩa trong những chuyện nhỏ nhặt, huống chi hắn cũng thật muốn biết vào lúc này hoàng đế lại muốn gọi hắn đến làm gì.

Sẽ không phải là chịu thua chứ?

Liên cong cong khoe môi đứng dậy.

Hoàng đế vừa không có ở Thùy Cung điện, cũng không ở Noãn các, thái giám dẫn đường cho hắn đi có vẻ hơi xa, cơ hồ muốn đi đến hậu cung.

Chu Hi cảm thấy không ổn, liền hỏi: “Bệ hạ đến cùng ở nơi nào?”

Thái giám kia vội cúi người, cười nịnh nọt: “Ngài đi theo nô là được, hai ngày nay tâm trạng bệ hạ không tốt, không muốn đợi trong Thùy Cung điện, nói phiến lòng.”

Chu Hi ý vị thâm trường mà cười cười, nhẹ giọng lầm bầm: “Phiến lòng sao?”

Một lời thì thầm nhẹ nhàng, thái giám kia nghe không rõ, nhìn thấy Chu Hi không giống như đang nói chuyện với hắn, cũng biết điều không hỏi thêm.

Tiếp tục dắt người đến một cung điện hoang vắng gần tẩm cung hoàng đế.

Tuy Chu Hi không hỏi thêm, lại vài lần ngừng bước nhìn bốn phía, sợ hoàng đế gán hắn tội danh đột nhập hậu cung.

Đợi đến khi tới trước cung điện kia, nhìn quanh bốn phía, trước cửa đứng mấy người canh gác, đều là những gương mặt quen thuộc bên cạnh hoàng đế, liền biết hoàng đế thật chờ hắn ở chỗ này.

Ngược lại cảnh trí cũng không tệ... Là vì giải sầu sao?

Cũng chưa từng nghe nói hoàng đế có tài văn thơ gì đâu.

Cần nhắc xong, liền nâng bước đi vào trong cung điện kia.

Cuối thu, trời tối sớm, trong điện đã châm nến, thanh thanh lãnh lãnh, Chu Hi chậm rãi bước vào, nghe tiếng cánh cửa đóng lại sau lưng, trong lòng không khỏi căng thẳng.

Lại nghe một thanh âm quen thuộc cười nói: “Thừa tướng yên tâm, nơi này chỉ có mình trẫm, không có mai phục đao phủ gì đó cả.”

32. Chương 32

Chu Hi nhìn thấy Nhiếp Huyễn, khom người hành lễ, ôn thanh nói: “Bệ hạ nói đùa, quân muốn thần tử thần không thể không tử, cho dù thật sự có đao phủ, thần cũng nhận.”

Nhiếp Huyễn nghe vậy cười một tiếng, nói: “Thừa tướng, miễn lễ bình thân.”

Dừng một chút lại nói: “Quân muốn thần tử thần không thể không tử, lời này trẫm đã nghe thấy nhiều, chỉ là từ trong miệng thừa tướng nói ra, lại có sự thú vị khác biệt.”

Chu Hi cũng không truy hỏi thú vị ở chỗ nào, chỉ hạ thấp người nói: “Không biết bệ hạ triệu thần đến, là có chuyện gì quan trọng sao?”

Nhiếp Huyễn đến gần bên cạnh hắn, chậm rãi trả lời không đúng câu hỏi: “Lúc trước trẫm từng hỏi, nếu trẫm thật sự muốn hắn chết, hắn sẽ làm thế sao, thừa tướng đoán xem hắn trả lời thế nào?”

“Ôn thượng thư một lòng trung tâm, nhất định nguyện vì bệ hạ vượt lửa băng sông, muôn lần chết không từ.”

Nhiếp Huyễn vuốt cằm: “Trung. Đúng là Ôn khanh đã nói như vậy, hắn vì trẫm muôn lần chết không từ.”

Nói xong tựa như nhớ lại một hồi ức thú vị, tiểu ý nơi khoe môi thêm sâu, sau đó lại thâm thâm liếc nhìn Chu Hi, cười như không cười mà nói: “Như vậy, thừa tướng thì sao?”

Chu Hi đứng thẳng dậy, rũ mắt hỏi ngược lại: “Không biết bệ hạ...muốn nghe cái gì?”

Nhiếp Huyễn lại đến gần hơn, đã gần đến một cự ly không hợp lễ, ngự hương dày đặc tràn qua, từng chút xâm chiếm lãnh hương Chu Hi quen dùng hằng ngày.

Chu thừa tướng vốn có tính kiết phích, không thích người khác thân cận quá mức, theo bản năng lùi ra sau một chút, nhưng lại không muốn yếu thế, hơn nữa sau lưng chính là cửa điện đóng chặt, cũng không thể lùi thêm, đơn giản đứng lại, thoáng nhìn xem hoàng đế muốn làm gì.

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, thừa tướng của y cho dù là phong nghi khí độ hay là can đảm, đều là đệ nhất.

Hôm nay nếu là Ôn Tử Nhiên ở trong này, e rằng đã sợ đến mức quỳ xuống.

Thừa tướng thân đứng đầu bách quan, có ưu đãi gấp ngàn không quỳ, Chu Hi phá lệ như thế, Nhiếp Huyễn cơ hồ chưa từng thấy thừa tướng quỳ gối trước mặt y, ngày thường hành lễ, nhiều lắm là hạ thấp người mà thôi.

Chớp mắt hai cái, y lại bước gần thêm hai bước, gần đến nỗi đã có thể ngửi thấy mùi lãnh hương trên người hắn, nói là lãnh hương, lại mang theo ba phần nhu hòa ôn thuận, trung hòa hương vị cự nhân ngàn dặm kia, dễ ngửi ngoài ý muốn.

Y vươn mạnh tay hung hăng kéo Chu Hi, Chu Hi bất ngờ không kịp phòng, dưới chân lão đảo, ngã về phía trước, đụng vào lồng ngực hoàng đế, bị ôm chặt lại.

Chưa kịp phản ứng, đã nghe hoàng đế cười nói: “Thừa tướng cũng biết, có người nói quân thần hai ta hiếm khi chạm nhau đâu.”

Khi nói chuyện, hai tay gắt gao ôm chặt thắt lưng hắn, thỏa mãn nghĩ: đúng thật còn nhỏ hơn trong tưởng tượng của trẫm.

Liên ghé bên tai hắn thổi một hơi, cười càng thêm đắc ý: “Ái khanh thật đúng là eo gầy như Phan Tấn, mặt đẹp như trăng rằm.”

Chu Hi mới miễn cưỡng đứng vững, liền nghe được một câu đùa giỡn, hai tay để trước ngực hoàng đế dùng sức đẩy, nào ngờ không chỉ đẩy không ra, còn bị ôm càng chặt hơn.

Đại Yến trọng văn khinh võ, thế gia thanh quý lại đặc biệt khinh thường võ sự, lúc trước hoàng đế luyện võ thậm chí còn bị các đại thường ngăm cười thầm.

Cũng bởi vì như vậy, Dung Hàm Chi ra ngoài mang binh mới bị xem như là xa lánh chèn ép.

Thời đời như thế, đường đường là tông chủ của Lan Lăng Chu thị sao có thể khác biệt?

Hắn biết hoàng đế ngày ngày rèn luyện gân cốt, lại không ngờ đến, cùng là nam tử trưởng thành, khí lực lại có thể chênh lệch lớn như vậy, trong nhất thời không biết phải làm sao.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Bệ hạ đây là ý gì?”

Nhiếp Huyễn ôm hắn đi về phía chiếc bàn chính giữa thiên điện, vừa tha vừa ôm, lại vẫn thừa sức nói chuyện: “Tất nhiên là thân cận với ái khanh một chút, tránh cho người ngoài cảm thấy quân thần chúng ta hiếm khi chạm, để tướng không hợp a.”

Chu Hi cũng không tức giận, cái ôm của hoàng đế chặt chẽ như khóa đồng thiết chú, làm sao cũng tránh không ra, cứ như vậy bị hoàng đế ôm đến bên cạnh bàn, đẩy mạnh hắn lên trên bàn, hai tay chống hai bên thân mình hắn, cúi xuống.

Lưng Chi Hi đập vào mặt bàn, đầu đến hít khí, lại vẫn bị hoàng đế bức ép ngửa người ra sau, hắn nhìn hoàng đế cợt nhả, lạnh giọng nói: “Bệ hạ đây là đang muốn thân cận với thần sao?”

“Ái khanh cảm thấy, như vậy còn chưa đủ thân cận sao?” Nhiếp Huyễn có hứng thú mà nhìn hắn, cười cười, nói tiếp một câu: “Trẫm cũng thấy chưa đủ thân cận.”

Nói xong liền kề sát lại, hôn môi hắn: “Còn cách rất xa.”

Chu Hi tức giận đến không xong, cũng không còn chú ý đến hoàng đế bắt đầu đối xứng hô từ “thừa tướng” biến thành “ái khanh” từ lúc nào, chỉ muốn trốn tránh nộ hân của hoàng đế.

Hoàng đế mất kiên nhẫn, hai tay đè vai hắn lại, mạnh mẽ ép cả thân trên của hắn lên trên bàn.

Sau gáy va đập với mặt bàn, đang lúc mơ hồ, môi liền bị một đôi môi khác phong kín.

33. Chương 33

Cảm xúc nóng rực trên môi khiến cho đầu óc Chu Hi oong lên một tiếng, khí lực không biết từ đâu, mạnh mẽ đẩy hoàng đế ra.

Mắt thấy y còn muốn sáp lại đây, Chu Hi mạnh mẽ đè nén cảm giác kinh hoàng trong lòng, lớn tiếng chất vấn khiển trách: “Thần là thừa tướng đương triều, bệ hạ lại suông sã dâm nhục như vậy, chẳng lẽ muốn làm Cao Dực sao!?”

Nhiếp Huyễn ngưng một chút.

Chu Hi thoáng nhẹ nhàng thở ra, cho rằng nhắc tới tên hôn quân bị thần tử đâm chết trên giường kia là đã đủ để khiến cho vị hoàng đế trước mặt tỉnh táo lại, nhưng vẫn hung tợn trừng mắt với hoàng đế, sợ y lại tiếp tục động thủ động cước.

Ngay sau đó nhận được một bạt tai khiến trước mắt tối đen.

Hắn lớn như vậy, vẫn chưa bao giờ ăn một cái tát đâu, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy bên tai oong oong, sau đó mới cảm thấy gò má nóng rất đau đớn.

Hoàn toàn bị đánh đến mơ màng.

Hoàng đế lại không buông tha, vươn tay, thập phần dùng lực niết cầm hắn, nhìn khốc môi rỉ máu của hắn, cười lạnh hỏi: “Cao Dực thế nào?”

Ngữ khí không mang theo ý cười thật thật giả giả như thường ngày, mà đã trở nên lạnh lẽo ngoan lệ.

Ừ tai nhanh chóng rút đi, Chu Hi rút cuộc cũng kịp phản ứng, cắn răng nói: “Ngươi!”

Tay Nhiếp Huyễn còn đang niết cầm hắn, từng ngón tay siết chặt, gần từng chữ: “Nói, Cao Dực thế nào?”

Trẫm chính là Cao Dực.

Sao khi trọng sinh vốn dĩ y cũng không muốn truy cứu chuyện của kiếp trước, chỉ là những lúc nghe thấy tên mình bị gọi lên như hôn quân, bị người xem như là Kiệt Trụ, một cỗ phần nộ bất bình vẫn xông thẳng lên đầu, không thể áp chế.

Thậm chí theo bản năng liền động thủ đánh Chu Hi.

Y cố gắng hít khí, muốn dập tắt lửa giận trong lòng, lại nghe Chu Hi lạnh giọng trách mắng: “Cao Dực hoang dâm vô độ, tiết ngoạn triều thần, cuối cùng bị thần tử đâm chết trên long sàng, để tiếng xấu muôn đời – tấm gương nhà Ân không xa, bệ hạ chẳng lẽ không biết sao?!”

Nhiếp Huyễn hít sâu một ngụm, muốn áp chế cơn giận này xuống.

Không áp nổi.

Lại là một bạt tai, đánh vào cùng một bên mặt, lực đạo quá lớn, đánh đến nổi phát quan của hắn cũng rút xuống.

Nhiếp Huyễn nắm cổ áo hắn, ném hắn lên mặt đất, ném trúng một vị trí không ổn, cả người va vào chân bàn, chỉ cảm thấy xương sống cũng muốn gãy, giữa hỗn loạn, hai tay bị bắt lấy, cột chặt vào chân bàn.

Lúc tầm mắt có thể ổn định lại, liền thấy gương mặt âm hàn của hoàng đế hạ thấp xuống, cười lạnh nói: “Thừa tướng thật đúng là miệng lưỡi lợi hại.”

Ăn hai cái tát, má nhanh chóng sưng lên, búi tóc tán loạn, nhìn thê thảm.

Chu Hi cảm thấy đầy miệng là mùi máu tươi, rất khó chịu, theo bản năng nuốt nuốt.

Cầm lại bị nắm lấy.

Ánh mắt hoàng đế lạnh lùng, chậm rãi nói: “Người đây là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.”

Một bên má Chu Hi đau nhức tê tê, nhất thời không nói ra lời, chỉ cùng hoàng đế đối mặt, trong đôi mắt phượng cũng tràn đầy nội khí.

Nhiếp Huyễn như dã thú, thở dốc vài hơi, cuối cùng miễn cưỡng bình phục tâm trạng, cười rộ lên, chỉ là tiếng cười lại làm cho lòng người sợ hãi: “Thật sự là một đôi mắt đẹp. Trẫm đã sớm muốn nhìn xem, một đôi mắt như vậy, lúc bị thao khốc...sẽ trông như thế nào.”

Nói xong liền thò tay cởi áo hắn.

34. Chương 34

Tình sự giữa hai nam tử, nếu muốn bên thụ không chút đau đớn còn tương đối khó một chút, còn muốn cho bên thụ vài ngày không xuống giường được lại là một chuyện không thể đơn giản hơn.

Nhiếp Huyễn thuận thực cởi y bào Chu Hi.

Áo tím kim mang bao bọc lấy thân thể cân xứng, là dáng người điển hình của văn nhân, lại không biết do vóc người hần hơi cao hay là do hơi gầy, thoát nhìn có vẻ phá lệ đơn bạc, tuy rằng không gầy đến nổi trơ xương, như quả là có hơi gầy.

Chắc là do thường ngày quá mức phí tâm.

Dưới chiếc cổ thon dài là vết lõm ngay xương quai xanh, ngón tay Nhiếp Huyễn lướt từ xương quai xanh đến đầu vú hồng nhạt, niết niết, tiếp tục lướt xuống phía dưới, chuẩn bị cởi đai lưng.

Thừa tướng của y từ sau khi ăn hai bạt tai vẫn không nói chuyện, cho đến tận lúc này, hai tay bị trói mới hung hăng tránh một chút, bàn gỗ tử đàn nặng nề hơi bị đẩy nhích ra sau, Nhiếp Huyễn nhướn mày, tiếp tục cởi đai lưng, thậm chí còn cố tình làm chậm động tác.

Bên tai chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Vào lúc tiết khố của Chu Hi bị lột xuống, Chu Hi nhắc chân liền đạp qua, Nhiếp Huyễn nắm được mắt cá chân của hắn, bắt đầu cởi giầy tất, nhìn ngắm tư thế gập chân, nhẹ nhàng than một tiếng, sau đó dán môi lên, hôn dọc theo mắt cá chân lên đến cẳng chân.

Lại dùng tay còn lại nắm chặt cổ chân khác đang đá tới của hắn.

Chu Hi hít sâu một hơi, nhắm mắt thần nhiên nói: “Bất quá là tuyển Lại bộ thượng thư mà thôi, thỉnh bệ hạ buông thần ra trước, không có việc gì không thể thương lượng...”

“Nga?” Nhiếp Huyễn cười cười, hỏi: “Thừa tướng đây là chịu thua sao? Thật sự là khó có được.”

Lại càng dùng lực kéo tiết khố hần xuống: “Đáng tiếc, trẫm đã không còn muốn thương lượng.”

Vào lúc đôi chân và tấm lưng trần tiếp xúc với nền gạch xanh, Chu Hi hít một ngụm khí lạnh, cắn môi, hai tay lại giãy dụa một chút.

Bàn gỗ lệch về phía trước một đoạn.

Nhiếp Huyền thưởng thức sự giãy dụa vô dụng này, lại có chút tiếc nuối vì không nhìn thấy dáng vẻ tuyệt vọng sợ hãi của hắn, ngay lúc này nắm chặt hai mắt cá chân mạnh mẽ tách ra, quỳ một gối vào giữa hai chân hắn, lại gần hôn lên cổ: “Trẫm đã sớm muốn xem xem, thừa tướng thanh quý cao ngạo như vậy, lúc bị thao đến khóc xin tha, sẽ động lòng đến thế nào.”

Nói xong lấy tráp bạc mở ra, mùi vị thanh mộc lẫn xạ hương lan ra.

Y ngăn người, mang nhâm cao chi rồi.

Bình thường trên người đều mang theo cao chi hương quế hoa, hộp xạ hương này vốn là làm cho Nhiếp Kỳ, ngự dược viện vừa mới trình lên, bên trong có hòa lẫn một lượng lớn tình dược.

Y nhìn gương mặt Chu Hi vừa bị mình đánh đến thắm, chần chờ trong một chớp mắt, chỉ là vẫn còn nóng giận, không muốn nhẫn nại, lại cất hộp cao chi kia vào, đặt một ngón tay lên môi Chu Hi.

Hoàng đế cười một tiếng, ngả ngón nói: “Miệng lưỡi thừa tướng lợi hại, trẫm đã biết, liếm liếm cho tốt, liếm ướt lát nữa mới không đau.”

Chu Hi chậm rãi mở mắt ra, yên lặng nhìn y hồi lâu, từ từ mở miệng. Nhiếp Huyền thò đầu ngón tay vào, đang muốn đặt lên trên lưỡi hắn, thừa tướng lại bất ngờ đóng mạnh khớp hàm, suýt nữa cắn đứt nửa đốt ngón tay y.

Nhiếp Huyền ăn đau, nắm cầm hắn dùng lực bóp mới rút được ngón tay ra ngoài, hai bên đều in rõ dấu răng thấm máu, tay đứt ruột xót, đau đau đau.

Vốn dĩ cho rằng tính tình Chu Hi cao ngạo, nếu có thể làm cho hắn khóc trên giường khẳng định là hương vị tình tứ khác biệt, dùng tình dược ngược lại sẽ mất đi thú vị, nào ngờ hắn lại ngoan cố, cắn mình đến bị thương như vậy, nộ khí chưa hết lại ủa lên, hận không thể lại đánh qua một bạt tai nữa, cố gắng khắc chế, chỉ cười lạnh mà nói: “Thừa tướng thật cương liệt a.”

Chu Hi cho rằng sẽ lại bị đánh, khớp hàm cũng cắn chặt, nhưng hoàng đế lại không đánh xuống, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cười thắm nhẹ giọng nói: “Cương liệt? Chu Hi ta đường đường bảy thước nam nhi, lại ở trên giường quân vương được khen một tiết cương liệt...thật sự là cỡ nào...”

Nhiếp Huyền đang vuốt ve bắp đùi bóng mượt của hắn, nghe vậy chen lời: “Không biết điều.”

Nói xong liền dùng ngón tay bị cắn mò đến huyết khẩu giữa hai cánh môi, mạnh mẽ đè xuống, cắn vào một khớp ngón tay.

35. Chương 35

Nơi chính mình cũng chưa từng đụng tới bị dị vật cưỡng chế xâm nhập, lại không được bôi trơn, chỉ cảm thấy đau đớn.

Chu Hi cắn môi dưới, toàn thân đều căng thẳng.

Ánh mắt Nhiếp Huyền chăm chú theo dõi biểu tình của hắn, nhìn dáng vẻ nhắm mắt nhú mi này, ngón tay lại càng tăng thêm lực, không quan tâm gì khác, chỉ muốn đi vào bên trong cơ thể hắn.

So sánh với nét môi phong lưu trời sinh thích hợp để hôn của Nhiếp Kỳ, đôi môi Chu Hi mỏng hơn một chút, lại còn chưa ngoa đến một trình độ hiếm hoi, cũng không mang theo sắc đào hoa như Nhiếp Kỳ, mà là một màu hồng nhạt đạm nhiên.

Lúc này bị dùng lực cắn, mới hiện ra màu sắc diễm lệ.

Dưới ngón tay, chỉ cảm thấy mềm mại ấm áp.

Trong lòng Nhiếp Huyễn có chút nóng cháy, thập phần muốn nhìn đôi môi mòng này ngậm vào dục vọng của mình, sẽ là vẻ lãng lơ khiến cho huyết mạch sôi sục đến thế nào...Nhưng sự đau đớn trên ngón tay kéo y về lại, mất hứng mà nghĩ, chỉ sợ không được.

Nghĩ lại, nếu Chu Hi chịu thối tiêu cho y... Chỉ là tuyển Lại bộ thượng thư mà thôi, thực ra cũng không phải là không thể thương lượng.

Ý nghĩ này ngược lại có chút giống một hôn quân “chỉ yêu mỹ nhân không yêu giang sơn”.

Lại cũng chỉ có thể nghĩ nghĩ mà thôi.

Từ sau khi bị giáo huấn trong kiếp trước, ngay cả lúc cường bạo y cũng phải trối người lại mới an tâm, lúc trước đối với Nhiếp Kỳ như vậy, hôm nay đối với Chu Hi cũng là như vậy, lại càng không muốn ép thần tử không cam tâm tình nguyện thối tiêu cho mình.

Y tuyệt đối không nghi ngờ Chu Hi sẽ càng dùng lực hơn so với khi cắn ngón tay y vừa rồi.

Nhưng ý nghĩ kiêu diễm như vậy lại không cách nào xua tan được, như một ngọn lửa đốt lên, ngón tay càng thêm dùng sức cắm sâu vào trong huyết động kia.

Cổ tình Chu Hi cả người đều gồng cứng, nơi đó lại cực kỳ khô khốc, cổ sức một chặp, đến khi cả ngón tay đều vào hết, hai người đều toát mồ hôi lấm tấm trên thái dương, Nhiếp Huyễn nóng lòng, Chu Hi là bị đau.

Hạ thân Chu Hi trần trụi nửa người trên nền gạch, bên trong hậu huyết lại nóng rất đau đớn, vừa đau vừa trướng, nhìn không được càng thêm cắn chặt môi, theo bản năng suy nghĩ, mới chỉ một ngón tay mà đã đau đến như vậy, nếu thật sự là vật gì khác, sao còn có thể sống được?

Tay cũng giãy dụa thêm lợi hại, bàn gỗ tử đàn bị kéo vang động động.

Nhiếp Huyễn thở hổn hển, chỉ cảm thấy khớp ngón tay muốn bị siết đứt, liền dùng tay kia néo néo thắt lưng hấn một chút, lạnh giọng nói: “Người thả lỏng chút!”

Hoàn toàn ngược lại.

Nếu còn có sức lực, Chu Hi nhất định sẽ không chút tiếc rẻ trả lại cho y một cái cười lạnh, còn tặng thêm một câu chế giễu “sao bệ hạ không đích thân ném trái thử xem thế nào”, nhưng hiện tại đang phải chịu đau đớn, làm gì còn có sức cãi lại?

Chỉ phí công giãy dụa, eo lưng đều ra sức, muốn hoàng đế rút ngón tay đáng ghét kia ra.

Trong lúc giãy dụa, eo lưng va chạm với chân bàn phát đau cũng không để ý tới, cơ hồ muốn giãy đến lật bàn.

Hoàng đế dứt khoát rút ngón tay ra, chỉ gắt gao giữ chặt hấn, nhìn thừa tướng vẫn luôn ưu nhã cao hoa của y giãy dụa như cá sống bị lôi ra khỏi nước vậy, cho đến khi hấn hoàn toàn thoát lực.

Mới lại thử dùng ngón tay sấp vào hậu huyết.

Vẫn vô cùng chặt.

Khí tức của Chu Hi đã hỗn độn, sắc mặt ửng hồng, hơi hơi ngửa đầu, đôi mắt nhắm chặt, môi dưới đã bị cắn chảy máu, lại vẫn hệt như một con trai không chịu mở nắp cũng không cạy ra được, dù cho y biết bên trong chứa đựng thịt trai ngon mềm cũng là phí công, chỉ có thể nhìn ngắm vỏ trai mà thôi.

Nhiếp Huyễn hít sâu một hơi.

Y quỳ một gối trên mặt đất, cũng cảm thấy lạnh, nhưng cũng không tiện kêu người mang chậu than vào, lưng tung cởi ra ngoại bào lót dưới thân hai người, vươn tay cầm lấy tính khí mềm mại giữa hai chân Chu Hi.

Chu Hi hàm hồ kêu lên một tiếng, sau đó liền cắn chặt môi.

Cong người.

36. Chương 36

Đối diện với tình dục, ai cũng đều yếu đuối đến không chịu được một kích.

Nhiếp Huyên nắm rõ đạo lý này.

Y thích tiết ngoạn thân tử, càng càng nhiều là vì muốn biết, bộ dáng chân thật ẩn tàng bên dưới lớp áo mũ chỉnh tề kia là như thế nào.

Vào lúc bị nắm giữ, bị thưởng thức, bị tiến vào, không ai là không yếu ớt. Mà, người quyết định hết những việc này càng ban tặng bao nhiêu thống khổ cùng vui thích, cũng sẽ càng nhận được đền đáp chân thật nhất.

Cho nên y ở trên giường luôn muốn làm người cảm nhận được vui thích.

Tựa như lúc này.

Ngón tay linh hoạt kích thích nơi mẫn cảm phía trước, hành thân bị bàn tay do tập võ mà mang theo vết chai bao bọc lấy, khi nặng khi nhẹ vuốt ve, ngón út lướt qua hội âm mẫn cảm, thỉnh thoảng lại buông ra tính khí đã bị kích thích đến cương thẳng, chuyển xuống ve vuốt hai tiểu cầu.

Khoái cảm lay động.

Chu Hi cắn chặt môi, lại vẫn không thể áp chế được tiếng rên rỉ phát ra theo bản năng, cả người đều căng cứng, mái tóc tán loạn, tình dục mãnh liệt đến như bão quét, thành trì được lý trí thủ hộ bị chiếm đóng, cuối cùng tầng tầng sụp đổ vô pháp vãn hồi.

Thân thể mềm nhuyễn xuống, chỉ biết tuân theo bản năng mà đẩy eo, đưa dục vọng của mình vào trong tay người kia.

Tính khí chảy ra chất lỏng thấm ướt tay Nhiếp Huyên, thừa dịp hấn ý loạn tình mê, dễ dàng cầm hai ngón tay vào hậu huyệt chặt nóng khô khốc.

Thân thể Chu Hi cứng đờ, đầu đón nóng bỏng từ hậu huyệt truyền đến khiến cho đầu óc vốn đang mê loạn vì tình dục xâm lược lấy lại chút thanh minh. Nhiếp Huyên tinh ý nhận ra, tay càng thêm ân cần hầu hạ, dùng hết mọi kỹ xảo an ủi nam căn cương trướng đỏ bừng, hai ngón tay trong cơ thể hấn cũng lung tung ấn lên vách ruột non mềm.

Đợi đến khi tính khí trong tay nẩy lên muốn bắn, liền rút hết ngón tay ra, để cho hấn xuất tinh, mới đem một tay dính đầy bạch trọc lung tung lau lên tính khí đã trướng lớn đang chờ phát động của mình, nhân lúc thừa tướng của y còn đang xuất thần, tách mở hai chân hấn, mạnh mẽ đâm vào.

Cho đến khi bị làm bắn Chu Hi cũng chỉ nhẹ hừ một tiếng, chỉ là giữa lúc ý thức còn đang tan rã, bỗng nhiên một cơn đau nhức xé rách khiến cho thần hồn đang phiêu tán bị lôi trở về trong cơ thể, theo bản năng kêu thảm một tiếng.

Sau đó lại dùng lực cắn chặt môi.

Hốc mắt cũng ướt, lui mạnh ra sau, muốn né tránh vật cứng dữ tợn đang xô xuyên qua mình kia.

Đau đến điên rồi, cũng không còn để ý đến hai tay bị trói chặt căn bản không thể nào lui, sau lưng đụng vào chân bàn, khiến người nghe cũng cảm thấy đau.

Nhiếp Huyên nắm eo lôi hấn về, long căn đỉnh vào thêm sâu, bị hấn kẹp đến phát đau cũng không ngừng, cho đến khi cả căn đều cắm vào mới thôi, thở hổn hển.

Mơ hồ nhận thấy một cảm giác nóng ướt bất thường, biết là đã làm hấn bị thương, bên trong chảy máu.

Không quan tâm mà tiếp tục dùng sức đưa đẩy hai phát, lúc này mới dương dương tự đắc nâng mắt nói: “Thừa tướng quả thật chặt, lần khai bao này đúng là rất mất sức a.”

Kiếp trước y cũng từng vài lần làm chuyện bá vương ngạnh thượng cung vô liêm sỉ, thậm chí còn chết trong một lần như thế, đương nhiên hiểu rõ nhơ thần xem trọng nhất là khí tiết, huống chi còn làm thô bạo như vậy, dưới sự thất thủ của thể xác và cả tinh thần, cho dù tính tình có cứng cỏi như Diêm vương cũng sẽ bị chơi khóc.

Lột đi với một thân y phục vàng tím kia cùng với thân phận lấy lòng, Chu Hi hẳn cũng bất quá chỉ là một đại thiếu gia xuất thân thế gia được nuông chiều từ bé mà thôi, sao có thể chịu được chuyện như vậy?

Nâng mắt, vốn nghĩ rằng sẽ được nhìn thấy dáng vẻ thừa tướng bị thao khóc mà y mơ tưởng đã lâu.

Lại chỉ thấy thừa tướng giữa mặt, nước mắt quật cường không chịu rơi xuống khỏi vành mắt.

Nhiếp Huyễn không khỏi ngậm ngẩn cả người.

Chỉ cảm thấy trong lòng càng thêm thiêu đốt đến lợi hại, khiến cho hạ thân y trường đến phát đau.

37. Chương 37

Từ sau khi tới nơi này y đã ngủ với hai người, Ôn Tử Nhiên là nhất gan không nóng không lạnh, bị ôm vào giường liền sợ đến nhanh rút nước mắt, sau khi đồng ý rồi vẫn không ngừng ngượng ngùng, khóc đến đáng yêu vô cùng; Nhiếp Kỳ lại là cao quý yếu ớt, nắm cổ tay mạnh một chút ánh mắt liền ướt, nhất gan đến mềm mại, trên giường cũng dễ dàng bị chơi khóc, đôi mắt đẹp ẩn lệ như hàm xuân, phong tình vạn chủng không thể nói nên lời.

Nhiếp Huyễn đối đãi với bọn họ cũng xem như là ôn nhu, đối với Ôn Tử Nhiên căn bản là không động một ngón tay, khi hoan hảo lại săn sóc tỉ mỉ còn trân trọng hơn cả người bình thường đối với tân hôn thê tử; ngay cả đối với Nhiếp Kỳ, cũng bất quá là cột tay lại để hắn chịu sự tra tấn dày vò của tình dục, ngoại trừ nơi cổ tay bị siết chặt cũng chưa từng xuống tay quá nặng.

Nhưng chính là Chu Hi hai ba lần khiến y tức giận, mới bị kích thích đến nộ khí thượng đầu, xuống tay không còn chừng mực.

Cổ tình Chu Hi lại không chịu khóc, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng không chịu rơi xuống, nước mắt sinh lý vì đau mà thành, cũng quật cường ngưỡng mặt, dùng hốc mắt nuốt trở về.

Kiếp trước Nhiếp Huyễn làm hoàng đế, tuy rằng bị diệt nhi oán nghịch phá hỏng thanh danh, nhưng văn trị võ công cũng không phải là nói xuống.

Y từng chủ trì nam chinh bắc chiến, từng được vạn bang triều bái, cũng từng đặt gián thần thanh chính nhất, tế thần hiến nãi nhất ở dưới thân tham hoan một hồi.

Trải hết phàm trần, y cho rằng chính mình sẽ không còn này sinh dục vọng chinh phục mãnh liệt đối với bất cứ thứ gì nữa cả.

Nhưng chỉ trong một nháy mắt này, y ý thức được, mình sai lầm.

Chinh phục dục và thi ngược dục khó có thể khống chế tựa như bản năng của dã thú bị kích phát chiếm cứ lấy thức hải, một ngụm cắn lên cần cổ thon dài của Chu Hi vì ngưỡng mặt mà bại lộ ra trước mặt y, nương nhờ máu trơn điên cuồng đưa đẩy eo đỉnh lên.

Cái gì là kỹ xảo hoan ái, cái gì là suy xét chính trị, tất cả đều bị quăng ra sau đầu.

Trong lòng y chỉ còn lại một ý niệm tràn đầy: muốn nhìn thấy nam nhân này ở dưới thân mình khóc xin tha.

Muốn chinh phục hắn, làm hồng hắn...đập vỡ hắn...

Y hai đời làm vua, tâm tư ẩn dấu thật sâu, ngày thường đã có thể dễ dàng khiến cho không ai đoán trúng tâm ý của mình, giờ phút này lại không cách nào khống chế cảm xúc của bản thân.

Quạt cường kiêu ngạo như thế này thật sự mê người biết bao nhiêu, y liền chìm sâu không thể ngừng.

Vật cứng thô nóng không lưu tình đâm thẳng vào trong huyết động non mềm, dựa vào máu trơn chậm chậm thao mở thân mình cắn chặt bên dưới.

Đôi môi Chu Hi đã sớm bị cắn nát, trong miệng đầy mùi máu tươi, toàn thân toát mồ hôi lạnh, chỉ đau đến cả người đều run sợ.

Từ từ không còn gắng gượng được, ý thức trở nên hôn trầm, thân mình cũng buông lỏng từng chút, cương ngạnh nơi hạ thân cũng đạt được thông thuận, mỗi lần đều là đỉnh vào nơi sâu nhất lại rút ra cả căn, đại khai đại hợp thao làm, đâm đến ba ba rung động.

Chen lẫn một vài tiếng vang âm mĩ ướt át nhỏ vun.

Nhiếp Huyễn tách hai chân thon dài của hắn ra hung hăng đỉnh lộng, vừa bóp vừa nhéo mặt trong đùi vừa gặm cắn cổ thon dài của hắn, không chút cố kỵ có để lại dấu vết hay không.

Chu Hi thà chết cắn môi không lên tiếng, chỉ khi đau cực mới nghe thấy vài tiếng rên rỉ kìm nén.

Không biết bị thao đã bao lâu, Nhiếp Huyễn động mạnh thân, tiết từng luồng tinh thủy vào nơi sâu nhất bên trong huyết động nhỏ hẹp, sau đó gối lên vai hắn bất động.

Rốt cuộc Chu Hi cũng buông lỏng khớp hàm, gương mặt trắng bệch thở hổn hển.

Không giống với hơi thở nặng nhọc của Nhiếp Huyễn, mà vừa suyễn vừa nhẹ vừa mỏng, khàn khàn hít khí.

Hắn đau đến chỉ cảm thấy nửa người dưới như không còn là của mình, đau như bị một lưỡi dao cùn bắt đầu lăm trì từ nơi mềm yếu nhất sâu bên trong cơ thể, từng dao phẳng phát như cắt đến tận xương cốt, đau đến tê liệt.

Không chỗ nào không cảm thấy suy yếu, nếu không phải hai cổ tay còn đang bị cột lên chân bàn, hắn tuyệt không có khả năng dựa vào sức mình mà còn ngồi được.

Thân thể mệt mỏi hư hao, liền hậu tri hậu giác thấy lạnh lẽo, xiêm y bị cởi còn phủ trên đầu vai, hạ thân ngay cả giày vớ đều bị lấy hết, cứ như vậy ngồi trên nền gạch trong đêm trời thu, cho dù bên dưới có lót thêm một lớp y bào cũng không khác biệt gì cả.

Khuất nhục thâm trầm không thể chịu nổi, dứt khoát muốn khóc.

Lại tựa như nghe được thanh âm kia, vọng qua thời gian lâu dài xuyên qua trần ai, nhẹ nhàng mà kiên định vang lên giữa một mảnh tiếng khóc ngập tràn: “Hi nhi, không cho ngươi khóc...có nghe thấy không, chỉ có ngươi là không thể khóc!”

Hắn nhắm chặt hai mắt, nuốt trở về ẩm ướt lẫn lộn nơi hốc mắt.

Đầu vai bỗng nhiên nhẹ hẫng.

Nhiếp Huyễn nghỉ mệt xong, ngẩng đầu nhìn thấy được dáng vẻ mềm yếu tái nhợt của hắn, trong lòng nảy sinh một tia thương tiếc, lại gần muốn hôn lên đôi môi kia.

Hơi thở nóng ướt càng đến gần, Chi Hi cũng chưa mở mắt, theo bản năng nghiêng đầu, tránh được.

Liền không nhìn được sự thay đổi trong ánh mắt Nhiếp Huyễn.

Hôn môi có thể tránh, lại không cách nào tránh né được bàn tay hoàng đế đang sờ loạn bóp nắn trên người. Hiện giờ từ eo trở xuống đều đau đến không muốn nhúc nhích, trốn cũng không thoát, thâm nghĩ việc đã đến nước này, nhắm mắt làm ngơ là xong.

Một lát sau, lại trợn mắt lên kinh hãi muốn chết.

Tính khí hoàng đế còn chôn bên trong thân mình chưa rút ra, lại cứng rắn.

38. Chương 38

Rốt cuộc vào lúc Nhiếp Huyễn tận hứng, Chu Hi cơ hồ chỉ còn lại một hơi, hai tay vẫn bị cột lên chân bàn, vì giấy dựa kịch liệt mà cổ tay sưng đỏ một mảng, mái tóc đen dài hỗn độn tán loạn bên mặt càng làm cho sắc mặt trắng bệch thêm nổi bật, trên gương mặt tái nhợt in rõ hai dấu bàn tay đỏ hồng, nhìn đáng thương đến cực điểm.

Hoàng đế rút ra, buông cặp đùi hấn xuống, mặt trong bị niết đến xanh tím loang lổ vẫn còn đang run rẩy, tinh thủy nhất thời không khống chế được mà chảy ra khỏi hậu huyệt bị thao đến sưng đỏ, giữa bạch trọc còn lẫn tơ máu.

Cả hai đời cộng lại đều chưa từng trải qua tính sự thô bạo sảng khoái đến vậy.

Hoàng đế hồi tưởng một chút, vươn tay mò lấy cái chặn giấy bằng ngọc trên bàn, đặt giữa hai chân Chu Hi, chặm rãi đẩy vào.

Còn cười nói: “Đêm nay thừa tướng vất vả, phụng dưỡng không tệ, trẫm rất hài lòng, chặn giấy ngọc này là trẫm thưởng người.”

Chu Hi đã bị dày vò đến mức đau cũng không kêu ra tiếng được, chỉ là thân thể vẫn còn bản năng, kháng cự đến căng chặt, lại bị hoàng đế mạnh mẽ đâm ra.

Chặn giấy thô dài, lấp đầy hậu huyệt vừa bị sử dụng quá độ, long tinh của hoàng đế cũng bị tắt ở bên trong, một chút cũng không chảy ra được.

Nhiếp Huyễn làm xong, thập phần ôn nhu giúp thừa tướng sửa sang mái tóc dài hỗn độn, sau đó vén qua một bên, lại gần nhẹ nhàng hôn lên bờ môi hấn.

Nam nhân tuần tú xa cách, lạnh lùng ngạo nghễ xưa kia đã bị y đập hư đến không thành bộ dáng, đôi mắt nửa mở, nhưng tầm mắt hoàn toàn tan rã, đôi môi mỏng bị cắn đến đầy vết thương, có do Nhiếp Huyễn cắn càng nhiều hơn là do chính hấn cắn, máu chảy đầm đìa.

Tiếc rằng đến cuối cùng cũng không khóc.

Nhiếp Huyễn cảm thán, liếm liếm lên môi hấn: “Lần sau cũng nhét gì đó vào trong miệng khanh, đỡ phải cắn nát một đôi môi đẹp như vậy.”

Chu Hi giữa mê mang mơ hồ nghe được lần sau, theo bản năng sợ tới mức lui thẳng ra sau.

Nhiếp Huyễn yêu chết đáng về gầy yếu vô lực sau khi bị đập hư này của hấn, lại cảm thêm một ngụm lên cần cổ thon dài đã bị gặm cắn đến loang lổ, sau đó đứng dậy sửa sang lại y phục.

Nghĩ nghĩ, nhặt lên đai lưng, niết cầm hấn nhét vào, vỗ tay hài lòng nhìn hấn một bộ dáng miệng bị nhét đầy không thở nổi, sau đó xoay người bước ra điện.

Lão thái giám theo hầu bên cạnh hoàng đế vội vàng bước tới, lão vẫn luôn canh giữ bên ngoài, nghe hết mọi động tĩnh bên trong, nội tâm bội phục hoàng đế cư nhiên xuống tay nặng như vậy, ân cần hỏi: “Bệ hạ, nô tài lập tức dẫn người đi hầu hạ Chu tướng thay y phục?”

Ánh mắt Nhiếp Huyễn vẫn lạnh lùng, tuy rằng tình dục được phát tiết, nhưng tâm lý chinh phục dục lại chưa từng được thỏa mãn.

Chặm rãi hỏi: “Đã mấy giờ rồi?”

Thái giám cung kính nói: “Canh đầu.”

“Đợi trời sáng lại vào, cõi trời mặc xiêm y cho hấn liền đưa về, chuyện khác không cần người làm.” Hoàng đế sửa thất lưng thản nhiên phân phó: “Cũng đừng đưa lò than tổ lòng trung, nếu không trẫm liền đưa tất cả các người đi gặp tiên đế, để cho các người xuống âm tào địa phủ bầy tỏ lòng trung.”

39. Chương 39

Nhiếp Huyễn nói xong liền quay về tắm cung tắm rửa thay quần áo.

Bước ra khỏi tắm điện ngâm mình trong ôn tuyền, thoải mái thở dài, buồn ngủ.

Tắm khoảng nửa canh giờ, cung nữ thái giám hầu hạ đều cho rằng hoàng đế đã ngủ, lại thấy y bật ngồi dậy, đầy mặt kinh hoàng hồi hận la lên: “Thay quần áo!”

Lão thái giám còn tưởng rằng y bị rối loạn nhân cách tâm thần phân liệt, mờ mịt hỏi: “Bệ hạ?”

Hiện tại sau khi cơn nóng giận qua đi, đầu óc thanh tỉnh không ít, bỗng dưng nhớ tới trời lạnh như vậy, trong Thiên điện ngay cả chậu than cũng không có, trên người Chu Hi cũng chỉ còn lại hai lớp áo mở toang, nếu thật bị cột một đêm, thân mình xương cốt đều không khỏe, bị y làm chết không phải là chuyện đùa.

Nhiếp Huyễn toát mồ hôi lạnh, gọi người thay y phục, vội vã đi Thiên điện.

Lão thái giám khuyên y: “Càng khuya càng lạnh, chỗ thừa tướng, các nô tài đi cũng được rồi.”

Nhiếp Huyễn vùng một bạt tai khiến lão ngã ra, lạnh giọng nói: “Trẫm nói người nghe không hiểu sao! Nhanh lên!”

Vừa rồi đầy đầu bực tức, cả người không tỉnh táo được, không để ý.

Lúc ngâm mình thoảng buồn ngủ, giữa mơ màng lại có chút ý niệm, bỗng nhiên nhớ tới Chu Hi một thân bê bối còn bị y cột lại trong Thiên điện.

Cả người chợt tỉnh lại.

Thu thập Chu Hi một lần không tính là cái gì, cho dù cột lại bá vương ngạnh thượng cung cũng không sao, nhưng nếu thật đùa chết người, sẽ là chuyện lớn.

Hướng chi với thế cục hôm nay, tuy rằng y cấu giận Chu Hi, lại thật sự còn chưa thể không có hấn.

Vì vậy đối với y Chu Hi cũng như là chính thê mà y phải phụng mệnh cha mẹ rước về thế nhưng cảm tình lại bất hòa, cố tình một không thể hưu hai không thể hòa ly, những lúc quan trọng còn phải giữ gìn tôn nghiêm thể diện trước mặt thiếp thấp cùng hạ nhân.

Tuy rằng không nghe lời, nhưng đây vẫn là một thừa tướng giúp y trị quốc.

Chính mình tạo nghiệt, chỉ có thể tự đến thu thập.

Vội vàng mang người đến thiên điện, lại không cho ai đi vào, Nhiếp Huyễn tự đẩy ra cửa điện.

Chu Hi vẫn còn bị cột vào chân bàn, cả người co cụm lại, dải đai lưng thắt trong miệng kia thấm đẫm nước dãi, toàn thân phủ kín dấu vết hoan hảo, bộ dáng dâm loạn không thể chịu được.

Nhiếp Huyễn đứng ở cửa điện, ngăn tầm mắt mọi người bên ngoài, phân phó: “Lấy chậu nước đến.”

Dừng một chút lại nói: “Còn phải chuẩn bị sẵn thuốc trị thương.”

Hạ nhân chuẩn bị xong nhanh chóng đưa tới, nước là nước ấm, hoàng đế tự tay nhận lấy, nhúng khăn mặt vào trong nước, ôm lọ thuốc vào ngực, một tay bưng, một tay đóng cửa điện.

Thừa tướng đã mất ý thức, phát sốt, nóng đến phồng tay.

Nhiếp Huyễn ngồi xổm xuống quan sát kỹ một lát, chính mình cũng cảm thấy bản thân thật quá đáng, trước lấy ra dải đai lưng trong miệng hấn, Chu Hi vô thức ho sặc vài tiếng, tựa như muốn giãy dựa tỉnh dậy, nhưng làm thế nào cũng không mở mắt ra nổi.

Nhiếp Huyễn nhìn vết sưng đỏ trên cổ tay hấn đã trở thành bầm tím, chặc chặc than một tiếng, gỡ trói cho hấn.

Không còn gì neo giữ, cả người Chu Hi mềm mềm ngã xuống sàn, Nhiếp Huyễn nhanh tay lẹ mắt, ôm hấn vào. Khiêm khiêm quân tử ôn lương như ngọc giờ đây sốt thành một khối than nóng, áo lót trên người lại bị mồ hôi lạnh thấm ướt. Cả hai đời làm người, Nhiếp Huyễn hiếm khi ép buộc người khác thành ra như

vậy, trong lòng ần ần cảm thấy không thoải mái, dự tính Chu Hi không qua bảy tám ngày cũng dừng nghỉ tới việc xuống giường.

Y cảm nhận rõ mùi vị không phân biệt được trong lòng mình, cầm lấy khăn lau mặt cho Chu Hi.

Không khỏi thâm hận người này không biết điều.

Khăn nóng xoa lên mặt, Chu Hi nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, Nhiếp Huyễn cứ nhiên có chút ngứa ngáy trong lòng, thò tay lau xuống mặt trong đùi cẳng bóng của hắn, mò ra một tay trơn ướt cùng với những vết bầm do bóp捏, sắc mặt rốt cuộc có chút khó nhìn, mở to mắt nhìn, đưa tay cầm cái chặn giấy, cẩn thận rút ra.

Bên trên chặn giấy ngọc đều là tinh thủy và vết máu.

Nhiếp Huyễn hơi mím môi, cầm lấy khăn nhẹ nhàng cẩn thận chà lau vết dơ giữa hai chân hắn, tuy rằng Chu Hi thần trí không rõ, lại vẫn né tránh theo bản năng, không một chút nhu thuận.

Đến khi những thứ ở bên trong cũng đã được lau sạch, ngay cả Nhiếp Huyễn cũng ra một thân mồ hôi.

Thở dài nghỉ, tự làm, tự chịu.

Còn lấy ra thuốc trị thương bí chế trong cung, nhẹ xoa lên vết thương của hắn.

Cổ tay sưng, môi bị cắn nát, eo lưng bị đụng vào chân bàn bầm tím, dấu hôn đầy cổ, trên ngực còn có vài dấu răng, thắt lưng bị bóp một vòng, trên đùi cẳng khiến người không nở nhìn.

Lại lo lắng đến dấu tát tai còn in trên mặt hắn không biết có tiêu đi được không, bất quá sốt đến đỏ lên như vậy, cũng miễn cưỡng có thể che dấu được mấy phần.

Cẩn thận dè chừng bế Chu Hi lên nhuyển tháp trong Thiên điện, cởi ngoại bào của mình ra đắp lên cho hắn, xoay người mở hé cửa điện, lộ đầu nhìn người ở ngoài hỏi: “Xiêm y của thừa tướng đã mang đến chưa?”

Cung nữ lập tức bưng khay lên, hoàng đế nhận lấy, đóng cửa lại.

Nhiếp Huyễn làm hoàng đế hai đời đều chưa từng hầu hạ ai như vậy, Chu Hi lại bất tỉnh nhân sự, không hề phối hợp, hết như đang tẩm liệm cho người chết vậy, một cực kỳ.

Đến khi một thân xiêm y của Chu Hi đã chỉnh tề đầu ra đó, rốt cuộc Nhiếp Huyễn cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, nghĩ nghĩ, lại xoay người nhặt lên cái chặn giấy ngọc kia, lau sạch sẽ cất vào trong lòng hắn.

Lúc này mới ra khỏi điện, nói: “Đi, tìm thái y đến, phải cẩn thận một chút, mắt mù một chút.”

40. Chương 40

Thuốc trị thương trong cung quả nhiên không tệ, đến hừng đông, vết thương trên mặt Chu Hi cùng với dấu hôn trên cổ đã không còn nhìn thấy.

Lúc này Nhiếp Huyễn mới nhẹ thở ra.

Chu Hi được xe ngựa trong cung mang về phủ.

Hôm qua sau khi hắn vào cung liền bật vô âm tín, trong phủ đều biết hắn và hoàng đế quân thần hiềm khích sâu nặng, trong lòng bất ổn, thúc bá huynh đệ có tiếng nói trong tộc cùng hai bên quan hệ thông gia đều đang trong phủ bàn bạc, liền nghe nói hoàng đế thả người về.

Thái giám phụng chỉ phụ trách đưa hắn về chững chạc đằng hoàng nói với người của Chu gia: “Hôm qua không biết vì sao thừa tướng lại đột nhiên ngắt đi trong cung, lúc được người phát hiện thì cửa cung đều khóa.”

Gia nhân Chu phủ đang bận rộn đem Chu Hi xuống khỏi xe, ấu đệ của Chu Hi – Chu Dục cách một lớp y phục cũng có thể cảm nhận được huynh trưởng nhà mình cơ thể nóng vô cùng, liền hỏi: “Thái y trong cung đã xem qua rồi sao? Nói thế nào?”

Thái giám kia ngoan ngoãn chậm rãi nói: “Bệ hạ khẩu dụ nói như vậy: thừa tướng lâm bệnh kỳ lạ, người nói với người Chu gia, trầm biết bọn họ đề phòng trầm, tình ngay lý gian, trầm cũng cần tự thanh minh, từ lúc thừa tướng phát bệnh đến nay, tuyệt không dám để cho hắc dĩnh đến đồ ăn thức uống trong cung.”

Chu Dục tức giận đến mức xém chút nữa đánh người, cắn răng nói: “Một lý do thật tốt! Bệ hạ thật cần thận!”

Hắn đã không còn để ý được trong lời nói của bệ hạ có bao nhiêu tru tâm – huynh trưởng bệnh thành như vậy, lại vẫn chưa từng được uống miếng nước!

Cũng không thèm để ý tới thái giám kia nữa, trực tiếp mang Chu Hi vào phủ.

Lúc cởi áo ngoài đặt người lên giường, một khối chặn giấy ngọc rơi ra, Chu Dục thuận tay đặt lên trên bàn.

Nhân dịp y sư còn chưa tới, trước uy cho huynh trưởng nửa chung nước ấm.

Một đường động tĩnh quá lớn, Chu Hi dù đang bất tỉnh nhân sự cũng tỉnh lại, nhận thấy mình đang dựa vào lòng ấu đệ uống nước, đầu tiên là thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó trong lòng lại lập tức căng thẳng, cắn răng đuổi hết mọi người kể cả y sư ra khỏi phòng.

Tuy rằng không biết hoàng đế lôi lòng tốt tử dẫu ra mà để hắn ăn mặc chỉnh tề giữ thể diện, lại còn xử lý vết thương, gọi thái y, nhưng mà người trong nhà không biết, khẳng định sẽ lại tìm y sư đến thăm bệnh.

Hiện giờ toàn thân hắn đều không chịu nổi, cho dù chỉ xem mạch thì cũng đã không muốn đưa tay ra, sao còn mặt mũi để người nhìn thấy?!

Chu Dục bên ngoài gấp đến độ dậm chân, nhưng huynh trưởng vi phụ, đây là phủ của Chu Hi, huynh trưởng này ở nhà luôn là một bộ tính tình nhất ngôn cửu đỉnh, không ai dám trái lời, đang không biết phải làm sao, lại nhìn thấy kẻ thất của Chu Hi vội vàng chạy đến.

Chu Hi là nhi tử thế gia, thành thân rất sớm, hứa hôn với Tiền Đường Trần thị cũng chính là đệ nhất môn phiệt ở Đại Yến, nhưng nương tử họ Trần vào nhà chưa được hai năm đã mất, Trần gia không cam lòng cắt đứt tình cảm với Chu Hi, lại gả muội muội ruột của Trần nương tử qua tái giá với Chu Hi.

Chính là vị Trần phu nhân này.

Thừa tướng phu nhân nghe nói lão gia nhà mình đã trở về từ trong cung, đang cao hứng, lại nghe nói lão gia bệnh nặng vô cùng còn đuổi hết y sư ra khỏi phòng, không cho hầu hạ, nên gấp gấp chạy đến đây.

Giờ này nhìn thấy tiểu thúc sắp khóc đến nơi cũng chỉ nhẹ giọng an ủi: “Đề thiếp thân vào khuyên nhủ lão gia.”

Chu Hi sau khi đuổi hết người, vô lực ngã về trên giường, nghe thấy lại có người bước vào, khàn giọng nói: “Đã bảo đều đi ra ngoài!”

Lại nghe một giọng nữ dịu dàng nói: “Lão gia ngay cả thiếp thân cũng không muốn gặp sao?”

Liền nhìn thấy phu nhân nhà mình bước tới, ôn nhu chân thành nói: “Lão gia đến cùng là làm sao? Người ta là phu thê, có chuyện gì không thể nói với thiếp thân được sao?”

Chu Hi thấy nàng, lại càng thêm cảm giác không chịu nổi, quay đầu, run giọng nói: “Tiểu Liên, người ra ngoài đi...”

Trần Tiểu Liên càng cảm thấy khó hiểu, ngồi xuống bên giường vươn tay nắm lấy tay hắn, Chu Hi cảm thấy hơi nóng tiến đến gần, rút tay lại, cơ hồ sắp rơi lệ: “Tiểu Liên, xem như là ta cầu người...”

Trần Tiểu Liên thành thân với Chu Hi đã mười năm, chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của phu quân, trong lòng biết chắc chắc là đã có chuyện, bất chấp mà vén lên tay áo hắn, liền nhìn thấy cổ tay sưng bầm, rõ ràng là vết trói, tuy có thể thấy rằng đã được thương được, nhưng nàng vẫn sợ tới mức “a” lên một tiếng.

Sau đó hậu tri hậu giác hiểu rõ, sắc mặt trắng bệch muốn cởi áo Chu Hi. Chu Hi run rẩy nắm lấy cổ tay nàng, cứng giọng nói: “Tiểu Liên, cầu người để ta giữ lại một phần thể diện đi.”

Trần Tiểu Liên che miệng thấp giọng khóc nức nở: “Hôn quân kia lại, lại...Dù sao lão gia cũng là đương triều thừa tướng, y lại dám nhục hình lão gia như vậy sao?”

Chu Hi nghe thấy liền sững sốt, chợt nhận ra phu nhân nhà mình hiểu lầm, ngược lại có chút nhẹ lòng, thấp giọng an ủi: “Việc đã đến nước này...Y là quân, ta là thần, còn có cách nào khác đâu.”

Trần Tiểu Liên đau lòng đến mức khóc không ra tiếng: “Quân vương hoa mắt ù tai đến như vậy, chức thừa tướng này không làm cũng được!”

Chu Hi cười khổ, lắc lắc đầu nói: “Tiểu Liên...trên người ta vô cùng đau đớn, lại sốt đến khó chịu, người để ta ngủ một lát, chỉ ngủ một lát thôi sẽ khỏe.”

Trần Tiểu Liên không thuận theo: “Vẫn gọi người đến xem trước đi.”

Chu Hi vốn dĩ suy yếu, ở trong cung uống thuốc mà thái y khai, vừa rồi miễn cưỡng tỉnh lại, hiện đã không mở mắt nổi, gian nan nói: “Hoàng đế cũng biết mình làm sai, trong cung đã gọi thái y xem rồi, cũng đã thượng dược...việc này không thể để người biết...Người ra ngoài ổn định Thập lang, để cho ta ngủ một lát...”

41. Chương 41

Thừa tướng cáo ốm đến ngày thứ ba, Nhiếp Huyễn đến thăm bệnh.

Tướng phủ đã từ chối tiếp khách ba ngày, chỉ nói thừa tướng bệnh nặng, cho dù là ai cũng không cho vào thăm, bên ngoài thậm chí đã có tin đồn lung tung, thậm chí còn nói Chu Hi trung phong. (Trung phong dịch là trúng gió, nhưng mà để nguyên trung phong vì nó là loại trúng gió nặng xong liệt nửa người luôn chứ không phải trúng gió cái cạo gió cái giác hơi cái hết như mọi người nghĩ nha ^^)

Nói là bệnh, lại không thấy Chu gia sốt ruột vội vàng mời danh y, ngay cả y quan trong cung cũng chưa từng được thỉnh tới, danh y trong thành cũng vậy.

Sự tình lộ ra mấy phần không bình thường.

Thánh giá vừa đến, tiếp hay không đã không phải do hần định đoạt. Thần tử lâm bệnh, Thiên tử thăm hỏi, là một chuyện quân hữu thần cung, cho dù Chu Hi có bệnh còn một hơi, Chu phủ cũng phải mở cửa lớn đón chào.

Nhiếp Huyễn quang minh chính đại đi thẳng đến bên giường Chu Hi, thừa tướng của y dựa vào đầu giường, có vẻ hao gầy tiêu tụy thật sự.

Nữ tử vẫn luôn trừng mắt nhìn y kia có vẻ là phu nhân của Chu Hi, một bộ dáng giận mà không dám nói gì.

Nhiếp Huyễn nghiêng ngả cười cười, ghé dựa cũng không ngồi, trực tiếp ngồi xuống bên giường, cầm lấy cổ tay Chu Hi, vừa muốn mở miệng, đã nghe Chu Hi nói: “Phu nhân, dẫn người lui xuống đi.”

Thừa tướng phu nhân còn đang muốn lên tiếng, Chu Hi mím môi, nói: “Nghe lời.”

Trần Tiểu Liên hung hăng siết khăn tay, mang người lui ra.

Nhiếp Huyễn hứng thú nhìn theo, đợi đến khi thừa tướng phu nhân rời đi hần, mới nhẹ giọng cười nói: “Sao chứ, nàng cư nhiên...còn chưa biết?”

Chu Hi nhắm mắt, cổ họng tuy rằng vẫn còn chút tắc, ngữ khí vẫn trước sau như một, bình thản đạm nhiên, thập phần khéo léo: “Khiến cho bệ hạ thất vọng, chuyết kinh còn cho rằng bệ hạ sai người trách đánh thần.”

Nhiếp Huyễn cười rộ ra tiếng: “Sao? Cho rằng trăm treo người lên đánh? Nàng chưa xem qua thân thể người sao?”

Chu Hi không nói lời nào.

Nhiếp Huyễn cũng lưỡng lự trước hấn sẽ sĩ diện, đại khái cũng không muốn cho chính thể nhìn thấy dáng vẻ một thân bê bối vì bị nam nhân đùa giỡn của mình, tỏ vẻ kinh ngạc thò tay cởi áo hấn: “Vậy mấy vết thương này làm sao được?”

Chu Hi chưa bới tóc, mái tóc dài vuốt qua một bên, trong phòng đốt một chậu than, trên người chỉ mặc trung y, Nhiếp Huyễn duỗi tay liền cảm thấy trên người hấn nóng đến lợi hại, cư nhiên vẫn còn sốt.

Nhất thời sáng tỏ, mấy vết thương kia, đại khái cũng chưa từng được chăm sóc.

Chu Hi mạnh mẽ đẩy tay y về, mở mắt nói: “Không nhọc bệ hạ quan tâm!”

Nhiếp Huyễn ngăn người.

Chợt cảm thấy một Chu Hi như vậy cũng có chút khác lạ.

Hồ ly khi híp mắt phơi nắng căn bản là không cùng một loài với khi lộ ra nanh vuốt mà.

Y đều rất thích.

Lúc này cũng không giận, lấy bình ngọc từ trong lồng ngực ra, mỉm cười nói: “Thừa tướng thật hung, trăm nhưng là đến đưa thuốc nha.”

Vừa nói, gương mặt lỗi lạc phong lưu lại làm ra vẻ ản tình quan tâm, quả thật hết như một lang quân lo lắng cho tình nhân mà trào tường thấu hương.

Chu Hi chỉ muốn cười lạnh, kìm chế, thản nhiên nói: “Không dám làm phiền bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn lại trực tiếp cho tay vào dưới mền, sờ đến bên mông, bóp nhéo một phen, trêu đùa: “Nơi này có phải ngày ấy trăm bôi thuốc cho người xong về sau cũng chưa từng thượng dược lại? Vậy sao có thể khỏe được, sau này trăm còn muốn dùng nha.”

Cho dù Chu Hi hàm dưỡng tốt bao nhiêu cũng đã không thể nhịn nổi, một đôi mắt phượng trợn tròn, phần nộ trùng y, lại nhất thời nói không ra lời.

Thuở nhỏ đều giao du với thế gia quyền quý, giáo dưỡng tốt, bề ngoài hay cách hành xử đều như nhau, hư tình giả ý chôn quan trường cũng đã thấy nhiều, ngược lại vẫn là lần đầu tiên đụng tới kẻ trắng trợn không biết xấu hổ như hoàng đế đây.

Lại còn “sau này còn muốn dùng”?!

Nhiếp Huyễn nhìn bộ dáng tức giận đến không biết làm sao của hấn, cười thêm tươi, nói: “Ngoan ngoan nằm sắp qua, đừng để trăm phải động thủ. Bằng không làm ra động tĩnh lớn, khiến cho tôn phu nhân nhìn thấy cái gì, trăm cũng mặc kệ.”

Đáp lại, Chu Hi gian nan lui vào trong giường, không chịu để hoàng đế lại gần.

Lại thấy hoàng đế tháo giày, trực tiếp leo lên giường.

42. Chương 42

Sắc mặt Chu Hi thay đổi, theo bản năng quán chặn lại kín mít.

Nhiếp Huyễn vươn tay kéo chăn: “Cứ tiếp tục như vậy tổn thương nguyên khí biết bao nhiêu. Cũng không còn nhỏ tuổi nữa, sao lại không biết trân trọng bản thân như vậy.”

Chu Hi gắt gao nắm chần không cho y kéo mở, giận dữ cười: “Là trách ta tự mình không biết trân trọng sao?!”

Ngay cả xưng hô cũng không để ý.

Hoàng đế mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, tiếp tục giành chần với hắn, thậm chí còn không dùng hết sức, chơi vui như vậy.

Trong miệng còn nói: “Sao chứ, vẫn còn giận sao?”

Chu Hi bị thái độ và giọng điệu của hắn làm tức đến không nên lời, chỉ là khí lực của hắn không bằng hoàng đế, hiện giờ lại đang bệnh, cho dù hoàng đế có nhường thì hắn cũng tranh không nổi.

Hoàng đế giật được chần, nghĩ nghĩ, chui vào trong, thò tay ôm eo Chu Hi, vẫn cười tủm tỉm như cũ: “Tức giận cũng phải, ngày đó là trầm không tốt, làm quá thô bạo, sau này nhất định sẽ không như thế nữa.”

Chu Hi nghe thấy y lại nhắc đến chuyện sau này, tức giận đến đen mặt, thò tay hất ra bàn tay đang khoát bên hông mình: “Vừa mới vũ nhục, sao lại đến ban ân”

Nhiếp Huyễn không trả lời ngay, trầm trầm bật cười, đưa tay chỉ chiếc bàn bên ngoài: “Là vì nhận thấy cái chặn giấy trầm đưa người còn đang được bày trên bàn ngoài.”

Chu Hi mím môi.

Mấy ngày nay hắn bệnh đến mê mang, đâu có tâm trạng để ý đến bày trí trong phòng.

Nhiếp Huyễn nhìn sắc mặt hắn, đại khái cũng nhận ra được rằng hắn cũng không biết, có lẽ lúc thay quần áo bị hạ nhân nhặt được, thấy quý giá tinh tế nên tùy tay đặt trên bàn. Dừng một chút, ra vẻ ủy khuất nói: “Nếu thật sự muốn hạ nhục người, biện pháp gì mà không được, cho dù giống như là phu nhân nghĩ như vậy, treo lên đánh một trận cũng tốt...Sao trầm lại phải tự mình ra trận?”

Chu Hi im lặng một lát, nói: “Thần cũng là mới biết được, bệ hạ lại thích nam sắc, lại còn không phải thích bình thường.”

Nhiếp Huyễn kê mặt đến sát gần hắn thêm một chút, cười nói: “Không bình thường? Xem như là vậy đi. Tóm lại cũng không phải là sở thích gì có thể công khai, phải không, thừa tướng?”

Trong lời còn có ý, Chu Hi vờ như nghe không hiểu, lạnh giọng nói: “Nếu bệ hạ thích nam sắc, dương vài người trẻ trung xinh đẹp trong hậu cung là được, cũng không ai dám chỉ trích gì cả. Tiết ngoạn triều thần, không cảm thấy quá sao?”

“Nam tử mà chỉ có mặt đẹp thì sao có thể đáng đồng với thừa tướng thiên tư vô song của trầm? Lúc trước trầm còn sợ đã khi dễ người quá đáng, sợ người luẩn quẩn trong lòng. Lại chợt nghĩ, nếu thật tình tình quật cường không chịu nhục nổi, lúc bị lột quần đã nên cắn lưỡi, đúng hay không?” Nhiếp Huyễn thổi khí bên tai hắn, giữa những lời châm chọc mang theo ba phiến nghiền ngẫm: “Mấy ngày này trong lòng trầm vẫn còn sợ, sợ thừa tướng luẩn quẩn trong lòng, lại làm ra chuyện gì không tốt, đến lúc đó chỉ sợ thanh danh mất hết, ngay cả bài vị cũng không vào được Thái Miếu. May mắn sao, lại thấy thừa tướng đóng cửa từ chối tiếp khách, ngay cả y sư cũng không gặp, mới thật an tâm.”

Sắc mặt Chu Hi trầm mặc khó coi.

Hắn không cảm thấy chút gì cái được gọi là lo lắng sợ hãi của hoàng đế, chỉ sợ là đã sớm nhìn thấu hắn.

Nếu thật có ý muốn chết, lúc đó đã thà rằng tự sát không chịu nhục.

Nếu thật có ý muốn lui, về sau cũng sẽ không che che lấp lấp sợ người biết.

Vừa trọng tính mạng lại muốn thanh danh, rõ ràng là một bộ dáng nén giận, hoàng đế nhìn thấu triệt, mới công khai đến cửa.

Trong đầu loạn, không còn khí lực nào hất tay hoàng đế ra, cổ tay lại bị nắm lấy.

Nhiếp Huyễn dùng ngón tay cái, áy muội vuốt ve mu bàn tay trơn láng của hắn, dịu giọng nói: “Nhìn người như thế này, hai ngày nữa đến đại triều hội chắc không đến được, nằm sắp qua, trầm thương được cho người.”

Dừng một chút lại cười nói: “Hay là trầm để được lại đây cho người, người tự làm? Hoặc là gọi tôn phu nhân đến?”

Mặc dù nói như vậy, người cũng đã đề lên.

43. Chương 43

Ngày đại triều hội, thừa tướng Chu Hi vẫn cáo bệnh.

Nhiếp Huyễn nhìn đám văn thần mất đi người cầm đầu, cười cười, mấy đầu ngón tay nhịp nhịp trên ngực áo.

Các đại thần xuất thân thế gia đứng bên dưới thấp thỏm nôn nóng.

Những chuyện như vậy, hắn là đương gia các nhà có thể bàn tính với nhau, đến tướng phủ nghị sự một lần, Lại bộ thượng thư giao cho ai làm, vì sao để cho hắn làm, cho hắn làm thì các nhà sẽ có lợi gì, để thừa tướng Chu Hi chủ trì phân trần rõ ràng, qua ngày liền thống nhất.

Đến lúc liền để Chu Hi đề cử với hoàng đế, người khác hát đệm một bên, chuyện liền cứ thế mà định, nhà nhà đều vui.

Nhưng mấy ngày nay đến tướng phủ, đều nói thừa tướng bệnh, cũng không biết là bệnh gì, nghe nói sốt đến lợi hại, không xuống giường nổi, ngay cả thân đệ đệ cũng không gặp.

Không có vị lãnh tụ thế gia này chủ trì, bọn họ cũng muốn cùng nghị sự, nhưng không nhà nào phục nhà nào, cuối cùng đều tan rã trong không vui.

Trong lòng đều ghen một cỗ hỏa khí.

Nhiếp Huyễn đảo mắt qua quần thần bên dưới, chậm rãi nói: “Chức vị Lại bộ thượng thư, trầm hưởng vào thái thú Dự Chương, Tần Hiên, cũng đã bàn với thừa tướng, chư khanh nghĩ thế nào?”

Một mảnh ồ lên.

Thừa tướng cáo bệnh mấy ngày, đóng cửa từ chối tiếp khách, ai cũng không gặp, cố tình hoàng đế lại đến thăm bệnh một lần, hai người cho lui hết hạ nhân ở riêng hơn nửa canh giờ, chuyện này, không ai không biết.

Tại mắt linh hoạt thì còn biết, lúc hoàng đế đi ra, đầy mặt đều là xuân phong đắc ý.

Đại triều hội âm ỉ hết một canh giờ, cuối cùng hoàng đế cường ngạnh định hạ tân nhậm Lại bộ thượng thư.

Thái thú Dự Chương, Tần Hiên.

Đám gia chủ thế gia lần này đánh vào phủ thừa tướng liền không còn khách khí, cũng không còn để ý đến cấp bậc lễ nghĩa cản trở, Trương Tông Lượng dẫn đầu sầm đến tận tẩm đường, Trần Phong đẩy muội muội nhà mình ra, một cước đá văng cửa phòng.

Trần Tiểu Liên đi cũng không được mà khuyên cũng không xong, Chu Dục cản trước cửa cũng cản không nổi, tức giận đến muốn ngất. Nhưng hắn còn trẻ, lời nói không có phân lượng, chỉ có thể cuống quýt nhìn lục ca Chu Sưởng mới vừa về kinh.

Chu Sưởng sau khi hỏi rõ chân tướng, lạnh mặt nói: “Đúng thật là huynh trưởng nhà ta thiếu chư vị một lời giải thích.”

Liền dẫn hết mọi người đi về phía phòng Chu Hi.

Chu Dục khiếp sợ nhìn hẩn, cắn răng nói: “Huynh trưởng bệnh thành như vậy – ”

Chu Sưởng lạnh lùng ngắt lời: “Ta quay về lâu như vậy cũng chưa gặp được huynh trưởng, ta cũng muốn biết, đến cùng là huynh trưởng bệnh như thế nào.”

Lại nghe thấy bên trong truyền ra một thanh âm thanh nhã chân thành lại hàm chứa mười phần suy yếu: “Vén màn lên, đẹp bình phong...khụ khụ, mang ghế dựa đến, mời chư vị ngồi.”

Một mảnh ồn ào lập tức an tĩnh, sau đó gọn gàng ngăn nắp mà đến.

Chu Hi dựa vào bên giường, nhìn rất tiêu tụy, đúng là một dáng vẻ bệnh nặng vô cùng, gò má đỏ đến không bình thường, mắt cũng chưa mở, chậm rãi hỏi: “Bệ hạ quả thật nói như vậy?”

Trương Tông Lượng lạnh giọng nói: “Bá Dương, mấy ngày nay vì sao người luôn cáo ốm không gặp ta?”

Chu Hi mím môi, đạm nhiên nói: “Tỷ phu thấy ta như vậy, là dáng vẻ cáo ốm sao? Nếu có thể gặp người, ta bò cũng sẽ bò ra, mấy ngày nay thật sự sốt đến hôn trầm, cả ngày không tỉnh nổi.”

Trần Phong tinh thông ki hoàng chi đạo, nghe vậy liền bước tới, đưa tay vào trong chăn, nắm cổ tay hẩn, đè lên uyển mạch.

Một chập lâu mới buông ra, có chút sững sốt nói: “Ban đầu còn tốt đẹp, sao đột nhiên lại bệnh thành như vậy? Ngoại thương nội cảm, lại thêm tích lao, đồng thời cùng phát ra.”

Dừng một chút lại nói: “Là thỉnh vị thái y nào, đã mấy ngày qua lại vẫn có thể trị thành như vậy, thật nên đánh chết.”

“Thê huynh quả là thánh thủ.” Chu Hi bất động thanh sắc lại giấu cổ tay vào trong chăn, chua xót nói: “Chuyện này phải hỏi bệ hạ của chúng ta mới phải.”

Sắc mặt mọi người không đồng nhất.

Ngày đó không hiểu vì sao Chu Hi lại bị giữ lại trong cung một đêm, ngày hôm sau được thả về thì đã bất tỉnh nhân sự, bọn họ đều biết.

Vừa rồi trên triều hội quá kinh ngạc, nên quên mất một chuyện này, chỉ nhớ rõ hoàng đế có đến thăm bệnh.

Quả thật đã bị hoàng đế tung hỏa mù.

Trong phòng một trận trầm mặc, một lát sau, Trương Tông Lượng mới chậm rãi nói: “Bất luận thế nào, việc đã đến nước này, Bá Dương có sách lược ứng đối không?”

Chu Hi che miệng ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi nói: “Tất nhiên là có.”

ps trong vòng mười ngày tới sẽ không có chương mới

các bạn đã nhảy hố này cứ yên tâm, khúc sau dễ thương hơn hấp dẫn hơn nhiều, đặc biệt là khi bạn thứ tướng Dung Hàm Chi bắt đầu lên sàn. Truyện này nội dung khá ổn, nhân vật có tính cách đặc trưng, đọc cũng ok.

Chương 48

Lấy được toàn thắng trên đại triều hội, tâm trạng Nhiếp Huyễn vô cùng tốt, trong lòng cười thầm cả đám thế gia chỉ dựa vào một mình Chu Hi chủ trì trù tính, đột nhiên không còn người tin cậy, trận tuyến rối loạn, khiến cho y có thể thoải mái như vậy.

Hạ triều, lại triệu Ôn Tử Nhiên đến noãn các.

Vì là triệu kiến vào ban ngày, Ôn thượng thư ngược lại không suy nghĩ nhiều, theo thái giám vội đến Noãn các, thái giám liền chỉ lên lầu nói với hẩn: “Bệ hạ ở bên trên chờ thượng thư.”

Trong lòng lộ bộ một chút.

Bỗng nhiên nhớ đến ngày ấy hoàng đế trêu hẩn, chỉ vào long sàng sau bức bình phong trên lầu Noãn các thì thâm vào tai: “Đừng nóng vội, sớm muộn gì cũng bảo người lên nằm một lần.”

Lập tức cảm thấy cầu thang này quả thật quá dài.

Lại tự an ủi bản thân: chắc sẽ không đến nỗi đâu.

Sẽ không đến mức...Ban ngày tuyên dâm.

Chột dạ, liền rón ra rón rén bước lên lầu hết tên ăn trộm, không một tiếng bước chân, nhưng hần vừa mới lộ đầu, đã nghe thấy hoàng đế cười nói: “Ôn khanh đến? Lại đây.”

Ôn Tử Nhiên nhận mệnh bước nhanh lên mấy bậc thang còn lại, tiến đến hành lễ.

Hoàng đế bảo hần bình thân, mỉm cười nhìn hần: “Ngày ấy ái khanh không tin trẫm có thể đấu với thế gia, hôm nay đã thấy rõ? Có hối hận vì từ chối nhậm mệnh Lại bộ thượng thư hay không?”

Đây là muốn tính sổ?!

Da đầu Ôn Tử Nhiên căng thẳng, mới nhớ ra tuy rằng hoàng đế biểu hiện một vẻ nhìn xa trông rộng thật ra cũng mới chỉ là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, sao dung được người làm trái? Vội vàng quỳ xuống dập đầu nói: “Bệ hạ anh minh thần võ, thần có mắt không trông, khấn cầu bệ hạ thứ tội.”

Nhiếp Huyên nhướn mày, cảm thấy một Chu Hi quật cường cao ngạo cùng một Ôn Tử Nhiên trơn như chạch nếu có thể trung hòa một chút thì thật là quá tốt, ngoài miệng lại nói: “Tội khoan hãy nói, phạt liền phải phạt. Ái khanh, ngẩng đầu lên.”

Ôn Tử Nhiên nghe thấy hai chữ ái khanh, trong lòng lại lộp bộp một chút.

Này, chỉ sợ thật sự ban ngày tuyên dâm.

Nơm nớp lo sợ ngẩng đầu lên, liền thấy hoàng đế an nhiên ngồi kia, ngoắc ngón tay với hần.

Hần hơi mím môi, đang muốn đứng dậy bước qua, lại nghe hoàng đế lạnh giọng nói: “Cho người bình thân?”

Ngẩn người, chậm rãi cúi đầu, bất động.

Nhiếp Huyên vui vẻ nhìn hần, thấy Hộ bộ thượng thư của mình lưỡng lự một lát, cuối cùng vẫn từng chút từng chút dịch đến sát bên chân y.

Liền khom người nâng cằm hần để cho hần nhìn mình, lại thấy, mắt hần đã đỏ, vẻ ủy khuất không chịu nổi tràn đầy trên nét mặt.

Đời hỏi thế này, đối với một trọng thần đứng đầu chính đường lục bộ, đúng là rất quá đáng.

Nhiếp Huyên vẫn còn muốn làm vài việc còn quá đáng hơn nữa,

Ngón cái y nhẹ nhàng vuốt qua đôi môi Ôn Tử Nhiên, y cười nói: “Trời vẫn còn sáng rõ, nếu lên long sàng, không khỏi quá hoang dâm, ái khanh nói, có phải thế không?”

Ôn Tử Nhiên giật mình, lia lịa gật đầu theo bản năng.

Hoàng đế cúi xuống, cắn lên vành tay hần khẽ cười một tiếng: “Vậy... Ái khanh ngậm cho trẫm một chút ngay tại đây đi, được không?”

Ngực hương dày đặc áp sát tới khiến cho Ôn thượng thư lập tức mềm eo, nghe vậy lại càng thêm hoảng hốt, cứ như thể mỗi một từ mà hoàng đế nói ra hần đều nhận biết, nhưng kết hợp với nhau thành một câu mà hần không tài nào hiểu nổi, chỉ mở mắt nhìn hoàng đế.

Hoàng đế liếm từ vành tai đến sau tai hần rồi mới ngẩng đầu lên, một bàn tay vẫn đè lên môi hần như cũ, tay kia cười hì hì vén vạt áo lên, chỉ vào khó hạ nói với hần: “Ngậm cho trẫm một chút là được.”

Như vậy, muốn không hiểu cũng không được.

44. Chương 44

Gương mặt Ôn Tử Nhiên đã trở nên trắng bệch, bắt giắc lui lui ra sau.

Những lúc rượu nóng người không phải chưa từng nghe nói đến tư vị của việc thổi tiêu, miệng lưỡi mềm nóng ướt át, lớn nhỏ vừa vặn, hơn nữa lại vô cùng thỏa mãn dục vọng chinh phục, lúc bắn liên bắn lên đầy mặt, hoặc bắt người nuốt xuống, càng thêm khoái ý.

Hắn nghe thế nào cũng thấy như là một cách thức làm nhục người khác, dùng môi lưỡi liếm láp nơi dơ bẩn như vậy, khẳng định trong lòng sẽ không dễ chịu, trừ khi yêu vô cùng, chứ không thì sao có thể?

Cũng chỉ có đào kép lâu xanh hoặc là cơ thiếp mới vào nhà vì sinh kế mới phải chịu làm như vậy.

Ngày trẻ cũng từng bị đồng nghiệp lôi kéo vào nơi phong nguyệt, đồng nghiệp biết hắn giữ mình trong sạch, tìm riêng cho hắn một cơ sở mới, lúc thiếu nữ tú lệ kia nằm giữa hai chân ngâm cho hắn, ghen đến chực khóc, hắn nhìn thấy cũng đau lòng, chỉ biết kêu nàng đừng ngâm, kéo lên giường.

Ngày hôm sau lại chuộc thân cho nàng, thu làm thiếp thất, lại phải chịu ba tháng giận hờn của phu nhân.

Từ đó về sau hắn lại càng không thích đến những nơi kia, lại càng không ép buộc phu nhân hoặc thiếp thất nhà mình làm những chuyện này.

Mà nay hoàng đế lại nói với hắn, muốn hắn ngâm.

Lần này hoàng đế xuất kỳ bất ý đạt được thắng lợi, hắn cũng không hối hận vì đứng trên bờ quan sát, tuy rằng Chu Hi bệnh đến thật quái lạ, nhưng chỉ cần Chu Hi không cáo ốm thì sẽ không phải là kết quả thế này.

Hắn vốn cho rằng hoàng đế không đến mức hẹp hòi, cho dù có, cũng sẽ chỉ là bị hoàng đế lôi lên giường một hồi – hoàng đế trên giường không chỉ săn sóc, hơn nữa còn làm tốt không cần bàn cãi, ngoại trừ việc lấy sắc thị quân quá mức xấu hổ, thực ra hắn cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Dù sao cũng không ai hay biết.

Lại không ngờ hoàng đế lại muốn bắt hắn thổi tiêu.

Bị hoàng đế đặt dưới thân tốt xấu cũng có thể được chút vui thích, loại chuyện như thổi tiêu này, chẳng lẽ còn có thể thích sao?

Nhiếp Huyễn hứng thú nhìn nét mặt Ôn Tử Nhiên lúc trắng lúc hồng, nhìn đến phần khích, ngón tay đè lên đôi môi ấm áp mềm mại, căng đầy đỏ hồng, khoe môi hơi cong, đúng là một dáng vẻ ôn thuận dễ hòa đồng.

Chỉ thấy Hộ bộ thượng thư này của y quỳ mọp xuống bên chân, run giọng nói: “Cầu bệ hạ khai ân...”

Nhiếp Huyễn nhìn đường cong eo lưng cân xứng xinh đẹp của hắn, nhếch nhếch môi, nói: “Thì ra ái khanh lại muốn lên giường hơn?”

Ôn Tử Nhiên run rẩy, nhưng không phản bác.

Ý cười trên môi Nhiếp Huyễn càng sâu, biết rằng lần trước hắn tìm được khoái lạc dưới thân mình, cũng không còn bài xích chuyện ngủ cùng mình nữa, trong lòng hơi có chút dương dương tự đắc – phàm đã là nam nhân, được khẳng định tác phong trên giường, bao giờ cũng khó tránh khỏi tự đắc vui vẻ – nhưng lại không muốn cứ thế mà bỏ qua: “Được, vậy ái khanh trước tiên hãy ngâm cho trầm một chút, sau đó chúng ta sẽ lên giường là được.”

Ôn Tử Nhiên sắp phát khóc, không biết vì sao hoàng đế lại nặng nề nhớ mãi không quên chuyện thổi tiêu này thế, trán dính trên sàn nhà không chịu nâng lên, đau khổ van xin: “Bệ hạ khai ân...”

Nhiếp Huyễn biếng nhác dựa vào lưng ghế: “Ngẩng đầu lên nói.”

Qua một lúc lâu Ôn Tử Nhiên mới nơm nớp lo sợ nâng thân lên, hốc mắt cũng đã đỏ.

Nhiếp Huyễn dịu dàng sờ lên mặt hắn, cười nói: “Ái khanh còn nhớ rõ vì sao mình lại bị phạt chứ? Sao còn dám cò kè mặc cả.”

Tuy rằng đùa vui, nhưng ý trong lời nói lại khiến Ôn Tử Nhiên triệt để tái mặt.

45. Chương 45

Nhiếp Huyễn thích nhất là nhìn bộ dáng sợ hãi như thỏ này của Ôn Tử Nhiên, vươn tay gãi gãi lên cằm hắn, nhìn vào đôi mắt chực khóc kia, chậm rãi nói: “Ái khanh vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời một chút, như lần trước vậy, trăm nhất định sẽ không bạc đãi ngươi, cũng tuyệt đối không khiến ngươi mất thể diện. Nếu như không nghe lời...”

Y giương giương khóe môi, cúi người nói một câu vào bên tai Ôn Tử Nhiên.

“Ngươi đoán xem, Chu đại thừa tướng của chúng ta...sẽ còn phải nằm trên giường bao lâu?”

Một câu này khiến cho Ôn Tử Nhiên sợ tới mức trợn mắt nhìn, lập tức hiểu rõ rất nhiều việc.

Nhiếp Huyễn nhìn vẻ mặt của hắn, cười cười tách hai chân ra một chút.

Động tác này ý nghĩa đã rõ, Ôn Tử Nhiên kinh ngạc mà quỳ, nước mắt xoạch một tiếng, rơi xuống.

Lại vẫn không thuận theo.

Hoàng đế đợi một lát, đôi mắt luôn luôn phong lưu từng chút từng chút trở nên tối như mực, ngay cả ngữ điệu trên đầu cũng lạnh lạnh: “Xem ra trước nay trăm vẫn luôn nuông chiều ái khanh.”

Nói xong liền giơ chân lên.

Ôn Tử Nhiên cho rằng sắp phải ăn đập, sợ hãi mà lại không dám trốn, đành phải nhắm mắt lại.

Mũi chân hoàng đế lại linh hoạt đẩy ra vạt áo bào, cách quần, nhẹ nhẹ giẫm lên thứ ở giữa hai chân hắn.

Sau đó tăng thêm lực đạo, dùng đế giày tới tới lui lui nhẹ ma sát lên tính khí ngủ đông kia, cười lạnh nói: “Nếu ái khanh không muốn hầu hạ trăm, vậy trăm cũng đành phải tới hầu hạ ái khanh.”

Nơi yếu ớt nhất hẳn cảm nhất lại bị hoàng đế dùng đế giày chơi đùa, khuất nhục cùng xông lên với khoái cảm, Ôn Tử Nhiên hoàn toàn mơ hồ, uốn eo theo bản năng, lại cảm thấy hoàng đế tăng thêm lực dưới bàn chân, không khỏi run giọng rên rỉ ra tiếng.

Nhiếp Huyễn nheo mắt, chậm rãi di động bàn chân, dần dần cảm thấy dưới chân có biến hóa, ý vị thâm trường cười nói: “Khó đoán a, ái khanh.”

Đấy giày ma sát lên trên tính khí rõ ràng đã cứng rắn lên rất nhiều kia, “Bị đập mà cũng có cảm giác tới như vậy?”

Rốt cuộc Ôn Tử Nhiên cũng kịp phản ứng, kẹp chặt đầu gối ôm lấy cẳng chân y, khóc nói: “Xin đừng...!”

Nhiếp Huyễn từ trên cao nhìn xuống hắn, mũi chân giật giật, chậm rãi nói: “Ái khanh đang cầu trăm sao?”

“Cầu người thì nên có dáng vẻ thế nào, cần trăm dạy ngươi sao?”

Ôn Tử Nhiên ôm cẳng chân y, toàn thân phát run, cứng giọng nói: “Thần...thần tuân chỉ là được...”

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, ôn nhu nói: “Sớm như vậy không phải tốt sao? Đừng khóc, lại đây, trước tiên cởi giày cho trăm.”

Ôn Tử Nhiên khóc thút thít cởi ra chiếc giày trên chân hoàng đế, thuận tay cởi luôn vớ, chần chờ chớp chớp mắt, liền cởi luôn giày vớ trên chân còn lại, đặt một bên. Sau đó nhích đến trước một chút, đặt môi vào giữa hai chân hoàng đế.

Nhiếp Huyễn vén vạt áo lên, trên chọc: “Còn thất thần làm gì? Chẳng lẽ chờ trăm tự cởi quần sao?”

Ôn Tử Nhiên thút thít một tiếng, nhỏ giọng nói một câu không dám, lấy hết dũng khí cởi đai lưng của hoàng đế, thật cẩn thận lấy long căn ra.

Cho dù vật kia lúc này vẫn đang mềm mại, hắn cũng không thể tin rằng mình từng dùng thân thể dung nạp thứ này, lại càng không dám nghĩ đến lúc hoàn toàn cương cứng thì sẽ còn là một vật dữ tợn thế nào, cả người đều ngây ngẩn, nước mắt chảy càng nhiều.

Nhiếp Huyễn cong chân lên xoa nước mắt cho hắn, cười nói: “Sao, thứ tốt này lần trước thao ái khanh đến nỗi không cần đụng vào phía trước cũng bắn vài lần, không biết sao?”

Ôn Tử Nhiên càng cảm thấy xấu hổ đến không chịu nổi, lắc lắc đầu, thì thào nói: “Thần không biết, không biết thời tiêu...”

Nhiếp Huyễn sờ nắn vành tai hắn, sau đó nâng tay rút trâm cài tóc sừng tê giác ra, đặt lên bàn, ôn thanh nhỏ nhẹ nói: “Trẫm dạy ngươi là được. Cởi xiêm y trước đi, lát nữa khỏi bị bắn. Chung quy vẫn đang là ban ngày, ái khanh còn phải quay về Hộ bộ.”

Cởi quần áo tuy rằng cũng rất khó xử, nhưng đầy lòng Ôn Tử Nhiên vẫn là không muốn thời tiêu cho hoàng đế, có thể kéo dài được khắc nào tốt khắc nấy, nghe vậy bắt đầu chậm rì rì tự cởi áo tháo thắt lưng.

Đến khi xiêm y đều cởi hết, trên người chỉ còn lại tiết khố vải trắng và giày sa tanh đen, Nhiếp Huyễn nhìn hạ bộ căng phồng của y cùng với dấu chân bên trên, dùng ngón chân điểm điểm, nói: “Quần cũng cởi.”

46. Chương 46

Bên ngoài, trời thu rất lạnh, cây ngô đồng lá đã rụng quá nửa.

Trong nội các lại tràn cảnh xuân.

Ôn Tử Nhiên quỳ giữa hai chân hoàng đế, áo quần đều đã cởi sạch, mái tóc đen dài buông xuống trên lưng, tiết khố nằm trên đầu gối, eo mỏng và cặp đùi trắng nõn đều lộ ra ngoài, cùng với tính khí đã nửa ngẩn đầu.

Hắn đang vùi đầu vào giữa khố hoàng đế, gian nan ngậm vào long căn của y.

Cự vật mang kích thước ngạo nhân kia đã hoàn toàn cương cứng, tráng kiện hùng vĩ, Ôn Tử Nhiên chỉ miệng cưỡng ngậm vào phần đầu đã cảm thấy mỗi miệng, nước mắt rơi xoành xoạch.

Nhiếp Huyễn dịu dàng vỗ về mái tóc dài xõa tung của hắn, mỉm cười chỉ đạo: “Mở lớn miệng thêm một chút, thu răng nanh vào, dùng đầu lưỡi liếm, từ từ ngậm vào đi.”

Hoàng đế áo mũ chỉnh tề, chỉ để lộ cự vật dưới khố, giày dép đã cởi bỏ, lúc này, một ngón chân cái đang để vào ngay huyệt âm của Ôn Tử Nhiên, nhẹ nhàng đỉnh lên.

Ôn Tử Nhiên chỉ cảm thấy như bị bao phủ bởi mùi xạ hương từ hạ thể nam nhân, vật cứng trong miệng càng thêm cương lên, ghen đến buồn nôn, hoàng đế lại bắt hắn ngậm sâu thêm một chút, đầu lưỡi theo bản năng chống cự.

Lơ là một chút, răng nanh vô ý chạm phải tính khí của hoàng đế.

Hoàng đế nhẹ rít một tiếng, hai ngón chân kẹp một bên trứng hắn nhéo một chút, Ôn Tử Nhiên hàm hồ kêu đau, hoàng đế lại dùng ngón tay luồn vào tóc hắn, hừ giọng nói: “Biết đau thì cất kỹ răng nanh cho trẫm.”

Vừa nói vừa lướt đầu ngón chân qua tính khí nửa cương của hắn, nheo mắt nói: “Nếu lại làm trẫm đau, không chừng trẫm không cần thận, một cước phé ngươi.”

Ôn Tử Nhiên rùng mình, vừa khóc vừa lắc lắc đầu, cố sức ngậm tính khí của hoàng đế vào thêm một đoạn.

Mới miễn cưỡng ngậm vào một nửa, liền cảm giác ngay cả yết hầu cũng phát đau, nhất thời thất thố, ngón chân hoàng đế nằm bên trong đùi lại nhéo một chút: “Dùng thêm tay.”

Hai tay Ôn Tử Nhiên đang buông lỏng bên cạnh, bàn tay nắm chắc đến phát đỏ, nghe vậy chân chờ nâng tay lên, thử thăm dò chạm vào tính khí hoàng đế, lại tựa như bị bỏng vậy, rụt mạnh về.

Nhiếp Huyễn cũng bị hấn làm cho bật cười, lại vẫn bị tình dục thôi thúc đến nóng lòng, thở dài nói: “Được rồi, người nếu phun ra...”

Còn chưa dứt lời, Ôn Tử Nhiên đã vội vàng phun hết vật đang ngậm trong miệng ra, ho sặc thổ gấp, gương mặt tràn ngập nước mắt đỏ bừng.

Nhiếp Huyễn trừng mắt nhìn hấn, lúc này mới nói nửa câu còn lại: “...lại ngậm vào từ từ đi.”

Ôn Tử Nhiên che miệng liên tiếp lắc đầu, khóc đến thổ không nổi.

Nhiếp Huyễn đang cao hứng, bị hấn làm nửa vời như vậy, hận không thể đá một cước qua, hít một hơi sâu, nhin xuống, ngoắc ngoắc ngón tay, nghiêng răng nói: “Lại đây.”

Ôn Tử Nhiên sao cũng không chịu, thút tha thút thít nhỏ giọng cầu xin, tới lui cũng chỉ hai chữ: đừng mà.

Nhiếp huyễn ôm một cổ tà hỏa, lập tức có chút đau lòng chính mình.

Chỉ là muốn tìm người dùng miệng ngậm cho mình một lần, Chu Hi là không thể trông mong vào được, Nhiếp Kỳ cũng không thể khiến y yên tâm, nghĩ Ôn Tử Nhiên nhất gan sợ sệt nhất, dọa một cái là được, không ngờ lại tính sai.

Chỉ có thể cắn răng đứng lên, kéo người lên khỏi mặt đất, bế ngang, đi vào phía sau bình phong.

Vì một cổ tà hỏa vẫn nhen trong lòng, nên ép buộc cũng phá lệ lâu hơn thường ngày một chút, mỗi lần muốn bắn, liền sáp vào thật sâu, bắn vào bên trong cơ thể hấn, sau khi bắn cũng không tha cho hấn, dùng ngón tay xoay trong hậu huyết, hung hăng kích thích điểm mê hồn kia, làm đến khi hấn triệt để thất thần, khóc rên càng lúc càng thêm kêu diêm, đợi đến khi thư thái, lại cứng rắn thao vào.

Lần xuất tinh cuối cùng, dứt khoát rút ra, bắn lên gương mặt khóc đến rối tinh rối mù kia của hấn.

Cứ như vậy làm từ chiều cho đến giờ thấp đèn, mới thỏa mãn sai người mang nước đến.

Ôn Tử Nhiên đã sớm bị hoàng đế thao làm đến không còn bắn được thứ gì nữa, hỗn loạn, cả người tựa như đều thấm đẫm long tinh của hoàng đế, hai chân không thể khép lại, tiểu huyết phía sau vừa sưng vừa đỏ, nhất thời cũng không khép lại được, bạch trọc liên tiếp chảy ra ngoài.

Mơ mơ màng màng bị bế đi tắm rửa, lúc tẩy đến bên trong người, không biết thế nào lại bị đặt trong thùng tắm làm thêm một hồi.

Lúc đổi thùng nước khác tắm lại thì đã bất tỉnh nhân sự, chỉ mơ hồ nghe được hoàng đế dặn dò: “Tìm người về phủ Ôn thượng thư thông báo, trẫm muốn giữ Ôn thượng thư lại bàn bạc chuyện quan trọng, đêm nay hấn sẽ không về phủ.”

Liền thật sự bị hoàng đế ôm ngủ một đêm trên long sàng.

47. Chương 47

Chu Hi bị bệnh nửa tháng, cuối cùng cũng khỏe.

Việc làm đầu tiên sau khi khỏe bệnh, là làm mai mối cho người.

Nhiếp Huyễn sau khi nghe nói, liền hiềm khi thất thố, tức giận đến mức quét ngã bút nghiên đầy đất.

Tần Hiên chân trước vừa mới đến kinh thành, thừa tướng đương triều lại đích thân tới cửa cầu hôn thay cho chất nữ của hân – nữ nhi của Tiền Đường Trần thị, nguyên ý gả cho Lại bộ thượng thư tân nhậm tái giá.

Có thể đám hỏi với sĩ tộc nhất đẳng, dù là thứ nữ, cũng đại biểu cho việc Lũng Hữu Tần thị từ đây bắt đầu chen chân vào thế gia, không còn là hàn môn nữa.

Tần Hiên vui mừng quá đỗi, cũng không để ý đến việc nếu như vậy liền sẽ thấp vai vế hơn đồng nghiệp những một thế hệ, lập tức nhận lời.

Nhiếp Huyễn một cước đá văng mảnh vỡ nghiên mực rơi đầy trên mặt đất, mắng: “Thật quá mất thể diện!”

Nữ nhi của Tiền Đường Trần thị, cho dù là con thứ, ngoại trừ trường hợp tái giá với người như Chu Hi vậy, thế tử qua đời muội muội tái giá, nếu không sao có thể bằng lòng cùng người khác tái giá.

Vậy mà Chu Hi có thể thuyết phục Trần Phong, cũng không biết hân đã làm cách nào được.

Mà Trần Phong cũng thật là nhân tài, nhìn con rể lớn tuổi như mình vậy, quả thật không chút nào cảm thấy không được tự nhiên sao?!

Nhiếp Kỳ vốn đang nằm nghiêng trên tháp bóc hạt thông ăn, một thân biếng nhác sau tình sự, khoe mắt vẫn còn ửng đỏ.

Thấy vậy phì cười, xem chút nữa là sặc hạt thông.

Lúc trước hân còn đánh cuộc với hoàng đế, không tin Chu Hi sẽ chịu thua, nào ngờ lại thật sự thua. Hoàng đế tuân theo hên ước đến thu nợ, bắt hân tự mình ngồi lên, còn bắt hân tự động, một phen nghiêng trời lệch đất, làm đến eo hân cũng sắp gãy.

Cũng không biết y cho hân dùng hương cao trộn thêm thứ gì, mỗi một lần lên giường đều không dừng lại được.

Nhưng thật không nghĩ ra trong thời gian ngắn như vậy, bàn tay Chu Hi đã tát ngược lên mặt hoàng đế.

Không hổ là hồ ly tinh, một chiêu rút củi dưới đáy nồi quá đẹp.

Nhiếp Huyễn nghe tiếng cười, trừng mắt nhìn hân, hân liền không dám cười nữa, quay mặt qua hướng khác, chỉ có bả vai vẫn không ngừng run lên.

Trời cao có mắt, một ngày kia, có thể cho hân chính tai nghe được hoàng đế diệt nhi của mình mắng người khác không biết xấu hổ.

Nếu không phải thân bị giam lỏng trong hậu cung, nhất định đêm nay hân sẽ làm chủ, thế nào cũng phải mời Chu Hi đến Thiên Hương Lâu ăn một bữa tiệc rượu thịnh soạn.

Nhiếp Huyễn nhìn bả vai không ngừng run của hân, rõ ràng một bộ dáng đau khổ cố nhịn cười, càng thêm bực, nhào qua lật người lại, thò tay mò vào trong trung y của hân, sờ.

Nhiếp Kỳ “a” một tiếng, không thèm để ý đến một tay đầy hạt thông, liền vươn tay đến cản, trong miệng vội nói: “Người đừng – diệt nhi thật bất tài, Chu đại thừa tướng hân chọc giận người, người lại trả đũa lên thúc thúc người là ta đây làm gì? Có bản lĩnh, người đi ngủ hân đi a!”

“Sao người biết trăm chưa từng ngủ hân?” Nhiếp Huyễn hừ một tiếng, dùng lực nắn mông Nhiếp Kỳ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhìn thấy trăm khốn quẫn, tiểu hoàng thúc vui lắm có phải không? Có phải cười đến không dừng lại được? Trăm thu thập người trước. Còn về phần Chu Hi...hân cũng không thoát được!”

Nhiếp Kỳ nghe vậy sợ hãi, thậm chí quên mất đôi tay hoàng đế còn đang tác oai tác quái dưới y phục mình, quên luôn cả mấy hạt thông rút đầy giường cắn đến đau lưng, run giọng nói: “Người...người nói, người người người đã ngủ với hân?”

Hân bị giam lỏng trong cung, việc trong triều nếu không phải Nhiếp Huyễn nói cho biết thì hân sẽ không thể biết được.

Cho nên cũng chỉ biết hoàng đế đề bạt người của mình làm Lại bộ thượng thư – tạm không đề cập đến việc người này lại nhanh chóng bị Chu Hi biến thành con rể của Trần gia – lại không biết việc thừa tướng cáo ốm nghỉ nửa tháng

Nhưng hắn cũng biết, mấy ngày gần đây, Nhiếp Huyễn đúng là có ít nhất hai ngày không ở lại hậu cung.

Cả triều văn vô đều cho rằng hoàng đế ham mê nữ sắc, trước từng xem chút đùa chết chính mình trên bụng nữ nhân; hắn lại biết thật ra hoàng đế là thích nam nhân, lúc mới mười hai mười ba tuổi hoàng đế đã nổi tâm tư với hắn, cho đến hiện tại cũng chưa từng ngừng.

Nhưng hắn thật sự không có cách nào tưởng tượng được nếu hoàng đế thật sự ngủ với đương triều thừa tướng thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào, chỉ nghe thôi đã cảm thấy quá hoang đường, thập phần kinh thế hãi tục.

Nhiếp Huyễn nói xong liền biết là lỡ lời, ánh mắt khẽ biến, lại bất động thanh sắc, ra vẻ cao thâm bí hiểm nhìn hắn một chập, mới lại gần gần lên vành tai hắn, thấp giọng cười nói: “Người đoán xem trẫm đã ngủ với hắn chưa? Phản ứng lớn như vậy...A, trẫm hiểu. Thừa tướng nổi danh mỹ tư nhan, phong nghi còn là đệ nhất đương thời, chẳng lẽ...tiểu hoàng thúc người...đang ghen sao?”

Nhiếp Kỳ liền đập một cước tới – mắt cá chân lại bị Nhiếp Huyễn bắt được, thuận thế kéo ra, bắt đầu dè lên.

48. Chương 48

Lúc lâm triều, rốt cuộc Nhiếp Huyễn cũng gặp lại Chu Hi.

Thừa tướng của y vẫn như xưa, tư nghi phong độ đệ nhất đương thời không sai một chút, phiến phiến quân tử như trúc như ngọc, ngay cả độ cong khỏe môi cũng vừa đủ để nhìn như mộc xuân phong. (mộc xuân phong: cây cối trong gió xuân).

Từ lần viện cố đến “thăm bệnh” để bồi thuốc cho hắn, sau khi đặt người trên giường khinh bạc một phen, cũng đã mấy hôm không gặp.

Ngày đó chỉ cảm thấy hắn bệnh đến tiểu tụy, hôm nay lại không chỉ là tiểu tụy, rõ ràng hao gầy rất nhiều, sắc mặt cũng không tốt, đôi môi mỏng vốn dĩ đã nhạt màu nay lại càng như không còn huyết sắc, thoát nhìn là một bộ dáng chưa khỏe hẳn.

Đại khái chắc là ngoại thương đã không ngại, nhưng bị y nổi nóng ép buộc một hồi thể kia, có lẽ đã đại thương nguyên khí.

Gầy yếu tái nhợt như vậy, lại vẫn là một vị đáng ôn thuận thanh nhã, phong nghi vô song, còn thêm một chút khí khái ngạo tuyết lãng sương.

Nhiếp Huyễn giật mình, lập tức rũ bỏ suy nghĩ này.

Thật ra, y cũng có chút chột dạ, vốn chỉ là muốn ngủ Chu Hi, thật không nghĩ cuối cùng lại làm người ta đến biến thành như vậy.

Đang băn khoăn không biết nội phủ có loại thuốc bổ dược liệu nào tốt hay không, sau này tìm cơ ban thưởng qua phủ hắn đi, ánh mắt lại tình cờ rơi xuống vị trí sau lưng Chu Hi – vì thứ tướng đang chống bình bên ngoài, theo thứ tự thì Lại bộ thượng thư làm thiên quan trung tể, vị trí liền ở ngay sau lưng thừa tướng – rơi lên trên người vị cháu rể mới ra lò của hắn.

Liền theo bản năng nghiêng chặt rằng.

Tần Hiên cùng với Chu Hi, Dung Hàm Chi, Ôn Tử Nhiên đều là đồng bang đồng niên, nhưng lúc hắn đạt tiến sĩ thì đã ba mươi tuổi, hôm nay cũng đã bốn mươi lăm, lại vẫn bị phí hoài ở một địa phương nhỏ bên ngoài, tuy rằng gần đây là một người gặp việc vui tình thần thoải mái, thần thái sáng láng, nhưng thoát nhìn không chỉ lớn hơn một lứa so với Chu Hi từ nhỏ đã được hậu đãi bảo dưỡng cảm y ngọc thực.

Y cũng từng làm cha.

Kiếp trước luôn lẫn lộn tranh đấu trên triều, hậu cũng lại không mấy dễ bụng, cho nên không phong con nối dõi, dưới gối chỉ có hai nữ nhi, một mất khi còn bé, một thì lại chết bệnh sau khi xuất giá, vốn là nỗi đau ngấm ngấm trong lòng y; đời này nguyên chủ để lại cho y bảy nữ nhi nũng nịu, từng người đều ngọc tuyết khả ái, y nhìn cũng cảm thấy vui thích, xem như là nữ nhi của chính mình vậy, sủng cực.

Đối với ba vị hoàng tử còn có khi sa sầm nét mặt, nhưng đối với các công chúa nhỏ đều nâng trong lòng bàn tay, chỉ cần không phải là phóng hỏa đốt hoàng cung, thì làm gì cũng được.

Liên vô cùng cảm thấy không chấp nhận được hành động như vậy của thế gia.

Nhìn không được lại thầm mắng một tiếng trong lòng: thật sự là quá mất mặt!

Dứt khoát làm vậy.

Hạ triều, nhìn bảng nhân tuyển cho mấy chức vụ mấu chốt mà Tần Hiền trình lên, thái dương càng đau nhức điên cuồng.

Trong số ba mươi bảy cái tên, chỉ có bảy người không thuộc các đại tộc, mà trong bảy người này, còn có ba là xuất thân từ tiểu sĩ tộc, đều đã kết thông gia với các đại tộc.

Trực tiếp ném bản tấu kia vào trong góc điện, tức giận đến đau đầu.

Tần Hiền xuất thân hàn môn, bị thế gia chèn ép nhiều năm như vậy, thật không nghĩ tới, chỉ là cưới một thứ nữ của Trần gia mà thôi, nhanh như vậy đã thay đàn đối dây quên mất chính mình là ai.

Tâm tính như vậy, thật sự xứng đáng bị Chu Hi để ở địa phương xa bao nhiêu năm không góc nổi đầu.

Làng này đúng là y nhìn lầm người, dùng sai người.

Lại vẫn cứ nhìn không được nghiêng răng nghiêng lợi gọi lên cái tên kia một lần: “Chu Hi!”

~~~*

~~Tác giả: hoàng đế nhìn lầm rồi, y cho rằng Tần Hiền bị thế gia chèn ép nhiều năm như vậy, sẽ ghen một hơi trong lòng.

Lại không nghĩ tới luôn có những người giống như người này, lấy được hộ khẩu Bắc Kinh thì sẽ khinh thường người thôn cũ còn hơn cả người Bắc Kinh gốc nữa.

Cũng nói thêm một chút về hành vi lần này của Tần Hiền

ở thời đại thế gia đương đạo lúc này, muốn từ hàn môn thành thế gia, là vô cùng khó khăn.

Cổ nhân có thiên kiến bề phái rất sâu, gả cưới cũng đều phải chú trọng đến việc môn đăng hộ đối, những chuyện gì như là tế tướng gả con gái cho trạng nguyên xuất thân hàn môn, ít nhất phải đến thời Bắc Tống mới có, bởi vì cho đến tận thời Đường, dòng dõi thế gia vẫn là không thể với tới.

Hàn môn, không phải là nghèo, mà là không hiển hách, địa chủ cường hào đều xem là hàn môn.

Hàn môn muốn lên thành thế gia là một việc vô cùng khó khăn, ngoại trừ xuất hiện một nhân tài vô cùng ưu tú được sự tán thành của toàn thể giới thượng lưu, hoặc là dứt khoát phò hoàng đế mới mưu phần, bằng không thế gia sẽ không chia lợi ích cho người mới.

Tần Hiền chấp nhận mối hôn ước lần này, cho dù hoàng đế có thấy hấn thế nào, thì toàn bộ gia tộc hấn cũng phải cảm kích hấn mấy đời.

Từ nay về sau, nhà hấn không còn là hàn môn mà là sĩ tộc, có thể thông hôn cùng với sĩ tộc, có thể tiến cử đệ tử trong gia môn nhập sĩ mà không phải khổ học khoa cử, vân vân mây mây, ưu việt rất nhiều.

Hướng chi hoàng đế vừa mới tỏ ý trọng dụng hấn giữa chúng nghị, cũng không thể nào ngay hôm sau liền quăng hấn, như vậy khác nào tự vả mặt mình.

Mấy thứ trên này.

ừm, có thể là do coi mấy thứ kỳ quái quá nhiều, quần chúng nhân dân cam chịu có thể hiểu được tư duy mê muội của cổ đại cho nên khiến cho người xem có chút mờ mịt rồi, lỗi của ta.

ở thời đại của thế gia, hành vi này của Tần Hiên tuyệt đối không có khả năng bị chỉ trích.

Chính vậy, hành động lần này của Trần gia đúng thật là mất mặt, loại chuyện như giả nữ tái giá với hàn môn, trong quan niệm của xã hội bấy giờ, đủ để các thế gia khác của Đại Yến cười cho đến khi Đại Yến diệt vong...

Thân ái

Tác giả.

49. Chương 49

Sau khi bớt bực liên gọi thái giám truyền thừa tướng đến Thù Củng điện.

Không bao lâu sau, thái giám trở về, nói thừa tướng không có ở Chính Sự đường. Qua khoảng mấy khắc, Chu Hi mới từ từ đến chậm, theo sau còn có thượng thư của hai bộ Binh và Lại, chừng chạc đảng hoàng đến thảo luận với y về chuyện sau khi Dung Hàm Chi hồi kinh thì nên luận công ban thưởng thế nào.

Nhiếp Huyễn nheo mắt theo bản năng, không nói thêm gì, chỉ thảo luận chính sự cùng bọn họ, sau đó, đám thần tử đồng loạt cáo lui.

Một mình hoàng đế ngồi trên Long y cao cao trong Thù Củng điện, ánh mắt tối sâu nhìn chăm chăm ngoài cửa điện, hồi lâu, thập phần nghiền ngẫm mà cười cười.

Mấy ngày tiếp đó, những lúc không có việc gì liền sai người truyền thừa tướng đến, có khi thì đồng thời triệu kiến cùng lúc mấy vị thần tử, có khi chỉ truyền một mình Chu Hi.

Liên có thể xác định không phải là y nghĩ nhiều.

Mỗi lần triệu kiến đồng thời mấy vị thần tử, thừa tướng của y liền đến vô cùng đúng giờ, nhưng nếu là đơn độc triệu kiến, sẽ có đủ mọi lý do cho y chờ, không phải kiếm cớ từ chối, thì là tìm người khác cùng nhau diện quân.

Kiêng kị y thật sâu, nhất là về phần tư.

Trong lòng Nhiếp Huyễn hiểu rõ, Chu Hi đây là một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng, không dám ở một mình với y.

Ngược lại càng thêm cảm thấy hứng thú.

Chiều hôm nay dựa vào bàn sau Noãn các, thuận miệng nói: “Đi truyền thừa tướng đến.”

Thái giám phụ trách làm chân truyền chỉ “vâng” một tiếng, xoay người chuẩn bị rời khỏi Chính Sự đường, Nhiếp Huyễn bỗng nhiên nói: “Chờ một chút.”

Thái giám kia lại lộn trở về, hỏi y: “Không biết bệ hạ còn có chuyện gì cần phân phó, hay là còn muốn triệu kiến đại thần khác sao?”

Nhiếp Huyễn ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, thái giám kia liền cẩn thận ghé sát lại một chút.

Bị ăn một tát của hoàng đế khiến cho lão đảo, té lăn trên đất.

Nhiếp Huyễn vỗ vỗ tay, chỉ vào hắn, nói: “Lôi xuống cho trẫm, đánh ba mươi trượng.”

Vừa nói vừa giơng mắt quét một vòng khắp các cung nữ thái giám trong điện, ánh mắt u ám, lạnh giọng nói: “Phải đánh thật, đánh gãy chân chó của hắn cho trẫm! Nếu đánh xong vẫn còn chưa chết, liền để hắn đi thủ hoàng lăng tiên đế.”

Lúc thị vệ xông vào lôi ra, thái giám kia vẫn còn kêu khóc kêu oan, Nhiếp Huyễn cười lạnh đứng dậy, một cước đá lên mặt hắn, đá đến nỗi trên mặt đầy máu, hai cái răng cửa gãy rớt ra.

Lúc này mới chậm rãi nói: “Oan?”

Lại nhìn một vòng xung quanh, các cung nữ thái giám khác đều câm như hến, mới từ từ nói: “Hắn nói oan uổng, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Trước kia, khi hoàng đế vẫn còn là thái tử, tính tình chính là hiền hậu dễ nói chuyện, sau khi khỏe bệnh lại trước sau một dáng vẻ cười mỉm, tuyệt không phải là loại chủ tử hà khắc với kẻ dưới. Người bên cạnh phụng dưỡng chưa từng bao giờ nhìn thấy bộ dáng y hung ác như thế này, đã sớm sợ tới mức chân đều nhũn ra, một đám run rẩy kinh hãi, nào còn dám nói?

Nhiếp Huyễn từ từ ngồi xuống, gần từng chữ: “Đều nhớ kỹ cho trẫm. Các ngươi là gia nô của trẫm, cho dù trẫm có đánh chết các ngươi ở trong cung, cũng không ai có thể nói cái gì. Mấy đại thần ngoài kia, sẽ không nói dùm các ngươi một câu...Chu Hi hắn, lại càng đặc biệt không.”

Có hai thái giám rùng mình rõ ràng, người nằm dưới đất mang miệng đầy máu kia còn kinh ngạc hơn, quỳ tại chỗ liên tục xin tha mạng, nhưng vì bị hoàng đế đã gãy hai răng cửa, mơ hồ ứ ở không ra chữ.

Nhiếp Huyễn phát tay, có vẻ mất kiên nhẫn: “Còn không lôi xuống đi, muốn trẫm nhìn các ngươi đánh gãy chân chó của hắn hay sao?”

Mấy tên thị vệ lập tức bịt miệng, lôi người ra ngoài.

Nhiếp Huyễn lại nói: “Các ngươi đều ra ngoài xem đi, phải mở to hai mắt, xem cho kỹ. Sau này nếu còn muốn bán mạng cho thừa tướng, tốt nhất nên suy nghĩ một chút.”

“Đã rõ hết chưa?”

50. Chương 50

Hôm sau khi hoàng đế tuyên triệu, thừa tướng cùng với thượng thư của sáu bộ và các trọng thần liên quan đều được mời đến Noãn các, thương nghị việc lập thái tử.

Trưởng tử Nhiếp Tuấn của y sang năm tròn sáu tuổi. Nguyên chủ có diện mạo đẹp, cũng rất có mắt nhìn nữ nhân, hài tử sinh ra đều là một đám đáng yêu như ngọc, lại còn thông minh lanh lợi hiếm có, không một ai là không nên thân.

Vị hoàng trưởng tử này so với các huynh đệ khác lại càng thêm trầm tĩnh, một hài tử mới sáu tuổi, đã có thể viết chữ liền hai canh giờ, thật hiếm gặp, thậm chí còn có chút cường hơn cả chính y trước đây.

Cho nên liền muốn lập thái tử sớm, để sang năm hắn có thể xuất các đọc sách, từ nhỏ đã được xem như hoàng đế tương lai mà dạy bảo, đến lúc đó cho dù không thành được minh quân hùng tài đại lược thì cũng có thể thành chủ một phương.

Cũng muốn bồi dưỡng một ít nhân tài đặc lực để lại bên cạnh hắn, tuyển vài đệ tử hàn môn trẻ tuổi.

Như vậy đến khi y nhắm mắt, bên cạnh Nhiếp Tuấn cũng sẽ có rất nhiều người có thể dùng, sẽ không giống như y ngày nay vậy, vào thế lấy trứng chọi đá, nơi nơi đều bị thế gia đại tộc kiểm chế.

Các đại thần vẫn không nghĩ tới hoàng đế tuổi còn trẻ, cư nhiên lại muốn lập thái tử, Chu Hi hạ thấp người khuyên nhủ: “Bệ hạ đang còn tuổi xuân, sao lại sớm lập thái tử?”

Nhiếp Huyễn thở dài nói: “Mạng này của trẫm là được nhật trở về, hôm nay có vẻ khỏe mạnh, nhưng với nền tảng như vậy, ai biết ngày nào đó có xảy ra chuyện gì hay không? Vẫn nên tính toán sớm một chút.”

Lời này là nói thật lòng.

Nhân sinh đời này của y căn bản là nhật được, y không biết chính mình hôm nay vì sao lại có thể chiếm lấy thể xác này, hoàn toàn không có một chút manh mối nào, chỉ có thể xem như trời xanh ban ân, mỗi một ngày tỉnh dậy vào buổi sáng đều sẽ cảm thấy hân hoan trong lòng, lại cũng không biết rằng trời cao lúc nào sẽ thu hồi một đời này đi, có rất nhiều chuyện, cần phải tính toán sớm mới tốt.

Đã mượn thể xác này của nguyên chủ, ân đức lớn như vậy, ít ra cũng phải đảm bảo huyết mạch của hắn được đi lên ngôi vị hoàng đế mới được. Lúc trước khi nguyên chủ bệnh nặng, tôn thất tung tăng nhảy nhót, thế gia rục rịch, cũng đều là vì chưa lập thái tử.

Lời này y lại không thể nói với đám thần tử, lần thương nghị này cũng không có kết quả.

Đành phải dời lại một ngày khác.

Chu Hi thoáng thất thần, thầm nghĩ buổi tối phải lặng lẽ sai người đến Thái Y viện lấy bảng kê mạch án của hoàng đế mấy ngày gần đây.

Hôm đó lúc cường bức hắn đi vào khuôn khổ còn sinh long hoạt hổ như vậy, sức mạnh như trâu, lúc đến thăm bệnh cũng ép hắn đến không thể động đậy, không biết có phải là có triệu chứng cấp nào không, sau vừa quay đầu lại đã có ý nghĩ muốn lập thái tử?

Lại nghe hoàng đế chậm rãi nói xa xôi: “Mà thôi, việc này hôm khác lại thương nghị. Chư vị ái khanh trở về làm việc đi.”

Chúng thần đều mang theo suy nghĩ riêng của mình, hành lễ với hoàng đế, lui ra ngoài.

Chu Hi thân là thừa tướng, chức quan cao nhất, tự nhiên là người rời đi sau cùng.

Chưa kịp rời đi đã nghe thấy hoàng đế tựa như chợt nhớ ra chuyện gì vậy, nói: “A đúng rồi, thừa tướng lưu lại một chút, trẫm còn có việc khác muốn nói với thừa tướng.”

Trong lòng Chu Hi lộp bộp một chút, theo bản năng quay nhìn ra sau, thấy Tần Hiền đã rời khỏi cửa điện.

Mấy ngày nay hắn đều tránh ở riêng một mình với hoàng đế, lúc này trong lòng không khỏi có chút bất ổn, nhưng hoàng đế muốn hắn lưu lại, hắn cũng không thể nào nói rằng “thần còn phải vội về nhà ăn cơm, không thể ở lại”, chỉ đành hạ thấp người đáp ứng, quay người đi về lại.

Hoàng đế nhìn nhìn thứ gì đó trên bàn, một lát sau mới ngẩng đầu lên nói: “Hôm qua có người trình lên một vật rất có ý, ái khanh đi theo trẫm đến Tả Thiên điện đi.”

Vừa nói vừa thần nhiên bước xuống khỏi ngự tòa, đi đến Tả Thiên điện.

Tả Thiên điện bên trong Thùy Cung điện là nơi hoàng đế xem tấu chương và văn tự từ các địa phương khác đến, Chu Hi chần chờ một chút, cũng chậm rãi theo vào.

Nhìn thấy hoàng đế đứng trước giá sách tựa như đang tìm kiếm thứ gì, giống như quả thật muốn lấy thứ gì đó cho hắn xem, thoáng yên tâm, chậm rãi bước hai bước vào trong.

Trong lòng nghĩ, chẳng lẽ tên ngự sử mới vào kia không có mắt, dám buộc tội hắn hay sao?

Lại nghe thấy cửa điện mạnh mẽ đóng lại kêu “bang” một tiếng, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Đã thấy hoàng đế chấp tay xoay người lại, như cười như không nhìn hắn: “Thừa tướng mấy ngày này, có phải muốn trốn tránh trẫm?”

Vừa nói chuyện vừa bước từng bước đi về phía hắn.

51. Chương 51

Chu Hi thấy hoàng đế đi về phía mình, lập tức cảnh giác mà lùi ra sau ba bước, trong miệng lại nói: “Không biết vì sao bệ hạ lại nói như vậy?”

Hoàng đế nhớ đến bộ dáng không chút sứt mẻ của hắc lân trước, tiểu ý càng sâu, từng bước từng bước tiến tới: “Lân này ái khanh làm mai thật tốt, kết thân với Trần thượng thư cũng rất tốt...rút củi dưới đáy nồi cũng thật hay.”

Y tiến một bước Chu Hi hận không thể lui hai bước, trên mặt vẫn còn bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng chán ghét nghĩ, ngay cả xưng hô cũng đổi, ngoài miệng lại vẫn ôn hòa: “Cũng nhờ bệ hạ cố ý trọng dụng Tần Hiên, thần mới cho rằng phẩm tính khí lượng của người này đều là thượng thừa, cho nên động tâm tư.”

Hoàng đế nghe hắc lân nhắc đến phẩm tính khí lượng của Tần Hiên, tức giận đến lại muốn ném đồ. Nhìn thấy hắc lân đã lùi đến sát tường, liền bước liền hai bước dán tới, nói: “Ái khanh đây là...sợ cái gì vậy?”

Chu Hi không còn đường lui, sau lưng đã đụng vào mặt tường lạnh như băng, bỗng nhiên hít thật sâu một hơi, nâng tay, vả lên mặt hoàng đế một bạt tai!

Nhiếp Huyễn theo bản năng đưa tay lên bưng mặt, cũng bị đánh đến mơ hồ.

Y hai đời làm vua, cả hai đời đều chưa hề bị một ai cho ăn tát.

Huống chi y căn bản không thể ngờ đến Chu Hi sẽ lại động thủ, đang lúc phát ngốc, thừa tướng của y lại mạnh mẽ đẩy y một cái đến lão đảo, thật sự bỏ chạy.

Nhiếp Huyễn dần tỉnh, đuổi sát theo sau, vươn tay ôm lấy eo lưng hắc lân, lúi trủ về, da mặt bên bị đánh bắt đầu co rút đau đớn, ghé vào bên tai Chu Hi cười lạnh nói: “Thừa tướng thật là mang thù a.”

Trong lòng Chu Hi đã cực kỳ sợ hãi, vừa cố sức gỡ bàn tay đang ôm bên hông mình ra, vừa nghiêng răng nói: “Người buông tay!”

Nhiếp Huyễn nhắc một chân, nặng nề đạp vào sau gối hắc lân.

Chu Hi đau đến “a” lên một tiếng, không đứng vững, ngã quỵ xuống phía trước, đầu gối va thẳng vào nền gạch dưới chân, phát ra một âm thanh trầm nặng.

Nhiếp Huyễn thuận thế quỳ một gối xuống, gối trái gấp lại đặt lên bắp chân hắc lân, từ phía sau thò tay với vào bên trong quan bào của hắc lân: “Lại là rượu mời không uống cứ thích uống rượu phạt!”

Trên mặt nóng cháy đau đớn, y có chút cảm nhận được tâm tình Chu Hi bị ăn tát lần trước, lại hoàn toàn không muốn thông cảm.

Vươn tay cởi quần hắc lân.

Chu Hi sợ đến tức giận, tay chân cùng ra sức giãy dụa bò về phía trước, hắc lân dùng hết toàn lực, trong nhất thời hoàng đế không thể giữ chặt được hắc lân, ngay cả đùi phải cũng đề lên sau gối hắc lân, đặt trọng lượng toàn thân lên hai chân Chu Hi, sau khi kéo được tiết khố xuống liền vỗ một chưởng lên mông hắc lân.

Một tiếng “ba” thanh thúy vang vọng giữa cung điện.

Chu Hi xấu hổ giận dữ muốn chết, cảm giận nói: “Nơi này là Thù Củng điện, là nơi để các đời tiên đế Đại Yến hỏi chính sự, người lại muốn bức gian thần tử ngay ở đây hay sao?”

Nhiếp Huyễn lại đánh lên mông y thêm một chưởng, nhìn hai dấu tay đỏ chói nổi lên trên da thịt tuyết trắng căng đầy, lại tình sắc mà xoa nhẹ nhẹ, cười lạnh nói: “Ái khanh dám can đảm động thủ với trẫm, khi quân phạm thượng, chẳng lẽ trẫm không thể phạt được sao?”

Chu Hi chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy, hốc mắt cũng đã đỏ, cắn răng lớn tiếng trách mắng: “Quả thật không sợ linh hồn liệt thổ liệt tông Liệt thị của người trên trời nhìn xuống thấy không vừa mắt, một tiếng sét đánh chết người sao!”

“Sét có đánh xuống thì người cũng chết dưới thân trẫm, người thoát được sao?” Nhiếp Huyễn nâng tay, lại là một chưởng vỗ xuống mông, hai cánh mông tuyết trắng bị đánh đến run lên, trong lời nói đã không còn ý cười, chỉ còn lại sự lạnh lẽo: “Trẫm khuyên thừa tướng vẫn nên thành thật một chút, có phải lần trước giáo huấn còn chưa đủ phải không, còn muốn nằm trên giường thêm mười ngày nữa tháng sao?”

Chu Hi nghe nhắc tới lần trước, theo bản năng rùng mình.

Đối với lần tình sự bạo liệt trước kia hẳn không có kỷ ức rõ ràng, chỉ nhớ rõ một chuyện chính là đau, đau đến nỗi hẳn không biết mình đã làm thế nào chịu đựng được, thế cho nên theo bản năng cảm thấy sợ hãi, chỉ cần nhắc tới thôi thì đã run rẩy.

Nhìn thấy phản ứng này của hẳn, Nhiếp Huyễn liền nhếch khóe môi, thanh âm cũng bắt đầu trở nên suy tư, xoa lên cặp mông đã bị y đánh đến đỏ ửng diễm lệ, nói: “Hay là, thường tương lại có sự vui thích không giống với người thường...Thích bị làm đau khi ở trên giường?”

Quả là uy hiếp trắng trợn.

Chương 57

Nhắc tới chuyện tính sự lần trước, Chu Hi cuối cùng cũng buông lỏng.

Cũng không thể nói là buông lỏng, chính xác ra, là cả người đều lập tức căng thẳng, nhẹ run rẩy, lại không dám giãy dụa mạnh mẽ nữa.

Trong lòng Nhiếp Huyễn vi diệu không biết là tư vị gì.

Không thể thao cho người này phục, trái lại thao hẳn đến phát sợ, cũng không biết có nên vui vẻ hay là không đây.

Vừa cảm thấy vi diệu, vừa vươn tay cởi ra dây lưng trên hông hẳn, chậm rãi cười nói: “Mới nói như vậy đã ngoan, nếu biết nghe lời sớm hơn, thì đã không cần phải ăn khổ như vậy rồi.”

Chu Hi chậm rãi dấn mặt vào giữa hai tay, thập phần thống khổ thì thầm: “Đến cùng phải như thế nào bệ hạ mới bằng lòng bỏ qua ta...”

Nhiếp Huyễn cởi ngoại bào của hẳn ra, một bàn tay thò vào bên trong cổ áo trung y sờ loạn trước ngực hẳn, một bày tay lại lướt dọc theo eo mông đến bên trong đùi, nắm bóp một phen, cười nói: “Ái khanh thật không biết nhận sự coi trọng của trẫm. Cho rằng ai cũng có thể nằm lên long sàng hay sao?”

Chu Hi cười thầm một tiếng, bị y sờ đến run rẩy cả người, giọng nói cũng run run: “Coi trọng như thế này...thần thật sự nhận không nổi.”

“Nếu trẫm đã coi trọng người, nhận không được cũng phải nhận.” Nhiếp Huyễn nói lời này, liền cởi trung y của hẳn ra, sờ từ ngực đến eo bụng, dưới bàn tay có thể cảm nhận rõ từng chiếc xương sườn, chập lười một tiếng: “Xem ra không phải là ảo giác của trẫm, ái khanh quả nhiên hao gầy rất nhiều, ôm cũng cần tay.”

Lần trước lúc ôm hẳn, người này cũng chỉ xem như là đơn bạc mà thôi, không gầy yếu thế này, dưới tay vẫn là da thịt oánh nhuận, không như bây giờ, tất cả đều là xương cốt.

Chu Hi nghe thấy vậy, khẽ cười thấp một tiếng, mang theo chút hương vị thê lương.

Nhiếp Huyễn hơi mím môi.

Y đương nhiên biết rõ vì sao Chu Hi lại gầy yếu thành như vậy. Bị nam nhân đâm hồng trên giường còn không dám để cho ai biết, lại thêm ốm đau giày vò hồi lâu, không tiêu tụy mới là lạ.

Nhiếp Huyễn sờ sờ một bên mặt vẫn còn đang đau đớn nóng cháy, nói: “Ái khanh tự tìm khổ mà ăn, không thể trách được trẫm.”

Nhìn thấy hẳn vẫn luôn run rẩy, lại nghĩ chắc do mặt sần lạnh, mà thừa tướng của y cũng đã không còn giãy dụa kịch liệt nữa, liền đứng dậy, bế người lên, đặt ngửa lên trên một bên giường.

Lúc ôm vào trong ngực, còn nhẹ hơn cả Nhiếp Kỳ hay Ôn Tử Nhiên.

Rõ ràng nếu bàn về vóc dáng, người này là cao nhất.

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, cởi y bào của chính mình, khi lên giường đã thấy Chu Hi cuộn tròn lại, hai chân khép chặt, sắc mặt trắng bệch, tay nắm chặt hai vạt áo trung y, đôi mắt phượng xinh đẹp tràn ngập sợ hãi.

Biết đây chính là do lần trước ép buộc ác liệt, liền thò tay ôm lấy thừa tướng đang cuộn thành một đoàn này của y, nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, hôm nay sẽ không cưỡng người như vậy, sẽ làm cho người vui thích.”

Chu Hi sao có thể tin.

Vốn dĩ hắn không có hứng thú với nam nhân, lần duy nhất hoan hảo với nam nhân chính là lần trước cùng với hoàng đế, đau đến nỗi sống không bằng chết, không biết đã ngắt đi bao nhiêu lần, sau khi xong việc lại là nửa tháng không xuống được giường, nguyên khí đại thương, cho đến nay cũng thường cảm thấy thân thể suy yếu.

Lúc này nhìn thấy hoàng đế lên giường, ngay cả sắc mặt cũng đã trắng bệch, hai tay nắm chặt vạt áo, dùng sức quá mức, đến nỗi khớp ngón tay cũng đều biến thành màu trắng xanh.

Tựa như một con khổng tước bị thương, bị rơi vào bẫy, bị bắt nhốt, tinh thần suy sụp. Xưa kia luôn luôn ngẩng cao đầu kiêu hãnh, nay lại rũ xuống, đau xót bị thương.

Nhiếp Huyễn lại chặc một tiếng, vươn tay nắm lấy mắt cá chân hắn, lộ tiết khổ vốn đã bị cởi nửa đường xuống hắn.

Lông tơ trên lưng Chu Hi đồng loạt dựng đứng, theo bản năng đá qua một cước, vì quá dùng lực, Nhiếp Huyễn bất ngờ không kịp phòng bị, không chế trụ được hắn, ăn trọn một cước.

Chu Hi kịp phản ứng, sắc mặt càng thêm trắng thắm.

Quả nhiên nhìn thấy Nhiếp Huyễn ôm bụng nhe răng, nét mặt không tốt, lạnh giọng nói: “Thật sự là rượu mời không uống cứ muốn uống rượu phạt sao?”

Chu Hi gắt gao mím môi, không nói một lời, chỉ run rẩy càng thêm lợi hại.

Trong lòng Nhiếp Huyễn dâng lên một cỗ tà hỏa, thô bạo lột đi tiết khổ của hắn, cũng không thèm để ý đến trung y vẫn còn, lập tức chen chân vào giữa hai chân hắn, kẹp cặp chân thon dài xinh đẹp kia vòng qua eo mình – mới nhìn thấy vết bầm trên đầu gối Chu Hi mới vừa đụng xuống sàn gạch lúc này – từ trong lòng lấy ra trap bạc đựng cao chi.

52. Chương 52

Hương thơm nhẹ nhàng tản ra trong không khí, không phải hương quế hoa điền mĩ, cũng không phải là xạ hương tình sắc, mùi hương này vừa thanh vừa nhã, tựa như hoa mai.

Lấy một khối, liền sờ soạn vào giữa hai đùi Chu Hi.

Lúc này Chu Hi mới biết được đó là thứ gì, căn bản không khống chế nổi sự run rẩy của thân thể mình, chỉ nhắm mắt không dám nhìn, một tay nắm chặt tà áo, tay kia lại nắm chặt chăn đệm dưới thân.

Thảm thiết nghĩ, một thứ như vậy, lại dùng hoa mai thanh ngọc làm hương, thật sự là châm chọc biết bao.

Đầu ngón tay hoàng đế mò vào cửa huyết, cao chi lạnh lạnh, kích thích Chu Hi rung mình một cái, cơ hồ muốn nhảy dựng lên, run rẩy đến nỗi mắt thường cũng có thể nhìn rõ, càng run giọng nói: “Dừng!”

Nhiếp Huyễn chặc lưỡi, cảm giác đáng vẽ này nếu là do Ôn Tử Nhiên làm ra chắc chắn sẽ thập phần khả ái, mà lại gắn trên người Chu Hi, không biết làm sao lại khiến người có chút không đành lòng.

Chỉ là, không đành thì không đành, nhưng lại không đè nén được dục vọng muốn nhìn hắn tan vỡ khóc lóc cầu xin, những thứ tốt đẹp càng kiêu ngạo quật cường, khi bị bề gãy dẫm lên cũng sẽ có một khoái ý khác lạ.

Liền để khối cao chi kia ngay miệng huyết cho tự tan, dính vào kẽ đùi thành một mảng lâm ly.

Nhẹ giọng nói: “Thả lỏng chút, khuếch trương tốt cho người, lát nữa sẽ không đau.”

Khuất nhục cùng sợ hãi dâng lên, Chu Hi làm sao cũng không thể thả lỏng được, hoàng đế bắt đắc dĩ, chỉ có thể vươn tay sờ lên tính khí mềm nhũn giữa hai chân hắn, thưởng thức cực kỳ có kỷ xảo, còn vui vẻ trêu đùa: “Nơi này của ái khanh thật tuần tú, sạch sẽ xinh đẹp, hình dạng cũng tốt.”

Chu Hi rất muốn hỏi hoàng đế chẳng lẽ đã từng thấy rất nhiều rồi hay sao, nhưng khoái cảm dưới thân lại như từng đợt sóng cuốn qua người khiến hắn chỉ có thể cắn môi không lên tiếng.

Nhiếp Huyễn lại thò tay nắm lấy cảm hắn, chặc một tiếng: “Đừng cắn, cắn nát rồi không sợ về nhà không có cách nào giải thích với phu nhân hay sao? Cũng không thể lại nói trẫm treo người lên đánh.”

Chu Hi thấy y vẫn còn mặt mũi mà nhắc đến phu nhân nhà mình, oán hận trừng mắt, một ngụm cắn lên mu bàn tay hoàng đế.

Nhiếp Huyễn hít một hơi, để mặc cảm cắn, động tác dưới tay không ngừng, trong lòng tràn đầy bắt đắc dĩ, thật không nghĩ ra mình đây là đang làm cái gì.

Ôn Tử Nhiên ôn thuận khả ái, tiểu hoàng thúc phong lưu quyến rũ, đều không muốn ngủ, lại cố tình muốn ngủ với Chu Hi, vừa bị tát bị đá còn bị cắn.

Không thao hắn đến tận hứng thì thật có lỗi với bản thân.

Động tác trên đầu ngón tay tăng nhanh, cuối cùng dùng lực quét qua trước đầu nam căn, Chu Hi rên lên một tiếng, bắn đầy ra tay y.

Thuận tay lau xuống dưới giường gấm, lại rút ra bàn tay đã bị cắn đến chảy máu, thảm thán một tiếng, không hổ là hò ly, miệng lưỡi sắc nhọn đủ mọi nghĩa.

Ánh mắt Chu Hi tan rã, mờ mịt hơi nước, gương mặt đào hoa nằm dưới thân y, một dáng vẻ nhu thuận ngoài ý muốn.

Trong lòng Nhiếp Huyễn vừa động, cúi đầu hôn lên đôi môi hắn, tay lại lấy thêm một khối cao chi, vào lúc đầu lưỡi vươn vào trong khoang miệng hắn, ngón tay cũng chậm chậm đi vào bên trong hậu huyệt.

Chu Hi rên lên một tiếng, theo bản năng muốn cắn y, Nhiếp Huyễn dùng răng nanh chặn lại, lại tăng thêm một ngón tay, hai ngón tay chậm rãi ra vào trong tiểu huyệt thất chặt.

Không biết có phải là do ảo giác của y, hay nỗi sợ hãi kia thật sự khắc cốt, thể cho nên dư vị thất thần sau cao trào cũng không thể khiến cho Chu Hi trầm tĩnh lại.

Chỉ cảm thấy thân mình người này còn chặt hơn mọi nam nhân mà y đã ngủ qua trong suốt hai đời.

Trong lòng như lửa nóng, ngón tay cũng thêm cẩn thận, từng tắc từng tắc chen vào nội bích, đôi môi không tình nguyện buông ra, liếm lên sau tai Chu Hi, trêu chọc: “Sao? Đã nói sẽ không làm đau người.”

Chu Hi chỉ quay mặt đi, nhẹ nhàng thở hổn hển, vừa khê vừa gáp.

Nhiếp Huyễn rút ngón tay ra, lại lấy thêm một khối cao chi đi vào, làm cho miệng huyệt nhỏ hẹp trở nên ướt át không chịu nổi, trong thiên điện lúc này thật sự yên tĩnh, ngoại trừ hơi thở nhẹ gáp của Chu Hi và hô hấp nặng nhọc của Nhiếp Huyễn, chỉ còn âm thanh ngón tay trong tiểu huyệt ra vào ướt át tình sắc.

Chu Hi chỉ cảm thấy không thể chịu nổi, nâng tay che mắt.

Không biết hoàng đế mò đến chỗ nào, liền thấy thừa tướng của y đột nhiên uốn eo, cả người tựa như từ trên giường giật bắn lên – cũng không còn cố chấp nắm chặt vật áo, đưa tay lên môi, một ngụm cắn lên cổ tay chính mình.

Nhiếp Huyễn nhướn mày hài lòng, cười nói: “Thật khó tìm, còn rất sâu.....có thoải mái hay không, ân?”

Trong lúc nói chuyện, đầu ngón tay lại dùng lực đè lên nơi kia, còn dùng móng tay cào cạo.

Chu Hi hàm hồ rên rỉ một tiếng, theo bản năng ra sức lui về phía sau.

Nhiếp Huyễn liền ôm eo ngăn hắn lại, không cho lui ra sau, dương vật bán cương giữa hai chân đỉnh đỉnh lên bắp đùi của hắn, thở dốc nói: “Không muốn trẫm cứ thế liên vào, thì đừng lộn xộn nữa.”

Chu Hi nức nở một tiếng, chậm rãi nằm trở về, che mắt cắn cổ tay, một tiếng cũng không chịu lên.

Trong lòng Nhiếp Huyễn muốn làm cho hắn khoái lạc, cũng không muốn lần tới lên giường còn phải mệt như vậy cho nên lần này liền phá lệ ân cần hơn một chút, mắt thấy tiểu huyết kia đã có thể dung nạp được bốn ngón tay, liền rút ngón tay ra, chậm rãi dính vào.

Chu Hi che mắt, thấp giọng “ừm” một tiếng.

53. Chương 53

Mây ngừng mưa tạnh thì cũng đã đến giờ lên đèn.

Chu Hi vẫn không chịu lên thành tiếng, cho dù là lúc tình nhiệt nhất cũng chỉ cắn chặt cổ tay trầm thấp đè nén “ừ” lên hai tiếng, cào ngứa tâm can Nhiếp Huyễn rồi.

Y chỉ làm một lần, nhưng lại lâu dài hơn bình thường một chút, mỗi lần sắp xuất tinh, liền rút ra một chút, sau đó lại cắm thẳng vào nơi sâu nhất nghiền áp.

Cuối cùng không rút ra mà cắm vào cực sâu, bắn hết vào bên trong thân mình Chu Hi.

Chu Hi bị thao làm đến nổi da thịt trắng nõn toàn thân cũng trở nên ửng hồng, cổ tay bị chính mình cắn thành vết rằn rớm máu, lúc này mới suy sụp buông ra, Nhiếp Huyễn sờ sờ lên bạch trọc dính đầy bụng, cười cười lau quệt một ít lau lên khóe môi hắn: “Ái khanh cũng bị trảm thao đến tiết thân hai lần, đã nói sẽ làm cho ngươi vui sướng...không gạt ngươi chứ?”

Vừa nói vừa kéo cánh tay vẫn luôn che mắt hắn xuống dưới, đôi mắt phượng vẫn còn thất thần, ánh mắt tan rã, đuôi mắt lại thêm hồng đến diễm lệ, ướt át thập phần mê người.

Lại vẫn không rời lệ.

Nhiếp Huyễn bĩu môi, thò tay sờ sờ ống tay áo bên cánh tay che mắt của Chu Hi, mò được đầy tay ẩm ướt, rốt cuộc trong lòng cũng có chút thỏa mãn.

Còn ngại không đủ, đối với phản ứng trên giường ẩn nhẫn của người này cũng không biết là nên thích hay là bất đắc dĩ, đành phải bắt lấy cổ tay kia của y kéo lên miệng hôn hôn, liếm đi tia máu rỉ ra trên đầu răng cắn, thở dài nói: “Cắn thành như vậy mà làm gì, cứ rên ra đi không được sao?”

Chu Hi mệt mỏi hựt hơi, mím môi không lên tiếng, rút tay về.

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, mường tượng ai oán nói: “Thừa tướng thật đúng là trở mặt vô tình, vừa mới lăn qua lộn lại cả một đêm xuân, còn chưa xuống giường, hôn cũng không cho sao?”

Chu Hi có chút bất kham, hung hăng trừng mắt với y một cái, giọng nói luôn thanh nhã giờ đây mang theo chút khàn đặc trưng sau cao trào, âm cuối còn có vẻ hơi run rẩy: “Bệ hạ hài lòng, có thể thả thần đi chưa?”

Nhiếp Huyễn không biết lời từ đâu ra được một chiếc khăn tay, chậm rãi lau giữa hai chân hắn, trừng mắt lại trêu đùa: “Đầy móng đều là tinh thủy của trẫm, cũng dám mặc quần? Không sợ chảy ra sao?”

Chu Hi tức giận nói không ra lời, nhắm chặt mắt mặt y lau cho mình.

Nhiếp Huyễn lau sạch tinh thủy, cao chi, còn có cả dịch ruột non bị y thao đến tiết ra chảy đầy kẽ đùi, lại dùng chiếc khăn kia bao lấy đầu ngón tay, bắt đầu lau bên trong hậu huyết hắn.

Vừa bị chơi đùa thao làm hồi lâu, lại còn mới tiết thân, hậu huyết vẫn cảm đến nỗi không chịu được va chạm, Chu Hi cắn môi theo bản năng, khẽ khàng “ừm” một tiếng.

Nhiếp Huyễn nhìn bộ dáng chịu đựng vừa mất kiên nhẫn vừa không biết phải làm sao này của hắn, lại nổi lên ý xấu, nhét luôn mảnh khăn lụa kia vào: “Lau không sạch được, không biết phải làm sao, có cần trước hết dùng mảnh khăn tay này chặn ở đây, sau khi thừa tướng quay về tắm rửa lại lấy ra?”

Chu Hi lập tức mở mắt, oán hận trừng y, cắn răng nói: “Ngươi –!”

Nhiếp Huyễn lại kề sát đến bên môi, hôn hắn một cái, nhặt lên tiết khổ Chu Hi nằm dưới tháp, giúp hắn mặc vào, sờ lên cẳng chân gầy gò của hắn nói: “Hay là...ái khanh muốn cùng trẫm đi uyên ương hí thủy?” (uyên ương hí thủy: uyên ương giỡn nước.)

Chu Hi biết hoàng đế vô sỉ đến cực điểm, nhất định nói được làm được, hơi hơi mím môi, thầm nghĩ phải nhanh chóng thoát thân ra khỏi cung, nên cũng lười so đo.

Miễn cưỡng mặc lại y phục, sửa sang phát quan, mới xuống tháp, nhất thời liền cứng người.

Cảm giác một vật nhét vào bên trong hậu huyết, thật sự là một lời khó nói hết, chiếc khăn kia vừa trơn lại vừa lạnh, thấm đẫm tinh thủy, trướng lên bên trong huyết. Trên mặt khăn còn có đường thêu, cũng không biết có phải do hoàng đế cố tình hay không, Chu Hi thậm chí còn có thể cảm nhận rõ ràng đường chỉ kim tuyến kia mài qua vách ruột nhạy cảm.

Càng làm cho thất lưỡng đau chân nhũn, lão đảo, suýt chút té ngã.

Nhiếp Huyễn đã sớm đoán trước, ung dung vươn tay đến đỡ, cười tủm tỉm nói: “Sao vậy, cần trẫm đỡ ngươi ra ngoài không?”

Bị giận dữ mạnh mẽ đẩy ra.

54. Chương 54

Chớp mắt liền đến tháng mười một, thứ tướng Dung Hàm Chi hồi kinh yết khuyết.

Nhiếp Huyễn tự mình mang theo bách quan đến đón.

Vốn cũng muốn kéo theo Chu Hi cùng đến, nhân tiện xem xem thừa tướng của y sẽ có biểu tình như thế nào, đáng tiếc, hai ngày trước Chu Hi đã cáo ốm – khoảng khắc hai mắt gặp nhau khó có được thế mà bỏ lỡ mất.

Bất quá lần trước đúng là y ép người quá đáng, gần đây thời tiết chuyển lạnh, còn phải chịu bức dọc như vậy, thật sự nếu phát bệnh cũng là bình thường.

Nhiếp Huyễn theo lệ tặng được ban y phu đến, ngày hôm qua nghe thái y hồi báo, tựa như cũng không phải là giả vờ, tinh thần vốn đã không tốt lại phải chịu mệt nhọc hư tổn, không may bị cảm, sốt nhẹ từng cơn.

Vuốt ve nhẫn ngọc trên tay một chút, lại nâng tay lên che nắng, nhìn nhìn, nói: “Sắp đến chưa?”

Thái giám ân cần trả lời: “Lần báo gần nhất là còn cách năm dặm.”

Chỉ một lát sau, đã có thể nhìn thấy rõ ràng soái kỳ của Dung Hàm Chi.

Nhiếp Huyễn nhìn ra xa xa, nhẹ giọng khen: “Thật anh khí quá.”

Nguyên chủ đại khái là thập phần không thích vị thứ tướng này, thậm chí y còn không thể tìm kiếm ra được dung mạo cụ thể của Dung Hàm Chi trong trí nhớ nguyên chủ.

Đệ tử thế gia đa phần xem trọng phong nghi, chú ý hành tung xa lánh thói đời. Dưới sự cầm đầu của Chu Hi, thường ngày các văn thần trong triều đều dùng xe mà xuất hành, Dung Hàm Chi lại là cưỡi ngựa mà đến, dáng ngồi thẳng tắp, eo lưng vững vàng, áo tím thất lưỡng vàng cũng mang theo mùi vị giáp trụ, Nhiếp Huyễn đã lâu lắm không gặp được thần tử anh khí như vậy, trong lòng càng tăng thêm mấy phần chờ mong.

Người đi đến gần đó liền xuống ngựa, đã có thể thấy rõ tướng mạo rất tốt, Nhiếp Huyễn âm thầm tán thưởng tiên đế đúng là có mắt nhìn người, tự nhiên sinh ra một cảm giác tri âm, chỉ hận không có duyên gặp mặt một lần.

Vừa thất thần một chút như vậy, Dung Hàm Chi đã làm lễ bái xong, ngẩng đầu lên.

Y vừa liếc nhìn liền thấy được một đôi mắt hẹp dài, xinh đẹp thì đã đành, lại còn ẩn ẩn ba phần sát khí.

Dung Hàm Chi cũng có một đôi mắt phượng, nhưng lại không giống với vẻ đoan chính tiêu trí của Chu Hi, mà là mảnh dài hơi nhướn lên, thêm ba phần yêu dị, tựa như rắn ngũ sắc cực độc, mang đến ảo giác chỉ cần cắn người một ngụm liền sẽ đi sâu vào tận xương tủy, tính tình vừa nhìn đã biết không dễ gì đối phó, tuyệt không một chút nào ẩn nhẫn khiêm lui.

Mà vị thứ tướng này của y, ngoại trừ anh khí, trên người còn mang theo một cỗ tức sát khí, Nhiếp Huyễn nhớ lại lúc trước khi phê tấu chương có người buộc tội hấn tàn bạo bất nhân – trong doanh có quân tốt cầm đầu gây chuyện, bị Dung Hàm Chi hạ lệnh toái quả chắt đóng ở trước cửa doanh (toái quả: phanh thây), thủ cấp thì bị treo bên trên đồng thịt nát kia, một đồng máu thịt bầy nhầy để trước cổng doanh nửa tháng, các tướng lãnh trong quân đều nhìn đến kinh khiếp – sắc bén nguy hiểm như vậy, hết như một thanh đao hai lưỡi, khiến chon gáy cả người cầm đao cũng phải dè chừng.

Dung Hàm Chi mắt nhỏ môi mỏng, toàn gương mặt lại mang theo một vẻ hàm sát, ngũ quan cho dù diễm lệ cũng khiến cho người khác không dám thân cận, nhưng Nhiếp Huyễn lại như chìm vào mê, cẩn thận đánh giá.

Thứ tướng của y quỳ cũng thật phẳng phiu, khi cưỡi ngựa lưng eo kiên cường, không chút để ý sự quan sát đánh giá của y, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, cũng đang chăm chú nhìn y.

Trong ánh mắt không một chút che dấu, nhiệt liệt có thể cảm nhận được rõ ràng, khác biệt với mọi thần tử trong triều.

Nhiếp Huyễn hài lòng thở ra một hơi, nói: “Dung khanh đã luôn vất vả nơi phương bắc, bình thân đi. Trẫm nhờ có khanh trấn thủ lãnh thổ, mới có thể cùng với bách quan trong triều ngũ yên, trước đây vẫn luôn ủy khuất khanh, lần này nhất định không bạc đãi.”

Lời đồn nghe được dọc theo đường đi giờ phút này chính tai mình chứng thực, nhìn trong ánh mắt vị hoàng đế phong lưu anh khí bức người đang đứng trước mặt, tràn đầy tín trọng cùng chờ mong, rốt cuộc Dung Hàm Chi mỉm cười, thoáng nhìn qua đám văn thần thiếu mất vị trí cầm đầu, ý cười càng thêm sâu, dập đầu nói: “Thay vua vất vả, đây chính là phúc phận của thần, thần Dung Hàm Chi, tạ chủ long ân.”

Lúc hấn cười lộ lên mang theo âm lãnh sắc bén tựa như băng tuyết mùa đông tan rã dưới ánh mặt trời, vẻ âm lãnh như rắn độc hoàn toàn rút đi, phẳng phất tựa như một con phượng hoàng dương cánh giữa triều, cao ngạo vô song.

Nhiếp Huyễn nhìn đến tâm viên ý mã, miệng khô lưỡi khô, hận không thể lập tức cùng hấn thông đồng thành gian.

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt kia, y liền biết, Dung Hàm Chi sẽ không để y phải thất vọng.

Há chỉ là không thất vọng, y thực sự muốn nhất kiến chung tình rồi.

Không dễ dàng gì mà thu liễm suy nghĩ lại, cười nói: “Dung khanh một đường vất vả, trẫm đã bố trí tiệc rượu, tẩy trần cho Dung khanh.”

55. Chương 55

Lúc hoàng đế mang người nghênh đón Dung Hàm Chi, Chu Hi đang ngồi trước bàn viết này nọ.

Tay trái dè lên mi tâm, viết chưa được hai chữ đã gác bút.

Hắn từ khi niên thiếu đã có văn danh, năm đó cũng từng làm học sĩ Hàn Lâm, văn chương ngày thường như ngựa chạy, còn có thể làm nên màu sắc rực rỡ văn thái phi dương.

Nhưng hôm nay không biết là đang viết cái gì, nửa ngày cũng không được mấy dòng.

Từ sau lần bị Nhiếp Huyễn mạnh tay ép buộc, thân thể vẫn không hồi phục lưu loát như cũ được, lâu lâu lại có chút sốt nhẹ, thường ngày vẫn cố gắng chống chọi không muốn người khác phát hiện ra, gần đây giao mùa, nóng lạnh thất thường, hai hôm nay phá lệ không thoải mái.

Mới sáng nay thôi vừa mới sốt một trận, hiện giờ ngồi trong thư phòng lâu, đầu cũng đã có chút cảm giác chóng mặt, đơn giản ném bút đi, leo lên tháp trong thư phòng nghỉ ngơi, mơ mơ màng màng ngủ, nghe thấy có người tiến vào, lại không thể mở mắt ra nổi.

Người tới gọi hắn: “Huynh trưởng?”

Hắn thấp giọng trả lời, nghe ra là lục đệ Chu Sưởng.

Chu Sưởng nhìn thấy hắn nằm trên tháp, liền bước tới, nghe thấy giọng nói kia thật sự suy yếu, vươn tay sờ lên trán hắn, lo lắng nói: “Hình như huynh trưởng lại có chút sốt nhẹ.”

Chu Hi miễn cưỡng mở mắt ra, nhẹ giọng nói: “Không thể nào...” Dừng một chút lại nói: “Lục lang, lấy cho ta chút nước.”

Chu Sưởng nhíu nhíu mày, nhìn thoáng qua, đi đến bên bàn, vừa thở dài: “Huynh trưởng từ lần bệnh nặng lúc trước, thân thể vẫn luôn luôn không tốt, cứ tiếp tục thế này thì biết làm sao.”

Vừa nói vừa cầm lấy chén trà trên bàn, thuận mắt nhìn thấy đầu đề biểu chương trên bàn, bỗng nhiên giật mình, cũng không còn để ý đến chén trà kia nữa, nắm chặt biểu chương kia lộn trở lại bên tháp, lớn tiếng quát hỏi: “Huynh trưởng muốn xin từ quan?!”

Chu Hi vẫn chưa từng thấy đệ đệ mình lời nói gấp gáp, thần sắc nghiêm nghị như vậy, có chút ngốc lăng, lập tức chau mày: “Giống bộ dáng gì... người nói chuyện với huynh trưởng người như vậy sao?”

Song thân mất sớm, hai đệ đệ đều do một tay Chu Hi nuôi dạy mà lớn lên. Ở nhà vẫn luôn dùng phương pháp xem huynh trưởng vi phụ lập thành quy củ với các đệ đệ, hai đệ đệ ở trước mặt hắn cũng luôn cúi đầu nghe theo, chưa từng có lúc nào lời nói gấp gáp thần sắc nghiêm nghị mà quát hỏi hắn như vậy.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, chỉ cảm thấy chóng mặt quay cuồng, có thể thật sự đã phát sốt, toàn thân đều rét run, rất không thoải mái, chỉ muốn uống nước.

Chu Sưởng ném bản tấu kia ra trước mặt hắn: “Huynh trưởng có biết chính mình đang làm cái gì hay không!”

“Chu Sưởng, ngươi quá phận!” Chu Hi ần ần thái dương, mắt lạnh trừng qua, gọi cả tên họ hắn.

Đã thấy Chu Sưởng thẳng tắp quỳ xuống bên tháp, gần từng chữ: “Huynh trưởng cũng biết, nếu người từ tướng, Lan Lăng Chu thị liền sẽ vạn kiếp bất phục? Người đắc tội với bệ hạ đến như vậy, lúc này thoát ra, không còn để ý đến trong gia tộc, hay là những tôn thất sĩ tộc lớn có giao hảo với người...Đặc biệt là lúc này Dung Hàm Chi vừa mới trở lại, đang nơi đầu sóng ngọn gió người lại muốn bỏ gánh, đến lúc đó, cho dù bệ hạ không động đến Chu gia ta, những người đó sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?...Huynh trưởng, người hồ đồ rồi sao!”

Chu Hi giật giật môi, thấp giọng nói: “Người đi ra ngoài.”

“Huynh trưởng...”

“Cút!”

Hắn vẫn luôn luôn thanh nhã ôn hòa, hành tung khéo léo, hiếm khi nào lại phần nộ như vậy. Giọng nói trở nên khàn khàn, dùng sức quát lớn, thật sự dọa đến bào đệ được hắn nuôi lớn từ nhỏ này, Chu Sưởng ngậm miệng, thâm thâm nhìn hắn một cái, giọng cảm hận nói: “Khẩn cầu huynh trưởng nghĩ đến tông tộc, ngàn vạn lần không thể xúc động...Đã đắc tội với tất cả mọi người, hiện giờ lại nói rút lui, có từng nghĩ tới bọn ta sao!”

Nói xong liền đứng lên, xoay người rời đi.

Thấy cửa thư phòng đã đóng lại, Chu Hi lập tức không còn chống đỡ nổi, cơ hồ ngã ngược lại về tháp.

Những chuyện mà Chu Sưởng nói, sao hắn lại không biết được?

Nhưng hắn hao phí tâm huyết lại gặp phải bị bắt nạt, những chuyện này, Chu Sưởng lại hoàn toàn không biết gì cả, có thể cho dù biết cũng sẽ không để ý.

Vậy những thế gia tông thất cùng hắn giao hảo lâu nay cũng sẽ tuyệt không để ý tới.

Lúc trước, hắn lấy gia tộc, thế gia và tông thất làm trọng, hôm nay ngược lại trở thành uy hiếp với hắn, tiến thoái lưỡng nan.

Có thể thấy được mọi chuyện đều là có định số, có vay có trả.

Chu Hi run rẩy nâng tay che mắt, cười thầm một tiếng.

Đâm lao, phải theo lao.

editor: thật sự làm truyện này vì Chu Hi, cảm thấy Chu Hi rất đáng thương, có tài có dung mạo có thủ đoạn có thể nói là còn có tâm, có đủ cả, nhưng lại là người chịu khổ, cô đơn không một ai hiểu, gánh nguyên một đám thế gia vô dụng, đối thủ thì lại mạnh như hoàng đế với thứ tướng, Chu Hi chính là một mình cân team mà. Truyện bắt đầu hay rồi ^^ . Dung Hàm Chi rất đặc biệt, rất tự tại phóng khoáng, và mối quan hệ giữa DHC với CH cũng rất vui nha ^^ .

Chương 62

Ngày kế, Chu Hi đi vào Chính Sự đường liền thấy Dung Hàm Chi bị người vây quanh, theo bản năng nhú mồm.

Trên cung yến hôm qua, việc thiên tử ân cần coi trọng Dung Hàm Chi đã không còn là chuyện gì bí mật, bao nhiêu là người vội vàng xoay qua nhìn vị thứ tướng gặp thời chuyển vận này, cũng không có gì hiếm lạ.

Liền cứ như cũ mà thản nhiên cười, tác phong nhanh nhẹn bước đến, trong giọng nói thanh nhã ôn hòa mang theo ý cười: “Đều ở bên này làm cái gì, nhanh đi làm việc, nếu lại chọc cho ngự sử buộc tội, không cần bồng lộc nữa sao?”

Dung Hàm Chi mạnh mẽ quay đầu lại, đôi mắt hẹp dài hơi hơi híp, đôi mắt âm lãnh như rắn độc đảo qua, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: “Ồ, Chu thừa tướng đến.”

Chu Hi cũng chán ghét đối phương y như vậy, càng chán ghét hơn nữa sự biểu lộ ác ý trắng trợn của đối phương, nhưng hàm dưỡng và phong độ của hắn lại không cho phép hắn được biểu lộ chán ghét ra mặt, vẫn cứ cười thập phần khéo léo như cũ, gật đầu trả lời: “Dung thứ tướng.”

Mọi người chung quanh chỉ cảm thấy không khí trầm xuống.

Gương mặt Dung Hàm Chi trầm đến nỗi cơ hồ sắp nhỏ ra nước.

Tuy Dung Hàm Chi là thứ tướng, nhưng ngay cả hoàng đế lúc gọi hắn cũng sẽ không đem một chữ “thứ” này ra, cả triều văn võ, có ai là không cung kính gọi hắn một tiếng “Dung tướng”?

Chu Hi thì không, một ngụm cắn chết ngay lên điểm phân biệt thứ vị này, ngang ngạo trưng ra bản thân mình cao hơn hắn một bậc, nhưng vẫn có vẻ vô cùng khiêm tốn ưu nhã.

Dung Hàm Chi có chút bị ai cười nói: “Khiến cho Chu tướng chê cười rồi. Nhị tiểu tử nhà ta năm nay đúng mười tuổi, đại gia hỏa nói muốn làm tiệc mừng, ta là cảm thấy hài tử còn nhỏ, không thích hợp, bất quá nếu như là Chu tướng, có muốn đến uống ly rượu, sẵn lấy dính chút không khí vui mừng hay không?”

Chu Hi hơi hơi nheo mắt lại, quan viên xung quanh chỉ hận không thể mọc thêm chân mà chạy cho nhanh.

Ai chẳng biết thừa tướng Chu Hi tử tự gian nan, nhi tử sinh một thì chết một, thông thường các đại thần sinh nhi tử hoặc là đón dâu cũng không dám đưa thiệp mời cho hắn, Dung Hàm Chi lại thẳng mặt nói nhi tử thứ hai của mình đã được mười tuổi, chả khác nào trực tiếp xát muối lên vết thương của hắn.

Còn nói cái gì “dính chút không khí vui mừng”....thằng thường tuyên bố mắng Chu Hi không được. (không được đây là y nói không được trong chuyện xxoo đó nha)

Chu Hi lại vẫn bất động thanh sắc như cũ, cười trả lời: “Thật không? Vậy đúng là phải đến đòi một chén rượu rồi, đứa nhỏ này lớn lên như vậy cũng thật không dễ dàng, hàng năm chỉ có thể gặp phụ thân vài lần...Haiz, không bằng lát nữa bốn tướng xin bệ hạ ban ân điển, chuẩn cho Dung thứ tướng mang theo gia quyến về Bắc Cảnh?”

Tướng soái dưới triều Đại Yên lúc lãnh binh đều không cho mang theo gia quyến, toàn thể gia quyến của bọn họ đều phải ở lại kinh thành, làm con tin, nằm trong tay hoàng đế.

Lúc trước Dung Hàm Chi bị Chu Hi xa lánh, ở tại phương bắc bốn năm, lúc về triều yết khuyết cũng nhiều nhất là nửa tháng liền lại bị chèn ép đến phải quay về phương bắc, vừa mới dẫm lên vết sẹo của Chu Hi, không nghĩ nhanh như vậy liền bị bẻ đến đau chân.

Chu Hi còn thản nhiên cười cười nhìn hắn, dùng tư thế kẻ thắng trên cao nhìn xuống, lại bỗng nhiên lùi về sau một bước.

Tâm mọi người đều bay lên.

Quả nhiên một nháy mắt sau đó Dung Hàm Chi liền đứng lên muốn rút kiếm, bị một đám chúc quan ba chân bốn cẳng dùng lực giữ chặt lại.

Mấy người còn lại cũng vội vàng chắn trước mặt Chu Hi, hai bên đồng thanh liên tiếp khuyên “Dung tướng ngàn vạn lần lãnh tỉnh!”

Chuyện nhị tướng không hợp mọi người đều biết, ra tay tàn nhẫn cũng không phải chỉ mới một hai lần, Dung Hàm Chi bao giờ cũng muốn đánh rớt mặt mũi Chu Hi, lại không có được khí định thần nhân hàm dưỡng tốt như hắn, tính tình Dung Hàm Chi luôn luôn thẳng thẳng, bị trả lời mỉa mai liền khó tránh khỏi nghĩ đến sự chèn ép của Chu Hi mấy năm nay mà phần uất, lập tức muốn phát tác.

Người xung quanh vừa thấy hai người bọn họ cùng xuất hiện trong một gian phòng thì đã phát run trong lòng, can ngăn cũng đã là việc quen tay.

Chu Hi ngoại trừ một bước ban đầu kia, cũng không có động tĩnh gì khác, chỉ buông mắt, khẽ mỉm cười, gần từng chữ: “Vẫn là mới một chút đã nổi nóng, thật sự là...không hề có tiến bộ. Lệnh tôn hy vọng thứ tướng có thể Dung Quảng Xuyên mà lại Hàm Chi, thứ tướng vẫn là không cần phụ lòng lão nhân gia mới tốt.” (Dung Hàm Chi tự là Quảng Xuyên, ý nghĩa câu này của Chu Hi đại khái là giữa bao la rộng lớn vẫn có ẩn hàm gì đó của mình, này mị không chắc lắm 〰, chữ “hàm” còn có nghĩa là ẩn nhẫn nữa, nói chung một câu của người hoa, đặc biệt là loại người miệng lưỡi như Chu Hi thường có nhiều tầng ý nghĩa, mệt lắm 〰)

Nhìn thì có vẻ như là khiêm tốn, nhưng còn tâm cao khí ngạo không coi ai ra gì hơn cả vẻ ngẩng đầu hất cằm.

56. Chương 56

Cuối cùng đến giải vây vẫn là thái giám bên cạnh hoàng đế.

Thái giám kia tuyệt đối hết như được hoàng đế phái tới cứu hỏa, từ xa xa đã kêu vang một tiếng bệ hạ tuyên Dung tướng đến Thùỵ Củng điện yết kiến, khiến cho chúng quan đang lơ lửng Dung Hàm Chi rớt cuộc cũng nhẹ nhõm thở ra một hơi, Dung Hàm Chi sửa sang y bào, bỏ kiếm, hung tợn liếc nhìn Chu Hi một cái, lúc này mới bước theo thái giám kia rời đi.

Nghe thấy Chu Hi còn ở sau lưng nhàn nhã nói mát: “Thứ tướng đi chậm, không tiễn.”

Suýt chút nữa lại muốn lộn trở về đánh hắn.

Lúc đến Thùy Cung điện, thấy hoàng đế đang đọc tấu chương, khi hần hành lễ cũng không ngẩng đầu lên, một lát sau mới đặt biểu chương trên tay xuống, cười đến thập phần nghiền ngẫm: “Dung khanh mới vừa hồi kinh hôm qua, sao hôm nay đã vội cùng thừa tướng đánh lên rồi?”

Những thần tử bình thường khác nghe thấy một câu này lập tức sẽ tạ lỗi, Dung Hàm Chi lại là cười nói: “Bệ hạ thánh minh. Thần và Chu Hi đã như vậy mười mấy năm qua, nói là đánh nhau, thực ra không lần nào có thể đánh thật, khuyên can ngăn trở thật sự là quá nhiều.”

nói xong còn thở dài: “Xét đến cùng, thần là xuất thân từ môn hộ nhỏ, không so được với sĩ tộc của Chu đại thừa tướng hần, gốc rễ thâm sâu a.”

Nhiếp Huyễn kinh ngạc nhìn hần.

Tiệc rượu đón gió sau lần đón tiếp hôm qua, y thấy Dung hàm Chi uống rất nhiều, cho nên cũng không vội vã triệu kiến, để cho hần trở về nghỉ ngơi, muốn chờ đến khi vào cung mới triệu hần đến.

Kết quả khẩu dụ chưa kịp tuyên, đã nghe người đến báo, Dung tướng và Chu tướng lại đánh nhau.

Lúc biết được Dung Hàm Chi là người động thủ trước, trong lòng không phải là không thất vọng, y thập phần thích ý với thần tử tràn đầy anh khí này, muốn nâng đỡ, nhưng nếu là tính tình không kiềm chế được như vậy, chỉ sợ là tâm tính có vết, sau khi trọng dụng lại trở thành thêm một Tần Hiên.

Nhưng lúc này nhìn thấy Dung Hàm Chi ở trước mặt y trắng trợn nói ra lời nói như vậy – không chút nào che dấu lòng chán ghét đối với Chu Hi cũng như lòng bất mãn với việc thế gia cầm giữ triều đình – nhìn vào đôi mắt kia, y lại cảm thấy bị mê hoặc.

Hai đời làm vua, chưa từng gặp được một thần tử nào như vậy.

Không phải là lỗ mãng vì không rành thế sự, không phải bộc trực như đầu rồng, mà là một sự thẳng thắn thành khẩn thuần túy không thêm che dấu.

Còn có sự bình tĩnh.

Tựa hồ hần bình tĩnh lời nói này của mình nhất định sẽ không làm cho hoàng đế chán ghét, Nhiếp Huyễn không biết vì sao hần lại có thể chắc chắn như vậy, nhưng hần rõ ràng đã đoán đúng, thái độ này chính là loại mà y tán thưởng nhất, thêm sự thẳng thắn như vậy khiến y mê muội.

Một quân thần chìm nổi trong quan trường mười mấy năm, sao lại có thể bằng phẳng thẳng thắn như vậy?

Trong ấn tượng của y, thần tử ở độ tuổi này với quyền vị thế này, có ai là không âm trầm, am hiểu nhất chính là câu tâm đầu giác giả vờ giả vệt, ngoài mặt kính cẩn trong lòng giảo quyệt, ăn nói bén nhọn tác phong trơn như chạch, một bộ dáng kiêu ngạo tự cao....Trời quang trăng sáng, lòng mang thiên hạ đương nhiên cũng có, nhưng thân giữa triều đình cũng tựa như đứng giữa vũng bùn, có trong sạch cũng phải học vài thủ đoạn xảo trá, thu xếp hết mấy loại tiểu nhân xu nịnh bu chung quanh, mới có thể mở lòng.

Làm sao mà có thể...thẳng thắn như vậy?

57. Chương 57

Tim Nhiếp Huyễn đập loạn nhịp một lúc thật lâu, Dung Hàm Chi nhướn mày cười, gọi y: “Bệ hạ?”

Ngũ quan của hần mang theo một vẻ diễm lệ khó có thể diễn tả bằng lời, khi cười lộ lên lại phá lệ rực rỡ chói lọi, thần thái lại trong thuần, đôi mắt cũng sáng sáng trong trong, một đôi mi nhãn như vậy, tựa như chỉ có tiểu hòa thượng bên trong chùa miếu nơi thâm sơn cùng cốc nào đó mới có thể có được.

Nhiếp Huyễn phục hồi tinh thần, chậm rãi nói: “Lúc trước là trẫm ủy khuất Dung khanh, Dung khanh oán trẫm sao?”

Dung Hàm Chi sâu sắc nhìn y một cái, cơ hồ nhìn thấu suy nghĩ của y, mới cười nói: “Thần nếu nói oán thì là sai, nói không oán lại là khi quân, bệ hạ hỏi thật hiểm ác quá.”

Dừng một chút, không đợi hoàng đế kịp phản ứng, lại nói: “Hôm qua gặp mặt, thần liền biết bệ hạ hôm nay đã thoát thai hoán cốt, bất luận là việc gì trước kia, chuyện cũ nên bỏ qua, thần Dung Hàm Chi nguyện máu chảy đầu rơi vì bệ hạ.”

Một thần tử cư nhiên dám nói với hoàng đế những lời như “chuyện cũ rồi bỏ qua đi” như vậy, thật sự là quá mức quá phận, dám thái giám đứng sau lưng hoàng đế đều giật giật mí mắt, thậm chí nói trước đây sao lại không biết tên Dung Hàm Chi này là người không biết thân phận như thế.

Nhiếp Huyễn lại không một chút bực dọc, chỉ cảm thấy kinh ngạc.

Còn mê luyện sâu hơn.

Đã lâu lắm không được gặp một người thuần túy nhiệt liệt như Dung Hàm Chi này vậy.

Y làm hoàng đế đã lâu lắm, từng gặp rất nhiều triều thần hư tình giả ý mà đáy lòng lại tràn đầy tính toán, thế nên y trầm mê với việc đánh vỡ lớp nguy trang của những nam nhân áo mũ chỉnh tề kia, từng chút từng chút lột sạch bọn họ, đạt được khoái cảm khi chơi đùa nơi ẩn sâu cơ mật bên trong.

Mà Dung Hàm Chi thẳng thắn như vậy, một chút cũng không có hư tình giả ý mượn cớ che đậy, nhiệt liệt thuần túy lại còn phẳng phất như một thiếu niên, một ngọn lửa, không chút nào giống như một người đã hơn ba mươi tuổi. Đứng giữa một đám đại thần xuất thân thế gia ngay cả đi đường cũng phải toan tính thiệt hơn từng bước còn kiêu ngạo hất cằm, cả người hấn lại như phát ra ánh sáng rực rỡ, lóa mắt khiến cho y không dời được tầm nhìn.

Khó trách Chu Hi dung không được hấn, khó trách ngay cả triều đình này cũng dung không được hấn.

Chưa nói đến việc hấn và Chu Hi là hai người hoàn toàn rõ ràng là bất đồng, thì thứ không khí ô hạp chết chóc trầm trầm giữa những tranh đấu trong triều đình, căn bản cũng không thể chứa đựng được ánh sáng chói lọi rực rỡ như vậy.

Sự nhiệt liệt thuần túy của Dung Hàm Chi tựa như một tấm gương, có thể rành mạch chiếu ra mọi đối trá ti tiện thuộc về triều đình này.

Giữa ánh mắt mê luyện sâu đậm của mình, Nhiếp Huyễn cũng nhận ra được, chính mình cũng dung không được hấn.

Bởi vì chính bản thân y là kẻ đối trá nhất ti tiện nhất trên triều đình này, y sợ chính mình cũng giữ không nổi hấn.

Như cỏ lau đứng bên cạnh cỏ thụ, y nhìn hấn cũng cảm thấy tự biết xấu hổ.

Cái loại thẳng thắn bộc trực không chút kiêng nể không chút che giấu này khiến cho y trầm mê bao nhiêu liền có bấy nhiêu sợ hãi phòng bị, một hoàng đế ngay cả khi tươi cười cũng không thể để người suy đoán ra được hỉ nộ, là không có tư cách cũng không có đảm lượng đến ôm lấy sự mãnh liệt này.

Hai đời làm vua, đây vẫn là lần đầu tiên, y mê luyện sâu đậm một thần tử, nhưng thậm chí cả dũng khí thò tay đến ôm cũng không có.

Y đã sớm thành thói quen nắm chắc phần thắng, lần này lại là chưa đánh đã sợ, thất bại thảm hại.

58. Chương 58

Hơi mỉm môi, Nhiếp Huyễn từ từ nói: “Hôm qua thiết yến, vẫn chưa kịp nói chuyện với Dung Khanh, Dung Khanh theo trẫm vào hữu thiên điện đi.”

Đại Yến lấy tả văn hữu võ, tả thiên điện là những kệ văn kiện và tấu chương, hữu thiên điện lại chứa đầy quân báo từ các nơi, nhưng đây không phải là điều chính yếu.

Bên dưới sàn nhà hữu thiên điện, là một bản đồ toàn cảnh Đại Yến cơ hồ phủ kín diện tích một nửa sàn thiên điện.

Nhiếp Huyễn tháo giày, từng bước chân trần đạp lên vạt dấm non song, bước đến vị trí kinh thành, dùng mũi chân điểm điểm lên thành quách trên bản đồ, nói với Dung Hàm Chi: “Dung khanh đến đây.”

Bản đồ này vốn dĩ bị nguyên chủ cất giữ trong quốc khố, là sau này Nhiếp Huyễn cho người tìm thấy trải ra ở đây.

Dung Hàm Chi lần đầu nhìn thấy bản đồ tỉ mỉ trên diện rộng như vậy, đầy mặt tán thưởng không chút che lấp, nghe vậy cũng cởi giày, bước lên tấm bản đồ, lại không đi về hoàng thành nơi hoàng đế đang đứng, mà trực tiếp bước về phương bắc, thẳng đến một chỗ mới dừng lại, cúi đầu chăm chú nhìn từng dãy núi con sông bên trên, cười nói: “Mấy năm này, thần liền đóng quân ngay tại đây, chống đỡ Hung Nô.”

Nhiếp Huyễn chăm chú nhìn sườn mặt của hắn.

Từ góc độ này nhìn qua, mi nhân sắc bén điểm lệ kia liền có vẻ càng thêm tươi đẹp một chút.

Y thoáng gật đầu nói: “Dung khanh vất vả”. Nói xong liền đứng dậy từng bước đi đến bên cạnh Dung Hàm Chi.

Theo tỷ lệ xích, đã là đạp muôn sông nghìn núi vượt biển mà đến.

Cuối cùng đứng lại bên cạnh Dung Hàm Chi, khoanh chân ngồi xuống, chỉ vào thành quách trên bản đồ, nói: “Dung khanh, nói với trẫm một chút, mấy năm nay người ở phương bắc sống như thế nào?”

Dung Hàm Chi cũng không câu nệ, mũi chân vạch một vạch qua trên bản đồ, nói: “Con sông này, chính là nơi mà thần lãnh binh đánh bại Hung Nô lần đầu tiên.”

Nhiếp Huyễn gật đầu, bày ra một bộ dáng chăm chú lắng nghe.

Dung Hàm Chi bỗng nhiên bật cười: “Khi đó vừa mới đến phương bắc, ngựa cũng không biết cỡi, binh thư thì đã xem nhiều, nhưng lại không xem là biết việc binh được. Thần là nhân sĩ Giang Nam, lúc vừa mới đến phương bắc, lại vừa đúng ngay mùa đông, mỗi ngày đều cảm thấy mình sắp lạnh chết, phương bắc đốt than đá hơi nhiều, dễ bị sặc, hơn nữa cũng luôn không quen được với vật tư trong quân, liền mỗi ngày đều học đánh quyền với đám tướng sĩ kia, nóng thì có nóng, lại mệt gần chết.”

“Trận kia có thể đánh thắng cũng đều nhờ vận khí tốt. Vốn dĩ thần nghĩ sẽ quyết chiến cùng Hung Nô ở chỗ này,” vừa nói, mũi chân vừa chấm lên một vùng hoang vu, “liền ở nơi này triển khai thế trận, bị lão tướng quân Vương Thịnh thóa mạ một trận. Vương lão tướng quân nói, phải phái ra một nhánh quân yểm trợ, bao vây sau lưng, biến người Hung Nô thành sủi cảo. Thần tính tình ngoan cố, Vương lão tướng quân cũng không kém bao nhiêu, tranh nhau một ngày, cuối cùng đều đói bụng, lúc ăn cơm tối, vừa ăn vừa cãi. Vương lão tướng quân lớn miệng hơn thần, lúc tranh chấp bột bánh đang ăn trong miệng đều phun hết lên mặt thần.”

Hắn nói ngắn gọn trắng trợn đến mức hoàn toàn không giống văn chương của một vị trạng nguyên lang, lại sinh động dị thường, Nhiếp Huyễn cơ hồ có thể nhìn thấy gương mặt điểm lệ kia bị phun đầy bột bánh, nhin không được cười lên một tiếng, hỏi: “Vậy sau này Dung khanh là nghe lời can gián của Vương lão tướng quân?”

Dung Hàm Chi cười nói: “Thần và Vương lão tướng quân tranh nhau một ngày một đêm, cuối cùng Vương lão tướng quân nói, nếu đã ở trong quân, không ngại đánh một trận quyết định thắng bại.”

Nhiếp Huyễn nghe đến trợn mắt há mồm, cũng không biết nên nói cái gì.

Dung Hàm Chi tiếp tục kể: “Lúc ấy thần còn nghĩ đã tự học một chút quyền cước, lại ỷ vào tuổi trẻ lực tráng, chuẩn bị khi dễ Vương tướng quân đã già, kết quả ở trước mặt ba quân, bị lão tướng quân đánh cho một quyền không đứng dậy nổi.”

Dừng một chút lại nói: “Cho nên thần làm theo lời của lão tướng quân, chia binh ra bao vây, lại lấy được toàn thắng.”

Nhiếp Huyễn cười đến cơ hồ sắp té ngã lên trên địa đồ: “Vây lần thắng này, ít nhiều cũng nhờ vào thân thủ của Dung Khanh lúc đó không tốt.”

Dung Hàm Chi trái lại còn rất thản nhiên: “Vào lúc bị Vương lão tướng quân đánh một quyền ngã trên mặt đất thần bỗng nhiên nghĩ thông suốt, thần chỉ là một thư sinh trời gả không chặt, đọc được một ít binh thư, dựa vào cái gì cho rằng chính mình sẽ khôn khéo hơn những lão tướng đã trấn thủ biên cương hơn hai mươi năm này? Cho nên sau này không còn dám đoán bậy nữa.”

Nhiếp Huyễn vỗ tay khen một tiếng: “Tự hiểu rõ mình, còn biết dùng người, Dung Khanh quả nhiên có tài thông soái.”

Đã thấy Dung Hàm Chi bĩu môi nói: “Nhưng là nam nhi trên đời, có thù không thể không báo. Từ đó về sau thần không cần gả gọi cũng dậy luyện võ, khổ luyện ba năm, rốt cuộc cũng có thể ở trước mặt ba quân, một quyền đánh ngã lão thất phu Vương Thịnh kia.”

Nhiếp Huyễn bị câu này làm cho chấn kinh, sững sờ hồi lâu, rốt cuộc vẫn là cười đến ngã xuống trên địa đồ.

có ai bị thích DHC không a? ^^

Chương 66

Kiếp trước Nhiếp Huyễn cũng từng chủ trì mấy cuộc đại chiến, rất hiểu chiến sự, thậm chí đối với việc tác chiến cùng Hung Nô cũng có chút tâm đắc, hai người trò chuyện hợp ý, bất tri bất giác đã qua giờ cơm trưa, thái giám bên cạnh nóng ruột nhìn xem, cẩn thận dè dặt xen ngang vào câu chuyện hai người đang ngồi trên địa đồ kia, nói: “Bệ hạ, tới giờ dùng bữa.”

Nhiếp Huyễn lúc này mới thấy đói, cười nói với Dung Hàm Chi: “Dung Khanh bồi trẫm một bữa, chúng ta ăn xong lại tiếp tục trò chuyện.”

Dừng một chút lại cười hỏi: “Dung Khanh thích ăn những gì, cũng để ý ném thử tay nghề ngự trù trong cung như thế nào?”

Dung Hàm Chi lại khoát tay, có vẻ không hứng thú: “Không cần, những món thần thích ăn thập phần không giống bình thường, trong cung nhất định là không có.”

Nhiếp Huyễn nghe vậy thì ngạc nhiên, nói: “Dung Khanh đây chính là xem thường Thiên gia, sao lại có thứ mà trong cung không có được?”

Dung Hàm Chi chớp chớp mắt, quay đầu nhìn về phía thái giám truyền lệnh, nói: “Trong cung có thịt heo sao?”

Thái giám kia nhìn nhìn ánh mắt của hoàng đế, vội nói: “Thịt heo dưới trọc, quý nhân trong cung không thường dùng, nhưng nếu Dung tướng muốn, lập tức có thể có.” (thịt heo dưới trọc: heo thời cổ đại, là được nuôi dưới wc. Do vậy trong hoàng cung chỉ ăn thịt dê.)

Dung Hàm Chi biếng nhác duỗi eo, cười nói: “Não hấp, thận xào rau, tim nướng, ruột chiên, nếu lại thêm một đĩa mỡ chiên giòn thì thật tốt.”

Thái giám kia lập tức sững sờ.

Nhiếp Huyễn nhìn hần tim đập loạn, chần chờ hỏi: “Danh mục các món ăn này quả thật là mới mẻ.”

Y làm vua hai đời, từ nhỏ đã quen với cấm y ngọc thực, thức ăn phải được chế biến tinh tế, thịt heo bị xem là trọc nhục, trong cung cực ít khi dùng, lại càng không dám bưng đến trước mặt hoàng đế.

Huống chi là mấy món dân gian này?

Nghe danh tự đại khái có thể biết được là cái gì, lại không biết là còn có thể cho vào miệng.

Thái giám kia sững sốt hết cả buổi, đỏ mặt đối diện với ánh mắt tò mò của hoàng đế, chần chờ nói: “Bệ hạ, mấy món này e là ngự thiện phòng không làm được.”

Nhiếp Huyễn ngẩn ra, thấy Dung Hàm Chi chớp mắt mỉm cười nhìn y, lúc này mới chậm rãi nói: “Nga, không ngờ trên đời này lại còn thực sự có mỹ thực mà trẫm chưa ăn được.”

Dung Hàm Chi lắc đầu cười nói: “Không thể xem là mỹ thực, chỉ là một sở thích nho nhỏ của thần mà thôi, không dám làm phiền bệ hạ nhân nhượng.”

Dùng một chút lại thở dài: “Những người thích ăn như vậy cũng không nhiều, ít người biết ăn, càng ít người biết làm, hơn nữa ăn mấy món này, cần nhất là mới lạ, tốt nhất là vừa giết xong liền ăn mới ngon. Thần vì chuyện này mà trước đây từng quyết ý, khi lớn lên sẽ làm một tên đồ tể.”

Nhiếp Huyễn đánh giá phong tư hiên ngang anh khí bừng bừng của thứ tướng nhà mình, chỉ cảm thấy một trận run rẩy ngay thái dương.

Đồ tể?

Này thật đúng là, thật sự là....

Nhiếp Huyễn dở khóc dở cười nói: “Chí hướng của Dung khanh quả nhiên có chút...không giống bình thường. Đây cũng xem như là, khi thiếu niên đã có ý chí tể thiên hạ?”

Đây chính là việc chê cười giữa quan trường. Tiền triều trước kia, mua quan bán tước đã là việc thường, cũng có quý hầu trước khi làm quan từng xuất thân đồ tể, sau này dùng tiền mua tước, sử quan lúc viết lại truyện khi hấn chưa lập nghiệp thường sẽ dối trá mà giấu đi công việc thấp kém trước kia, nhân tiện sẽ nói hấn “từng cầm đao làm phúc, kỳ thật có chí tể thiên hạ.”

“Tể thiên hạ?” Dung Hàm Chi cười nói: “Cũng chưa từng dám nghĩ tới, đệ tử hàn môn, sao có thể nghĩ tới sẽ có cơ duyên được như ngày nay, ngay cả chính đường lục bộ cũng chưa từng mong chờ. Thầm nghĩ, nếu có thể được đứng đầu châu huyện, như thế nào cũng sẽ làm nên việc.”

Hấn vừa nói vừa nhìn về phía hoàng đế, đôi mắt hẹp dài mi mục rõ ràng lợi hại, ánh mắt lại trong veo đến mức tựa như một dòng nước suối: “Sở dĩ thần lại đến thi khoa cử, không phải vì muốn làm quan, mà là bởi vì muốn nên việc. Ở kinh thành làm thứ tướng cũng tốt, đi biên quan đánh Hung Nô cũng tốt, cho dù về quê làm tri huyện cũng tốt, chỉ cần không phải làm một quan văn hàn lâm thanh quý có quyền thế lại vô công rồi nghề, thì với ta không có gì khác biệt.”

Nhiếp Huyễn kinh ngạc nhìn hấn, một lúc lâu mới nhẹ giọng hỏi: “Thật sự...không có gì khác biệt sao?”

Dung Hàm Chi thản nhiên nhìn vào mắt y, nói rõ từng chữ: “Vâng, không khác biệt.”

59. Chương 59

Mỗi ngày sau khi Dung Hàm Chi hồi kinh đều được tuyên triệu, ít thì một canh giờ, nhiều thì ba canh giờ, liên tục suốt mười ngày, ngay cả thừa tướng Chu Hi cũng chưa từng được thiên tử coi trọng như thế.

Cửa phủ Dung phủ vẫn luôn vắng vẻ hiện nay lại đông đúc người đến bái phỏng.

Thế gia lo sợ.

Trước kia hoàng đế một con mắt cũng chưa từng liếc nhìn Dung Hàm Chi, có đôi khi Dung Hàm Chi ở phương bắc nguyên cả một năm, đến lúc hồi kinh yết khuyết mới diện thánh chưa đầy một khắc (một khắc khoảng 15p theo cách tính giờ hiện nay) đã lui xuống, sau đó cho đến tận khi hấn quay về lại phương bắc cũng không được triệu kiến thêm lần nào. Chưa từng bao giờ lại như vậy, một tư thế hần không thể cùng ăn cùng ngủ.

Lại liên hệ đến thừa tướng Chu Hi trong nửa năm qua cùng hoàng đế đối chọi gay gắt đủ loại, tất cả đều cảm giác chỉ sợ hoàng đế quyết tâm muốn trọng dụng Dung Hàm Chi.

Thậm chí nhớ tới thời điểm tiên đế còn tại vị thế gia từng bị chèn ép như thế nào, nhất thời nhân tâm hoảng sợ.

Chu Hi lại chỉ cười lạnh, suy đoán, với dung mạo diễm lệ của Dung Hàm Chi, một mình với hoàng đế lâu như vậy, còn chưa biết là làm những việc gì đâu... Cho dù là bên trong Thùy Cung điện, hoàng đế kia hoang dã đến không kiêng nể gì, cũng không phải là không được.

Cùng suy nghĩ như vậy, lại không phải chỉ riêng mình hần.

Ôn Tử Nhiên nửa vui nửa mừng nửa lại vi diệu mà nghĩ, hoàng đế quả nhiên là chưa có ai mới chọn hần thôi, hôm nay đã có Dung Hàm Chi... Thậm chí theo ý trong lời hoàng đế, khả năng còn có cả Chu Hi.

Hai người này cho dù là nói về dung mạo phong độ hay là tài hoa mị lực đều vượt xa hần, nói vậy sau này công việc thừa hoan kia sẽ không đến lượt mình.

Lần trước làm trái ý hoàng đế, mới chỉ thổi tiêu cho y một nửa, đã bị thao làm đến không thể khép chân, eo càng giống như bị bẻ gãy, ngủ trên long sàng một đêm, ngày hôm sau lúc được đưa ra cung vẫn còn hỗn loạn, liên tục mấy ngày đều đau thắt lưng đau mông đau chân, đi đường cũng đi không nổi.

Liên hiềm khi thật sự cáo bệnh ở nhà hai hôm.

Trái lại hoàng đế cũng ưng thuận, còn ban được, thật vất vả mới có dịp phu nhân qua đến ngồi ngay đầu giường bệnh của mình, mở ra hộp gấm mà trong cung đưa tới kia.

Ngăn đầu chính là một cái lộc nhung phẩm cách vô cùng tốt, phu nhân chặc chặc tán thưởng nói không hổ là đồ trong cung gì gì đó.

Ôn Tử Nhiên cười cười, trong lòng lại có chút không biết làm sao mà nghĩ, lộc nhung vốn là được vị tráng dương bổ khí huyết, hoàng đế này thật đúng là... ban thuốc mà cũng thập phần chế nhạo.

Còn đang suy nghĩ, thì phu nhân đã mở ra ngăn thứ hai, chần chờ nói: “Đây là...”

Bỗng dung mắng một câu rồi ném vào trong lòng hần, đỏ mặt kêu lên: “Bệ hạ thật là quá không đứng đắn!”

Ôn Tử Nhiên mở mịm mở ra, lại nhìn thấy một cái hốt tiên hùng mãnh đầy gai (Hốt tiên:jj của hốngha), nhất thời xấu hổ đến đỏ mặt.

Đây đâu phải chỉ là không đứng đắn mà thôi...!

Hốt tiên kia hần thật sự là không dám nhìn đến lần thứ hai, liền ném vào trong góc kho, ngay cả phu nhân nói muốn ngâm rượu cũng không để ý tới.

Hoàng đế ban được quả thật là ám chỉ rõ ràng, gần như trêu đùa, để lộ chút ý tốt là muốn hần nghỉ ngơi cho khỏe, còn về chuyện sau khi khỏe thì làm cái gì, quả thật người ngoài khó nói.

Hần trốn ở nhà hai ngày, đến khi eo chân phục hồi được hơn nửa, cuối cùng cũng kiên trì quay về Hộ bộ, ngày ngày đến đúng giờ, sau khi đóng nha môn vẫn ở lại đến khuya như cũ.

Trái lại cũng có vài lần thiên tử tuyên triệu.

Sau lễ tế thiên đông chí phải khao thưởng bách quan đón năm mới, còn thêm việc Dung Hàm Chi chiến thắng về triều yết khuyết, triều đình muốn thưởng cũng phải có chừng mực rõ ràng, mỗi khi tuyên triệu, đều là vì việc công.

Chỉ là việc xấu của hoàng đế không ít, đã có tiền lệ, nên mỗi khi kề cận, hần đều lo lắng đề phòng.

Hoàng đế vẫn luôn tùy tâm sở dục không kiêng nể gì, cũng thường mặc kệ không quan tâm xem ban ngày tuyên đàm có dễ dàng bị người bắt gặp hay không.

Cho đến khi Dung Hàm Chi về triều, mỗi ngày hoàng đế đều bàn luận chiến sự với hần, nên cũng ít khi gặp mặt các thân tử khác.

Theo như lời đồn thì tất cả các kẻ địch, man di và các tiểu quốc không phù hợp quy tắc nằm quanh bản đồ Đại Yến đều được bàn đến một lần, mỗi khi thảo luận đến nỗi quên dùng bữa, đợi đến khi thái giám nhiều lần tấu thỉnh, mới vừa giữ Dung tướng lại cùng dùng cơm, thậm chí vài lần vì nhân nhượng khẩu vị của Dung tướng mà còn cho người đến tửu lâu ngoài cung mua đồ ăn vào.

Cho dù sự thật bên trong đó là thế nào, Ôn thượng thư rốt cuộc cũng nhẹ nhõm thở ra được một hơi.

60. Chương 60

Nhiếp Huyễn chưa từng nghĩ tới, lần đầu tiên lãnh hội nơi tửu lâu sở quán phong nguyệt của Đại Yến, lại sẽ là cùng đi với Dung Hàm Chi.

Hôm nay Dung Hàm Chi hừ một, y tâm huyết dâng trào, thật sự xuất cung.

Mặc dù nói là hàn môn, Dung gia cũng không phải là nghèo, chỉ là dòng dõi không hiển hách, nếu thật sự nghèo ngay cả cơm cũng không có ăn, làm sao lại có đệ tử đọc sách, càng không thể nào có nổi một trạng nguyên mười lăm tuổi.

Trước phủ thứ tướng đông như trẩy hội, xe ngựa tắc đường, nhưng đúng là như Nhiếp Huyễn tính trước, Dung Hàm Chi vẫn không kiên nhẫn trong mấy chuyện này, đều từ chối tiếp khách.

Nhiếp Huyễn liền lấy nhẫn ngọc trên tay, gọi thái giám tổng quản đang giả trang thành quản gia tiến lên giao cho tiểu tư.

Tiểu tư cũng khôn khéo có mắt nhìn, xem kĩ hoa văn chạm trên nhẫn, quay đầu đi vào bên trong, Nhiếp Huyễn liền đứng trong con hẻm xa xa chờ.

Vốn cho rằng Dung Hàm Chi sẽ cho lui mọi người mà ra đón y vào, lại chờ thật lâu không có động tĩnh, đến lúc mất kiên nhẫn, sờ sờ vị trí trống không của nhẫn ngọc trên ngón tay, mới nhớ tới nhẫn đã tháo rồi.

Đã thật lâu thật lâu rồi y cũng chưa từng chờ đợi người nào lâu như vậy.

Lại chờ thêm một lát, đang chuẩn bị quay đầu rời đi, bỗng nhiên có người nào đó từ sau lưng cầm tay mình, đem một vật lạnh lạnh đeo lên ngón tay y, Nhiếp Huyễn lắp bắp kinh hãi, xoay người liền nhìn thấy Dung Hàm Chi mặc một bộ cẩm y đỏ bạc mỉm cười nhìn mình, một tay nắm tay y, tay còn lại cầm chiếc nhẫn ngọc đeo lên tay y.

Nhiếp Huyễn kinh ngạc, hồi lâu mới nói: “Sao Dung khanh lại...”

Dung Hàm Chi trả lại nhẫn ngọc về vị trí trên ngón tay hoàng đế, lúc này mới buông tay hoàng đế ra, dựng thẳng một ngón tay lên môi làm thành một dấu hiệu im lặng, nói: “Trong phủ thần thật sự rất ồn ào, cho rằng bệ hạ cũng sẽ không thích, sau này chuyện xuất cung còn bị người bàn luận, nhiều việc không có lợi. Không bằng thần tự mình đi ra, bệ hạ muốn đi nơi nào, thần đi cùng bệ hạ là được.”

Nhiếp Huyễn nhìn hắn một chặp, lại cúi đầu nhìn nhẫn ngọc trên tay mình, chậm rãi cười rộ lên, nói: “Làm khó cho Dung khanh phải suy nghĩ chu đáo, như vậy cũng rất tốt. Trẫm ít khi xuất cung, nên cũng không biết trong kinh thành có chỗ nào đáng đi, không bằng Dung khanh làm chủ là được.”

Dung Hàm Chi vốn tính tình có chút khoa trương, ngay cả màu trang phục cũng tương đối diễm lệ, như vàng nạm ngọc, xứng với ngũ quan của hắn, quả thật chói sáng lóa mắt như phượng hoàng, hoàn toàn không giống với phong cách thanh nhã của đám đệ tử thế gia như là Chu Hi vậy, cũng bởi vì như vậy mà thường bị đám thế gia châm biếm là dòng dõi nông cạn.

Nhiếp Huyễn lại là thích cực, bị một thân cẩm y đỏ bạc của hắn thu hút đến không dời được mắt.

Lúc phục hồi tinh thần, đã bị Dung Hàm Chi đưa vào bên trong thanh lâu,

Thiên tử Đại Yến dĩ khóc dĩ cười nghĩ, y nghĩ làm sao mà lại cho rằng Dung Hàm Chi sẽ để ý đến miệng đời? Bị người nhìn thấy hoàng đế cải trang vi hành để phủ của hắn cũng sẽ tốt hơn nhiều so với bị người bắt gặp thiên tử đương triều cùng đi dạo kỹ viện với thứ tướng chứ.

Nhịn không được mà nheo mắt nói: “Dung khanh hồ nháo, chẳng lẽ trong kinh thành lại không có chỗ nào nên đi hơn hay sao? Sao lại dám đưa trẫm đến nơi tam giáo cửu lưu như thế này.”

Dung Hàm Chi cười cười nháy mắt với y: “Lời này của bệ hạ sai rồi, theo thần thì, trong kinh thành này, sẽ không có nơi nào đáng đi hơn nơi này, nói vậy là bệ hạ cũng chưa từng lĩnh hội qua đúng không?”

Nhiếp Huyễn sững sờ.

Đúng là như vậy, y sống hai đời lẽ ra cũng được xem như là hoang dã, lại đúng là chưa từng đến những chỗ thế này.

61. Chương 61

Cùng dạo kỹ viện với một thần tử khiến cho tâm y gần như mê luyến, thật sự là một kinh nghiệm thập phần huyền diệu.

Không nơi nào tai mắt tinh thông như những nơi tần lâu sở quán này, vừa nghe nói hôm nay Dung tướng vốn đang chiếm hết thánh quyền đến, tất nhiên là mang ra đội ca múa đàn nhạc tốt nhất, tất cả hoa khôi cũng được đưa tới hết, mà Nhiếp Huyễn đáng vẻ phong lưu trang phục hoa quý, mới nhìn đã biết xuất thân bất phàm, chỉ là đang độ tuổi nhược quán, cho nên bị xem thành hậu bối của Dung Hàm Chi hoặc là đệ tử sĩ tộc nhà nào.

Nhiếp Huyễn vốn cho rằng người trong hoan quán đều là đầy mặt phấn son giọng nói đông đưa, lần này trái lại quả thật được mở mắt, nhìn ngắm vô hạn phong tình kiều mỹ, không khỏi chặc chặc lấy làm kỳ.

Cũng ôm một thiếu nữ phong tư thanh diễm đoạn tranh tao nhã đặt lên đùi, cười nói: “Làm cho tiểu nương tử thất vọng rồi, ta lại không mang họ Dung, Quảng Xuyên huynh cũng không phải là sư trưởng nhà ta, hẳn cùng ta vai vế ngang nhau.”

Tiểu nương tử tên là Tố Nguyệt kia thập phần mất tự nhiên mà dùng quạt che nửa bên mặt cười trốn bàn tay y: “Tay của công tử thật không có quy củ gì cả, không biết công tử là đệ tử nhà ai, ở nơi nào?”

Dung Hàm Chi không chen vào, mỉm cười mặc cho các nàng đoán.

Nhiếp Huyễn nhướn mày, nói: “Họ Cao, Cánh Lăng Cao thị.”

Mấy vị hoa khôi trao đổi ánh mắt với nhau, chưa từng nghe thấy trong các sĩ tộc đương triều có cái tên Cánh Lăng Cao thị; trái lại Dung Hàm Chi lại ngẩn người, hắn nhớ rõ Cánh Lăng là cố đô của tiền triều, Cao thị cũng là quốc họ của tiền triều, không biết hoàng đế vì sao lại nói ra cái dòng họ và địa phương này, dừng một chút lại nghĩ tới thân mẫu của hoàng đế là họ Cao, hai ngày trước còn nhắc đến một đoạn chuyện về hoàng đế Thái tổ phái binh vây, Cánh Lăng Cao thị phải diệt quốc, liền uống thêm hớp rượu.

Lại nghe một tiểu nương tử xinh đẹp cười khúc khích nói: “Công tử tuổi trẻ phong lưu như vậy, chẳng lẽ là tình nhân của Dung tướng hay sao?”

Tố Nguyệt nghe vậy cũng cười rộ lên: “Ngọc Thiệu, người đừng nói lung tung, nếu đúng là như vậy, Minh Trúc kia chẳng phải là sẽ thương tâm đến chết hay sao?”

Khó có được khi nào Dung Hàm Chi lại ra vẻ xấu hổ, cầm quả nho nhét vào trong miệng Ngọc Thiệu: “Tiểu nương tử chớ có nói bậy, vị này chính là khách quý của bốn tướng.”

Trong lòng Nhiếp Huyễn lại thập phần vi diệu, hỏi Tố Nguyệt: “Minh Trúc là ai?”

Tổ Nguyệt liếc mắt nhìn Dung Hàm Chi, che môi cười hỏi ngược lại: “Công tử quả thật không phải là tình nhân của Dung tướng sao? Người nói không phải đi, thì ta mới nói cho người nghe.”

Lại thêm một chất giọng trong trẻo cười nói: “Dung tướng đến a, một năm này làm ta nhớ muốn chết.”

Chất giọng của nam nhân.

Nhiếp Huyễn thập phần kinh ngạc giương mắt nhìn, một thanh niên mặc áo dài màu trắng sáng đã đến trước cửa, hai mắt tỏa sáng nhìn Dung Hàm Chi.

Nhiếp Huyễn hiểu rất rõ ý tứ trong ánh mắt kia, càng trở nên kinh nghi.

Dung Hàm Chi lại chỉ lắc đầu, cười nói: “Minh Trúc, sao người lại vẫn còn ở nơi này? Năm ngoái không phải đã nói với người, nếu như muốn chuộc thân thì đến phủ ta lấy bạc sao?”

Minh Trúc đi thẳng về phía hắc, dịu giọng nói: “Sợ đến khi Dung tướng trở về, tìm không thấy ta.”

Tổ Nguyệt cầm quạt lụa chỉ chỉ Minh Trúc, nhỏ giọng nói với Nhiếp Huyễn: “Kia, chính là Minh Trúc, tình nhân của Dung tướng.”

Nhiếp Huyễn hơi hơi nheo mắt, chậm rãi bật cười, nói: “Thật sự là không nghĩ ra....Nguyên lai Quảng Xuyên còn có sở thích như vậy.”

Y quả thật không nghĩ tới, dung mạo diễm lệ như Dung Hàm Chi, lại là thích chuyện long dương phong nguyệt, lập tức hiểu rõ vì sao vừa rồi mấy vị tiểu nương tử kia đều cho rằng y là tình nhân của Dung Hàm Chi, Minh Trúc này cũng có một dáng vẻ phong lưu, tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều so với y.

Trái lại ngũ quan thì không thể nói rõ là đẹp như thế nào, nhưng nhìn kỹ lại, đúng là không một chỗ không tốt, đứng nơi đó tạo nên một vẻ tiêu sái phong lưu khác biệt, dáng vẻ lại còn thập phần khiến người thương yêu.

Nhiếp Huyễn chăm chú đánh giá kỹ càng, lại cười nói: “Thì ra Quảng Xuyên đúng là thật thích như vậy.”

Dung Hàm Chi vừa cười vừa khoát tay, cũng không giải thích.

Chương 70

Minh Trúc đi tới, vô cùng tự nhiên mà ngồi xuống đùi Dung Hàm Chi, Dung Hàm Chi cắn vành tai hắc, cũng không biết nói những gì, sắc mặt thanh niên lập tức trắng bệch, hốc mắt lại đỏ, hít hít mũi đứng lên lập tức bỏ đi.

Nhiếp Huyễn nhìn xem đến tò mò, hỏi Dung Hàm Chi: “Quảng Xuyên, tình nhân của người làm sao vậy?”

Dung Hàm Chi cười nói: “Ta nói với hắc tuổi đã không còn nhỏ nữa rồi, cho dù có làm gì cũng tốt hơn lưu lạc những nơi phong trần như thế này, là một đại nam nhi, cả ngày cứ làm mấy chuyện này cũng không phải là tốt, ta sẽ lập tức chuộc thân cho hắc, kêu hắc đi kiếm việc làm.”

Ngọc Thiều đã thay thế Minh Trúc ngồi vào lòng Dung Hàm Chi, nghe như vậy thì cười nói: “Dung tướng thật cứng lòng, Minh Trúc tâm tâm niệm niệm chỉ nhớ đến người, người lại ngại xuất thân phong trần của hắc sao?”

Dung Hàm Chi lắc đầu cười nói một câu: “Hắc không giống với các người.” Sau đó cũng không nhắc tới Minh Trúc nữa, ngược lại nhìn hoàng đế nói đủ các loại ưu điểm của những nơi yên hoa như thế này: “Cao công tử nghe ta nói, nơi yên hoa thế này không phải chỉ có yên hoa, mà mỹ nhân muôn màu, hơn nữa ca vũ chính là nhất tuyệt, những nơi tầm thường không thể so được.”

Dừng một chút lại nói: “Càng hay hơn chính là đồ nhắm rượu cũng không hề kém hơn Thiên Hương lâu. Năm đó khi bốn tướng vừa hồi kinh làm binh bộ thị lang, thích nhất chính là lúc Lưu thượng thư làm chủ mời bọn ta đến nơi này, không chỉ có mỹ nhân ca múa làm rung động lòng người, các đồng nghiệp đều không động đũa, một mình ta chiếm tiện nghi hết toàn bộ đồ nhắm rượu.”

Nhiếp Huyễn cùng mấy vị tiểu nương tử kia đều bị lời nói này chọc cười.

Đã thấy tú bà sắc mặt không tốt đi vào nói: “Dung tướng, Trương trung thừa mang theo người đến, muốn gọi hoa khôi tiếp rượu, ngài xem ngài và vị công tử này có nên chọn hai vị giữ lại, còn lại, để ta mang đi hầu hạ Trương trung thừa?”

Dung Hàm Chi không trả lời, vẻ xa xăm liếc nhìn Nhiếp Huyễn.

Hoàng đế cười rộ thành tiếng: “Thật khó lường, đi uống rượu hoa lại gặp ngự sử trung thừa, Quảng Xuyên vẫn nên chịu thua đi, nếu không ngày mai lâm triều là phải đối mặt với tấu chương buộc tội.”

Dừng một chút, lại như nhớ ra chuyện gì, mới nói: “Trương Tông Lượng hẳn, không phải là tỷ phu của Chu... thừa tướng sao? Đi uống rượu hoa như vậy, thật không sợ vị thê đệ kia của hắn không vui sao.”

Nói được một nửa mới nhớ tới hiện giờ mình đang là Cánh Lăng Cao công tử, không nên gọi thẳng tên họ của thừa tướng đương triều trước mặt mọi người như vậy.

Tổ Nguyệt đang ngồi trong lòng y nghe vậy thì cười khẽ một tiếng, dán lên bên tai y nói nhỏ: “Cao công tử mới vào kinh thành không lâu đúng không? Trương trung thừa đi uống rượu hoa cũng không ít đâu. Tiên phụ (tiên phụ là cha đã mất) nhà hắn là cố thừa tướng Trương Văn Túc công, lúc đó vô cùng thường thức Chu thừa tướng ngày nay cho nên mới nạp sính lễ cưới tỷ tỷ của thừa tướng cho hắn, vị nương tử họ Chu kia hình như lớn hơn Trương trung thừa ba tuổi. Hiện giờ đã hơi lớn tuổi một chút, tự nhiên không giữ được trượng phu nữa rồi.”

Nhiếp Huyễn vừa cười vừa nhéo nhéo vành tai Tổ Nguyệt: “Khiến cho tiểu nương tử phát hiện rồi, ta đúng là mới đến kinh thành chưa lâu, nếu không cũng sẽ không chờ đến bây giờ mới gặp được tiểu nương tử nha.”

Dừng một chút lại hỏi: “Vậy Trương trung thừa kia...thường xuyên tới chỗ các người sao?”

Ngự sử trung thừa chính là đứng đầu Ngự sử, đường đường là chức quan cầm đầu can gián, trái lại đúng là đi đầu công nhiên phiêu kỵ.

Nhiếp Huyễn cười lạnh trong lòng, bỗng nhiên bừng tỉnh, giương mắt nhìn Dung Hàm Chi.

Đã thấy Dung Hàm Chi cũng mỉm cười nhìn y, không đợi Tổ Nguyệt trả lời đã nói: “Trương Tông Lượng tham hoa háo sắc, trong kinh nào có ai không biết? Chỉ là phu nhân hắn cứ mặc kệ, cho nên dù Chu Hi có là thừa tướng cũng không thể ra mặt thay cho tỷ tỷ hắn mà thôi.”

Dừng một chút lại cười nói: “Như thế nào, lúc trước ta đã nói, trong kinh không có nơi nào hay hơn nơi này mà.”

Nhiếp Huyễn chậm rãi gật đầu: “Thật đúng là...rất có ý tứ.”

62. Chương 62

Trương Tông Lượng là Ngự sử trung thừa, cầm chắc đài gián, khiến cho Nhiếp Huyễn có muốn gây phiền hà cho ai cũng đều bị bó tay bó chân. Hôm nay Dung Hàm Chi tặng dao, tự nhiên y thập phần vừa ý mà nhận lấy.

Huống chi Trương Tông Lượng còn là tỷ phu của thân tỷ Chu Hi, nếu có thể kéo ngã hắn, tình cảnh của Chu Hi bên phía thế gia sợ là sẽ phải gian nan thêm nhiều, nhất tiền song điều.

Chỉ là, Dung Hàm Chi vẫn luôn luôn một dáng vẻ sang sảng thẳng thắn, bỗng nhiên lại vì y mà ra tay giữa cuộc triều đầu, khiến cho y cảm thấy thập phần mới mẻ.

Trên đường trở về đề cập tới, liền nghe thứ tướng của y cười nói: “Thần nhìn lão Trương Tông Lượng kia đã khó chịu từ lâu, lường trước bề hạ cũng nghĩ như vậy, cho nên sao lại không làm? Cùng đâu phải hắn chưa từng buộc tội thần đâu.”

Nhiếp Huyễn giật mình, đây ngược lại đúng thật là Dung Hàm Chi cố ý.

Trên đường lại nói chút chuyện linh tinh, Dung Hàm Chi nhắc tới trưởng tử hôm nay đã bắt đầu bàn việc hôn sự, Nhiếp Huyên nhớ tới Nhiếp Tuấn sang năm mới được sáu tuổi, cân nhắc trưởng nữ của mình ngược lại có thể hứa cho thứ tử của Dung Hàm Chi.

Bởi vì sắc trời cũng không còn sớm, Nhiếp Huyên quay về cung, tẩy đi một thân toàn mùi son phấn tửu khí, sau đó bắt đầu xem tấu chương tích tụ suốt nửa ngày không nhìn đến.

Một mặt xem, một mặt lại có chút thất thần mà nghĩ, thật không ngờ Dung Khanh của y lại yêu thích long dương phong nguyệt, như vậy trái lại cũng rất tốt, lưỡng trước diện mạo chính mình cũng tuyệt không kém cạnh so với Minh Trúc kia, cho rằng Dung Khanh hẳn cũng sẽ thích.

Chỉ là với tính tình Dung Hàm Chi, có lẽ không thích khuất phục người khác, này lại là phiền toái.

Nào có cái đạo lý đường đường là thiên tử lại cam nguyện nằm dưới.

Nhiếp Huyên ần ần thái dương, thở dài, cảm giác mê luyến này thật sự là phiền toái, nhưng, thích là thật thích, cho nên cũng phải cân nhắc.

Còn không bằng nói thẳng. Lưỡng trước tính tình Dung Hàm Chi thẳng thẳng sáng sủa, quả thật nếu nguyện ý thì cũng không có gì khác người, nếu như không muốn thì y cũng không ép buộc là được.

Chỉ là cảm thấy thập phần khó mở miệng.

Lại thở dài, phê vài chữ lên tấu chương trước mắt, rồi lấy một bản tấu khác.

Nét chữ thanh tú rõ ràng ánh vào trong mắt, vừa nhìn liền biết là bút tích Ôn Tử Nhiên.

Liền nhớ tới lúc ban được cho hắn, khéo miệng không nhin được mà nhếch nhếch.

Bỗng nhiên lại nhớ đến hôn sự trưởng tử của Dung Hàm Chi.

Bỗng nhiên ngẩng đầu, nói với thái giám bên cạnh: “Đi, đem bản hôn sự của mấy thế gia tới.”

Sáng hôm sau vừa hạ triều, thái giám truyền chỉ liền vội vàng gấp gấp đến Hộ bộ, mỉm cười tủm tỉm truyền đạt khẩu dụ tuyên triệu của Hoàng đế đến vị Hộ bộ thượng thư kia.

Ôn Tử Nhiên liếc nhìn ánh sáng trong lành bên ngoài, trong lòng thầm nói, không phải truyền đến Noãn các, chắc là không có chuyện gì.

Lại không biết vì sao bị đưa đến Ngự hoa viên, rẽ tới rẽ lui đến một góc hoang vắng, Ôn Tử Nhiên đang do dự, vòng qua hòn giả sơn, một đôi tay mạnh mẽ vươn ra, một bàn tay bịt miệng hắn, một ôm eo hắn, lôi vào phía sau hòn giả sơn.

Ôn Tử Nhiên kinh hãi muốn chết, theo bản năng muốn la lên, tuy rằng bị bịt miệng, nhưng động tĩnh cũng rất lớn, thái giám kia lại làm như không nghe thấy, cúi đầu thản nhiên rời đi.

Trong lòng Ôn Tử Nhiên chợt lạnh, liền nghe một giọng nói quen thuộc kề sát bên tai cười cười: “Ái khanh nhỏ giọng chút, nếu có người tới thì biết làm sao đây?”

Giọng điệu ôn nhu, động tác lại thô bạo, đặt hắn tựa lên hòn giả sơn, thò tay liền cầm lấy đai lưng hắn.

Ôn Tử Nhiên vội vàng nắm cái tay kia lại, một tay khác thì lôi cái bàn tay đang bịt miệng mình ra, thở hổn hển nói: “Bệ hạ, sao lại...”

Nhiếp Huyên cúi đầu nhìn hắn nắm chặt cổ tay mình, chắc một tiếng xoay tay nắm ngược lại, cầm luôn cổ tay kia của hắn, nhắc lên, gom hai cổ tay vào cùng một bàn tay bóp chặt, cười nói: “Hôm nay...chúng ta đổi cách chơi.”

Vừa nói vừa thò vào bên trong y bào của hắn, muốn cởi đai lưng.

Ôn Tử Nhiên trợn tròn mắt, chỉ là hai tay bị nắm chặt, không giãy dụa được, chỉ có thể run giọng kêu: “Bệ hạ....!”

Đã mang theo tiếng nước nở.

Nhiếp Huyền cúi dài lưng hẳn, để mặc cho quần dài xoát một tiếng rơi xuống mắt cá chân, lộ ra cặp đùi trắng tấp trắng nõn.

Lại dán sát vào bên tai hẳn cười nói: “Đã bảo người đừng có lớn tiếng như vậy, khiến thị vệ tuần tra tới, mặt mũi liền khó giữ rồi.”

Nước mắt Ôn Tử Nhiên lập tức rơi xuống.

Bạn này hay khóc quá, nhưng mà thôi, về sau tác giả sẽ có phiên ngoại riêng, cấp cho con dân bị ngập chết trong nước mắt của bản một cái công đạo, ha ha.

63. Chương 63

Ngón tay hoàng đế mò đến hậu huyệt liền muốn xâm nhập vào bên trong, đầu ngón tay ẩm áp khô ráo, không ngửi được mùi hoa quế ngọt nị thường ngày, cả người Ôn Tử Nhiên đều phát run, nhỏ giọng nức nở: “Dau.”

Nhiếp Huyền chớp mắt, cẩn cẩn lên vành tai mềm mọng của hẳn cười nói: “Lần trước rõ ràng làm cho trẫm thao đến không thể khép, lần này sao lại chặt như vậy...Nhắc mới nhớ, được lần trước trẫm đưa cho ái khanh dùng tốt không?”

Ôn Tử Nhiên đầu gối hoàng đế sẽ nhắc tới chuyện này, nhất thời cũng quên mất hai chân còn trần trụi trong gió lạnh có bao nhiêu xấu hổ, khóc thút thít nói: “Bệ hạ, bệ hạ bắt nạt thần thì thôi....còn...còn ban những thứ....là xem thần thành thứ gì!”

Trái lại Nhiếp Huyền là lần đầu tiên thấy hẳn có chút nóng nảy, cảm thấy vô cùng thú vị, ngón tay thon dài không từ bỏ ý định, vẫn cứ chui vào trong hậu huyệt, lại nói: “Lần đầu cũng đã nói với ái khanh, làm việc này là vì luyện mộ phong thái của ái khanh, tuyệt đối không phải là bắt nạt, sao lại không nhớ rõ như thế? Còn về hai vị được kia...”

Nhiếp Huyền dừng một chút, cười thêm sâu xa mà nói: “Chẳng lẽ ái khanh lại không thích sao? E là chưa hiểu được tác dụng của nó rồi....Ngày khác nếu có rãnh, trẫm đến phủ ái khanh, dạy người cách dùng một chút – nhất là cái lộc nhung kia, nhất định có thể làm cho ái khanh dục tiên dục tử.”

Ôn Tử Nhiên ngẩn người, một lát sau mới kịp phản ứng, nghe hoàng đế nói ngày càng kỳ lạ, vừa tức lại vừa vội, đỏ mặt thút tha thút thít, lại thật tránh thoát khỏi hoàng đế, cúi lưng muốn kéo quần.

Bị ôm eo nhắc lên, kéo lại.

Nhiếp Huyền chặc một tiếng, tay còn lại dùng sức bóp lên bắp đùi trơn bóng căng cứng của hẳn mấy cái: “Ái khanh thật dễ nổi giận mà.”

Thanh âm lạnh lùng, không mang ý cười.

“Lần trước đúng là trẫm có chút quá đáng, đã lâu rồi không động vào ái khanh, để cho ái khanh nghỉ ngơi cho tốt. Trái lại không nghĩ tới, tính tình của ái khanh lại dễ sinh giận như vậy a.”

Ôn Tử Nhiên có chút sợ hãi sự tức giận rõ ràng này của hoàng đế, tuy rằng vô cùng xấu hổ giận dữ, nhưng vẫn nhất thời không dám làm gì thêm.

Vốn dĩ cho rằng hiện nay hoàng đế quan hệ mật thiết với Dung Hàm Chi, sau khi hưởng qua một nhân vật chói lọi rực rỡ kinh tài tuyệt diệu như vậy, thì sẽ không còn quay đầu muốn ăn món ăn không hương vị còn già cả như hẳn đây nữa, cho nên lần này đến cũng không nghĩ gì nhiều, cho rằng là công sự mà thôi.

Vạn vạn không ngờ tới hoàng đế không chỉ không có ý nghĩ bỏ qua cho hẳn, mà còn lần sau đa dạng quá phạm hơn cả lần trước, lần trước là ban ngày tuyên dâm lại còn ở ngay trong Noãn các, hôm nay trời còn sáng tỏ, lại muốn ăn hẳn làm chuyện đó ngay sau hờn giả sơn!

Ôn Tử Nhiên hần tuy rằng không thuộc dòng dõi hiển hách gì, nhưng cũng là xuất thân từ sĩ tộc, thưở nhỏ đọc sách học lễ, làm việc cơ hồ cũng không dám chênh mảng, lần trước hoàng đế uy bức lợi dụ cũng không thể bắt hần phẩm tiêu cho đến tận cùng, hôm nay sao có thể chịu đựng được thú chơi mới càng quá phận hơn của hoàng đế.

Tính tình hần vốn dĩ nhất gan, giờ phút này tức giận xấu hổ phần nộ đều toàn bộ nhảy ra, toàn thân run rẩy không thể kìm chế, nước mắt càng là không ngừng lại được, từng giọt dọc theo đường cong cằm mà rơi xuống, cơ hồ thấm ướt cổ áo và vạt áo trước.

Lại nghe thấy hoàng đế ghé vào tai gần lên từng chữ: “Quỳ xuống, tự nhếch mông lên.”

Ôn Tử Nhiên tất nhiên là không chịu, lại tránh né, bị hoàng đế ngắt nhéo lên trên bắp đùi, đau đến ai ai kêu lên.

Hần vốn vẫn cảm lại còn sợ đau, da thịt nơi bắp đùi phá lệ mềm mại, sao có thể chịu được.

Lại nghe thấy giọng nói hoàng đế càng thêm lạnh lẽo mà nói: “Nghe lời.”

64. Chương 64

Ôn Tử Nhiên rơi nước mắt như mưa, Nhiếp Huyễn bỗng nhiên vươn tay lên mặt hần, dùng ngón cái lau hốc mắt, nhìn vết ướt đầy tay, cười nói: “Ái khanh năm nay cũng đã ba lăm rồi đi...Nếu trẫm nhớ không lầm, trưởng nữ ái khanh sang năm đã phải xuất các (xuất các: gả)? Còn khóc thành như vậy, có xấu hổ hay không?”

Ôn Tử Nhiên run lên một chút, mím môi không lên tiếng, nước mắt lại càng không khống chế được rơi xuống càng nhiều thêm.

Sao có thể không xấu hổ? Tới tuổi này rồi, nhi nữ đều sắp bàn chuyện cưới hỏi, mà còn phải bị người lặn qua lộn lại chơi đùa đa dạng, giang rộng hai chân để cho một nam nhân khác thao làm đến nỗi khép cũng không khép lại được.

Hoàng đế trẻ tuổi phong lưu, còn hần thì đã sớm không còn ở cái tuổi phóng túng nữa rồi.

Cố tình hoàng đế chính là hoàng đế, rõ ràng là hần cự tuyệt không nổi mà.

Bàn tay Nhiếp Huyễn vẫn còn đang xoa nắn trên bắp đùi, lâu lâu lại nhéo nhéo một cái, Ôn Tử Nhiên trắng nõn, bắp đùi là nơi thường xuyên không gặp nắng lại càng thêm trắng đến lóng lánh, bởi vì tuổi tác không còn nhỏ, da thịt đã không còn căng đầy đàn hồi như khi trẻ, khi ngắt nhéo lại phá lệ mềm mại, cũng càng dễ để lại dấu.

Nhiếp Huyễn thấy hần quả thật là không có ý định quỳ xuống, liền đẩy hần lên trên hòn giả sơn, vết lồi trên núi giả dựng lên thất lưng, Ôn Tử Nhiên kêu rên một tiếng, hai mắt đỏ oạch ướt đầm, hết như con thỏ, ngược nhìn hoàng đế.

Nhiếp Huyễn lôi cái trap bạc kia ra, vỗ vỗ lên trên mặt hần, ôn thanh nói: “Tại sao lại không chịu nghe lời?”

Ôn Tử Nhiên thập phần ủy khuất liếc nhìn hoàng đế, khóc thút thít một chút, lại vẫn yên lặng như cũ không trả lời.

Nhiếp Huyễn nhấn lên cơ quan trên nắp hộp, hương thơm hoa quế lập tức tràn ra, y để chiếc trap bạc kia ngay trước tầm mắt Ôn Tử Nhiên, cười khê một tiếng, nói: “Người còn khó xử lý hơn cả Chu Hi, hần là tính tình ngoan cố, người ngược lại là eo cốt mềm, nhìn thì có vẻ nhất gan, nhưng giáo hoạt nhất lại chính là người... Trưởng nữ hứa hôn với Túc Mặc Trương thị, thứ nữ lại nghị thân với trưởng tử của Dung khanh... Trương Tông Lượng sao lại không thối hôn với người chứ.”

Dừng một chút lại nói: “Hay là, các người cảm thấy, dù sao thì thế gia sau khi xảy ra việc của Tàn Hiên kia thì đã không còn mặt mũi, không bằng nhân dịp lung lạc luôn Dung tướng đang hưởng thánh quyền kia?”

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc nhìn hoàng đế.

Nhiếp Huyễn trầm trầm cười một tiếng, khép tráp bạc kia lại: “Trẫm vẫn đang suy nghĩ, người đến cùng là muốn trên bờ quan sát thế gia và hoàng quyền, hay là... Ôn khanh của trẫm, thực ra mưu đồ càng lớn? Khó trách lúc trước người đắc tội Chu Hi thì làm đến lưu loát, kêu người làm Lại bộ thượng thư đắc tội thế gia, người trái lại không dám làm.”

“Chu Hi có biết thứ nữ của người muốn nghị thân với trưởng tử của Dung Hàm Chi không? Trẫm đoán là... không biết đúng không?”

Ôn Tử Nhiên nhất thời quên luôn cả khóc, nhìn nhìn tiểu ý nghiền ngẫm của hoàng đế, bỗng nhiên rùng mình.

Nhiếp Huyễn vươn một cánh tay để sát vào gáy hắn, chậm rãi nói: “Muốn thay thế Chu Hi thành đại sự sao? Thế gia hôm nay hoảng sợ không thôi, người nếu có giao tình với Dung khanh, đến lúc thích hợp có thể lung lạc Dung khanh, một cước đá văng Chu Hi, Ôn thượng thư liền trở thành Ôn thừa tướng rồi.”

Gương mặt Ôn Tử Nhiên trắng bệch, kinh hoàng nhìn hoàng đế.

Nhiếp Huyễn cầm tráp bạc đặt vào tay hắn, hắn nắm lại theo bản năng, đang muốn cúi đầu nhìn, đã bị hoàng đế niết cầm.

Nhiếp Huyễn chăm chú nhìn hắn, chặc chặc cảm thán: “Thật sự là lê hoa đái vũ, gầy yếu vô tội biết bao nhiêu a, nhìn mà thương xót...ngay cả trẫm cũng thiếu chút nữa là bị người gạt.”

Ôn Tử Nhiên run giọng nói: “Bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn ngắt lời hắn, chậm rãi nói: “Tính tình kiên cường khí khái đương nhiên sẽ làm cho người nhịn không được mà muốn chinh phục, nhưng lấu cá thâm trầm giả heo ăn hổ, lại càng làm cho người khác muốn ngừng mà không được a... Vốn đã trơn như vậy rồi, chắc cũng không cần cao chi nữa đâu, đúng hay không?”

Ôn Tử Nhiên trợn mắt ra sức lắc đầu: “Không, không thể...”

“Vậy người tự mình làm.” Nhiếp Huyễn buông cầm hắn ra, chỉ chỉ vào tráp bạc đã giao vào tay hắn.

Ôn Tử Nhiên nhìn nhìn tráp bạc trong tay, đương nhiên hiểu rõ hoàng đế nói tự mình làm là có ý gì, nước mắt lại bắt đầu rơi rơi.

Nhiếp Huyễn cười khẽ một tiếng, chôn mặt vào càn cổ hắn cắn một ngụm, cười nói: “Cho dù ái khanh có mưu đồ thế nào, chiếu thư báii tướng cũng cần có ngọc tử của trẫm, nếu như người ngoan ngoãn nghe lời, trẫm sẽ suy xét, nếu vẫn nhất quyết không nghe... Trẫm, không bằng tiếp tục dùng Chu Hi.”

65. Chương 65

Ôn Tử Nhiên hạ thân trần trụi, bị hoàng đế vây trước hòn giả sơn, run tay mở nắp tráp bạc chứa cao chi, nước mắt rơi xoành xoạch.

Nhiếp Huyễn không thèm để ý, chậm rãi cởi bỏ đai lưng của hắn, thò tay vào bên trong vạt áo, xoa nắn lên vòng eo mẫn cảm mềm mại.

Ôn Tử Nhiên theo bản năng muốn tránh đi, lại bị giam vào giữa hai tay hoàng đế, tập trung nhìn kỹ lại, y quan (y quan, y là quần áo, quan là phần chụp lên trên búi tóc) của hoàng đế vẫn nghiêm nhiên không loạn, nhìn lại chính mình, khóc càng thêm lợi hại, thút thít nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, bệ hạ tạm tha, tha cho ta đi...”

Nhiếp Huyễn dựng thẳng một ngón tay: “Hoặc là, người tự mình quỳ xuống, nhếch mông lên cho trẫm thao.”

Lại dựng lên thêm một ngón tay: “Hoặc là, người tự bôi trơn cho tốt, chúng ta thử tư thế đứng chơi.”

Ôn Tử Nhiên vừa khóc vừa lắc đầu quầy quầy, Nhiếp Huyễn có chút mất kiên nhẫn, dán lên tai hắn thối một hơi: “Hay là, trầm kêu thêm mấy thị vệ tuần tra đến, để cho bọn họ giữ chặt người lại.”

Ôn Tử Nhiên khóc đến thở không ra hơi, trợn to mắt nhìn hoàng đế.

Nhiếp Huyễn cười nhạo một tiếng, giả vờ như thật sự sắp gọi người, Ôn Tử Nhiên vội nói không cần, tựa như hạ quyết tâm rồi vậy, nhắm mắt chậm rãi quỳ xuống.

Nhiếp Huyễn bật cười, đang muốn lui về sau hai bước để cho hắn bày xong tư thế thuận tiện, Hộ bộ thượng thư lại run tay mở ra vạt áo dưới cửa y, chui vào.

Hơi thở nóng ảm cách lớp vải dệt phả lên trên tính khí còn đang say ngủ, Nhiếp Huyễn có chút kinh ngạc, lập tức liền cảm thấy thứ gì đó cách lớp quần đang liếm lên phần đầu tính khí, cảm giác nóng ướt của đôi môi hậu tri hậu giác lần tới.

Nhiếp Huyễn đầu tiên là kinh ngạc, gần như lập tức thỏa mãn mà thở dài, vén lên vạt áo nhìn Ôn Tử Nhiên chôn mặt vào giữa khối y, trầm trầm cười một tiếng, nói: “Ái khanh...quả thật gian hoạt.”

Vừa nói vừa nâng tay rút cây trâm bằng sừng tê giác trên mái tóc hắn, khiến cho một đầu tóc dài xỏa tung, năm ngón tay cắm vào mái tóc, nâng lên gáy hắn nhấn mạnh vào giữa khối mình một cái: “Đã vậy người cần phải...liếm kỹ cho trầm.”

Chiều mùa đông, Ngự hoa viên thật sự tĩnh lặng, phía sau hòn giả sơn, lại là một cảnh xuân sắc nóng bỏng.

Ôn Tử Nhiên giày còn vướng trên chân, quần lại cởi đến mắt cá, cặp chân dài thẳng tắp trắng như tuyết trần trụi quỳ trên mặt đất tối đen, mái tóc dài buông lơi, tà áo hồ hững, để lộ hơn nửa bả vai.

Hắn gian nan mở lớn miệng, chỉ cảm thấy cơ mặt căng nhức, nước miếng không kịp nuốt chảy dọc theo khoeo môi xuống dưới, thấm ướt một mảng trên cần cổ thon dài, cũng làm ướt đầm cả cây cự vật dử tợn đang không ngừng ra vào trong miệng.

Nhiếp Huyễn cũng không hề ôn tồn kiên nhẫn như lần trước dụ hắn thối tiêu cho mình, chỉ ấn chặt gáy hắn liên tiếp đỉnh đưa, tính khí kia mỗi lần đều đỉnh thẳng vào yết hầu, kích thích cho khoang miệng co rút từng đợt muốn phun ra, lại làm cho phần đầu tính khí càng thêm trở nên thư sướng.

Trong lúc đưa đẩy, còn không quên trêu đùa: “Ái khanh lần trước còn nói... không biết thối tiêu... Này không phải là, làm rất tốt hay sao?”

Ôn Tử Nhiên vẫn khóc thút thít, đáp không nên lời.

Chỉ cảm thấy tốc độ đưa đẩy của hoàng đế lại tăng nhanh hơn, tính khí nóng bỏng trong miệng nẩy lên, nhất thời đại kinh thất sắc, không quan tâm gì nữa, chỉ giẫy dụa muốn lui ra sau.

Nhiếp Huyễn sao có thể để hắn toại nguyện, một tay giữ chặt vai hắn, một tay ấn lên gáy, cắm thẳng vào nơi sâu, đè lên yết hầu hắn mà xuất tinh, lúc này mới cảm thấy mũi mũi rút ra.

Trong đầu Ôn Tử Nhiên oong lên một tiếng, bị hoàng đế làm cho nghẹn đến không thở nổi, nuốt xuống theo bản năng, hậu tri hậu giác nhận ra chính mình vừa mới nuốt cái gì, cả người lập tức không khỏe, ho sặc muốn ói.

Nhiếp Huyễn tay mất lạnh lẽo, một phen nắm cầm hắn đóng chặt lên trên, nghe được tiếng khớp hàm trên dưới đụng nhau lách cách, lúc này mới thở hỗn hển nhìn hắn.

Cho đến khi gương mặt Ôn Tử Nhiên đỏ bừng, hầu kết chậm rãi lên xuống vài lần, mới buông lỏng tay ra.

Ôn Tử Nhiên lập tức ngồi bệch xuống đất, vừa ho sặc vừa khóc.

Nhiếp Huyễn sờ sờ gương mặt rửa nước mắt của hắn, chặc một tiếng: “Ái khanh chớ nên không biết điều...Tinh thủy của trầm quý giá cỡ nào, người khác muốn ăn cũng không có đâu.”

Ôn Tử Nhiên miệng đau lưỡi tê, trong miệng đều là hương vị tanh nồng của tinh thủy, khóc đến cơ hồ tắt thở.

Nhiếp Huyễn ung dung nhìn hắn một lát, lại ôm ngang hắn lên khỏi mặt đất, bế đi.

Ôn Tử Nhiên không biết y muốn ôm mình đến nơi nào, chỉ mới nghĩ đến bản thân áo quần không chỉnh hạ thân hồn độn sắp bị hoàng đế ôm ra ngoài, trước mắt tối đen, cam chịu mà chôn mặt vào lòng hoàng đế âm thầm rót nước mắt.

Tóc dài rũ xuống, phủ lên nửa bên mặt và bờ vai,

Mới khóc ướt một vạt nhỏ long bào trước ngực y, đã nghe âm thanh cửa điện mở ra đóng lại, hoàng đế đặt hẳn lên chiếc giường không biết nằm trong thiên điện nào, quay đầu ra ngoài phân phó gì đó.

Ôn Tử Nhiên liếc nhìn thấy trên giường có chăn gấm, không quan tâm gì hết liền kéo lại bọc lên người.

Không bao lâu Nhiếp Huyễn đã quay về bên giường, đưa tay về phía hắn nói: “Ái khanh hầu hạ ân cần như vậy mà trẫm lại chưa làm cho ái khanh vui thích, thật không đành lòng.”

Ôn Tử Nhiên mở to hai mắt trân trối nhìn lộc nhưng trong bày tay y.

Chương 75

Ôn Tử Nhiên vừa mới ngừng khóc lại bắt đầu cuộn trào mãnh liệt, vừa khóc vừa lui về phía sau, khàn giọng nói: “Thận tạ ơn bệ hạ, thật sự không cần đâu.”

Nhiếp Huyễn không hề động lòng, đi đến bên giường ngồi xuống, cầm cái lộc nhưng kia chỉ chỉ vào hắn, nói: “Ngoan.”

Dừng một chút, ý vị thâm trường nói thêm: “Cũng nhờ vừa rồi ái khanh thông minh, nếu không hiện giờ đã không phải là lộc nhưng. Hổ tiên (hổ tiên là jj của hổ nha ~) trong cung cũng có sẵn.”

Ôn Tử Nhiên nhớ tới cái hổ tiên ở nhà to như lang nha bổng kia (lang nha bổng là cây chùy gai), mặt mũi liền trắng bệch.

Nhiếp Huyễn nhìn gương mặt trắng bệch khóc tức tưởi của hắn, cảm thấy có làm gì cũng là vô cùng khả ái.

Lại nghĩ đến người này bên dưới bộ dáng cẩn thận nhất gan lại là thâm tàng bất lộ gian manh xảo trá, trong lòng càng thêm thiêu đốt, ngón trở gặm gặm.

Vốn cho rằng chỉ là khéo đưa khéo đẩy, không ngờ đã tâm lại không hề nhỏ, tính toán cũng thâm sâu.

Ngay cả người thông minh như Chu Hi cũng bị hắn làm cho mơ hồ, ngay cả mình đây tự cho là anh minh thần võ, không phải cũng suýt nữa là bị gạt hay sao?

Nhưng người này nhất gan xấu hổ lại miễn cảm cũng đều là sự thật, dọa một chút sẽ khóc, chạm một cái liền khóc còn lợi hại hơn, hai bên trái ngược, thật sự là tuyệt không thể tả.

Nhiếp Huyễn vui tươi hơn hở mà nghĩ, thật đúng là nhất được đề tốt.

Ôn Tử Nhiên nhìn ánh mắt của hoàng đế, ôm chăn gấm trên người quần lầy càng thêm chặt.

Một ít tình thủy dính bên khóe môi không kịp nuốt xuống, đã nửa khô, có vẻ đáng thương, hoàn toàn phù hợp với hốc mắt đỏ bừng, gương mặt đầy nước mắt.

Nhiếp Huyễn dùng cái lộc nhưng kia nâng cằm hắn lên, cười nói: “Lao tâm lao lực vì cái vị trí kia như vậy, sao không thử nghĩ lại, nếu không hầu hạ trẫm chu đáo, người ngay cả một nữ nhi cũng đừng mong gả, ngược lại cũng có thể để người làm thừa tướng.”

Lộc nhưng kia hùng tráng lại mượt mà, trên đầu còn có lông tơ mỏng manh, phất qua cảm làm cho ngứa ngáy, Ôn Tử Nhiên một chút cũng không dám nghĩ đến nếu thứ đó đụng vào nơi khác thì sẽ là xúc cảm như thế nào, khóc thút thít nói: “Bệ hạ, bệ hạ đây là đang xem thần như là... xem như là Đồng Hiền sao?” (Đồng Hiền là người tình của Hán Ai Đế, sau này được Ai Đế ban chức Đại tư mã, tương đương thừa tướng trong truyện này, nội dung chi tiết nếu quan tâm xin mời GG thẳng tiến ~, à về sau Ai Đế chết, Đồng Hiền tự sát vì cho rằng sẽ bị vua mới kết tội, chứ nếu tự sát vì tình thì mị cũng cho là HE, nhưng đây là SE nha ~)

Lấy sắc thị quân, cho dù được trọng dụng, cũng tuyệt không có kết cục gì tốt.

Huống chi Ôn Tử Nhiên hần nào có chút tư sắc gì, nhìn làm sao cũng thấy là hoàng đế nhất thời tâm huyết dâng trào, căn bản không dám dựa vào.

Lấy sắc thị quân còn sợ một ngày kia sắc suy mà bị tội, huống chi chỉ là hoàng đế nổi hứng nhất thời, sao có thể ỷ dựa vào đó được?

Hần hận không thể cười lạnh lên thành tiếng được, nhưng thân thể lại run rẩy không thể kiềm chế, nước mắt cũng không ngừng được, từng giọt rơi xuống, cảm làm thành một dáng vẻ gầy yếu đáng thương.

Nhiếp Huyễn dùng lộ nhưng lướt dọc theo cổ hần xuống dưới, kéo ra một góc chăn gấm, tựa như không hề nghe thấy hần vừa nói gì, thần nhiên nói: “Ái khanh là người thông minh đỉnh đỉnh, nên biết, nghe lời thì không chỗ nào không tốt... Ngày trước đã nói sẽ làm người vui thích, đã có lần nào lừa người hay sao?”

Hoàng đế mặc dù ôn nhu nhưng vẫn là trước sau như một chưa từng nhần nại, vừa nói lời này, vừa cởi giày leo lên giường, ôm Ôn Tử Nhiên đặt cả người lẫn chăn đặt ở dưới thân.

Lại sờ soạng một lát, rốt cuộc nắm cái lộ nhưng thò vào trong chăn.

Cảm giác được lộ nhưng kia mang theo lông tơ tinh mịn nhẹ nhàng ma sát bên ngoài hậu huyết chính mình một lát, liền đỉnh vào bên trong, Ôn Tử Nhiên bị làm đau, rốt cuộc ai ai kêu lên, nhỏ giọng van xin: “Đừng...!”

Sau đó chủ động chui ra khỏi mền gấm, hướng về phía hoàng đế xòe tay, đưa ra tráp bạc đã bị hần cầm đến phát nóng.

Nhiếp Huyễn nhìn một lát, nhận lấy, cười nói: “Nên như vậy.”

66. Chương 66

Tráp bạc kia đã bị hần cầm thật lâu, cao chi bên trong nóng đến tan chảy, khi mở nắp đã là một hộp dầu thơm mùi hoa quế.

Ôn Tử Nhiên dang rộng hai chân nằm dưới thân hoàng đế, mặc cho hoàng đế dùng dầu thơm kia xoa vào giữa kẽ đùi đến rồi tinh rồi mù, dùng gối ngọc lót vào eo mông, ngón tay đẩy ra cửa huyết đóng chặt, lấy dầu quế thơm đổ thẳng vào bên trong.

Hần che mắt, thút thít khóc không dám nhìn.

Nhưng những lúc mắt không nhìn thấy thì thân thể bao giờ cũng sẽ phá lệ miễn cảm, bởi vì eo mông được kê lên cao, dầu thơm kia không chảy ra ngoài mà lại chảy ngược vào bên trong thân mình, cảm giác kì dị lạ thường.

Chưa kịp thích nghi với tình cảnh quái dị này, hoàng đế đã rút ngón tay ra, thay bằng một vật lạnh lạnh mang theo lông tơ mịn màng, từng chút từng chút đâm vào bên trong thân mình hần.

Lộ nhưng kia cũng không tính là thô to, nhưng lại dài, phía trước cũng không phải tròn trĩnh, còn có gai tròn nhỏ, lúc đâm vào bên trong, lông tơ tinh mịn quét qua vách ruột miễn cảm, thật sự là dục tiên dục tử.

Hoàng đế từng chơi đùa với hần hai lần, lần đầu đã thao làm đến nỗi không cần dụng đảng trước hần cũng tiết thân mấy lần, nghiêm nhiên đã sớm sờ chín toàn thân hần, lần này thậm chí không cần sờ soạng, liền trực tiếp đâm lộ nhưng kia vào đúng nơi tiêu hồn nhất bên trong thân mình hần.

Ôn Tử Nhiên rên rỉ một tiếng, vừa ngọt vừa mềm, eo lưng cũng lập tức cong lên.

Nhiếp Huyễn lại vẫn cứ đâm lộ nhưng vào nơi sâu nhất, cho đến khi phần đầu khối sừng gắt gao đè lên một điểm mềm mại sâu không chạm tới được mới buông lỏng tay, cười nói: “Thế nào?”

Làn da trắng nõn của Ôn Tử Nhiên nổi lên một tầng mây đỏ, che mắt ngượng ngùng khóc.

Nhiếp Huyễn nâng lên đầu tính khí giữa hai chân hần lúc này đang chảy ra chất lỏng, cười trêu chọc: “Mới cầm vào đã có cảm giác như vậy? Thế nào, lộc nhung này có phải rất tiêu hồn hay không?”

Ôn Tử Nhiên bị y cầm đến rên lên một tiếng, thân mình co rụt lại theo bản năng, lại chỉ cảm thấy lộc nhung kia nặng nề mài lên vách ruột mềm mại thêm một chút, rên lên thành tiếng.

Nhiếp Huyễn ngắm nhìn cơ thể hần đang rộng mở trước mắt mình, bấp dù vừa rồi lúc còn trong Ngự hoa viên đã bị bóp nhéo để lại đầy dấu vết, mỉm cười, lại tiếp tục bóp xuống: “Sao, thích đến nỗi nói không nên lời, chỉ biết dâm dăng rên rĩ? Chẳng lẽ lộc nhung này còn có thể làm cho người vui sướng hơn thứ kia của trẫm hay sao?”

Ôn Tử Nhiên vừa khóc vừa lắc đầu, Nhiếp Huyễn liền mở rộng tà áo hần thêm nữa, cúi xuống cắn lên đầu vú hần.

Tay kia nắm lấy phần nhỏ gốc sừng còn lộ ra bên ngoài cửa huyết, gắt gao ma sát lên chỗ sâu bên trong thân mình hần.

Khoái cảm kịch liệt kéo dài nơi hạ thân khiến cho hần hoàn toàn không chịu nổi, đây còn là lần đầu tiên bị một vật thể không phải là ngón tay hay là tính khí của hoàng đế tiến vào, vật chết không giống như vật sống, lộc nhung kia cứng ngắt lại hơi lạnh lạnh, chèn bên trong cơ thể, khiến cho hần phá lệ có ảo giác bị đâm xuyên, ngay cả khi vật chết kia mang đến cho hần khoái cảm hần cũng không cách nào thừa nhận, toàn bộ không có một chút độ ẩm, làm cho người không thể nào cảm thấy an toàn,

Ôn Tử Nhiên khóc đến cơ hồ đứt hơi, rên rĩ ngắt quãng van xin hoàng đế dừng tay.

Nhiếp Huyễn búng búng lên trên tính khí đã cương cứng dựng đứng của hần một chút, cắn vành tai hần hỏi: “Đã thích thành như vậy, lại còn nói không muốn, thật sự là không hay đâu.”

Bàn tay che mắt của Ôn Tử Nhiên mạnh mẽ nâng lên, vòng qua ôm chặt lấy cổ hoàng đế, khóc lóc van nài: “Thần muốn bệ hạ...Chỉ cần bệ hạ thôi!”

Nhiếp Huyễn ngừng một chút, bàn tay cầm lộc nhung chậm rãi từng chút từng chút một rút ra mảnh sừng thấm dẫm cao chi trơn trượt và dịch ruột non, chắc một tiếng nói: “Chảy nhiều nước như vậy...Thật sự không thích sao?”

Ánh mắt Ôn Tử Nhiên đã gần như tan rã, lại chủ động dùng hai chân câu lên ôm lấy thắt lưng y.

Khó có khi nào Hộ bộ thượng thư của y lại có tư thái chủ động gọi mời thế này, trong lòng ngoại trừ nghi hoặc cũng chỉ còn lại một mảnh lửa nóng, tiện tay ném lộc nhung kia qua một bên, đặt tính khí đã hưng phấn bùng bùng của mình lên trên lối vào ướt mềm kia, cọ cọ, lại không vội vã tiến vào.

Giữa đùi cuối cùng cũng được vật cứng nóng bỏng tràn ngập sinh khí chen vào, Ôn Tử Nhiên hỗn hển thở gấp, chủ động nâng eo lên đón nhận.

Ánh mắt Nhiếp Huyễn tối sầm lại, mạnh mẽ cầm vào, cầm đến cực sâu.

Thân mình Ôn Tử Nhiên bỗng nhiên xoắn chặt, đúng là chỉ như vậy đã liên tiết thân, hậu huyết co rút rút y đến dục tiên dục tử, cơ hồ sắp thất thủ, mạnh mẽ lấy lại bình tĩnh, lại không dè chừng nam nhân vừa đi qua cao trào sẽ miễn cảm đến nỗi không được, nắm chặt eo hần hung hần đỉnh lên.

Ôn Tử Nhiên bị thao làm đến triệt để thất thần, chỉ biết ân ân a a rên rĩ theo từng đợt đỉnh đưa, đúng là thần thái phóng dăng hiêm có.

Vào lúc ý thức phiêu lãng càng lúc càng xa, mơ hồ nghe thấy hoàng đế ghé vào bên tai hỏi một câu: “Vị trí thừa tướng có cái gì tốt, thật sự muốn làm đến như vậy?”

67. Chương 67

Nhiếp Huyễn ăn Ôn Tử Nhiên đến sạch sành sanh, mới cảm thấy mỹ mãn ôm hân đi tắm, lúc tắm còn đùa giỡn một hồi, nói nếu hân thích thì lộc nhung kia cũng thưởng cho hân, bảo hân kẹp vào hông mang về đi.

Ôn Tử Nhiên sao có thể chịu, khóc cầu hồi lâu, lại lung tung đáp ứng rất nhiều yêu cầu của hoàng đế, lúc này Nhiếp Huyễn mới giả vờ đầy mặt hậm hực mà từ bỏ.

Một phen ép buộc như vậy, ngày đông ngắn ngủi, mắt thấy trời cũng đã sắp tối, Ôn Tử Nhiên bị y thao làm đến nỗi chân cũng phải cong, không cách nào trở về, bị hoàng đế giữ lại trong cung.

Vóc người hân cũng không tính là cao, chỉ là thon dài, tỉ lệ eo chân vô cùng tốt, bình thường thì nhìn không ra, nằm bên cạnh hoàng đế cao gầy tuần tú, lại lập tức có vẻ nhỏ xinh.

Sau khi trải qua tình sự, cơ thể mệt mỏi cùng cực, mắt cũng không mở lên nổi, Nhiếp Huyễn nhìn bộ dáng nhu thuận khả ái này của hân, mềm lòng cực kỳ, ôm vào trong ngực tự tay lau khô tóc cho hân, Ôn Tử Nhiên mơ mơ màng màng gối lên vai y, mặc cho y đùa nghịch.

Lại không cho hân ngủ, ôm hân dứt chút cháo thanh đạm không để hân đói, sau đó mới ôm hân cùng ngủ.

Hôm sau không cần thượng triều, Nhiếp Huyễn còn chưa tỉnh, đã cảm thấy trong phòng một trận động tĩnh thật sự lớn, mở mắt ra liền thấy gương mặt đỏ hồng của nam nhân đang bị y ôm trong lòng, cẩn thận dè dặt muốn gỡ ra cánh tay y đang khoắc bên hông mình, giữa những loay hoay cọ cọ lại thấp lửa lên rồi, Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, không chút nghĩ ngợi, xoay người liền đặt hân dưới thân.

Suýt nữa là đã không thể thả người ra cung được.

Ngày hôm sau lúc lâm triều, Hộ bộ thượng thư lại xin nghỉ không đến.

Hoàng đế vô cùng sẵn sóc mà ban ít được vật qua.

Hạ triều, lại như cũ triệu kiến Dung Hàm Chi đàm luận.

Qua mấy ngày như vậy, hôm nay lại có người tiến cử đan sư với y, nói đan sư kia có thể luyện được tiên đan trường sinh bất lão.

Nhiếp Huyễn chán ghét nhất chính là đạo sĩ và đan sư, trực tiếp đánh đuổi người ra ngoài.

Bất quá mấy ngày này y đều là ở trên triều lẫn lộn, nghe tới đan sư, bỗng nhiên lại nhớ tới Nhiếp Kỳ, giật mình, xử lý xong mấy vấn đề quan trọng, liền đi đến cung điện giam lỏng Nhiếp Kỳ bên trong hậu cung.

Trong điện cực thanh tịnh, hương đốt bên trong cũng không phải ngự hương cung cấm thường dùng, ngửi lên lại tựa như trong quan miếu nào.

Nhiếp Kỳ cũng không mặc trang phục phong lưu quý giá áo lông trâm vàng như ngày trước, một thân áo choàng trắng trong thuần khiết, trên búi tóc một cây mộc trâm, đang dựa vào bên tháp đọc kinh Hoàng Đình.

Hân vốn dĩ sinh ra đã đẹp như một pho tượng bạch ngọc, lúc này đạo bào mộc trâm, cho dù là mi mục phong lưu, cũng không che được một tia khí chất thanh nhàn không vướng bụi trần.

Nhiếp Huyễn nhíu nhíu mi theo bản năng, trực tiếp bước tới giật đi quyển kinh trong tay hân.

Nhiếp Kỳ lại như là vừa chợt thấy y đến, nhẹ nhàng thản nhiên cười cười, nói: “Cuối cùng bệ hạ cũng đến rồi.”

Trong lòng Nhiếp Huyễn ần ần cảm thấy không đúng, vừa ngồi vào tháp vừa thò tay vuốt ve hân, trêu đùa: “Thế nào, tiểu hoàng thúc nhớ trẫm sao?”

Nhiếp Kỳ tránh khỏi bàn tay hân, nói: “Không nhớ.”

Nhiếp Huyễn nhướn mày, vẫn cứ kéo hân vào trong lòng: “Nhưng trẫm lại nhớ tiểu hoàng thúc, tiểu hoàng thúc đẹp như vậy, trẫm thật nhớ.”

Nhiếp Kỳ cũng không giãy dụa, chỉ trầm trầm cười một tiếng, nói: “Sợ là không đẹp bằng Chu Hi.”

Dừng một chút lại nói: “Hiện giờ cũng không so được với Dung Hàm Chi.”

Rồi sau đó ý tứ sâu xa nói tiếp: “Không biết nếu so với Ôn Tử Nhiên thì sao?”

Sắc mặt Nhiếp Huyễn khẽ thay đổi, bàn tay mò lên eo hắn, nghiền ngẫm nói: “Tiểu hoàng thúc đây là...ghen sao?”

Trong lòng lại thầm nghĩ mấy cung nhân bên cạnh này thật sự là thiếu đánh.

Nhiếp Kỳ bị giam lỏng trong cung mới chỉ khoảng hai tháng, không ngờ với hành động của y lại có thể rõ như lòng bàn tay.

“Ta vì sao lại ghen chứ?” Nhiếp Kỳ cười một tiếng, đẩy ra bàn tay y đang vuốt ve trên eo mình, dịu giọng nói: “Thầm nghĩ muốn hỏi bệ hạ một câu, ngủ lâu như vậy rồi, cũng nên ngủ đủ, hôm nay đã có tân hoan, không biết bệ hạ khi nào mới thả ta về?”

68. Chương 68

Nhiếp Huyễn nheo mắt, ôn thanh nói: “Ở trong cung không tốt sao, cứ muốn trở về như vậy? Nếu như bọn nô tài có chỗ nào kém cỏi, tiểu hoàng thúc cứ nói với trẫm.”

Nhiếp Kỳ lắc đầu cười khẽ một tiếng: “Mấy nô tài này của người, đều rất ân cần. Ngay cả việc như hôm trước người ngủ với ai trong tiền thiên điện, sáng hôm qua vẫn còn không chịu thả người đi, sau đó lại gặp mặt ai trong hữu thiên điện đến hai canh giờ, tất cả đều báo cho ta biết, rõ ràng thấu đáo.”

Ánh mắt Nhiếp Huyễn trở nên lạnh lẽo, nhìn chung quanh một vòng, cung nhân hầu hạ trong điện nơm nớp sợ hãi quỳ hết xuống.

Nhiếp Kỳ bật cười: “Hung ác như vậy để mà làm gì, bọn họ cùng lắm cũng chỉ là...thân là cung nhân của mấy vị sủng phi kia, cả ngày đều làm việc nên làm mà thôi.”

Dừng một chút, ngay cả ý cười cũng phai nhạt: “Nhiếp Huyễn, nếu người còn biết ta chính là tiểu hoàng thúc của người, người cứ như vậy, đến cùng là tính thể nào?”

Nhiếp Huyễn tuy rằng yêu thích tiết ngoạn triều thần, nhưng vẫn luôn không muốn để cho người biết, nếu không, hủy mất thanh danh thần tử, y liền mất đi lương tài giúp nước. Đang lạnh mặt cân nhắc xem trong đám cung nhân bên cạnh, ai là kẻ lắm miệng, dám đem việc đêm hôm trước y giữ Ôn Tử Nhiên lại mà truyền đến hậu cung vốn dĩ lắm người nhiều miệng đây thị phi này, bỗng nhiên nghe thấy Nhiếp Kỳ gọi cả tên họ mình ra, trong lúc nhất thời thậm chí còn không kịp phản ứng Nhiếp Huyễn là ai.

Khi hồi thần lại, nhẹ chặc một tiếng, nói: “Tiểu hoàng thúc, gọi thẳng tục danh của trẫm, là đại nghịch bất đạo.”

“Thì ra người mà vẫn để ý tới chuyện này sao?” Nhiếp Kỳ tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn hắn một cái, sau đó lại bật cười, càng thêm vui mừng khôn xiết: “Người giam lỏng thân thúc thúc trong hậu cung, khi nào muốn liền dùng những dược liệu loạn thất bát tao dùng như nữ nhân trên giường, còn câu kết với các đại thần trên triều, vậy mà Nhiếp Huyễn người lại vẫn để ý tôn ti lễ pháp sao?”

Nhiếp Huyễn hơi mím môi, nhẹ nhàng xoa nắn chỗ nhạy cảm bên hông hắn, chăm chú nhìn bộ dáng tiểu thúc này của y, đạo bào mặc thâm, trẫm trẫm cười một tiếng, nói: “Nếu hoàng thúc cảm thấy trẫm không chú trọng chuyện này...”

Nhiếp Kỳ bị hoàng đế giam lỏng trong thâm cung đã hơn hai tháng, gần đây tuy rằng Nhiếp Huyễn thường lẫn lộn trên triều, lúc trước thường thường cứ ba ngày thì hai đêm đã muốn đề hấn tác hoan, lần qua lộn lại chơi đa dạng thì thôi cũng đành, nhưng mỗi lần đều cho hắn dùng dược, nhiều lần như vậy, thân thể đối với tình dục cũng càng phá lệ mẫn cảm.

Lúc này bị hoàng đế trêu chọc bên hông, liền cảm thấy thân mình như có chút nhũn ra, hơi tự giễu mà mím môi, đã thấy bàn tay hoàng đế từ dưới vạt áo vói vào bên trong đạo bào.

Bên tai là lời trêu đùa nóng ửng: “Dáng người này của tiểu hoàng thúc vốn dĩ đã liêu nhân, làm thành một dáng vẻ tiên phong đạo cốt như vậy, thật sự là khiến trẫm động lòng.”

Nhiếp Kỳ cách lớp y phục đè lên tay hoàng đế, hô hấp đã loạn ba phần, từng câu từng chữ hỏi: “Làm xong lần này, sẽ thả ta hồi phủ sao?”

Nhiếp Huyền hơi hơi nheo mắt, ngón tay ở dưới lớp y phục chậm rãi lên xuống, có vẻ vô tình thuận miệng hỏi: “Trong phủ có chuyện gì quan trọng, làm cho tiểu hoàng thúc nóng ruột nóng gan như vậy, cứ muốn đi? Bên phía Thành vương phi, vẫn còn đang cho rằng ngươi tị nạn ở Long Hồ sơn mà...”

Thân mình Nhiếp Kỳ mềm nhũn, miễn cưỡng dựa vào trong lòng hoàng đế, khoái cảm dưới eo dần dần bị hoàng đế khơi mào, tình dục như lửa, dọc theo xương sống nhẹ nhàng chảy vò qua từng tắc da thịt.

Hắn nhắm chặt mắt nói: “Cũng sắp sang năm mới. Ngươi cũng nên thả ta về để còn phát tiền mừng tuổi cho đường đệ đường muội ngươi chứ?”

Nhiếp Huyền cười nhạo một tiếng, hỏi: “Chỉ là như vậy?”

Lại không chờ hắn trả lời, trực tiếp đẩy người xuống thấp.

69. Chương 69

Nhiếp Kỳ bị hoàng đế đặt nằm trên tháp, cũng không tránh, đáy mắt đào hoa lại vẫn mang theo ba phần ý cười, mang theo một loại thông dong mà trước nay Nhiếp Huyền chưa từng thấy, đáy lòng không biết vì sao lại ulla lên một cỗ tức giận, một ngum cắn lên trên cắn cổ trắng như sương tuyết của Nhiếp Kỳ, cơ hồ sắp chảy máu.

Nhiếp Kỳ hít sâu một hơi, nhẹ nhàng đẩy y ra, nói: “Phát điên cái gì?”

Nhiếp Huyền buông lỏng, liếm liếm lên trên đầu răng kia, chậm rãi nói: “Chỉ mới nửa tháng không gặp, tiểu hoàng thúc đã như thoát thai hoán cốt, xưa đâu bằng nay...”

Nhiếp Kỳ trầm thấp cười một tiếng: “Lúc ta còn nhỏ...khi ngươi vẫn còn chưa được sinh ra, Trương thiên sư từng nói với phụ hoàng ta, chính là gia gia của ngươi, rằng ta có tiên cốt, có tiên duyên, tự nhiên sẽ nhập đạo.”

Nhiếp Huyền ngừng tay, nét mặt âm tình bất định.

Nhiếp Kỳ lại vui vẻ nói tiếp: “Phụ hoàng có bằng lòng hay không thì ta không biết, nhưng mẫu hậu ta tuyệt đối không chịu. Ngày đó sư liền tới hỏi ta có nguyện ý theo hắn về núi hay không, khi đó ta còn nhỏ tuổi, liền hỏi lão mẫu trâu kia, nhập đạo có điểm nào ưu việt không? Hắn nói với ta, có thể phi thiên độn địa, trường sinh bất lão.”

Dừng một chút, lại thở dài nói: “Đều là lừa gạt hài tử, nhưng ta đúng là tin thật.”

Nhiếp Huyền cười một tiếng, nói: “Tiểu hoàng thúc thiên chân vô tà, thật đáng yêu.”

“Ban đầu ta chỉ là vì muốn trường sinh, cả ngày luyện đan, ngược lại nửa tháng này, bị ngươi giam trong cung, chán đến chết, mấy nô tài này biết rằng ta thích bàn luận hoàng đạo, tìm một đồng sách đạo đến lấy lòng ta.” Nhiếp Kỳ cười một cái, chỉ chỉ vào bản kinh Hoàng Đình vừa bị Nhiếp Huyền ném xuống dưới bàn kia: “Lúc trước ta cũng từng xem rồi, một chút cũng không hiểu, mà nửa tháng này, đúng là lại nhìn ra được một ít.”

Ngón tay Nhiếp Huyền vô ý thức siết chặt, cảm thấy đau, mới phát hiện đã bấm vào lòng bàn tay, y trầm giọng, gần từng chữ: “Tiểu hoàng thúc đây là...có ý gì?”

Nhiếp Kỳ nghiêng đầu nhìn y, hỏi ngược lại: “Người không làm hay sao?”

Nhiếp Huyền hơi mím môi, liền xé mở tà áo hắn, trong tiếng lụa trắng bị xé rách, hung hăng cắn lên đầu vú hắn, Nhiếp Kỳ đau đến hít khí, theo bản năng đẩy y ra, trong lời nói lại vẫn mang theo ý cười: “Hoàng đế nhĩ của ta, hôm nay sao lại giống chó con thế, cắn đến lợi hại như vậy.”

Nhiếp Huyền liếm liếm lên đầu vú đã bị cắn đến chảy máu của hắn, gần từng chữ: “Cầu đạo tu tiên có cái gì tốt, mà người cứ kiên trì như vậy...Thần tượng kinh thư bên trong quan miếu cũng chỉ là những vật chết lạnh bằng mà thôi, lẽ nào có thể khiến cho người vui sướng hơn cả ta hay sao?”

Nhiếp Kỳ hỏi lại hắn: “Người cảm thấy bên cạnh người như vậy, ta rất vui sướng sao?”

Nhiếp Huyền chôn mặt vào hõm cổ hắn, trầm trầm cười ra tiếng, trong tiếng cười lại mang theo một loại lệ khí cố chấp: “Người mỗi lần bị ta thao điều chảy nước giàn dựa mà cũng có tư cách nói ra lời này sao?”

Nhiếp Kỳ lắc lắc đầu, cảm thấy hoàng đế này thập phần vô lý, bên tai nghe thấy tiếng mở nắp, ngay sau đó, một cỗ xạ hương quen thuộc lan tràn trong không khí.

Đó là cao chi mà hoàng đế chuẩn bị riêng cho hắn, bên trong không biết đã hòa lẫn bao nhiêu tình dục, chỉ cần bôi một ít lên phía sau, sẽ lập tức vừa tê vừa ngứa, ngũ tạng như đốt, theo như lời hoàng đế, thì lại chính là thánh phẩm giường chiếu có thể tráng dương bổ thận.

Hắn chắc một tiếng, nói: “Người chính là làm cho ta vui sướng bằng cách này sao.”

Nhiếp Huyền ngẩng đầu chằm chằm nhìn hắn, “ba” một tiếng, đóng nắp bạc kia lại.

Quăng luôn xuống giường.

70. Chương 70

Nhiếp Huyền một tay nắm cầm Nhiếp kỳ buộc hắn mở miệng, tay còn lại vươn vào, tùy ý đùa giỡn với đầu lưỡi mềm ướt của hắn. Nhiếp Kỳ bị y làm cho khó chịu, quay đầu muốn tránh, Nhiếp Huyền lại hết như đồng kiêu thiết chú, khiến cho hắn không thể nào tránh khỏi.

Liền lười tránh, chỉ dùng đầu lưỡi chống đẩy ngón tay y, cố tình làm sao lại cứ như là chủ động liếm láp lên vậy, Nhiếp Huyền chỉ cảm thấy đầu ngón tay truyền đến cảm giác nóng ẩm trơn mềm, bật cười nói: “Tiểu hoàng thúc thật nhiệt tình.”

Nhiếp Kỳ liếc xéo y, đầu lưỡi vòng qua một bên ngón tay, liếm dọc theo khe hở, Nhiếp Huyền chỉ cảm thấy ngứa, rụt tay lại, ánh mắt mang theo ba phần kinh ngạc nhìn qua.

Nhiếp Kỳ nâng tay lau đi nước bọt tràn khoe môi, tâm bình khí hòa nói: “Không phải muốn làm sao? Cao chi cũng ném rồi, nếu không liếm ướt đầu ngón tay cho người, người đau lại chính là ta.”

Nghe có vẻ thức thời, nhưng vẻ hờ hững bình tĩnh không để ý kia lại làm cho Nhiếp Huyền vạn phần không thoải mái, một lần nữa thò ngón tay vào quấy trong miệng hắn, chậm rãi nói: “Tiểu hoàng thúc...thật sự là khác lạ. Chuyện thế này, cũng có thể làm đến thần nhiên như vậy.”

Nhiếp Kỳ còn muốn nói thêm gì, đầu lưỡi lại bị đè nặng, chỉ có thể ưm a không thành lời.

Đơn giản không thèm nói nữa, mặc hoàng đế sờ soạng loạn trong miệng, móng tay quét lên niêm mạc hàm trên, vừa đau vừa ngứa, liền cắn một phát lên ngón tay hoàng đế.

Nhiếp Huyền “tê” một tiếng, rút ngón tay ra nói: “Còn nói trảm như chó con, không phải hoàng thúc cũng biết cắn sao?”

Vừa nói, vừa thò tay xuống hạ thân hắn.

Ngón tay thấm đầy nước bọt xoa nhẹ lên cửa huyết, chậm rãi đỉnh vào, rồi sau đó trực tiếp nhấn lên nơi mẫn cảm nhất bên trong thân mình hắn, móng tay nhẹ nhàng cào qua.

Nhiếp Kỳ không chịu đựng nổi, ngưỡng cổ, thấp giọng nói: “Đừng...”

Nhiếp Huyền nhìn hắn một cái, lại thêm vào một ngón tay, càng tăng cường kích thích nơi kia.

Y tập luyện cung mã quyền cước, lại thường xuyên cầm bút, trên ngón tay có mấy vết chai, chỗ dày chỗ mỏng, thay nhau kích thích lên nơi mềm mại mẫn cảm kia, Nhiếp Kỳ ngay cả eo cũng cong lên, bên trong hậu huyết gắt gao cắn chặt hai ngón tay muốn ngăn lại, không ngăn được, chỉ có thể theo bản năng chụp lấy cổ tay hoàng đế: “Người đừng...”

Nhiếp Huyền nhìn hai gò má hắn đã ửng lên một tầng hồng nhạt, bàn tay yếu ớt vô lực chụp lên cổ tay mình, càng đè mạnh lên nơi kia ần ần, tay còn lại đặt lên trên khóe hắn, cười nói: “Tiểu hoàng thúc, mới thế này đã cương rồi.”

Đừng một chút lại nói: “Ngay cả ngón tay cũng cắn chặt hút vào sâu như vậy, còn nói không vui sướng sao?”

Nhiếp Kỳ mơ hồ đoán được ý đồ của y, giữa rên rỉ cố gắng phun ra được vài âm tiết vỡ tan rời rạc: “Ừm...a...Không được...không được...Ừm a..a..a! Người đừng...đừng...!”

Động tác trên tay Nhiếp Huyền không chỉ không dừng lại, còn càng tăng lên thêm, ngoài miệng lại chậm rãi nói: “Sao lại không được? Thân mình tiểu hoàng thúc bị trẫm làm cho thành dâm loạn như vậy, đã sớm bị thao chín, sao sẽ không được được chứ?”

Vách ruột mẫn cảm, căn bản không chịu nổi chọc ghẹo như vậy, đã bị kích thích, chậm rãi ứa ra dịch ruột non trơn mượt, theo ngón tay xoay tròn, phát ra âm thanh ướt át dâm mỹ.

Nhiếp Huyền chắc một tiếng, rút ngón tay ra, đem luồng dịch trơn thấm ướt trên đầu ngón tay lau lên khóe mắt đã bị tình dục dày vò đến đỏ bừng, ánh lên thủy quang của Nhiếp Kỳ, gần từng chữ: “Nhìn xem, chỉ dùng ngón tay dâm phía sau, người đã ướt thành như vậy.”

Nhiếp Kỳ hít vào một hơi, hậu huyết mới vừa bị ngón tay đùa giỡn mang đến khoái cảm không ngớt nay lập tức mất đi cảm giác sung sướng, chỉ còn lại trường đau, còn thêm cả hư không ngoài ý muốn.

Tình dục đã bị châm ngòi, thân thể liền tuân theo bản năng khát vọng càng nhiều vui sướng.

Vô luận là được mang đến bằng hình thức nào.

Nhiếp Huyền tách mở hai chân hắn ra thật rộng, cúi xuống ngắm nhìn cửa huyết kia, nghiêng đầu cắn một ngụm lên mặt trong đùi hắn, nói: “Dâm dăng.”

Hơi thở nóng ướt phun lên bắp đùi, Nhiếp Kỳ run lên một chút, trẫm thấy rên rỉ thành tiếng.

Nhiếp Huyền lại mạnh mẽ cầm ngón tay vào, càng đè mạnh lên nơi kia nghiền ần, Nhiếp Kỳ “a” lên một tiếng, gương mặt đỏ bừng, dùng sức lắc đầu, nói không ra lời.

Cây mọc trâm vốn chỉ được cắm hờ vào búi tóc, qua mấy trận cọ xát lẫn lộn đã lỏng ra, giờ phút này dưới sự đóng đưa của hắn mà hoàn toàn rơi xuống, mái tóc đen dài bung ra, lay động từng đợt từng đợt, da thịt tuyết trắng bị tình dục dày vò ra mồ hôi lấm tấm, tựa như hoa văn yêu dị.

Áo choàng trắng thuần vẫn còn khoác trên người, nhưng hạ thân lại cởi đến sạch sẽ, giờ phút này xem ra, lại mang một loại phong tình khác biệt.

Ánh mắt Nhiếp Huyền mờ mịt, đầu ngón tay tăng tăng nhấn xuống.

Nhiếp Kỳ sợ hãi rên thành tiếng, eo lưng gồng cứng cong người lên, xuất tinh.

Nhiếp Huyền ồ ồ thở gấp rút ra ngón tay thấm dầy dịch ruột non, chậm rãi lau lên đôi môi mỏng đẹp, gần từng chữ: “Dâm dăng đến nỗi chỉ cần bị ngón tay chơi thôi đã bắn, mà cũng muốn thành tiên sao?”

Chương 81

Chân nền pha lẫn ngự hương trong điện đã cháy cạn một nửa.

Nhiếp Kỳ đang quỳ trên giường, miệng bị siết bởi một sợi đai gấm, đai gấm kia buột ra sau đầu, bị hoàng đế nắm trong tay, ép hẳn phải ngẩng lên.

Nước bọt trong miệng đã sớm thấm đẫm đai gấm kia, tràn xuống tận cổ, làm ướt một mảng.

Tay kia của hoàng đế nâng eo hẳn lên, đem hẳn đầu nghịch đến nỗi phảng phất như một con thú cái động dục ưỡn người cầu hoan, quỳ gối sau lưng hẳn hung hăng đỉnh đưa, thoát nhìn lại tựa như đang cười ngửa vậy.

Quần áo trên người hẳn đã trút sạch, eo lưng tuyết trắng trần trụi bại lộ dưới tầm mắt hoàng đế, bởi vì tư thế, xương sống cong thành một đường cong mê người.

Nhiếp Huyền cúi xuống, dùng đầu lưỡi lau đi vết mồ hôi lấm tấm trên lưng hẳn, từng từng liếm lên phần lõm trên đường cong xương sống.

Nhiếp Kỳ hàm hồ rên rỉ một tiếng.

Hẳn đã bị hoàng đế thao luyện hồi lâu, chân run đến cơ hồ không quỳ nổi nữa, toàn dựa vào cánh tay hoàng đế chống đỡ mới có thể duy trì tư thế như vậy, mặt trong đùi đều là dịch ruột non trơn ướt cùng với tinh thủy, lâm lâm ly ly chảy xuống dưới, dính lên chăn mền trên giường đến rối tinh rối mù.

Tinh khí phía trước cương lên thẳng tắp, phần đầu còn đang nhỏ từng giọt dịch trong suốt, không còn một chút bạch濁, rõ ràng đã bị thao làm đến mức không còn bắn ra được gì thêm.

Nhưng hoàng đế vẫn hoàn toàn không có ý muốn buông tha cho hẳn.

Miệng lưỡi bị siết chặt, ngay cả một lời xin tha cũng không thể nói ra, gương mặt bị buộc chặt đến trào nước mắt, đôi mắt đào hoa đã khóc đến sưng, vẻ tiên phong đạo cốt vừa mới đây, đã không còn chút bóng dáng.

Cổ họng Nhiếp Huyền cũng có chút tắc, dưới thân lại vẫn cứ đưa đẩy, cười nói: “Tiểu hoàng thúc quả nhiên vẫn thế...Như vậy mới là dễ nhìn nhất...Học cái gì nơi mấy lão đạo sĩ mũi trâu kia? Tìm tiên phóng đạo, ăn gió uống sương, cũng đều là hư vọng...Có cái gì tốt! Sao có thể chân thật như cẩm y ngọc thực, hoan tình dục ái?”

Ý thức Nhiếp Kỳ đã tan rã, chỉ nghe thấy hoàng đế đang nói, lại không nghe rõ là nói những gì, một căn tính khí thô to chen vào lấp đầy nơi bị sử dụng quá độ kia, mỗi một nếu uốn đều bị ép phẳng, những thứ hoàng đế bắn vào bên trong bị trào ra dưới từng đợt đưa đẩy, làm cho cặp đùi vốn đã ướt át càng thêm rối tinh rối mù.

Thậm chí hẳn không còn cảm thấy trường đau nữa, chỉ có chết lặng nóng cháy bủn rủn, khiến cho hẳn cơ hồ sinh ra một loại ảo giác nơi kia từ khi sinh ra chính là dùng để cho nam nhân chơi, tình dục như nước, từng đợt từng đợt đánh vào, dọc theo đốt sống cuối chạy thẳng lên đỉnh.

Toàn thân căng thẳng, tính khí cương cứng lại rung động hai nhịp, nhưng thật sự không bắn ra được một chút gì, thắt lưng đau vô cùng, cả người đều bị tình dục giày vò cắn xé.

Thật...thật sự không xong...

Nhưng đai gấm kia còn buộc chặt lên lưỡi, một câu cầu xin cũng không cách nào thoát khỏi miệng, nam nhân phía sau không một chút ý tứ muốn dừng, tựa như muốn đem hẳn tươi sống chơi đến hồng vậy.

Tinh khí lại bị cầm lấy, kỹ xảo điều luyện vuốt ve lên xuống, hoàng đế kê sát vào bên tai cười hỏi: “Thật sự không bắn ra được gì nữa sao...?”

“Không còn tinh thủy, vẫn có thể tiết ra vài thứ khác mà.”

Nhiếp Kỳ bỗng dưng trợn lớn hai mắt.

.....

Lúc tỉnh lại, đã là trưa ngày hôm sau.

Hắn hốt hoảng một lúc, dần dần mới nhớ ra bản thân đang ở chỗ nào, tiếp tục nhắm mắt lại, cố gắng cử động cơ bắp xương cốt hết như bị người chặt đứt rồi lại lắp ghép qua loa trở lại, chậm rãi vùi mặt vào giữa gối.

Hôm qua đúng là tươi sống bị diệt nhi đùa giỡn trên giường đến mất không chế.

Tình sự quá độ khiến cho toàn thân trên dưới trong ngoài không một chỗ không đau, ngay cả khoe miệng, bởi vì bị cột chặt cả nửa đêm, tới giờ cũng vẫn còn đau.

Bên tai tuyền đến giọng nói quen thuộc, ôn tồn cười với hắn: “Tiểu hoàng thúc, dậy ăn một ít đi? Trẫm đã bảo ngự thiện phòng làm canh cá.”

Hắn vẫn chôn mặt vào gối, rầu rĩ nói: “Hôm qua không phải đã nói rõ, để cho người làm một lần, liền thả ta đi sao?”

71. Chương 71

Thành vương Nhiếp Kỳ đi núi Tam Thanh ngắm cảnh mấy tháng, rốt cuộc cũng hồi phủ, lại vẫn như cũ, đóng cửa không ra.

Hoàng đế lại tựa như tâm tình không tốt, trong cung bắt đầu đánh giết rất nhiều cung nhân, chính đồn đến nỗi nô tài trong cung đều cảm như hén, nhất thời tin tức trong cung càng trở nên khó thăm dò.

Bất quá cũng đã sắp đến cuối năm, các đại thần cũng an phận rất nhiều, chỉ còn chờ dịp nghỉ năm mới, mình sẽ trở về đoàn viên với gia đình, cho nên cũng không có tâm trạng đi xem xét hoàng đế.

Mất thấy sắp nghỉ Tết, Nhiếp Huyễn lại tuyên Dung Hàm Chi vào cung.

Trong oán các đốt mấy lò than sưởi, ấm áp vô cùng, Nhiếp Huyễn thậm chí còn không mặc ngoại bào, sau khi Dung Hàm Chi bước vào, cũng có thái giám hầu hạ hắn cởi áo khoác lông đen bên ngoài lộ ra áo tím đai vàng ôm sát vòng eo, anh khí đủ làm ghen tị mọi người.

Về tán thưởng trong mắt Nhiếp Huyễn không cách nào che dấu được, khẽ mỉm cười nói: “Dung khanh đến.”

Dung Hàm Chi cố ý thờ dài nói: “Vốn nghĩ rằng đã gần cuối năm, nên thanh tịnh, không ngờ lại có việc gấp, tất nhiên là không dám chảnh máng.”

Bình thường làm gì có thần tử nào dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với hoàng đế, cố tình y lại dám, mà còn làm đến vạn phần tự nhiên, Nhiếp Huyễn phải bật cười, cũng không bực tức, mà càng thêm tán thưởng, trầm ngâm một lát mới nói: “Lại không phải là việc công, có thể xem như là việc tư.”

“A?” Dung Hàm Chi nhướn mày, đôi mắt vốn dĩ mảnh dài vì động tác này mà càng thêm sắc bén, lại vì trong phòng đốt than sưởi ấm mà làm cho nét ánh hồng đỏ ửng trên gương mặt không biết vì sao càng thêm lan tràn diễm lệ, nghĩ nghĩ nói: “Chẳng lẽ bệ hạ khai ân, muốn tứ hôn cho nhị tiểu tử nhà thần hay sao?”

Nhiếp Huyễn khoát tay: “Ái khanh đoán đúng được một nửa... Là như vậy, bên kia quy củ lớn, thứ tử của khanh đương nhiên tốt, nhưng không phải là trưởng tử, hơn nữa cũng hơn lớn tuổi, trái lại tam tử nhà khanh, vừa là trưởng tử, độ tuổi cũng xứng đôi.” (Trưởng tử không phải là con lớn nhất mà là con do chính thê sinh)

Dung Hàm Chi nghe nghe, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, hơi có chút kinh ngạc: “Bệ hạ là nói...”

Nhiếp Huyễn cười cười, gật đầu nói: “Đúng vậy. Trưởng nữ Sáu Ngọc công chúa của trẫm năm nay năm tuổi, tam tử nhà khanh năm nay bảy tuổi phải không? Đúng là độ tuổi phù hợp. Không biết ý của Dung khanh như thế nào, có nguyện kết thân gia với trẫm không?”

Dung Hàm Chi nhất thời không trả lời.

Nếu nhi tử nhà hần thượng công chúa, sẽ không còn ai nói Dung thị của hần là hàn môn, dòng dõi nông cạn nữa.

Hần sâu sắc liếc nhìn hoàng đế, vén lên vạt áo, quỳ một gối xuống, nói: “Thần tan xương nát thịt, không có gì báo đáp.”

Nhiếp Huyễn gật gật đầu nói: “Dung khanh bình thân đi, dù thế nào cũng tự bảo trọng, ngàn vạn không cần tan xương nát thịt, trăm sẽ đau lòng.”

Dừng một chút lại nói: “Lúc Dung khanh còn chưa trở về, trăm đã thương nghị với các đại thần, đại hoàng tử Nhiếp Tuấn, qua năm cũng đã sáu tuổi, trăm muốn chính thức sắc phong thái tử, để hần xuất các đọc sách.”

Dung Hàm Chi ngẩn người, chưa đứng dậy đã ngẩng đầu hỏi: “Bệ hạ đang độ tuổi xuân, phong nhã hào hoa, sao lại có suy nghĩ này?”

Nhiếp Huyễn lại tựa như nghe thấy chuyện vui gì, mỉm cười, đằng hắng cổ họng xong mới nói: “Khó có khi Dung khanh lại cùng chung một lý do thất vọng với thừa tướng, trăm thấy thật mới lạ.”

Cười một lát mới lại nói: “Thân mình xương cốt của trăm Dung khanh cũng đã biết, nửa năm trước thiếu chút nữa đã đi gặp liệt tổ liệt tông, hôm nay tuy rằng đã khỏe lại, nhưng cũng không biết trước sẽ suy sụp lúc nào, vẫn là nên sớm lập thái tử.”

Dung Hàm Chi hơi mím môi: “Bệ hạ thiên thu vạn tuế.”

Nhiếp Huyễn khoát khoát tay, ngắt lời hần: “Tuấn ca nhi tuy rằng không phải anh minh thiên bẩm, nhưng cũng xem như là thông minh hiểu thuận, tính tình cũng kiên nhẫn, Dung khanh nguyện ý làm lão sư của hần không?”

Dung Hàm Chi giật mình, lời ra tới miệng lại không biết phải nói làm sao.

72. Chương 72

Một lát sau, Dung Hàm Chi mới chậm rãi nói: “Qua năm, thần còn phải trở về Bắc Cảnh...Thiên Vu đã hai năm không xuôi nam, năm nai Tái Bắc giá rét, bò dê bị đông chết không ít, thần mạo muội đoán, người Hung Nô sắp phạm biên.”

Trong lời nói ẩn hàm ý tứ từ chối.

Thần là Đông cung chi sư (thầy của thái tử, vì thái tử ở Đông cung), địa vị tôn kính biết bao nhiêu, hoàng đế lại có ý muốn kết thân cùng hần, đến khi nhi tử của hần cưới công chúa vào cửa, đó chính là lá bùa hộ thân bảo mệnh, cho dù sau này có chuyện chẳng lành cũng không ai có thể động đến toàn bộ trên dưới nhà hần.

Nhiếp Huyễn có chút không hiểu được vì sao Dung Hàm Chi lại cự tuyệt, cũng không bực bội, chỉ nheo mắt nói: “Cũng không cứ phải nhất định là Dung khanh tự mình trấn thủ Bắc Cảnh, trong triều cũng không thiếu người đến vậy. Đường đường là thứ tướng, vẫn nên yên ổn mà ở trong kinh thành tổng chưởng chiến sự, chứ không phải cứ tự mình đến biên quan giết địch, giống bộ dáng gì.”

“Lúc trước là trăm có chút hoa mắt ù tai, hôm nay tinh thần minh mẫn, sẽ không để Dung khanh lại phải chịu ủy khuất như vậy. Dung khanh cứ yên tâm ở lại kinh thành đi.”

Dứt lời liền đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống thẳng vào mắt Dung Hàm Chi.

Dung Hàm Chi cho dù quỳ cũng là tư thế rất kiên cường, một chút kính sợ hay hèn nhát cũng không có, cũng không chút nào kiêng dè mà nhìn thẳng vào mắt y.

Đôi mắt hẹp dài sáng rõ trong sạch như vậy, bằng phẳng đến mức ngay cả một tia âm trầm cũng không có.

Nhiếp Huyễn nhìn nhìn đã có chút thất thần, bỗng dưng bật cười, bỗng dưng bật cười, nâng tay ấn lên mi mắt Dung Hàm Chi, nhẹ giọng nói: “Ánh mắt của Dung khanh...thật đẹp.”

Dung Hàm Chi không có hoảng sợ hay là giãy dụa, ngược lại tựa như là trừng mắt nhìn, lông mi rậm dài tựa như cánh bướm chớp qua lòng bàn tay y, một trận ngứa ngáy nhẹ nhàng truyền thẳng từ lòng bàn tay đến tận đáy lòng.

Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê dại đến cơ hồ nóng lên, ngưng một lát, mới thu tay lại, có chút xấu hổ thấp giọng nói: “Là trẫm thất thố.”

Dung Hàm Chi lại ngẩng mặt chăm chú nhìn hoàng đế, vẻ mặt thiên chân lại cố chấp, tựa như một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. (Thiên chân là ngây thơ, mặc dù tg có viết lúc này nhìn DHC như 15t, nhưng bản thân mị vẫn k có cách nào nhét chữ ngây thơ vô đây được ٩٠٠٠).

Hắn cười, vô cùng đột ngột mà hỏi: “Ánh mắt kia của bệ hạ...là...luyện mộ thần sao?”

Nhiếp Huyễn lại bị ánh mắt xinh đẹp thuần túy và lời nói thản thảng này bức bách đến không thở nổi.

Y đương nhiên là luyện mộ.

Một người thuần túy thản thảng như vậy, ánh mắt trong sáng thản thảng như vậy, nhiệt liệt rõ ràng đến mức tựa như là thần diệu trong truyền thuyết, mỗi một lần đều có thể thấp lên trong lòng y ngọn lửa hủy thiên diệt địa, khiến cho y căn bản không dời nổi mắt.

Sao có thể không luyện mộ đây?

Nhưng y lại phòng bị sợ hãi như vậy, sợ hãi đến nỗi không dám động đến hắn.

Nhất thời cũng không biết nói cái gì.

Hồi lâu mới mở miệng, lại là một câu hỏi.

“Có thể sao?”

“Trẫm có thể... luyện mộ Dung khanh sao?”

Dung Hàm Chi chỉ cười một tiếng, chăm chú nhìn y.

Hoàng đế trẻ tuổi phong lưu, vóc người cao gầy lại rắn chắc, thoát nhìn chính là chăm chỉ luyện tập, một chút cũng không phải là một bộ dáng ốm yếu như trong trí nhớ; giữa thần thái lỗ mãng cũng trở thành anh khí bừng bừng, rõ ràng đã là một quân chủ xuất sắc hơn cả tiên đế.

Hoàng đế vẫn luôn có vẻ quá thành thực so với tuổi lúc này lại hiếm khi lộ ra một tia ngây ngô của người trẻ tuổi, ánh mắt y vừa khát vọng lại vừa rụt rè như vậy, nhẹ giọng hỏi hắn – trẫm có thể luyện mộ Dung khanh sao?

Nét cười trên môi Dung Hàm Chi càng sâu, khóe miệng khẽ nhếch, vẫn duy trì tư thế quỳ như cũ, lại hơi cúi đầu, cười đáp: “Thần, thụ sủng nhược kinh....không thắng vinh hạnh.”

73. Chương 73

Nhiếp Huyễn từng tưởng tượng vô số hoàn cảnh tỏ lộ với Dung Hàm Chi, lại chưa từng bao giờ nghĩ tới Dung Hàm Chi sẽ mở miệng trước, nói trắng ra tâm ý của y.

Nhưng mà kinh hỉ Dung Hàm Chi mang đến cho y đã đủ nhiều, có nhiều thêm nữa cũng không có gì ngạc nhiên, tâm trạng ổn định, y cúi xuống, hỏi: “Ý của Dung khanh là, có thể...sao?”

Âm cuối bị giữ lại giữa kẽ môi, đưa vào bên trong hai cánh môi mỏng manh khác.

Đôi môi Dung Hàm Chi còn mỏng hơn cả đôi môi của Chu Hi, lại thêm đôi mắt hẹp dài, nếu không phải sinh ra là một diện mạo tuần mỹ điểm lệ, chắc hẳn sẽ là một dáng vẻ khắc bạc mười phần.

Đôi môi tuy mỏng, lại mang đến xúc cảm mềm mại, lúc bị hôn môi, cũng không do dự trốn tránh, mà còn chủ động hé mở, vươn ra đầu lưỡi, liếm ngược lên cánh môi y.

Nhiếp Huyền ngăn người.

Số thần tử mà y từng hôn trong cả hai đời không phải là ít, lần đầu tiên bị y hôn, có người sợ đến ngất ra, cũng có kinh hoàng trốn tránh, có sợ hãi không yên mà chống cự, tính tình cương liệt một chút, cũng có khi sẽ cắn.

Trái lại đây chính là lần đầu tiên, đối phương sẽ chủ động hé mở môi lưỡi như thế, thậm chí còn chủ động hôn y.

Trong lòng nóng lên một trận, cũng vươn ra đầu lưỡi, trao đổi một nụ hôn sâu ướt sung dài lâu.

Mới hôn mà thôi nhưng hai người đều có chút hổ hển, y vươn tay kéo Dung Hàm Chi lên, nhẹ thở gấp, nói: “Dung khanh biết từ khi nào?”

Dung Hàm Chi bật cười: “Ánh mắt bệ hạ nhìn thần, đã từng che giấu sao? Nếu không, thần cũng không dám càng rõ nhiều lần như vậy.”

Khi nói chuyện lại là nắm tay y, nhẹ nhàng vuốt ve lên chiếc nhẫn ngọc trên ngón tay.

Nhiếp Huyền nhớ tới ngày đó xuất cung tìm Dung Hàm Chi, dùng nhẫn ngọc thay thư tín gọi hắn ra đón, người này lại đổi thành thường phục vòng ra sau lưng, thần nhiên đeo chiếc nhẫn kia lên tay mình, ngăn người, lắc lắc đầu, cũng cười nói: “Dung khanh thật đúng là...”

Nói được một nửa, liền dừng lại.

Dung Hàm Chi đã sớm nhìn rõ luyện mộ mà y dành cho hắn, lại không có sợ như lang sói tránh như rắn rết, ngược lại lại không kiêng nể gì mà tiếp tục thân cận với y, chuyện này là... Có ý gì đây?

Trái tim bỗng nhiên đập nhanh lên, tựa như nổi trống vậy, y trừng mắt nhìn, nói: “Dung khanh đã sớm nhận ra lòng luyện mộ của trẫm, không chỉ không phản cảm, còn càng thêm thân cận, thật sự là khác thường.”

“Bệ hạ tuổi trẻ phong lưu, anh tư bột phát, vì sao thần lại phải cảm thấy phản cảm?” Dung Hàm Chi vẫn mỉm cười như cũ, không biết vì sao, lại khiến cho Nhiếp Huyền nhìn thấy có thêm mấy phần quyến rũ.

Hắn vươn tay về phía hoàng đế, nói: “Thần vốn đam mê long dương phong nguyệt, cũng không phải là người cổ hủ chỉ biết đọc sách đến choáng váng, càng không có quá nhiều quy tắc phải chú trọng như là thế gia, chỉ cảm thấy nhân sinh khổ đoản, nếu thuận tiện thì cũng nên bữa bãi một ít, tận hưởng lạc thú trước mắt, nhất thưởng tham hoan, cũng không phải là chuyện gì đáng để chỉ trích.”

Vừa dứt lời, hoàng đế xoay cổ tay nắm chặt lấy tay hắn, lôi kéo đi lên tầng hai của Noãn các.

Dung Hàm Chi kinh ngạc, bị hoàng đế kéo lên trên lầu, vòng qua bình phong bằng gấm, nhìn về phía long sàng, có chút mơ màng.

Hai tay hoàng đế ấn lên vai hắn, cười nói: “Dung khanh nói thật đúng, nhân sinh khổ đoản, liền nên tận hưởng lạc thú trước mắt.”

Dung Hàm Chi bật cười thành tiếng: “Ngay bây giờ sao, cũng quá...gấp gáp rồi?”

Hoàng đế không có phản bác, ôm lấy vòng eo hắn, lại bắt đầu hôn lên.

Chương 85

Dung Hàm Chi tự mình cởi y phục.

Lộ ra thân thể căng đầy, đường cong cân xứng, dưới mỗi tác da thịt màu mật ong đều là cơ bắp ẩn chứa sức mạnh, vai rộng eo thon, đã không giống như là dáng người của văn nhân, khó trách có thể một quyền đánh ngã lão tướng ngay trước mặt ba quân.

Nhiếp Huyễn kinh ngạc ngẩng nhìn. Kiếp trước dáng người y không cao gầy như vậy, tuy rằng cũng từng luyện cung mã quyền thuật, nhưng chung quy trời sinh vẫn có chút gầy yếu, tâm tình lại luôn cao ngạo, không thích bị người khác đè đầu, cho nên vẫn cố không đụng vào mấy võ tướng cao tráng, đành phải hiệp ngoạn văn thân.

Ngược lại vẫn chưa từng gặp tình huống như vậy, một văn thân có thân thể không giống như là văn nhân vốn nên có.

Dung Hàm Chi chỉ ung dung giương mắt dò xét y, hỏi: “Bệ hạ cảm thấy thất vọng?”

Nhiếp Huyễn vội đáp lời: “Sao có thể chứ... Yếu thích không buông tay còn không được.”

Dung Hàm Chi nhướn môi, ngồi nghiêm chỉnh ngay đầu giường, thập phần hào phóng mà nói: “Nếu như bệ hạ hài lòng, cũng mời bệ hạ cởi áo.”

Nhiếp Huyễn thấy hắn nói phải, cũng cởi y bào giống như thứ tướng của y, chỉ mất một chiếc tiết khổ đi đến bên cạnh giường, ngồi xuống, vươn tay vuốt ve đầu vai Dung Hàm Chi, ngón tay cái nhẹ nhàng miết lên vết sẹo bên trên: “Đây là...”

“Tên lạc.” Dung Hàm Chi không để ý, nghiêng đầu dùng răng nhẹ nhàng ngậm lấy đầu ngón tay hoàng đế.

Nhiếp Huyễn triệt để ngưng thần.

Y đã quen là một người bức ép kẻ khác đi vào khuôn khổ, Dung Hàm Chi đây là lần đầu hoan hảo cùng y, lại chủ động nhiệt tình như vậy, làm cho y có chút không biết phải làm sao, nhưng cũng nhanh chóng bình thường trở lại, để mặc Dung Hàm Chi ngậm ngón tay mình, trêu đùa: “Dung khanh thật nhiệt tình.”

Dung Hàm Chi nhả ngón tay kia ra, vươn tới ôm y, bàn tay vuốt ve lên hõm eo y, cười như không cười mà nói: “Thần thích nam phong, nhưng trước nay vẫn luôn quen ở bên trên.”

Nhiếp Huyễn nheo mắt, cũng ôm lấy hắn, cũng thò tay vuốt ve dọc tuyến eo: “Cho nên... ái khanh muốn phạm thượng hay sao?”

Dung Hàm Chi rầu rĩ bật cười nói: “Tự nhiên không dám, chỉ nghĩ thầm mong bệ hạ xem xét đến ta là lần đầu thừa hoan.”

Nhiếp Huyễn liền dùng ngón tay chấm lên trán hắn, cười nói: “Đó là đương nhiên, trầm thật lòng ngưỡng mộ khanh, sao có thể không thương tiếc.”

Ngược lại không biết vì sao lại nhớ đến Chu Hi, lần đầu hoan hảo với Chu Hi thật sự là làm quá mức thâm thiết, nếu như thừa tướng của y cũng có thể giống như thứ tướng, cảm kích thức thời hào phóng nóng bỏng, thì sao lại có thể thành ra như vậy.

Y vẫn cảm thấy niềm vui giường chiếu nên là kiểu điểm vụn phần, cố tình mỗi một lần cùng với Chu Hi, liền sẽ bị kích lên vài phần tức giận, đến cuối đều sẽ động thủ, cũng không biết đến cùng là vấn đề do Chu Hi hay là do y đây.

Lại phục hồi tinh thần, không nghĩ đến Chu Hi nữa, kẻ đến hôn lên khóe môi Dung Hàm Chi: “Ái khanh thích tư thế nào... Ồ?”

Dung Hàm Chi nâng tay rút trâm ngà trên tóc, thuận tiện ném luôn xuống đất, mái tóc đen dài trượt xuống đây vai lưng, sợi tóc lạnh lạnh phất lên bàn tay Nhiếp Huyễn đang khoát bên eo hắn.

Không giống với đệ tử thế gia, Dung Hàm Chi vẫn luôn không có thói quen dùng huân hương, trên người phảng phất chỉ có hương vị ánh nắng thanh sáng trong lành, Nhiếp Huyễn cong cong khóe miệng, hôn lên vết sẹo trên đầu vai hắn, Dung Hàm Chi cũng hờ hững ôm gáy y, lướt môi qua chân tóc sau cổ, một cơn ngứa ngáy phất qua nhẹ nhàng.

Chỉ nghe thứ tướng của mình cười nói: “Bệ hạ thích là được.”

74. Chương 74

Tỉ lệ eo mỏng của Dung Hàm Chi đẹp đến nỗi khiến người phát hờn, đôi chân thon dài với đường cong rắn chắc, tuy rằng không phải loại cơ thịt vạm vỡ, lại mang đến cảm giác mạnh mẽ tràn ngập, khi chủ động mở ra cho người như lúc này đây, cũng không một chút ngại ngùng, thản nhiên tùy ý hoàng đế đánh giá nơi riêng tư của mình.

Trái lại vẫn còn có tâm tư trên choker: “Ta vốn cho rằng bộ hạ nói sẽ thương tiếc ta, nên sẽ chọn một tư thế để ta bớt dùng sức chút.”

Đại khái là do cảm thấy đã cởi đồ lần giường mà vẫn cứ xưng là “thần” thì rất không tự nhiên, cho nên thẳng thắn đối luôn như vậy.

Nhiếp Huyễn hiểu ý hẩn, nó về việc dùng tấm thân nam tử thừa hoan lần đầu, thực ra tư thế quỳ tiến vào từ phía sau ngược lại sẽ là ít mất sức nhất, nhưng y vẫn thông thả nâng một chân Dung Hàm Chi lên, nghiêng đầu liếm vào mặt trong đùi, ánh mắt sáng rõ nhìn hẩn nói: “Trẫm muốn nhìn mặt Dung Khanh mà làm.”

Nói xong thì lưỡi cũng bắt đầu liếm lên.

Lời nói nóng bỏng cùng với xúc cảm đùi non bị môi lưỡi liếm lên khiến cho Dung Hàm Chi run rẩy, thở một hơi, nói: “Bộ hạ thật đúng là...”

Hẩn không nói hết câu, chỉ lặng lẽ vòng chân bên kia lên trên thắt lưng hoàng đế.

Nhiếp Huyễn bị tư thế mời gọi rõ ràng này câu dẫn cực kỳ, trên đùi non gặm cắn một trận, đặc biệt liếm mút hồi lâu lên một vết sẹo bên trên, lúc này mới áp xuống, ngập lấy đầu vú nhợt màu của nam nhân.

Dung Hàm Chi hơi hơi mím môi, ôm hoàng đế thì thầm: “Tai.”

Nhiếp Huyễn ngẩn người, biết nghe lời mà buông ra đầu lưỡi đang giầy vò núm vú, ngược lại tiến lên liếm vành tai hẩn, sau đó ngậm toàn bộ vào trong miệng, nhẹ nhàng mút cắn.

Xúc cảm nóng ướt tê dại bên tai khiến cho Dung Hàm Chi nheo mắt lại, thỏa mãn thở dài một hơi.

Đầu ngón tay chậm rãi vuốt ve dọc sau gáy hoàng đế, theo xương sống từ từ đi xuống, nhẹ nhàng đáp lên trên eo.

Nhiệt tình thế này thật sự là đã lâu không thấy, Nhiếp Huyễn càng trở nên hưng phấn, liếm dọc theo vành tai hẩn, đầu lưỡi nhẹ chui vào lỗ tai, từng sợi lông tơ truyền đến cảm giác ngứa ngáy cực kỳ, Dung Hàm Chi nhẹ giọng kêu lên “bộ hạ”, thanh âm ngọt nị.

Nhiếp Huyễn vươn tay sờ soạng bên gối, lấy ra một cái tráp bạc, tiện tay mở nắp, để lộ cao chi trắng thuần bên trong.

Cao chi kia không mang theo hương khí, trên nắp bạc cũng không có hoa văn, mà được mài sáng bóng như gương, có vẻ đơn giản khác biệt.

Dung Hàm Chi bỗng cười một tiếng, hỏi: “Bộ hạ ứng phó đầy đủ, xem ra ta cũng không cần phải lo lắng...”

Nhiếp Huyễn lấy một khối cao chi, thò tay xuống hạ thân hẩn, Dung Hàm Chi liền phối hợp mở chân rộng thêm một chút, thậm chí còn nâng eo để cho ngón tay dễ dàng đặt ngang bằng với cửa huyệt.

Đầu ngón tay mang theo cao chi xoa nhẹ bên ngoài, đợi đến khi cao chi kia chậm chậm tan ra, trắng mịn ướt đầm dính đầy trên mỏng, mới chậm rãi đẩy vào bên trong dò xét.

Dù cho trước đây Dung Hàm Chi chưa từng làm bên thụ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn mù mịt, tự nhiên cũng có hiểu biết, chủ động thả lỏng cơ thể chỉ muốn tuân theo bản năng mà căng chặt, đầu ngón tay của Nhiếp Huyễn không bị cản trở, liền chậm rãi tiến vào.

Lại nheo mắt cười hỏi: “Ứng phó chính tề như vậy, bộ hạ hay sung hạnh thần tử ở đây sao?”

Nhiếp Huyễn sừng sốt, đầu ngón tay lại vẫn nóng bỏng đè chặt lên vách ruột như cũ, hỏi ngược lại: “Nếu trẫm nói phải, ái Khanh sẽ ghen sao?”

Dung Hàm Chi phì cười: “Cho dù là hoàng hậu điện hạ cũng phải cổ vũ bộ hạ thường xuyên sung hạnh phi tần, ta là một ngoại thần, ghen cái gì chứ? Chỉ là có chút tò mò mà thôi.”

Nhiếp Huyễn rút ngón tay ra, lại lấy thêm một khối cao chi, ngón tay cắm vào sâu hơn một chút, khẽ sát lại liếm lên vành tai kia, vừa mút vừa thì thầm mơ hồ nói: “Nếu như ái khanh muốn biết.... Quả thật từng có.”

Vừa nói, vừa cho vào thêm một ngón tay.

Ngón tay này được thêm vào gấp gáp, Dung Hàm Chi nhẹ hừ một tiếng, bỗng dừng hỏi: “Là ai?”

Dừng một chút, lại nói ra một cái tên: “.....Chu Hi?”

Nhiếp Huyễn hơi có chút giật mình, cũng cười lên, một mặt lại thêm vào một ngón tay, một mặt hỏi: “Sao lại cảm thấy là hắn?”

Dung Hàm Chi nói suy nghĩ của mình: “Chu đại thừa tướng hắn tuy rằng tính tình không được tốt lắm, nhưng ít ra tư mạo phong nghi đều là đệ nhất đương thời.”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng trầm thấp, không có ý kiến.

75. Chương 75

Trong khúc dạo đầu thì còn có chút tâm tình thanh thoi, đợi khi vào vấn đề chính, lúc làm đến nhiệt tình, liền không còn tinh lực để ý đến chuyện của người khác nữa.

Trong mấy nam nhân mà Nhiếp Huyễn từng ngủ qua trong đời này, Ôn Tử Nhiên còn chưa lên giường đã khóc, lên tới trên giường càng khóc lợi hại hơn, lúc chịu không nổi liền che mặt khóc tới mức muốn tắt thở, đến cuối cùng bao giờ cũng là khóc cũng khóc bất động; Nhiếp Kỳ lại luôn bị y dùng được, khi còn vài phần tỉnh táo thì rầm rì không thành điệu, đến khi mất hết thần trí thì khóc một tiếng rên một tiếng; Chu Hi lại là người ần nhĩ nhất, cũng không chịu lên tiếng, miệng lưỡi bén nhọn thường ngày biến mất hoàn toàn không còn bóng dáng, trừ khi đau cực hoặc thật sự khoái cảm khó nhịn, mới thoát ra được một tiếng rên rỉ đè nén ra khỏi khớp hàm cắn chặt.

Dung Hàm Chi sẽ rên lên, thanh âm không lớn, nhưng âm cuối ngọt nị, ghé sát vào bên tai y rên lên từng tiếng từng tiếng, hơi thở nóng ướt chảy bỏng cũng phả vào trong tai, khiến cho y càng thêm động tình, khẽ hạ đỉnh vào lần sau càng sâu càng sâu hơn.

Thân thể mới thừa hoan lần đầu bị y mở rộng, nhưng cũng không có cảm giác chật cứng khó vào, Dung Hàm Chi hôn lên hầu kết của y, hai tay ôm lấy thắt lưng y, dần dần bắt đầu sờ ra sau lưng, xoa bóp lên cặp mông nóng bỏng của hoàng đế.

Thân mình Nhiếp Huyễn bị kiềm hãm – y hai đời làm vua, chưa từng bao giờ có người dám mơ tưởng đến y, đương nhiên cũng chưa từng bị người xoa mông lần nào – hạ thân hung hăng đỉnh lên một phát, hơi thở thô gấp nói: “Đừng có lộn xộn.”

Giữa đùi Dung Hàm Chi mang theo tính khí thô to của hoàng đế, bị đưa đẩy cọ xát như vậy hết nửa ngày, chỉ cảm thấy hậu huyệt vừa căng vừa sưng, hoàng đế đỉnh vào cực sâu, mỗi khi nặng nề ma sát qua một nơi tiêu hồn nào đó, thân mình thực tủy tri vị, giữa đùi ướt át một mảnh, giữa đưa đẩy tràn ra tiếng nước diễm sắc.

Lại cũng không xui lơ để mặc hoàng đế thao túng như người khác, ngược lại đã liếm cắn lên xương quai xanh và vùng cổ hoàng đế thành một mảnh đầy dầu hôn, ngay cả đầu vú cũng không bỏ qua, lúc này bởi vì bị thao làm đến vui sướng vô cùng, không để ý nhiều mà ma sát tính khí thẳng tắp của mình lên bụng hoàng đế, hai tay theo bản năng bắt đầu lại xoa nắn cặp mông căng đầy của nam nhân kia.

Không nghĩ rằng hoàng đế lại phản ứng lớn như vậy, liền nổi lòng trêu đùa, đầu ngón tay trượt vào khe mông, dọc theo đốt sống cuối đi xuống, chậm rãi vói vào bên trong.

Nhiếp Huyễn hít một ngụm khí lạnh, vội vàng nắm lấy tay hắn kéo ra phía trước, nghiêng đầu cắn lên cổ tay hắn một ngụm, nói: “Tay này của ái khanh...Thật không có quy củ.”

Dung Hàm Chi đỏ mắt liếc xéo y, cười khúc khích nói: “Lúc này rồi bệ hạ lại nói với ta quy củ cái gì...”

Vừa nói vừa chủ động co rút hậu huyệt, kẹp chặt đến nỗi Nhiếp Huyễn thét lớn một tiếng, suýt nữa tinh quan thất thủ.

Lúc này mới chậm rãi nói nốt nửa câu còn lại: “...không cảm thấy....ừm... a...a... rất không thích hợp sao?”

Nhiếp Huyễn liếm lên mạch chủ trên cổ tay hắn, dùng răng nanh nhẹ cọ, cười nói: “Là trẫm không đúng... Chỉ là...nếu ái khanh cứ tiếp tục trêu chọc như vậy... là...ngại trẫm làm chưa đủ mạnh hay sao?”

Nói xong liền nắm hai chân hắn giơ lên cao, hung hăng thẳng lưng đẩy vào.

Eo lưng Dung Hàm Chi bị bẻ gập thành một độ cong khó xử, may mà hắn chăm chỉ tập luyện cưỡi ngựa bắn cung, eo lưng mềm dẻo lại kiên cường, cho nên cũng không cảm thấy quá khó chịu, chỉ nheo mắt sờ sau gáy hoàng đế cười nói: “Mới như vậy đã xù lông....?”

Âm cuối bị nuốt trong nụ hôn mạnh mẽ của hoàng đế, cuối cùng không thể thoát ra thành lời.

76. Chương 76

Tính sự qua đi, hai bên thỏa mãn, đều lười nhúc nhích.

Nhiếp Huyễn sợ không tiện thanh lý, khi sắp xuất tinh liền rút ra bắn giữa hai chân hắn; Dung Hàm Chi đã tiết thân trước một bước, tinh dịch đều dính hết lên bụng hoàng đế.

Giờ phút này ôm nhau nằm, Nhiếp Huyễn vùi mặt vào hõm vai Dung Hàm Chi, ngoại trừ khí tức đậm mĩ đặc biệt sau khi trải qua tình sự, cũng có thể ngửi được chút ngự hương lây dính trên tóc người này sau khi đã bị mình tùy ý làm bậy hồi lâu.

Liền thập phần đắc ý mà cong lên khoe môi.

Dung Hàm Chi dần dần khôi phục, trong giọng nói mang theo chút biếng nhác khàn khàn riêng có sau tình sự, cười nói: “Bệ hạ quả nhiên là thủ đoạn tốt, thần vui lòng phục tùng.”

Nhiếp Huyễn nhẹ vỗ về tấm lưng quang lõa ướt đẫm mồ hôi của hắn, nghe thấy vậy, tiến lại gần hôn lên trán hắn, nhỏ giọng gọi: “Quảng Xuyên.”

Dung Hàm Chi ngáp ngừng mở mắt ra.

Hoàng đế gọi người khác, nếu không phải dùng chức quan thì là thêm một chữ khanh, khi lên đến trên giường liền thay bằng ái khanh, hắn nghĩ ngờ chỉ cần cứ ở trên giường thì y đều sẽ gọi thần tử như vậy, cho nên cũng không thêm để ý. Hôm nay thân thể còn đang đắm chìm trong dư vị cao trào, hoàng đế lại bỗng nhiên đổi thành gọi tên tự của hắn, thoáng nhìn qua, lại đụng phải một đôi mắt đen sáng tỏ.

Đang định hỏi, đôi môi nóng cháy đã áp lên, hắn liền chủ động mở ra khớp hàm cùng hoàng đế miệng lưỡi giao triền, khí tức cả hai đều đủ lâu, lại tinh thông kỹ xảo hôn môi, cho nên nụ hôn này cũng phá lệ lâu dài, giữa lúc hôn sâu, ngón tay hoàng đế lại chạy dọc theo eo xuống phía dưới, vói vào nơi vừa mới uyển chuyển thừa hoan, giờ đã thành một mảnh ướt mềm.

Nội bích bị những đưa đẩy kịch liệt vừa rồi khiến cho trở nên mất cảm đến cực điểm bắt đầu sợ hãi sự xâm nhập của ngón tay, Dung Hàm Chi rên rỉ một tiếng, cười nhẹ nói: “Bệ hạ thật đúng là...trẻ trung khỏe mạnh.”

Mới ý thức được hoàng đế cùng lắm chỉ mới vừa hai mươi, là lúc nhiệt tình mạnh mẽ nhất, làm sao có thể thỏa mãn chỉ với một lần, mà là người bên trên, tất nhiên sẽ không uể oải như bên thụ, nghỉ đủ rồi, không khỏi liền muốn xách thương tái chiến.

Hậu huyệt đã bị một đợt tình sự vừa rồi khai phá đến mềm mại trơn trượt, dưới sự cố ý phối hợp của chủ nhân liền thuận theo mà nuốt ngón tay hoàng đế vào cực sâu. Nhiếp Huyễn khẽ cắn lên vành tai Dung Hàm Chi, nhẹ giọng nói: “Quảng Xuyên thật hiểu rõ phong tình, trầm thật sự là...yêu thích không muốn buông tay.”

Dung Hàm Chi hơi hơi nheo mắt, lại nói đùa: “Nghe nói bệ hạ trước đây lưu luyến hậu cung làm cho thậm bị thương không khỏe, cho nên vẫn cần phải tiết chế một chút mới tốt.”

Tràn đầy ý tứ bốn cột trêu đùa.

Nhiếp Huyễn rút ngón tay ra, vạch hai chân hấn vội đẩy vào, hung hăng đỉnh lên, nhìn thấy trong đôi mắt hẹp dài của nam nhân dưới thân tràn đầy hơi nước, cơ hồ sắp tràn ra khỏi mi mắt đỏ bừng diễm lệ, mới nhấn mạnh từng câu từng chữ mà nói: “Hôm nay nhất định phải để cho Quảng Xuyên biết được, thậm của trẫm đến cùng là được hay không được.”

Dung Hàm Chi từ dưới tà tà liếc mắt nhìn lên, chỉ cười không nói, hai chân quăn bên eo hông y kẹp chặt thêm một chút, hạ thân cũng dùng lực hút một chút.

Nhiếp Huyễn đột nhiên bị y trêu như vậy, suýt nữa tiết thân, càng trở nên để ý, lập tức cầm lấy tính khí giữa hai chân hấn, dùng kỹ xảo điều luyện bắt đầu ma sát lên xuống.

Tiếng rên rỉ của Dung Hàm Chi càng thêm quyến rũ mê người, chủ động nâng tay ôm cổ hoàng đế, lại gần hôn lên.

Những lúc tình dục nhiệt liệt thế này, ngay cả hôn môi cũng vô cùng mạnh bạo, Nhiếp Huyễn còn ráng để ý, không muốn lưu lại dấu vết lên những chỗ mà người khác dễ chú ý, Dung Hàm Chi lại dùng sức đẩy mở bờ môi của y, eo dưới vốn dĩ đã luôn đóng đưa đón ý nói đùa với từng động tác của y, lúc này tính khí bị cầm lấy, liền không ngại ngừng gì mà ra vào trong tay y.

Nhiếp Huyễn bỗng nhiên nổi lên ý xấu, vào lúc tính khí trong tay càng trở nên nóng cháy nảy lên, lại mạnh mẽ ngăn chặn đầu lỗ bên trên.

Dung Hàm Chi hàm hồ rên rỉ một tiếng, hung tận tròng mắt liếc hoàng đế, chỉ là khóe mắt ửng đỏ còn mang theo hơi nước, không còn chút hình ảnh uy nghiêm lệ khí nào của một lão tướng sa trường.

Hoàng đế dương dương tự đắc liếm lên khóe mắt hấn, bất ngờ không kịp đề phòng, liền bị cắn một ngụm lên môi, giữa đau đón cơ hồ nếm được vị máu, đúng là đã bị cắn đến rách da.

Hít khí một tiếng, ai oán nói: “Nói trẫm ngày mai phải làm sao gặp người...”

Dung Hàm Chi cũng không để ý mấy chuyện này, tình dục mong chờ được phát tiết đến nỗi cơ hồ đỏ hết cả mắt, sờ soạng trái bạc đựng cao chi bên cạnh, lấy một khối liền thò ra sau lưng y, đầu ngón tay thật sự mò vào hậu huyệt của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn vội vàng buông ra tính khí hấn bắt đầu chụp lấy bàn tay kia, tình dục bị đè nén mạnh mẽ cuối cùng cũng được giải phóng, eo lưng cong lên, đều bắn hết lên bụng hoàng đế.

Bên trong hậu huyệt cũng co rút, chặt chẽ ép lấy tính khí nhiệt tình cứng rắn của hoàng đế, Nhiếp Huyễn dục tiên dục tử, lại vẫn giữ được một tia thanh minh, mạnh rút ra, đặt giữa hai chân hấn, bắn.

Chương 89

Đã đến cuối năm, từng trận tuyết lớn rơi xuống kinh thành, tạo thành một mảnh mờ mịt trắng toát.

Mùa đông năm nay Chu Hi đã để ý dùng thuốc bồi bổ rất nhiều, lại không hiểu sao, vẫn cứ thụ hàn, mỗi ngày đều sốt nhẹ hai lần.

Cố gắng chịu đựng đến khi nghỉ đông, sẽ nghỉ ngơi thật tốt, tai mắt trong cung bị một trận phát tác trước kia của hoàng đế dọa sợ tới mức thật lâu không dám vọng động, lúc này mới thấp phần gian nan mà truyền ra mấy cái tin tức.

Liền ôm lò sưởi khoác áo lông đến ngồi trước bàn, chậm rãi lật xem.

Hoàng đế gặp riêng Dung tướng vài canh giờ.

___ Sớm đã không phải là chuyện gì mới lạ, với tính tình phong lưu phóng đãng không biết kiêng nể gì của hoàng đế, thì chưa biết là gặp nhau làm chuyện gì đâu.

Hoàng đế muốn gả Sấu Ngọc công chúa cho tam lang của Dung gia.

___ Đường đường là thiên gia (thiên gia này là gia tộc vua chúa, giống như vua là thiên tử vậy.), lại muốn kết thân với hàn môn, hoàng đế đây là không từ thủ đoạn đàn áp thế gia, thật sự là không sợ dọa người.

Hoàng đế vẫn giữ ý định lập thái tử, cùng thương nghị với Dung tướng.

___ Mạch án của thái y viện hần đều đã xem qua, hoàng đế càng ngày càng thân cường thể kiện, không biết vì sao lại vội vã muốn lập thái tử như vậy. Hoàng đế hiện nay thanh xuân tràn đầy, thêm mười lăm mười sáu năm nữa, cũng vẫn là trong độ tuổi cường tráng như mặt trời ban trưa, khi đó thái tử trưởng thành, không sợ phụ tử nghi kỵ lẫn nhau sao.

Chu Hi thay đổi thần sắc, bắt đầu cân nhắc nếu tuyển phi cho thái tử, ái nữ nhà ai thì phù hợp đây.

Nhà hần là không trông cậy vào được rồi, Lan Lăng Chu thị hưng thịnh như gấm thêm hoa như lửa thêm dầu, hoàng đế kiêng kỵ đề phòng, không có khả năng lại để cho Chu gia xuất hiện thêm một hoàng hậu.

Dung Hàm Chi cũng không có khả năng, nhi tử đã hứa hôn với công chúa, nữ nhi nếu lại làm thái tử phi – vậy còn không bằng trực tiếp viết luôn tên Dung Quảng Xuyên hần lên chiếu chỉ truyền ngôi.

Đang cân nhắc, khóe mắt lại nhìn thấy hàng chữ cuối cùng.

Bề trên muốn chọn làm Đông cung sư, từ không chịu.

Ngón tay thon dài trắng nõn vô ý miết lên tay cầm của lò sưởi chạm hoa văn tuế hàn tam hữu tinh xảo (tuế hàn tam hữu: tùng trúc mai), Chu Hi mím môi, nhìn chăm chăm mười một chữ này hồi lâu.

Thật lâu sau mới cười lên một tiếng, lẩm bẩm nói: “Hay, hay cho một cái ”từ không chịu“”

Ngón tay gian nan buông ta tay cầm lò sưởi, hoa văn bông mai hần lại dấu ấn trên ngón tay, đỏ bừng, nhất thời không tan đi được.

Hần lại không dám chắc chắn Dung Hàm Chi có thật từ chối không chịu hay không, hay là lại muốn cho hoàng đế đến mời ba lần, làm thành một tiết mục vinh sủng hoàn hảo.

Hần tự cho rằng bản thân cũng có mấy phần hiểu rõ vị đồng niên kia, chuyện mà hần ta đã từ chối, liền thật sự là không muốn làm.

Chỉ mong chính mình không nhìn lầm người.

Quả thật là...chỉ có thể trông mong chính mình không nhìn lầm người.

Loại cảm giác bất lực triển bên người, hần vẫn luôn có thói quen nắm chắc phần thắng, thành thạo có thừa, nhưng từ sau khi hoàng đế khỏi bệnh, liên nhiều lần bị cảm giác vô lực dây dưa bức rức không biết phải làm sao, nếu hoàng đế thật sự giữ Dung Hàm Chi lại làm Đông cung sư, vậy có nghĩa là muốn cắt đứt gốc rễ của thế gia.

Năm đó tiên đế chèn ép thế gia đến như vậy, nhưng những người bên cạnh kim thượng hôm nay cũng không phải đều là xuất thân thế gia hay sao!

Dung Hàm Chi tính tình lại không hề kiêng nể gì như vậy, cũng có thể đi đâu!

Chu Hi nhắm mắt, nâng tay ấn lên mi tâm, nhuấn ấn đến mức đỏ bừng một mảng.

Bên tai đột nhiên truyền đến giọng nam hài khả ái: “Đại bá phụ!”

Hần bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy cửa thư phòng không biết đã bị đẩy ra từ lúc nào, diệt nhi Chu Khác thò đầu vào, chớp chớp mắt đang nhìn hần.

Vì duyên cớ con nối dõi gian nan, hần lại càng thêm thích hài tử, luôn luôn cưng chiều, diệt nhi chất nữ trong nhà đều không sợ hần. Huynh đệ trong nhà, cho dù là phụ thê như Trần Tiểu Liên, bình thường cũng

không dám tiến vào thư phòng hần mà không có sự cho phép, diệt nhi này lại luôn to gan, không nói một tiếng, liền đẩy cửa vào.

Hần ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười sủng nịch cứng chiều, thò tay vẫy vẫy.

Chu Khác có được sự cho phép, nhảy nhót chạy tới, ngưỡng đôi mắt tròn đen long lanh nhìn hần.

Chu Hi liền nhớ tới dáng vẻ Chu Sưởng trước đây, nhưng chợt nhớ tới Chu Sưởng ngày nay, liền thở dài, vươn tay xoa đầu diệt nhi, dịu giọng hỏi: “Phụ thân người đâu?”

Chu Khác chớp chớp mắt: “Phụ thân ra ngoài uống rượu, nói hôm nay không về... Thập thúc bảo ta đến mời bá phụ ra ăn cơm.”

Chu Hi lại thở dài, nhẹ giọng nói: “Phụ thân người thật sự là...”

Cũng không nói hết, lắc lắc đầu, đứng lên nắm tay diệt nhi: “Mặc kệ hần, chúng ta đi ăn cơm.”

77. Chương 77

Chớp mắt đã sang năm mới, Nhiếp Huyền chính thức đem trưởng công chúa Sáu Ngọc hứa hôn với tam tử Dung Mẫn của Dung Hàm Chi.

Ngày trước khi thứ tướng hồi kinh yết khuyết, qua hết tết liền phải trở lại biên trấn, ngày nay hoàng đế không chỉ không có một chút ý tứ muốn phái hần đi, ngược lại thánh quyền chính long đủ loại tín trọng, thậm chí còn kết làm quan hệ thông gia, tuyên bố rõ ý tứ muốn trọng dụng.

Mỗi một người trong đám thế gia đều cảm thấy bất an, suy nghĩ trong lòng Chu Hi lại không một ai biết đến, trên mặt vẫn khí định thần nhàn như cũ, khi tin tức nữ nhi Ôn thị cùng đính hôn với Dung gia đại lang Dung Chính truyền đến trong phủ, hần cũng chỉ cười cười.

Trương Tông Lượng thực ra cũng có ba phần sợ vị nội đệ này. Hiện giờ thứ nữ của Ôn Tử Nhiên hứa hôn với Dung gia, hần vẫn luôn cảm kích trong lòng, thâm nghĩ, Túc Mặc Trương thị của hần cũng từng là người cầm đầu thế gia, ngay cả Chu Hi năm đó cũng nhiều lần phải nhờ vào phụ thân hần để gạt, nếu lần này hoàng đế thật sự quyết tâm muốn động đến thế gia, ngại gì mà không đẩy Chu Hi ra đi, để Ôn Tử Nhiên đến thay, hoặc chính là Trương Tông Lượng hần, trở thành người cầm đầu thế gia?

Vị trí nắm giữ các chính sách quan trọng lo liệu việc nước như vậy, thậm chí còn có thể có quyền lực ngang với hoàng đế, ai sẽ không động tâm.

Cho dù là lùi một bước, làm thỏa mãn ý nguyện của hoàng đế, để cho Dung Hàm Chi làm thừa tướng, chính mình hoặc là Ôn Tử Nhiên làm thứ tướng cũng được.

Nhưng cho dù là có ý nghĩ như vậy, năm mới tết đến, lúc đi thăm người thân, hần cũng vẫn sẽ đưa phu nhân cùng với các nhi tử nữ đến phủ thừa tướng. Hần và thê tử không thể nói là cử án tề mi, nhưng cũng là tương kính như tân, (cử án tề mi ý chỉ tình nghĩa mặn nồng, tương kính như tân là tôn trọng lẫn nhau), sau khi sinh được một nam một nữ liền rất ít khi chung phòng, hần quen thói trêu hoa ghẹo bướm, thê tử cũng không nói gì, chỉ chăm lo việc trong nhà.

Cho nên hần cũng thật rất ít khi đem oanh oanh yến yến bên ngoài vào nhà.

Hôn sự của thế gia, cũng chỉ là như vậy mà thôi.

Tuy rằng sau lưng người khác thì lạnh nhạt, nhưng trước mặt người lại cũng cứ giả vờ ân ái, hạnh phúc.

Chu Hi khó khăn trong vấn đề con nối dõi, hôm nay dưới gối chỉ mới có một nữ nhi thứ xuất, nhưng Chu Sưởng Chu Dục đều đã có đủ nhi nữ, hài tử trong nhà không thể xem là ít, vô cùng náo nhiệt.

Bữa chính đến lúc rượu nồng, Chu Hi đã kiêng rượu vài năm, khuyên như thế nào cũng không được, năm đó rõ ràng là tửu lượng ngàn ly không say, không biết vì sao hôm nay lại một ngụm cũng không uống. Hần

đang luận thuyết với Chu Sưởng, lại nghe thấy thanh âm nhẹ nhàng của nội đệ hỏi một câu: “Tỷ phu có biết nội muội của Doãn can hi hôm nay cũng định thân, là hứa với nhà nào không?”

Hắn liếc nhìn ái tử Trương Doãn, chăm chú suy nghĩ một lát xem nội muội của nó là ai, đến khi nghĩ thông suốt, nhất thời toát mồ hôi lạnh, tỉnh cả rượu.

Nội muội của Doãn ca nhi, chẳng phải chính là Ôn gia nhị tỷ vừa mới hứa hôn với trưởng tử Dung gia hay sao?

Hoảng sợ nhìn qua, chỉ thấy một đôi mắt phượng tối như mực của Chu Hi, thanh lãnh thản nhiên, cũng đang nhìn lại hắn.

Thê tử không rõ tình hình, ngắt lời nói: “Ôn gia nhị tiểu thư cũng đã làm mai rồi sao? Là đính hôn với nhà nào, về sau liền thường xuyên qua lại một ít.”

Chu Hi nhẹ nhàng bật cười, nhìn tỷ tỷ nhà mình, nói ra từng chữ: “Nghe nói... là trưởng tử của thứ tướng Dung Hàm Chi.”

Chu thị nương tử ngày ngày đều ở trong nhà, luôn không rành chính sự, nghe vậy thì kinh ngạc lắm: “Trưởng tử của Dung tướng? Vậy nếu Ôn tiểu thư gả qua, chẳng phải sẽ thành tẩu tẩu của Sáu Ngọc công chúa rồi sao?”

Chu Sưởng và Chu Dục lại đều biết việc này có nghĩa là gì, đồng loạt ngừng đũa, nhìn về phía tỷ phu nhà mình.

Có mắt lạnh, có ngạc nhiên.

Mà Chu Hi vẫn một dáng vẻ thản nhiên không ai có thể lý giải.

Trong phòng đốt than ấm áp, rượu nồng nóng tai, Trương Tông Lượng lại toát một thân mồ hôi lạnh.

Lại không muốn cứ như vậy yếu thế trước mặt nội đệ, liền cắn chặt răng, gượng cười mà nói: “À, ta cũng có nghe nói, không biết vị Sáu Ngọc công chúa kia tính tình thế nào, nếu như quá được nuông chiều, vậy trên dưới Dung gia sẽ phải chịu khổ rồi nha.”

Chu Hi mím môi, im lặng hồi lâu, mới gật gật đầu.

Sau đó mới đẩy ra chén cơm trước mặt, nói: “Tiểu đệ thân thể có chút mệt mỏi, muốn lui về trước, lục lang thập lang, các người cùng uống với tỷ phu đi.”

78. Chương 78

Hết kì nghỉ đông là đại triều hội, Chu Hi là thừa tướng, chủ trì điển lễ, hết một trận lễ nghi phiền phức, hoàng đế mới triệu các trọng thần đến Thù Củng điện nghị sự.

Vào lúc hoàng đế ra sau đổi lễ phục thành thường phục, sau đó quay ra nhận triều bái của quần thần, Nhiếp Huyễn khoát tay nói: “Chư vị hân miến lễ bình thân, năm mới đến, mọi người cũng đều vất vả, trẫm chỉ nói hai việc quan trọng.”

Chuyện thứ nhất là Thục Trung có biến, các tộc man di ở tây nam sinh sự.

Binh bộ thượng thư bước ra khỏi hàng nói việc này chỉ là việc nhỏ, để cho tri châu Thục châu tự mình xử lý là được, biên giới tây nam cũng không sinh ra được biến loạn gì lớn; Dung Hàm Chi lại nói các tộc man di tây nam lòng lang dạ thú, lần này gây sự nhân ngày tết, sợ là đã có chuẩn bị từ trước, tri châu Thục châu lại như lời đồn hoa mắt ù tai, vô năng, e là đàn áp không được.

Vị tri châu Thục châu kia lại chính là người trong gia tộc của Hình bộ thượng thư, Dung Hàm Chi nói một lời lập tức đắc tội với người, Hình bộ thượng thư đứng ra đối chọi một trận với hắn, Nhiếp Huyễn nghe đến

phiền lòng, phất phất tay ngăn cuộc tranh luận lại, nói: “Trước cứ để tri châu Thục châu xử lý, Binh bộ phải chờ đến giám quân, nếu như không đàn áp được, lại tấu lên.”

Liền tính cứ thế bỏ qua việc này.

Uống ngụm trà, thở một hơi, lại nói: “Trương khanh.”

Trương Tông Lượng bị gọi tên, bước ra khỏi hàng nói: “Có thần.”

Nhiếp Huyên đầy mặt hứng thú mà nhìn hắn, lại nhìn qua một lượt Chu Hi, Dung Hàm Chi và Ôn Tử Nhiên, nhìn đến nỗi mỗi vị đại thần đều cảm thấy kỳ quái trong lòng, sau đó mới cầm lên một quyển tấu chương: “Trẫm nhận được một bản tấu chương, rất có ý tứ, Trương khanh thân là Ngự sử trung thừa, đọc lên cho trẫm và mọi người nghe được không?”

Trương Tông Lượng ngẩn người, suy nghĩ đầu tiên chính là, tới rồi, đây là tấu chương do hoàng đế sai người viết lên buộc tội Chu Hi.

Hắn trộm liếc nhìn nội đệ nhà mình thăm dò, thừa tướng đương triều vẫn luôn là đáng vẻ ung dung trước sau như một, từ đầu đến chân không có nửa điểm có thể bắt lỗi, hai bàn tay cầm lấy ngọc hốt được giấu kỹ trong tay áo, trên nét mặt không có một chút gợn sóng.

Trái lại, chính Dung Hàm Chi lại có hứng thú mà nhìn hắn một cái.

Trong lòng Trương Tông Lượng đập thành thạch, chần chờ chớp mắt, gật đầu nói: “Thần tuân chỉ.”

Nhiếp Huyên liền đưa quyển tấu chương kia cho thái giám bên cạnh, thái giám nâng hai tay đỡ lấy, hạ thêm ngọc, đưa đến trước mặt Trương Tông Lượng.

Trương Tông Lượng cung kính nhận lấy, mở ra, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Hắn kinh ngạc đến nói không ra lời, lúc này mọi thần tử trong điện đều nhìn hắn, Dung Hàm Chi lại tựa như nghĩ ra chuyện gì, khóe môi thoáng nhướn, cơ hồ sắp cười thành tiếng.

Chu Hi khóe mắt nhìn thấy, hơi hơi mím môi, nghi hoặc liếc nhìn Dung Hàm Chi.

Dung Hàm Chi càng cảm thấy vui vẻ không chịu được, vẻ như sắp phá ra cười.

Liền nghe hoàng đế trên cao nói: “Trương khanh sao lại không đọc?”

Trương Tông Lượng bùm một tiếng quỳ xuống, nằm bẹp trên mặt đất run giọng nói: “Thần, thần...”

Nhiếp Huyên từ trên cao nhìn xuống hắn, chậm rãi nói: “Trương khanh không đọc, vậy để trẫm đọc cho các ngươi. Câu đầu tiên là gì nhỉ? Thần Lâm Cẩm Vinh khấu đầu tạ bái, dùng mười chính điều đại tội để cách tru Ngự sử trung thừa Trương Tông Lượng.... Trương khanh, trẫm có nhớ lầm không?”

Chu Hi sợ hãi giật mình, ngay cả Ôn Tử Nhiên cũng rung mình một cái, hai người đồng loạt nhìn về phía hoàng đế đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ.

Dung Hàm Chi lại cúi thấp đầu, vai khẽ run, một dáng vẻ cố nhịn cười đến vắt vả vô cùng.

Thủ đoạn này của hoàng đế quả thật có chút tổn hại, trái lại cũng rất hợp khẩu vị của hắn.

Mà Trương Tông Lượng đang nằm trên mặt đất đã bắt đầu đập đầu phanh phanh xuống sàn, khàn giọng nói: “Bệ hạ minh giám, thần, thần bị oan a!”

Nhiếp Huyên khẽ mỉm cười nhìn về phía Chu Hi, lại nhìn nhìn Ôn Tử Nhiên, lúc này mới chậm rãi nói: “Chỉ là buộc tội thôi, còn chưa định án, trẫm cũng chưa nói sẽ xử lý, Trương khanh là cái gì vậy, bình thân đi.”

79. Chương 79

Tuy rằng hoàng đế đã nói không định án luận tội, nhưng trước mặt các trọng thần giữa buổi triều lại đưa ra một bản tấu chương như vậy muốn hấn phải đọc trước mặt mọi người, đây chính là có ý tuyên bố muốn trị tội hấn.

Chu Hi cắn môi nghĩ, tỷ phu nhà mình vẫn luôn không nên thân, gần đây bởi vì hoàng đế sủng hạnh chiếu cố Dung Hàm Chi mà càng sinh ra rất nhiều tâm tư không an phận, cơ hồ đã ẩn ẩn muốn trở mặt với mình.

Thế nhưng mọi việc can gián đều là do Ngự sử trung thừa quản, tiếng nói của thế gia trong triều nắm giữ trong tay Trương Tông Lượng, nếu thật sự để hoàng đế trị tội hấn, đến lúc đó làm việc sẽ có nhiều bất tiện.

Tâm tư nặng nề, bước chân cũng chậm hơn ngày thường một chút, hấn vốn là người sau cùng rời khỏi Thùy Củng điện, những thần tử ra trước đã sớm tan hơn phân nửa, Dung Hàm Chi bị hoàng đế giữ lại, vốn cho rằng bên ngoài không còn ai, không ngờ mới đi được mấy bước liền bị người nắm chặt cổ tay.

Chu Hi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Trương Tông Lượng.

Chu Hi vốn có tính khiết phích, không muốn bị người khác đụng chạm, có chút không vui muốn rút tay ra, Trương Tông Lượng lại dùng cả hai tay nắm chặt lấy hấn, hận không thể khóc lóc, chỉ có thể van xin: “Bá Dương, làm sao đây, bệ hạ muốn khai đao với ta, người trăm ngàn lần không thể, không thể nào ngồi yên không quan tâm a.”

Chu Hi nhìn ánh mắt khẩn thiết của hấn, tức giận đến nổi muốn phá lên cười.

Này thật đúng là...thật đúng là...

Nhưng trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh âm áp cố hữu, mỉm cười nói: “Tỷ phu nói cái gì vậy, bệ hạ cũng không nói gì cả, chỉ là mấy lời đồn mà thôi, cũng không phải định án, không hấn là sẽ hỏi tội. Mà cứ buông tay ta ra đã, có chuyện gì cứ nói.”

Trương Tông Lượng nhìn chằm chằm cặp mắt phượng tối như mực sâu không lường được kia, trên tay lại càng nắm chặt thêm, gần từng chữ: “Đúng vậy, ta là tỷ phu của ngươi, Bá Dương, ngươi sẽ không bỏ mặc ta, có đúng không?”

Chu Hi mím môi.

Đây nhất định là làm áp lực.

Lại cũng chỉ lắc đầu cười nói: “Đúng vậy, đều là người một nhà, nói lời khách sáo như vậy làm gì.”

Lúc này cuối cùng cũng rút được cổ tay ra, bên trên da thịt trắng nõn đã đỏ lên một vòng, in rõ năm ngón tay.

Chu Hi ghét bỏ mà nghĩ, đợi đến khi về đến Chính Sự đường, vẫn nên gọi người mang chút nước đến rửa tay trước đi.

Hoàng đế tựa như cũng thật sự chỉ là gõ một chút, liên tục mấy ngày cũng không có động tĩnh, chớp mắt đã qua mười ngày, đến ngày nghỉ của Chu Hi, khó có khi được thả lỏng một chút, dùng xong cơm trưa liền có chút rảnh rỗi, đang chỉ dạy công khóa cho điệt nhi Chu Khác, bỗng nhiên nghe quản gia đến bẩm báo, nói đại nương tử mang theo thiếu gia đến, muốn gặp tướng gia.

Trong phủ thừa tướng, chỉ có trưởng tử Chu Uyển đã xuất giá mới được gọi là đại nương tử, thiếu gia này đương nhiên chính là đích tử của Trương Tông Lượng, Trương Doãn. Chu Hi biết rằng tính tình trưởng tử đậm mực, trước kia cho dù có đến, cũng sẽ vào thẳng sau nhà, cùng nói chuyện với đám nữ quyến như Trần Tiểu Liên, hôm nay không biết vì sao lại mang theo nhi tử đến muốn gặp mình.

Cảm thấy lo lắng, nhìn ra việc không tốt.

Quả nhiên vừa gặp mặt, a tỷ đã vội cầm lấy tay hấn, thê lương nói: “A Hi, trong cung truyền ra tin tức, nói tỷ phu của ngươi đã bị Đại Lý tự sai nha dịch tới bắt đi, người mau mau nghĩ cách!”

Chu Hi nghe thấy vậy liền giật mình, lấy bình tĩnh hỏi ngược lại: “Bắt vì tội danh gì?”

Chu Uyển sững sốt, Trương Doãn đã vội nói: “Bầm cứu cứu – chính là bị hại! Phụ thân tuy là tham hoa háo sắc, nhưng cho dù là vậy cũng có tiết chế, cướp đoạt dân nữ là chuyện không thể nào xảy ra được!”

Chu Hi nhìn về phía diệt nhi đã cao lớn này của mình, ánh mắt thâm thúy, hỏi rõ từng chữ: “Phụ thân người quả thật chưa từng làm?”

Trương Doãn vội nói: “Quả thật là không có!”

Chu Uyển cũng nói: “Đúng vậy, tỷ phu của người tuy rằng có chút không nên thân, nhưng nhất định sẽ không làm những chuyện như vậy, dù sao cũng là Ngự sử trung thừa, sao có thể...”

Chu Hi nhẹ giọng ngắt lời nàng: “Lúc công nhiên phiêu kỹ sao lại không biết mình chính là Ngự sử trung thừa? Nếu chưa từng làm, vậy cũng không cần phải vội làm gì, định án vô tội, tự nhiên sẽ được thả ra thôi.”

Trương Doãn đã mười ba tuổi, bắt đầu nhận biết chuyện trong triều trong nhà, nghe vậy cũng bùm một tiếng quỳ xuống: “Sanh nhi biết những chuyện mà phụ thân làm thật sự là vô sỉ tội độ, có lỗi với cứu cứu, nhưng mà phụ thân sao có thể chịu đựng được ngục giam của Đại Lý tự, Đại Lý tự khanh cũng có mối hận cũ với phụ thân, còn chưa biết sẽ bỏ đá xuống giếng như thế nào...Chỉ mong cứu cứu nghĩ đến tình nghĩa với mẫu thân, mà nghĩ cách!”

Chu Hi vẫn mím môi như cũ.

Mưu đồ của hoàng đế chưa định, hẳn thật không dám hành động thiếu suy nghĩ, lần này hoàng đế động đến tỷ phu của hắn, quá mức rõ ràng, nếu vậy bên trong thế gia cũng sẽ thật sự có người nhảy dựng lên.

Đau đầu đến muốn nổ tung, Chu Uyển cũng quỳ xuống, bi thiết nhìn hắn: “A Hi, xem như là tỷ tỷ van cầu người, Doãn ca nhi cũng đã định thân với Vân tỷ nhi, nếu như lại xảy ra chuyện không may, người muốn cho diệt nhi này của người cùng với ngoại sinh nữ cũng phải chịu số khổ như tỷ tỷ, bị người từ hôn hay sao!” (ngoại sinh nữ: cháu gái gọi bằng cậu)

Đã rơi lệ là chẳng.

Trong lòng Chu Hi đau đớn một trận, vội vàng nâng Chu Uyển dậy, nhẹ giọng nói: “A tỷ làm cái gì vậy, vạn vạn không thể... Người nghỉ ngơi một chút đi, ta liền vào cung.”

Chương sau vui lắm, cũng dễ thương nữa. Chu Hi vậy thôi chứ rất ảm áp ỏn trọng nha, ai cũng muốn lo, muốn bảo bọc cả ^^.

Chương 93

Hình như lúc Đối thị vừa mới từ hôn, năm đó a tỷ cùng lắm cũng chỉ là một thiếu nữ đôi tám như hoa như ngọc, chưa kịp thoát ra khỏi nỗi đau phụ mẫu song vong, thì đã lọt vào chuyện nhục nhã đáng sợ như vậy, ngày ngày đều dùng nước mắt rửa mặt.

Chu Hi ở bên cạnh nhìn thấy hết, lại không có cách nào, thậm chí cũng không biết phải an ủi ra sao.

Cảm giác vô lực, tự giận bản thân này đã khắc vào xương cốt, qua nhiều năm hắn cho rằng mình đã quên đi, không ngờ lại vẫn là không thể nào chịu được phải nhìn thấy a tỷ rơi lệ dù chỉ một chút.

Chớ nói rằng Trương Tông Lượng chỉ mới có ý đồ, cho dù là có hành động thật sự, chỉ cần Chu Uyển khóc quỳ xuống trước mặt hắn, hắn liền không còn cách nào thờ ơ.

Vội vã vào cung thì đã là chiều muộn, ánh mặt trời ngày đông vẫn chiếu sáng, chỉ là lạnh nhạt như nước, không có bất kỳ một hơi ấm nào, Chu Hi khép chặt áo khoác hồ cừ, hỏi được hoàng đế đang ở Noãn các cùng với Dung tướng, liền đi thẳng về phía Noãn các.

Không có bằng chứng đã vội bắt giữ trọng thân, chỉ dựa vào một điều này thôi, cũng đủ để thuyết phục hoàng đế thả người.

Người bên cạnh hoàng đế đều đang đứng trước Noãn các, thấy hắn đang đi đến, vô cùng sững sốt bước tới nói: “Bẩm Chu tướng, bệ hạ đang thảo luận chính sự cùng Dung tướng bên trong...”

Trong lòng Chu Hi vốn dĩ tràn đầy lo lắng, nghe vậy càng thêm cười lạnh trong lòng, hơi mím môi nghĩ thầm rằng e là chuyện mà quân thần hai người kia đang thương nghị, chính là sau khi đẩy ngã Trương Tông Lượng thì phải làm thế nào để cầm giữ đài giá, đạp hai chân lên mặt hắn, làm cho thế gia ly tâm.

Liên lạnh giọng mà nói: “Ta là thừa tướng, nắm giữ toàn bộ chính sách quan trọng của toàn quốc, những chuyện mà bệ hạ và thứ tướng bàn luận, không có gì là ta không thể nghe được.”

Vừa nói vừa đẩy thái giám kia ra, đúng thật là muốn xông vào.

Thái giám vẫn một mực ngăn trở, đã thấy thừa tướng trước nay luôn ôn hòa như cây cối trong gió xuân hiện giờ lại như rắn mảy, lạnh lùng nói: “Dám cản trở thừa tướng diện quân, các người muốn làm loạn hay sao!”

Hắn nắm giữ triều chính đã nhiều năm, tự nhiên có uy nghiêm của thừa tướng, ngày thường đối xử với mọi người ôn hòa đó là do hắn tu dưỡng tốt, không phải bởi vì tính tình tốt, nói xong lời này, lập tức đẩy thái giám trước mặt ra, vội vàng đi vào Noãn các.

Thái giám kia vẫn còn hoảng sợ chưa hoàn hồn, nhìn bóng dáng hắn, lắc lắc đầu, bước tới đóng cửa Noãn các lại.

Cái gì gọi là “không nhận lòng tốt của người khác, gặp phải chuyện gì cũng là xứng đáng”.

Trên lầu xuân sắc ngập tràn, Nhiếp Huyễn đang ôm Dung Hàm Chi hôn lên vầng trán hắn, hai người cùng lúc nghe được động tĩnh phía dưới, kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Hôm nay là ngày nghỉ của Chu Hi, ai cũng không thể ngờ hắn lại vào đúng lúc này cường bức diện quân.

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ, cảm thấy sáng tỏ: “Chỉ sợ là vì Trương Tông Lượng... Thật kỳ lạ, mọi người như Trương Tông Lượng mà cũng đáng được thừa tướng vội vã vào cung chỉ để cứu hắn? Thiếu kiên nhẫn đến vậy, cũng không giống như là tác phong của Chu đại thừa tướng của chúng ta.”

“Dù sao cũng là tỷ phu của hắn, Chu đại thừa tướng cho dù có nhẫn được, chỉ sợ là cũng nhẫn không nổi a tỷ khóc lóc than thở.” Dung Hàm Chi hừ lạnh một tiếng, đẩy hoàng đế ra, dùng mũi chân khều khều tiết khố bị ném dưới chân giường, mặc vào.

Nhiếp Huyễn nhìn thấy cười một tiếng.

Thì ra cho dù là tiêu sái như Dung Hàm Chi, mắt thấy sắp bị đối thủ kỳ cựu bất gian tại giường làm sao cũng không thông dong nổi. Dung Hàm Chi trừng mắt nhìn nhìn hoàng đế quần áo xộc xệch, đầy lông ngực đều là dấu hôn, thò tay với với áo lót rơi dưới giường, nhin không được oán giận nói: “Nắm toàn bộ quốc sách quan trọng thật là hay, Chu đại thừa tướng quả thật là uy phong.”

Không biết Nhiếp Huyễn nghĩ chuyện gì, bỗng nhiên bật cười, không chút hoang mang kề bên tai Dung Hàm Chi nói nói gì đó, đầu tiên Dung Hàm Chi chỉ là kinh ngạc, sau đó cười lên một tiếng, liếc xéo y.

Cho đến khi nghe được tiếng bước chân bước lên cầu thang, mới gật gật đầu.

80. Chương 80

Chu Hi đi thẳng lên tầng hai của Noãn các, chỉ cảm thấy hôm nay huân hương trong các có mùi vị không phù hợp lắm, chưa kịp đặt chân đến tầng hai, đã thấy được xiêm y đầy đất, một nửa là của hoàng đế, một nửa kia áo tím đai vàng giống hệt của mình, là thuộc về trọng thần cấp tướng.

Giật mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy hai thân ảnh giao triền phía sau bình phong.

Lúc này mới chợt nhận ra huân hương kia là loại hương thơm rối loạn gì.

Người phía sau bình phong tựa hồ cũng nhận ra hắn tới, một người trong đó khoác thêm áo, vòng ra phía trước, đi đến.

Nhiếp Huyễn búi tóc rối loạn, thân trên để trần, chỉ qua loa phủ thêm một chiếc áo khoác. Lòng ngực rộng lớn trải đầy dấu hôn vết răng, thoát nhìn có vẻ như đang trải qua một trận hoan ái sắc khoái lâm ly, thần sắc trái lại thập phần bình tĩnh ung dung, một chút cũng không có vẻ xấu hổ khi bị chính thừa tướng của mình bắt gian tại giường.

Chu Hi thấy y để trần thân trên, theo bản năng liền rũ mắt, chăm chú nhìn dải đai lưng màu vàng đang nằm trên mặt đất, bên trên còn mang theo túi hương thơm chỉ vàng, một chữ Dung, trong lòng cười lạnh nói quả nhiên là như vậy, ngược lại đáng vẻ càng thêm cung kính, nhìn không chớp mắt mà nói: “Thần không biết bệ hạ và Dung tướng ở đây thương nghị chuyện quan trọng, đã tùy tiện xâm nhập, tội đáng chết vạn lần.”

Hai chữ “quan trọng” được nói đầy ẩn ý, sự châm chọc rõ ràng không nói cũng hiểu, phía sau bình phong, Dung Hàm Chi quảng về một tiếng cười lạnh, hai người sớm chiều đối chọi gay gắt đã thành thói quen, hẳn chỉ xem như là không nghe thấy.

Mỗi lần tranh chấp với mình, đến cuối cùng khó thở hỗn hỗn bao giờ cũng là Dung Hàm Chi – người thắng duy trì thành thói quen như thông dong đã thành thói.

Nhiếp Huyễn không hề dao động, chấp tay sau lưng đánh giá hắn, ầm ầm cười nói: “Ái khanh cũng là lo lắng cho quốc sự mà thôi, có tội gì đâu.”

Chu Hi miệng nói không dám, trở nên kính cẩn, từng câu nói móc âm thầm chỉ trích chèn ép Dung Hàm Chi bỏ lên long sàng không biết xấu hổ, ban ngày ban mặt cùng hoàng đế tuyên dâm, làm mất hết mặt mũi đại thần cũng như không ra thể thống gì.

Quả thực sắp quên chính mình vì sao mà đến.

Dù sao Nhiếp Huyễn nhìn có vẻ như là hai người đại khái đều tình nguyện, dự đoán rằng Dung Hàm Chi cũng sẽ không có mặt mũi nào xách kiếm đi ra khỏi bình phong rượt chém chính mình. Có thể gặp được chuyện vui như vậy, ngược lại cũng có chút thoải mái.

Lời nói có gai, ngay cả hoàng đế ban ngày tuyên dâm hiệp ngoạn thần tử cũng bị lôi vào mắng.

Nhiếp Huyễn cười tủm tỉm nghe hắn nói, nghe được một lát, chỉ xem vài câu châm chọc kia như gió thoảng, chẳng chặc chẳng lỏng mà nói: “Trẫm và Dung khanh đúng là đang thương nghị quốc sự, thừa tướng cũng cùng vào đi.”

Chu Hi một câu chưa nói xong nghẹn tại yết hầu xém sặc, không dám tin mà ngẩng đầu nhìn Nhiếp Huyễn.

Về mặt hoàng đế vẫn mang theo ý cười nhu hòa, Chu Hi lại sợ tới mức bươi lui mấy bước.

Hắn biết hoàng đế xưa nay không biết xấu hổ, lại không biết rằng hoàng đế còn có thể không biết xấu hổ tới mức này.

Hắn vốn là đứng trên đầu cầu thang, lui vài bước thiếu chút nữa ngã xuống, hoàng đế vội vàng kéo lấy hắn, nói câu: “Ái khanh cẩn thận dưới chân.” Thuận thế ôm hắn vào trong lòng, bế lên mang vào sau bình phong.

P phía sau bình phong trên tầng hai Noãn các là long sàng hoàng đế thường dùng nghỉ tạm, hiện giờ trên giường đang có một người ngồi dựa vào, mái tóc dài đen như mực xoa tung, áo lót rộng mở, một thân trần đầy dấu vết tình dục, vẻ ửng đỏ nơi đuôi mắt chưa tan, vết nước long lanh trong mắt hazy vẫn còn, phong tình vạn chủng.

Chu Hi lại không để ý đến hắn, còn đang liều chết giãy dụa, bị hoàng đế nặng nề quăng lên long sàng.

Ngã xuống mạnh đến nỗi người có chút ngốc, không để ý đến, lập tức muốn bò dậy, lại bị người từ sau lưng giữ chặt.

anh đi bắt gian, đôi gian phu dâm phụ bị bắt gian tại giường quay qua cường gian anh, cũng may mà cường gian không thành. ^^

Chương 95

Người nọ kéo hay tay hấn ra sau gắt gao giữ chặt, ghé vào bên tai hấn dùng chất giọng khàn khàn biếng nhác đặc trưng sau khi mây mưa mà trêu đùa: “Chu đại thừa tướng sao lại vội vàng muốn đi như thế? Không phải có chuyện quan trọng cần phải bẩm tấu với bệ hạ sao?”

Chu Hi nhìn thấy Nhiếp Huyễn lại cởi bỏ chiếc áo choàng vừa mới phủ hờ bên trên đi, sợ hãi đến muốn nứt mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi kêu tên hấn: “Dung Hàm Chi!”

Đã thấy Nhiếp Huyễn nhặt lên một sợi đai lưng không biết là của ai quăng đến cho Dung Hàm Chi, cười tủm tỉm nói: “Dung khanh, trối lại cho trẫm.”

Dung Hàm Chi một tiếng “tuân chỉ”, lập tức vô cùng lưu loát bắt đầu trối Chu Hi lại.

Trong đầu Chu Hi oong oong loạn lên, không ngờ tới hoàng đế thế nhưng lại không biết xấu hổ đến mức độ này, chưa tìm được từ để mở miệng, liền bị hoàng đế nắm chặt cằm: “Thừa tướng học không tốt gì cả, trên giường của trẫm, sao còn dám gọi tên người khác?”

Chu Hi run rẩy toàn thân, đã không phân rõ được xấu hổ và giận dữ bên nào nhiều hơn.

Tuy rằng từng bị hoàng đế ép ngủ hai lần, vẫn xem như là bị chó cắn mà thôi, lần này lại bị hoàng đế ném lên long sàng trước mặt đối thủ, cho dù là hấn tâm trí hơn người, lúc này cũng hoàn toàn phá vỡ, không quan tâm gì nữa bắt đầu giãy dụa.

Dung Hàm Chi tuy là văn thần xuất thân trạng nguyên cùng khóa, thế nhưng do luyện võ nhiều năm, tuy rằng võ nghệ không thể xem là xuất chúng, nhưng trong đám văn thần đã không ai có thể đánh thắng được hấn. Hiện giờ thừa thành thạo mà trối gô lại một Chu Hi văn nhược dù đang hung hăng giãy dụa, cư nhiên còn có thể rãnh rang tiện tay tháo luôn đai lưng của hấn, Nhiếp Huyễn chắc chắn tán thưởng, mỉm cười nói một câu: “Dung khanh thật biết sẵn sóc.”

Dung Hàm Chi và Chu Hi nhìn nhau không vừa mắt cũng đã mười mấy năm, giờ này nhìn thấy địch thủ lâu năm run rẩy đến cơ hồ sắp khóc, trong lòng cũng phá lệ vui vẻ, cười cười trả lời Nhiếp Huyễn: “Thay bệ hạ phân ưu, là bốn phận của thần.”

Vừa nói vừa nâng tay, quất rơi cây trâm sừng cài tóc của Chu Hi.

Trước mắt tối đen, Chu Hi tức giận đến muốn ngắt đi.

Kiếp trước Nhiếp Huyễn cũng yêu thích hiệp ngoạn thần tử, thế nhưng đều không để người khác nắm được thóp, chung quy y cũng muốn dùng nhân tài để trị quốc, tuyệt đối không thể để cho bọn họ hồng thanh danh mất thể diện, bằng không đến khi đó không chỉ mình y khó coi, mà mấy thần tử này cũng không thể nào trọng dụng được nữa.

Sau khi trọng sinh y thập phần hợp ý Ôn Tử Nhiên, rất thích dáng vẻ Hộ bộ thượng thư này của y bị khi dễ đến khóc sụt sùi, hiện giờ lại thông đồng với Dung Hàm Chi chính là hai bên tự nguyện, nhưng cũng chưa bao giờ lâm hạnh hai người trước mặt người khác, đơn giản vì đây đều là cánh tay đắc lực của y, không thể để cho người khác khinh thường.

Nhưng đối với Chu Hi, tâm tư của hấn lại có chút khác biệt, bao giờ cũng là không khống chế được mà quá phận một chút, muốn nhìn thấy dáng vẻ khóc xin tha của người này.

Trước kia những lúc lâm hạnh cũng tránh người khác, nhưng lần này hiếm khi hấn lại tự mình dâng đến cửa, sao lại có thể bỏ qua được?

Những lời vừa rồi Chu Hi nói thật quá nghiêm khắc, Dung Hàm Chi ghi hận trong lòng, cũng không thêm để ý xem Chu Hi sắp ngắt có nghe thấy hay không, cười hỏi hoàng đế: “Chu tướng kịch liệt như vậy, chẳng lẽ là lần đầu thừa ân?”

Nhiếp Huyễn cầm một chiếc khăn lụa nhét vào trong miệng Chu Hi, để phòng hấn luẩn quẩn trong lòng liền cắn lưỡi tự sát – bình thường cho dù là cáu giận, nhưng trong lòng vẫn cứ thương tiếc, càng thêm yêu tài hoa của hấn, không dám không để phòng – nghe thấy vậy thì cười cười, chậm rãi nói: “Không phải.”

Đầu ngón tay hoàng đế nhét chiếc khăn kia vào sâu trong cổ họng Chu Hi, tới tậ yết hầu, Chu Hi khó chịu cực kì, hốc mắt cũng đỏ, ngón tay hoàng đế còn dè dè lên đầu lưỡi rồi mới chậm rãi rút ra, nâng một chân

hắn lên liền bắt đầu cởi giày.

Dung Hàm Chi nghe thấy câu trả lời của hoàng đế liền chặc một tiếng: “Thánh quyền của Chu tướng, thần không thể so được.”

“Dung khanh ghen sao?” Nhiếp Huyễn gắt gao nắm chặt mắt cá chân đang đập loạn của Chu Hi, ngay cả tất vải cũng lột xuống, nắm lên cổ chân trắng nõn, vuốt ve, ý vị thâm trường mà nói: “Xét về phương diện này... thừa tướng thật sự kém xa Dung khanh.”

Chu Hi cứ nhiên còn có sức lực mà cười lạnh khi nghe mấy lời này.

May mà Dung Hàm Chi cũng không để ý, Nhiếp Huyễn cảm thấy chơi vui, trầm ngâm một chút, lại rất chăm chú phán một câu: “Lên giường, thật đúng là nhìn không ra đây đã là người làm cha.”

81. Chương 81

Dung Hàm Chi vui đến điên rồi, càng cảm thấy hoàng đế bề hạ đúng thật là diệu nhân, nhìn sắc mặt Chu Hi lúc đỏ lúc trắng, lột ra dai lưng của hắn cùng với toàn bộ trang sức bên trên ném xuống giường.

Lan Lăng Chu thị là đệ nhất đại tộc đương triều, dòng dõi cao quý, trang sức trên người Chu Hi không một món nào là không quý nhất, nếu so sánh, ngay cả Nhiếp Huyễn cũng không chắc so được.

Hoàng đế nhìn thoáng qua, cười nói: “Dung khanh nhẹ tay một chút, mấy món tùy thân của tông chủ Lan Lăng Chu thị, quăng bể rồi người chưa chắc đền được đâu.”

Dung Hàm Chi xì một tiếng phì cười, ôm lấy Chu Hi kéo lên, mỉm cười nói vào bên tai địch thủ lâu năm: “Chỉ cần Chu tướng dám nói với người khác mấy món bảo bối này của hắn vì sao lại bị thần ném bể, thần táng gia bại sản cũng sẽ đền cho hắn.”

Sắc mặt Chu Hi trắng bệch, vừa giãy dụa vừa lắc đầu.

Hoàng đế đã cởi bỏ giày vớ bên chân kia, nghe thấy vậy cũng gật gù: “Nói cũng đúng.”

Bộ dáng Dung Hàm Chi lúc đang ra sức khi dễ Chu Hi thật là đáng yêu, có một loại tươi sáng rạng rỡ khó có thể diễn tả bằng lời, càng trở nên diêm lệ tựa như phượng hoàng, nhan sắc cũng xuất chúng thêm ba phần, khiến cho y nhìn xem mà ngứa ngáy trong lòng.

Lại cúi đầu nhìn Chu Hi, rõ ràng đã kiệt sức, cứ nhiên vẫn còn giãy dụa như sắp chết.

Lần trước cường bạo Chu Hi hắn cũng không tam trình cửu liệt như vậy. Thừa tướng của y luôn là người thông minh thức thời, mắt thấy trốn không được, ném chút đau khổ sẽ lập tức thành thật, chỉ mong hoàng đế tâm tình tốt, có thể làm xong sớm một chút thả hắn đi, ít chịu tra tấn một chút cũng tốt rồi.

Lần này xem ra là vượt quá khả năng chịu đựng của hắn, cứ nhiên chống cự lợi hại như vậy.

Nhiếp Huyễn cân nhắc, nếu như chỉ có một mình mình, Chu Hi giãy dụa như vậy, ngay cả mình cũng khó không chế được hắn.

Vừa nghĩ như vậy, lại càng thêm không còn cách nào đàn áp ý niệm ác liệt nảy sinh trong đầu, thò tay cởi vạt áo hắn.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Chu Hi đã ướt từ lâu, nước mắt rưng rưng, hàm hồ nghẹn ngào, ánh mắt nhìn y đã tràn ngập van xin, cứ nhiên còn đáng thương hơn so với dáng vẻ khốc lóc tức tưởi của Ôn Tử Nhiên.

Lại không ngờ rằng ánh mắt này càng khiến cho hoàng đế không muốn bỏ qua hắn.

Một người bình thường càng kiêu ngạo càng mạnh mẽ, một khi khí thế chợt yếu đi, liền sẽ phá lệ khiến cho người nảy sinh dục vọng bề gãy lạng ngược.

Mắt thấy ngón tay hoàng đế đã chạm lên trên vạt áo mình, Chu Hi không biết lấy khí lực ở đâu ra, vụt tránh, Dung Hàm Chi bất ngờ không kịp phòng bị, thật sự bị tránh khỏi.

Lao vào trong lòng Nhiếp Huyễn.

Nhiếp Huyễn bị “yêu thương nhưng nhớ” bất ngờ này dọa đến ngơ ngẩn, thuận thế cũng ôm lấy eo Chu Hi.

Sau đó mới khẽ rên lên một tiếng.

Chỉ cảm thấy thừa tướng của y cái gì cũng tốt, nhưng trên giường thật sự có chút mất linh quang, đầu đầu vào bụng y còn chưa tỉnh, lại chôn mặt luôn trên bụng y là sao đây, hơi thở nhẹ nhàng mà hỗn độn kia, thối đến y cũng phải cương.

Chu Hi cũng cảm nhận được biến hóa trên thân thể hoàng đế, cả người đều đông cứng lại, nhưng vẫn không chịu ngẩng đầu. Nhiếp Huyễn đang định giễu cợt hai tiếng, bỗng nhiên cảm thấy trên bụng có chút nóng ướt.

Chu Hi quả thật đã khóc, tuy rằng không phát ra tiếng, nước mắt lại liên tục rơi, đầu vai hơi run run, không bao lâu đã thấm ướt một mảng trên bụng Nhiếp Huyễn.

Nhiếp Huyễn nhất thời ngây ngẩn cả người, thế nhưng lại cảm thấy mềm lòng xuống.

Thừa tướng của y vẫn luôn luôn quật cường, bị thương nửa tháng không thể xuống giường cũng không rơi lệ; bị thao đến tiết liên tục hai lần cũng không rên lên một tiếng; hôm nay rõ ràng còn chưa làm gì hấn, lại đã khóc thành như vậy.

Nhiếp Huyễn bỗng nhiên mềm lòng vô cùng, dịu dàng vuốt ve sau gáy hấn, kéo cổ áo muốn nâng đầu hấn lên, Chu Hi lại không chịu ngẩng đầu, vẫn vùi mặt vào lồng ngực hấn, trong lòng Nhiếp Huyễn cảm thấy mềm mại, nhẹ giọng hỏi: “Sao lại.... khóc thành như vậy?”

Lời vừa nói ra, ngay cả Dung Hàm Chi đang quỳ gối sau lưng Chu Hi cũng ngây ngẩn cả người.

82. Chương 82

Trong lòng Nhiếp Huyễn không biết phải làm sao, phảng phất tựa như có thứ gì đó đau đớn.

Y là muốn nhìn thấy Chu Hi thất thổ, muốn chinh phục nam nhân ngạo mạn này, nhưng điều mà y muốn...không phải là thế này.

Hoàng đế hơi hơi mím môi, cảm nhận được một mảng nóng ướt trên bụng, có chút mờ mịt nghĩ: không nên là như vậy.

Y muốn thuyết phục, muốn nhận được sự phục tùng vui vẻ, tuyệt đối không phải là bị đánh đến gãy xương cốt rồi cuộc không thể nâng nổi đầu lên nữa.

Lúc trước không từ thủ đoạn muốn chọc hấn khóc, hôm nay thật sự làm được, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Thừa tướng của y, Chu Hi... không nên như thế này.

Y ngập ngừng vươn tay đến xoa sau cổ trắng nõn của Chu Hi, nam nhân kịch liệt run rẩy một chút, cảm thêm chôn mặt vào trong bụng y, vẫn không chịu ngẩng đầu.

Dung Hàm Chi ngồi trên giường, cũng là chân tay luống cuống, ánh mắt nhìn về phía y, khó có được khi không có một chút thông dong bình tĩnh như lúc này.

Ghét bỏ Chu Hi là một chuyện, ý thế bất nạt lại không phải là tác phong của hấn, lúc này nhìn về phía hoàng đế, cùng nhìn thấy trong mắt đối phương vẻ vô thổ của nhau.

Hắn vẫn luôn tiêu sái bất kham, lúc trước vui đùa, chưa kịp nghĩ kỹ, hiện giờ ngẫm lại, có những chuyện bản thân mình cảm thấy không quan trọng, Chu Hi chưa chắc đã chịu được.

Tuy rằng có chút đáng ghét, nhưng một thân tài hoa trị sự đều là đệ nhất, thậm chí đến cả phẩm hạnh cũng không có chỗ nào có thể chỉ trích, hắn tuy rằng không đến nỗi tự nhận không bằng, nhưng cũng là tán thưởng, tài đức như vậy, nếu không phải quyền dục quá thừa, thân hãm trong vũng bùn thối nát mang tên thế gia còn vui vẻ chịu đựng, hắn cũng sẽ nguyện ý kết giao.

Nhìn dáng vẻ hoàng đế luống tay chân hiềm khi gặp được, lại cảm thấy rất có ý tứ, liền dựng một ngón tay bên môi ra hiệu với hoàng đế.

Nhiếp Huyễn mờ mịt gật gật đầu, sờ soạn đến tấm khăn lụa bịt miệng Chu Hi, rút ra.

Dung Hàm Chi cũng không biết kiếm được ở đâu ra một dải lụa sậm màu, chen vào giữa đôi vai run rẩy của Chu Hi, thò tay vào giữa mặt hắn và bụng của hoàng đế.

Mờ được vệt ướt đầy tay.

Thứ tướng đương triều hơi hơi mím môi, dùng dải lụa kia cột lên mắt đối thủ lâu năm của mình.

Toàn thân Chu Hi run lên, thị giác bị tước đoạt, cảm thấy càng thêm kinh hãi, nước mắt đã nhiều năm chưa từng rơi xuống trước mặt người khác, nay lại tựa như phát tiết ra, không thể ngừng được, không bao lâu đã thấm ướt khăn bịt mắt.

Bao nhiêu áp lực ủy khuất xốt xa suốt mấy năm nay biểu lộ ra ngoài, Chu Hi khóc đến cơ hồ không kịp thở, chỉ là vẫn cứ cắn môi như cũ, không chịu khóc ra thành tiếng.

Ánh mắt bị che phủ, phát tiết càng thêm không kiêng dè gì cả.

Đai lưng trói buộc cổ tay được cẩn thận tháo bỏ, lúc đầu vai bị ấn vào giữa chân mền, hắn liền theo bản năng ôm chặt lấy chân, cuộn tròn vùi mặt vào gối, vô thanh nghẹn ngào, bất động.

Một tư thái yếu ớt đến làm người đau lòng.

Từng trận âm thanh bên cạnh không ngừng đổ vào tai, lại không có ai đụng đến hắn, hắn cũng không dám dựa vào những thanh âm này mà suy đoán xem hoàng đế và Dung Hàm Chi đang làm gì, ngón tay trắng nõn gắt gao siết chặt chân gấm, mờ mịt vô thức.

Hồi lâu mới có một đôi tay nhẹ nhàng xoa lên thắt lưng, lọt vào tai là thanh âm có chút bắt đắc dĩ của hoàng đế: “Khóc đủ rồi sao?”

Dùng đầu vai hất ra sự động chạm của hoàng đế, không lên tiếng.

Nhiếp Huyễn lắc lắc đầu, trong lời nói đã mang theo chút ý cười: “Dung khanh cũng bị người dọa chạy, còn chưa dậy được sao?”

83. Chương 83

Một lúc lâu mới hiểu được ý của hoàng đế, cũng vừa mới nhận ra hai tay đã được tự do, chân chõu xả xuống dải khăn bịt mắt ướt đẫm.

Quả nhiên đã không còn bóng dáng của Dung Hàm Chi.

Hoàng đế khoác ngoài bào, vạt áo trước vẫn mở ra như cũ, đang vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười ngồi bên giường nhìn hắn.

Bên tai lập tức nóng đỏ lên, xoay mặt lại vùi vào trong gối, cho đến khi nước mắt được lau khô, mới ngẩng đầu lên, lại nhất thời không biết nói cái gì.

Trong lòng ngũ vị tạp trần, ánh mắt còn sưng đỏ, cảm thấy may mắn như thoát qua một kiếp, cùng với một nỗi xấu hổ nói không nên lời lập tức ủa đến, khiến cho hần lúng túng không biết phải làm sao.

Hoàng đế đầy mặt thú vị đánh giá hần, quân tử như ngọc xưa nay luôn luôn y trang chỉnh tề giờ phút này tà áo hỗn độn, búi tóc tán loạn, mái tóc đen dài như thác gấm xòa tung trên đệm giường, đôi mắt phượng xinh đẹp sưng đỏ, còn vương ánh nước.

Ngả ngón cười lên một tiếng: “Thật sự là nhìn mà thương xót.”

Chu Hi quay mặt đi, cắn răng nói: “Bệ hạ thật sự là...”

Nhớ tới đủ loại mưu đồ chưa thành của hoàng đế mới vừa rồi đây thôi, quả thật tức giận đến cạn lời.

Nhiếp Huyễn ngồi nghiêm chỉnh lại: “Nói chuyện đứng đắn, thừa tướng cố tình sấm vào như vậy, là có chuyện gì quan trọng cần tấu hay sao?”

Cứ làm như là thừa tướng của y mới là kẻ cố tình không nói chuyện đứng đắn vậy.

Chu Hi ghen, trừng mắt nhìn hoàng đế, sửa lại vạt áo, gằn từng chữ: “Dám hỏi bệ hạ, vì sao lại bày mưu tính kế để Đại Lý tự không đủ căn cứ định tội đã vội ha ngục Ngự sử trung thừa Trương Tông Lượng?”

Hốc mắt hần vẫn còn sưng đỏ, lại thêm vẻ ướm át hơn bao giờ hết, trừng mắt liếc qua ngược lại càng như là đang hờn dỗi, phong tình vạn chủng, Nhiếp Huyễn thấy buồn cười, cố nhịn xuống, chừng chặc đảng hoàng đế nói: “Trẫm chưa từng bày mưu đặt kế.”

Dừng một chút, ngũ diệu mang theo ý cười chậm chậm mà nói: “Nhưng cuối cùng luôn có người nghiền ngẫm đoán ý bề trên, hoặc là nhìn hần không vừa mắt, nên tự chủ trương.”

Chu Hi mím môi.

Phải, thế gian này không thiếu những thần tử đón ý nói hòa bề trên, trên đại triều hội, hoàng đế tỏ rõ ý định, tự nhiên không cần phải làm thêm điều thừa nữa.

Đương nhiên sẽ có người hiểu ý mà thu thập Trương Tông Lượng.

Nhiếp Huyễn khẽ nhếch khóe môi, chậm rãi nói: “Trái lại trẫm không nghĩ tới, với tính tình của thừa tướng mà cũng sẽ không nhẫn được, đánh đến cửa như thế, chẳng lẽ thừa tướng còn chưa biết sao... Thứ nữ của Ôn khanh, là hứa hôn với trưởng tử của Dung khanh.”

Chu Hi có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, không trả lời.

Nhiếp Huyễn nhìn thần thái này liền biết là hần cũng biết rồi.

Thông minh như thừa tướng của y, đương nhiên sẽ hiểu rõ hai mối hôn sự này đến cùng là nói lên điều gì.

Về oải kia lại làm cho y cảm thấy thêm đau lòng, lớp vỏ bọc chừng chặc đảng hoàng đế luôn được thừa tướng của y trưng ra một cách hoàn mỹ nay bị đánh vỡ ngoài ý muốn, lại toát lên một dáng dấp yếu ớt khiến y vừa muốn yêu thương vừa muốn chà đạp.

Y đưa mắt đến phía trước, cười nói: “Phá hỏng chuyện tốt của trẫm và Dung khanh, thừa tướng tính bởi thường trẫm như thế nào đây?”

Chân mày Chu Hi nẩy lên, theo bản năng lui lui ra sau, kéo giãn khoảng cách với hoàng đế.

Chợt cảm thấy có gì không đúng, nhưng lúc này đã muộn, gương mặt hoàng đế đã áp sát tới, dựa vào thân hình cao lớn, che kín đường lui của hần.

Chu Hi nhất thời nhớ tới hai lần tính sự không thể chịu nổi trước đây, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Lại nghe hoàng đế ngả ngón cười nói: “Hay là... Bá Dương hôn trẫm một chút, trẫm lập tức hạ chiếu thả Trương Tông Lượng, thế nào?”

84. Chương 84

Chu Hi trừng mắt nhìn, cơ hồ cho rằng mình đây nghe lầm.

Gương mặt phong lưu tuấn tú của hoàng đế ngay trước mắt, bên dưới vạt áo rộng mở là những dấu vết tình dục do một người khác để lại, càng tăng thêm vẻ thiếu đứng đắn, trong lúc nói chuyện còn cười đến ngả ngón hết như một tên công tử ăn chơi trác táng tầm hoa vắn liễu đang đùa giỡn thiếu nữ nhà lành vậy.

Tay nắm vạt áo càng thêm chặt, ngập ngừng nhìn qua. (Cute vãi)

Nhiếp Huyễn hiềm khi có thể nhìn thấy thần tình có thể cho là ngây ngốc trên gương mặt vị thừa tướng thông minh tuyệt đỉnh này của y, lập tức càng thêm hưng phấn, mỉm cười tiếp tục kẻ sát lại, ngón tay điểm điểm lên trên má mình, nói: “Hôn một chút thôi là được.”

Chu Hi đây là lần đầu tiên nghe thấy hoàng đế gọi danh tự của mình.

Khi hoàng đế còn là thái tử thì hần đã bá tước, địa vị tối cao, Nhiếp Huyễn trước nay vẫn luôn gọi hần là thừa tướng, lúc tức giận khó thở, liền mang cả tên họ ra mà gọi hai tiếng Chu Hi, lúc lên giường, sẽ mặt dày gọi ái khanh, trái lại đây chính là lần đầu tiên....

Ngay cả xưng hô cũng thân mật tới tận cùng như vậy.

Kinh ngạc nhìn ngón tay hoàng đế trên gò má y, ngập ngừng hỏi lại: “Hôn... một chút?”

Nhiếp Huyễn mỉm cười gật đầu.

Chu Hy chăm chú tỉ mỉ nhìn y, chỉ gắt gao mím môi, không nói, không động.

Nhiếp Huyễn cũng trừng mắt nhìn lại, ghé sát vào thêm một chút, vô cùng đứng đắn mà nói: “Quân vô hí ngôn.”

Dừng một chút, lại cười đến thâm sâu: “Đương nhiên, nếu như Bá Dương không muốn... làm vài việc khác đền lại cũng không phải không được.”

Chu Hi nghe vậy cả người đều đông cứng.

Quân thần hai người hiện giờ đều là quần áo không chỉnh, hần còn bị hoàng đế giam trên giường không còn lối thoát, cái gì gọi là làm chút chuyện khác đền lại, hần nghĩ cũng không muốn nghĩ tới.

Trầm mặc hồi lâu mới nói: “Quả thật là...quân vô hí ngôn?”

Nhiếp Huyễn thập phần thâm tình chân thành nhìn hần, trịnh trọng gật đầu nói: “Đương nhiên là quân vô hí ngôn, hôn một chút là được. Trầm chẳng những hôm nay không làm gì người, còn cho người thả Trương Tông Lượng ra, thế nào?”

Chu Hi chần chờ hồi lâu, ngón tay vô ý siết chặt chẽ mền dưới thân, hận không thể móc ra một lỗ trên gấm vóc kia, thật lâu mới tựa như hạ xong quyết tâm, cẩn thận dè dặt nhích gần đến bên má hoàng đế.

Nhiếp Huyễn ung dung chờ đợi, thấy cuối cùng hần cũng có động tác, còn thập phần săn sóc mà nâng mặt đến gần lại bên môi hần.

Chu Hi nhắm mắt, đôi môi nhẹ nhàng lướt qua trên má hoàng đế một chút, lại tựa như bị phồng vậy, vội rút lui, quay mặt đi, nói: “Được rồi...”

Nhiếp Huyễn trợn mắt nhìn, nhẹ chạm lên gò má vừa nhận được một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

Tựa như một cánh hoa khẽ khàng rơi xuống, vừa vụn phát qua vậy.

Không khỏi chặc lưỡi nói: “Chỉ vậy... thật rất không có thành ý.”

Bên tai Chu Hi đã nóng đến đỏ bừng, nghe vậy vừa tức vừa giận, nâng giọng, lặp lại hứa hẹn vừa rồi của hoàng đế: “Quân vô hí ngôn!”

Nhiếp Huyễn trầm trầm bật cười, vươn tay ôm lấy hần, trán kề lên trán hần, cố ý dùng giọng gió thì thầm cười nói: “Trên mặt không tính... phải hôn môi mới được.”

Trong lòng Chu Hi loạn đến không xong.

Hôn môi không giống với những chuyện khác, thậm chí còn thân mật hơn cả giao hoan, giữa lúc môi lưỡi quấn quýt, rất dễ nảy sinh ra một loại ảo giác như là hai người yêu nhau.

Cho rằng hoàng đế sẽ lại đè mình ra giường cường nhục một phen, nhưng không, hoàng đế chỉ cười cười nhìn hắn, đòi một nụ hôn.

Này thật đúng là...

Hắn đối với thê tử luôn trân ái kính trọng, khi thân mật cũng chỉ là ôm vào trong ngực hôn lên thái dương, huống chi cả hai đời thê tử đều là tiểu thư khuê các, thế nào cũng không thể làm ra những chuyện như đòi trượng phu một nụ hôn được.

Đường đường là cửu ngũ chí tôn vậy mà lại làm đến thuận lý thành chương như thế?

85. Chương 85

Cho đến tận khi hoàng đế tự mình đi bưng nước mang khăn đến cho mình chườm mắt, nét ửng đỏ bên tai Chu Hi cũng chưa tan hết.

Khăn mặt đắp lên đôi mắt, lạnh lạnh, ngược lại cũng tránh được sự xấu hổ phải cùng hoàng đế bốn mắt nhìn nhau, Chu Hi cũng không biết hoang đế nói hai mắt mình khóc đến sưng là sưng bao nhiêu, chỉ cảm thấy bên má nóng đến hoảng.

Trên môi còn lưu lại xúc cảm môi lưỡi hoàng đế yêu thương tàn sát bữa bãi, mà nụ hôn kia còn là do hắn tự mình khơi mào, liền càng thêm cảm thấy không chịu nổi.

Nhiếp Huyễn nhặt lên từng chiếc phổi sức xiêm y quăng đầy trên đất, vừa dò xét hắn, một bộ dáng như cười như không: “Trẫm vừa cho người mang thủ dụ của trẫm đến đại lý tự, Trương Tông Lượng đại khái còn có thể hồi phủ sớm hơn cả người.”

Chu Hi càng cảm thấy quần bách, hận không thể lập tức xuất cung hồi phủ.

Đôi tay che mắt cũng đè mạnh thêm mấy phần, nước chưa vắt khô bên trong khăn mặt bị ép ra, dọc theo má chảy xuống.

Nhiếp Huyễn cố ý trêu đùa: “Này, sao lại khóc nữa rồi?”

Liền thấy gương mặt thừa tướng của y đỏ lên đến tận cổ.

Càng phát hiện ra người này quả thật là da mặt mỏng đến cực điểm, chỉ một chút trêu đùa cũng không chịu được.

Khó trách lúc trước lại bị chọc giận đến phát khóc.

Từ sau ngày cùng lăn lên giường với Dung Hàm Chi thì vẫn luôn cùng nhau pha trộn, chỉ là đám triều thần đều nghĩ đông, Dung Hàm Chi cũng không thể không có lý do mà tiến cung, đang lúc củi khô lửa bốc thì bị tách ra, liền cảm thấy vô cùng không đủ, đợi khi năm mới đến, mới có thời cơ kề cận thân mật với nhau.

Hôm nay vốn là phải xem xét quân tình được Giám quân từ Tây nam truyền tới, không biết sau đó thế nào lại lăn đến trên giường, ngay cả khi thái giám đến báo Trương Tông Lượng bị Đại lý tự khanh bắt giam cũng không để ý.

Chỉ không nghĩ tới Chu hi lại liền như vậy vội vàng xông vào, cuối cùng lại nháo lên thành như vậy.

Nhớ tới dáng vẻ Dung Hàm Chi bịt mắt Chu Hi, rón ra rón rén xuống giường mặc quần áo muốn đi, lúc mặc vào bộ áo tím cấp tướng, đầu tiên là cảm thấy có chút nhỏ chật, lại ngửi được một mùi lãnh hương ôn

thuận, mới biết là mặt lấm, lại luống cuống chân tay cởi ra, vòng ra phòng ngoài nhặt đồ của mình lên mặc vào.

Nhiếp Huyễn nhìn đến Chu Hi vẫn đang còn nằm khóc trên giường, cố gắng nhin cười đến vắt vả, bị hấn hung hăng trừng mắt liếc mấy lần.

Còn không quen kéo người lại hôn hôn rồi mới thả đi.

Dung Hàm Chi quen thói bất kham, cũng quen phong nguyệt, kỹ thuật hôn vô cùng tốt, giữa môi lưỡi dây dưa, hận không thể đốt lên thành lửa.

Tiến người đi rồi, bước lại lên lầu, thấy Chu Hi còn ôm chăn nằm trên giường, bả vai gầy gò nổi rõ dưới trung y đơn bạc, gầy yếu, không giống với eo lưng rắn chắc của Dung Hàm Chi.

Rất gầy. Một nam nhân trưởng thành vóc người cao gầy như vậy, ôm vào trong lòng, lại nhẹ tựa như nữ nhân vậy, trong lòng lại nổi lên yêu thương, có chút mềm lòng.

Cảm xúc nóng ướt trên bụng phẳng phất vẫn còn, chậm rãi ngồi vào bên giường đỡ dành, nhìn ngắm đôi môi mỏng hồng nhạt, lại nổi lên ý muốn hôn môi.

Y và Chu Hi ngủ cũng từng ngủ hai lần, lại vẫn chưa từng tốt đẹp hôn môi một lần nào.

Vì thế tiến hành theo quy chuẩn uy bức lợi dụ chủ động đòi hôn.

Ban đầu chỉ vừa mới chạm vào một chút trên gò má thì đã chạy trốn chết, sau lại bị y ép đến không còn cách nào, gian nan kè lại gần muốn hôn lên môi y, tựa hồ sợ chớp mũi hai người đụng vào nhau, Chu Hi thậm chí còn hơi nghiêng nghiêng đầu.

Vốn tưởng chỉ như lần trước, lướt qua một chút liền ngưng, lại bị hoàng đế đã sớm có chuẩn bị mà chặn lại sau cổ, hung hăng hôn một trận.

Kỹ thuật hôn của thừa tướng quả nhiên cũng ngây ngô như chuyện trên giường, giữa lúc hốt hoảng quên cả hít thở, còn muốn y truyền hơi cho từng chút từng chút một, thật sự là đáng yêu cực kỳ, ôm hôn một lúc lâu mới buông hấn ra, nhìn đôi mắt phượng xinh đẹp sưng đỏ, mới cười một tiếng đứng lên đi lấy khăn mặt đến cho hấn.

Tới tận bây giờ tâm trạng cũng vẫn là vô cùng vui vẻ.

Chương 101

Lúc Ôn Tử Nhiên mang vẻ mặt đau khổ tìm đến Noãn các, bên trên các vừa mới truyền mang nước vào, thái giám bên dưới mỉm cười ra dấu với hấn.

Người bên cạnh hoàng đế đều là những kẻ biết theo chiều gió nhất, vị Ôn thượng thư này gần đây luôn nhận được thánh quyền, chính là hồng nhân trước mặt bệ hạ, không thể đắc tội.

Những văn thần trọng danh dự, tính tình có chút cứng rắn như là Dung Hàm Chi hoặc là có hậu trường khó lường như Chu Hi, thái độ đối với nội thị thường không có bao nhiêu, Chu Hi bố trí nhiều tai mắt trong cung, còn có sắc mặt dễ xem một chút, Dung Hàm Chi lại thường hay trừng mắt lạnh, lúc trước khi hấn còn chưa được hoàng đế yêu thích, nội thị trong cung cũng không ít kẻ tranh thủ ném đá xuống giếng.

Mà Ôn Tử Nhiên tính tình tốt, luôn mềm mỏng, không đắc tội với ai, thấy vậy nhanh chóng trả lễ, nhẹ giọng hỏi: “Dám hỏi công công, bệ hạ vẫn còn ở bên trong cùng với Chu tướng và Dung tướng sao?”

Thái giám kia thấy hấn đối với mình vẫn giữ cấp bậc lễ nghĩa như vậy, nét cười càng thêm thân thiết, trong lòng nói thầm, chỉ dựa vào phần cẩn thận này của Ôn thượng thư, hai vị thừa tướng kia đều không thể nào so lại được, khó trách có thể làm cho hoàng đế yêu thích.

Vừa nghĩ vậy, vừa trả lời: “Bẩm Ôn thượng thư, buổi chiều khi bệ hạ đang nghị sự cùng Dung tướng, mấy khắc sau Chu tướng sốt ruột vội vàng tìm đến, cũng tiến vào trong.”

Ôn Tử Nhiên giương mắt dò xét nhìn lên tầng hai Noãn các, ký ức về long sàng bên trong Noãn các hãy như còn mới đây, trực giác hoàng đế cùng với nhị tướng tuyệt không chỉ là đang thảo luận chính sự, trên gương mặt trắng nõn lóe qua chút khả nghi mà đỏ ửng lên, lại cảm thấy hoàng đế và nhị tướng chắc không

đến mức hoang đường như vậy đâu, mới kiên trì hỏi: “Đã lâu như vậy rồi...Không biết lúc nào mới có thể...nghị sự xong đây?”

Thái giám kia suy nghĩ một chút, nói: “Việc này nô tài cũng không biết, có thể...nhanh thôi?”

Dừng một chút lại nhỏ giọng nói: “Bệ hạ vừa mới truyền mang nước vào.” (Móe, đọc khúc này mị buồn cười quá, ý bạn thái giám là xong việc rồi, bệ hạ truyền mang nước vào rồi, nên chắc là nhanh thôi,ha ha.)

Ôn Tử Nhiên nghe xong liền phát ngốc, lẩm bẩm nói: “Thảo luận chính sự mà còn cần nước sao...?”

Thái giám kia cười một tiếng, lại vẫn chừng chạc đằng hoàng nói: “Có thể là vì Chu tướng và Dung tướng đánh thật, nên cần thu xếp một chút.”

Oán hận giữa Chu Hi và Dung Hàm Chi chất chứa đã lâu, không phải chưa từng động thủ, Ôn Tử Nhiên cũng may mắn tận mắt thấy hai lần, chủ yếu là Dung Hàm Chi rút kiếm ra muốn chém Chu Hi. Nhưng lần này hẳn tuyệt đối không tin là như vậy, không chỉ không tin, thậm chí nghĩ cũng không muốn nghĩ tới, thậm chí muốn quay đầu đi.

Vừa mới xoay người, lại nhìn thấy cửa Noãn các mở ra, Dung Hàm Chi nâng vạt áo bước ra ngoài, nhìn thấy hắn, mỉm cười thân thiết, gọi: “Thiện Chi huynh.”

Ôn Tử Nhiên vội cúi người: “Dung tướng.”

Dung Hàm Chi khoác tay, có chút mất kiên nhẫn mà nói: “Nhị tỷ bên người cũng đã đính hôn với đại ca nhi nhà ta, còn đa lễ như vậy làm gì, gọi Quảng Xuyên hiền đệ là được rồi.”

“Việc tư là việc tư.” Ôn Tử Nhiên cười cười, gương mặt nhìn lại Dung Hàm Chi, mơ hồ nhìn thấy một vết hằn đỏ lên bên dưới cổ áo, đâm vào mắt đến đau đớn, lại rủ mắt xuống, cẩn thận dè dặt hỏi: “Chu tướng...vẫn còn bên trong?”

Không biết Dung Hàm Chi nhớ tới chuyện gì, dáng vẻ vừa buồn cười lại vừa quẫn bách, hàm hồ nói: “Bệ hạ cùng với hắn... đang lúc gấp gáp...”

Chợt thanh giọng: “Còn không phải vì vị thân gia tốt kia của người sao, Chu Hi lần này vào cung, có lẽ là cũng cùng nguyên do như Thiện Chi huynh vậy.”

Nhắc tới Trương Tông Lượng, sắc mặt Ôn Tử Nhiên liền có chút khó coi.

Ngón tay vô ý nắm lấy ống tay áo, hắn thở dài, lại dè dặt nhìn thoáng qua Noãn các, nhẹ giọng nói: “Nếu bệ hạ vẫn đang nghị sự cùng Chu tướng, vậy ta vẫn nên...chờ một lát nữa lại đến cầu kiến.”

Nói xong liền làm lễ với Dung Hàm Chi, xoay người rời đi.

Dung Hàm Chi nhìn theo bóng dáng hắn, lắc lắc đầu, cũng thở dài.

86. Chương 86

Đợi đến khi Chu Hi cũng thu xếp tươm tất rời khỏi Noãn các, Nhiếp Huyễn mới biết được Ôn Tử Nhiên cũng từng đến.

Nhìn không được bật cười một tiếng, thầm nghĩ lần này Đại lý tự khanh quả thật làm được chuyện tốt, hừ đến hai vị tron như chạch này cũng phải vội vàng quần lên cột gỗ.

Cũng không triệu kiến, đợi đến khi xem hết tấu chương, dùng xong bữa tối, mới thông thả bước đến Hộ bộ.

Ôn Tử Nhiên quả nhiên vẫn còn chưa về, đang ngồi trong chính đường Hộ bộ xem xét gì đó, chân mày hơi chau, nhận thấy ánh sáng trước mặt bị chắn lại, còn cho là lão gác cổng đặt nền không đúng vị trí, có chút không vui mà ngẩng lên nhìn, lại nhìn thấy hoàng đế, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Nhiếp Huyền mỉm cười bước qua, hai tay chống lên mặt bàn hơi hơi cúi người nhìn hấn, như cười như không mà nói: “Buổi chiều Ôn khanh tới cầu kiến, sao không chờ thêm một chút?”

Ôn Tử Nhiên lập tức đỏ mặt, lắp bắp nói: “Thần khi đó...khi đó gặp Dung tướng đi ra, nói bệ hạ đang... đang có việc gấp với Chu tướng, cho nên không dám quấy rầy...”

Nhiếp Huyền phì cười, lắc lắc đầu nói: “Dung khanh thật là...một chữ gấp dùng thật hay.”

Dùng một chút lại nói: “Vây Ôn khanh là vì chuyện gì, cũng là vì Trương Tông Lượng sao?”

Ôn Tử Nhiên hơi hơi mím môi, thấp giọng nói: “Tuy rằng thường ngày Trương trung thừa có chút không tiết chế, nhưng gia phong của Túc Mặc Trương thị luôn luôn tiếng lành vang xa, loại chuyện như cường đoạt dân nữ, hấn sẽ không làm.”

Nói xong nâng mắt lên, sợ sệt nhìn hoàng đế: “Thần nghe bệ hạ đã hạ chỉ dụ phóng thích Trương trung thừa, cho nên không đến cầu kiến quấy rầy bệ hạ nữa.”

Nhiếp Huyền cười một tiếng, ý vị thâm trường hỏi: “Nếu trẫm thật sự muốn truy cứu đến cùng chuyện của Trương Tông Lượng, Ôn khanh sẽ từ hôn với nhi tử Trương thị sao?”

Với tính tình trơn trượt mềm mại của Ôn Tử Nhiên, không hấn không làm những chuyện như vậy.

Không chỉ mình Nhiếp Huyền, e rằng cả triều đều nghĩ như vậy, chỉ là không ai dám hỏi thẳng hấn - chung quy là có vẻ khinh thường - mà hoàng đế hỏi, lại không biết vì sao, không có một chút ý tứ xem thường nào, lại cứ như là đang đùa giỡn.

Ôn Tử Nhiên cười khổ lắc đầu, nói: “Tiểu nữ hứa hôn với trưởng tử của Trương trung thừa, là cháu gọi Chu Hi bằng cậu cậu, vốn là một mối hôn sự tốt đẹp....Sao dám từ hôn. Năm đó Thái Sơn Đối thị dám can đảm từ hôn với tỷ tỷ của thừa tướng, cũng chính là phu nhân hiện nay của Trương trung thừa, nhưng đến hôm nay, bệ hạ có từng nghe nói đến trên đời này từng có Thái Sơn Đối thị sao? Không có, một sĩ tộc mấy trăm năm, từng có thể có hôn ước với Lan Lăng Chu thị hiển hách, đã tan thành mây khói.”

Nhiếp Huyền càng thêm buồn cười, vươn tay nắm cằm hấn ép hấn ngẩng đầu, cười nói: “Không phải đã nói rồi sao, ngươi là người của trẫm, sao lại phải sợ Chu Hi?”

Ôn Tử Nhiên rũ mắt tránh tầm nhìn của Hoàng đế, muốn nói lại thôi.

Trên tay Nhiếp Huyền tăng thêm ba phần lực đạo, ép hấn ngửa đầu nhìn về phía mình: “Có chuyện gì nói thẳng là được.”

Ôn Tử Nhiên lại vẫn như cũ không giương mắt, nhưng sức ép trên cằm quá lớn, cảm thấy có chút đau, hốc mắt liền chua xót, nhỏ giọng nói: “Nhưng thừa tướng... không phải cũng là người của bệ hạ sao.”

Nhiếp Huyền ngăn người, chợt bật cười vô cùng vui vẻ, tay cũng nới lỏng. Ôn Tử Nhiên càng thêm cảm thấy quần bách không chịu nổi, tránh né, thật vất vả mới thoát mấy ngón tay đang niết cằm mình, chiếc cằm trắng nõn in lên ba dấu ngón tay, đỏ rực.

Hoàng đế cười đến khí tức không xong, hỏi: “Ôn khanh đây là làm nũng sao, hay là ghen?”

87. Chương 87

Vừa dứt lời, mới để ý Hộ bộ thượng thư của y triệt để đỏ mặt nói không nên lời, mới hậu tri hậu giác Ôn Tử Nhiên đêm nay có chút không đúng.

Xưa nay luôn là một người hữu lễ ngay cả đối với thái giám cũng vẫn ôn hòa tao nhã, hôm nay lại hiếm khi thấy vẻ không vui trên nét mặt, một bộ dáng sắp nổi giận.

Trong lòng khẽ động, thò tay cầm lấy thứ nằm trước mặt hấn, hỏi: “Đang xem gì vậy?”

Nhìn thoáng qua, chính là bút khoả năm ngoái của Thường Bình thương ở Kinh Châu.

Ôn Tử Nhiên giật mình, nhưng cũng nhanh chóng trấn tĩnh, trả lời cụ thể: “Là kho chứa thương phẩm Thường Bình.”

“Kinh hồ lữ lự chính là họa lớn canh cánh trong lòng trăm a.” Nhiếp Huyễn thở dài, lại lật tiếp hai trang, không phát hiện chút sai sót nào, chỉ dặn dò: “Thường Bình ở Kinh Châu nhất định phải do Ôn khanh để ý tới mới tốt...Không có vấn đề gì chứ?”

Ngón tay Ôn Tử Nhiên giấu trong ống tay áo run lên một chút, rũ mắt nói: “Mọi chuyện đều tốt cả.”

Không đúng, kho Thương Bình nhất định bị thiếu hụt không ít, tài khoản châu huyện làm đều là giả, cuối năm ngoái thờ tiết thay đổi hẳn có chút mệt, tinh lực không tốt không nhìn ra được, mới vừa rồi vì thẩm tra các khoản mục mới lật ra xem lại, vừa nhìn liền biết đại sự không tốt rồi.

Nếu lúc này nói với hoàng đế, khẳng định chính mình sẽ phải chịu trách nhiệm, tri châu Kinh Châu càng phải bị định tội, tri châu Kinh Châu Liễu Dương là thê đệ của hắn, nhạc phụ kiêm ân sư đối với hắn ân trọng như núi, hắn tuyệt không thể nói với hoàng đế chuyện này được.

Dù sao bây giờ cũng mới vào tháng giêng, vẫn còn đủ thời gian trước hết phân phát lương bổng qua, lại viết thư cho thê đệ, giáo huấn hắn làm sao để bù vào những thiếu hụt, thì chuyện này có thể xem như chưa từng xảy ra.

Chưa từng xảy ra.

Đầu ngón tay run đến mức không xong, hắn âm thầm cắn chặt răng, thấp giọng nói: “Thần vừa xem qua... mọi việc đều tốt.”

Nhiếp Huyễn không nghi ngờ, buông chiết tử xuống, khẽ cười hỏi: “Bộ dạng này là thế nào vậy, chẳng lẽ thật sự ghen hay sao?”

Ôn Tử Nhiên cúi đầu, nhỏ giọng ngập ngừng nói: “Đã trễ thế này rồi, bệ hạ còn lại đây...”

Câu kể tiếp thật sự nói không nên lời, ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

Nụ cười của Nhiếp Huyễn kẻ sát tới bên gương mặt, thổi một hơi bên tai: “Sao không nói hết câu?”

Ôn Tử Nhiên chỉ cảm thấy toàn thân bị một cỗ ngự hương bao phủ lên, eo lưng không khỏi mềm xuống.

Tội khi quân lo sợ không yên cộng thêm áy náy đến đứng ngồi không xong, khiến cho hắn hốt hoảng trong lòng, cấp thiết cần được trấn an, mà cái ôm ấp áp mạnh mẽ của hoàng đế cùng những nụ hôn triền miên yêu thương chính là thứ mà hắn cần.

Cho dù là xấu hổ không chịu nổi để người cảm vào, cảm giác cả người đều bị nhồi đầy cùng với nhiệt độ cơ thể quẩn quýt, thật ra cũng rất tốt.

Hắn không hiểu vì sao mình lại có cái ý nghĩ vô liêm sỉ đến như vậy, là một thần tử lớn tuổi hơn so với hoàng đế, là một nam nhi đường đường bảy thước, thế nhưng lại khát vọng bị một nam nhân khác nhỏ tuổi hơn mình đùa bỡn, đây thật đúng là một chuyện quá xấu hổ.

Nhưng cảm giác được người ôm vào trong ngực tùy ý yêu thương thật sự quá tốt... Hoàng đế vẫn luôn ôn nhu săn sóc, ngoại trừ có sở thích muốn chơi đa dạng đến không chịu nổi, trên giường thật đúng là một tình nhân dịu dàng.

Nếu như chỉ là hoan hảo, không có mấy cái hành động bắt nạt kia, hắn thậm chí ngay cả một chút tâm tư bài xích cũng sẽ không có.

Trong lòng cực loạn, miệng lưỡi càng trở nên tựa như là bị bóp nghẹn, nói không ra lời, hốc mắt cũng bắt đầu chua xót.

Nhiếp Huyễn cười khẽ một tiếng, nhìn hắn đỏ mặt muốn khóc, liền chồm tới liếm lên khóe mắt hắn: “Không cho khóc.”

Nói xong liền nắm lấy tay hắn, kéo người lên, lôi vào gian phòng bên trong.

88. Chương 88

Ngón tay hoàng đế thon dài cứng cỏi, ấm áp lại dày, lòng bàn tay mang vết chai do luyện kiếm kéo cung, trên ngón tay cũng có vết sừng chỗ cầm bút, bị một bàn tay như vậy nắm lấy, rất dễ làm cho người có cảm giác vô cùng an tâm dựa dẫm.

Căn bản không dám nghĩ đến, đôi tay này có lẽ cũng từng ôn nhu ôm ấp một người khác.

Chỉ rừ mắt rụt rè tùy ý hoàng đế nắm, ngón tay gầy guộc thăm dò muốn nắm lại, nhưng không thể dùng sức, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng niết lên ngón cái hoàng đế.

Nhiếp Huyễn bị phản ứng khả ái này của hắn làm cho bật cười.

Lúc bị ấn ngón lên bên giường, Ôn Tử Nhiên đỏ mặt như thiêu cháy.

Nước da vốn dĩ trắng nõn, đỏ mặt cũng càng thêm phá lệ rõ ràng, Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mi tâm hắn, cười nói: “Lần đầu lâm hạnh ái khanh, cũng là ở chỗ này...Còn nhớ không?”

Dừng một chút, lại nói: “Khi đó ái khanh quả thật rất ngại ngùng, ngàn không chịu vạn không muốn, hôm nay lại rất nhu thuận... Có phải lúc trước tìm được vui thích sao?”

Một nụ hôn lên mi tâm bao giờ cũng có vẻ phá lệ yêu thương, không mang theo hương vị tình dục, nhưng lời treu đùa của hoàng đế còn khiến cho người khác không thể chịu nổi hơn cả những đám từ đấng ngữ lưu truyền dân gian, Ôn Tử Nhiên đỏ mặt đến tận cổ, xấu hổ đến nỗi nói không thành lời.

Nhiếp Huyễn lại được một tác liền muốn lần một thước, còn hỏi: “Muốn sao?”

Lúc nói chuyện môi vẫn kề sát bên tai, hơi thở nóng ẩm chui vào trong tai, khiến cho hắn ngay cả lưng cũng bắt đầu run rẩy.

Câu trả lời khẳng định dù thế nào cũng không nói ra khỏi miệng được, chuyện tối đa có thể làm cũng chỉ là cố sức vùi gương mặt già nua đỏ ửng vào trong lồng ngực nóng bỏng cường tráng kia mà thôi.

Ngực hương nồng nàn bao trùm mọi giác quan, chất liệu để bào trơn bóng mềm mại, mang theo chút hơi lạnh, lúc kề má dán lên, lại mơ hồ có thể cảm nhận được độ ẩm của một thân thể trẻ trung bên dưới những lớp áo trùng điệp.

Dù cho tầm mắt cũng vì vậy mà bị cướp mất, một cảm giác an tâm khó diễn tả vẫn như cũ tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy toàn thân, hắn thích ý im lặng thở dài, thậm chí tuân theo bản năng mà cọ cọ, tùy ý để mặc cho ngực hương trên người hoàng đế triệt để bao trùm lên trên huân hương mình vẫn thường dùng, từ từ nuốt trọn như tấm ăn rồi, một chút cũng không chừa lại.

Nhiếp Huyễn cảm nhận được động tĩnh trong lòng mình, chỉ thấy Hộ bộ thượng thư như một con thú nhỏ nhắm tịt mắt cọ cọ vào lòng, nghiêm nhiên đã bị cọ đến nổi hỏa.

Tình sự cùng với Dung Hàm Chi lúc trước còn chưa được tận hưởng, lại chọc cho Chu Hi phát khóc, cũng không nỡ lòng thật sự làm gì hắn, y chính là tuổi trẻ khí thịnh, đương nhiên cảm thấy không được ăn no.

Sao có thể chống lại sự cọ xát như vậy.

Niết gáy Ôn Tử Nhiên ép hắn phải ngẩng đầu, chăm chú nhìn vào đôi mắt đỏ như thỏ con đã chực khóc, như cười như không, nói: “Đừng cọ nữa, bị người cọ đến nổi hỏa lên rồi.”

Ôn Tử Nhiên ngẩng ra, cúi đầu nhìn bụng dưới của hoàng đế, y bào dày rộng che đi, không thấy gì khác thường, nhưng mặt hắn đã đỏ như tích huyết.

Nhiếp Huyễn lắc đầu bật cười, vươn tay xoa lên hốc mắt hắn, nhẹ giọng nói: “Ái khanh nói đi, đến cùng là có muốn hay là không... Nếu như không muốn, trẫm sẽ rời đi, nếu không sợ là không kiếm được; Nếu như muốn, cũng đừng khóc cứ như là trẫm ép buộc người vậy.”

Ôn Tử Nhiên lập tức hiểu rõ ý của hoàng đế, chỉ cảm thấy khó nói.

Cũng không phải chưa từng ép buộc qua, thậm chí còn uy bức lợi dụ, còn chuyện gì chưa làm? Sao hôm nay lại muốn hẳn phải chủ động mở miệng?

89. Chương 89

Tựa như đoán được lòng oán thâm của hắn, hoàng đế cười nhẹ, chạm trán mình vào trán hắn, chậm rãi nói: “Những gì ngon ngọt cũng đều để ngươi hưởng rồi, thấy ngươi cũng không phải là không thích... Là ai lần trước còn nhiệt tình như vậy, vừa khóc vừa nói không muốn lặc nhưng muốn chính trầm thao? Những chuyện này vốn nên là ngươi tình ta nguyện mới vui thú, cứ làm như là trầm bức gian thần tử vậy, trầm đường đường là cửu ngũ chí tôn, biết quăng mặt mũi đi đâu đây?”

“Ngươi trái lại rất gian xảo, một mặt bị thao đến sung sướng, một mặt lại khóc lóc như là trầm bắt ép ngươi vậy...” vừa nói, còn vừa tỏ ra khó chịu, thò tay nhéo nhéo bên hông hắn.

Sức lực trên tay hoàng đế có chút lớn, da thịt bên hông lại mẫn cảm, vừa xuống tay, Ôn Tử Nhiên đã thấp giọng kêu lên một tiếng, cảm thấy đau, cặp mắt cũng theo bản năng mà đỏ lên ửng ửng.

Nhiếp Huyễn nhìn dáng vẻ sắp khóc này của hắn, nhất thời lại có chút không xác định được đây là xấu hổ hay là thật sự ủy khuất không muốn, hơi hơi mím môi.

Ngày hôm nay thật sự là bị Chu Hi khóc dọa sợ, thường ngày nhìn thấy Ôn Tử Nhiên khóc thút thít có thể xem như là tình thú, hiện giờ lại có chút chịu không nổi, ngón tay lau lau bên dưới hốc mắt hắn, xoa xoa đầu ngón tay, cảm thấy có chút ẩm ướt, liền thở dài buông tay ra: “Được rồi được rồi, đừng khóc, không động đến người là được.”

Nói xong liền quay mặt đi, đúng thật muốn rời khỏi.

Ôn Tử Nhiên ngăn người, cảm thấy quả thật là thánh tâm khó dò.

Ngày xưa khóc đến tắt thở hoàng đế cũng không khai ân mà bỏ qua cho, hôm nay mới chỉ ướt khóe mắt, hoàng đế đã xoa người muốn đi rồi.

Hắn đã biểu thị ý muốn rõ ràng như vậy, chẳng lẽ còn muốn hẳn phải thật sự mở lời nói muốn bị hoàng đế đặt dưới thân thao lộng mới được sao?

Làm sao nói ra khỏi miệng được chứ!

Giữa xấu hổ và giận dữ lại càng thêm ủy khuất, thói quen nhiều năm một lúc không thể sửa được, nước mắt liền xoành xoạch rơi xuống, giặt mình, vội nâng tay áo lau đi.

Nhiếp Huyễn thấy hắn ở sau lưng mình không một động tĩnh, quay đầu nhìn, lại thấy Ôn Tử Nhiên cô độc ngồi kia lau nước mắt.

Ngọn đèn bên trong phòng mờ ảo, thoạt nhìn lại phá lệ điềm đạm đáng yêu, không khỏi cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười, nghĩ vẫn nên quay lại đi, kéo ra bàn tay che mặt của hắn, tức giận nói: “Không chạm vào người ngươi cũng khóc, ải khanh đến cùng là muốn trầm làm sao?”

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc nhìn hoàng đế đi rồi lại trở về, trong lúc nhất thời nói không ra lời, cắn môi ủy khuất nhìn thẳng vào mắt y, bỗng dưng nhắm chặt mắt lại, như là hạ một quyết tâm, dùng đầu ngón tay móc lấy ống tay áo của hoàng đế.

Ánh mắt Nhiếp Huyễn kinh ngạc, nhìn đầu ngón tay trắng nõn kia càng thêm nổi bật trên nền đen để bào, chỉ dám níu giữ một điểm trên ống tay áo, nhẹ nhàng tựa như căn bản không dùng sức, thậm chí không cần chủ nhân ống tay áo tránh đi, cũng sẽ tự mình trượt xuống vậy.

Rút rề hết như hắn.

Khóe môi khẽ nhếch, cuối cùng thành một tiếng cười khẽ, chậm rãi nói: “Cho nên đây là... muốn.”

Ôn Tử Nhiên xấu hổ đến nỗi không ngẩng mặt lên được, ngón tay trên ống tay áo run rẩy, nhưng vẫn không buông ra.

Nhiếp Huyễn lắc lắc đầu, thở dài, bước hai bước lại gần, một lần nữa ôm hắn vào trong lòng, bất đắc dĩ nói: “Sao lại không chịu nói ra, hửm?”

Ôn Tử Nhiên chôn mặt vào ngực y, hai tay vòng qua thắt lưng y, chỉ là vẫn im lặng không lên tiếng.

Nhiếp Huyễn cười cười vuốt ve sau cổ trắng nõn mềm mại của hắn, nâng tay rút trâm cài tóc ra, chậm rãi nói: “Nếu Ôn thượng thư đã chủ động giữ lại, vậy trẫm đây... từ chối thì bất kính. Trước nói rõ, lần này không cho khóc.”

90. Chương 90

Yêu cầu của hoàng đế khiến cho Ôn Tử Nhiên nao nao.

Chần chờ động động môi, trong một nháy mắt này, phảng phất như có thiên ngôn vạn ngữ hận không thể nói hết với hoàng đế, về đủ loại đau khổ khi còn niên thiếu, về những lần bị hạ nhục khi dễ, về thói tật dễ khóc chưa bao giờ khống chế nổi này của mình.

Đó là những chuyện mà ngay cả đối với thê tử hắn cũng không dám nhắc tới, là vết sẹo chưa bao giờ dám nhớ lại, nhìn tựa như vết thương đã khép miệng thực ra là căn bản không dám động vào, tựa như chỉ cần chạm nhẹ tới thôi cũng khiến hắn đau đến tê tâm liệt phế hai hàng lệ đầy mặt, đau đến như cả người đều bị xé nát.

Huống chi hắn cũng không biết chính mình nên dùng thân phận gì lập trường gì để nói với hoàng đế những chuyện thế này.

Những năm tháng hèn mọn như vậy, yếm ố để người bắt nạt, là nỗi xấu hổ của hắn, thậm chí của cả Thanh Hà Ôn thị, căn bản không nên, cũng không xứng để kể với bất cứ ai.

Huống chi là hoàng đế.

Thứ mà hoàng đế niên thiếu phong lưu muốn chính là một hồi hoan ái lưu luyến, tuyệt sẽ không phải là nhìn một thần tử trở thành một oán phụ khóc lóc kể lể mấy chuyện bạc đãi của kẻ mẫu với huynh đệ đâu.

Cho dù chính là hắn, cũng bất quá là tham luyến chút vui thích tràn ngập khó nói nên lời khi bị hoàng đế đặt dưới thân mà thôi.

Người tình ta nguyện, theo nhu cầu của nhau, không liên quan gì tới tình cảm cả.

Bàn tay ôm sau lưng hoàng đế vô ý run rẩy, phải dùng rất nhiều sức lực mới ngăn được sự run rẩy này lại, sau đó bắt đầu mò mẫm cởi thắt lưng cho hoàng đế.

Nhiếp Huyễn thấy Ôn Tử Nhiên ôm mình hồi lâu không nói, đang muốn cử động, liền cảm thấy đôi tay kia thập phần ngại ngùng vì mình cởi áo tháo thắt lưng.

Bật cười một tiếng, nắm lấy bàn tay kia, nghiêng người cắn lên vành tai Ôn Tử Nhiên: “Ái khanh có vẻ không quen làm những chuyện này, để trẫm làm đi.”

Vạt áo dần dần rộng mở, giữa khe thân mật chảy ra mấy phần xuân sắc, Nhiếp Huyễn lấy tráp bạc ra, Ôn Tử Nhiên liếc nhìn y một cái, đỏ mặt, chủ động xoay người quỳ xuống, úp mặt vào gối.

Tư thế như vậy khiến cho eo thon mỏng tròn hoàn toàn bày ra trước mắt hoàng đế, cứ như đang chủ động cầu hoan vậy, hoàn toàn trái ngược với vẻ e ngại ngượng ngùng của hắn trước kia, Nhiếp Huyễn cũng ngán người, áp xuống, hôn lên vai lưng trắng nõn mịn màng trên đầu: “Thì ra Ôn khanh lại... thích tư thế này sao.”

Ôn Tử Nhiên cắn một luồng tóc đen, không lên tiếng.

Hắn không thích tư thế này, cứ như là thú hoang khát vọng giao hoan, hèn mọn đến nỗi khiến cho hắn khó chịu, hơn nữa trong lúc làm tình, khuỷu tay và đầu gối khó tránh khỏi ma sát gây đau mỗi.

Thật ra hắn càng hy vọng được hoàng đế ôm vào trong lòng hôn lên mặt mềm giọng dỗ dành, dùng một tư thế khó thấy hết được hoàng đế ôm trước ngực mà đút vào, cũng thuận tiện cho hoàng đế có thể hôn môi hắn trong lúc hành sự.

Thế nhưng nếu làm vậy, rơi lệ nhất định sẽ bị nhìn thấy.

Lúc ngón tay thon dài cứng cỏi mang theo cao chi lạnh lạnh tiến vào bên trong thân thể, hắn liền rung mình theo bản năng, Nhiếp Huyễn cũng giảm nhẹ động tác, khuếch trương cũng làm lâu dài dịu dàng hơn bình thường.

Nhưng cho dù có dịu dàng như thế nào thì nơi vốn không phải được sử dụng để làm loại chuyện này vẫn không khỏi khó chịu khi thừa nhận vật mang kích thích ngạo nhân kia của hoàng đế.

Ôn Tử Nhiên chôn mặt sâu vào trong gối đầu, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, thấm vào gối, ướt, lạnh, dán lên trên mặt.

Nhiếp Huyễn thở dài thỏa mãn, cũng không vội đóng cửa, thầm nghĩ muốn chờ hắn thích ứng, nhìn hắn bất động không lên tiếng, cũng đoán được hắn đã lâu không làm, từ đầu vẫn còn cảm thấy khó chịu, liền vươn tay đến nắm bờ vai hắn, muốn kéo hắn ngẩng đầu lên, muốn hôn lên mặt hắn.

Ôn Tử Nhiên không chịu ngẩng đầu.

Nhiếp Huyễn còn cho rằng hắn đang xấu hổ, lắc đầu cười, lại vươn tay lên, dùng thêm sức, bức hắn phải ngẩng đầu.

Ngón tay vuốt ve gò má, vốn muốn sờ lên đôi môi, lại sờ được một tay nước mắt.

91. Chương 91

Vật cứng nóng bỏng phía sau bất ngờ rút ra không kịp trở tay, Ôn Tử Nhiên ngẩn người, bàn tay hoàng đế nắm trên bả vai cũng buông lỏng, hồi lâu mới nghe hoàng đế nói: “Nếu không tình nguyện thế này, vừa rồi cần gì phải tỏ vẻ giữ lại. Trẫm cũng sẽ không vì người không muốn thị tẩm mà làm gì người.”

Lời nói mang theo chút uể oải.

Dừng một chút, lại như là có chút khó chịu mà bồi thêm một câu: “Người làm vậy mà làm gì.”

Ôn Tử Nhiên cắn môi vươn tay đi bắt lấy cổ tay của hoàng đế, khóc thút thít nói: “Không phải...”

Nhiếp Huyễn nhẹ nhàng rút tay ra, xoay hắn lại, nhìn thẳng vào đôi mắt đẫm lệ và gương mặt đầy nước mắt kia, không nói lời nào.

Ôn Tử Nhiên bị nhìn đến quần bách không chịu nổi, muốn nâng tay lên che mặt, nhưng hoàng đế lại nắm chặt tay không cho hắn trốn tránh, không biết nhìn mất bao lâu, mới ghé sát lại, chậm rãi liếm đi nước mắt trên mặt hắn: “Nếu như không phải không muốn, sao lại phải khóc chứ?”

Đôi môi hoàng đế cũng nóng bỏng như thân thể y vậy, cùng với hơi thở nóng ướt dán lên trên mí mắt, khiến Ôn Tử Nhiên càng không mở mắt nổi, đôi mi tiếp nhẹ run.

Không biết phải mở miệng như thế nào đây, chỉ có thể cứng giọng lặp lại: “Không phải...”

Nhiếp Huyễn khẽ hôn lên khóe môi hắn, nói: “Mở mắt ra, nhìn trẫm.”

Ôn Tử Nhiên sợ hãi mở mắt, đôi mắt đen đã sớm ướt đẫm, đáng vẻ diễm đạm đáng yêu.

Hoàng đế niết hai bên đầu gối, hỏi hần: “Muốn sao?”

Ôn Tử Nhiên rũ mắt, khẽ khàng gật đầu.

Ánh mắt Nhiếp Huyễn nheo lại, dưới eo dùng lực, hung hăng đâm tính khí vào sâu trong huyết động đã bị khai thác đến ứ đọng.

Ôn Tử Nhiên sợ hãi đến kêu to thành tiếng, Nhiếp Huyễn cầm hai gối hần vòng qua bên hông mình, dẫn dò: “Kẹp chặt.”

Hệ bộ thượng thư của y thở hổn hển, ngoan ngoãn vòng chân kẹp lấy eo y.

Nước mắt lại rơi xuống lông chày, xuôi theo khoeo mắt thấm ướt gối đầu.

Nhiếp Huyễn liếm lên khoeo mắt hần, hạ thân bất động, chỉ nhẹ giọng gọi: “Tử Nhiên.”

Ôn Tử Nhiên hơi hơi mở mắt.

Trong ấn tượng tựa hồ chưa từng có người gọi lên danh tự của mình, đầu lưỡi của hoàng đế linh hoạt ướt mềm, lau sạch nước mắt vương bên khoeo mắt còn như không biết thỏa mãn, chậm rãi liếm qua sống mũi, thì thầm: “Thực ra trẫm vẫn đang nghĩ...Người ở địa vị cao như ngươi vậy, tuổi cũng không còn nhỏ, cũng không có bệnh cũ gì khó ở, sao lại hay khóc đến như vậy. Tử Nhiên, nói thật với trẫm, có duyên cớ sao?”

Ôn Tử Nhiên cố gắng kiềm chế không để khóc thút thít, tựa như nhớ tới chuyện gì thập phần không đặng được vậy, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Nhiếp Huyễn hung hăng va chạm mạnh mẽ, Ôn Tử Nhiên khẽ hổn hển một tiếng, liền nghe thấy hoàng đế ghé vào bên tai: “Đã nói rồi, mở mắt.”

Đôi mi dày đen như cánh bướm đắm nước mắt lại run rẩy mở ra.

Hoàng đế hôn lên vàng trán hần, hỏi: “Nếu vậy, đến cùng là do duyên cớ gì?”

Ôn Tử Nhiên lắc lắc đầu.

Hoàng đế truy vấn: “Không thể nói sao?”

Vẫn lắc đầu.

Hoàng đế theo đuổi không bỏ: “Ngay cả trẫm cũng không thể nói sao?”

Ôn Tử Nhiên nhẹ nhàng hít khí.

Sau đó nâng hai tay ôm lấy cổ hoàng đế, chủ động đem môi mình kề đến bên môi hoàng đế, lại không hôn lên, chỉ nhẹ nhàng cọ xát, chờ mong một nụ hôn như khát cầu một ân điển.

Thanh âm vô cùng khẽ khàng: “Bệ hạ, đừng hỏi.”

Nhiếp Huyễn nghe theo, ngậm lấy bờ môi của hần, có chút hàm hồ hỏi lại: “Có thể động sao?”

Lần này, cũng không đợi hần trả lời.

92. Chương 92

Tình sự vốn nên là thuận lý thành chương, lại bị trì hoãn hồi lâu, đến lúc lại phá lệ kịch liệt.

Tính khí như lửa nóng mỗi một lần đều hung hăng đâm cả căn vào nơi sâu nhất liền lập tức rút ra, đại khai đại hợp thao lộng như vậy thật sự khiến người chịu không nổi, Ôn Tử Nhiên khóc lợi hại, nhưng bên trong vách ruột thực tủy tri vị, gắt gao mút chặt không chịu để cho vật cứng nóng bỏng kia thuận lợi rút ra.

Nhiếp Huyễn khẽ cười một tiếng, cố ý rút ra, vừa liếm nước mắt trên mặt Ôn Tử Nhiên, vừa sờ soạng khắp mông giữa hai chân hần chầm lữa, lại không cắm vào.

Ôn Tử Nhiên bị thao làm đến đoạn tình nhiệt, sao có thể chịu được hư không như vậy, ai ai khóc nghẹn ngào, đôi chân kẹp bên thắt lưng càng siết chặt hồi thúc, vừa thút thít vừa nói: “Bệ...bệ hạ... sao lại...”

Ngón tay Nhiếp Huyễn đang thưởng thức thịt non mềm mại bên trong bắp đùi dần dần sờ soạn lên trên, lướt qua hội âm ướt át, mò lên đến cửa huyết ướt đầm.

“Nơi này, cái miệng nhỏ nhắn này, muốn ăn vào long căn của trẫm sao.”

Lời nói phóng đảng đến tận xương, Ôn Tử Nhiên vừa khóc vừa lắc đầu, huyết động bị giày vò bởi cảm giác trống rỗng khi tình dục không được thỏa mãn lại đi ngược lại với sự kiên trì của hắn mà phun ra dịch ruột non, mềm mềm ngấm lên đầu ngón tay của hoàng đế muốn mút vào bên trong.

Nhiếp Huyễn lại cười, đầu ngón tay thoáng đẩy đẩy, bên trong lại càng thêm đáp lại nhiệt tình.

Ôn Tử Nhiên xấu hổ hận không thể ngất luôn đi, gắt gao ôm chặt hoàng đế, lừa mình dối người chủ động dâng lên đôi môi hé mở.

Hoàng đế lại chỉ nhẹ nhàng như gần như xa liếm lên giữa khóe môi, không để ý đến môi lưỡi ướt mềm, thân nhiên cười nói: “Còn nói không muốn ăn, ngón tay cũng bị mút vào sâu như vậy... Tử Nhiên, nơi này của người ướt đến lợi hại, trẫm không có cho người dùng nhiều hương cao đến thế đâu.”

Ôn Tử Nhiên nghe được ý trêu đùa trong lời hoàng đế, lắc lắc đầu, càng khóc nhiều, lập tức nhỏ giọng gọi: “Bệ hạ, bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn nheo mắt, chậm rãi rút ngón tay bị kẹp chặt kia ra, nhẹ giọng nói: “Người muốn trẫm làm gì? Nói đi.”

Mắt thấy đầu ngón tay trơn trượt ướt đầm sắp sửa rút ra, huyết động tham lam càng thêm ân cần níu kéo, Nhiếp Huyễn chỉ để lại một khớp ngón tay ở bên trong, mặc cho hắn đóng đưa eo lưng vô thanh khát cầu, vừa ôn nhu vừa tàn nhẫn lặp lại yêu cầu: “Nói ra, sẽ lập tức cho người hết.”

Ngón tay Ôn Tử Nhiên đặt trên vai hoàng đế vô ý thức mà vuốt ve cơ bắp căng đầy săn chắc của nam nhân trẻ tuổi, run giọng van xin: “Cầu bệ hạ khai ân...”

Ngón tay Nhiếp Huyễn mạnh mẽ cắm sâu, vào tận nơi sâu nhất, hung hăng cạo cạo lên nơi non mềm tiêu hồn thực cốt ở nơi không thể chạm tới sâu trong huyết động.

Khoái cảm kịch liệt bỗng nhiên ập đến khiến cho Ôn Tử Nhiên rên rỉ thành tiếng, âm cuối vút cao chót vót, tựa như không thể chịu đựng được vậy.

Thân thể càng thêm thực tủy tri vị mà kẹp chặt lấy ngón tay kia, cơ hồ sắp bắn ra.

Nhiếp Huyễn lại cường ngạnh rút ngón tay ra, ngược lại lại dùng tay kia cầm lấy tính khí cương cứng giữa hai chân hắn, ngón cái đè lên trêu lỗ tiểu, hỏi hắn: “Mới như vậy thôi đã thỏa mãn rồi sao?”

Những lời này tựa như khơi gợi lên ý niệm gì đó, cảm giác trống rỗng bên trong tràng nội càng thêm sâu sắc rõ ràng, cấp bách chờ đợi được vật cứng nóng bỏng hung hăng nghiền qua, dồi dào nhồi đầy.

Ôn Tử Nhiên khóc lóc: “Đừng mà....Tiến vào, xin người tiến vào đi.”

Đầu ngón tay lại đút vào sâu bên trong, Nhiếp Huyễn cắn lên vành tai mảnh của hắn, dùng giọng gió thì thầm: “Như vậy sao?”

Ôn Tử Nhiên lắc lắc đầu, thân thể lại tham luyến cắn chặt ngón tay của hoàng đế cắn đến gắt gao, vách ruột trơn ướt mềm mại ma sát lên vết chai trên đầu ngón tay, sáng khoái đến mức run rẩy cả người, lại thấy không đủ.

Run giọng van xin: “Xin bệ hạ...Xin bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn hôn lên bờ môi hắn, cười cười hỏi lại: “Cuối cùng là muốn cái gì, nói ra đi.”

Ôn Tử Nhiên xấu hổ và giận dữ đến không thể chịu nổi, đều trút hết lên trên vành tai hoàng đế, lại không giám dùng lực, mà chỉ như là ngậm lấy.

Qua một hồi, thật sự giày vò không xong, mới yếu ớt như muỗi kêu, kề bên tai y nói: “Muốn bệ hạ... cấm vào trong.”

Nhiếp Huyễn vẫn không muốn cứ như vậy tha cho hắn, tiếp tục ép hỏi: “Cấm cái gì vào?”

Ôn Tử Nhiên cảm giận dùng răng cắn lên vành tai hoàng đế, giọng nói nhẹ tựa như không.

“Chính là...cái kia.”

Chương 109

Ngày hôm sau lâm triều, vết bị cắn đỏ hồng trên vành tai hoàng đế vẫn chưa tan hết.

Thị lực Dung Hàm Chi cực tốt, nhìn thấy rõ ràng, thập phần nghiến ngấm mà cười cười.

Thứ tự đứng chầu trên Kim điện không giống như khi ngồi trong Thuyền Củng điện, Chu Hi với tư cách thủ tướng chỉ tôn đứng đầu tiên, ngay trước mặt hắn, hắn chăm chú nhìn hồng ngân trên vành tai hoàng đế một lát, lại nhìn xuống vòng eo thẳng tắp của Chu Hi, nhin cười từng trợn.

Một chút cũng không có ý nghĩ gì dính đến Hộ bộ thượng thư nghĩ phép hôm nay.

Đến khi tan triều lại cố tình đi chậm hai bước, thoáng đợi ngay cửa điện, Chu Hi trước sau vẫn luôn là người rời điện trễ nhất, đang trầm mặc nhìn hốt bản bạch ngọc trong tay. (cái hốt bản này là cái thẻ chầu mà mấy vị quan hay cầm trên tay đó, xem phim hay thấy, làm bằng bạch ngọc.)

Dung Hàm Chi bỗng nhiên bật cười, khẩu khí thập phần chế nhạo: “Trước đây chỉ biết rằng miệng lưỡi Chu tướng vô cùng lợi hại, không nghĩ tới rằng nanh cũng sắc nhọn như vậy.”

Chu Hi đang chìm trong suy tư, bất ngờ vì Dung Hàm Chi lại nói chuyện với mình, cũng không thể nào hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn, nhẹ giọng “Hừm?” một tiếng.

Dung Hàm Chi niết niết lên vành tai của mình tỏ ý: “Ừầy, một ngụm kia cắn thực sự lợi hại nha, hiện tại trên vành tai bệ hạ cũng vẫn còn đỏ.”

Chu Hi ngẩn người, dần dần hiểu ra, lập tức lạnh mặt.

Lúc chầu cũng nhìn thấy hồng ngân trên vành tai hoàng đế, hôm qua mình thật sự quá thất thố, sau khi qua đi lại cảm thấy mất mặt không muốn gặp người, tất nhiên là cũng không để ý đến hoàng đế, khi đôi mắt hết sưng, cơ hồ lại chạy trốn chết ra khỏi cung.

Hôm nay nhìn thấy còn tưởng rằng là do Dung Hàm Chi đã cắn từ trước, không ngờ rằng tên kia lại còn đỏ vậy lên đầu mình.

Lại không nghĩ tới chuyện hoàng đế có phải còn trộn lẫn với thần tử nào khác nữa hay không, chỉ nhớ rằng hôm trước bắt nạt mình, tên này cũng có phần, nhìn hắn một dáng vẻ mắt nhỏ môi mỏng cười đến cong cong trên tức, đầu ngón tay đang cầm hốt bản bạch ngọc cũng vô thức siết chặt, hận không thể nện lên gương mặt kia của Dung Hàm Chi, mạnh mẽ đè xuống nỗi xúc động này, lạnh giọng cười nói: “Người còn có mặt mũi nhắc tới.”

“Vì sao ta lại không dám nhắc tới?” Dung Hàm Chi càng thêm tươi cười đắc ý: “Kẻ khóc đến không nâng nổi đầu cũng đâu phải là ta.”

Dừng một chút lại nói: “Thật khó cho Chu tướng hôm nay không đỏ mặt mà vào triều. Đúng rồi, nghe nói hôm qua bệ hạ đã khai ân thả Trương Tông Lượng về phủ, chỉ ra lệnh cường chế hắn đóng cửa đợi điều tra, không biết hôm qua trong Noãn các, Chu tướng đã... đền đáp bệ hạ thế nào?”

Chu Hi dường như nhớ ra điều gì, nhất thời sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, hung tợn trừng mắt liếc hắn, cắn răng cắn hận nói: “Người... người cho rằng bốn tướng là người hay sao!”

Dung Hàm Chi không có thói quen đấu võ mồm với người khác, ngày xưa những lúc tranh cãi với Chu hi, bị Chu Hi thần sắc bất động không đối châm chọc khiêu khích một chút thì đã xấn tay áo muốn động thủ; hôm nay bắt được thóp của Chu Hi, lại thập phần vui sướng khua môi múa mép: “Đang êm đẹp, lỗi ta ra làm gì, ta cũng đâu có khóc.”

Nhận thấy Dung Hàm Chi đứng là bám riết không buông, Chu Hi mím môi không muốn tiếp tục tranh chấp với hắn, lạnh mặt phất tay áo muốn bỏ đi, lại có một giọng nói sắc nhọn gọi hắn quay lại: “Chu tướng đừng bước!”

Giọng nói sắc nhọn như vậy, chỉ có thể là hoạn quan bên người hoàng đế, Chu Hi quay đầu nhìn lại, liền thấy thái giám kia vui vẻ chạy tới, đầy mặt tươi cười chấp tay với hắn và Dung Hàm Chi: “Chu tướng, Dung tướng, bệ hạ triệu kiến.”

Dung Hàm Chi bật cười thành tiếng, hỏi: “Chỉ triệu kiến hai người bọn ta thôi sao? Vẫn là ở Noãn các?”

Vừa nói vừa liếc nhìn Chu Hi, liền thấy sắc mặt địch thủ lâu năm lập tức trở nên khó coi y như dự đoán của mình.

Thái giám kia lại nói: “Là ở Thùy Củng điện, còn triệu kiến các vị đại nhân khác nữa, nhị vị tướng gia, xin đến nhanh một chút, bệ hạ còn đang chờ.”

93. Chương 93

Nhiếp Huyễn ngồi trên ngự giai cao cao, vết cắn đỏ hồng bên vành tai hầy vẫn còn, đây thực ra là một chuyện lỗ mãng đánh mất thể thống đế vương, nhưng vì thần sắc uy nghi lẫm liệt nghiêm trang của y, khiến cho người khác nhìn vào chỉ cảm thấy hoàng đế trẻ tuổi phong lưu mà thôi.

Chu Hi và Dung Hàm Chi không hẹn mà cùng có chung suy nghĩ, hoàng đế quả thật đã thay đổi rất nhiều.

Nhiếp Huyễn nhìn thấy hai vị thừa tướng cuối cùng cũng đến rồi, liền nói: “Không cần đa lễ.”

Sau đó gạt đầu ra dấu với thái giám đứng bên cạnh.

Thái giám liền lấy ra một quyển tấu chương bắt đầu đọc.

Lại là quân báo Tây Nam, gấm lục sắc bên trên nói lên chiến bại trận nhỏ.

Nhiếp Huyễn đợi cho các quan đều nghe thái giám đọc xong rồi mới hỏi: “Các khanh nghĩ như thế nào?”

Hỏi là hỏi các khanh, mắt thì lại nhìn về phía Dung Hàm Chi.

Chu Hi am hiểu nội chính, nhưng về chiến sự cũng không phải là tài năng xuất chúng, theo đường nhìn của hoàng đế, cũng hơi hơi nghiêng người nhìn Dung Hàm Chi.

Bất động thanh sắc, khỏe miệng vẫn mang theo ba phần ý cười, như cây cỏ trong gió xuân.

Một chút cũng không nhìn ra dáng vẻ vừa bị Dung Hàm Chi chọc giận đến muốn động thủ.

Dung Hàm Chi cũng không chấp nhất với Chu Hi, cười lạnh một tiếng, nói: “Hành văn rất hay.”

Nói xong liền bước ra khỏi hàng, đáp rõ ràng: “Cũng không biết rằng chiến sự ở Tây Nam lại xấu đến như vậy, thần mong bệ hạ sớm làm rõ dứt điểm!”

Chân mày Nhiếp Huyễn nhảy dựng, liền nghe thấy Chu Hi thản nhiên nói: “Quân báo chỉ là chiến bại nhỏ nhỏ, sao thứ tướng lại nói như vậy?”

Dung Hàm Chi nghiêng mắt liếc nhìn hắn, cười lạnh nói: “Thừa tướng không hiểu rõ chiến sự, đương nhiên sẽ không nhận ra điều che dấu trong đó...Thất bại nhỏ nhỏ cái gì, rõ ràng là đại bại!”

Nhiếp Huyễn lùi ra sau một chút, không lên tiếng, chỉ nhìn nhị tướng của y đối đáp.

Chu Hi nghe Dung Hàm Chi chỉ trích mình không hiểu chiến sự, cũng không có vẻ tức giận, thoáng gạt đầu nói: “Quân lược của thứ tướng đệ nhất thiên hạ, bổn tướng tất nhiên là kém hơn, nguyện nghe rõ.”

“Đệ nhất thì không dám nhận.” Dung Hàm Chi bĩu môi, quay đầu nhìn về phía hoàng đế, cúi người nói: “Trên quân báo, quan quân dùng tám ngàn binh đối đầu với một vạn tặc, chết hai ngàn, nhưng cũng đánh

tan được quân địch. Tạm thời không nói có phải thực sự quân định là một vạn hay không, thần chỉ hỏi một câu ____ Thủ cấp đâu? Quan quân tử thương hai ngàn, mà một cái thủ cấp cũng không có sao!”

Có thể làm đến trọng thần đứng trong Thuyền Củng điện, cho dù không hiểu rõ chiến sự, cũng không có ai là ngu dốt.

Để Dung Hàm Chi vạch trần chỗ trọng yếu trong đó, nhất thời đều không ai lên tiếng,

Nhiếp Huyễn cũng hơi mím môi.

Ý thật sự thông hiểu chiến sự, đương nhiên đã nhìn ra điều mà Dung Hàm Chi vừa nói, trong bản tấu còn có vài sơ hở khác nữa, rõ ràng chính là cố ý che dấu sau khi đại bại.

Suy nghĩ một chút lại nói: “Dung khanh nói có lý, nhưng trăm xem quân báo, lần này là do chủ sự do Binh bộ phái đến quá mức tham công liệu linh, nếu đã rút kinh nghiệm xương máu, đóng vững đánh chắc, không hẳn là sẽ ác liệt thêm, hạ chỉ khiến trách một phen, sau đó lại phái người hiểu binh sự đến đốc chiến là được.”

Dung Hàm Chi cười nhạo một tiếng lắc lắc đầu, ngay cả Chu Hi cũng hơi mím mím môi.

Quốc triều trọng văn khinh võ, võ sự vẫn luôn không hưng thịnh. Nếu thực sự có nhiều nhân tài hiểu việc điều binh như vậy, lúc trước khi Hung Nô phạm biên, Chu Hi cũng sẽ không đá Dung Hàm Chi ra ngoài mang binh được dễ dàng như vậy.

Lại nghe hoàng đế nói: “Các khanh có nhân tuyển nào sao?”

Dung Hàm Chi tiến lên một bước, nói: “Thần nguyện vì bệ hạ bình định Tây Nam.”

Nhiếp Huyễn nhíu nhíu mày, nói: “Dung khanh là tướng gia một nước, đứng đầu quốc gia, sao có thể vì chuyện nhỏ này được.”

Ý tứ chính là không đồng ý.

Chu Hi tựa như chợt nhớ ra chuyện gì, nâng mắt, ba phần tiểu ý bên khóe môi trong nháy mắt cũng trở nên đậm nét hơn một chút.

94. Chương 94

Cuối cùng hoàng đế cũng không đồng ý để Dung Hàm Chi thỉnh chiến.

Cho đến khi các đại thần rời khỏi Thuyền Củng điện, Dung Hàm Chi vẫn còn đen mặt.

Chu Hi khẽ nhếch khóe môi, đáng vẻ trái lại có chút vui vẻ, đi đến Chính Sự đường, liền tự mình đề bút viết thiệp, cho người đưa đến chỗ Dung tướng.

Dung Hàm Chi hai tay nhận thiệp hai mắt nhìn chòng chọc, cười lạnh hỏi người của Chu Hi: “Dạo này hẳn uống rượu không còn học máu?”

Thị tùng kia ngẩn người, chưa từng nghe thấy câu hỏi như thế này, tự nhiên cũng không biết phải trả lời như thế nào, một lát sau mới nói: “Thừa tướng nhà ta trước nay vẫn luôn không uống rượu.”

“Không uống rượu mà còn muốn mời ta đi phẩm rượu, phẩm cái gì, nước hã?”. Trắng trợn cầm tấm thiệp mời mà toàn bộ quan viên cầu còn không được do chính tay thừa tướng viết kia ném lên trên bàn.

Thị tùng tuổi trẻ, là người trong gia tộc Chu thị, mới theo Chu Hi không được mấy năm, chưa từng thấy qua Dung Hàm Chi như vậy, lại ngẩn người.

Mới nhớ đến lời phân phó của gia chủ trước khi đi, càng thêm cảm thấy gia chủ đúng là một người anh minh thần võ tính toán không sót chuyện gì, nhỏ giọng nói: “Thừa tướng nhà ta nói, nếu Dung tướng không nể mặt, thì còn một câu muốn tiểu nhân chuyển lời.”

Dung Hàm Chi liếc xéo hắc, bảo: “Nói.”

Thị từng kia bị hắc nhìn đến sợ hãi khiếp vía, thầm nghĩ vị này tướng mạo đẹp như vậy, sau lại có ánh mắt dọa người đến thế, ngay cả mấy ác phi hay phóng hỏa giết người cũng chưa chắc có được ánh mắt như hắc đầu.

Lấp ba lấp bắp nói: “Thừa tướng nhà ta nói, nếu Dung tướng không chịu nể mặt, liền bảo tiểu nhân hỏi thay một câu: Quả thật cam tâm sao?”

Dung Hàm Chi nghe vậy, vẫn chỉ cười lạnh, nheo lại hai mắt.

Tối đến tai mắt lại bấm báo, chỉ nói Chu tướng mời Dung tướng đi Thiên Hương lâu uống rượu, Dung tướng nhận lời.

Nhiếp Huyễn đang uống trà, thiếu chút là sặc, thật vất vả mới nuốt xuống được, cười đến không ngừng lại nổi.

Y thật sự không có cách nào tưởng tượng ra cảnh hai người kia ngồi uống rượu êm đềm vui vẻ, nhất là sau chuyện hôm qua, sợ rằng không phải sẽ náo loạn Thiên Hương lâu chứ.

Đợi đến khi cười một trận đã đời, lại bày ra vẻ trấn tĩnh, dặn dò xuống dưới: “Nghĩ cách tìm hiểu xem bọn họ nói chuyện gì.”

Tâm tư Chu Hi thâm trầm, luôn luôn hiểu rõ chế người trấn vật, Dung Hàm Chi lại cực thẳng thắn, nếu cảm thấy không hợp, sẽ không dễ dàng nhận thiệp mời của hắc.

Không ngờ rằng Dung khanh của y lại thật sự đi, cũng không biết thừa tướng của y đã làm cách nào.

Hôm sau tai mắt đến báo, nhị tướng nói chuyện gì quả thật là thám thính không được, nhưng lại nghe được câu nói thị từng Chu gia từng nói hôm đưa thiệp mời, chi tiết từng câu từng từ được bấm báo với hoàng đế.

Nhiếp Huyễn cau mày, có chút không rõ, đến cùng là Dung Hàm Chi có chuyện gì không cam lòng.

Chu Hi lại làm sao biết hắc không cam lòng.

Nhị tướng này của y đều không dễ đối phó, nếu như lại gây sự, ngay cả thể diện của đại thần cũng không muốn, mỗi một lần đều không thể dàn xếp.

Tuy rằng triều thần không hòa hợp cũng không phải là chuyện gì hay ho, nhưng với hoàng đế mà nói, thừa tướng chủ chính và thứ tướng chưởng binh thủy hòa bất dung mới là chuyện tốt, nếu hai người kia hòa hợp, y còn có thể ngủ ngon được sao?

Cho nên cũng chưa từng cố thử điều giải mâu thuẫn giữa hai người bọn hắc, còn hận không thể thêm dầu vào lửa.

Hiện tại lại có chút sờ không tới được tâm tư hai vị ái khanh này của mình.

Đang lúc suy nghĩ sâu xa, liền có thái giám cẩn thận dè chừng đến xin chỉ thị: “Bệ hạ, hai ngày sau là tết Nguyên Tiêu, khẩn cầu bệ hạ cho biết, năm nay làm gia yến ở trong cung hay là trên lầu Tuyên Minh, mời các vị đại thần đến ngắm đèn?”

Nhiếp Huyễn phục hồi tinh thần, giật mình, hỏi ngược lại: “Sao nhanh như vậy đã đến tết Nguyên Tiêu rồi?”

Thái giám kia cũng bị câu hỏi của y làm cho sửng sốt, không biết phải làm sao trả lời cho một chữ “nhanh” kia.

May mà hoàng đế cũng mau chóng khoát khoát tay: “Vẫn chỉ là làm gia yến thôi.”

Nói xong liền đề lên thái dương, thở dài: “Trăm đau đầu.”

95. Chương 95

Tết Nguyên Tiêu đến, hoàng đế cho chúng đại thần nghỉ ngơi, chính mình thì thiết yến trong cung, mời toàn bộ tôn thất.

Tiên đế tuy rằng chỉ có một nhi tử duy nhất là Nhiếp Huyễn, nhưng bản thân hắn lại có rất nhiều huynh đệ, Dĩnh vương Tào vương Hàn vương Thành vương, cộng thêm một đám tử nữ cung phi trong hậu cung của Nhiếp Huyễn, và gia quyến các vương gia, tập hợp lại cũng rất nhiều người.

Dĩnh vương Tào vương Hàn vương đều là vương phục kim quan, chỉ có mỗi Thành vương Nhiếp Kỳ vẫn luôn mặc khinh cừ phong lưu bất kham hôm nay lại mặc vũ y bên ngoài quan bào thanh trúc, không giống vương gia, lại tựa như một đạo sĩ xuất trần.

Hắn sinh ra đã rất đẹp, phong độ hiên cử, nước da trắng sáng phẳng phất như làm bằng bạch ngọc, lại mặc lên trang phục như vậy, thật sự có một cỗ khí vị thể ngoại thần quân.

Thần sắc cũng rất đậm mạc, đôi mắt đào hoa xưa kia ẩn tình mạch mạch như nước hồ xuân nay đã chỉ còn lại thanh tâm quả dục, tựa như ngọc lưu ly châu đen tuyền ướt át, trong vắt lóe sáng, lại lạnh lẽo đến không còn độ ấm.

Nhiếp Huyễn nhìn ngắm kỹ càng vị tiểu thúc thúc này của y, bỗng dưng cười nhạt một tiếng, dời mắt, nâng lên kim trấn chúc mừng: "Trẫm kính chúc vị vương thúc."

Chư vương nâng ly cùng đứng dậy tạ thiên tử đã nâng cốc chúc mừng, Nhiếp Kỳ cũng không ngoại lệ.

Lúc tiệc tàn cũng đã không còn sớm, lúc chư vương thấm rượu lần lượt cáo lui, Nhiếp Huyễn lên tiếng nói: "Tiểu hoàng thúc, ở lại một chút."

Nhiếp Kỳ giương mắt nhìn hắn, thần sắc thanh lãnh, ngồi ngay ngắn bất động.

Nhiếp Huyễn nhin không được cười khê một tiếng, chậm rãi bước xuống thềm ngọc.

Hoàng đế đi thẳng đến trước mặt hắn, nắm lấy cằm hắn, chăm chú nhìn, cười hỏi: "Giả dạng thành dáng vẻ thế này, cho ai xem a?"

Hoàng đế cũng uống không ít rượu, quanh thân cũng toàn mùi rượu, Nhiếp Kỳ nhú nhú mày.

Hoàng đế kề sát vào bên tai hắn, hơi thở nóng ướt thổi vào trong lỗ tai.

Nhiếp Kỳ có chút ai oán nghĩ thầm, chỉ sợ lại không thoát được một hồi tình sự.

Lại nghe thấy hoàng đế ghé vào bên tai thấp giọng nói: "Nói là muốn tu, người biết cái gì là tu?"

Nhiếp Kỳ sửng sốt.

Hoàng đế cười nhạt một tiếng, đặt cằm lên hõm vai của hắn, lười biếng nheo lại đôi mắt: "Tiểu hoàng thúc, trẫm dạy cho người, không phải cứ mặc lên quần áo đạo sĩ, giả bộ một dáng vẻ thanh tâm quả dục, thì có thể cho rằng đắc đạo."

"Đạo bản cầu chân, chú ý thanh tịnh tiêu dao, trong lòng người còn có dục vọng, lục căn không sạch, làm việc trái lương tâm, không tiêu dao được... Đây còn coi là tu đạo cái gì?"

Nhiếp Kỳ kinh ngạc lắng nghe, lại nói không thành lời.

Hoàng đế dè dặt cầm gác lên đầu vai hắn, lúc nói chuyện lời nói cũng không mấy rõ ràng, là đã uống say, tựa vào vai hắn nên hắn cũng không thể thấy rõ biểu tình trên mặt y.

Chỉ là kẻ cận thân mật thể này, tim liền đập nhanh vô cùng.

Gấp gáp mà lại không liên quan gì đến tình dục.

Hắn hơi hơi mím môi, có chút bi ai mà nghĩ, hoàng đế nói đúng.

Hắn xác thật chỉ là giả dạng mà thôi, lục căn không sạch.

Trong lòng có một loại đau xót khó có thể nói nên lời, ngày đó trong cung tưởng rằng bản thân mình đã ngộ đạo, nhưng sau khi hồi phủ, cho dù tu hành thế nào đều cảm thấy như thiếu khuyết thứ gì.

Lại bị hoàng đế một tiếng vạch trần.

Nhiếp Kỳ nheo mắt nghĩ, bản tâm của ta là như thế nào đây?

Hôm nay trên yến tiệc, hoàng đế thường xuyên nâng chén chúc mừng, hấn thực ra cũng có chút say.

Hơi hơi nghiêng đầu, là có thể nhìn thấy nét mặt đỏ bừng men say của hoàng đế.

Nam nhân trẻ trung vừa mới qua hai mươi, mi mục ngũ quan không chỗ nào không đẹp, lại không có khí thế uy nghiêm hỉ nộ vô thường của mọi ngày, ngà ngà say tựa vào bên vai hấn, cười nhạo hấn si vọng.

Đôi môi hoàng đế thật ra cũng rất mỏng, xét về tướng mạo thì là dấu hiệu bạc tình, nhưng hấn lại nhớ đến đôi mắt sáng rực thâm tình năm nào, đôi mắt thái tử nhỏ tuổi vẫn luôn ngóng theo hấn.

Ánh mắt ôn nhu chăm chú biết bao nhiêu.

Nhiếp Kỳ bỗng nhiên bật cười thành tiếng, lẩm bẩm thì thầm: “Bản tâm của ta sao?”

Trong đôi mắt như lưu ly đen tuyền nét băng lãnh bỗng chốc tan rã, hấn nghiêng mặt qua, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trên đôi môi hoàng đế.

Nhiếp Huyền sững sốt.

96. Chương 96

Ngày hôm sau, lúc tỉnh lại, lại là ở trên long sàng, dưới eo lại không có cảm giác đau đớn quen thuộc.

Trái lại bả vai lại ê ẩm vô cùng.

Nhiếp Kỳ mở mắt ra, liền thấy hoàng đế đang ôm mình, cả người đè lên một bên thân mình hấn.

Có chút buồn cười lại vừa phiền phức mà tránh tránh, Nhiếp Huyền cũng tỉnh lại, mở mắt mờ mịt nhìn hấn.

Đã nhiều năm, rốt cuộc hấn cũng lại nhìn thấy biểu tình không hề tính toán phòng bị này của diệt nhi nhà mình, đôi mắt tối đen vẫn còn vẻ nhập nhèm ướt át, chớp chớp, cẩn thận chăm chú nhìn hấn, hình như không nhận ra hấn vậy.

Nhiếp Kỳ cười cười, thò tay đẩy y ra: “Tránh ra chút, đau vai.”

Nhiếp Huyền ôm hấn càng thêm chặt, toàn bộ đè lên, chôn mặt vào trong hõm vai hấn, than thở: “Không phải lâm triều, ngủ thêm một lát đi.”

Nói xong cứ nhiên lại thật sự tiếp tục ngủ, hô hấp cũng trở nên nhẹ đi, từng tiếng từng tiếng rơi vào bên tai.

Nhiếp Kỳ lại không ngủ, nheo mắt nhớ lại chuyện đêm qua.

Thức chất hai người đều uống nhiều rượu, hoàng đế thẳng mặt chỉ trích hấn làm ra vẻ khác người, tuyệt không phải là thành tâm tu đạo.

Còn nói chân lý của đạo là ở chỗ thuận theo thiên ý mà lại không vi phạm bản tâm.

Hấn suy nghĩ một chút về bản tâm của chính mình: nhớ tới mình cũng từng khao khát cái vị trí cửu ngũ chí tôn kia, đó là do chấp niệm trong tư tưởng của phụ mẫu mà mình lại không bỏ xuống được, hấn cũng từng tìm kiếm, lại chỉ là một lần sai lầm mà thôi.

Còn có Nhiếp Huyền.

Thiếu niên kia luôn dùng ánh mắt ôn nhu thâm tình như thế mà nhìn hắn, vì hắn chần chờ sợ hãi, đến tận sau này lại chính miệng nói với hắn, Nhiếp Huyễn từng ái mộ hắn kia đã chết rồi.

Đáng cười biết bao.

Nhìn không được liền cười thật, lại không biết như thế nào, nhất thời nâng mặt, khẽ đặt một nụ hôn lên đôi môi hoàng đế.

Một nụ hôn mà thôi, chính mình cũng ngại ngần cả người, hoàng đế cũng kinh ngạc, sau đó cũng bỗng dưng bật cười.

Thật ra hoàng đế sinh ra đã rất đẹp, chỉ là do lúc trước ốm yếu hoang đường, ngày nay lại là thiên uy khó lường, nên thường khiến cho người khác bỏ qua dung mạo của y, sau khi say rượu tâm phòng bị được dỡ xuống, ngược lại lại phá lệ đẹp mắt hơn nhiều.

Hắn từng bị hoàng đế giam cầm trong hậu cung mấy tháng, tùy ý tác hoan tùy tính đùa nghịch, miệng lưỡi quần quít đã là thói quen, thế nhưng một nụ hôn mà hai bên đều tình nguyện thì đây là lần đầu tiên.

Một trải nghiệm hoàn toàn bất đồng, tuyệt không thể tả, lại khó có thể diễn tả bằng lời.

Chuyện sau đó thế nào thực lòng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là lúc hoàng đế kéo mở vạt áo mình ra, mình lại nhẹ giọng nói một câu không muốn làm.

Trước kia, lời cự tuyệt kịch liệt hơn nữa không biết cũng đã nói biết bao nhiêu lần, chưa một lần được bỏ qua, lúc này lại không biết thế nào, hoàng đế thật sự ngừng tay, chỉ ôm mình ngủ một đêm.

Nhiếp Kỳ trừng mắt nhìn, lắc đầu cười cười, nghĩ, chuyện này cuối cùng là thế nào vậy?

Hoàng đế được cho là đang ngủ lại bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói mang theo chút ngái ngủ còn chưa tỉnh: “Tiểu hoàng thúc cười cái gì? Vui vẻ vậy.”

Nhiếp Kỳ không trả lời.

Qua một lúc lâu, chờ đến khi Nhiếp Huyễn lại ngủ, mới thì thầm tự nhủ: “Cười chính mình.”

Hoàng đế ôm hắn ngủ không mở thêm dậy, nghe tiếng lại giãy dụa “ưm” một tiếng.

Nhiếp Kỳ càng trở nên vui vẻ, chậm rãi bồi thêm một câu: “Cũng cười người.”

Ai không đáng cười chứ? Bị vẽ ngoài che mắt bỏ gần cầu xa, đều là những kẻ ngốc nghếch mà thôi.

Trong lòng nhất thời trở nên trống trải, những tối tăm triền miên phiền lòng từ ngày nào đều như bị một trận gió lạnh thổi bay đi mất.

Nhiếp Kỳ dùng cánh tay không bị hoàng đế đè lên ôm lại y, nhắm mắt, cũng cùng ngủ.

97. Chương 97

Tâm tình tốt đẹp vào tết Nguyên Tiêu cũng không giữ được lâu.

Quân báo Tây Nam lại đến, tuy rằng Tri châu của Thục Châu cùng vị chủ sự binh bộ kia đều khẳng định chỉ là chiến bại nho nhỏ, nhưng giữa những hàng chữ đã có thể thấy được rõ ràng, quan quân nghiêm nhiên đã đại bại, co đầu rút cổ trong thành không chịu ra.

Trong kinh cũng không được thái bình.

Ngày mà Chu Hi mời Dung Hàm Chi đi uống rượu, từ hoàng đế cho đến bách quan đều cảm thấy khó có thể tin được.

Sau đó mấy ngày, Chu Hi lại sai sử người khác buộc tội Dung Hàm Chi.

Từ việc quan nghi không chính đến những việc như huynh đệ Dung thị cường mua ruộng đất nông dân ở địa phương, mỗi một việc đều có kèm theo bằng chứng sai phạm, nếu chỉ một sự việc thì không tính là gì, nhưng nhiều việc gộp lại thật sự rất khó coi, huống chi lời lẽ của Chu Hi chuẩn xác, không việc nào là không kèm theo chứng cứ, Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy đau đầu cực kì, muốn bảo hộ Dung Hàm Chi cũng thập phần khó khăn.

Cố tình làm sao thứ tướng của y còn như đã bình thần đến quen rồi, không chút kiêng kị mà quay đầu lại, ngay trên triều đường mắng thẳng Chu Hi tâm tư quỷ dị không đủ đường đường chính chính, hận không thể động thủ đánh hắt trước mặt bách quan.

Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy thái dương thêm đau nhức, nâng tay dùng lực bóp trán, lớn tiếng khiển trách: “Đủ rồi!”

Lúc này Dung Hàm Chi mới mím môi, quỳ xuống đất nhận tội.

Nhiếp Huyễn nhấn chặt ấn đường hỏi: “Dung khanh có biện hộ gì sao?”

Dung Hàm Chi ngắc đầu ưỡn ngực, ngang nhiên nói: “Không có.”

Nhiếp Huyễn một trận khí khổ.

Chu Hi cười như không cười, dáng vẻ cao thâm bí hiểm.

Hình bộ thượng thư đã bước ra khỏi hàng, bình thần nói: “Thần thỉnh bệ hạ xử trí Dung tướng, làm gương triều thần.”

Nhiếp Huyễn chưa kịp lên tiếng, Dung Hàm Chi đã mất lạnh trừng qua, lạnh giọng nói: “Người muốn xử trí bổn tướng thế nào?”

Hắn ở biên quan đã nhiều năm, quen tính sát phạt quyết đoán, tự nhiên có một cỗ lệ khí, lúc tỏa ra ngoài, ánh mắt đã khiến người khác thập phần sợ hãi, thật sự khiến cho vị thượng thư kia sợ tới mức lùi một bước.

Lúc này Chu Hi mới chậm rãi bước ra khỏi hàng, cúi thấp người nói: “Quân tình Tây Nam khẩn cấp, chi bằng bệ hạ để Dung tướng tự mình tiến đến lãnh binh giết địch, vừa không làm mất thể diện của trọng thần, sau đó lại có thể lập công chuộc tội... Bệ hạ cảm thấy, xử trí như vậy, có thỏa đáng không?”

Vừa dứt lời, Dung Hàm Chi đã cười lạnh một tiếng.

Nhiếp Huyễn thả lỏng ngón tay đang nhấn chặt ấn đường, trái lại cảm thấy ý này của Chu Hi cũng không tệ.

Để Dung Hàm Chi ra ngoài mang binh, tránh nơi đầu sóng ngọn gió, lập chút công lao, dù sao cũng dễ chịu hơn là hiện giờ.

Chỉ là y vừa mới có ý muốn trọng dụng Dung Hàm Chi, chớp mắt liền khiến người xuất ngoại lãnh binh, trong lòng có chút không cam tâm.

Lại nghe thấy Dung Hàm Chi lạnh giọng mà nói: “Lại muốn đẩy bổn tướng ra ngoài, Chu đại thừa tướng chẳng lẽ chỉ có mỗi một chiêu này có thể dùng được thôi sao?”

Chu Hi vẫn mang theo ý cười như cũ, bất động thanh sắc, vạn phần đoan trang khéo léo, tiếp tục không để ý đến hắn.

Nhiếp Huyễn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ là nhất thời không tìm được manh mối nào, lại thật sự không thể để cho Dung Hàm Chi tiếp tục không kiêng nể gì như thế ở trên triều, liền khoát tay nói: “Trẫm cảm thấy đề nghị của thừa tướng rất tốt. Ban chỉ, thứ tướng Dung Hàm Chi làm việc không cần thận, phạt bổng nửa năm, phong làm Bình Tây Tuyên phủ Sử tư, ngay hôm nay nhậm chức.”

Dung Hàm Chi hung tợn trừng mắt liếc nhìn Chu Hi, cúi lạy nói: “Thần lĩnh chỉ.”

Lại không có chút ý tứ không cam nguyện nào cả.

Nhiếp Huyễn xoa xoa vầng trán bị bóp đến đỏ bừng, đầy mặt uể oải nói: “Bãi triều.”

Y mong đợi quá nhiều ở Dung Hàm Chi, thật sự không biết vì sao thứ tướng của y lại cứ làm việc ngang ngược bất cần như vậy, bất đắc dĩ phải phái người ra ngoài, lại vẫn mang theo một cảm giác tiếc nuối rên rỉ không thành thép.

Lúc ra đến hậu điện vẫn còn đang xoa xoa thái dương, trong lòng suy nghĩ phải lôi hắn đến hỏi một câu mới được.

Tuy rằng Dung Hàm Chi cũng không có vẻ gì là không tình nguyện, thế nhưng...

Bỗng nhiên dừng bước.

Tùy tùng hai bên chỉ cảm thấy hoàng đế tựa như nghĩ thông suốt chuyện gì, sắc mặt bất chợt đại biến, mạnh vung tay áo, cảm hận gọi: “Chu Hi!”

Nghiến răng nghiến lợi gọi cả tên họ thừa tướng như vậy là một chuyện bình thường rồi, người bên cạnh hoàng đế đã sớm quen.

Lại nghe thấy hoàng đế tiếp tục hung tợn gọi thêm một cái tên: “Dung Hàm Chi!”

Đám cung nhân hai mặt nhìn nhau.

Chương 115

Chu Hi uống ngụm trà, cười nói với gia chủ của các thế gia: “Dung Hàm Chi hắn có thánh quyền thì thế nào, bốn tướng có thể đuổi hắn ra khỏi kinh thành một lần, thì cũng có thể lại đuổi hắn thêm lần thứ hai.”

Tông chủ của Lan Lăng Chu thị phong nghi vô song trước sau như một, quân tử như ngọc phiến phiến nhã nhặn, cười nói: “Chỉ dựa vào cái tính tình ngoan cố còn phóng túng kia của hắn, cho dù là bộ hạ, cũng không giữ hắn được.”

Mọi người suy tư.

Trước kia từng cho rằng hoàng đế muốn trọng dụng Dung Hàm Chi chèn ép thế gia, cảm thấy việc Chu Hi thất thế là không thể tránh được, nên cũng sớm mưu tính đường lui, càng thêm cảm như hén.

Chu Hi bất động thanh sắc, ngón tay thon dài trắng nõn cầm chén trà, nhớ lại chuyện hôm đó trên Thiên Hương lầu.

Hắn mang theo trà Bát Bảo dưỡng dạ dày, lại chọn loại rượu tốt nhất Thiên Hương lầu cho Dung Hàm Chi, Dung Hàm Chi cũng không khách khí, tự rót hai ly, lại gọi người bên trong tửu lâu dẫn dò: “Thức nhắm đều chọn loại mắc nhất là được, nếu không chính là xem thường Chu đại thừa tướng, rõ chưa?”

Chu Hi lắc đầu bật cười: “Không nên nói bản tướng đều làm chủ.”

Dung Hàm Chi cười lạnh một tiếng, tự rót tự uống: “Có chuyện gì nói thẳng là được, không cần phải quanh co lòng vòng.”

Chu Hi gật gật đầu, nói thẳng vào vấn đề: “Người muốn đến Tây Nam lãnh quân.”

Dung Hàm Chi đối chọi gay gắt: “Sao người biết là ta muốn?”

Chu Hi cười cười, uống một ngụm Bát Bảo thơm ngọt, chậm rãi nói: “Dung Quảng Xuyên người, chẳng lẽ lại cam tâm ở lại trong kinh thành, cả ngày đầu tâm kế với mấy đại thần trong triều sao?”

Dùng một chút lại nói: “Bộ hạ lại cố tình không chịu thả người đi.”

Dung Hàm Chi hừ một tiếng: “Kinh thành có gì không tốt sao?”

Chu Hi rũ mắt cười mà như không: “Đây không giống như lời mà Dung Quảng Xuyên sẽ nói, chẳng lẽ là do luyện tiến ân sủng trên giường của quân vương hay sao?”

Dung Hàm Chi thản nhiên cười nhạo một tiếng: “Người cảm thấy thế nào? Bộ hạ khi lên giường, công phu đúng là không tệ, lại sẵn sóc chu đáo. Chu đại thừa tướng có thể còn biết rõ hơn cả ta có đúng không?”

Sắc mặt Chu Hi hơi đổi, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói: “Dung Quảng Xuyên mà bốn tướng biết vẫn luôn làm việc không kiêng nể gì, không để ý danh vọng bên ngoài, làm việc chỉ dùng bản tâm.”

Vừa nói vừa giương mắt nhìn hần, đôi mắt phượng sáng rõ trở nên xinh đẹp dưới ánh đèn: “Người muốn đi Tây Nam, ta nguyện giúp người, thế nào?”

Dung Hàm Chi hồ nghi nhìn hần: “Người mà lại có lòng tốt như vậy?”

Chu Hi khẽ cười một tiếng: “Trước nay người luôn muốn vui vẻ sống theo ý mình, chưa bao giờ để tâm đến dư luận, có phải thế không?”

Dung Hàm Chi hừ một tiếng, không phản bác.

Giờ phút này nghĩ lại, Chu Hi vẫn thấy buồn cười, khoe miệng vô thức giương lên vài phần.

Trần Phong thấy vậy liền hỏi hần: “Bá Dương cười cái gì vậy?”

Chu Hi lại uống thêm một ngụm trà, nói: “Cười Hàm Chi.”

Lúc trước trên điện, Dung Hàm Chi thật sự là phải dùng lực quá mức để diễn trò, cơ hồ hần cũng thấy không được, nếu không phải hai người tranh chấp đã lâu, thường xuyên gây gỗ, Dung Hàm Chi vẫn luôn không biết kiêng nể gì cả, chỉ sợ là lúc đó sẽ không thể nào gạt được đôi mắt tinh tường của hoàng đế.

Nhưng đã không còn quan trọng, hôm nay ván đã đóng thuyền, cho dù hoàng đế có phục hồi tinh thần, cũng không thể nào nuốt lại miệng vàng lời ngọc.

Chu Hi nâng mắt nhìn đám gia chủ thế gia trước mặt, nhẹ nhàng cười nói: “Hôm nay Dung Hàm Chi nhận tội rồi kinh để lập công chuộc tội... Chư vị cũng nên... an lòng rồi chứ?”

98. Chương 98

Trọng thần lãnh binh xuất chinh hoặc là trước khi nhập chức ở địa phương, theo lệ phải từ bệ.

Nhiếp Huyễn nheo mắt chấp tay sau lưng đứng giữa hữu Thiên điện, nhìn thứ tướng anh khí bừng bừng của mình đang chỉ điểm giang sơn trên bản đồ to lớn kín sàn nhà kia.

Quân lực thao thao bất tuyệt giống như bị chăm chú lắng nghe, lại giống như một chữ cũng không thể vào tai hoàng đế.

Dung Hàm Chi nói một lát, thấy hoàng đế vẫn một tư thái thần sắc như vậy, liền không nói tiếp nữa.

Trong điện trở nên an tĩnh, Nhiếp Huyễn như là mới vừa phục hồi tinh thần, qua một lúc, mới chậm rãi hỏi hần: “Dung khanh, không muốn ở lại kinh thành đến vậy sao?”

“Trong kinh tốt bao nhiêu, phú quý phồn hoa hương xa thảo mã, nắm giữ thiên hạ quyền uy mỹ nhân rượu ngon đều có, Bắc Cảnh hoang vắng nghèo khó, Tây Nam cũng hoang sơ rối loạn, sao có thể bằng được nửa phần của kinh thành?” Dung Hàm Chi ngẩng đầu mỉm cười nhìn vào mắt Nhiếp Huyễn: “Bệ hạ sao lại cảm thấy, kinh thành tốt như thế, thần lại không muốn ở?”

Nhiếp Huyễn cười nhạo một tiếng.

Dung Hàm Chi kinh ngạc: “Lẽ nào bệ hạ biết rồi?”

Nhiếp Huyễn hơi hơi mỉm môi: “Kỹ xảo diễn xuất của Dung khanh cũng quá kém. Trong lòng trẫm lúc đó đang lo lắng nhiều việc, quả thật đã bị các người lừa gạt.”

Vừa lưu luyến cười rộ lên: “Cũng chưa bao giờ lại nghĩ tới, ngay thẳng như Dung khanh, lại cùng với thừa tướng làm trò lừa gạt trẫm... danh dự thanh danh cũng đều không cần.”

Dừng một chút, lại lắc đầu: “Mà thôi, vốn dĩ Dung Khanh cũng không phải là người xem trọng mấy thứ này.”

Dung Hàm Chi chỉ mang một đôi tất trắng đứng trên địa đồ, nghe vậy cũng không đáp lại, chỉ mỉm cười nhìn y.

Nhiếp Huyễn thở dài: “Cho dù là muốn như vậy, vì sao lại không nói với trẫm?”

Dung Hàm Chi đang đứng trên địa đồ nơi gần với kinh thành, nghe vậy lại cúi đầu, bước hai bước đến bên thành quách được vẽ bằng mực đen, dùng mũi chân điểm điểm: “Bệ hạ lòng chứa muôn sông, có rất nhiều mưu đồ toan tính trong ngực, chỉ sợ không chấp nhận được thần tự chủ trương, mặc cho tâm ý, làm rối loạn ván cờ của bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn hơi giật mình.

Dung Hàm Chi nói đúng, hiện giờ y không có khả năng để cho Dung Hàm Chi ra ngoài mang binh.

Chỉ cần giữ Dung Hàm Chi lại kinh thành, từng ngày gia tăng long súng, liền có thể bức bách cho thế gia nội bộ lục đục, khiến cho Chu Hi một cây không chống nổi nhà.

Lại vẫn là lắc đầu nói: “Biết là trẫm sẽ không cho ngươi đi, ngươi liền cùng với thừa tướng lật đổ bàn cờ, có phải thế không?”

Dung Hàm Chi cười cười: “Ngẫm lại thì thật ra làm được cũng không bằng... không nên để cho Chu đại thừa tướng đắc ý như vậy.”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng, nói: “Đúng vậy, lần này ngươi nháo như vậy, người đắc ý nhất lại là hần. Haiz, Dung Khanh, ngươi hại khổ trẫm rồi.”

Dung Hàm Chi không cho là đúng, lắc đầu: “Bệ hạ anh minh thần võ, thủ đoạn hơn người, sao lại không áp chế được hần?”

Nhiếp Huyễn chậm rãi đi tới bên cạnh hần, cởi giày, cũng bước lên trên bản đồ, vươn tay ôm lấy hần, chôn mặt vào hõm vai hần, ai ai thở dài: “Thế gia hoành hành, hoàng quyền không phẫn chấn, trẫm trong lòng khổ a.”

Đương nhiên Dung Hàm Chi nào chịu tin, nhưng nhìn hoàng đế như vậy cũng rất thú vị, hần không nhịn được cười cười ôm lại y.

“Dung Khanh chẳng những không phân ưu thay trẫm, còn làm cho trẫm thêm ngọt ngào... Ngươi nói xem, trẫm phải phạt ngươi như thế nào mới được đây.”

Dung Hàm Chi bật cười, bàn tay dán lên trên thắt lưng hoàng đế, ô một tiếng mới nói: “Cho dù là phạt như thế nào, thần cũng nhận.”

Dừng một chút lại nói: “Liên phạt ngay tại đây sao? Làm bản địa đồ... thật không tốt.”

Lời còn chưa dứt, Nhiếp Huyễn đã mạnh mẽ đẩy hần xuống, toàn bộ đè lên trên.

99. Chương 99

Lúc Dung Hàm Chi bị đẩy ngã ra sau, liền chống đỡ theo bản năng, nên cũng không ngã quá lợi hại, chỉ là khuỷu tay hung hăng đập xuống mặt đất.

Bản đồ không dày, cũng không mềm mại, khuỷu tay vô cùng đau đớn, toàn thân hoàng đế đè lên người hần, nhìn như là không hề phòng bị mà té xuống được hần đỡ lấy vậy.

Hần cười cười nói: “Bệ hạ thật là...”

Nhiếp Huyễn cắn lên hầu kết hần, cảm giác đau đớn làm ảnh hưởng đến thanh quản, hần dứt khoát không nói tiếp nữa, khuỷu tay chống đỡ thân mình cũng chậm chạp buông lỏng, hoàn toàn bị hoàng đế đặt nằm trên địa đồ.

Nhiếp Huyễn ngoạm lấy hầu kết của hần, hàm hồ nói: “Cởi áo cho trẫm.”

Dung Hàm Chi làm biếng trả lời, ngón tay thon dài hữu lực đặt lên phát quan của hoàng đế, cởi bỏ kim quan điểm xuyên ngũ trảo kim long cùng với đông hải minh châu, nhìn một đầu tóc dài của hoàng đế xỏa tung xuống, lúc này mới mò mẫm cởi ra vạt áo của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn rút cuộc cũng buông hầu kết hần ra, đầu lưỡi liếm dọc theo độ cong cần cổ dần dần liếm xuống dưới, bị cổ áo cản lại, liền ra lệnh: “Cũng tự cởi.”

Không biết vì sao, trong thanh âm lại mang theo chút tức giận.

Dung Hàm Chi phì cười, cũng không cởi áo, cầm lấy mái tóc dài buông xỏa của hoàng đế, sau đó ngẩng đầu hôn lên môi y, vừa hôn vừa nói: “Bệ hạ đừng tức giận, là ta sai.”

Hần thật ra càng thích dáng vẻ này của hoàng đế, loại khí phách của người trẻ tuổi cùng với sự tùy hứng sinh động đáng yêu, so với dáng vẻ thiên uy khó lường nhìn thấu mọi việc thường ngày càng khiến cho người muốn thân cận hơn nhiều lắm.

Vì vậy mà vươn đầu lưỡi liếm lên môi hoàng đế: “Sau khi từ bệ thần sẽ lập tức đi Tây Nam, xa sông cách núi, vừa rời đi, ít thì cũng phải nửa năm một năm, bệ hạ vẫn còn muốn tức giận ta sao?”

Nhiếp Huyễn hung tợn cắn lên môi hần: “Trẫm ép người đi hay sao? Rõ ràng là người cầu kết với Chu HI...”

Dung Hàm Chi hôn lại y, biến cần xé trở thành miệng lưỡi lưu luyến, một nụ hôn lâu dài cho đến tận khi khí tức cả hai đều dồn dập, thở hổn hển nói: “Được rồi được rồi.”

Lại nói: “Hôm nay cho dù bệ hạ muốn làm thế nào, ta đều nhận phạt là được.”

Nhiếp Huyễn ngẩng đầu lên, vừa thở hổn hển vừa nói: “Làm sao cũng được?”

Dung Hàm Chi gật gật đầu, nâng tay đỡ đai lưng hoàng đế: “Làm sao cũng được... chỉ cần bệ hạ thích.”

Nhiếp Huyễn thấp giọng cười một tiếng, nói: “Vậy hay là, Dung khanh chủ động hầu hạ trẫm một lần đi.”

Dung Hàm Chi “Hả?” một tiếng, ra vẻ khó hiểu, sau khi cởi bỏ đai lưng liền bóp lên cặp mông căng nảy của hoàng đế, hỏi: “Chủ động hầu hạ?”

Nhiếp Huyễn hừ lạnh một tiếng, cắn lên vành tay hần một ngụm.

Lỗ tai là nơi mẫn cảm nhất của Dung Hàm Chi, bị cắn như vậy, nhin không được nhẹ nhàng rên rỉ thành tiếng.

Lại vẫn cười như cũ, ôm hoàng đế lật người, đặt hoàng đế dưới thân, ngồi dậy.

Thuận tiện cởi bỏ y bào hoàng đế, cúi đầu, hôn từ ngực xuống đến bụng, sau đó ngẩng mặt lên cười cười.

Dung nhan hần vốn dĩ mi mục diễm lệ, cười rộ lên như vậy, phá lệ rực rỡ, phong tình vạn chủng một lời khó nói hết.

Nhiếp Huyễn nheo mắt, tim đập như trống khiêu.

Đã thấy thứ tướng lại cúi đầu, dùng răng cắn mở đai lưng y.

100. Chương 100

Dung Hàm Chi mỉm cười nhìn hoàng đế, nói: “Trước đây chưa từng dùng miệng làm cho ai, e rằng không thể khiến cho bệ hạ hài lòng, bệ hạ dùng tạm vậy.”

Sau đó hai ba ngón cắn mở tiết khố của hoàng đế, cúi đầu, ngậm vào cự vật mang kích thước kiêu ngạo kia.

Nhiếp Huyễn nặng nề thở dốc một tiếng.

Tuy rằng Dung Hàm Chi mới làm lần đầu, nhưng hiển nhiên là cũng không lạ lẫm gì với những việc như vậy, chỉ là chưa từng tự mình làm qua mà thôi.

Hắn khi trên giường vẫn luôn phóng túng, cũng không ngại quân thần hai người lúc này quần áo bất chính nằm trong Hữu Thiên điện của Thủy Cung điện, ngay cả nội thị trong điện nhận thấy tình huống không xong nên cũng đã lui hết ra ngoài, hết sức chuyên chú liếm láp cho hoàng đế.

Đầu lưỡi linh hoạt vượt qua vật cứng nóng bỏng trong miệng, tinh tế bao quanh, thỉnh thoảng lại liếm liếm một chút.

Nhiếp Huyễn thở dốc càng thêm nặng nhọc, mà Dung Hàm Chi trong lúc liếm mút tính khí của y lại còn sẽ giương mắt nhìn y.

Trong đôi mắt mảnh dài diễm lệ tràn đầy ý cười, càng thêm thiêu đốt ngũ tạng y đến cháy bỏng.

Dung Hàm Chi lại liếm không nhanh không chậm, như những ngọn lửa nhỏ bập bùng chậm rãi giày vò y, làm cho y gân mềm cốt nhuyễn hoa mắt ù tai, thậm chí muốn ẩn vào gáy đối phương hung hăng đỉnh đến tận yết hầu hẳn.

Đang định làm như vậy, lại bị cầm cổ tay, Dung Hàm Chi chậm rãi phun tính khí đã hoàn toàn sôi sục ra khỏi miệng, liếm liếm môi, hỏi: “Cao chi đâu?”

Nhiếp Huyễn nheo mắt, nắm lấy tay hắn đặt lên môi mình, ngậm lấy ngón tay hắn liếm kỹ, nói mập mờ: “Muốn cao chi để làm gì...”

Dung Hàm Chi chắc một tiếng, cảm giác được đầu lưỡi ướt át của hoàng đế mô tả mỗi một đường vân trên ngón tay mình, bọc lên một lớp nước bọt dày, cũng nheo mắt lại, dùng tay còn lại tự cởi bỏ y phục của mình.

Triều phục trên người còn chưa cởi, bên dưới vạt áo chu tử trần quý lộ ra đôi chân thon dài rắn chắc, da thịt trong đùi trắng hơn toàn thân một chút, hoạt sắc sinh hương.

Nhiếp Huyễn chậm rãi nhả ngón tay hắn ra, nói: “Được rồi.”

Dung Hàm Chi mở lớn hai chân ngồi trên người hoàng đế, ngón tay bị hoàng đế liếm đến ướt sũng sờ soạng mò vào giữa đùi tìm kiếm.

Lúc ngón tay tiến vào liền theo bản năng thở dài một tiếng, hơi hơi ngửa đầu lên.

Nhiếp Huyễn chăm chú nhìn ngắm đường cong xinh đẹp dưới cằm hắn, nâng tay cởi bỏ vạt áo của hắn.

Dung Hàm Chi vừa tự khuếch trương, vừa chậm rãi cúi cười xuống, hôn lên mi mắt hoàng đế, khẽ cười: “Bệ hạ thật không xấu hổ, cao chi cũng không cho dùng.”

Nhiếp Huyễn hừ giọng: “Là Quảng Xuyên tự mình nhận phạt...”

Trong nhất thời, ngoại trừ tiếng thở dốc, chỉ còn lại âm thanh ngón tay ra vào trong hậu huyệt, dần dần tạo thành tiếng nước ướt át dính nị.

Dung Hàm Chi rút ngón tay ra, cắn lên vành tai hoàng đế, một tay nắm lấy tính khí của y, chậm rãi đè eo ngồi xuống.

Chỉ là Nhiếp Huyễn đã được hắn dùng miệng lưỡi hầu hạ đến hoàn toàn hứng trí, tính khí trường lớn đến cực hạn, chỉ bôi trơn bằng nước bọt, có chút tắc, Dung Hàm Chi lại tự khuếch trương có chút qua loa, còn là lần đầu tiên nếm thử tư thế chủ động thể này, đúng là đi vào thập phần gian nan.

Nhiếp Huyễn đỡ lấy eo lưng hắn, nói: “Chậm một chút, không cần vội, đừng để bị thương.”

Dung Hàm Chi lại cảm thấy không còn kiên nhẫn, hít sâu một hơi, tăng thêm lực, lập tức ngồi đến cùng.

Hai người đồng thời rên rỉ thở dài một tiếng.

Tư thế như vậy, đi vào cực sâu, Dung Hàm Chi nhắm mắt mím môi, Nhiếp Huyễn kiềm chế tình dục, có chút lo lắng mà âu yếm eo lưng hắn, khàn giọng hỏi: “Có sao không?”

Lại có chút đau lòng mà trách cứ: “Sao lại gấp gáp như vậy...”

Dung Hàm Chi mở mắt ra, thử xoay eo thăm dò: “Không sao... có chút đau, nhưng không bị thương.”

Nhiếp Huyễn yên tâm một chút.

Lại nghe thấy thứ tướng khom người ghé vào bên tai y cười nói: “Một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, sắp tới giờ ly biệt, sao có thể không vội?”

Ánh mắt Nhiếp Huyễn tối sầm, giữ lấy eo hắn hung hăng động thân lên trên đâm vào.

Một hồi tình sự dài lâu tựa như liễu chết triền miên, quân thần hai người lăn từ trên địa đồ đến sát vách tường, lại không biết làm sao còn lăn đến trên bàn.

Đến khi tận hứng, Dung Hàm Chi đã mệt đến nỗi không muốn mở mắt, lười biếng ghé vào ôn tuyền trong cung, để mặc hoàng đế tùy ý thanh lý cho mình.

Mơ hồ nghe thấy hoàng đế ghé vào bên tai, nói: “Đội Dung khanh khải hoàn quay về, sẽ chính thức lập Tuấn ca nhi làm thái tử, để cho hắn xuất các đọc sách, người làm thái phó cho hắn, được hay không?”

Dung Hàm Chi dường như đã chìm vào giấc ngủ, không đáp lại.

101. Chương 101

Ngày hôm sau Dung Hàm Chi cũng chưa muốn dậy, qua hai ngày nữa, mới lãnh một đội quân tinh nhuệ, chính thức lên đường đi Ba Thục.

Đang là tháng hai đầu xuân.

Thời tiết chợt ấm đã lạnh vô cùng khó điều tiết, Chu Hi lại bị bệnh.

Nhiếp Huyễn cho rằng có một nửa thật sự là bệnh, nửa kia lại là vì muốn tránh nơi đầu sóng ngọn gió, không khỏi cảm thấy sâu nào.

Một bụng hỏa mới phát ra một nửa, còn lại một nửa ghen không phát được.

Ám vệ phái đi Thanh Hà còn chưa hồi kinh, y tâm huyết dâng trào nghĩ muốn xem tiến độ tu sửa quốc sử, liền đến Hàm Lâm viện.

Quan văn thị tòng tân nhậm văn chương hoa mỹ, sáng tạo nhanh nhẹn, lại vui vẻ hào phóng.

Còn có bộ dáng đẹp, cũng biết chu toàn, phong tư cực tốt.

Nhiếp Huyễn nhớ rõ lần trước chính mình vừa liếc nhìn thì đã coi trọng hắn rồi, lại trùng lúc nội vụ đem được đến, vội vã đi ăn Nhiếp Kỳ, nên quảng mất chuyện này ra sau đầu. Lần này nhất thời lại nhớ đến, nhìn không được mà nhìn thêm mấy lần, quay đầu hỏi thái giám bên cạnh: “Đó là đệ tử nhà ai?”

Quan văn thị tòng thường thường là do đệ tử thế gia đảm nhiệm, đệ tử xuất chúng bên trong những đại gia tộc có quyền có thể chân chính thường sẽ không kiên nhẫn đi thi khoa cử, mà được trưởng bối trong tộc tiến cử nhập sĩ làm thị tòng quan cho hoàng đế, được hoàng đế đề mắt, liền có thể một bước lên mây.

Đây là xuất thân cực thanh quý, đệ tử của tiểu sĩ tộc hoặc là hàn môn có mong chờ cũng không được.

Cũng chỉ có kẻ tâm cao khí ngạo như Chu Hi luôn tự cho là đúng mới sẽ thi khoa cử, còn vì trạng nguyên mà cùng người kết mối thâm cừ đại hận.

Đang nghĩ đến Chu Hi, đã nghe thái giám cung kính đáp: “Hồi bệ hạ, tâu Hàm Lâm là đệ tử của Lan Lăng Chu thị.”

Nhiếp Huyên cười cười, lòng nghĩ đúng là khéo quá, sờ cằm nói: “Lại là Lan Lăng Chu thị? Phòng nào? Có thân với thừa tướng không?”

Thần sắc thái giám kia có chút vi diệu mà nhìn hoàng đế, cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: “Là con cả của đích tôn, ấu đệ ruột của thừa tướng, tên là Chu Dục.”

Nhiếp Huyên ngẩn người: “Trẫm thấy hần thật sự rất trẻ.”

Chu Hi năm nay đã qua ba mươi, Chu Dục này còn non nớt thật sự, không biết có được hai mươi chưa.

Thái giám cúi đầu nói: “Lúc phụ mẫu thừa tướng qua đời vị ấu đệ này mới được đầy tuổi, là do thừa tướng một tay nuôi lớn, sang năm vừa tròn mười tám tuổi, đủ tuổi làm thị tòng cho bệ hạ.”

Thì tòng văn học cho hoàng đế cũng không phải nói làm là làm được, bình thường đều chờ cho đệ tử trong tộc được mười tám tuổi liền tiến cử, mới mười bảy tuổi đã được tiến cử, quả thật chỉ có thể xem như vừa đủ tuổi.

Nhiếp Huyên bấm đốt ngón tay tính tính, Chu Hi mười bốn mười lăm tuổi thì mất phụ mẫu, còn phải nuôi hài tử, quả thật là không dễ dàng.

Đây đâu còn là đệ đệ, nhất định là nhi tử.

Khó trách một Chu Bá Dương tài danh vang xa ngay khi còn niên thiếu mà mãi đến năm mười bảy tuổi mới đi thi tiến sĩ, có lẽ là sau khi để tang báo hiếu phụ mẫu xong.

Nghĩ nghĩ lại nhớ đến mới hỏi: “Trẫm nghe nói thừa tướng có hai đệ đệ? Còn một người nữa hiện đang nhậm chức ở đâu?”

“Người mà bệ hạ đang hỏi là Chu gia Lục lang, Chu Sưởng.” Thái giám chậm rãi suy nghĩ, mới nói: “Chu gia Lục lang thường không được nhận xét tốt, nghe nói tính tình ngả ngớn, thích xa hoa, vẫn chưa xuất sĩ.”

Dừng một chút lại bồi thêm một câu: “Nghe nói thừa tướng vẫn làm áp lực, không cho hần xuất đầu.”

“A?” Nhiếp Huyên có hứng thú đến nhịp nhịp đầu ngón tay: “Tuổi tác huynh để nha hần chênh lệch thật là lớn.”

“Lan Lăng Chu gia nổi tiếng tử tự gian nan, nhất là nhi tử đích hệ trực thuộc tông gia, sinh một chết một. Thừa tướng mặc dù nói là trưởng tử, nhưng bên trên hình như còn có hai ca ca, dưới thì trong mười đệ đệ, chỉ có Chu Dục và Chu Sưởng còn sống”, thái giám bị gặng hỏi vốn là chuyên quản mấy loại chuyện này, đối với chuyện bát quái của các phòng các chi trong mấy gia tộc lớn thì rõ như lòng bàn tay.

Nhiếp Huyên nghiêng đầu lại hỏi: “Tử tự gian nan?” Dừng một chút thần nhiên hỏi tiếp: “Thừa tướng có mấy nhi tử?”

Thái giám nghĩ nghĩ nói: “Phụ nhân đầu tiên của thừa tướng mất sớm. Sau một nam cũng không có động tĩnh gì, sau đó liền cưới phụ nhân hiện nay... Lại không sinh được nhi nữ, thiếp thất dưới gối hần từng có mấy nhi tử, hình như đều không còn sống, hiện nay dưới gối thừa tướng chỉ có một vị tiểu thư.”

Nhiếp Huyên bĩu môi nói: “Hần là quá thông minh, hao tâm tổn trí nhiều như vậy, lại không sinh được nhi tử sao?” (nhi nữ: con gái, nhi tử: con trai, cẩn thận kéo đọc nhầm nhé)

Thái giám cảm thấy lời này của hoàng đế có chút sát thương, lại chỉ cúi đầu, ậm ừ nói: “Bệ hạ thánh minh.”

“Thánh minh?” Nhiếp Huyên cười một tiếng, không rõ ý vị, vuốt cằm nói: “Nếu thừa tướng gấp gấp đưa đệ đệ đến bên cạnh trẫm như thế, trẫm sẽ không có phụ... Đi, bày rượu trong Phong Hà tạ, để cho Chu Dục kia tới bồi tịch.”

Chương 120

Chu Dục bồi hoàng đế uống rượu cho đến tận canh hai nửa đêm mới trở về.

Lúc mới đầu còn nơm nớp lo sợ, đến khi tàn cuộc thì đã phục hoàng đế sát đất.

Hoàng đế nhiều lắm cũng chỉ hơn hần bốn tuổi, đã là tài học uyên bác tầm nhìn rộng lớn như vậy, còn đối xử với mọi người thân hòa, nói cười vô kỵ, hùng tài đại lược thế này có thể nói là minh quân ngàn dặm khó tìm, đặc biệt nói tới nói lui lại toát ra sự coi trọng với mình, càng làm cho Chu Dục trẻ tuổi thêm nhiệt huyết dâng trào.

Lúc bước xuống khỏi xe ngựa, vẫn còn đắm chìm trong nỗi hưng phấn quân thần tri ngộ không thể thoát ra được, trong lòng lo nghĩ, bệ hạ là một quân chủ anh minh như vậy, không biết vì sao lại có hiềm khích thâm hậu với huynh trưởng nhà mình, quyết định cố gắng khuyên nhủ huynh trưởng.

Đã thấy thân tín của Chu Hi đứng chờ trước cửa, thấy hần về liền bước tới chào nói: “Thập lang, thừa tướng đợi ngài trong thư phòng.”

Chu Dục ngăn người, nói một tiếng “được”.

Hần thuở nhỏ là do vị huynh trưởng này nuôi lớn, xem như cha, hơn nữa huynh trưởng đối với hần luôn luôn quản giáo rất nghiêm, nhiều năm xây dựng ảnh hưởng, không khỏi có chút sợ hãi.

Đến thư phòng của Chu Hi, nhẹ nhàng gõ cửa nói: “Huynh trưởng?”

Một giọng nói thanh nhã lạnh lùng truyền ra: “Còn biết phải về nhà sao? Bước vào.”

Nội tâm Chu Dục thầm than không tốt, chính mình hôm nay bị hoàng đế tuyên triệu, không ngờ chỉ là uống rượu thôi mà cũng uống tới trễ như vậy, cũng không nghĩ đến việc phải thông báo về nhà một tiếng.

Đẩy cửa bước vào, Chu Hi đang ngồi sau bàn nhú mảy xem tấu chương, giương mắt lên đã thấy ấu đệ một thân nồng mùi rượu, chân mảy càng nhăn chặt, tức giận nói: “Lêu lỏng ở đâu?”

Chu Dục nhỏ giọng cúi đầu biện hộ: “Không có lêu lỏng, chỉ ở lại trong cung uống rượu với bệ hạ.”

Chu Hi nghe vậy giật mình sợ hãi, đặt tấu chương trong tay xuống: “Bệ hạ... giữ người lại uống rượu?”

Ấu đệ liền thập phần ngại ngùng mà nói: “Bệ hạ đối với tiểu đệ vô cùng xem trọng.”

Đáy lòng Chu Hi nhất thời liền lạnh.

Khi niên thiếu thì đã mất đi phụ mẫu, hai đệ đệ đều là tự tay mình nuôi lớn, lục đệ không nên thân, tiểu đệ này nhân phẩm tài học đều vô cùng tốt, nói là huynh trưởng, nhưng lại thật sự xem như nhi tử của mình, một lòng mong muốn hần có thể có được tiền đồ tốt đẹp, mới tiến cử hần làm quan văn thị tòng cho hoàng đế.

Hiện giờ lại hận không thể cho mình một bạt tai – thế mà quên mất hoàng đế vốn là hảo nam sắc, ngay cả mình đây còn chưa chịu buông tha, tiểu đệ nhà mình tướng mạo lại xuất chúng như vậy, sao có thể trốn thoát?!

Đưa dê đến miệng cạp, chỉ sợ là đã bị nhớ kỹ.

Chu Dục nhìn thất sắc mặt huynh trưởng trong nháy mắt đã trở nên khó coi đến dọa người, không khỏi ngăn ra, thấp giọng nói: “Huynh trưởng đây là... làm sao vậy?” Trái lại vẫn còn nhớ rõ Chu Hi từ sau đợt bệnh nặng năm ngoái, thân thể vẫn luôn không được tốt, mấy ngày nay cũng xin ở nhà an dưỡng.

Nhất thời liền có chút khẩn trương: “Huynh trưởng lại cảm thấy không thoải mái sao? Hay là mau mời y sư đến...”

Ấu đệ sẵn sốc hiểu chuyện khiến cho Chu Hi càng thêm cảm thấy khổ sở, âm thầm cắn răng thầm nghĩ quyết không thể để cho hoàng đế động đến ấu đệ nhà mình, trên mặt lại cố gắng trấn tĩnh, khoát tay nói: “Không việc gì, đã không còn sớm, Thập lang đi nghỉ ngơi đi. Nhớ kỹ lần sau không thể tiếp tục như vậy. Nếu muốn về muộn, thế nào cũng phải báo với trong nhà một tiếng.”

Chu Dục gật gật đầu xác nhận, chỉ cảm thấy có chút không biết là tư vị gì.

Lại nghe thấy huynh trưởng dịu giọng nói: “Không phải là người đã lớn vậy rồi mà đại ca ta đây còn muốn quản người, Uyển Dung cũng chờ người đến sốt ruột. Nàng hiện đang mang thai, người phải săn sóc chút.”

Chu Dục nhớ tới thê tử, giật mình, cung kính đáp một tiếng “vâng”, rồi mới lui xuống.

Chu Hi nhìn hẩn đi ra ngoài, mới từ từ lộ ra gương mặt mệt mỏi, mày nhú chặt, thở dài một hơi.

102. Chương 102

Hôm sau trừ phép, vào triều lý chính.

Lúc lâm triều Nhiếp Huyễn lại nhìn thấy thừa tướng của y, trong lòng cười thầm, thanh sắc vẫn là bất động.

Sau khi các trọng thần bàn chính sự với hoàng đế trong Noãn các, Chu Hi do dự một chút, mới xin lưu lại, nói: “Thần còn có chuyện muốn tấu.”

Nhiếp Huyễn giương mắt, cười như không cười đánh giá hẩn.

Đợi đến khi các thần tử khác đều đã lui hết, mới bưng chén trà nhấp một ngụm, nói: “Thừa tướng cứ nói, đừng ngại.”

Chu Hi chần chờ một lát, hạ thấp người, nói: “Thần đệ Chu Dục, tuổi nhỏ đức mỏng, không thích hợp hầu hạ quân thượng.”

Nhiếp Huyễn bất động thanh sắc quan sát hẩn một lúc lâu, bỗng bật cười: “Ha, mới vậy đã nhịn không được rồi?”

Chu Hi mím môi.

“Trẫm lại cảm thấy, đệ đệ kia của ngươi... rất không tệ. Nhắc tới, lúc trước không phải thừa tướng từng khuyên trẫm nếu thật là yêu thích nam sắc, thì cứ dưỡng vài nam nhân trẻ trung xinh đẹp trong hậu cung. Trẫm cảm thấy, thừa tướng nói cũng rất hợp lý.” Nhiếp Huyễn cố ý dùng ngữ điệu ái muội mà nói, thậm chí còn đứng lên, bước ra khỏi thư án, thông thả đi đến trước mặt Chu Hi lúc này đã sắp duy trì không nổi phong độ phiến phiến, nhẹ giọng nói thầm vào bên tai hẩn: “Không phải hỏi trẫm phải thế nào mới bằng lòng bỏ qua cho ngươi sao?”

“Có thể, liền lấy Chu Dục nhà ngươi ra đổi đi. Hiển hẩn cho trẫm, trẫm sẽ không động đến ngươi nữa, thế nào?”

Khi hoàng đế bước đến gần, sắc mặt Chu Hi đã tái nhợt, hận không thể đẩy y ra, đợi đến khi nghe y nói hết lời, từ tái nhợt đã biến thành xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra ba chữ: “Ngươi nằm mơ!”

Thừa tướng phong nghi đệ nhất đương triều, ngày thường ngôn hành cử chỉ có thể khiến cho lão lễ quan ba mươi năm cũng không tìm ra sai sót, hôm nay quả thật thất nghi trước mặt vua, nói năng lỗ mãng.

Trái lại Nhiếp Huyễn cũng không trách, chỉ có hứng thú mà nhìn hẩn hiềm khi thất thố, bỗng dừng cười cười, nói: “Ngươi nghĩ rằng ngươi không cho, trẫm liền không thể động vào hẩn? Ngay cả ngươi trẫm cũng từng ngủ qua nhiều lần như vậy... Thừa tướng của ta nha, ngươi ngay cả chính mình cũng không bảo đảm được, huống chi là đệ đệ như giấy trắng kia của ngươi.”

Sắc mặt Chu Hi cuối cùng biến thành trắng bệch.

Nhiếp Huyễn càng trở nên hứng trí, tỏ ra vui sướng nói: “Đến lúc đó huynh đệ hai người các ngươi cùng phụng dưỡng quân thượng, như cố sự Nga Hoàng Nữ Oanh, cũng là một truyền kỳ đẹp, phải không?”

Dứt lời, ung dung chờ xem thừa tướng sẽ phản kích như thế nào, hoặc là sẽ càng thất thố như thế nào.

Lại kinh ngạc nhìn thấy nam nhân tâm cao khí ngạo kia nhắm chặt mắt, thật sự chậm chậm quỳ xuống trước mặt y, ần nói khấp nép: “Thần chỉ cầu bệ hạ khai ân.”

Theo sau kinh ngạc là nỗi vui sướng khó có thể diễn tả, hoàng đế mỉm cười giả bộ đắn đo, nói: “Không nghĩ ra thừa tướng lại coi trọng vị đệ đệ này như vậy.”

Dừng một chút mới cúi xuống, ghé vào bên tai hắn dùng giọng gió mà nói: “Cầu xin người, cũng không phải là chuyện dễ như vậy.”

Hơi thở nóng ẩm của hoàng đế xâm nhập vào trong tai, lời nói ra càng thêm khiến người không thể chịu nổi, lông tơ trên lưng Chu Hi đều phải dựng đứng.

Thật sợ hãi sự thân cận của hoàng đế, vô thức muốn tránh.

Chỉ là tư thế quỳ không tiện cử động, trong lúc gấp gáp thật sự ngã ngồi trên mặt đất.

Phản ứng như vậy, lập tức khiến cho Nhiếp Huyễn nổi lên tâm tư trêu đùa.

Chu Hi nghe thấy hoàng đế cười nhạo một tiếng, vươn tay niết cằm của mình, ngón cái ấn lên đôi môi không còn huyết sắc, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn: “Sợ thành như vậy, còn muốn cậy mạnh sao? Cần nhắc đi, hiến đệ đệ của ngươi cho trẫm, sau này trẫm sẽ không động đến ngươi nữa... Dù sao ngươi cũng không phải chỉ có mỗi một đệ đệ, có gì phải luyến tiếc.”

Chu Hi dùng sức quay đầu, muốn tránh khỏi sự ép buộc của hoàng đế, đáng tiếc, sức lực không đủ, cằm lại bị niết chặt thêm.

Hắn nhắm mắt lại, ngay cả giọng nói cũng trở nên căng thẳng, lời nói ra lại vô cùng kiên định: “Không... Cầu bệ hạ khai ân.”

Dáng vẻ cậy mạnh quật cường như vậy, trái lại làm cho người có cảm giác đau lòng.

103. Chương 103

Nhiếp Huyễn quan sát hắn một lát, vươn một bàn tay đến, nói với Chu Hi: “Đứng lên rồi nói, dưới đất lạnh.”

Chu Hi dò xét vài phần yêu thương trong mắt hoàng đế, rũ mắt, ngập ngừng đưa tay đặt lên bàn tay hoàng đế, đang muốn mượn lực đứng dậy, đã bị Nhiếp Huyễn một phen kéo vào trong lòng.

Ngực hương nồng nàn đột nhiên ập đến, bao phủ lên toàn thân hắn, một cánh tay hoàng đế vòng qua thắt lưng, cười nói: “Thiếu kiên nhẫn như vậy, thật không giống với tác phong của ngươi.”

Chu Hi mím môi muốn đẩy y ra, hoàng đế lại ôm hắn càng thêm chặt, bàn tay dán lên sau lưng nhẹ nhàng vuốt ve lên xuống, cảm nhận sự run rẩy của hắn, cười hỏi: “Cứ sợ trẫm như vậy sao?”

Chu Hi không trả lời, chỉ nhẹ giọng nói: “Xá đệ từ nhỏ đã bấp bênh, lại tuổi trẻ khí thịnh không hiểu chuyện...”

Nhiếp Huyễn tiếp lời: “Là có chút non nớt ngây ngô, không có được phong tình như thừa tướng.”

Dừng một chút lại cười hắn: “Lúc trước thật sự không nhìn ra, người tinh minh lợi hại như thừa tướng, lại có tính bảo hộ như thế. Vì đệ đệ mà ngay cả trẫm cũng không sợ.”

Chu Hi lại hơi mím môi, chậm rãi, chủ động vùi mặt vào trong lòng hoàng đế, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Sợ thì có ích lợi gì sao? Trước sau cũng... không trốn thoát. Chỉ cần một ngày không rời khỏi tướng vị này, chung quy cũng sẽ nằm trong tay bệ hạ mà thôi.”

Nhiếp Huyễn quả nhiên hài lòng nheo mắt cười: “Biết thì tốt, sớm nhận thua như vậy, thì đã không phải chịu khổ rồi có phải không?”

Trong lòng Chu Hi cười khẽ một tiếng, không trả lời, chỉ nhẹ nhàng vòng tay ôm lại thắt lưng hoàng đế, một lát sau mới ngẩng đầu lên, tựa như hạ quyết tâm, nhắm mắt, khẽ dùng môi cọ vào đôi môi hoàng đế.

Vóc dáng hắn cao gầy, chỉ thấp hơn hoàng đế một chút, lúc làm động tác như vậy, liền phải ngưỡn mặt, dáng vẻ hết sức chủ động.

Nhiếp Huyền lại không làm chiếc hôn này thêm sâu sắc, chỉ điểm điểm lại trên môi hắn một chút, dán vào cọ xát, nói: “Hôm nay đến cùng là làm sao, mới đầu là yêu thương nhưng nhớ, lại còn chủ động như vậy... Vô sự hiển ân cần, thừa tướng như vậy, trầm thật sự hoảng hốt.”

Chu Hi quay đầu, rũ mắt sợ hãi thốt: “Không phải bệ hạ chê thần không có dáng vẻ cầu xin sao?”

Nhiếp Huyền nhìn bộ dáng này của hắn liền muốn cười, giả thì đúng là giả, lại thật sự rất tinh ngoan, khiến cho y không cách nào không thích.

Đại để là lần trước tại Noãn các chộc cho hắn khóc, chính mình lại nổi lên thương tiếc, để cho hắn học được giả ngoan bán thảm, một bộ dáng khiến người nhìn mà thương xót như vậy, thật sự không thua Ôn Tử Nhiên chút nào.

Y biết thừa tướng của y thông minh tuyệt đỉnh, thế nhưng dáng vẻ tự cao tự đại không xem ai ra gì của hắn thì đã thấy nhiều, bỗng nhiên liền eo cốt mềm mại giả vờ yếm ớt, khiến cho y có cảm giác không quen.

Nhưng đồng thời cũng thật mới mẻ lạ lẫm, càng thêm vô cùng hưởng thụ.

Liền ôm lấy Chu Hi hôn lại một cái, dán vào bên tai hắn cười nói: “Ngoan ngoan như vậy rất tốt, trầm thực thích, Bá Dương lại đồng ý với trầm một việc, việc này nếu như làm tốt, trầm tất nhiên sẽ không động tới đệ đệ bảo bối của ngươi.”

Chu Hi cúi đầu vùi vào lòng y, nhỏ giọng hỏi: “Việc gì?”

Bàn tay buông lỏng một bên vô thức siết chặt ống tay áo, khiến cho vật liệu may mặc sang quý hắn lên vết nhăn.

Nhiếp Huyền chôn mặt vào hõm cổ hắn hít ngửi, thấp giọng cười nói: “Nhìn người gồng lên như vậy, quả nhiên là còn sợ, không phải sao? Thả lỏng, không phải muốn ngủ người...”

Nói xong lại dán sát vào bên tai hắn, thì thầm hai tiếng.

Chu Hi chần chờ ngẩng đầu lên, đầy mặt khó hiểu.

Đến cùng cũng đồng ý.

Hoàng đế lại ôm lấy hắn hôn một chập mới thả người đi.

Đến khi ra khỏi Noãn các, về e lệ điềm đậm đáng yêu đầy mặt liền tan biến trong chớp mắt, Chu Hi mím môi, ngửi thấy mùi ngự hương nồng đậm còn vương trên y phục toàn thân, chân mày hơi nhíu lại.

Về thẳng trong phủ tắm rửa thay quần áo đi thôi.

104. Chương 104

Hôm sau, trời mưa lất phất, Chu Hi mang một cây dù giấy cán trúc đứng đợi trên cây cầu bắt qua sông Kim Thủy vắt ngang qua kinh thành, trường thân ngọc lập, trường bào gấm màu lam nhạt khoác áo khoác lông, chờ thật lâu, chớp mũi và bàn tay cầm dù cũng hơi hơi đỏ lên trong tiết xuân se lạnh.

Hắn vốn là phong tư có một không hai, dáng vẻ lại đẹp, mái tóc đen óng mượt được bôi lên bằng một cây bạch trâm xuyên qua ngân quan, phảng phất ngọc thụ lâm phong, không biết khiến cho bao nhiêu đại cô nương bao nhiêu tiểu tử phụ liếc trộm ngắm bóng dáng cùng với dung nhan của hắn.

Qua một lúc sau, Nhiếp Huyền mới tới, trời mưa rất nhỏ, hoàng đế chỉ đội một chiếc nón trúc, cũng không mang theo dù, xa xa đã nhìn thấy thừa tướng đứng hèn đang chờ, tâm tình đại hảo, đến gần một chút, lại thấy trên cán dù của hắn còn treo một chuỗi bạch ngọc trang trí, mỉm cười bước tới, tháo nón trúc ra, vừa cười vừa nói: “Bá Dương quả thật rất giàu có.”

Đến tận khi y cất tiếng nói, Chu Hi mới hồi phục tinh thần, chuyển hướng qua y hơi cúi người, lại vẫn mơ hồ: “Trước mặt tôn giá, không giám nhận.”

“Gọi Cao công tử là được.” Nhiếp Huyễn mỉm cười cầm lên chuỗi bạch ngọc kia thưởng thức một chút, giương mắt nhìn về phía Chu Hi: “Lúc trước không phải Bá Dương từng nói trầm giống Cao Dực hay sao? Vậy cứ gọi là Cao công tử đi, Cánh Lãng Cao Lập Vũ.”

Chu Hi mím môi, không muốn nhớ lại thời điểm mình nói hoàng đế giống Cao Dực, chỉ nói: “Tùy ý người là được.”

Nhiếp Huyễn thò tay nắm lấy bàn tay cầm dù của hắn, cười nói: “Sao lại tới sớm như vậy, đợi đến nỗi tay cũng lạnh rồi.”

Vừa nói vừa cầm lấy cây dù trong tay hắn, còn nắm lấy bàn tay đỡ ửng lên vì lạnh kia.

Bàn tay hoàng đế thon dài mảnh mẽ, vừa to rộng lại vừa thật ấm áp, Chu Hi vô thức muốn tránh, nhưng tránh không được, đành phải để mặc cho y nắm, ngược lại còn cảm thấy bàn tay đông lạnh đến phát đau dần dần bắt đầu ấm lên, cũng không phải là không thoải mái. Nhìn xung quanh một vòng, lại nhin không được mà chau mày: “Bệ... Cao công tử chẳng lẽ đến một mình sao?”

Nhiếp Huyễn cười cười, nói: “Nói muốn thể nghiệm quan sát dân tình, chẳng lẽ còn tiền hô hậu ủng hay sao?”

Lại cười nói: “Yên tâm, ám vệ cũng đến, rất an toàn, nhưng trầm đã dặn dò, trừ phi có biến cố, nếu không thì không cho bọn họ lộ mặt ra. Cho nên... hôm nay chỉ có ta và Bá Dương, hai người chúng ta mà thôi.”

Lời nói thật ái muội, tay nắm bàn tay Chu Hi còn cố ý dùng đầu ngón tay gãi gãi vào lòng bàn tay hắn, Chu Hi sợ nhột, theo bản năng rút tay về, lại bị nắm càng thêm chặt.

Thấy hoàng đế quả thật không có ý buông tay, liền có chút xấu hổ mà rũ ống tay áo xuống che đi cái nắm tay của hai người, thở dài nói: “Tuân theo tôn ý là được.”

Còn cười khê một tiếng: “Dù sao ta cũng đã nhận lời, hôm nay đều nghe theo Cao công tử, sẽ không nuốt lời.”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng, lại nổi lên ý trêu đùa, ghé vào bên tai hắn nói: “Thật sự đều thuận theo sao? Người không sợ...”

Vành tai Chu Hi ửng đỏ, chỉ cảm thấy không nghe nổi nữa, liền tránh tránh ra sau một chút: “Trước công chúng, còn là ban ngày ban mặt, thật không ra thể thống gì.”

Nhiếp Huyễn nhìn nhìn bốn phía, xác thật, kinh thành phần hoa, dòng người như thoi, lui tới không dứt, y và Chi Hi đều là những nhân vật xuất chúng, càng khiến người khác nhìn nhiều thêm mắt lần, tuy rằng để tướng hai người ngày thường chỉ ra vào chốn cung đình, không bị người dân chốn phố chợ nhận ra thân phận, lại thật không dám làm ra chuyện gì quá gây chú ý, liền đứng lại nói: “Không còn sớm nữa, cũng sắp đến giữa trưa rồi, Bá Dương cùng ta ăn chút gì trước đi.”

105. Chương 105

Hoàng đế mang theo thừa tướng muốn cải trang vi hành khảo sát dân tình, những tửu lầu lớn mà Chu Hi vẫn thường hay đến như Thiên Hương lâu Thụy Tiên lâu dĩ nhiên là không thể đi, mang theo Chu Hi đi loanh quanh lòng vòng, tìm một quán nhỏ yên tĩnh một chút, Chu Hi chần chờ bước vào, nhìn thấy mọi thứ đều gọn gàng sạch sẽ, nên cũng không tỏ vẻ gì.

Nhiếp Huyễn đi thẳng lên lầu hai, chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Chu Hi cũng cùng ngồi, thấy hoàng đế rành rọt mà gọi vài món ăn, còn gọi thêm hai bình rượu, liền có chút nghi hoặc mà nhìn y.

Nhiếp Huyễn cười một tiếng, nói: “Trước kia từng để với Quảng Xuyên huynh.”

Chu Hi thoàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Nhiếp Huyễn lại hỏi hắn có còn muốn ăn thêm gì nữa không, để gọi, hắn chỉ lắc lắc đầu, bảo chủ quán pha một bình trà ngon mang đến.

Nước trà đến trễ hơn rượu, Nhiếp Huyễn mới rót đầy một ly, nhìn thấy hắn bưng lấy chén trà, cũng không cho hắn rót rượu, nghĩ nghĩ mới nói: “Lúc trước Bá Dương cáo bệnh, hôm nay đã khỏe chưa?”

Chu Hi rũ mắt cười, nói: “Nhờ phúc, đã không còn trở ngại.”

Nhiếp Huyễn nhìn chiếc áo khoác dày trên người hắn, không nói gì, tự uống một ly, híp mắt thỏa mãn thở ra một hơi, “Tuy rằng mặt tiền quán này không lớn, rượu tự nhượng lại rất ngon, đáng tiếc người bệnh không nên uống rượu, xem ra là người không có phúc hưởng.”

Chu Hi nhấp một ngụm trà, chậm rãi nuốt xuống, nói: “Đa tạ Cao công tử săn sóc.”

Trước kia yến tiệc quá độ, dạ dày chịu tổn thương, nên đã nhiều năm không uống rượu, vốn còn đang suy nghĩ xem nếu như hoàng đế mời rượu thì phải từ chối như thế nào, không ngờ hoàng đế lại săn sóc như vậy, cho nên cũng nhẹ nhàng thở ra.

Không bao lâu, đồ ăn cũng được mang lên.

Một con gà nướng, một nồi thịt dê, một khay lòng xào, một bát canh tổ yến. Tuy chỉ có bốn món, nhưng quả thật lại rất có phân lượng, hai người ăn có hơi nhiều, Chu Hi theo bản năng nhú nhú mày, rồi lại trở nên như thường, tựa như không có việc gì, Nhiếp Huyễn đã gấp một đĩa lòng xào, bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa nói với hắn: “Nếu không nhờ Quảng Xuyên, thì đã không biết trên đời này còn có thức ngon như vậy, Bá Dương không ném thử sao?”

Ngày thường Chu Hi ngay cả thịt dê cũng không ăn, đối với thức ăn hạ đẳng như thịt heo thì đương nhiên là xin miễn cho kẻ bất tài, chỉ từng đĩa từng đĩa gấp nắm hương và măng bên trong rau xào.

Vừa nhìn liền biết là một kẻ ăn không tốt.

Nhiếp Huyễn cung mã không nghĩ, lại chính là một thanh niên mới hai mươi mốt tuổi, lượng cơm ăn rất nhiều, chớp mắt đã một mình ăn hết nửa nồi thịt dê cùng với hơn phân nửa khay lòng xào, thấy thừa tướng của y gấp một miếng măng bắt đầu chậm rãi rũ mắt ăn, liền thò tay xé xuống một cái đùi gà.

Chu Hi nhìn thoáng qua, rồi lại quay về chậm rãi ăn miếng măng như cũ, rõ ràng là tuân thủ nguyên tắc ăn không nói ngủ không nói.

Nhiếp Huyễn lại đưa cái đùi gà kia tới bên miệng hắn.

Chu Hi sững sốt một chút.

Nhiếp Huyễn mỉm cười nhìn hắn, cũng không nói, nhưng tay vẫn kiên trì ở lại trước miệng Chu Hi.

Vành tai Chu Hi lập tức đỏ lên, theo bản năng nhìn ngó bốn phía, lí nhí nói: “...giống bộ dáng gì.”

Nhiếp Huyễn lại đưa đến gần thêm một chút, cũng nhỏ giọng trả lời: “Đường đường là thừa tướng mà lại gầy đến như vậy mới là không ra bộ dáng gì, ai không biết còn cho rằng trầm khất khe với người.”

Chu Hi liếc nhìn y, cười nhạo một tiếng.

Nhiếp Huyễn da mặt dày chỉ xem như là chưa từng nghe thấy, kiên trì giữ cái đùi gà kia ở bên miệng hắn.

Chu Hi thật sự là không thể, hơi mím môi, đến gần cắn một ngụm nhỏ.

Nhiếp Huyễn lúc này mới cười cười, đỡ dành: “Ta thấy mùi vị cũng không tệ đâu, không kém gì so với trong cung, Bá Dương cảm thấy thế nào? Ăn thêm đi.”

Gà nướng quả thật là không tệ, đùi gà non mịn mềm mại, Chu Hi mím môi, chậm rãi nhai miếng thịt gà trong miệng chậm rãi nuốt xuống, thấy hoàng đế vẫn không có ý buông tay, nhận mệnh mà cắn thêm một ngụm. (trời ơi cu tè quá á á á)

Cứ như vậy bị dỗ ăn hết hơn nửa cái đùi gà, mới lắc lắc đầu, nói no rồi.

Rốt cuộc Nhiếp Huyễn cũng rút tay về, tiếp tục cắn lên cái đùi gà đó, Chu Hi kinh ngạc nhìn, rũ mắt thấp giọng nói: “Như vậy không ổn...”

“Không ổn thế nào?” Nhiếp Huyễn cười tủm tỉm nhìn vành tai nhiễm lên một tầng phấn hồng của hắn, chậm rãi nói: “Giải y y chi, thôi thực thực chi, có cái gì không ổn?” (giải y y chi, thôi thực thực chi: cởi áo mình đang mặc đem cho người khác, lấy đồ mình đang ăn cho người khác ăn, cả câu muốn nói đến ý quan tâm đến đối phương.)

Nói xong liền cắn thêm mấy ngụm ăn hết đùi gà, có chút bất mãn mà nói: “Tuần ca nhi mới có sáu tuổi, cũng không chỉ ăn có chút cơm như vậy, Bá Dương thật sự là ăn quá ít.”

Chu Hi biết nghe lời phải, lại ăn thêm hai đĩa nấm hương và măng xào.

Nhiếp Huyễn nhìn cũng bật cười, thản nhiên gấp một miếng thịt dê cho vào miệng, ăn xong đột nhiên hỏi: “Người có bệnh dạ dày sao? Rất nặng?”

Chu Hi kinh ngạc giương mắt nhìn hoàng đế.

Chương 125

Một thoáng tim đập loạn nhịp, Chu Hi không biết phải trả lời thế nào.

Nhiếp Huyễn chắc một tiếng, thấp giọng cười nói: “Ăn ít sự phiền, thân mình xương cốt lại kém, chẳng trách con nói dối lại gian nan.”

Cây này của y thập phần chọc trúng chỗ đau, sắc mặt Chu Hi lúc đỏ lúc không thay đổi một trận, liếc mắt nói: “Ăn ít sự phiền? Xưa Tư Mã Tuyên vương nói với Gia Cát Võ hầu: Ăn ít sự phiền, chuyện này đã lâu đúng chẳng? Cao công tử nói như vậy...”

Sau khi Tư Mã Ý nói xong câu kia không bao lâu, Gia Cát Lượng liền chết ở cánh đồng Ngũ Trượng, thật sự không phải là cái lời hay gì.

Nhiếp Huyễn nhú nhú mi, vươn tay nắm lấy tay hắn, thấp giọng nói: “Đừng nghĩ nhiều, ta không có ý đó.”

Dừng một chút lại nói thêm: “Là đau lòng người thôi.”

Chu Hi có chút muốn cười lạnh, lại cảm thấy quái dị, cúi đầu nhìn bàn tay Nhiếp Huyễn bóng loáng mỡ gà đang đặt lên tay mình, mày nhíu chặt, cũng không thèm để ý gì thêm, gọi chủ quán mang khăn nóng đến.

Nhiếp Huyễn bĩu môi, buông tay ra tiếp tục ăn thịt dê như cũ, hàm hồ oán giận hắn: “Hôm qua có chuyện muốn nhờ, liền tỏ ra nhu thuận mềm mại như vậy, hôm nay không còn sợ gì, đã lãnh đạm thì thôi, lại còn dám ghét bỏ trẫm.”

Chu Hi chỉ làm như không nghe thấy, vừa cẩn thận lau tay, vừa thản nhiên dặn dò: “Khi ăn không được nói, Cao công tử cẩn thận nghe.”

Nhiếp Huyễn hừ một tiếng, cũng lau lau tay, miệng lưỡi trơn tru mà nói: “Chu tiên sinh giãy phải.”

Thoạt nhìn hoàng đế chỉ vừa mới qua hai mươi tuổi, Chu Hi lớn hơn y mười hai tuổi, gọi tiên sinh thật ra càng thích hợp hơn gọi tên, Chu Hi lại cảm thấy không ổn, chỉ là không muốn phản bác, sâu sắc nhìn y một cái, mặc kệ, cứ theo ý y đi.

Nhiếp Huyễn cũng cầm lấy khăn, còn dặn dò: “Mang thêm một chén cháo thanh đạm lên cùng với hai món ăn kèm, không được cứng, không được lạnh, cũng không phải thịt dê.”

Chu Hi mím môi, chần chờ nhìn y một cái.

Nhiếp Huyễn lại cầm đũa, gấp lòng xào, nhai nuốt xong mới nói với hắn: “Đã có bệnh dạ dày, càng nên ăn uống cẩn thận, uống chút cháo nóng đi, sẽ thoải mái hơn một chút.”

Chu Hi lắc đầu cười nói: “Đa tạ ý tốt, chỉ là...”

Nhiếp Huyễn ngắt lời hắn, cười hỏi: “Hay là còn muốn ta đút cho ngươi sao?”

Chu Hi đỏ mặt, không trả lời.

Chờ đến khi Chu Hi ăn xong nửa chén cháo nhỏ, Nhiếp Huyễn cũng đã no, liền gọi người tính tiền. Chủ quán ăn báo ra con số, Nhiếp Huyễn nghe xong thì nhìn Chu Hi – Y rất ít khi xuất cung, cho dù trước đây có xuất cung thì cũng mang thái giám theo hầu, tự nhiên không có thói quen mang theo tiền.

Thế nhưng Chu Hi cũng là sững sốt, nhìn lại.

Thủ tướng đương triều, xưa nay ra vào tửu lâu đều là số một số hai trong kinh, đương nhiên không ai không biết hắn, cho dù là ăn dùng như thế nào, tất nhiên đều sẽ ghi vào cho tướng phủ thanh toán, làm gì có ai mặt dày đến nỗi thờ tay đòi tiền hắn chứ?

Cho nên cũng không có thói quen mang theo tiền.

Quân thần hai người nhìn nhau, chủ quán liền cười càng thêm thân thiện, hỏi: “Quán ta chỉ là quán nhỏ mà thôi, không nhận nợ, không biết trong hai vị, vị nào tính tiền?”

Chu Hi nhìn thoáng qua nét mặt xấu hổ của hoàng đế, hơi mím môi, cầm lấy chiếc dù dựng bên cạnh bàn lại, tháo chuỗi bạch ngọc trên cán dù xuống.

Dương chi bạch ngọc tạo thành chuỗi, bên dưới còn có kim ti mã não, cho dù là bao hết Thiên Hương lâu cũng đủ, lúc Nhiếp Huyễn mới vừa nhìn thấy, cũng nhin không được mà khen Chu Hi giàu có.

Chu Hi lại không để ý, thâm nghĩ lấy ra trả tiền cơm.

Chủ quán dù sao cũng mở được tửu lâu ở kinh thành, phải có nhãn lực, cười đến híp mắt vươn tay đến nhận: “Vật này rất quý, vẫn nên định giá trước...”

Chu Hi không để ý, thản nhiên nói: “Không cần.”

Đang định đưa chuỗi bạch ngọc kia cho chủ quán, lại bị Nhiếp Huyễn nắm tay, hoàng đế bày ra vẻ mặt con buôn keo kiệt: “Vài món thức ăn này không đáng giá bằng vòng ngọc của Bá Dương.” Dứt lời liền đoạt lấy vòng ngọc kia vào tay mình, cất vào trong lòng rồi mới nói: “Bá Dương ngồi thêm một lát, ta trở về lấy tiền.”

Vừa hướng về chủ quán kia, nói: “Ta để vị Chu tiên sinh này lại trong tiệm của ngươi, quay về lấy tiền, sẽ nhanh thôi, ngươi lại mang thêm một bình trà ngon lên.”

Nói xong liền đi thẳng.

Chủ quán hậm hực than thở hai câu, tự đi pha trà, Chu Hi sững sốt hồi lâu, nâng tay che mặt, sâu sắc cảm thấy mình quả là không nên nhận lời cùng ra ngoài với hoàng đế.

Đường đường là tông chủ Lan Lang Chu thị, là đương triều nhất phẩm thừa tướng, lại vì đi ăn không mang theo tiền mà bị hoàng đế cấm lại trong tửu lâu, nếu đồn ra ngoài, toàn bộ mặt mũi của Đại Yến cũng đều bị hắn làm mất hết.

106. Chương 106

Nhiếp Huyễn đi bộ, không nhanh không chậm vừa đi vừa hỏi đường, rốt cuộc cũng tới được trước cửa phủ thượng thư.

Phủ Hộ bộ thượng thư.

Trong lòng cảm thấy may mắn mà nghĩ, may là hôm nay Ôn Tử Nhiên hưu mộc, nếu không chỉ sợ phải đi ngang qua hoàng thành đến phủ Thành vương.

Nghĩ như vậy không khỏi bật cười, đi thẳng đến trước cửa, lấy ra ban chỉ trên tay đưa cho tiểu tư.

Tiểu tư kinh thành không một ai không có nhân lực, tiểu tư phủ Ôn thượng thư còn biết làm việc hơn cả phủ Dung tướng, lấu cá khôn khéo không khác gì chủ nhân, nhìn thấy hoa văn trên ban chỉ liền lập tức mời y vào phủ uống trà, vừa cầm ban chỉ kia đi gặp gia chủ.

Ôn Tử Nhiên đang ở hậu viên ôm ấu tử Ôn Thanh dạy hắn đọc kinh thi, dặn dò trong phủ không có việc không được quấy rầy, thấy hạ nhân vội vàng tiến vào, nhíu nhíu mày hỏi: “Có chuyện gì quan trọng sao?”

Ôn Thanh cũng nâng đôi mắt tròn to long lanh lên nhìn qua.

Hạ nhân hành lễ, cẩn thận dè dặt bước tới đặt ban chỉ kia vào trong tay hắn, nói: “Hình như là có khách quý đến thăm, lão gia có cần ra gặp?”

Ôn Tử Nhiên nhận lấy ban chỉ kia, chỉ cảm thấy cực kỳ quen mắt, nhìn kỹ, nhất thời hoảng sợ đến hồn phi phách tán.

Hắn là không lầm, đây chắc chắn là thứ trên tay hoàng đế.

Ôm ấu tử từ trên gối đặt xuống dưới, sửa sang lại y quan, nói: “Có phải là một người cao gầy, một công tử trẻ tuổi tuấn lãng?”

Hạ nhân bảo phải.

Ôn Tử Nhiên không dám chần chờ thêm, vội vàng ra đón.

Quả nhiên thấy Nhiếp Huyễn bưng chén trà ngồi trong sảnh, thần sắc thập phần thản nhiên, thấy hắn đi ra, liền tươi cười, nói: “Tử Nhiên.”

Vành tai Ôn Tử Nhiên nóng lên, vội vã bào hạ nhân lui ra, bước tới chào: “Không biết bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn lập tức nâng hắn dậy, mỉm cười nói: “Cải trang xuất cung, không cần đa lễ, Tử Nhiên có thể gọi ta là Cao công tử.”

Ôn Tử Nhiên lại lên tiếng, cung kính nói: “Mời công tử vào thư phòng, không biết công tử đại giá, có chuyện gì quan trọng sao?”

Nhiếp Huyễn bật cười thành tiếng, trở mắt nhìn hắn: “Tử Nhiên làm cái gì vậy, cung kính như vậy...”

Giọng điệu rất nhẹ, dán vào bên tai Hộ bộ thượng thư, cười nói: “Giữa ngươi và ta, có từng câu nệ như vậy?”

Toàn thân Ôn Tử Nhiên run lên, bị y đùa đến đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Nhiếp Huyễn thản nhiên nắm lấy tay hắn, niết niết vào lòng bàn tay, cười nói: “Không phải nói đến thư phòng sao? Ta đây là lần đầu đến phủ của Tử Nhiên, không biết đường.”

Ôn Tử Nhiên chỉ cảm thấy hoàng đế đùa giỡn lòng bàn tay mình, rũ mắt sợ bị hạ nhân nhìn thấy – nơi này đâu như hoàng cung, là phủ của chính hắn, thê thiếp nhi nữ đều có mặt, hạ nhân cũng đây, thật là còn kích thích hơn cả trong cung.

Vội vàng dùng ống tay áo che đi đôi bàn tay đang nắm vào với nhau, xấu hổ đến đỏ cả cổ.

Nhiếp Huyễn ý vào chiều cao của mình hơn hắn nhiều, thu hết biểu tình của hắn vào đáy mắt, hận không thể thò tay đến trêu đùa sau gáy hắn một phen, sau cùng vẫn là nghĩ tới Ôn Tử Nhiên da mặt mỏng lại hay khóc, chỉ nắm tay hắn suốt đường đến thư phòng, cũng không làm gì khác, đợi Ôn Tử Nhiên cho lui mọi người, liền thoải mái ngồi vào ghế sau bàn tử đàn.

Ôn Tử Nhiên lại hành lễ với y thêm một lần, hỏi: “Không biết bệ hạ có chuyện quan trọng gì cần làm sao, lại tự thân đến hàn gia.”

Trong lòng bồn chồn, mình đang hưu mộc, sao hoàng đế lại đến tận cửa nhà, không đến nỗi là...

Ý nghĩ tiếp theo liền bị đình chỉ ngay lập tức, chỉ đỏ mặt cúi đầu càng thêm thấp.

Thầm mắng chính mình thật không đứng đắn.

Nhiếp Huyễn thông thả ngồi nhìn dáng vẻ mặt đỏ tai hồng của hắn, lại tựa như nhìn thấu hết suy nghĩ của hắn vậy, cười nói: “Nếu như Tử Nhiên muốn, cũng không phải không được.”

Dừng một chút, dựng thẳng thân mình lên nói: “Nhưng trước đó, cho trăm mượn ít tiền trước đã, được không?”

107. Chương 107

Ôn Tử Nhiên mở mắt ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Thân là Hộ bộ thượng thư, quản lý toàn bộ tiền thuế tiền lương và thu chi toàn quốc, nắm chặt quốc khố, thường ngày cũng không ít khi cùng bàn chuyện tiền nong với hoàng đế, nhưng hoàng đế cải trang vi hành đến tận cửa vay tiền thì hắn lại có chút không hiểu lắm, chớp mắt, suy nghĩ một lát mới nói: “Nội khố không đủ chi, bệ hạ muốn mượn quốc khố đỡ một ít sao?”

Nhiếp Huyễn bị hắn hỏi như vậy, cũng giật mình, nhìn lại hắn, thấy hắn cũng đang chăm chú nhìn mình.

Ôn Tử Nhiên hiểu lầm thành hoàng đế có chút cam chịu vì xấu hổ, cười cười, nghĩ kỹ càng mới nói: “Cũng không phải là không thể, chỉ là bệ hạ lấy tiền trong quốc khố nhập vào nội khố để sử dụng, sợ là sẽ bị nói này nói nọ. Nếu như muốn lấy số lượng quá lớn, một mình thần không thể giấu được, cho dù bệ hạ có cải trang cũng vô dụng mà thôi.”

Nhiếp Huyễn trầm trầm cười một tiếng, nói: “Vậy sao?”

Ôn Tử Nhiên cũng cười, nói: “Năm nay cũng không nghe nói bệ hạ tu sửa cung điện nào, sao nội khố lại không chịu nổi phí tổn? Nhưng dù sao cũng chỉ cần đợi thu thuế xong, mọi việc đều sẽ tốt cả. Bệ hạ có mang theo ngọc tỷ không?”

Nhiếp Huyễn đã phục hồi tinh thần, cười đến vui vẻ vô cùng, hồi lâu mới giương mắt nói: “Một đêm hoan tình trăm ngày ân mà, Tử Nhiên. Trẫm chỉ là xuất cung quên mang tiền mà thôi, muốn hỏi mượn người một trăm lượng bạc dùng ngay, người lại muốn trẫm mang ngọc tỷ đến cầm cố hay sao?”

Ôn Tử Nhiên tim đập loạn nhịp một hồi lâu, mới nhận ra mình hiểu lầm này giờ.

Nhiếp Huyễn chừng chặc đàng hoàng nói: “Trẫm cải trang vi hành, vốn là muốn thử nghiệm quan sát dân tình, cũng không mang theo thị tòng, chỉ có mấy tên ám vệ, còn không cho bọn họ đến quá gần, quên mất chuyện trên người không mang theo ngân lượng, ăn cơm xong lại không có tiền, đành phải đến tìm Tử Nhiên.”

Cuối cùng Ôn Tử Nhiên cũng hiểu rõ tiền căn hậu quả là như thế nào, không khỏi bật cười lên, lắc lắc đầu định nói cái gì, lại nhớ tới một chuyện, chân mày hơi nhíu, nghiêm mặt nói: “Bệ hạ không mang theo tiền, chủ quán kia chịu thả bệ hạ đi sao?”

Nhiếp Huyễn vô cùng thản nhiên trả lời: “Trẫm cùng đi với thừa tướng, hắn cũng không có mang theo tiền, cho nên trẫm để thừa tướng lại trong tửu lâu, tự mình đến chỗ Ôn khanh nhờ cứu đây.”

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc nhìn y, đầu tiên chỉ cảm thấy buồn cười, khóe môi vừa mới cong lên, lại cảm thấy có chút không biết là cảm xúc gì.

Cũng không dám thể hiện ra ngoài mặt, chỉ mỉm cười lắc đầu nói: “Bệ hạ chỉ đi chung với Chu tướng sao? Chu tướng vẫn luôn để ý đến phong nghi thể diện, ăn cơm Bá vương còn bị đồng bạn để lại trong tửu lâu, chỉ sợ không dám ngẩng mặt lên nữa. Thật sự là...”

Vốn muốn nói thật sự là một chuyện hiếm lạ, lại cảm thấy không thỏa đáng, chần chờ không nên lời.

Giương mắt đã thấy hoàng đế đang chăm chú nhìn mình, một lát sau lại ngoắc ngoắc ngón tay với hắn, nói: “Tử Nhiên, lại đây.”

Ôn Tử Nhiên ngoan ngoãn bước tới.

Hoàng đế lại vỗ vỗ trên đùi, nói với hắn: “Ngồi đi”.

Sắc mặt thật vất vả mới lấy được bình tĩnh nay lại đỏ lên một lần nữa, lí nhí ngập ngừng: “Như vậy không tốt đâu...”

Nhiếp Huyễn mỉm cười nhìn hắn, lời nói lại không có chút ý tứ buông tha: “Có gì không tốt, cũng không có người ngoài, ngồi đi.”

Ôn Tử Nhiên không cự tuyệt thêm, cúi đầu, ngoan ngoãn ngồi lên đùi hoàng đế.

Nhiếp Huyễn từ sau vòng tay ôm lấy eo lưng hắn, chôn mặt vào bên gáy hắn, cười một tiếng nói: “Ghen?”

Ôn Tử Nhiên cứng đờ, rũ mắt nhỏ giọng nói: “Bệ hạ nói lung tung cái gì...”

Nhiếp Huyễn hoàn toàn không để ý đến sự phủ nhận của hắn, vẫn kiên trì với phán đoán của chính mình, dịu giọng dỗ dành: “Vậy, lần tới trẫm sẽ nhớ phải mang theo tiền, cũng dẫn Tử Nhiên ra ngoài, có được không?”

Ôn Tử Nhiên kiên trì nhỏ giọng bác bỏ: “Thần không phải... Bệ hạ và thừa tướng cải trang vi hành khảo nghiệm dân tình, cũng không phải nói chuyện yêu đương, thần vì sao lại ghen chứ...”

Nhiếp Huyễn cười hỏi lại một câu: “Nếu thật sự là nói chuyện yêu đương thì sao?”

Ôn Tử Nhiên càng thêm cương cứng mất tự nhiên, im lặng hồi lâu, mới nghẹn ra một câu: “Thừa tướng tư nhan đều đẹp, phong nghi tốt, công nhận là đệ nhất đương triều. Ánh mắt bệ hạ, thật không tệ.”

Dừng một chút lại nói: “Dung tướng cũng là nhân trung long phượng.” (nhân trung long phượng: là phượng là rồng giữa loài người)

Nhiếp Huyễn phì cười, ôm eo hắn chặt thêm một chút, trêu đùa: “Một hai cũng không tốt bằng Tử Nhiên, nhu thuận dịu ngoan, về công về tư, đều khiến trẫm bớt lo nhất.”

Dừng một chút lại nói: “Hay là Tử Nhiên cũng thay xiêm y, cùng ra ngoài với trẫm được không?”

Ôn Tử Nhiên trợn mắt, quay đầu nhìn y.

108. Chương 108

Đợi đến khi hỏi rõ hoàng đế dự tính kế tiếp làm thế nào, Nhiếp Huyễn liền bị Hộ bộ thượng thư một mặt đỏ bừng nhét vào tay một ngàn lượng ngân phiếu và năm mươi lượng bạc vụn, cung kính đuổi ra ngoài.

Lúc này cũng không quên mượn một con ngựa, không có đi bộ trở về.

Khi về lại đến tửu lầu, liền ở dưới lầu thanh toán tiền cơm rồi mới bước lên tầng trên.

Đã qua giờ trưa, rất ít người dùng cơm trong quán, thân ảnh Chu Hi bên cửa sổ độc tọa, liền càng thêm lóa mắt.

Thừa tướng phong tư duyên dáng như trúc như ngọc của y đang mở quạt che nửa gương mặt, chân mày hơi nhíu đầy vẻ mệt mỏi.

Nhiếp Huyễn nhìn không được mà cười ra tiếng, Chu Hi lập tức giương mắt nhìn qua, thấy hoàng đế cuối cùng cũng trở lại, lúc này mới khép cánh quạt lại, đứng lên nói: “Đi được chưa?”

Trong giọng nói dè dặt sự phẫn nộ khó chịu cùng mất kiên nhẫn, cho dù là chất giọng thanh nhã dễ nghe cũng không che dấu hết được.

Nhiếp Huyễn càng thêm buồn cười, cầm lấy tay hắn, cười nói: “Là ta không tốt, để cho Bá Dương chờ lâu.”

Chu Hi tránh khỏi tay y, đi đằng trước, hữu khí vô lực nói: “Bệ.. Cao công tử không phải có mang theo ám vệ sao, vì sao đi vay tiền cũng lâu như vậy.”

Nhiếp Huyên cúi người cầm lấy cây dù trúc gác bên cạnh bàn lên, cười đáp: “Trên người thị vệ có thể có bao nhiêu tiền? Lát nữa còn muốn dẫn người tới chỗ tiêu tiền như nước, cần phải mang theo chút tiền chứ, cho nên cố ý đi tìm Thiện Chi.”

Chu Hi suy nghĩ đến vị trí phủ trách của Ôn Tử Nhiên, hung hăng trừng mắt nhìn y một cái, chợt như nhớ ra điều gì vậy, chân mày nhướng lên: “Tiết kiệm dưỡng đức, những nơi tiêu tiền như nước, không cần đi vẩn tốt hơn.”

Nhiếp Huyên mỉm cười chạy hai ba bước đuổi theo, lại cầm lấy tay hắn, mỉm cười nói: “Đừng giận nữa, là ta không tốt, biết người da mặt mỏng, không nên để người ở lại đây một mình. Bất quá trước đó người đã để lộ phú quý, nghĩ tới chủ quán kia cũng sẽ không mất mùa mà làm khó dễ người.”

Dừng một chút lại nói: “Nói là tiêu tiền, thực ra cũng không sao cả, khó có khi ra ngoài, cũng nên dẫn người tới nơi hay nhất kinh thành chứ.”

Chu Hi sâu sắc liếc nhìn y một cái, tay lại rút ra, không chỉ không rút ra được, còn bị nắm càng thêm chặt.

Liên quay mặt đi không thèm nhìn nữa, chỉ miễn cưỡng nói: “Nơi hay nhất là gì?”

Nhiếp Huyên cười nói: “Đi thì biết.”

Chợt như nhớ ra điều gì, lắc đầu cười cười: “Bá Dương vẫn luôn giữ mình trong sạch, chắc là chưa từng biết tới.”

Chu Hi nhất thời lại nghĩ tới chuyện gì, thần sắc lập tức trở nên có chút khó hiểu, lại mạnh mẽ đè áp xuống.

Chỉ là bị hoàng đế nắm tay đi suốt một đoạn đường, mắt nhìn phong cảnh bốn phía, cảm giác không ổn trong lòng càng lúc càng thêm sâu.

Mạnh mẽ rút tay ra, mím môi, trừng mắt nhìn y không nói lời nào.

Nhiếp Huyên mỉm cười lại đi kéo tay hắn: “Sao lại giận rồi?”

Chu Hi không cho y nắm tay nữa, cổ ghì lại nộ khí, gần từng chữ: “Cao công tử cuối cùng muốn dẫn ta đến chỗ nào?”

“Sắp tới rồi, đi thôi.” Nhiếp Huyên trừng mắt nhìn, chợt cười một tiếng, ghé vào bên tai hắn thì thầm: “Hiện giờ nếu như đối ý, chuyện lần này liền xem như là người bội ước, ngày mai trăm liền triệu Chu Dục của người vào cung bồi tịch, người cũng không quản được.”

Chu Hi mạnh mẽ ngẩng đầu, cắn hận nói: “Người-!”

Lại quay mặt đi, nhìn xuống.

Nhiếp Huyên đắc ý cười cười, một lần nữa nắm lấy tay hắn, sờ soạng dọc theo cổ tay lên tới trên cánh tay, lại mò về tới cổ tay, kéo hắn theo đường cũ xa xăm chậm rãi đi tới.

Thẳng đến trước một ban công, giương mắt nhìn lên liền có thể nhìn thấy màn đỏ đầy lầu.

Lúc này Nhiếp Huyên mới cười nói: “Đến rồi.”

Nói xong liền nắm tay Chu Hi muốn bước vào.

Chu Hi đã lại lấy chiết phiến trong tay áo ra, gạt tay y, đen mặt, cùng y bước vào.

Tú bà ngược lại vẫn còn nhớ rõ vị Cao công tử lần trước cùng đến với Dung tướng này, chỉ là Dung tướng phạm tội liền bị đá đến biên giới Tây Nam, đang chần chờ suy nghĩ có lẽ không cần phải quá thân thiện, bước tới gọi: “Cao công tử, lâu rồi mới gặp...”

Liếc mắt nhìn qua nam tử đi sau lưng y, nhất thời lập tức trưng ra gương mặt niềm nở thân thiện, cất giọng the thé nói: “Ái chà! Chu tướng đến rồi! Ngài thật lâu không ghé, các cô nương đều nhớ ngài nha!”

Nhiếp Huyền nghe đến phát ngốc, quay đầu nhìn Chu Hi, thừa tướng của y đã dùng chiết phiên che khuất nửa gương mặt, vừa khéo cản đi tầm nhìn của y, thản nhiên nói: “Mang bằng hữu tới trải nghiệm, không cần khoa trương như vậy, cứ đến nhà gian cũ của bổn tướng là được, nếu có hoa khôi nương tử còn nhân rồi thì gọi tới hầu hạ đi.”

Nhiếp Huyền trợn mắt há mồm.

109. Chương 109

Tổ Nguyệt ngồi trên đầu gối vị Cao công tử tự xưng là xuất thân hàn gia này, trên mặt mỉm cười, trong lòng lại khiếp sợ đến mức không kiềm chế được.

Chu Dung nhị tướng không hòa thuận đã là chuyện xưa cũ, ai ai cũng biết, mấy năm gần đây lại càng thêm nghiêm trọng, mới mấy ngày trước đây thôi, Chu tướng lại dựa vào thánh quyền của hoàng đế mà đuổi Dung tướng ra khỏi kinh thành đi đánh giặc... Ai nào ngờ được, vị Cao công tử này lần trước đến đạo thanh lâu cùng với Dung tướng còn bị các nàng thăm cho là tình nhân của Dung tướng, lần này lại đến với Chu tướng.

Có lẽ ngay cả dương kim thiên tử cũng không là được như vậy đâu?

Chẳng lẽ vị Cao công tử này thật ra là tình nhân của Dung tướng, chỉ là sau này lại cùng với Chu tướng, khiến cho hai vị này trở nên ghen ghét nhau như vậy, cho nên mới khiến Chu tướng cho dù mạo phạm thiên tử cũng phải đuổi Dung tướng ra khỏi kinh thành?

Càng nghĩ càng cảm thấy mình suy đoán quá hợp lý, nếu không vì sao vị Cao công tử này theo Chu tướng đến thanh lâu mà còn lạnh mặt như vậy, ngược lại Chu tướng lại vô cùng thản nhiên thế.

Nghĩ nghĩ một hồi, liền đưa rượu ngon đến bên môi Cao công tử, ân cần khuyên nhủ: “Cao công tử uống thêm một ly đi?”

Nhiếp Huyền nheo mắt, mở miệng uống vào.

Ánh mắt lại ngắm Chu Hi.

Thừa tướng của y bưng một ly trà Phổ Nhĩ nóng thơm, hoa khôi nương tử hầu hạ hai bên đều có quy củ mà bưng bình cầm trăn, không một ai dám ân cần dán lên, rõ ràng là hiểu rõ nguyên tắc của hắn.

Quả nhiên là khách quen.

Uống công y còn cho rằng thừa tướng luôn giữ mình trong sạch, không thích những nơi phong nguyệt như vậy, không ngờ lại là một dáng vẻ thường xuyên lui tới như vậy, nghiêm nhiên làm y không kịp số liệu.

Mấy vị hoa khôi nương tử lại liên tục liếc nhìn y, ánh mắt một người so một người lại càng thêm thâm sâu, ý niệm vừa chuyển, liền nhận ra suy nghĩ của các nàng, không khỏi cảm thấy buồn cười, chớp chớp mắt hỏi Tổ Nguyệt đang ngồi trong lòng: “Vì sao các tỷ tỷ phụng dưỡng Chu tướng lại lãnh đạm như thế?”

Quạt lụa của Tổ Nguyệt nửa khép mỉm cười liếc nhìn Chu Hi, nói: “Thừa tướng nhiều nguyên tắc, chúng ta đâu dám mạo phạm.”

Chu Hi giương mắt thản nhiên nhìn nàng, Tổ Nguyệt lập tức cúi đầu, sợ hãi thốt: “Chưa nói tới, thừa tướng coi trọng người như vậy, thì người đến đi, còn làm chuyện thừa, hỏi ta làm gì?”

Nhiếp Huyền liếc nhìn Chu Hi, cố ý nhẹ giọng nói: “Vậy, Bá Dương nói riêng với ta một lát được không?”

Chất giọng hoàng đế thật ra rất hay, lại mỉm cười nhẹ nhàng, có thêm một loại từ tính khác biệt, lúc nói ra lời này, nghe như là tán tỉnh vậy, khiến người mềm cả tai.

Tổ Nguyệt và mấy vị hoa khôi khác đều mỉm cười.

Chu Hi đang nhấp một ngụm trà Phổ Nhĩ, nghe vậy suýt nữa sặc mắt, nhìn y một cái, khoác tay.

Mấy vị hoa khôi nương tử liền đứng dậy hành lễ, từ từ lui xuống.

Người cuối cùng bước ra, còn thập phần sẵn sóc mà đóng cửa cho bọn họ.

Nhiếp Huyên miễn cưỡng dựa vào ghế dài, hắng giọng nói: “Bá Dương trái lại thật sự là... Khiến cho trẫm nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Chu Hi thản nhiên nói: “Thế gia nhiều kẻ phong lưu, thường xuyên lui tới yến ẩm suốt đêm, không tránh khỏi.”

Nhiếp Huyên đứng dậy, chấp tay sau lưng thong thả bước vào nhà gian bên trong, bày trí thật thanh nhã, khác một trời một vực với gian phòng lần trước đi với Dung Hàm Chi, lò xông hương ấm áp, nóng hôi hổi, lại không có hương liệu.

Mở ra chiếc hộp đồng mạ bạc bên cạnh, lấy một ít hương liệu màu tím ném vào trong lò xông, cười nói: “Trẫm lại nghĩ là người cùng nhân tình lui tới nhiều. Khách tầm hoan thông thường, nào có ai như vậy, thường xuyên lui tới mà hoa khôi cũng không dám ngồi lên đầu gối người?”

Chu Hi rũ mắt, không trả lời.

Nhiếp Huyên nhìn làn khói mỏng mang uốn lượn bốc lên khỏi lò xông, vừa ngọt vừa ấm, quay về nhéo nhéo lên mặt thừa tướng: “Trẫm đi thay quần áo, rồi mới về tính sổ với người, ngoan ngoãn đợi.”

Chu Hi quay mặt đi, nhúu nhúu mày.

_ _ _***_ _ _

Hoàng đế: Bá Dương như vậy mà còn có thể cười tình nhân với Quảng Xuyên? Em gái à, nhất định là cô đùa trẫm.

Chu Hi: Xét về mặt thực tế... Ta hình như thấy đúng là đang cướp.

Nhiếp Huyên: Chẳng lẽ không phải là người bị nhân tình của hấn cướp sao?

Chu Hi:..... Cút.

mấy chương hẹn hò của bạn Hoàng và bạn Hi này là cute nhất truyện, mị quyết định làm truyện này cũng vì thích mấy chương này, sau này còn có 1 phiên ngoại kể về lúc Chu Hi bị bỏ lại trong tửu lâu kia nữa ^^

Chương 130

Nhiếp Huyên đi một lúc lâu mới quay trở về, đẩy ra cánh cửa sơn son khắc hoa của nhà gian, liền nghe một làn hương ngọt ấm phả ra, khiến người đổ mắt.

Y nhếch khóe môi, lách mình bước vào, đã thấy Chu Hi đang đứng bên cạnh lò xông hương, tay cầm một chén trà đã đổ hết một nửa vào bên trong lò xông, dập tắt làn hương kia.

Nhiếp Huyên tỏ vẻ vô tội, đầy mặt nghi hoặc bước tới: “Bá Dương không thích mùi hương này sao? Trẫm lại cảm thấy rất tốt mà.”

Chu Hi giương mắt hung hăng liếc y, khóe mắt ửng đỏ động lòng người, còn vương hơi nước, vành tai cũng đỏ ửng, nghiêng rằng nói: “Người cố ý?!”

Nhiếp Huyên vờ như ngây ngốc nhìn hấn hỏi: “Có gì không ổn sao?”

Y đúng là cố ý.

Đây là Dung Hàm Chi từng nói với y, Tần lâu Sở quán vốn là những nơi tầm hoan, trong rượu và hương liệu đều có thêm vào tình dược, bình thường cũng có khi tự ý trực tiếp thêm vào cho khách nhân, nhưng quan to hiển quý thì bọn họ lại không dám mạo phạm, chỉ để lại trong phòng, để khách tự lấy.

Chu Hi đến kỹ viện lại uống trà Phổ Nhĩ, hoa khôi cũng không một ai dám thân cận, tất nhiên là không dùng mấy thứ này, Nhiếp Huyên vốn chỉ muốn đến nhìn một chút, quả thật thấy được hương liệu mà tím

nhặt mà Dung Hàm Chi đã nói tới, nhất thời lại nổi lên ý muốn trêu chọc, liền đốt rất nhiều, rồi mới lánh ra ngoài.

Chu Hi đại khái là cảm thấy trên người không đúng mới nhớ tới chuyện này, vội vàng đến dập lửa, lại đã muộn rồi.

Nhiếp Huyễn cười cười, vươn tay vuốt lên mặt hấn, ngạc nhiên nói: “Sao lại nóng như vậy?”

Chu Hi căn bản không tin là hoàng đế không biết, khẽ thở hổn hển, lấy lại bình tĩnh, nâng tay hất luôn nửa chén trà còn lại lên mặt hoàng đế, lạnh giọng nói: “Cút đi.

Nhiếp Huyễn bị hất nước trà đầy mặt, lại không bực tức, thậm chí còn vươn đầu lưỡi nếm nếm giọt nước chảy đến bên môi, lấy ra chiếc khăn lụa lau mặt, đợi đến khi lau sạch, liền bước tới hai bước, ôm lấy Chu Hi, khiêng lên trên vai, bước thẳng về phía giường lớn bên trong phòng.

Nhẹ giọng cười nói: “Sao ta lại cứ thích tính tình thối tha này của ngươi thế.”

Chu Hi cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, hấn vốn là có chút choáng huyễn vô lực, toàn thân như nhũn ra, đến khi ý thức được hoàng đế muốn làm chuyện gì, hoảng hốt đến nỗi ngay cả giấy dựa cũng không có sức, cắn răng nói: “Ngươi..... thả ra!”

Nhiếp Huyễn lập tức thật sự thả hấn ra – trực tiếp ném lên chiếc giường khắc hoa đặc biệt to rộng kia.

Trên mặt hoàng đế vẫn còn vệt nước, khóe môi mỉm cười mà đôi mắt phong lưu lại tối đen như mực không một chút tiểu ý, nâng tay lau giọt nước trà ướt tóc, nụ cười bên môi lại thêm sâu, gối một chân lên mép giường, cười khẽ một tiếng: “Nếu thật là trăm cổ ý, ngươi tính làm thế nào?”

Gương mặt Chu Hi đỏ bừng, ngay cả màu môi cũng hồng nhuận hơn trước rất nhiều, cặp mắt phượng tối đen vô thức hơi híp lại, ầm ụt ánh lên thủy quang, thấy thế lại rụt lui vào mép trong, chật vật không chịu nổi quay đầu đi chỗ khác.

Nhiếp Huyễn lại tới gần chút, nắm lấy cổ tay hấn, cười nói: “Khó chịu rồi sao? Cởi hết xiêm y, có lẽ sẽ đỡ hơn một chút... Muốn trăm giúp ngươi không?”

Chu Hi tránh khỏi bàn tay y, oán hận nói: “Đừng...!”

Nhiếp Huyễn cười cười, không thèm để ý, đã muốn bắt đầu cởi áo hấn: “Đừng cái gì, cũng không phải chưa từng làm... Khẳng định sẽ không làm đau ngươi là được. Lúc trước ở Noãn các đã bỏ qua cho ngươi một lần, bây giờ trăm sẽ không mềm lòng. Còn nữa, chính miệng ngươi đã đồng ý, hôm nay mọi việc đều thuận theo ý trăm, quên rồi sao?”

Chu Hi đông cứng, nhắm hai mắt lại, Nhiếp Huyễn cơ hồ cho rằng hấn lại sắp khóc, ngón tay trắng nõn thon dài kia lại kéo lấy ống tay áo của y, run giọng nói: “Đừng... làm ở đây.”

Thanh âm thật mềm mại.

110. Chương 110

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ một chút liền hiểu rõ nỗi băn khoăn của hấn.

Nơi phong nguyệt Tàn lâu Sở quán, vốn là nơi hỗn tạp hội tụ đủ tam giáo cửu lưu (tam giáo cửu lưu: đủ các thành phần trong xã hội), cũng có nhiều quan to và các nhân vật nổi tiếng ra ra vào vào, chính là nơi khó có thể giữ bí mật nhất.

Hương liệu kia hoàng đế chỉ biết một mà không biết hai, tuy rằng có thể thôi tình trợ hứng, nhưng thông thường chỉ cần cho một ít, y lại nhất thời hứng thú mà cho rất nhiều, khi Chu Hi cảm thấy không đúng thì đã thật sự chìm sâu, tuy rằng hấn thường xuyên qua lại những nơi thanh lâu như vậy, nhưng hơn phân nửa

cũng chỉ là xã giao mà thôi, cũng không làm mấy chuyện phong nguyệt, những hoa khôi nương tử đều hiểu rõ tính tình hần, gặp được hần đều phụng dưỡng theo quy củ, sẽ không dán tới thân mật.

Suy nghĩ một lát mới nhớ tới cái hương liệu kia.

Nhiếp Huyễn đốt quá nhiều hương liệu, đã sớm vượt qua phân lượng trợ hứng, Chu Hi chỉ cảm thấy hô hấp nặng nề, tay chân như nhũn ra, toàn thân nóng đến không xong, tình trạng thế này, cho dù hoàng đế muốn là gì thì cũng trốn không được, còn sót lại một chút tỉnh táo cố gắng không nổi giận, chỉ nghĩ tới hôm nay cùng hoàng đế đến nơi này, không biết đã có bao nhiêu người nhìn thấy, nếu thật sự còn ở ngay đây điên loạn đảo phượng với hoàng đế, còn không biết sẽ bị đồn nói tới thế nào nữa.

Nhiếp Huyễn còn niết niết lên mặt hần, dày vò làn da non mịn đến nóng cháy lên, lại ngoài ý muốn càng thêm trơn mềm.

Nhịn không được cười lên một tiếng, nói: “Sao ngay cả da mặt cũng mỏng như thế?”

Rồi lại thở dài: “Nhìn xem, lần nào cũng là như vậy, có chuyện muốn nhờ liền nhỏ giọng mềm mại, không có chuyện thì lời nói sắc sảo, thần sắc nghiêm nghị, thậm chí còn dám động thủ với trẫm... Đều là người, Chu Bá Dương.”

Chu Hi gắt gao mím môi, như đang nhẫn nhịn chuyện gì không chịu mở lời.

Nhiếp Huyễn thần nhiên đánh giá hần.

Thừa tướng của y quả thật rất đẹp, đây là việc mà Nhiếp Huyễn đã biết rõ.

Đệ tử đại thế gia rất ít có ai là không đẹp, bọn họ có quyền kết hôn với những nữ tử dung nhan xuất chúng, nam hài lại thường giống mẫu thân, sau khi sinh nhi tử thế hệ thứ hai, bao giờ cũng vô cùng xinh đẹp.

Trải qua mấy đời, cho dù là đích hay là thứ là nam hay là nữ, bộ dạng cũng đều rất xuất chúng.

Chu Dục cũng rất đẹp.

Nhưng có lẽ không phải là ảo giác của Nhiếp Huyễn, dáng vẻ của Chu Dục và Chu Hi không xem là giống nhau, dựa vào hình dáng mi mục có thể nhận ra là huynh đệ, nhưng nhìn không ra được là huynh đệ cùng chung phụ mẫu, khí chất lại càng cách biệt trời đất.

Y không biết được Chu Hi mười tám tuổi sẽ là bộ dáng thế nào, nhưng khẳng định không giống như là Chu Dục bây giờ.

Nhiếp Huyễn thích nam nhân vừa đẹp lại vừa xuất sắc, nhưng cũng không gắn chặt với một loại hình nào, Ôn Tử Nhiên thanh tú trắng nõn, Dung Hàm Chi lại gần như là khắc bạc điểm lệ, Nhiếp Kỳ phong lưu đến rung động lòng người, y đều vô cùng thích.

Nét đẹp của Chu Hi lại không giống với bọn họ, ngũ quan không một cái gì là không đẹp, không thể nói là phi thường xuất chúng, riêng đôi mắt chính là một đôi mắt phượng vô cùng sáng rõ, tổ hợp lại cùng với nhau trở thành một dáng vẻ cực kỳ đoan chính, thế nhưng càng nhìn kỹ càng cảm thấy thanh lãnh, một loại thanh lãnh không thoát ra từ ngũ quan, mà chính là từ khí chất bản thân Chu Hi.

Một người thanh lãnh như vậy, hiện giờ lại vì tình dục mà nhiễm lên một tầng ửng đỏ, Nhiếp Huyễn chăm chú quan sát hần, nét thanh lãnh đã bị tình dục bức bách đến tràn ngập nguy cơ, khó có thể duy trì, còn khiến lòng người rung động.

Có chút hối hận, lần đầu tiên ăn thừa tướng, bởi vì dỗi mà không dùng tới cao chi trộn lẫn tình dục kia.

Nhiếp Huyễn cúi xuống, liếm nhẹ lên vành tai Chu Hi, vành tai vốn đã nóng, còn nóng hơn cả độ ẩm của miệng lưỡi, ngậm vào trong miệng, một mảnh nóng bỏng, khiến người hận không thể nuốt trọn vào.

Vì kích thích này mà Chu Hi rốt cuộc cũng không chịu nổi, rên lên một tiếng, chất giọng xưa nay thanh nhã trở nên ngọt ngào rất nhiều, rung động lòng người.

Trong phòng vẫn hây còn sót lại hương khí ngọt ấm, Nhiếp Huyễn cũng bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng lên, nóng đến gần như choáng váng.

Nâng tay kéo mở cổ áo chính mình ra.

Chu Hi lại vươn tay nắm lấy tay y. Suốt cả ngày nay thừa tướng của y không biết đã hắt tay y ra bao nhiêu lần, hiện giờ lại chủ động nắm tới, trong lòng bàn tay cũng nóng bỏng không kém, không còn lạnh lẽo đến đau lòng như sáng nay.

Nhiếp Huyễn giật mình, nắm lại tay hắn.

Tiếng thở dốc của Chu Hi càng trở nên dồn dập, kéo tay hoàng đế tới, áp lên gương mặt nóng cháy của mình, giọng nói hỗn độn: “Xin người... Ta đều nghe theo người, chỉ cần đừng ở chỗ này.”

Nhiếp Huyễn một hơi nghẹn ngang ngực, liếm liếm môi, một phen kéo thừa tướng của y lên khỏi giường.

111. Chương 111

Hai chân Chu Hi như nhũn ra, Nhiếp Huyễn đỡ hắn đi ra ngoài. Tú bà thấy vậy vội hỏi làm sao, Nhiếp Huyễn giả vờ sợ hãi nói thừa tướng cảm thấy không thoải mái, lại cố ý tỏ ra mình mới là kẻ dựa vào trong lòng hắn.

Hương khí trong phòng nhất thời không kịp tan đi, Chu Hi lại muốn thể diện, thì Cao công tử cũng đành phải vất hết mặt mũi, yêu thương nhưng nhớ tự tiện cử gối chặn.

Không ngờ Chu Hi đang hỗn loạn mà vẫn còn nghe được y và tú bà nói chuyện, thập phần phối hợp ôm lấy eo hắn bóp捏 một phen, hắng giọng nói: “Chờ xem lát nữa bổn tướng làm sao thu thập người...”

Nhiếp Huyễn tức giận đến nghẹn, nhịn xuống không đem hắn tử hình ngay tại chỗ.

Tú bà lại cho rằng mình chuyện gì cũng biết, liền che miệng cười, không hỏi thêm.

Nghĩ thầm cái Cao công tử này nhìn anh tuấn cao lớn đường đường như thế, cư nhiên lại là thổ con, bản lĩnh không tệ nha, ngay cả thừa tướng mà cũng thông đồng một lúc hai người.

Nhiếp Huyễn lạnh mặt tìm chiếc xe ngựa, đỡ Chu Hi lên, thuận miệng bảo phu xe đi vào con đường náo nhiệt một chút.

Vừa lên xe, Chu Hi liền cuộn tròn vào một góc, hơi ngưỡng cổ, cắn môi, đáng vẻ vô cùng khổ sở.

Nhiếp Huyễn thò tay vào cổ áo hắn dò xét, mò được một tay mồ hôi mỏng, chắc một tiếng, không nói gì, ngược lại chính là Chu Hi kiềm hãm tiếng thở dốc, gian nan mở mắt ra trừng y.

Nhiếp Huyễn cảm thấy buồn cười, kê sát lại liếm lên khóe mắt vương hơi nước của hắn, trấn an: “Chút nhẩn nại này ta vẫn là có, người ráng nhịn.”

Dừng một chút, ý vị sâu xa cười nói: “Đến lúc đó, phải chờ xem Bá Dương làm thế nào thu thập ta đây.”

Chu Hi sợ hãi rút lui, nhắm mắt, lừa mình dối người không dám nhìn hoàng đế.

Đợi đến nơi, Nhiếp Huyễn trả tiền xe, lôi Chu Hi mở màn bước xuống.

Cả người hắn bọc trong áo khoác, cổ áo lông chim dựng lên, che khuất nửa gương mặt, lại còn cúi đầu, chỉ lộ ra vành tai đỏ bừng.

Nhiếp Huyễn nửa tha nửa ôm hắn đi vào khách điểm gần nhất, quăng ra một thỏi bạc muốn một căn phòng cao cấp, lập tức mang người lên lầu.

Tiểu nhị vừa dẫn đường vừa hỏi vị gia này làm sao vậy, Nhiếp Huyễn từ chối ý muốn giúp đỡ của hắn, cười nói: “Uống nhiều mà thôi, không có chuyện gì.”

Tiểu nhị lại ân cần hỏi: “Có cần đưa canh giải rượu đến không?”

Nhiếp Huyển cười càng thêm sâu xa càng thêm ái muội, quay đầu lại hỏi Chu Hi toàn thân mềm nhũn đang dựa vào mình: “Chốc nữa... muốn người đưa canh giải rượu đến không?”

Một tay Chu Hi khoác lên vai y, nghe vậy bóp chặt cánh tay hoàng đế, khí tức không xong, nói: “Không cần...”

Nhiếp Huyển gật gật đầu, nói với tiểu nhị: “Ta cũng nghĩ là không cần, hấn thật sự nhiều tật xấu, không thích mùi vị canh giải rượu.”

Trong lúc nói chuyện thì đã đến lầu hai, Nhiếp Huyển bảo tiểu nhị đi xuống, tự mình đóng cửa, mạnh mẽ đẩy Chu Hi dựa lên cánh cửa.

Lưng Chu Hi đập vào ván cửa thành một âm thanh vang dội, tiểu nhị vừa mới bước được vài bước, chần chờ quay đầu lại nhìn nhìn, ngẫm lại bên trong có một người say đến không biết gì thì cũng không thêm để ý nữa, đi thẳng.

Nhiếp Huyển nhấc lên một bên gối nặng nề đỉnh vào giữa hai chân Chu Hi, nâng gương mặt che khuất trong áo khoác của hấn lên, một ngum cắn vào cần cổ thon dài của hấn.

Chu Hi nức nở một tiếng, đầu gối của hoàng đế đỉnh lên tính khí của hấn, thân thể đã bị thôi tình hương kia dày vò hồi lâu không thể chịu nổi kích thích như vậy, hạ thân nghiêng nhiên đã phồng lên, bị khớp gối cứng rắn của hoàng đế đè nặng, theo bản năng cử động eo lưng khát vọng nhận được an ủi.

Eo chân lại mềm nhũn đến nỗi không đứng vững được, chỉ là bị hoàng đế đặt dựa lên cánh cửa, mới đỡ hơn một chút.

Hấn ngửa đầu, môi răng lợi hại của hoàng đế lướt qua yết hầu mẫn cảm, khiến cho hô hấp vốn đã nặng nề của hấn càng thêm gian nan, khoát hai tay lên bả vai hoàng đế, nhẹ nhàng đẩy: “Đi...đi lên giường đi.”

Nhiếp Huyển gặm hầu kết hấn, thấp giọng cười một tiếng, một tay nắm lấy vòng eo hấn, một tay kia cách lớp quần áo xoa lên bờ mông hấn, nói: “Người vừa mới chính miệng nói, đều nghe theo ta, không thể chối không nhận.”

112. Chương 112

Khách điểm thông thường, trong phòng cũng chỉ có chậu than chống lạnh, sẽ không dùng lò xông hương như là trong thanh lâu đốt lên ấm áp như xuân, cho nên trong phòng cũng không coi là ấm áp, chỉ là không lạnh mà thôi.

Lúc y bảo bị cởi bỏ, Chu Hi thậm chí hoảng hốt có chút cảm thấy lạnh lẽo.

Sau lưng là tấm ván cửa mỏng manh, hấn còn có thể nghe rõ âm thanh người đi lại bên ngoài.

Trong lòng hoảng loạn đến không chịu nổi, chống đẩy càng thêm dùng lực, nhưng sức lực hấn vốn dĩ đã không bằng hoàng đế, lại bị hoàng đế ra tay ám toán như vậy, sao còn có thể đẩy ra được.

Nhiếp Huyển chỉ xem chống cự kia là tình thú, lần lượt cởi bỏ y bào trùng điệp của hấn, lộ ra lồng ngực trắng lờ lờ như ngọc nhưng hiện giờ lại vì động tình mà ửng đỏ, đầu lưỡi liếm qua xương quai xanh tỉnh xảo, dùng sức liếm lấp vết hõm cổ cơ hồ có thể chứa được cả một đầm nước kia, lại còn mút mút, mút đến khi tạo thành một dấu vết đỏ tươi.

Lúc này mới buông ra, thì thầm: “Vẫn rất gầy, thật sự nên ăn nhiều một chút.”

Chu Hi chưa kịp lên tiếng, hoàng đế đã cúi đầu, ngậm lấy đầu vú hấn.

Một hạt đậu nho nhỏ, đầu tiên là dùng đầu lưỡi ướt nóng mềm mại liếm liếm, lại dùng đôi môi ngậm lấy dùng sức mút lên, Chu Hi bỗng nhiên rên lên một tiếng, lại mím chặt môi không dám phát ra âm thanh nào nữa, Nhiếp Huyển giương mắt nhìn hấn một cái, càng thêm dùng lực trên môi răng cắn mút, toàn thân

Chu Hi đều căng thẳng, hàm răng trắng tinh đều đặn cắn chặt lên cánh môi dưới, khiến cho cánh môi mỏng manh bị ép thành một màu sắc thập phần diêm lệ.

Lúc này Nhiếp Huyễn mới nhả ra đầu vú đã bị liếm mút đến đỏ bừng ướt át, cười nói: “Sợ cái gì, cho dù rên rỉ lớn tiếng bị người nghe thấy, cũng không ai biết người đâu.”

Chu Hi khẩn trương cực, thân thể cũng càng trở nên khẩn cảm, lắc lắc đầu không nói lời nào, đầu vú bị nước bọt bao bọc thành một lớp óng ánh trong suốt, lạnh vô cùng, hần buông môi dưới ra thở dốc một tiếng, bàn tay dùng lực bóp chặt bả vai hoàng đế, run giọng lặp lại: “Lên giường đi...”

Nhiếp Huyễn lại ngậm lấy đầu vú bên kia của hần, bày tay xoa nắn trên mông cũng cách lớp vải quần nhẹ nhàng đùa giỡn hậu huyết, hàm hồ nói: “Nếu trẫm không đồng ý, chẳng lẽ lại khóc cho ta xem hay sao?”

Đây chính là trò chọc chuyện trong Noãn các ngày ấy.

Chu Hi vừa tức vừa thẹn, nhưng đầu ngón tay không ngừng đùa giỡn phía sau làm cho hần thanh tỉnh đôi phần, nhớ đến đau đớn khi lần đầu thừa hoan, theo bản năng run rẩy một chút.

Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy toàn thân hần bỗng dưng đông cứng lại, chân chờ ngẩng đầu nhìn, thấy được đầy mắt sợ hãi, mới thở dài, đôi môi rời khỏi đầu vú, thẳng người hôn lên mí mắt hần: “...vẫn còn sợ sao?”

Nói xong, có chút buồn bực mà thở dài: “Lần đầu tiên, là trẫm không phải.”

Trong lời nói mang theo chút hối hận khó có, Chu Hi sâu sắc cảm nhận được, bàn tay đang nắm lấy vai hoàng đế chuyển thành ôm, hần rũ mắt, nắm phần ủy khuất ba phần e lệ hai phần sợ hãi nói: “Bệ hạ, lên...lên giường trước đi, rồi...rồi...”

Trong lòng Nhiếp Huyễn rung động, lại có chút buồn rầu.

Mới chưa bao lâu, thừa tướng của y đã đem co được giãn được yêu thương nhưng nhớ giả vờ yếu thế dùng đến quen thuộc như thế, thật sự khiến cho y nhìn không ra có bao nhiêu thật giả.

Càng muốn mệnh là, y thật sự rất thích bộ dáng này của hần.

Hoàng đế thở dài một tiếng, lại gần hôn lên khoe môi hần, hàng mi Chu Hi nhẹ run, dường như muốn trốn tránh, cuối cùng cũng không thật sự tránh né, ngoan ngoãn mặc cho hoàng đế hôn.

Hoàng đế lại không như nguyện mang hần lên giường, mà chỉ cởi đai lưng hần ra, khom người, cầm lấy chân trái hần vắt lên cánh tay mình, vừa xoa nắn bắp đùi mềm mướt của hần, vừa nhẹ nhàng hôn môi: “Được, lát nữa sẽ mang người lên giường.”

Chu Hi cảm thấy không ổn, hoàng đế đã không biết từ nơi nào lấy ra tráp bạc, nắm vào bàn tay của cánh tay mà chân trái hần đang vắt lên, hộp bạc ánh lên lạnh lẽo cứng rắn dán lên da thịt nóng bỏng vì tình dục lại còn bị hoàng đế xoa nắn để ửng đỏ, kích thích hần hăm sâu, thở dài rên rỉ ra tiếng.

Ngay cả lòng bàn chân cũng như nhũn ra, tư thế đứng bị nâng lên một chân như vậy khiến cho hần khó có thể bảo trì thăng bằng, cánh tay ôm hoàng đế vô thức ôm càng thêm chặt một chút.

Thân mình muốn dán tới, quần áo đã cởi đi một nửa, hạ thân gần như hoàn toàn phơi bày trước mặt hoàng đế, chỉ cần hơi hơi cúi đầu liền có thể thấy được nơi riêng tư của mình đang bị hoàng đế mở ra thưởng thức, càng thêm xấu hổ không chịu nổi, giận dữ quay mặt đi, nhắm mắt lại.

Mùi hương hoa mai nhẹ nhàng tỏa ra, hoàng đế lấy một khối cao chi nhỏ lau lên tính khí cương cứng của hần trước, cảm giác lạnh lẽo kích thích hần thở hỗn hển một hơi, cắn môi.

Lúc này Nhiếp Huyễn mới bật cười, lại lấy thêm một khối cao chi, mò mẫm về phía hậu huyết.

Chương 134

Lúc bị tách mở vẫn chỉ cảm thấy đau, mặc dù nơi riêng tư đã được bôi đầy cao chi, tan thành một mảnh trơn ướt, nhưng cho dù là thế, cũng chỉ miễn cưỡng dung nạp được ngón tay mà thôi, huống chi là tính khí hùng vĩ hơn người của hoàng đế.

Chu Hi mím môi chôn mặt trên vai hoàng đế, gian nan ản ản, Nhiếp Huyễn vuốt ve xoa nắn vòng eo đỡ hẳn thả lỏng.

Sau lưng là vách cửa cứng rắn, Chu Hi quả thật không thể nào không oán hận hoàng đế, thấy hoàng đế ôn nhu như thế, càng thêm oán hận cắn một ngụm lên vai y, Nhiếp Huyễn giật mình, tạm dừng lại quá trình tiến vào, nghiêng đầu liếm lên tay hắn, thấp giọng hỏi: “Rất đau?”

Chu Hi không trả lời, chỉ cắn càng thêm mạnh.

Nhiếp Huyễn có chút bất đắc dĩ mà thở dài, hạ thân đã cắm vào được một phần lại rút ra, lấy thêm một khối cao chi, chậm rãi đưa vào bên trong hậu huyệt: “Thả lỏng thêm một chút... Trẫm là muốn thương người, không phải muốn làm đau người.”

Chu Hi buong lỏng khớp hàm, nhỏ giọng nói: “Khó chịu.”

Nhiếp Huyễn thở gấp hỏi: “Sao lại khó chịu?”

Vừa rồi còn ở trong thanh lâu hắn cũng đã bị khơi lên tình dục, hiện giờ lại bị thân mật cọ xát hồi lâu, sớm đã chịu không nổi, chỉ là Chu Hi quá mực kháng cự đối với tính sự, mới kiên nhẫn tinh tế tỉ mỉ làm khúc dạo đầu, hai người đã ra một đầu mồ hôi, bị tình dục giày vò nửa vờ, vô cùng xấu hổ.

Nhiếp Huyễn lại bỗng nhiên ý thứ được chuyện gì, rút ra khỏi hậu huyệt của Chu Hi, bên trong đã bị một lượng lớn cao chi thấm ướt, theo hành động rút ra mà mang theo tiếng nước ướt át, Chu Hi run rẩy một chút, nhắm mắt, Nhiếp Huyễn lại cầm lên tính khí sưng đỏ cong nẩy của hắn.

Đôi môi mỏng phát ra nửa tiếng rên rỉ, cắn môi nuốt xuống nửa tiếng còn lại, vùi mặt vào cổ y không nói.

Nhiếp Huyễn trầm nghĩ quả nhiên là như vậy.

Chu Hi vốn đã hít vào không ít thôi tình hương, càng bị dày vò nhiều hơn y nhiều, chỉ là tính cách thanh lãnh lại xấu hổ, nên vẫn luôn cố chịu đựng, lại bị y bỏ qua qua, hồi lâu không được phát tiết, khó tránh khỏi sẽ khó chịu.

Nhiếp Huyễn trầm trầm bật cười, ngón cái nhẹ lướt qua phần đầu tính khí sớm đã ướt át của hắn, Chu Hi một ngụm cắn lên đầu vai y, thấp giọng hừ một tiếng.

Nhiếp Huyễn trêu chọc: “Thoải mái sao?” lại trách cứ: “Muốn...sao lại không nói?”

Trong lúc nói chuyện, bày tay vẫn không quên lên xuống ma sát. Chu Hi uốn eo lên, run rẩy, khoe mắt hồng đến cơ hồ sắp rơi nước mắt, càng cắn mạnh lên bả vai hoàng đế, cổ họng thỉnh thoảng toát ra vài tiếng rên rỉ kìm nén, cực độ nhẹ nhàng, vỡ tan, lại phá lệ mê người.

Nhiếp Huyễn nghe được chỉ cảm thấy khó nhịn, cầm lấy tính khí sôi sục của mình nắm chung một chỗ với của hắn cùng ma sát với nhau, cảm xúc này quá mức mới lạ, Chu Hi bị vật cứng nóng bỏng kia dán chặt lên tính khí của mình đưa đẩy bộ lộ, sợ hãi lùi về sau, nhưng sau lưng lại va vào cánh cửa, không thể lùi được thêm nữa.

Nhiếp Huyễn bật cười, nghe thấy bên ngoài có giọng nam nhân hỏi: “Có phải trong phòng kia có tiếng động gì không?”

Chu Hi đang dựa lên cánh cửa, nghe thấy rõ ràng, run mạnh lên, cứ như vậy mà bắn ra.

Môi răng đang cắn bả vai hoàng đế cũng dùng một loại sức lực cứ như là muốn đồng quy vu tận vậy, cách tầng tầng y phục, Nhiếp Huyễn vẫn bị cắn đau.

Càng cảm thấy buồn cười, liếm lên vành tai hắn nói: “Nhanh vậy sao? Còn có then cài cửa mà, người sợ cái gì...”

Nói xong lại tách chân hắn ra thêm một chút, đem tính khí cứng rắn đến phát đau của mình chậm rãi cắm vào bên trong hậu huyệt đã bị khai thác đến trơn mềm ướt át.

Chu Hi vẫn còn thất thần sau cao trào chưa kịp phục hồi tinh thần, chỉ gắt gao cắn chặt vai hoàng đế, thân thể không phản kháng, từ từ, tiếp nhận toàn bộ long căn hùng tuần của y.

Nhiếp Huyễn chau mày cảm thụ khoái cảm được gắt gao bao bọc, huyết khẩu sau khi cao trào trở nên cắn chặt, cơ hồ ép y lập tức tiết thân, sau nhiều lần cố gắng mới kìm lại được, đợi đến khi cắm vào tận nơi sâu nhất, cũng không vội vã động.

Mà là nhắc luôn chân kia của Chu Hi lên.

Hai chân Chu Hi đều treo trên khuỷu tay hoàng đế, theo bản năng càng thêm ôm chặt cần cổ y, sợ tới mức thần trí quay về, nhỏ giọng nói: “Thả.. thả xuống...”

Hai chân vô lực, trọng lượng toàn thân ngoại trừ phân tán trên cánh tay y, còn lại đều tựa như dồn xuống hạ thân, trong hoảng hốt cảm thấy hoàng đế cắm vào cực sâu, cơ hồ đâm xuyên cả người hắn.

Hoàng đế vẫn không buông tay, còn đỉnh lên trên thêm một chút, cười nói: “Không phải nói muốn lên giường sao? Ôm chặt thêm một chút.”

Nói xong liền cất bước, giữ nguyên tư thế như vậy, ôm hắn đi đến chỗ chiếc giường trong phòng.

113. Chương 113

Chu Hi sợ hãi đến không xong, toàn thân đều căng thẳng, hậu huyết càng thêm cắn chặt tính khí của hoàng đế, chỉ là vật cứng kia cắm vào sâu như vậy, lại bị kẹp chặt như vậy, vách ruột hẳn cảm quả thật có thể cảm nhận rõ ràng hình dạng và nhiệt độ của cự vật dữ tợn kia, càng trở nên không biết phải làm sao, hoàng đế đã bắt đầu bước đi, mỗi một bước chân, thân thể lại phập phồng theo hành động của y, chỉ cảm thấy cự vật kia lại đâm vào còn sâu hơn nữa, không biết làm sao, chỉ có thể ôm hoàng đế càng thêm chặt, nhỏ giọng van xin: “Bệ hạ..đừng... đừng mà...”

Nhiếp Huyễn liền thực sự dừng bước, lại không thả hắn xuống, mà liếm lên vành tai hắn trên chọc: “Vậy không lên giường nữa, cứ đứng như vậy mà làm, được không?”

Chu Hi hung hăng cắn lên vành tai y, răng nanh sắc nhọn đâm rách da thịt, cắn đến chảy máu.

Nhiếp Huyễn xuyết xoa một tiếng, lắc đầu cười, lại tiếp tục ôm hắn đến bên giường.

Bên trong gian phòng thượng hạng của khách điểm cũng không lớn bằng bất cứ một gian phòng nào trong tương phủ, càng không thể so với hoàng cung, Chu Hi lại cảm thấy mấy bước đi này của hoàng đế lâu tựa như cả một đời người vậy, lâu đến nỗi hắn cơ hồ bị bức điên bởi tư thế xâm nhập đáng xấu hổ này.

Rốt cuộc cũng yên lòng khi tấm lưng cuối cùng cũng chạm được vào nệm giường mềm mại, khớp hàm đang cắn chặt trên vành tai hoàng đế thoáng thả lỏng, lúc này mới nếm được mùi máu tươi.

Không biết làm sao lại nhớ đến, lần này vết cắn trên vành tai hoàng đế e rằng ngày mai lâm triều sẽ không kịp tan....

Hậu tri hậu giác xấu hổ và tức giận không chịu nổi, hoàng đế thoáng nhìn quần hắn vẫn còn đang treo trên đầu gối, lại gấp hai chân hắn lên tận trước ngực, đè xuống, thở hổn hển nói: “Như vậy không thể vào được sâu như vừa rồi, có hối hận không?”

Trong lúc nói chuyện, tính khí cũng đưa đẩy với một biên độ nhỏ tựa như đang tìm kiếm thứ gì đó, trong tiểu huyết có quá nhiều cao chi, giờ này đây giữa những động tác đưa đẩy tràn đầy tiếng nước ướt át, Chu Hi càng thêm xấu hổ cùng cực, gắt gao nhắm mắt, hai tay lại bởi vì tư thế này mà không thể ôm lấy bả vai hoàng đế, chỉ có thể vô lực buông xuống, nắm chặt chần mền dưới lưng.

Nhiếp Huyễn dựa theo ký ức mà cắm vào thật sâu, cẩn thận thăm dò nơi thâm sâu trong vách ruột, mà động tác này lại khiến cho eo lưng gầy nhỏ mềm dẻo của thừa tướng càng bị bẻ cong.

Chu Hi nhẹ hít khí, nâng tay bắt lấy cánh tay của hoàng đế, cảm giận nắm chặt, nói: “Eo, eo sẽ gãy...”

Khóe mắt hắn đã cực kỳ ướt át, khi nói chuyện âm cuối còn mang theo chút nghẹn ngào, ủy ủy khuất khuất trách móc, Nhiếp Huyễn nghe thấy vậy trong lòng càng thêm mềm xuống, nắm chặt eo hắn mạnh mẽ vào hai phút, cảm đến nỗi hắn hụt hơi rên ra tiếng, mới nói: “Vậy đổi tư thế.”

Không đợi dứt lời, liền để nguyên tính khí bên trong cơ thể Chu Hi mà lật cả người hắn qua, thành tư thế quỳ sấp.

Vật cứng thô to nóng cháy đảo qua một vòng bên trong nơi mềm mại nhạy cảm, Chu Hi quả thật thất thanh kêu lên, hoãn một hơi, lập tức vùi mặt sâu vào trong gối đầu.

Vốn là muốn cắn góc chăn, lại chợt nhớ nơi đây là khách điểm, ngập ngừng không cắn xuống được, ngược lại quay ra cắn lên cổ tay chính mình.

Nhiếp Huyễn nâng lên phần bụng trơn nhẵn mềm mại của hắn, một tay giữ chặt vòng eo hắn, bắt đầu hung hăng đưa đẩy.

Hắn liền nhanh chóng hối hận. Tư thế này đi vào cực sâu, cũng thuận lợi cho hoàng đế đưa đẩy, hung khí như lửa nóng kia làm tràn hậu huyết, nóng đến nỗi ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng phát run, cao chi tan chảy bên trong thỉnh thoảng lại bị ép ra ngoài, chậm rãi chảy xuống dọc bắp đùi, xúc cảm rõ ràng đâm mỷ lại cực kì xa lạ mới mẻ, khiến cho hắn cơ hồ muốn khóc lên.

Không biết hoàng đế bỗng nhiên dừng vào nơi nào trong vách ruột, một loại khoái cảm tê dại khó có thể diễn tả bằng lời bắt đầu từ đốt sống cuối chạy thẳng lên đại não, tiếng rên rỉ nhịn không nổi tràn ra miệng, hậu huyết cũng kẹp chặt một cái.

Biết được đây là do hoàng đế tìm được điểm tiêu hồn chạm không đến nằm sâu bên trong vách ruột, lần trước bên trong Thùy Cung điện, hoàng đế chỉ thao một nơi đó liền thao hắn đến bắn ra.

Hoàng đế càng hiểu rõ sự tiêu hồn của nơi kia hơn cả hắn, nhìn thấy Chu Hi phản ứng như vậy, ngược lại không vội đưa đẩy, mà đặt ở nơi kia tỉ mỉ mài, như là giã thuốc mài mực vậy. Chu Hi chỉ cảm thấy một nỗi tê ngứa nóng rang khó có thể nói nên lời bắt đầu dâng lên từ nơi đó, cơ hồ sắp chảy cả nước ra, khoái cảm khắc sâu vào xương tủy cơ hồ làm cho hắn bủn rủn, tính khí phía trước vừa mới bắn ra không bao lâu đã lại run rẩy ngắc đầu, hắn gian nan thở hổn hển, dùng sức cắn cổ tay đến chảy máu, cũng không dè nén xuống được từng tiếng rên rỉ nhỏ vụn giữa cổ.

Nước mắt bởi vì sung sướng không chịu nổi mà tí tách rơi xuống, thấm hết vào ống tay áo, thành một mảng ẩm ướt.

Ngón tay của hoàng đế vuốt ve lên gò má, không nói một lời, tiếp tục trượt xuống phía dưới mò mẫm sờ lên đôi môi hắn, có chút bất đắc dĩ thở dài: “Sao lại cắn chính mình nữa rồi?”

Chu Hi đã bị thao làm đến thất thần, nghe vậy uất giận cực, quay ra cắn lên ngón tay hoàng đế.

Nhiếp Huyễn hít vào một ngụm khí lạnh, hạ thân lại dùng biên độ lớn đỉnh lên rút ra, không nhịn được mà trêu chọc: “Cứ thích cắn người như vậy?”

Bàn tay này vốn là đang giữ ngang eo Chu Hi, vừa lấy ra, Chu Hi liền mềm mại sụp xuống đệm giường, chỉ là phần bụng vẫn được hoàng đế nâng, làm thành tư thế mông cao eo thấp, tựa như cầu hoan.

Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy dưới bụng càng thêm trưởng, ấn lấy hắn mà liều chết triển miên một trận, bắn vào nơi sâu.

Chu Hi rên lên một tiếng, cũng tiết thân.

Hai người vẫn duy trì tư thế này thở dốc thêm một lát, Nhiếp Huyễn mới ghé sát lại, ôm lấy Chu Hi lật người lại nằm xuống, chọn một tư thế thoải mái.

Chu Hi đã bắn ra hai lần, cơ hồ không còn sức lực, ý thức cũng có chút mê mết, không biết là qua bao lâu, lại cảm thấy hoàng đế nắm lấy quần lót đang hỗn độn vắt trên đầu gối của mình, lột xuống dưới, đè người nằm lên.

Vội vàng đẩy ra, lại đụng vào lồng ngực trần trụi của hoàng đế, mở mắt nhìn, hoàng đế đúng thật là đã cởi hết không còn gì, nắm lấy cổ tay của hắn lôi lên bên môi khẽ hôn: “Tay của thừa tướng cũng thật đẹp.”

Chu Hi thở hắt hắt vuốt rút tay về, lại bị Nhiếp Huyền nắm chặt thêm, tay còn lại với vào bên trong hậu huyệt vừa bị y thao làm đến rối tinh rối mù vẫn còn đang chảy ra tinh dịch.

Chu Hi lắc lắc đầu, khàn giọng nói: “Không, không được... xin bệ hạ...”

Nhiếp Huyền cúi người xuống hôn lên đôi môi hắn, trao đổi một nụ hôn triền miên ướt át thật sâu, sau đó mới uốn một chân hắn lên, cầm lấy tính khi oai hùng chậm rãi đẩy vào.

Thấp giọng dỗ dành: “Chỉ làm thêm một lần nữa thôi... thừa tướng ngoan, cho ta đi...”

114. Chương 114

Nhiếp Huyền động thân, chậm rãi rút tính khí ra, tinh dịch trắng đục cũng theo đó chảy ra rất nhiều, tràn đầy bờ mông trắng ngà của Chu Hi.

Hoạt sắc sinh hương.

Y cơ hồ lại nổi lên ý muốn làm Chu Hi thêm một lần, nhưng thừa tướng nằm giữa chăn đệm, mái tóc đen dài xoa tung đầy lưng, bị động tác của hắn kinh động cũng chỉ mơ hồ rên rỉ một tiếng, lại như không còn chút sức lực để hé mắt.

Nhiếp Huyền khẽ cười một tiếng, nhìn nhìn bã vai tràn đầy dầu ráng của mình, thò tay đến bóp bóp mông hắn một phen, mới bắt đầu bước xuống giường, mặc y phục.

Đợi đến khi sửa soạn xong cả, mới bắt đầu nhặt lên từng kiện y phục đầy đất, lúc duỗi thẳng eo lưng liền nhìn không được mà thở dài, Thiên tử a, Thiên tử chi tôn a, hạ mình làm những chuyện thế này, nếu bị ngự sử biết được, chỉ sợ sẽ bị buộc tội.

Nghĩ như vậy lại quay đầu nhìn thừa tướng của y.

Chu Hi vẫn nằm giữa đồng chăn gối, không nhúc nhích.

Dù cho đã ôn nhu cực kì, nhưng chỉ riêng mỗi việc tình sự mà thôi cũng tựa như làm cho thừa tướng thập phần không chịu nổi, bất quá là bắn ra mấy lần, mà phảng phất như ngay cả sức lực nhấc ngón tay cũng không có, Nhiếp Huyền vừa cảm thấy buồn cười, lại vừa cảm thấy thương yêu, đi đến bên giường lấy chăn bọc kín Chu Hi lại, cũng thả màn trướng xuống, rồi mới ra khỏi cửa phòng.

Chu Hi vốn đã ngủ, lại bị một trận tiếng người nói làm bừng tỉnh, eo lưng đau nhức đến mệt mỏi, muốn cử động cũng rất miễn cưỡng, vô thức quần chăn càng thêm chặt, không biết hoàng đế đang muốn làm cái gì.

Đến khi mọi âm thanh đều ngừng lại, Nhiếp Huyền bước tới vén ra màn trướng, hắt chăn mền ra.

Chu Hi mím môi, nắm chặt góc chăn không buông tay.

Nhiếp Huyền chặc một tiếng, chỉ chỉ một thùng nước nóng to không biết đã xuất hiện trong phòng từ lúc nào, nói: “Không muốn tắm rửa sao?”

Giữa hai chân dính dấp một mảng, Chu Hi không còn cách nào có thể trái lương tâm mà nói không muốn, chỉ là lúc hoàng đế lôi chăn đi thì vẫn cảm thấy rất kỳ quái, nhưng một lát lại cam chịu mà nghĩ, chuyện gì cũng đã làm rồi, vốn đã không còn mặt mũi.

Liền mặc cho hoàng đế bế mình đến thùng tắm.

Vốn vì một trận tình sự kịch liệt làm cho vô cùng uể oải, được ngâm vào trong nước ấm, thoải mái đến cơ hồ rên rỉ thành tiếng, tựa lưng vào vách thùng gỗ, chỉ cảm thấy đôi mắt dần dần nhắm lại.

Nhiếp Huyền vén lên mái tóc dài đen bóng tựa như gấm vóc đang xoa qua vai của hắn, bắt đầu tắm gội, ngón tay chậm rãi trượt xuống dọc theo đường eo, đặt lên miệng huyệt đã bị dày vò đến nổi có chút sưng đỏ.

Đầu ngón tay không tốn chút sức lực đã chui vào, Chu Hi cũng từng thanh lý qua, biết đây là hoàng đế muốn lấy ra tinh dịch còn sót lại bên trong cho mình, tuy rằng mất tự nhiên, nhưng cũng lười phản kháng, chỉ cảm thấy đôi mắt càng lúc càng trầm.

Nhiếp Huyễn thấy hần im lặng nhu thuận đến không bình thường, lại cảm thấy mới mẻ, khẽ cười trêu hần: “Nhiều tinh dịch như vậy, cắm vào sâu như vậy, còn bắn hết ở bên trong... Bá Dương nếu như là nữ nhi, chỉ sợ là đã mang thai rồi nhỉ?”

Giữa mơ mơ màng màng, Chu Hi nghe được đại khái, cau mày cãi lại: “Chỉ sợ bệ hạ không dám để thần sinh ra...”

Nhiếp Huyễn cho rằng hần đã ngủ, nghe vậy thì cười một tiếng, đầu ngón tay móc lên, một luồng trắng đục chảy ra tan vào trong nước ảm.

Hoàng đế cười nói: “Nếu ngươi mang thai, sau khi sinh hạ, trầm liên lập làm thái tử.”

Chu Hi đã rất mệt, mơ hồ muốn đáp lại một câu gì, chính mình cũng không rõ.

Nhiếp Huyễn bật cười, động tác trên tay càng thêm dịu dàng, không biết nhớ tới chuyện gì, lắc lắc đầu: “Nếu cứ nghe lời như vậy thì tốt bao nhiêu? Trầm cũng không phải là muốn đàn áp thế gia...”

“Trầm chỉ cần thế gia biết nghe lời.”

Hàng mi Chu Hi khẽ động.

Hôm nay bao nhiêu đây thôi nha, quá kích tình rồi, dịch chương h thật sự rất mệt a, sắp lãnh cảm rồi

Chương 137

Sáng hôm sau, trái lại là Chu Hi tỉnh dậy trước, sau khi rửa mặt, đỡ eo xanh mắt nhìn quần áo cũ chưa giặt ngày hôm qua một hồi lâu, mới miễn cưỡng mặc vào, run chân muốn đứng dậy.

Nhiếp Huyễn cũng bị hần làm cho tỉnh giấc, thấy thế lại buồn cười, tìm áo vệ đưa hần về phủ, chính mình cũng hồi cung.

Bọn thái giám thấy hoàng đế cuối cùng cũng trở lại, nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hầu hạ hoàng đế thay quần áo tắm rửa thêm lần nữa.

Hoàng đế lại lấy chuỗi dương chi bạch ngọc từ trong tay áo ra, gia công tinh tế, lại không giống như mấy vật trong cung.

Bọn thái giám hai mắt nhìn nhau, Nhiếp Huyễn cười cười, nói: “Treo lên giá bút trên ngự án bên trong Thùy Cũng điện đi.”

Bọn thái giám đầy mặt mờ mịt làm theo.

Lại có người đến báo, nói: “Hôm qua có Thành vương điện hạ cầu kiến, vì bệ hạ không có ở trong cung, đám nô tỳ đã từ chối, nói là bệ hạ không khỏe, mời vương gia quay về.”

Nhiếp Huyễn giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu hoàng thúc lại chủ động đến gặp trẫm?”

Tuy rằng sau tiệc Nguyên Tiêu không biết vì sao lại ôm nhau ngủ, bầu không khí vô cùng tốt đẹp, Nhiếp Huyễn trước sau vẫn luôn cảm thấy trong lòng Nhiếp Kỳ có gì đó vướng mắc đối với mình.

Chỉ kém một bước là đã có thể ngồi lên ngôi vị tối cao, lại bỗng nhiên ngã xuống bùn lầy, bị diệt nhi phục thuốc gian dâm giam lỏng trong hậu cung tùy ý làm nhục, sao lại không có khuất tất được.

Hôm nay rốt cuộc đã là chim thoát khỏi lồng giam, y còn cho rằng lần trước nếu không phải là cung yến không thể tránh được, hần cũng sẽ không nguyện ý gặp mình.

Lại bỗng nhiên nhớ tới nụ hôn kia, không cất chứa tình dục, lại mang theo hương rượu nhàn nhạt, nhẹ nhàng đáp xuống bên mí mắt.

Cảm thấy mi mắt cũng bắt đầu có chút ngứa.

Một phần kí ức thuộc về Nhiếp Huyễn chôn sâu trong đầu lại bắt đầu sôi trào rung động, hoàng đế theo bản năng đè tay lên ngực, cơ hồ muốn ngay lập tức có thể nhìn thấy tiểu hoàng thúc của y.

Thế nhưng y nhanh chóng khắc chế.

Hôm qua vừa ra ngoài cả một ngày cùng với Chu Hi, có rất nhiều tấu chương tồn đọng cần phê duyệt, những chuyện khác, để sau cũng không sao.

Đến Thủy Cung điện, chuỗi bạch ngọc kia đã được treo lên giá bút, Nhiếp Huyễn thò tay gầy gầy, cảm thấy có chút khả ái, lại cảm thấy một chút tiếc nuối, trước khi Dung Hàm Chi khởi hành, hai người liều chết triền miên mà lại quên mất đòi hẩn một vật lưu niệm.

Tốt nhất là bội kiếm, hoặc là cung.

Tựa như nếu nhìn thấy những vật quý giá thì sẽ nhớ tới Chu Hi vậy, nhớ tới Dung Hàm Chi, thứ đầu tiên Nhiếp Huyễn liên tưởng đến sẽ là kiếm.

Thứ tướng của y là kiếm, là kiếm cổ mộc mạc, bên ngoài vỏ kiếm gỗ đen được quấn dây thừng đỏ yêu dị, thân kiếm chói sáng, bên trên lại khắc chạm hoa văn tinh tế diễm lệ.

Còn Nhiếp Kỳ thì sao?

Lư hương, đạo kinh hay là quạt lông hạc?

Chợt bật cười, trước kia nhìn thấy dáng vẻ tiên phong đạo cổ còn châm chọc khiêu khích, sao hiện giờ nhớ tới, lại đầy đều đều là những hình ảnh ly cung thần điện đầy hương khí.

Vốn muốn xử lý chính sự xong hết sẽ đi tìm Nhiếp Kỳ, nhưng mà chính sự phức tạp, Hình bộ và Đại Lý tự thậm chí vì một án tử mà quyết nháo tới trước mặt y, nên đành trì hoãn một lát.

Huống chi hôm nay Chu Hi xin nghỉ, không có thừa tướng của y cùng xử lý, công vụ trên bàn chồng thêm thật nhiều, ưu điểm chính là không cần phải sợ Chu Hi sẽ động tay động chân gì đó, nhưng thật sự là quá mức hao tâm tổn trí.

Khi xử lý chính vụ xong, thì cũng đã là canh hai.

Y nghĩ cũng đã trễ rồi, cho dù là đến Thành Vương phủ hay là triệu Nhiếp Kỳ đến cũng đều không thích hợp.

Ngày hôm sau lâm triều, Chu Hi vẫn còn xin nghỉ, hoàng đế thở dài, tự vùi mình vào trong đồng tấu chương, thậm nghĩ mình cũng không có làm bị thương hẩn, sao lại vẫn yếu ớt như vậy.

Trước kia cùng với Dung Hàm Chi làm đến nỗi liều chết triền miên, ngày hôm sau cũng đã vui vẻ hoạt bát, là chính mình không yên lòng, mới bảo hẩn nghỉ ngơi thêm vài ngày rồi hãy khởi hành.

Lần đầu Ôn khanh thừa hoan cũng chỉ nghỉ phép một ngày liền vào triều như cũ.

Trong lòng còn đang trầm nghĩ, thái giám bỗng nhiên đến báo: “Bệ hạ, Thành vương Điện hạ đến vấn an.”

Trời chiều hiếm khi lại quang đãng như thế, thiên quang ảm áp, Nhiếp Huyễn bóp trán hỏi: “Vấn an hiến được?” Nghĩ nghĩ, mới nhớ tới mấy tên nô tài bại sự có thừa này mấy ngày trước đây từng nói mình vì thân thể không khỏe nên mới không gặp được tiểu hoàng thúc, gật gật đầu nói: “Bào hẩn tiến vào đi.”

Nhìn nhìn đồng tấu chương trước mặt, dừng một chút, lại nói: “Thôi, mời hoàng thúc đến Noãn các đi.”

115. Chương 115

Nhiếp Kỳ chậm chậm bước vào Noãn các, khoác khinh cừ cài kim quan, phong lưu biếng nhác.

Đôi mắt đào hoa mơ màng, tựa như một con mèo gấm vậy.

Tựa như lần đầu gặp mặt.

Nhiếp Huyền ngăn người, Nhiếp Kỳ nheo mắt đánh giá y từ trên xuống dưới, cười: “Bổn vương còn cho rằng bệ hạ không khỏe đâu...Thoạt nhìn, bệ hạ mặt mày hồng hào, thì ra là bị thương.”

Ánh mắt tà tà, cười đến thập phần sâu xa.

Nhiếp Huyền nheo mắt sờ sờ dấu răng trên vành tai, lại nhớ tới hôm đó về cung tắm rửa, một loạt dấu răng trên vai cùng với những vết cào rỉ máu trên lưng khiến cho cung nữ sợ tới mức ngã luôn vào bồn tắm, có chút bất đắc dĩ mà khụ một tiếng.

Nhiếp Kỳ vui vẻ hào phóng, thản nhiên không hề sợ hãi, cười nói: “Sao bổn vương lại không nghĩ tới nhỉ? Lúc đó cũng nên cần tên diệt nhi bất tài người đây hai ngụm mới đúng.”

Nhiếp Huyền đã cho lui hết cung nhân, nghe vậy liền xoa trán, có chút đau đầu mà nói: “Đâu phải chỉ hai ngụm...”

Nói xong lại thấy xấu hổ.

Nhiếp Kỳ một đôi mắt đào hoa, tựa như nhìn thấu qua Cao Dực, như thoát thai hoán cốt vậy.

Dáng vẻ y muốn nói lại thôi, Nhiếp Kỳ bật cười, thản nhiên tìm ghế ngồi xuống, biếng nhác: “Khó có khi thấy được bệ hạ kiêu dè thể này... Trước đây còn từng làm mấy chuyện kia với ta, quên hay sao?”

Hắn nói được thản nhiên như vậy, ngược lại khiến cho Nhiếp Huyền cảm thấy có chút lúng túng.

Những chuyện kia đúng là y không phải.

Hoàng đế rũ mắt xuống, hồi vị rõ ràng như giận chó đánh mèo, lại đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Nhiếp Kỳ, nhất thời im lặng, nghĩ nghĩ, hỏi: “Tiểu hoàng thúc không oán trầm sao?”

Câu trả lời của Nhiếp Kỳ không liên quan đến câu hỏi của y: “Muốn gặp người, nên đến.”

“Muốn gặp...ta sao?” Nhiếp Huyền thì thầm lặp lại, trong lòng không biết là tư vị gì.

Không chỉ là phần ký ức thuộc về nguyên thân Nhiếp Huyền kia.

Y lại nhớ tới nam nhân trong hồi ức xa xăm, vẫn phong lưu, nhưng hình bóng kia đã hoàn toàn tách biệt ra khỏi Nhiếp Kỳ, y cũng không biết đến tột cùng, đọng lại trong đáy mắt Nhiếp Kỳ, là hình bóng của ai.

Nhiếp Kỳ cười đến mi nhãn cong cong nhìn y, vẫn không lên tiếng, ngược lại dùng ngón tay niết niết lên vành tai y, hỏi: “Chu Hi?”

Nhiếp Huyền ngăn người.

Nhiếp Kỳ chắc một tiếng, đưa lên ba ngón tay: “Hắn cũng đã xin nghỉ đến ngày thứ ba. Hoàng diệt nhi a, người tuổi trẻ khí thịnh. Nhưng Chu đại thừa tướng hắn năm nay cũng đã ba mươi ba rồi nhỉ? Việc này vẫn nên tiết chế một chút.”

Nhiếp Huyền bỗng nhiên nghi ngờ người trước mặt này có phải là tiểu thúc nhà mình hay không, thu liễm sắc mặt chững chạc hoàng đế nói: “Tiểu hoàng thúc nói bậy bạ gì vậy, trầm và hoàng đế quân hữu thần cung, nào có...”

Đối diện với Nhiếp Huyền là đôi mắt thanh minh sáng rõ mang theo ý cười, liền không nói tiếp được nữa.

Xoa xoa thái dương nói: “Trầm đã rất tiết chế...”

Nhiếp Kỳ cười đến nỗi không thẳng lưng được, thật lâu sau mới dừng lại, cầm lấy một trái cam trong mâm trái cây bên cạnh, chậm rãi lột vỏ.

Nhiếp Huyền nhất thời cũng không biết nói cái gì, cho nên cũng chỉ yên lặng nhìn hắn. Tiểu hoàng thúc của y rất đẹp, ngón tay trắng thuần như ngọc làm nổi lên múi cam tươi màu, phẳng phất như khung cảnh Dao Trì thần tiên, y nhìn đến xuất thần, Nhiếp Kỳ đứng dậy, tách một múi cam uyển đến bên môi y: “Muốn ăn thì nói, cứ nhìn như vậy làm gì?”

Nhiếp Huyền ngậm múi cam vào miệng, chậm rãi ăn, hồi lâu, lại nói: “Thật không oán sao?”

Nhiếp Kỳ lắc đầu cười, lại tách thêm một múi ớt cho hắn, hỏi lại: “Hết giận rồi chứ?”

Không đợi y trả lời, chính mình cũng ăn một múi, hương vị ngọt ngào thanh mát, chậm rãi nói: “Ngày đó người từng nói, một Nhiếp Huyền lặng lẽ ái mộ ẩn tình nhìn ta kia đã chết rồi.”

Sắc mặt hoàng đế có chút khó coi, múi cam trong miệng, chất lỏng ngọt ngào hơi chua tràn đầy khoang miệng, lại có chút không cảm thấy vị ngon.

Nhiếp Kỳ vẫn mỉm cười như cũ: “Nhưng nếu thật vậy thì sao? Nếu thật sự chán ghét cảm hận ta, sẽ còn làm chuyện như vậy với ta sao...Mà, nếu người không bức ta, ta có lẽ... Cũng sẽ không biết, thì ra ta lại thích người như vậy.”

116. Chương 116

Nhiếp Huyền chớp mắt, nuốt xuống hương vị trong miệng, thử tham dò hỏi: “Cho nên tiểu hoàng thúc đây là... Sau khi bị trầm giam trong hậu cung, mới phát giác mình thích trầm?”

Nhiếp Kỳ cắn múi cam, tà tà liếc nhìn y: “Bệ hạ hôm nay quả thật là tiến bộ hơn lúc trước rất nhiều.”

Nhiếp Huyền chỉ cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm, vươn tay qua ôm lấy hắn, kéo vào ngồi trong lòng mình, nhẹ giọng nói: “Lúc trước... đều là trầm không đúng. Không nên làm như vậy với tiểu hoàng thúc.”

Nhiếp Kỳ nhướn mày, chợt thở dài: “Trước kia cũng do ta...Trong lòng người có oán khí, ta hiểu rõ. Nhưng người cũng có chút quá phận.”

Nhiếp Huyền vui mặt vào cắn cổ hắn, thấp giọng cười một tiếng: “Quả nhiên vẫn là trách trầm. Sau này sẽ không như thế nữa, trầm sẽ... đối xử tốt với hoàng thúc.”

Chần chờ một chút, bỗng nhiên nói: “Tiểu hoàng thúc hôm nay thật sự có chút khác lạ.”

Nhiếp Kỳ nhướn miệng cười, tươi sáng như hoa xuân: “Được bệ hạ thức tỉnh, trước đây đi sai đường, để đạo nắm giữ, chỉ được thù đồ, hôm nay ta nắm giữ đạo, tự khắc tiêu dao.”

Nhiếp Huyền nghe vậy sững sốt. tay đang ôm eo hắn cũng không tự giác mà ôm càng thêm chặt: “Tiểu hoàng thúc vẫn muốn tu tiên sao...”

Nhiếp Kỳ nâng tay làm thành thế liên hoa chỉ, chững chạc đàng hoàng nói: “Vô lượng thiên tôn, ta đã ngộ đạo.”

Nhiếp Huyền chôn mặt vào hõm vai hắn.

Lại nghe thấy tiểu hoàng thúc của y cười một tiếng: “Nhưng bổn vương còn chưa hưởng thụ đủ phần hoa chốn hồng trần, nên chưa muốn vào núi tu hành đợi ngày phi thăng.”

Lúc này Nhiếp Huyền mới ngẩng đầu lên, mở một phát lên mặt hắn, cười nói: “Thật không còn gì tốt hơn... Làm thần tiên thì có gì hay đâu chứ.”

Nhiếp Kỳ lại bật cười, thò tay sờ sờ đầu hoàng đế, lại quay mặt, ngậm lấy vết thương trên vành tai y, thấp phần hàm hồ mà nói: “Vua của một nước, đáng vẻ như vậy, thật là hại uy nghiêm...”

Nhiếp Huyền thuận thế liếm lên vết hầu hắn một phen, cười nói: “Có thần tử nào lại dám nhìn chằm chằm long nhan đế vương sao? Cho dù là thấy được, cũng có thể như hoàng thúc trí tuệ hơn người, biết ngay là Chu Hi sao? Rất ít đi.”

Nhiếp Kỳ trầm trầm bật cười: “Ngược lại người đúng là bao che bọn họ, một hai không làm hỏng thanh danh họ.”

Nhiếp Huyền nhận ra có chút không đúng, ngửi ngửi mùi hương trên áo tiểu hoàng thúc, nói: “Ghen sao?”

Nhiếp Kỳ lấy rằng cọ tới cọ lui trên dấu vết ngay vành tai y một trận, rồi mới buông ra, nhẹ giọng cười nói: “Bổn vương cũng không tính hòa ly với vương phi, cũng không nghĩ đến chuyện bắt bệ hạ phân phát hết phi tần, người đối với các thần tử thế nào là chuyện của người, là thân là một thân vương, không nên xen vào.”

Dừng một chút, mạnh mẽ cắn thẳng lên vành tai y, cắn đến khi chảy máu: “Nhưng mà, tuy rằng lúc trước ta có cô phụ người, vậy hai tháng kia người cũng nên phát tiết đủ, sau này không cho đối với ta như vậy nữa.”

Nhiếp Huyễn ôm tai hít ngậm khí lạnh, thập phần ủy khuất nói: “Trẫm thương tiểu hoàng thúc còn không kịp, sao có thể bỏ được.”

Nói xong lại thở dài: “Mới vừa rồi còn nhắc tới thể diện đế vương, chớp mắt liền cần lợi hại như vậy, càng khiến trẫm không có cách nào gặp người.”

Nhiếp Kỳ nhẹ cười một tiếng: “Thứ mà trong cung không thiếu chính là được, nhanh bơi lên. Để lại dấu như vậy, là để Chu Hi nhìn hay sao?”

Nhiếp Huyễn giật mình, cảm khái nói: “Hôm nay tiểu hoàng thúc thật sự là... đoán lòng người rất chuẩn nha.”

Nhiếp Kỳ chỉ cười: “Nhìn thoáng, tự nhiên liền hiểu rõ.”

Nhiếp Huyễn không biết vì sao, liền cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, ngón tay đặt lên vạt áo hắn, vén ra.

Nhiếp Kỳ tà tà liếc nhìn y, như cười như không: “Chu đại thừa tướng vẫn chưa xuống giường được, bệ hạ cũng nên nghỉ ngơi một chút đi.”

Chương 140

Mới vừa chính miệng nói sẽ đối xử tốt với người ta, chớp mắt liền ỷ vào tuổi trẻ lực tráng mà đè người lên giường thì thật không tốt lắm, Nhiếp Huyễn thở dài, ủy ủy khuất khuất nói: “Trời cao làm chứng, trẫm thật sự không làm gì quá đáng với thừa tướng, cũng không biết vì sao hắn lại nghỉ phép lâu như vậy. Có điều thừa tướng vẫn luôn được nuông chiều chút, chắc là đối với trẫm thôi.”

Nhiếp Kỳ xoay nghiêng mặt qua nhìn y: “Bảo thái y lại xem rồi sao? Thân mình xương cốt của Chu Hi càng ngày càng không tốt, không cứ phải là bị người làm đến không xuống giường được, nếu là bị bệnh khác thì sao?”

Hoàng đế ngẩn người, cảm thấy cũng có lý.

Chu Hi vốn dĩ quá gầy yếu, cuối thu năm ngoái tới nay đã vài lần bị bệnh lớn nhỏ, một khi nhiễm bệnh liền sốt nhẹ, hôm trước lại để cho hắn ôm dù đứng đợi dưới mưa lâu như vậy, đêm đó lại còn liều chết triền miên, không chừng khi trở về thật sự bị sốt lên.

Y thầm nhớ tới nam nhân cao quý luôn được bọc trong nhung lụa kia, một thân tật xấu còn xét nét, tính tình mạnh mẽ, ngược lại quên mất chuyện này.

Nói như vậy, quả thật nên phái thái y qua phủ hắn xem mới phải, đừng nên thật sự bị bệnh mới tốt.

Cũng là nên ban ân đối với thế gia.

Nghĩ như vậy, lại nhịn không được mà nhìn tiểu hoàng thúc nhà mình. Tâm tư chu đáo thế này, không biết từ xưa đã có rồi mà y không để ý, hay là thật sự mới vừa thấu triệt đây thôi, cho nên đã thông tâm tư, biết người hiểu chuyện, hết sức chu toàn.

Nhiếp Kỳ thấy y băn khoăn, lại vẫn cứ cười như không cười, đứng dậy khỏi đùi hoàng đế, ngồi lại ghế của mình, lười biếng híp mắt, nói với bên ngoài: “Người đâu, lấy Tuyết Ngọc Sinh Cơ cao tới.”

Thái giám bên ngoài nghe đến phát ngốc, được cao này vốn toàn các nường nường trong cung dù khi chẳng may bị thương trên mặt vội vã muốn đánh tan vết sưng bầm, vô cùng quý giá.

Chần chờ ngập ngừng bước vào, nhìn thấy Thành vương điện hạ đang biếng nhác nhìn mình, phong lưu nổi bật.

Nhiếp Huyền ho khẽ một tiếng: “Bảo người đi lấy thì đi ngay đi.”

Cung nhân từng bị hoàng đế ra tay cay nghiệt thu xếp vài lần, nghe vậy đương nhiên là vội vàng chạy đi, sợ lỡ như chậm trễ làm cho thánh thượng không vui, sẽ bị đánh gãy chân bắt đi canh lãng mộ tiên đế.

Nhiếp Kỳ cười một tiếng, nói: “Hiện mấy thái giám cung nữ này cũng được bệ hạ dạy bảo đến quy cũ.”

Hoàng đế lắc đầu, nói: “Lúc trước là do trẫm không nên thân, nên mấy nô tài này đã quen việc không có thể thống.”

Đã thấy tiểu thúc nhà mình thở dài một hơi nói: “Hôm nay tiền độ rộng mở trái lại cũng có cái không tốt, chuyện gì cũng dám làm.”

Hoàng đế trầm mặc một lát, nói: “Người từng chết qua một lần, còn có chuyện gì không dám?”

Chần chờ một lát, y bỗng nhiên nói: “Hoàng thúc có biết, trước kia khi gần đất xa trời, trẫm từng lập một bức di chiếu.”

“A? Chiếu thư ở đâu, bên trên viết tên ai?” Nhiếp Kỳ ngẩn người, gương mặt nhìn y.

Nhiếp Huyền cũng nhìn hẩn, không trả lời.

Về sững sốt trong mắt Nhiếp Kỳ càng thêm sâu sắc, hồi lâu mới thì thào nói: “Không phải là, sẽ không phải...”

Đôi mắt hẩn vốn dĩ to tròn, đường cong dễ nhìn, lúc mở to, lại càng thêm đẹp vô cùng.

Trong lòng Nhiếp Huyền không rõ tư vị, gật gật đầu: “Di chiếu đó sau khi trẫm khỏe lại thì đã tiêu hủy, sau này cũng sẽ không làm thế nữa. Cho dù tiểu hoàng thúc có tin hay không...Chỉ là muốn tiểu hoàng thúc biết, trẫm xác thực đã từng làm như vậy... Rất ngốc có phải không?”

Nhiếp Kỳ im lặng không trả lời, thật lâu sau mới nói: “Trước kia là ta không đúng với người. Vị trí kia sao, trước có nghĩ tới, giờ đã không còn, nếu lại lập di chiếu, bệ hạ hãy viết tên Tuấn ca nhi.”

Lòng Nhiếp Huyền lắng lại, nhấp ngụm trà, nói: “Hôm nay tiểu hoàng thúc đến là vì chuyện gì?”

Nhiếp Kỳ sâu sắc liếc nhìn y một cái, khẽ cười: “Ta muốn gặp người, liền đến.”

“Chỉ là đơn thuần muốn gặp trẫm sao?”

“Phải, chỉ đơn thuần muốn gặp người thôi.”

117. Chương 117

Tuyệt Ngọc Sinh Cơ cao là thuốc trị thương vô cùng tốt, lần đầu khi Nhiếp Huyền cưỡng bức Chu Hi, bởi vì quá tức giận nên làm có chút quá đáng, vừa tát vừa cắn để lại dấu vết rất nhiều, sau đó vì dùng được cao này, đến lúc trời sáng mới có thể giữ nguyên thể diện cho hẩn mà đưa về.

Lúc đó chỉ là quá tức giận, hôm nay đã là yêu thích không buông tay, nếu có thể làm lại lần nữa, đương nhiên là không nỡ.

Nhiếp Huyền ngửi thấy mùi hương cao chi kia, tinh thần có chút kháng cự, Nhiếp Kỳ không biết là không cảm thấy hay là không thèm để ý, dùng ngón tay quệt một ít, ôn ôn nhu nhu bôi lên vết thương có cũ có mới trên vành tai hoàng đế, nhẹ nhàng tỉ mỉ.

Đầu ngón tay tiểu hoàng thúc của y nhấn nhai mềm mại, khẽ khàng niết trên vành tai, khiến y toàn thân ngứa ngáy.

Nhiếp Huyền thoải mái thở dài, thầm nghĩ kỳ thực bàn tay Ôn Tử Nhiên còn mềm mại hơn thế này, cầm trong tay cũng thật sự ấm áp trơn mềm; bàn tay của Chu Hi thì có chút nổi rõ từng khớp xương, vừa thon

vừa gầy, móng tay được cắt tỉ mỉ sắc bén, cào có chút đau; tay của Dung Hàm Chi lại rất mạnh mẽ, trên ngón tay còn có các vết chai luyện kiếm cõng ngựa, sờ lên trên người, lại có hiệu quả khác biệt.

Bàn tay Nhiếp Kỳ trắng mịn tựa bạch ngọc, ngay cả vết chai mỏng do cầm bút nhiều năm giống như Chu Ôn hai người cũng không có, thật là có một loại cảm giác cành vàng lá ngọc động tâm.

Một đôi tay như vậy lại tinh tế tỉ mỉ bồi được lên vành tai mình, quả thật là một loại vui sướng khó có thể diễn tả.

Chỉ là không biết vành tai mình đã tạo nên cái nghiệt gì, một hai ba ai cũng đều thích cắn.

Đang nghĩ như vậy, Nhiếp Kỳ đã neéo neéo lên vành tai, đầu ngón tay lướt từ vành tai chậm chậm lướt xuống dưới cổ, như cười như không mà hỏi: “Chỉ cắn lên tai thôi?”

Nhiếp Huyền hồi phục tinh thần, hơi hơi nheo mắt lùi ra sau một chút, kéo mở cổ áo nói: “Làm phiền hoàng thúc.”

Lúc nhìn thấy dấu răng phủ kín cánh tay bờ vai, cho dù là Nhiếp Kỳ từng bị hoàng đế giam trong hậu cung, cũng không khỏi tắc lưỡi cảm thán, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên dấu vết rướm máu, có chút tôn sùng tán thưởng mà nói: “Thật không hổ là bút tích Chu đại thừa tướng.”

Nhiếp Huyền ủy khuất cực, cũng cõng luôn áo lót ra: “Trẫm đối xử với thừa tướng vô cùng dịu dàng, thừa tướng lại trả lại ta như vậy.”

Nhiếp Kỳ dò xét liếc nhìn y, chỉ cười không nói, ngón tay lại lấy thêm một ít Tuyết Ngọc Sinh Cơ cao, bôi lên vết răng trên vai hoàng đế: “Mấy tên nô tài kia hầu hạ kiểu gì, không biết bôi thuốc sau.”

Dừng một chút, dè dặt ngón tay: “Hay là bệ hạ cố ý giữ lại, để nhớ Chu Hi sao?”

Nhiếp Huyền bị hấn ấn đau đến nhẹ hít khí, nghe vậy liền cười: “Lời này của tiểu hoàng thúc thật là... Có điều nhìn dáng vẻ quần bách của hấn, đúng là có chút ý tứ.”

Nhiếp Kỳ nghĩ nghĩ, nói: “Ta trái lại không tưởng tượng ra nổi vẻ quần bách hiện lên trên gương mặt kia thì sẽ như thế nào, có điều nghe thấy người nói như vậy, có lẽ cũng hay, nếu có lần sau, nhớ rủ ta xem cùng.”

Nhiếp Huyền phì cười, một lúc sau lại thở dài: “Tài năng của Chu Hi có thể nói là kinh diễm, chỉ là tâm quá lớn, rất không biết nghe lời.”

Nhiếp Kỳ nghe vậy, trừng mắt nhìn y, hỏi: “Vì sao hấn lại phải nghe lời?”

Nhiếp Huyền giật mình, hỏi ngược lại: “Cái gì?”

Tiểu hoàng thúc của y lắc lắc đầu, lấy thêm Tuyết Ngọc Sinh Cơ cao bôi tiếp: “Vì sao hấn lại phải nghe lời, có lợi ích gì sao?”

Nhiếp Huyền ngốc lảng.

Hai đời làm vua, đã tạo thành một tính cách cưỡng ép không tha những kẻ không biết vâng lời, chỉ cảm thấy thần tử phải tuân mệnh là một chuyện thiên kinh địa nghĩa, đây là lần đầu có người phân tích cho y nghe.

Không phải là y không hiểu được đạo lý này, nhưng y tựa như nhất thời không thích ứng được.

118. Chương 118

Nhiếp Kỳ thấy Nhiếp Huyền tim đập loạn, lắc đầu cười một tiếng, không nói lời nào, chỉ bôi được cao lên toàn bộ các vết thương trên vai tay hoàng đế, liền bỏ Tuyết Ngọc Sinh Cơ cao xuống, rút khăn gấm ra lau tay.

Nhiếp Huyễn thông suốt, nghĩ, thừa tướng của y quả thật là đầy bụng thơ từ chắc đều đọc thuộc lòng như cháo, nguyên chủ bạc nhược, khiến cho hắn không thể quen, nhưng hoàng đế hiện giờ đầy tiền đồ như thế, hắn lại vẫn còn muốn theo cách cũ hay sao?

Mấy cái kinh thánh hiền thơ từ này nọ chả lẽ thi được công danh xong liền quăng hết vào lò đốt rồi.

Nhiếp Kỳ nghiêng mặt dò xét thần sắc hoàng đế, lại lắc lắc đầu.

Làm hoàng đế, nhất là như vị hoàng đế diệt nhi này của hắn, sinh vào giờ tốt, sinh ra thì đã làm thái tử, lớn lên thì kế vị, đa phần đều coi rất nhiều sự việc như là chuyện đương nhiên.

Nói là thiên tử, dân chúng vô tri còn có thể thật sự xem hoàng đế là thần tiên, nhưng nếu ngày ngày đều gặp mặt hoàng đế, nhất là từng nhìn thấy bộ dáng hoang dã ốm yếu của y lúc trước đây, như Chu Hi và mình đây, làm sao còn có khả năng cứ ngu muội mà cho rằng quả thật là con trời được chứ?

Bất quá cũng chỉ là một người trẻ tuổi thông thường mà thôi.

Nhưng đây lại là chuyện rất khó để giải thích với hoàng đế, cũng không có cách nào mở miệng. Thậm chí hắn còn cảm thấy câu kia của mình cứ xem như là nói lỡ, chuyện giữa Chu Hi và hoàng đế vẫn để cho chính hai người bọn họ tự mà xử lý đi thôi, hắn thật vất vả mới thoát được, không muốn lại bị lôi vào.

Hoàng đế từ sau khi khỏi bệnh liền cứ như là sống lại thành người khác, xử thế quyết đoán và tâm tính cũng khác hẳn ngày xưa, Chu Hi càng là hồ ly ngàn năm, hai bên bên này cũng không mượn hắn đến lo lắng đầu.

Nếu lo vì mấy chuyện này, không bằng trở về chép hai quyển đạo kinh.

Hắn nghĩ nghĩ cảm thấy hôm nay đã gặp được hoàng đế rồi, hình như cũng không còn chuyện gì khác phải làm, có lẽ cũng nên cáo lui, liền muốn tránh ra, hoàng đế lại một tay lôi hắn trở về lòng y, vẻ sâu thẳm trong ánh mắt dần tan đi, trông mong mà nhìn hắn.

Nhiếp Kỳ liếc nhìn cách tay hoàng đế diệt nhi nhà mình, như cười như không mà nói: “Bệ hạ còn muốn làm gì?”

Nhiếp Huyễn đặt hắn lại tư thế ngay ngắn, nói như làm nũng: “Hoàng thúc ngoại trừ muốn gặp mặt trẫm, không còn muốn làm gì khác nữa sao?”

Nhiếp Kỳ thò tay, gỡ ra từng đầu ngón tay của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn chán nản buông lỏng tay, thở dài nói: “Được rồi, trẫm đã đáp ứng tiểu hoàng thúc, tuyệt không ép người.”

Nhiếp Kỳ sau khi thoát ra khỏi lòng y, liền nhắc chân bước thẳng lên lầu trên của Noãn các, đi được hai bước, quay đầu nhìn về phía hoàng đế: “Không phải muốn sao?”

Nhiếp Huyễn cảm thấy trên mặt nóng lên, nhỏ giọng gọi: “Tiểu hoàng thúc...”

Nhiếp Kỳ cười cười, thẳng nhiên bước lên lầu.

Nhiếp Huyễn xoa xoa mặt, đứng dậy, theo sau hắn bước lên lầu.

Tiểu hoàng thúc của y đã đứng ở bên giường, đang cởi ngoại bào, thấy y bám theo mà tới, lại thò tay niết lên vành tai y, nói: “Đồ. Trước kia sao ta lại không biết, người còn có thể đồ mặt.”

Nhiếp Huyễn bước tới ôm chặt hắn, cười biện giải: “Là vừa rồi bị tiểu hoàng thúc nhéo đến đồ.”

Nhiếp Kỳ trầm mặc một lát, nghiêng đầu cắn một ngụm lên vành tai không bị thương của y, Nhiếp Huyễn “á á” kêu lên, cánh tay đang ôm Nhiếp Kỳ lại không chịu buông lỏng, chỉ tỏ vẻ ai oán nói: “Tiểu hoàng thúc, sẽ để lại dấu.”

Nhiếp Kỳ cũng không đẩy y ra, còn vươn tay cởi áo cho y, chậm rãi nói: “Lát nữa lại bôi chút dược cho người là được...Nghe kỹ, chỉ cho phép làm một lần, không cho dùng cái thứ dược loạn thất bát tao kia, rõ chưa?”

119. Chương 119

Áo lót được cởi bỏ, để lộ da thịt trắng mịn mượt mà như ngọc của Thành vương điện hạ.

Nhiếp Huyền cúi đầu hôn lên bả vai hoàng thúc, thì thầm: “Hoàng thúc thật đẹp quá.”

Nhiếp Kỳ trầm trầm cười một tiếng: “Cũng đã ba mươi rồi.”

Nhiếp Huyền lại nghĩ, ba mươi thì có sao, nếu nhớ không lầm, tuổi của Nhiếp Kỳ nếu so với ba người kia, thì chính là người trẻ nhất.

Huống chi tiểu thúc của y đẹp cực, lại còn mang dòng dõi đế vương cao quý, từ khi sinh ra đã quen sống an nhàn sung sướng, bảo dưỡng vô cùng tốt, năm tháng chỉ lãng động lại một phần phong trí động nhân, chưa từng lưu lại được nửa vết phong sương, ngay cả một thân ngả ngón cũng được tẩy sạch, chỉ còn lại phong lưu.

Quả thật vô cùng đẹp.

Vì vậy y chỉ cười cười, vừa liếm láp xương quai xanh của Nhiếp Kỳ vừa cười nói: “Tam thập nhi lập, chính là độ tuổi đẹp nhất.”

Nói xong liền nhẹ nhàng đẩy hoàng thúc ra sau.

Nhiếp Kỳ đang đứng quay lưng về phía giường, bị đẩy như vậy, sau đầu gối liền đụng phải mép giường, có chút đứng không vững, ồm ồm ngồi xuống bên giường.

Nhiếp Huyền nắm cằm hắn hôn xuống, đôi môi nóng bỏng, đầu lưỡi trơn mềm, công thành chiếm đất thế như chẻ tre, Nhiếp Kỳ đơn giản há miệng mặc cho y xâm lược, nước bọt không kịp nuốt tràn ra khóe môi, chảy xuống thành một sợi chỉ bạc óng ánh.

Nhiếp Kỳ vươn tay, không nhanh không chậm kéo mở vạt áo hoàng đế.

Nhiếp Huyền đang liếm mút đầu lưỡi hắn, cảm nhận được động tác của hắn, liền hàm hồ cười một tiếng, nói: “Tiểu hoàng thúc thật sự nhiệt tình nha...”

Nhiếp Kỳ liếm lại môi lưỡi y, ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng mút.

Khi trước bị hoàng đế giam trong cung, tiểu tử thối này lần nào cũng lột hắn trần truồng như nhộng, còn y thì bao giờ cũng là đáng vẻ y quan chính tề, nhớ tới thôi đã thấy giận.

Nghĩ như vậy, răng liền cắn xuống.

Đầu lưỡi non mịn mẫn cảm, sao chịu đựng được. Nhiếp Huyền đau kêu lên một tiếng, kết thúc nụ hôn sâu đậm triền miên này, ủy ủy khuất khuất nói: “Sao lại...”

Hơi thở Nhiếp Kỳ đã trở nên gấp gáp, trái lại thần sắc vẫn cứ bình tĩnh, ánh mắt trong veo, ngẩng đầu nheo mắt nhìn y, nói: “Thừa tướng cắn được rất nhiều, bổn vương chỉ một ngụm cũng không cho sao?”

Nhiếp Huyền bật cười, ôm hắn lăn lên giường, xin tha: “Hoàng thúc tốt, người so với ai mà không được? Lại cứ phải so với Chu Hi...”

Nói xong liền cúi đầu, ngậm lấy một bên đầu vú của hắn nhẹ nhàng mút liếm.

Nhiếp Kỳ thở dài rên rỉ một tiếng, bên tai lan ra ba phần hồng thấu, theo bản năng uốn ngực, im lặng thúc giục.

Đầu vú và vòng eo Nhiếp Kỳ cực kì mẫn cảm, không chịu được bị người liếm láp như thế; nơi mẫn cảm của Dung Hàm Chi lại là ở vành tai, thích được liếm cắn vành tai; Ôn Tử Nhiên và Chu Hi đều là toàn thân trên dưới đều không thể trêu chọc, Ôn Tử Nhiên nếu bị chạm vào liền khóc thành một hồ nước xuân; Chu Hi nếm bị động đến thì liền muốn xù lông đánh người.

Nhiếp Huyền hồi thần, bàn tay mò vào bên trong vạt áo rộng mở của tiểu hoàng thúc, vuốt ve sau lưng, nhẹ nhàng xoa nắn vòng eo, đầu ngón tay miêu tả vết lõm mê người kia, bắt đầu nhẹ nhàng cào lên.

Nhiếp Kỳ quả nhiên càng thêm động tình, khoe mắt đã đỏ hồng một mảnh, thở hổn hển gấp gấp nâng tay gỡ phát quan của hoàng đế.

Phát quan hoàng đế bằng vàng, chạm khắc một viên minh châu nằm giữa năm móng rồng vàng, Nhiếp Kỳ mò mẫm rút trâm ra, cởi kim quan xuống, có một lọn tóc vướng vào trên long trảo, bị kéo mạnh, làm cho hoàng đế đau đến hít khí.

Nhiếp Kỳ tiện tay ném kim quan kia qua một bên, trêu đùa: “Làm đau người sao?”

Nhiếp Huyền không trả lời, hung tợn dùng môi răng gặm cắn đầu vú hần.

120. Chương 120

Đến khi quần áo cởi sạch, lưỡng sương tình nhiệt, Nhiếp Huyền vừa ngậm lấy đầu lưỡi Nhiếp Kỳ hôn sâu, tham lam hút lấy khí tức của đối phương, vừa mò mẫm bên trong ngăn tủ đầu giường, đầu ngón tay lướt qua một cái tráp bạc, liền lấy ra.

Mùi xạ hương lẫn với thanh mộc hương thần nhiên tràn ra, Nhiếp Kỳ nhú nhú mảy, gian nan đẩy tay hoàng đế ra.

Nhiếp Huyền vừa lấy một khối cao chi trên ngón tay, chỉ nghĩ rằng hần bị hôn đến không thở nổi, cười cười, thuận thế tách hai chân hần ra.

Nhiếp Kỳ thở dốc hai tiếng, một cước đá văng bàn tay hoàng đế, chỉ vào tráp bạc kia, nói: “Không phải đã nói... không cho dùng, dùng mấy thứ được loạn thất bát tao như vậy sao!”

Nhiếp Huyền ngăn người.

Cao chi trên tay chịu ẩm dần dần tan chảy, dọc theo ngón tay xuống đến kẽ tay, vì được trộn lẫn với tình được, kẽ tay cũng bắt đầu vừa nóng vừa ngứa.

Nhiếp Huyền thở hổn hển, tiện tay quăng cái tráp bạc kia xuống cuối giường, cao chi trên tay cũng bị lau vào chăn nệm, thở dốc nói: “Là trẫm sai, sau này sẽ bảo bọn họ trộn lại loại mới.”

Nói xong lại cho tay vào trong tủ đầu giường, sờ soạng lôi ra một tráp bạc khác có phần nắp trơn nhẵn sáng bóng như gương, mở nắp, để lộ cao chi trắng thuần bên trong.

Cao chi vừa trắng vừa mịn, không mùi, Nhiếp Huyền lại lấy ra một khối, bắt đầu đưa vào giữa hai chân tiểu hoàng thúc của y.

Nhiếp Kỳ nhìn y một cái, thần sắc thả lỏng, thậm chí còn chủ động dặng chân ra một chút, thuận tiện cho y hành động, còn thông thả trêu đùa: “Thật sự là không thiếu đồ hay a, hoàng đế nhĩ, đây là chuẩn bị cho ai thế?”

Đầu ngón tay Nhiếp Huyền mang theo cao chi trơn bóng chậm rãi đặt lên trên miệng huyết căng chặt.

Lúc trước khi Nhiếp Kỳ còn bị y giam lỏng, thân thể này đã bị chinh đến thập phần hợp ý, nhưng từ khi xuất cung đến nay hần cũng không có trải qua tình sự, hậu huyết cũng trở nên căng chặt rất nhiều, Nhiếp Huyền không dám làm liều, kiên nhẫn chậm rãi khai thác, vừa cười nói: “Tiểu hoàng thúc cần phải đoán xem?”

Trong lúc nói chuyện lại cho thêm vào một khớp tay, cầm toàn bộ ngón tay vào bên trong huyết động nóng bỏng, nhẹ nhàng xoa ấn vách ruột, dựa theo ấn tượng bắt đầu tìm kiếm nơi tiêu hồn kia.

Nhiếp Kỳ nhắm mắt nặng nề thở dốc, lúc được ngón tay chạm đến nơi kia bên trong huyết động lập tức rên rĩ lớn tiếng, vừa ngọt vừa nị, Nhiếp Huyền nghe thấy đến nóng lòng, vừa kích thích nơi đó vừa chấm rãi cho thêm một ngón tay vào.

Nơi không thể chạm đến kia chịu những kích thích lúc nặng lúc nhẹ, Nhiếp Kỳ không chút cố kị mà rên lên thành tiếng, thanh âm không lớn, nhưng lại rất rõ ràng, còn không quên đề tài vừa rồi: “Ừm a..a...ách...a ~ là, là Ôn Tử...a.. a là Ôn Tử Nhiên sao...”

Nhiếp Huyền cũng cảm ngón tay thứ hai sâu vào bên trong, móng tay cào cào lên chỗ đó trên vách ruột, cười nói: “Tiểu hoàng thúc đoán sai, đoán lại xem.”

Nhiếp Kỳ rên rĩ một tiếng, vô thức liếm liếm môi, đầu lưỡi đỏ mềm cùng với hàm răng trắng sáng lộ ra giữa kẽ môi, hoạt sắc sinh hương, Nhiếp Huyền nhìn thấy động lòng không thôi, cúi xuống liếm lên đầu lưỡi hắn.

Vừa cho vào ngón tay thứ ba.

Đến khi hôn xong, miệng lưỡi tách ra mang theo một sợi chỉ bạc, vương vấn kiều diễm không thôi, Nhiếp Huyền miễn cưỡng lấy tay chặt đứt, chỉ bạc kia rơi xuống bên môi hắn, Nhiếp Huyền lại cúi xuống liếm sạch.

Khóe mắt Nhiếp Kỳ ửng đỏ ửng át, đã động tình, gian nan nói: “Không đoán nữa... ai mà biết được...ừm... a... ai biết được...người cuối cùng ngủ với...a... bao nhiêu...người...”

Nhiếp Huyền thấp giọng bật cười, liếm lên ánh mắt ửng át của hắn: “Tiểu hoàng thúc, oan cho trầm quá, thật sự là không có mấy đâu.”

Nhiếp Kỳ cười nhạo một tiếng, rõ ràng là không tin, lại không muốn nhiều lời với y, nâng tay đặt lên eo y, gấp gáp nói: “Có thể... tiến vào...”

Nhiếp Huyền nghe được một câu này, chỉ cảm thấy hạ thân cứng đến phát đau, tự nhiên vắng lời.

Chương 145

Thân thể sớm đã thích ứng vô cùng, còn bị chinh như vậy hồi lâu, đã trở nên cực kỳ mẫn cảm đối với tình dục, dễ dàng bị dục vọng chi phối.

Sau lúc ban đầu không thích hợp, vách động mềm mại bên trong liền thực tủy tri vị mà quấn chặt cọ xát khát cầu, cái miệng nhỏ nhắn ngậm mút tính khí hùng vĩ hơn người của hoàng đế, làm cho Nhiếp Huyền dục tiên dục tử, hận không thể cứ vậy chết trên người hắn, đỉnh đưa càng lúc càng dùng lực, mỗi lần đều rút ra gần hết lại mạnh mẽ cắm vào.

Lúc sắp rút ra, Nhiếp Kỳ còn thập phần chủ động nâng mông đến giữ lại, cho đến khi vật cứng nóng bỏng kia lại cắm sâu vào bên trong hậu huyết mới thỏa mãn rên rĩ một tiếng.

Trước đây Nhiếp Kỳ trên giường tuy rằng cũng đắm đến chảy nước, nhưng quá nửa là vì tác dụng của dược vật, tuyệt không như lúc này không kiêng nể gì mà chìm vào hoan ái.

Nhiếp Huyền hôn lên khóe mắt xinh đẹp của hắn vì bị khoái cảm ép buộc mà vương lệ, tựa hồ như sao khi sáng tỏ ngộ đạo, hắn ngay cả đối với tình dục của trở nên thần nhiên...càng trở nên quyến rũ.

Sự thần nhiên này không giống với sự nhiệt tình chủ động của Dung Hàm Chi, chỉ là thập phần tuân theo bản năng mà hưởng thụ hoan ái, điều giống nhau là bọn họ đều vô cùng hiểu rõ cách lấy lòng chính mình trong quá trình hoan lạc, vẻ đẹp lại mang thêm một nét hoa lệ tuyệt mỹ, người ngoài không thể cảm nhận được.

Tuy đã nói chỉ làm một lần, Nhiếp Huyền lại đem tiểu hoàng thúc lặn qua lộn lại nhiều tư thế, tất cả đều thưởng thức qua một lần mới thôi, lúc tiết thân cũng thập phần sẵn sàng mà không bắn vào bên trong, lúc đó Nhiếp Kỳ đang nằm trên gối, cổ họng đã kêu rên đến khàn giọng, tiếng rên rĩ cũng đứt quãng ách tất, Nhiếp Huyền liền rút thân ra, bắn hết lên trên tấm lưng trắng như ngọc của hắn.

Búi tóc tán loạn từ sớm, đuôi tóc Nhiếp Kỳ hơi xoắn, lúc bình thường nhìn không ra, lúc xoa tung lại nhìn rất rõ ràng.

Tóc dài xõa tung đầy lưng, tự nhiên cũng bị lây dính tinh dịch, thành một dáng vẻ vô cùng tình sắc, Nhiếp Huyễn nhìn thấy liền yêu thích đến không muốn rời tay, vuốt mái tóc hần qua một bên, nhẹ nhàng lướt hôn dọc theo đường xương sống hần.

Thân thể sau cao trào mẫn cảm vô cùng, Nhiếp Kỳ thở hổn hển khê rên lên hai tiếng, vừa nhỏ vừa nhẹ, như tiếng mèo con vậy.

Qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, lấy tay đẩy trán hoàng đế bảo y tránh xa ra một chút, hữu khí vô lực nói: “Còn không truyền nước đến?”

Nhiếp Huyễn che trán cười cười nâng thân thẳng dậy, nói: “Hoàng thúc đây có thể xem như là trở mặt vô tình, mặc quần vào liền không nhận người nữa.”

Nhiếp Kỳ biếng nhác nằm sấp xuống lại, nói: “Vẫn chưa có mặc vào đâu.”

Nhiếp Huyễn cười càng thêm lớn, nói: “Đúng, còn chưa mặc quần vào, đã vội không nhận người rồi.”

Nhiếp Kỳ không thèm để ý tới y nữa, chỉ lầm lũi thấp giọng thì thầm cái gì, Nhiếp Huyễn không nghe rõ, chỉ mơ hồ nghe được cái gì như là “nhãi con”, liền cúi đầu, cắn lên sau gáy hoàng thúc của y, ngoạm lấy một khối da thịt nhỏ, vừa mở miệng nói: “Tiểu hoàng thúc nói cái gì thế?”

Thật giống như là cái gì mà nhãi con vậy.

Nhiếp Kỳ thấp giọng hừ một tiếng, rốt cuộc mới nói lớn một chút: “Bảo người xuống, nhãi con, biết mình nặng lắm không?”

Nhiếp Huyễn chưa từng bị ai mắng là nhãi con, cảm thấy thật sự mới mẻ, vừa chậm rì rì bò xuống khỏi người Nhiếp Kỳ, vừa trêu đùa: “Lời này của hoàng thúc là đại bất kính đó nha.”

Nhiếp Kỳ nâng nửa người trên dậy, khóe mắt ướm đỏ trừng y: “Ta ngay cả ta cũng mắng chung vào, người vẫn muốn so đo với ta sao?”

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ, thấy quả đúng là như vậy, cười đến càng thêm lợi hại, ôm lấy hần lần một vòng trên giường, còn hôn thêm một trận rồi mới buông ra, xuống giường khoác áo truyền nước.

121. Chương 121

Sau khi thanh lý xong xuôi cả hai đều uể oải, Nhiếp Huyễn gọi người đến đổi chăn nệm, hai người liền ôm nhau ngủ luôn trong Noãn các.

Nhiếp Kỳ tuy rằng mệt mỏi, nhưng nghĩ “tiền án” của hoàng đế quá nặng, nếu cứ như vậy mà ngủ lại luôn trong cung, không biết vương phi sẽ lo lắng đến thế nào, vốn không muốn ngủ lại, nhưng Nhiếp Huyễn lại ôm lấy hần nói còn sớm mà, tiểu hoàng thúc cũng mệt rồi, nghỉ một lát đi, sẽ nhớ gọi hần dậy, không để hần qua đêm trong cung là được.

Tình sự sáng khoái lâm ly thật ra vô cùng tiêu hao thể lực, Nhiếp Kỳ vốn cũng không cao lớn mạnh mẽ gì, nghe hoàng đế cam đoan như vậy liền nằm lại lên giường, an tâm ngủ.

Hai người ôm nhau ngủ say, ngủ đến giữa buổi chiều. Lúc Nhiếp Huyễn tỉnh lại thái giám đang chuẩn bị thấp đèn, thấy hoàng đế thức dậy, vội vàng hành lễ.

Hoàng đế ra dấu bảo hần im lặng, đưa mắt nhìn Thành vương còn đang say ngủ, tay chân rón rén xuống giường.

Người trên giường tựa như cũng cảm thấy gì đó, đập tung chăn, giang tay chân, càng ngủ thêm thư giãn.

Nhiếp Huyễn nhìn không được mà bật cười, thái giám kia lại là một dáng vẻ muốn nói mà thôi, Nhiếp Huyễn dựng thẳng một ngón tay bên môi, ra dấu bảo hần im lặng, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Thái giám kia không dám liếc nhìn về phía long sàng, cũng thấp giọng nói: “Bệ hạ, ám vệ cử đi Thanh Hà gấp gấp gửi về một phần mật báo.”

Nhiếp Huyền thần sắc vừa động, nâng tay ý bảo trình lên.

Ngày đó Ôn Tử Nhiên không muốn nói rõ, y lại thật sự để tâm, lật hết hồ sơ của Hộ bộ thượng thư cũng không tìm ra manh mối, đơn giản sai ám vệ đến Thanh Hà Ôn thị để điều tra.

Thủ hạ trái lại cũng nhanh nhẹn.

Mở ra ấn bạc trên cuộn giấy, thái giám bên cạnh nhận thấy tuy rằng trong các có đèn như vẫn hơi tối, thập phần săn sóc cầm đèn đến chiếu sáng cho y, Nhiếp Kỳ trên giường nhẹ nhàng rầm rì một tiếng, vô cùng đáng yêu.

Nhiếp Huyền nhướn mày, khoát tay bảo thái giám kia lấy đèn ra xa một chút, chậm rãi đọc dưới ánh sáng mờ mờ.

Thái giám kia cung kính đứng hầu bên cạnh, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám lên tiếng, chỉ thỉnh thoảng lặng lẽ liếc nhìn hoàng đế một chút.

Hoàng đế thản nhiên đọc từng chữ trên cuộn giấy, ấn đường càng lúc càng nhíu chặt.

Ám vệ của Nhiếp Huyền đều là những kẻ đặc lực mà lão hoàng đế để lại cho y, trung thành và tận tâm, tuy rằng bị nguyên chủ nuôi thả hồi lâu, thế nhưng năng lực vẫn được bảo trì thập phần xuất chúng, làm việc lưu loát, Nhiếp Huyền dùng thật sự thuận tay.

Mấy ám vệ không mất vài ngày đã điều tra hết mọi việc về Ôn thị ở Thanh Hà kia, đương nhiên cũng bao gồm cả thân thể của Ôn Tử Nhiên.

Năm đó tứ phòng Nhiên ca nhi bị huynh đệ khi dễ thế nào, người trong tộc Ôn thị đều biết cả, rất nhiều người cũng xem không vừa mắt; ngày ngày dựa vào sự hiển đạt của Ôn Tử Nhiên mà tứ phòng hành sự hơi có chút kiêu ngạo, càng khiến cho nhiều người tức giận. Cho nên ám vệ thám thính mấy thông tin này, cũng không phải mất nhiều công phu.

Nhiếp Huyền nhìn nhìn, ấn đường càng thêm nhíu chặt, một cảm giác tức giận vô danh dần dần tích tụ lại, nhưng chính mình cũng chợt cảm thấy buồn cười, âm mưu chốn cung đình không biết còn dơ bẩn hơn chuyện trong mấy đại gia tộc này gấp bao nhiêu lần, y đã sớm nhìn quen, những chuyện như thứ tử bị khi dễ thế này vốn cũng chẳng phải mới mẻ gì, chỉ là nhớ tới dáng vẻ Ôn Tử Nhiên nhỏ giọng nghẹn ngào bảo y đừng hỏi, liền cảm thấy trong lòng có chút cương ngạnh, rất không thoải mái.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi ổn định tâm tình, sau giường lại có động tĩnh, Nhiếp Huyền vẫn chưa để ý, một đôi tay đã quần lên vai lưng y, Nhiếp Kỳ lười biếng dựa vào lưng hoàng đế, dùng đôi mắt nhấp nhem khi mới tỉnh ngủ và chất giọng mềm mềm hỏi y: “Đọc cái gì vậy, ta xem được không?”

122. Chương 122

Nhiếp Kỳ biếng nhác còn chưa tỉnh ngủ hẳn, trán gác lên vai hoàng đế, hơi thở nóng ướt phả lên sau cổ y, thập phần quyến rũ.

Nhiếp Huyền suy nghĩ một lát, gấp tờ giấy kia lại, xoay người ôm hẳn vào lòng: “Tiểu hoàng thúc không ngủ thêm một chút nữa sao?”

Nhiếp Kỳ để mặc y ôm lấy mình, vô cùng thích ý mà cọ cọ trong lòng y, híp mắt nói: “Còn ngủ nữa hôm nay sẽ không muốn về.”

Nhiếp Huyền nâng tay vén lọn tóc hẳn ra sau tai, tiểu hoàng thúc của y dưới ánh đèn mờ ảo lại mang thêm một dáng vẻ phong lưu xinh đẹp khó tả, trên làn da bạch ngọc tựa như có ánh sáng lập lòe lưu động, vô cùng dụ hoặc.

Y lại cúi xuống hôn lên mi tâm hắc, dùng chóp mũi cọ lên chóp mũi hắc, hỏi: “Tiểu hoàng thúc, nếu như lúc hàn vi ngươi bị người thân khinh thường khi dễ, khát khe đủ chuyện, sau này thời đến vận chuyển, thăng cấp rất nhanh, ngươi sẽ không nhắc chuyện cũ mà giúp đỡ bọn họ sao?”

Nhiếp Kỳ cong cong khóe môi, nói: “Chuyện này khó mà nói. Ta là ấu tử của Minh Đế, cũng là nhi tử của chính phòng trong cung, từ khi sinh ra đã cực tôn quý, không hiểu chuyện hàn vi.”

Nhiếp Huyền bật cười lắc đầu, ngửa mặt lên hỏi: “Nói chính sự.”

“Chuyện nói ở trên giường, đều không thể xem là chính sự.” Nhiếp Kỳ vẫn híp mắt như cũ, thần thái như cười như không: “Ta còn cho rằng bệ hạ sẽ không nói chính vụ trên giường Chu Hi, không bàn chiến sự trên giường Dung Hàm Chi.”

Nhiếp Huyền cúi đầu cắn cắn lên môi hắc, nói: “Tiểu hoàng thúc thật sự là miệng lưỡi lợi hại, chỉ bằng lần tới...”

Nhiếp Kỳ lập tức đẩy y ra, mở to mắt lạnh giọng nói: “Hoàng tử cũng đã có ba đứa, ngươi nếu như dám làm, thì cứ thử xem.” (mấy vị muội tử, ý tiểu thúc nói là hoàng tử cũng có đủ rồi, sau này không sinh nữa cũng được, cho nên nếu ép tiểu thúc...thì tiểu thúc sẽ...)

Nhiếp Huyền cười lớn, ôm lấy hắc nằm lại lên giường, nói: “Tiểu hoàng thúc nở bỏ?”

Nhiếp Kỳ dùng hai ngón tay niết cằm y chăm chú nhìn: “Ngươi có dám đánh cược xem ta có bỏ được hay không.”

Cười cợt một trận, Nhiếp Kỳ nói phải quay về, lúc mặc quần áo còn không quên nhắc lại đề tài lúc trước: “Tuy rằng ta chưa từng ném mùi hàn vi, nhưng cũng biết Khổng Thánh đều nói, phải dĩ đức phục đức, dĩ chân phục oán (lấy đức báo ơn, dùng sự thẳng thắn đáp lại oán cừu)... Lấy ơn báo oán, không phải kẻ ngốc thì chính là thánh nhân.”

Nhiếp Huyền đang dang tay để hạ nhân mặc áo, nghe vậy thì cười cười: “Hắc lại không ngốc, còn rất khôn khéo.”

Nhiếp Kỳ nghe vậy thì ngẩn đầu liếc nhìn hoàng đế, Nhiếp Huyền giật mình, hoảng hốt nhận ra ba phần sáng tỏ trong đáy mắt tiểu hoàng thúc nhà mình.

Dừng một chút mới nói: “Nhưng vẫn còn kém cảnh giới của Thánh nhân xa lắm.”

Nhiếp Kỳ cong cong khóe môi, cúi đầu phỉ phỉ ống tay áo, thần nhiên hỏi: “Nếu vậy không chừng là lúc bị khi dễ, khát khe đủ đường kia, đã bị người đánh gãy cột sống.”

Nhiếp Huyền thần sắc khẽ động.

Nhiếp Kỳ ngẩng đầu nhìn y, thần sắc đậm mạc thanh dật đến cao thâm bí hiểm, thần nhiên nói: “Cột sống đã bị người đánh gãy rồi, tự nhiên cả đời đều không còn kiên cường nổi nữa.”

Nói xong lại cười, hơi hơi cúi người: “Thuận miệng nói vậy mà thôi, không còn sớm nữa, cáo lui trước.”

Nhiếp Huyền nheo mắt nói: “Tiểu hoàng thúc ngược lại càng ngày càng giống như là cao nhân đắc đạo vậy...”

Nhiếp Kỳ cười tươi: “Không phải nói ta càng ngày càng giống một tên thần côn sao?”

Dứt lời liền chấp tay sau lưng, thần nhiên rời đi.

Nhiếp Huyền ngồi lại xuống giường, lấy ra tờ giấy kia, lời Nhiếp Kỳ mới nói còn văng bên tai, ngón tay hoàng đế gõ nhẹ lên mép giường, như có điều suy nghĩ.

Nếu thật sự là đúng như lời tiểu hoàng thúc mới nói vậy....

Tâm bệnh này thật sự là khó chữa a.

123. Chương 123

Chuyện của Ôn Tử Nhiên có chút khó giải quyết, nhưng lại không vội, Nhiếp Huyễn chậm rãi suy nghĩ cân nhắc kỹ càng biện pháp hốt thuốc đúng bệnh, không vội đề cập tới.

Nếu như Ôn Tử Nhiên đã không muốn nhắc tới đến như vậy, y lại vẫn cứ bảo người đi thăm dò, thực ra cũng là chuyện thập phần không nên. Tuy rằng là thần tử của y, lúc trước cũng thích đùa giỡn hân trên giường, nhưng đối với tình cảm chủ phó, thật sự không nên thiếu tôn trọng nhau.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu khi niên thiếu mà y trải qua tình cảnh không chịu nổi như vậy, chắc cũng sẽ không muốn ai biết.

Chuyện này cứ như vậy gác qua một bên.

Một lần bỏ qua này, liền gác đến khi cái lạnh đầu xuân qua đi, cây đâm chồi chim chim chóc bay về.

Nhiếp Huyễn mỗi ngày ngoại trừ xử lý chính sự, thì cũng vẫn không quên trêu chọc bốn phía, lúc rảnh không có việc gì làm còn sẽ triệu Chu Dục đến bồi tịch hầu vua, lại cố ý để cho Chu Hi biết, chỉ chờ đến khi thừa tướng của y đen mặt tìm đến, kiểm đủ duyên cớ lôi vị đệ đệ đầy mặt khó hiểu này đi.

Xem một mình còn không đã ghiền, có lần còn kêu Nhiếp Kỳ tới xem chung, đợi đến khi Chu Hi vừa kéo Chu Dục đi mất, tiểu hoàng thúc kia của y liền cười đến nửa ngày không đứng thẳng lại được.

Dù nói như thế nào thì long sinh cửu chủng đều có bất đồng, huynh đệ Chu gia thật sự là ví dụ, một chút cũng không nhìn ra là huynh đệ thân thiết ruột thịt cùng một mẫu thân. (long sinh cửu chủng: là rồng sinh ra chín đứa con, trong đó có mấy con như là bệ ngạn, thao thiết, nhai xé rồi này nọ, ý nói tuy đều là con của rồng mà tụi nó không có giống nhau nơi)

Chiều hôm nay, là một trận mưa nhỏ kéo dài, Nhiếp Huyễn đang lôi kéo Nhiếp Kỳ cùng chơi cờ, Chu Hi mang theo thượng thư các bộ vội vàng cầu kiến.

Tin thắng trận của Dung Hàm Chi cùng được chuyển về kinh chung với mấy văn thư khác của Thục Trung.

Xuân năm nay mưa nhiều, đường xa khó đi, mấy văn thư này có cũ có mới, nhưng lại bởi vì đường xá gian nan làm chậm trễ, rốt cuộc lại cùng nhau nằm trên bàn hoàng đế.

Chu Hi chấp tay hướng về phía hoàng đế và các trọng thần chân thành nói: “Sớm nhất chính là văn thư báo tin thắng lợi của Dung thứ tướng. Dung thứ tướng dụng binh như thần, vừa đến đã trấn trụ được loạn cục ở Thục Trung, bệ hạ tuệ nhãn như thần, là phúc của Đại Yến.”

Thừa tướng làm gương mà tụng thánh, các đại thần tự nhiên sẽ nể mặt, lần lượt chúc mừng hoàng đế.

Nhiếp Huyễn khoát tay bảo bọn hân bình thân, trong lòng nghĩ, nếu không phải người lúc này tặng trẫm hai chén thuốc mê còn giả vờ vô cùng nhu thuận, trẫm sẽ không so đo người và Dung khanh hợp mưu phá hư việc của trẫm.

Trong lòng còn đang phân vân, Chu Hi lại đưa lên hai ngón tay: “Hai văn thư kế tiếp, lần lượt là Dung tướng buộc tội Tri châu Thục Châu trị quân bất lợi vì chính thất đức, xin bệ hạ điều tra; Thục Châu Tri châu buộc tội Dung Hàm Chi chuyên quyền ương ngạnh ngoan cố bảo thủ, xin bệ hạ hạ chỉ, bảo hân chuyên tâm chiến sự, không được quấy nhiễu chính sự khác ở địa phương.”

Nhiếp Huyễn dở khóc dở cười, cảm thấy hai tên kia có vẻ như đều đang nói lên sự thật.

Đây mới là chuyện không dễ dàng nhất.

Gõ nhẹ lên án thư hai cái, hỏi: “Dung khanh thế này... thật sự không khiến trẫm bất lo. Giám quân có tấu gì không?”

Khóe môi Chu Hi cực khẽ động.

Nhiếp Huyễn cơ hồ cho rằng hân có chút không kiềm được ý muốn cười lên.

Thừa tướng của y vẫn luôn là phong độ đậm mạc gió lớn không ngã trời sập không sợ, cứ nhiên lại không nhìn được cười trong lúc trọng thần nghị sự.... Cảm thấy sẽ không phải là cái chuyện gì tốt đẹp hết. (Mì vẫn rất muốn nói Chu Hi đáng iu vãi cả đạn, suy nghĩ này của Nhiếp cũng cute với luôn ^^)

Theo bản năng thò tay gầy gầy chuôi vòng bạch ngọc treo trên giá viết.

Chu Hi hơi hơi hạ thấp người, nói: “Văn thư thứ tư là tấu chương cáo bệnh của chủ sự Binh bộ Giám quân, Triệu Kiến.”

Nhiếp Huyễn nheo mắt, nhìn về phía Binh bộ Thượng thư: “Khanh chọn một giám quân thật sự là có cốt khí nha.”

Binh bộ Thượng thư không dám ngẩng đầu.

Nhiếp Huyễn khoát tay: “Ban chiếu, Binh bộ chủ sự Triệu Kiến, thể nhượng không đảm nhận được chức vị, trầm lo lắng quan tâm, ngày hôm nay liền phái đi giám sát thuế trà Hàng Châu.”

Hàn Lâm chuyên soạn chiếu chỉ ở một bên bắt đầu nghĩ cách viết chiếu.

Nhiếp Huyễn thoáng lùi ra sau một chút, nói: “Sau lại phái tới một người có gan một chút, thân thể tốt một chút để giám quân đi. Còn có việc gì cần tấu không?”

Chu Hi sâu sắc liếc nhìn hoàng đế, cúi thấp người, nói: “Văn thư cuối cùng vẫn là quân báo, Dung thứ tướng bẩm bệ hạ, hần đã triệu tập tinh binh, trang bị nhẹ nhàng, tiến lên tiêu diệt man di, tạm thời chuyển một phần của kho lương Thục Châu, xin bệ hạ hạ chỉ phân phối lương thảo, để Thục Châu có thể ứng phó.”

Nhiếp Huyễn lắc đầu cười cười, nói: “Dung khanh này.”

Vừa nói vừa nhìn về phía Ôn Tử Nhiên đang cung kính đứng chầu: “Ôn khanh, việc này giao cho người.”

Ôn Tử Nhiên gật đầu xác nhận.

124. Chương 124

Chu Hi đợi một lát, hạ thấp người hỏi: “Dám hỏi bệ hạ, Dung thứ tướng và Tri châu Thục Châu buộc tội lẫn nhau, việc này nên xử trí thế nào?”

Nhiếp Huyễn sâu sắc nhìn hần một cái, như cười như không mà nói: “Hạ chỉ khiển trách.”

Chu Hi giương mắt nhìn hoàng đế: “Là hạ chỉ khiển trách Tri châu Thục Châu?”

Nhiếp Huyễn lại nhìn hần một cái, ngón tay nhẹ gõ lên bàn ba lần, nói: “Cũng hạ một thánh chỉ khiển trách Dung khanh.”

Dừng một chút lại nói: “Phái giám quân mới đến chỗ Dung khanh, bên phía Thục Châu cũng phái một Giám sát Ngự sử liêm chính một chút, nếu như quả thật phụ kỳ vọng của trẫm, liền đổi Thục Châu Tri châu mới là được.”

Trong lòng Chu Hi khẽ cười một tiếng, trên mặt thanh sắc bất động, chỉ thập phần khéo léo mà đáp một chữ “vâng”.

Đến khi Chu Hi mang theo mấy vị thượng thư lui ra ngoài, Nhiếp Huyễn giữ lại một mình Ôn Tử Nhiên.

Chỉ vào vị trí mà Nhiếp Kỳ vừa ngồi bảo hần ngồi xuống, Nhiếp Huyễn cũng ngồi xuống bên kia bàn cờ, trên bàn cờ vẫn là tàn cục cũ chưa đánh xong, quân cờ đen trắng dây dưa khó hòa giải, Ôn Tử Nhiên tạ ơn ban ngồi, rồi mới cẩn thận dè dặt mà ngồi xuống.

Mi tâm hơi hơi nhú lại.

Nhiếp Huyễn nhìn hần, thản nhiên đặt một quân cờ lên bàn cờ, hỏi: “Nghĩ chuyện gì? Lương thảo ở Thục Trung không dễ phân phối sao?”

Ôn Tử Nhiên suy nghĩ thêm một lát, thập phần thận trọng nói: “Chỉ nhớ lại các khoản tiền lương năm ngoái của Thục Trung mà thôi. Chuyện mà bộ hạ dần dò lường trước cũng không có vấn đề gì lớn, đợi thần trở về điều hành một lần, sẽ thu xếp được.”

Nhiếp Huyễn cười lên, ăn một quân cờ ném vào trong hộp, thở dài nói: “Quả nhiên chỉ có Ôn khanh là làm trăm bết lo nhất. Không giống hai người kia.”

Ôn Tử Nhiên cười cười, biết hoàng đế nhắc tới “hai người kia” là ai, lại không nhắc tới, chỉ cười: “Đây đều là bốn phận của thần.”

Nhiếp Huyễn vươn tay nắm lấy tay hần xoa nắn.

Ôn Tử Nhiên cả người trắng nõn, tay cũng trắng nõn, cảm thấy mềm mềm, làm cho người nhịn không được muốn nhéo mấy cái.

Không giống với bàn tay thon dài vừa đẹp vừa gầy của Chu Hi, khớp xương quá rõ, móng tay còn sắc bén; cũng không giống với bàn tay cũng thon dài mà mạnh mẽ của Dung Hàm Chi, cường tráng còn mang theo một phần khí tức sát phạt, có thể kéo cung, có thể cầm kiếm, lòng bàn tay mang theo vết chai thường xuyên luyện tập cung mã.

Ôn Tử Nhiên nhìn hoàng đế liên tục xoa nhéo bầy tay của mình, nhất thời không biết phải làm sao, cũng không dám rút ra, chỉ đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Bộ hạ...”

Nhiếp Huyễn gãi gãi mấy cái trong lòng bàn tay hần, chợt nắm chặt lấy cổ tay hần, không cho hần rút tay về, trêu đùa: “Đỏ mặt cái gì?”

Vừa nói vừa dắt tay hần, đặt lên trên đùi mình, vỗ vỗ, nói: “Lại đây.”

Ôn Tử Nhiên càng đỏ mặt, cúi đầu, lại gọi một tiếng: “Bộ hạ...”

Nhiếp Huyễn cực thích dáng vẻ e lệ này của hần, bao giờ cũng không nhịn nổi mà trêu chọc, lại lấy tay gãi gãi lên cằm hần.

Ôn Tử Nhiên có chút chịu không nổi, mới nhắc nhở: “Bộ hạ, còn đang là ban ngày...”

Nhiếp Huyễn nhéo nhéo ngón tay hần: “Những chuyện còn quá hơn như vậy, không phải ban ngày cũng từng làm rồi sao?”

Ôn Tử Nhiên hết cách với sự vô sỉ của hoàng đế, rút tay về, ngập ngừng nói: “Bộ hạ tạm tha cho thần đi.”

Nhiếp Huyễn dò xét nhìn hần, như cười như không, Ôn Tử Nhiên chợt dạ lại cúi đầu càng thấp, nói: “Dù sao cũng phải chờ đến tối rồi mới...”

Nhiếp Huyễn cười ha ha hả hả, tiếp tục nhéo mạnh lên tay hần, nói: “Được, được, không đùa ngươi nữa, đi làm việc của ngươi đi.”

Ôn Tử Nhiên rút cuộc nhận được đại xá, đỏ mặt chạy.

Chương 150

Năm nay trời mưa cũng có vẻ nhiều hơn mọi năm một chút, kéo dài không dứt, ngay cả mặt nước sông Kim Thủy trong kinh thành cũng cao hơn hai thước.

Mưa liên miên cũng khiến cho đường đến Thục Trung thêm khó khăn, bên phía Tây Nam của Dung Hàm Chi tin tức truyền đến càng lúc càng ít, nhưng mỗi lần đều là tin tốt, cho nên Nhiếp Huyễn cũng không cảm thấy lo lắng.

Dung khanh của y tài năng như thế, ngoại trừ cách làm việc có đôi khi hơi tùy ý quá mức, nhưng xác thật là không cần y phải lo lắng.

Nhiếp Huyễn không thích mưa xuân không dứt ẩm ướt lạnh lẽo thế này, luôn sai người đốt than trong Noãn các đến ẩm áp vô cùng, khô thoáng ẩm áp, ở bên trong không muốn dời đi đâu cả.

Chiều hôm nay, bên ngoài mưa vẫn rơi tí tách, mấy vị trọng thần đều đang ở trong các. Ấm đến khổ sở, Chu Hi bởi vì mỗi ngày đều ra vào Noãn các, lúc nóng lúc lạnh, hai hôm nay thân thể có chút cảm thấy không khỏe, tinh thần cũng hiếm khi trở nên không được tốt, Nhiếp Huyễn liếc mắt liền nhìn ra, thở dài trong lòng, thật sự có chút đau đầu với thân mình xương cốt gầy yếu như vậy của thừa tướng nhà mình.

Liền đẩy nhanh tiến độ nghị sự một chút.

Vốn dĩ cũng sắp nghị sự xong, lại bỗng nhiên có cấp báo từ Kinh Châu tiến vào, Nhiếp Huyễn theo bản năng liếc nhìn từng giọt mưa rơi xuống khỏi một góc mái hiên, giạt nẩy, nhận bản tấu, sau đó, một đôi mày kiếm sắc bén lập tức hất lên.

Thật lâu mới buông bản tấu trong tay xuống, thở dài nói: “Kinh Hồ lũ lụt, năm nào cũng gây phiền nhiễu, không biết đến khi nào mới dứt điểm được đây.”

Chu Hi cúi thấp người nói: “Dám hỏi bệ hạ, có phải Kinh Châu...?”

Nhiếp Huyễn thở dài: “Năm nay mưa xuân quá nhiều, chỉ sợ lũ xuân sẽ đến sớm. Chư khanh quay về phải nhớ dặn dò các tư, sớm mà chuẩn bị.”

Ôn Tử Nhiên bỗng nhiên mở to hai mắt, sắc mặt đột nhiên tái nhợt.

Tâm tư Nhiếp Huyễn vẫn còn đang nằm trên bản tấu kia, chưa nhận ra, khoát tay nói: “Các khanh đều lui ra đi.”

Lúc nói cũng không ngẩng đầu lên, vẫn cứ nhìn tấu chương trước mặt, lúc ngẩng đầu thì, lại thấy Ôn Tử Nhiên không rời đi, gương mặt trắng bệch bất động đứng đó, đầy mặt muốn nói lại thôi.

Nhiếp Huyễn ngăn người, nhẹ giọng gọi hần: “Ôn khanh? Còn có việc gì sao?”

Dường như âm thanh này gọi hồn phách hần quay về, Ôn Tử Nhiên nhẹ giọng nói: “Lũ xuân ở Kinh Hồ, không phải là, phải mấy tháng nữa sao...”

“Đúng vậy.” Nhiếp Huyễn dè thái dương, nói: “May mà kho Thường Bình ở Kinh Châu sức chứa lớn, coi như cũng không phải là đại sự gì.”

Vừa dứt lời, mi tâm nháy động, bỗng dừng gương mặt nhìn về phía Ôn Tử Nhiên, trong giọng nói khó có khi lại mang theo ba phần bất an: “Trẫm lúc trước rõ ràng từng hỏi đến, lúc đó chính Ôn khanh luôn miệng nói với trẫm, Thường Bình Kinh Châu mọi chuyện đều ổn!”

Khiến cho y thất vọng chính là, Ôn Tử Nhiên nghe thấy những lời này của y, ngay cả chút huyết sắc cuối cùng trên mặt cũng rút sạch, cả người tựa như chìm vào hôn mê vậy, đột nhiên quỳ rạp xuống, dập đầu xuống đất, trức trắt nói: “Thần có tội, tội tội đáng chết vạn lần...chết vạn lần cũng khó khó có thể thứ tội...!”

Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy trước mặt u ám, nâng tay đỡ trán, gian nan nói: “Người nói rõ ràng!”

“Bệ hạ... Thường Bình Kinh Châu có thiếu hụt...lương thực tích trữ e rằng không đủ một hai phần mười a!”

Nhiếp Huyễn bỗng nhiên đứng dậy.

Y nhìn Hộ bộ thượng thư của y nằm rạp run rẩy trên mặt đất, nhất thời không biết phải nói gì.

Đầu ngón tay Ôn Tử Nhiên bám chặt vào kẽ gạch, run giọng nói: “Thần tội chết vạn lần...!”

Nhiếp Huyễn lặng im nhìn hần.

Làm sao cũng không thể tin được, thần tử luôn luôn làm việc cẩn thận, khiến cho y bớt lo nhất, cũng khiến cho y thương yêu triu mến này, thế mà lại làm ra một chuyện tày trời đến như vậy.

Giữa tâm trạng hỗn loạn còn có rất nhiều lời muốn nói muốn hỏi, hồi lâu lại chỉ là cười một tiếng, nói: “Người đúng thật đáng chết.”

125. Chương 125

Ôn Tử Nhiên như bị sét đánh, không dám tin mà ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt tràn đầy nộ khí của hoàng đế.

Tức giận đến cực kỳ bằng lãnh, lạnh đến nổi trái tim đông lại, băng hàn nhập cốt, hiện ra trong đôi mắt vẫn luôn luôn mỉm cười dịu dàng chân thành, khiến cho hắn đau đến biếm cốt trầy tâm.

Hốc mắt đau xót, theo bản năng tự biện hộ: “Thần thần thật sự không biết...”

Không biết Trường Giang cũng sẽ có lũ xuân.

Không phải chưa từng nghe đề lũ xuân, nhưng chỉ biết rằng Hoàng Hà sẽ có, lại không biết rằng Kinh Hồ ở phương nam cũng sẽ gặp lũ xuân.

Rõ ràng chỉ là muốn thu xếp thất trách của thê đệ, rõ ràng mọi chuyện đều đã, đều đã tính toán đầu vào đầu ra cả rồi. Thậm chí hắn còn dời ngày nhập kho sớm hơn cả nửa tháng, ai ngờ được rằng, người tính không bằng trời định.

Nhiếp Huyễn lại tựa như không hề nghe thấy sự run rẩy trong giọng nói của hắn, lạnh lùng hỏi: “Người không biết cái gì? Chuyện lớn như vậy, người vừa nhận thánh quyển, lại vẫn dám khi quân phạm thượng... Tử Nhiên, người khiến trẫm rất thất vọng.”

Một lời vừa ra, trời sụp đất nứt.

Mơ hồ giống như xương sống bỗng nhiên bị bẻ gãy, Ôn Tử Nhiên vô lực cúi đầu thật thấp, không dám nhìn hoàng đế nữa.

Không dám nhìn lên đôi môi mỏng từng ngậm lấy vành tai mình ôn tồn mềm mại thổ lộ, giờ phút này lại nói ra lời như vậy.

Lại càng không dám nhìn sự giận dữ và thất vọng rõ ràng trong đôi mắt hoàng đế.

Nhiếp Huyễn cắn răng một lát, mới gian nan bình phục hô hấp, cúi đầu nhìn lại, Ôn Tử Nhiên vẫn đang phủ rạp dưới đất run rẩy, liền lại cảm thấy gân xanh trên thái dương đột ngột nhảy lên.

Có chút giữ không được sử trấn định thông dong nữa rồi, Nhiếp Huyễn cắn chặt răng, gằng từng câu từng chữ: “Sao người dám ~~ sao lại dám!”

Vùng đất Kinh Hồ giàu có trù phú, tuy rằng thường có lũ lụt, nhưng dân số vẫn hơn hẳn phương bắc, năm rồi tuy rằng cũng có lũ lụt, nhưng kho chứa tràn đầy lương thực, cứu tế kịp thời, ít có khi nào lại thật sự thành mối họa lớn.

Năm nay lũ xuân đến bất ngờ, lại vừa đúng lúc kho chứa thiếu hụt, Ôn Tử Nhiên lại là biết mà không báo, nếu ứng đối không kịp, e rằng kết cục sẽ là tiếng than dậy trời chết đói khắp nơi.

Vừa nghĩ tới liền cảm thấy tâm tình không thuận, lửa giận bốc lên, nhắc chân đạp vào đầu vai Ôn Tử Nhiên: “Người còn quỳ ở đây làm gì! Còn chưa cút về Hộ bộ nghĩ cách đi! Phải điều lương thảo thì điều lương thảo, nên trưng trị tham ô thì trưng trị tham ô ~~ còn muốn trẫm phải dạy người hay sao!”

Ôn Tử Nhiên bị hoàng đế đạp ngã trên mặt đất, lấy một tay nâng người dậy, tay kia che miệng, ngẩng mặt, đã là đáng về khóc không thành tiếng, nghẹn ngào gấp gáp, cơ hồ không kịp thở.

Nhiếp Huyễn quay mặt đi, nói: “Đừng khóc ở đây, trẫm không muốn nhìn.”

Dừng một chút, lại nói: “Trẫm vừa nghĩ đến lưu dân đói khổ lạnh lẽo gào khóc bên đường, liền cảm thấy chảy máu trong lòng, người sao còn có mặt mũi khóc cho trẫm xem?!” (mị thik bạn công truyện này lắm, rất đầu ra đó, trong truyện tình cảm thì ôn nhu sẵn sốc, nhưng công tư phân minh, hơn nữa bạn còn là minh quân, biết đàn áp quần thần, chăm lo thương sinh, like bạn ٩٩٩)

Ôn Tử Nhiên càng khóc đến nghẹn nói không ra lời, vừa lắc đầu, thật vất vả gian nan dè xuống từng tiếng nước mắt, nói: “Ta không biết... ta thật, ta thật không biết sẽ như vậy...”

Nhiếp Huyễn cười lạnh một tiếng, vẫn như cũ không nhìn đến hắn.

Ôn Tử Nhiên dùng sức lấy ống tay áo lau nước mắt, khóc nói: “Khoản mục đã...đã được hoàn thành một nửa....vẫn cho rằng...rằng mùa lũ vẫn còn sớm, chắc sẽ kịp thôi, đợi đến khi kho thóc đầy sẽ chuyển qua...quyết không chậm trễ, chậm trễ việc phòng ngừa lũ lụt...Cũng chỉ vì vì muốn tránh lời tị hiềm, đem sự việc che lấp qua đi...”

Nhiếp Huyễn nghe hần vừa ghen ngào vừa lấp bắp nói, càng thêm phiền muộn, lớn tiếng trách mắng: “Nói đằng hoàng!”

Nước mắt Ôn Tử Nhiên càng rơi dữ dội, lại bị hoàng đế dọa sợ đến không dám khóc lên thành tiếng, dùng sức thở hổn hển, cố nén ghen ngào, nói: “Nếu bệ hạ ban hành sắc lệnh, vốn là sau tháng hai có thể thu được lương thực, khoảng bốn mươi ngày liền có thể chuyển đến Kinh Châu!”

Nhiếp Huyễn im lặng.

Hồi lâu mới nói: “Quả thật là tính toát tỉ mỉ a, Tử Nhiên.”

Ôn Tử Nhiên bị thương nhắm mắt lại, không dám nhìn hoàng đế thêm nữa.

“Trẫm cho người một tháng ~ lập tức đi làm ngay cho trẫm ~ còn không mau cút!”

126. Chương 126

Đuổi Ôn Tử Nhiên đi, Nhiếp Huyễn chậm rãi quay lại án thư, ngồi xuống, bên trong đầu vẫn cứ oong oong như cũ.

Y không biết những hoàng đế khác thì như thế nào, y làm hoàng đế, không muốn gặp nhất chính là cảnh dân chúng lưu lạc, cơ khổ bất an.

Lúc này trong lòng ngàn lời vạn chữ, như thế nào cũng không nghĩ ra vì sao Ôn Tử Nhiên lại biết chuyện mà không báo, cho nên mới tạo thành đại họa hôm nay.

Nhất gan như Ôn khanh của y, tất nhiên là không có đảm lượng dám liên hợp với địa phương tham ô rồi loạn kỷ cương, cho dù có thật sự muốn tham ô, thân là Hộ bộ thượng thư, nắm toàn quốc kho trong tay, chỗ nào mà không lôi ra được tiền, khéo đưa đẩy như Ôn khanh của y, cũng khẳng định là sẽ không muốn thứ tiền phỗng tay đoạt mạng như vậy.

Không thể nghĩ thông suốt được.

Hậu quả cũng vô cùng khó giải quyết.

Động tĩnh ở Hộ bộ lớn như vậy, người sáng suốt đều nhìn ra Kinh Hồ sắp xảy ra chuyện lớn, đến lúc đó bên phía thế gia không hẳn sẽ không lợi dụng thời cơ mà làm khó dễ, muốn nuốt luôn Hộ bộ; Sau khi xong việc phải xử lý Ôn Tử Nhiên như thế nào cũng khó nghĩ.

Phạm phải sai lầm lớn như vậy, tuyệt đối không thể không phạt, nhưng phải phạt thế nào thì còn phải thương thảo lại, xem xét kỹ càng.

Hoàng đế đã lâu rồi mới lại cảm thấy đau đầu như vậy, nâng tay nhấn nhấn ấn đường, càng lúc càng dùng sức, cho đến khi mi tâm trở nên đỏ bừng, mới buông tay ra, nói với thái giám bên cạnh: “Đi, lấy tư liệu của các quan lại ở Kinh Châu đến đây.”

“Tri châu ở Kinh Châu, Liễu Dương kia chính là thê đệ của nước ấm.”

Chu Hi đặt bút xuống, chăm chú nhìn công văn mình vừa mới viết, sau khi kiểm tra không có lỗi gì, mới thấp giọng trả lời: “Ừm.”

Trên mặt Trần Phong có chút hưng phấn đến không đề nén nổi, bước lên hai bước nói: “Hộ bộ đã nghiêng ngả, Ôn Tử Nhiên lúc trở về Hộ bộ đáng vẻ thất hồn lạc phách, trên vai còn mang theo dấu chân – chắc là

bệ hạ đạp dưới cơn thịnh nộ – hiện giờ đang bán mạng điều lương tử Quan Trung đến Kinh Hồ, thậm chí thành chiến dịch lớn.”

“Kinh Hồ xảy ra chuyện, Ôn Tử Nhiên cũng xong!”

Chu Hi nắn vuốt đầu ngón tay, rũ mắt, chỉ thản nhiên “ừm” thêm một tiếng.

Trần Phong đã chống cả hai tay lên trên bàn muối phu của hấn, gần từng chữ: “Bá Dương có từng nghĩ, nếu như Ôn Tử Nhiên bị cách chức, thì ai có thể là thượng thư Hộ bộ chưa?”

Chu Hi lúc này mới nâng mắt, nhìn vị thê huynh đầy mặt hưng phấn, chậm rãi nói: “Thê huynh là Tư Nông tự khanh, nếu trở thành Hộ bộ thượng thư, xác thật là vô cùng hợp lý.”

Trong lòng Trần Phong nhất thời hoan hỉ, vỗ tay cười nói: “Đợi chính là những lời này của Bá Dương!”

“Nhưng mà,” Chu Hi không nhanh không chậm tiếp tục thản nhiên nói: “Bệ hạ hiện đã khác xưa, chăm lo việc nước, đối với chuyện nắm bắt triều chính cũng nhuần nhuyễn trôi chảy, những việc trấn áp thần tử, ngay cả tiểu đệ cũng không làm gì được. Thê huynh tuy rằng là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng chỉ cần bệ hạ không đồng ý, việc này không thể thành được.”

Sắc mặt Trần Phong khê đổi, đang định nói cái gì, Chu Hi đã nâng nâng tay, nói: “Huống chi, thánh tâm khó dò. Ôn Tử Nhiên vẫn luôn trung lập, khôn lanh đến cực điểm, bày ra một bộ dáng thần tử đơn thuần không dựa vào thế gia chúng ta, chiếm được thánh tâm. Lần này tuy rằng Kinh Hồ xảy ra chuyện, nhưng cũng không hẳn là hoàng đế sẽ thật sự cách chức hấn. Trước khi thánh chỉ được ban ra, không ai dám nắm chắc. Thê huynh vẫn nên bình tĩnh chờ vội.”

Trần Phong đổi sắc mặt mấy lần, hồi lâu mới nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ bệ hạ còn có thể bảo toàn cho hấn sao?”

Chu Hi chậm rãi lắc đầu: “Hấn cũng không phải là Tri châu Kinh Châu, xử trí như thế nào, còn phải nhìn xem bệ hạ sẽ xử trí bằng tội danh gì. Đây mới chính là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên a.”

Nói xong liền đứng dậy, vỗ vỗ lên trên vai Trần Phong: “Thê huynh yên tâm, tiểu đệ bảo đảm, chỉ cần chức vị Hộ bộ thượng thư thật sự bị khuyết, chắc chắn dùng toàn lực để thê huynh nhậm vị.”

127. Chương 127

Nhiếp Huyễn đã mấy đêm không thể ngủ ngon, trần trọc trên long sàng, cuối cùng cũng mặc áo đứng dậy, không biết là vì vẫn còn tức giận hay là vì mấy ngày vừa rồi không ngủ được, chỉ cảm thấy đầu thực sự đau.

Đầu tiên là tuyên thái y tới bắt mạch, uống thuốc, trời đã sáng, gọi người tới hỏi, biết Ôn Tử Nhiên vẫn chưa từng hồi phủ.

Hộ bộ thượng thư của y có khả năng thì thật đúng là có khả năng.

Không chỉ sớm kê rõ từng hạt gạo trong kho chứa Kinh Châu, mà trong vòng vài ngày ngắn ngủi, cũng đã an bài nhóm vận lương đầu tiên chuyển lương thực tử kho Quan Trung khởi hành đến Kinh Hồ.

Hồ đồ thì cũng thật sự hồ đồ.

Bởi vì sợ hãi mà muốn bao che sơ suất, bởi vì niệm tình ân sư kiêm nhạc phụ, mà muốn chu toàn cho nội đệ phạm phải sai lầm ngập trời như vậy.

Cố tình là sao trời còn không chịu lòng người.

Bình thường nhất gan cẩn thận, sao mà có thể lại dám làm như vậy.

Hoàng đế cau mày nâng tay bóp trán, trong miệng vẫn còn mùi vị chén thuốc lúc nãy đọng lại.

Việc này động tĩnh quá lớn, không thể gạt người được, y vẫn muốn sẽ bảo bọc cho Ôn Tử Nhiên, cho nên cũng càng đề phòng thể gia nương cơ hội này mà gây khó dễ.

Không muốn để cho đám thể gia bên kia thay vào, sau này gọi người tra xét, lại vẫn bị thừa tướng một tay đè xuống.

Rất có ý tứ.

Chu Hi là hồ ly đã thành tinh, ban đầu còn giống như khổng tước kiêu ngạo không coi ai ra gì, hiện giờ càng trở nên khéo léo đưa đẩy, làm việc thoát ần thoát hiện, khiến cho y không đoán ra được.

Lúc gọi hần để nói chuyện, lại là một khung cảnh quân hữu thần cung ẩm áp, một chút tiếng gió cũng không nghe thấy.

Nhiếp Huyễn quanh co lòng vòng nhắc đến chuyện ở Kinh Hồ, Chu Hi liền nghiêm nghị nói với y đi từ Quan Trung đến Kinh Hồ, phải làm sao mới nhanh nhất ổn nhất; hoàng đế vừa chuyển đề tài đến Hộ bộ, thừa tướng của y liền rũ mắt nói ân ư đều từ cao xuống, cho dù bệ hạ sắp xếp như thế nào cũng đều là anh minh thần võ, vì thần cẩn thận nghe theo là được.

Trong như thuận nghe lời tràn ngập hương vị giả tạo, một chút chân tâm cũng không để lộ.

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy nếu không phải vì mấy ngày nay thật sự là không thể nổi hứng lên được, nếu không thì đã xử lý thừa tướng giả vờ kính cẩn nghe lời kia của y xử ngay tại chỗ.

Đến chiều, Nhiếp Kỳ vào cung, còn mang theo một hộp hạt thông lách cách trong tay áo, đôi mắt đào hoa phong lưu đều là ý cười, vui vẻ hỏi vì sao mấy ngày nay Hộ bộ lại rối loạn như lâm đại địch.

Một bầu tâm sự của Nhiếp Huyễn nghẹn lại trong lòng, đè nén đến lực phủ ngũ tạng cũng đau, ủ dể khổ sở, lại không nói được với ai, nhìn vào đôi mắt đào hoa phong lưu thông thấu kia, không biết vì sao lại đổ ra toàn bộ.

Nhiếp Kỳ vẫn ôm hộp hạt thông như cũ, cười mỉm nói: “Không biết bệ hạ muốn xử trí thần tử khiến người bớt lo nhất này như thế nào?”

Nhiếp Huyễn có chút muốn đánh người, uống một ngụm trà, không nói.

Nhiếp Kỳ lại chặc chặc cảm khái: “Ôn thượng thư không khiến người lo lắng nhất này thật là ngốc quá. Cho dù có là thê đệ của hần, cho dù nhạc phụ kiêm ân sư năm đó đối với hần có bao nhiêu ân tình, Liễu Dương kia làm giả sổ sách cũng không hé răng một chữ, cho đến khi chính hần điều tra ra thì mới viết thư đến hỏi, vậy rõ ràng không xem vị tỷ phu này là người nhà, sao hần lại phải vì vậy mà gánh trách nhiệm lớn như thế?”

Nhiếp Huyễn vô lực thở dài, nói: “Đúng vậy, ngốc đến nỗi trăm cũng không biết phải nói gì.”

Nhiếp Kỳ thấp phần đồng tình mà nhìn y một cái, bóc hạt thông cuối cùng trong tay, cầm hạt thông trắng trắng trên đầu ngón tay đưa đến bên môi hoàng đế, lại thở dài: “Ân tình phải lớn đến thế nào, mới đáng cho hần gánh vác như vậy đây?”

Nhiếp Huyễn ăn xong hạt thông còn ngậm luôn ngón tay hần vào miệng, nhìn hần một cái.

Hiểu rõ ý hần, nhưng sau cũng cũng không nói ra những chuyện ủy khuất năm xưa của Ôn Tử Nhiên.

128. Chương 128

Nhiếp Kỳ rút đầu ngón tay ra, dùng tay còn lại rút khăn gấm từ trong ống tay áo của hoàng đế ra lau khô nước bọt dính trên ngón tay, chậm rãi hỏi: “Mà thôi, việc đã như vậy rồi, nhiều lời vô ích, không biết bệ hạ tính xử trí như thế nào?”

Nhiếp Huyễn bóp bóp thái dương đau nhức, nghiêng răng nói: “Há có thể tha!”

Tiểu hoàng thúc của y cười một tiếng, dùng ngón tay đã lau sạch sẽ đặt lên thái dương y, nói: “Xem ra bệ hạ vẫn muốn bảo toàn cho hần.”

Nhiếp Huyên vừa ngạc nhiên vừa vô lực nâng mắt nhìn đầu ngón tay điểm lên thái dương mình, kinh nghi bất định.

“Để cho hần lập công chuộc tội, lại còn phải đau đầu vì hần... Haiza, thật đúng là đặt nơi đầu tim mà.” Nhiếp Kỳ lưỡi biếng rút tay về, sờ sờ trong ống tay, không còn hạt thông nữa, phỉ phỉ hai tay, nói: “Vay thần liền không quấy rầy bệ hạ lo lắng quốc sự nữa, xin cáo lui.”

Nhiếp Huyên có chút muốn cắn người, nghiêng răng nghĩ, nếu không phải mấy ngày nay trẩm không có hứng, sớm đã kiên định xử lí hết hai người các người.

Giờ này nhớ lại, vẫn cứ tức giận như cũ.

Y thấp thỏm nôn nóng đến không thể chớp mắt, tiểu hoàng thúc của y lại cứ tiêu dao khoái hoạt như vậy, còn lấy sự buồn khổ của y ra mà tiêu khiển.

Lại nhịn không được mà ngập ngừng nghĩ, quả thật để bụng đến vậy sao?

Mới nhận ra chút vị đắng của chén thuốc ban nãy vẫn hây còn trong miệng, chưa tan đi, Nhiếp Huyên sai bảo thái giám mang chén chè đến, lại hỏi bây giờ là mấy giờ.

Sắp đến giờ lâm triều rồi.

Uống hai ngụm chè ngọt ngào, nghĩ nghĩ, dứt khoát hạ lệnh: “Đổi y phục, đến Hộ bộ.”

Hoàng đế liên tục mấy ngày trần trọc trần trở, Ôn Tử Nhiên chắc chắn dứt khoát đã nhiều ngày không thể chớp mắt.

Lúc uể oải đến cực điểm liền nghỉ ngơi ngay trong nội gian nho nhỏ, nhưng mới ngủ không được bao lâu, vừa nhắm mắt lại, vẻ lạnh lùng phần nộ chán ghét của hoàng đế bao phủ lên, lưu dân kêu khóc hỗn loạn, khiến cho hần lập tức bừng tỉnh.

Cả người gầy một vòng, ngày xưa thanh nhuận như châu như ngọc nay đã hao mòn hết, tiêu tụy vô cùng.

Các quan đều nhìn không nổi nữa, thay nhau khuyên hần, rủ hần đi giải sầu, chỉ nói đều là do thể đệ của hần sai, hần cùng lắm chỉ là sơ xuất mà thôi, không cần tự trách đến như vậy.

Ôn Tử Nhiên nghe thì cũng chỉ vô lực mà cười cười, tất nhiên không dám nói ra tình hình thực tế, chỉ vùi chính mình vào giữa chồng công văn như cũ.

Đến đêm người châm đèn cũng khuyên hần quay về nghỉ ngơi, nhưng bản thân vẫn cứ ở nguyên tại chỗ xem văn thư.

Chuyện vận chuyển lương thảo liên lụy thật nhiều, bởi vì quá khẩn cấp, tuy nói rằng có dự bị, đến cùng vẫn cứ gấp gáp.

Ôn Tử Nhiên chỉ hận bản thân không thể tự đi giám sát chuyển vận.

Vả lại Quan Trung tuy là kho lúa, nhưng vừa mới xuất ra một phần lương thảo đi tây nam cho Dung Hàm Chi, hiện giờ lại cần lương khẩn cấp như vậy, hai chiến dịch lớn, lại phải trì hoãn gieo trồng vụ xuân thu, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến thu hoạch năm nay, tất cả mọi chuyện đều cần phải được cân nhắc tính toán nhiều lần.

Chớp mắt đã đến canh tư, thật sự là uể oải không chịu được, thật sự thiếp đi trên tháp.

Có người vào cũng không cảm thấy.

Nhiếp Huyên để thái giám cung nữ tùy tùng ở lại bên ngoài, đi thẳng vào chính đường Hộ bộ.

Ôn Tử Nhiên đang nằm trên tháp nghỉ ngơi, bút cầm trên tay rơi xuống bên cạnh, nét mực dính trên ngón tay, như than giữa tuyết trắng vậy, bắt mắt rõ ràng.

Nhiếp Huyên chăm chú nhìn hần ngay cả lúc ngủ cũng nhíu chặt chân mày, lại thở dài, khẽ gọi: “Tử Nhiên.”

Chân mày Ôn Tử Nhiên càng thêm nhíu chặt, vô thức cuộn lại một chút, không tỉnh.

Nhiếp Huyễn hơi hơi mím môi, nhẹ nhẹ vỗ vỗ lên vai hắn, Ôn Tử Nhiên khẽ tê lên một tiếng, Nhiếp Huyễn sững sốt, mới nhớ tới ngày đó dưới cơn thịnh nộ đúng là đã đập lên đầu vai hắn, lại không biết có mạnh hay không.

Thường ngày những khi tán tỉnh chỉ cần xoa nắn vài cái thì đã để lại dấu vết rồi, lần này, chỉ sợ là đã bầm tím một mảng.

Chương 155

Nhiếp Huyễn vẫn còn đang xuất thần, Ôn Tử Nhiên lại là bị kích động, ngồi ngay ngắn mở to mắt, thập phần mờ mịt nhìn hoàng đế trước mặt.

Ánh mắt đầu tiên nhập nhèm nao núng, lại có thêm ba phần tự giấu, rũ mắt không nhìn tiểu nữ, thần nhiên sửa sang văn thư bên cạnh.

Nhiếp Huyễn cảm thấy thú vị mà nhìn hắn thêm mấy lần, cũng thần nhiên tự tìm chiếc ghế dựa ngồi xuống.

Ôn Tử Nhiên cầm văn thư trên tay sửa soạn lại, đang làm dở chừng, bỗng nhiên đông cứng lại.

Kinh nghi bất định gương mặt nhìn về hướng bệ hạ đang ngồi, chớp mắt, đứng mạnh lên, kinh ngạc nói: “Bệ hạ?!”

Nhiếp Huyễn đang định trêu đùa, đã thấy gương mặt tràn ngập kinh ngạc của Hộ bộ thượng thư nhà mình nhanh chóng biến thành tay chân luống cuống, vội vàng đến trước mặt y quỳ xuống dập đầu: “Thần không biết bệ hạ giá lâm, không tiếp đón từ xa, vạn mong thứ tội.”

Cũng không dám ngẩng đầu.

Nhiếp Huyễn chăm chú nhìn phần gáy trắng nõn lộ ra bên ngoài cổ áo, nghĩ, quả nhiên vẫn nên bảo trụ hắn thôi.

Vốn là sử công không bằng sử quá (câu này có nghĩa là dùng người có công trạng thì không bằng dùng người từng trải qua sai lầm), Ôn Tử Nhiên vốn dĩ nhất quan cẩn thận, qua khỏi trận này, sẽ càng thêm gan góc, từ đó về sau hành sự sẽ càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, sẽ không để có nửa điểm sai lầm.

Chút tâm tư linh hoạt kia cũng sẽ thu liễm đi nhiều, chân chân chính chính làm một thần tử đơn thuần.

Sau khi quyết định, tinh thần cũng trở nên thanh minh rất nhiều, Nhiếp Huyễn khẽ thở dài, nói: “Đứng lên đi.”

Ôn Tử Nhiên rụt rè gương mặt, lại cúi đầu, nói: “...thần không dám.”

Nhiếp Huyễn cúi xuống, đặt tay lên đầu vai hắn, nhẹ nhàng vỗ về, hỏi: “Bị thương không? Rất đau sao?”

Lúc bàn tay hoàng đế đặt lên đầu vai, Ôn Tử Nhiên khẽ run lên một chút ~~ chỗ đó bị hoàng đế dưới cơn thịnh nộ mà đập một cước sưng đỏ lên, máu bầm đến nay vẫn chưa tan hết.

Hiện giờ lại nghe thấy mấy lời ôn tồn mềm mại thân thiết này vẫn cảm thấy ngỡ ngàng, không dám tin mà nâng mắt lên, lại vẫn cứ rụt rè, muốn nói lại thôi.

Nhiếp Huyễn nhìn thoáng qua đôi đồng tử rõ ràng đã có chút ướt át của hắn, vươn tay tới cởi ra vạt áo hắn, Ôn Tử Nhiên sợ hãi lui ra sau, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn nói: “Nghe lời.”

Ôn Tử Nhiên liền cúi đầu không nói gì thêm, mặc cho hoàng đế cởi áo mình rồi lại kéo luôn cả nội y ra, để lộ vết bầm thương tâm trên bả vai.

Nhiếp Huyễn dùng ngón tay cẩn thận dè chừng vuốt ve qua vết thương, chân mày hơi nhíu, hỏi: “Trẫm lúc đó...xuống tay mạnh như vậy sao? Lúc đó quả thật là tức giận vô cùng, không biết nặng nhẹ...Người... vẫn chưa từng bôi thuốc sao?”

Ôn Tử Nhiên vẫn cúi đầu không nói lời nào.

Lại tí tách một tiếng, giọt nước ẩm áp rơi lên trên mu bàn tay hoàng đế.

Nhiếp Huyễn rút tay về, nhìn giọt nước trên mu bàn tay, nâng tay nắm cầm buộc hần ngẩng lên, quả nhiên thấy được hai hàng nước mắt.

Liên nâng tay nhẹ nhàng lau lên khóe mắt hần: “Được rồi, đừng khóc.”

Ôn Tử Nhiên lắc lắc đầu, muốn nói cái gì, ghen ngào, nhất thời không tìm ra được thanh âm chính mình, Nhiếp Huyễn kéo hần lên khỏi mặt đất, đặt hần ngồi lên trên đùi mình, dỗ dành một lát, mới nghe hần gian nan nói: “Thần không biết là sẽ như vậy... Thật sự không biết... Trường Giang một trăm hai mươi tám năm qua chưa từng có lũ xuân... Ban đầu không thể điều tra ra sai phạm ở Kinh Châu đúng là thất trách của thần... thần sợ bị hạ trách tội, muốn tìm cách chu toàn, không ngờ rằng...”

Nhiếp Huyễn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng hần, nói: “Liễu Dương lại chính là thê đệ của ngươi, nếu có thể chu toàn, đương nhiên phải giúp, có phải không? Trẫm đều biết rõ.”

Ôn Tử Nhiên rụt rè nắm lấy góc áo hoàng đế, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, bệ hạ không tức giận thần nữa... sao?”

Nhiếp Huyễn chăm chú nhìn đôi mắt tràn ngập chờ mong cùng khát vọng kia, bỗng nhiên lại nhớ tới Nhiếp Kỳ từng nói tới việc gì mà cột sống bị đánh gãy lúc trước kia.

Y nghĩ, Hộ bộ thượng thư của y hiện giờ, chỉ sợ rằng đã xem y là người đáng tin cậy.

Đây có thể xem như là một việc tốt, nhưng cũng không phải là thứ mà y muốn.

129. Chương 129

Nhiếp Huyễn vẫn luôn cảm thấy, Ôn Tử Nhiên rất có linh khí, chỉ là linh khí kia và tài hoa đều bị tính tình nhất gan không nóng không lạnh che khuất, không phát sáng lên được.

Nếu hần thật sự xem mình là người đáng tin cậy, tuy rằng từ đây sẽ an tâm không lo lắng, nhưng chút linh khí kia cũng sẽ triệt để không còn, Nhiếp Huyễn thích thần tử nghe lời, lại không thích nghe lời như là rồi gở chờ người giết dây không hề có linh khí.

Đã là người, cũng phải có chút tư tâm mới càng khả ái, thỉnh thoảng còn sẽ có chút ngạc nhiên thích thú.

Y dịu dàng vỗ nhẹ lên lưng đối phương, mới qua mấy ngày mà Ôn Tử Nhiên đã tiêu tụy đi rất nhiều, xương sống xương vai đều trở nên rõ ràng rất nhiều, đầu ngón tay nhẹ nhàng đặt lên cột sống pháp phòng, nghĩ, đây là cột trụ cho toàn thân tinh khí, sao có thể để cho người khác đến thay thế được.

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ, nói: “Tử Nhiên mấy hôm nay làm rất tốt, đầu vào đấy, nhưng lại gầy đi không ít.”

Ôn Tử Nhiên ghen ngào, mềm nhẹ đáp: “Là thần nên làm.”

“Đã lâu chưa nghỉ ngơi phải không? Mất cũng thâm quầng.” Nhiếp Huyễn ôn tồn sửa sang lại vạt áo cho hần, nói: “Trẫm thấy mấy ngày nay ngươi cũng đã làm rất tốt, nghỉ ngơi một chút... Đến Noãn các ngủ đi, trẫm gọi người chuẩn bị nước ấm, tắm rửa một phen, ngủ một giấc.”

Ôn Tử Nhiên trừng mắt nhìn nhìn hoàng đế, một lát sau mới gật đầu nói: “Thần tuân chỉ, tạ bệ hạ ban ơn.”

Vào đến Noãn các, hoàng đế đã sai người chuẩn bị nước ấm từ trước, sau khi Ôn Tử Nhiên tắm rửa xong, nhanh chóng nặng nề chìm vào giấc ngủ trên long sàng xưa kia từng mấy lần điên loạn đảo phượng kia.

Hần đã mấy ngày không chớp mắt một lần, giờ này tâm trạng thả lỏng, uể oải đến mức không muốn nói, xung quanh đều là ngự hương nồng nàn, khiến hần vô cùng an tâm.

Ngủ một giấc đến tận giờ lên đèn.

Ôn Tử Nhiên là bị mùi cơm canh thức tỉnh, thân thể vẫn mệt mỗi buổi ngủ, trong bụng cơn đói kêu gào lại khiến hắn không thể tiếp tục chìm vào giấc nồng, lúc mở mắt nhìn thấy một phòng ánh đèn sáng rực vẫn cảm thấy hoảng hốt, nhìn kỹ lại, hoàng đế ngồi bên cạnh giường mi nhàn hàm tiếu, chăm chú nhìn mình.

Thấy hắn mở mắt ra, liền nói: “Tỉnh rồi? Ngủ lâu như vậy, chắc cũng đói bụng, nếu mệt quá thì ăn một chút trước đi rồi lại ngủ tiếp.”

Ôn Tử Nhiên lập tức đỏ mặt, hoàng đế ôn nhu thế này khiến cho y ảo giác như mình đang trong mộng, không hề có cảm giác chân thật, ngón tay dưới tấm chăn âm thầm nhéo nhéo đùi.

Dau.

Trong nháy mắt cảm thấy đầy lòng chua xót, hốc mắt cũng rưng rưng, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn nhắc tay ra dấu, thái giám liền bưng qua một chén cháo gà nấm hương, thơm ngào ngạt.

Nhiếp Huyễn nhận lấy, quay về nhìn Hộ bộ thượng thư của y, trêu chọc: “Tử Nhiên muốn tự mình ăn, hay là muốn trẫm đút?”

Ôn Tử Nhiên đỏ mặt, rũ mắt nói: “Thần tự mình làm là được rồi.”

Vươn tay đến nhận, hoàng đế thuận thế đặt bát cháo vào trong tay hắn, lúc hắn nhận lấy, còn cào cào vào trong lòng bàn tay hắn.

Ôn Tử Nhiên run tay, xem nữa làm đổ chén cháo gà nấm hương kia.

Nhiếp Huyễn ha ha cười, thò tay ôm eo hắn, kề sát vào bên tay hắn nói: “Mau ăn đi, để nguội thì không tốt đâu.”

Tựa như không hề nhìn thấy Hộ bộ thượng thư mặt đỏ đến cổ, sợ hãi đến không biết làm sao.

130. Chương 130

Ôn Tử Nhiên cúi đầu ăn cháo, vì vừa thẹn lại vừa quẫn bách, nên ăn rất nhanh, không cẩn thận, tọ thành âm thanh sùm sụp.

Nhiếp Huyễn nghe thấy bật cười, thú vị hỏi: “Ngon không?”

Ôn Tử Nhiên ngừng, nhẹ nhàng “ân” một tiếng.

Nhiếp Huyễn thấy trong bát đã trống, liền gọi nội thị đến mang đi, còn hỏi hắn: “Còn muốn ăn thêm không?”

Ôn Tử Nhiên lắc đầu.

Hắn đói bụng hồi lâu, lại ăn gấp gáp, đã no rồi.

Hoàng đế vừa cười vừa ghé sát lại, liếm lên khóe môi còn lấp lánh nước cháo của hắn, nếm nếm, nói: “Không tệ.”

Ngón tay Ôn Tử Nhiên buông bên người nắm chặt lại thả ra vài lần như vậy, cuối cùng mới cẩn thận dè dặt nâng lên, ôm qua eo hoàng đế.

Nhiếp Huyễn hơi hơi cúi xuống, chiếc lưỡi đang liếm trên khóe môi Ôn Tử Nhiên chui vào bên trong, nhẹ mút.

Ôn Tử Nhiên cũng dán sát lại, hôn hoàng đế, sau đó cúi đầu úp vào ngực hoàng đế, đôi tay vòng qua thắt lưng hoàng đế ôm càng thêm chặt.

Nhiếp Huyễn ý vị thâm trường cười một tiếng, hỏi: “Tử Nhiên?”

Hơi thở Ôn Tử Nhiên cách tầng tầng y phục phả vào trong lồng ngực y, thập phần hỗn độn.

Nhiếp Huyễn cũng ôm lấy Hộ bộ thượng thư của y, ghé vào bên đôi tai đỏ bừng, trêu chọc: “Đây là... yêu thương nhưng nhớ sao?”

Y cho rằng Ôn Tử Nhiên sẽ không trả lời, nhưng nam nhân trong lòng không chỉ thấp giọng “ân” một tiếng, còn sợ hãi hỏi: “Bệ hạ không... không tức giận thần sao?”

Nhiếp Huyễn không đáp lại, chỉ kéo hắn ra khỏi lòng mình, quan sát kỹ càng một lát, mới nói: “Là sợ trẫm tức giận, hay là thật sự muốn, hửm?”

Ôn Tử Nhiên hơi hơi sững sốt.

Nhiếp Huyễn nắm lấy cổ tay ép hắn ngừng đầu, thản nhiên nói: “Xem ra là vì sợ trẫm vẫn còn giận thôi. Tử Nhiên, trong lòng ngươi, trẫm tẻ như vậy?”

Ôn Tử Nhiên vội vàng lắc đầu, nói: “Không phải!”

Nhiếp Huyễn cao thâm bí hiểm nhìn hắn một lát, cho đến khi Ôn Tử Nhiên bắt đầu sợ hãi nghi hoặc, mới phá lên cười, ôm lấy hắn ngã vào giường, dùng chóp mũi cọ cọ lên má hắn, trêu đùa: “Vậy chính là... muốn?”

Ôn Tử Nhiên lại nhỏ giọng gọi một tiếng: “Bệ hạ...”

Mặt đỏ đến sắp bốc cháy, hai tay vẫn còn quàng bên hông hoàng đế như cũ, lực đạo nơi đầu ngón tay nặng nhẹ thay đổi mấy lần, đúng là đang do dự, hồi lâu mới nhắm mắt lại, tựa như đã lấy đủ dũng khí vậy, khẽ “ân” một tiếng.

Rõ ràng là xấu hổ lại cố ép bản thân phải thành thật thẳng thắn, khiến người có chút đau lòng, Nhiếp Huyễn vừa yêu vừa thương, nhớ tới sự quyết liệt của mình mấy ngày trước, bỗng nhiên cảm thấy không đành lòng.

Ôn khanh của y vừa nhát gan lại vừa mềm mại, thật sự có thể chịu nổi sự giày vò như vậy sao?

Nhưng nếu như không dày vò, thì mỹ ngọc ôn thuận như vậy sao có thể tạo thành danh khí truyền thế được chứ.

Trong lòng hoàng đế rối loạn, lại cúi xuống cắn một ngụm lên khóe môi Ôn Tử Nhiên, trêu chọc: “Khó xử như vậy? Không cần miễn cưỡng đâu.”

Thanh âm Ôn Tử Nhiên lí nhí đến gần như không thể nghe thấy, lại nói là: “Không miễn cưỡng.”

Nhiếp Huyễn cảm động, hôn hôn lên đôi môi hắn, thì thầm: “Ôn khanh thích trẫm sao?”

Hiển nhiên là Ôn Tử Nhiên không nghĩ tới hoàng đế sẽ hỏi vấn đề này, kinh ngạc giương mắt nhìn hoàng đế.

Hoàng đế cao lớn hơn hắn, cường tráng hơn hắn, đè trên người thật sự nặng, lại ngoài ý muốn nhận được ấm áp.

Sau đó hắn chậm rãi nhắm mắt lại, vừa thì thầm khẽ khàng nói một tiếng thích, vừa chủ động ngừng mặt, dùng môi chạm vào cánh môi hoàng đế.

Trong lòng Nhiếp Huyễn vui vẻ, dịu dàng nói: “Trẫm cũng thích Ôn khanh.”

Dứt lời lập tức ôm chặt lấy hắn, trao đổi một nụ hôn triền miên ướt át.

Y nghĩ, chính vì trẫm thích ngươi, cho nên trẫm mới muốn ngươi trở thành một người tốt hơn nữa.

131. Chương 131

Ôn Tử Nhiên thích được hoàng đế ôm.

Sự không tình nguyện khi bị uy bức lợi dụ lúc ban đầu không biết đã biến mất từ khi nào, hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn, cường tráng mạnh mẽ, bên môi thường mang ba phần tiếu ý, rất biết nói chuyện yêu đương, còn có khí phách hơn người, thủ đoạn trên giường càng phi thường xuất chúng.

Sau khi xong việc lại ôn nhu săn sóc khiến người mềm lòng.

Ôn Tử Nhiên tự thấy mình chỉ là một nam nhân vô cùng bình thường, không chỉ có thể tử, mà còn có thể thất, nhi nữ đích thứ tổng cộng có bốn người, không nhiều, nhưng cũng tuyệt không thể coi là ít được.

Những khi cùng với thể thiếp cũng chưa bao giờ có chuyện lực bất tòng tâm, hẳn tính tình ôn nhu, lại bởi vì những chuyện từng trải qua khi còn niên thiếu, cho nên cực không nhìn được đáng về khóc lóc ủy khuất của người khác, bao giờ cũng cực kỳ săn sóc chiều cố những cảm thụ và nhu cầu của thể thiếp, xong việc cũng sẽ một mình ôm lấy mọi việc thanh lý.

Hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh, lại bá đạo tùy hứng, lúc đã nổi hứng lên cũng chưa bao giờ quan tâm hẳn có nguyện ý hay không, tuy rằng không làm gì quá phận, những lúc thật sự không muốn mà đau khổ van xin thì y cũng thật sự dừng tay, còn thêm luôn luôn săn sóc không bao giờ để lại dấu vết ở những nơi dễ bị nhìn thấy, nhưng cũng thường xuyên ép buộc hẳn đến nỗi không còn sức lực nhấc ngón tay.

Cường thể như vậy, hoan ái sáng khoái lâm ly càng làm cho hẳn cảm thấy một cảm giác thư sướng khó nói, bị nắm giữ, được ôm, bị đâm xuyên qua, chỉ cần thuận theo động tác của đối phương mà chìm nổi trong tình dục, chính mình không cần hao tâm tổn sức dù chỉ một chút.

Huống chi sau khi xong việc hoàng đế lúc nào cũng ôn nhu săn sóc, những việc thanh lý cũng chưa bao giờ mượn tay người khác, lại thập phần cẩn thận, còn ôm hẳn ngủ cùng, có khi hẳn quá bận việc, cũng sẽ nghĩ đến hẳn chưa ăn uống gì, bắt ăn rồi mới bắt ngủ.

Hoàn toàn khác hẳn với sự bá đạo trên giường, lại càng khiến cho hẳn nảy sinh một loại ảo giác được trân trọng.

Mà, hoàng đế vừa mới chính miệng nói, thích hẳn.

Eo Ôn Tử Nhiên mềm nhũn.

Hoàng đế tinh tế hôn hẳn, mày mắt ôn nhu, trêu chọc: “Mới bao lâu chưa ôm người, mà đã mong nhớ như thế?”

Lại chợt có chút chần chừ: “Mấy hôm nay làm việc vất vả như vậy, mới vừa ngủ được một lát, thật sự chịu được không?”

Đêm nay, Ôn Tử Nhiên đỏ mặt hơi nhiều, cơ hồ sinh ra đề kháng, hiện giờ tinh thần trái lại có chút bình tĩnh, đầu ngón tay mềm mềm nhện nhàng vuốt ve qua lại trên eo lưng hoàng đế, nhỏ giọng nói: “Chẳng phải.. bộ hạ thích.. đáng về chịu không nổi của thần sao?”

Nhiếp Huyễn hô hấp căng thẳng, hơi thở rõ ràng bắt đầu có chút nặng nề, cười nói: “Nói cũng phải.”

Ngón tay mạnh mẽ mà thô ráp, trượt qua cổ áo dán lên làn da, chà xát lên đầu vú mẫn cảm, Ôn Tử Nhiên triệt để nhuyễn eo, cuộn tròn trong lòng hoàng đế, ngoan ngoãn hưởng thụ âu yếm.

Cái tát xấu chạm vào liền khóc dường như có chút cải thiện.

Nhiếp Huyễn nghĩ như vậy, ôm hẳn thuận thể lăn một vòng, trở người, mỉm cười nhìn nam nhân mờ mịt vô thức cuộc trong lòng mình.

Bàn tay thuận thể vỗ vỗ sau lưng hẳn, nói: “Hôm nay Tử Nhiên tự mình động đi, được không?”

Ôn Tử Nhiên đầu tiên là sửng sốt, sau khi hiểu ra, nét mặt già nua đỏ chín, chôn vào ngực hoàng đế, lí nhí: “Bộ hạ...”

Nhiếp Huyễn nhướn mày, bóp hông hẳn, hỏi: “Không muốn? Không muốn có thể nói thẳng.”

Đương nhiên Ôn Tử Nhiên không mấy tình nguyện, lại sợ chọc giận hoàng đế, nên không dám nói thật, chỉ ủy ủy khuất khuất liếc nhìn y, sống mũi chua xót từng trận.

132. Chương 132

Ôn Tử Nhiên càng không chịu chủ động, Nhiếp Huyễn càng muốn chính hắn tự động, nhìn dáng vẻ co rút rụt rẻ của hắn, chỉ cảm thấy cực đáng yêu.

Không biết tại sao lại đột nhiên nhớ đến chuyện Dung Hàm Chi “chủ động nhận phạt” trước khi đi, thiên nhiên vô duyên, đều có phong tình. (thiên nhiên vô duyên: trời đất chỗ cao chỗ sâu. đều có nét đẹp riêng cả.)

Rốt cuộc, y có làm cách nào cũng không làm được cái chuyện nhọc thủy ba ngàn lấy một bầu, ai y cũng không bỏ xuống được.

Ôn Tử Nhiên đương nhiên không biết hoàng đế đang suy nghĩ chuyện gì, siết chặt tráp bạc kia trong tay, siết rồi lại thả, vài lần như thế, rồi mắt không dám nhìn thẳng vào hoàng đế, thấp phần ủy khuất nói: “Bệ hạ...”

Nhiếp Huyễn ung dung thò tay nắm lấy cảm hắn bắt hắn phải ngừng đầu, mỉm cười, biết rõ mà vẫn hỏi: “Sao?”

Ôn Tử Nhiên chực khóc, lời muốn nói không ra được cửa miệng, bỗng dưng nhắm mắt lại, thoáng cúi đầu, ngón tay hoàng đế niết dưới cảm thả lỏng, liền bị hắn nhẹ nhàng ngậm vào trong miệng.

Đầu lưỡi ướt mềm sợ hãi quẩn lên, khe liếm qua mỗi một đường vân trên đầu ngón tay, nhu thuận ngoan ngoãn nói không nên lời.

Nhiếp Huyễn nhắm mắt đánh giá hắn, bỗng cười, đầu ngón tay đè lên đầu lưỡi nhẹ nhàng trượt, kích thích bên trong khoang miệng mẫn cảm, Ôn Tử Nhiên trầm trầm thở dốc, nước bọt phân bố quá độ tràn ra khỏi khóe miệng, dọc theo cảm, trượt xuống cổ.

Nhiếp Huyễn chậm rãi rút ra ngón tay bị liếm ướt đẫm, trêu đùa: “Đây là... không muốn tự mình làm?”

Ôn Tử Nhiên chín đỏ cả người, không muốn thừa thắng phủ nhận, đang tìm ngôn từ để từ chối, hoàng đế dùng đầu ngón tay ướt đẫm kia luồn vào trong vạt áo, cực kỳ có kỷ xảo mà đùa giỡn núp vú mẫn cảm.

Nhiếp Huyễn chặc lưỡi thở dài: “Haiz, vượt lửa qua sông muôn lần chết không từ cái gì, quả nhiên đều là gạt người, ngay cả lên giường cũng phải là trầm làm hết, thật sự là.”

Nước bọt trên ngón tay làm cho đầu vú có chút ướt lạnh, Ôn Tử Nhiên mím môi nhìn hoàng đế, một giọt nước mắt trào ra, rơi xuống.

Tay còn lại của Nhiếp Huyễn vòng qua lưng, ôm lấy hắn: “Được rồi được rồi, không đùa người nữa. Không muốn tự mình ngồi lên thì thôi, trầm nhận mệnh, có vất vả một chút cũng là việc nên làm.”

Nói xong lại rút tay ra khỏi vạt áo hắn, đè lên mu bàn tay đang niết tráp bạc của hắn, cười nói: “Vậy... ái khanh tự mình chuẩn bị một chút?”

Lập tức lấy tráp bạc kia ra khỏi lòng bàn tay hắn, mở nắp, hương hoa quế ngọt ngào lan tràn.

Ôn Tử Nhiên hơi giật mình, Nhiếp Huyễn chậm rãi vén vạt áo hắn lên, tay kia nắm lấy đầu ngón tay hắn, hướng dẫn hắn lấy một khối cao chi.

Ôn Tử Nhiên lập tức hiểu rõ, đầu ngón tay giựt lên, tựa hồ muốn rút về, nhưng đến cùng cũng không thật sự rút về, rồi mắt, dùng tay còn lại phối hợp với hoàng đế, tự vén lên y bào chính mình.

Đến khi cởi xong y phục, Nhiếp Huyễn liền cầm lấy đầu ngón tay mang theo cao chi của hắn, bắt đầu dò xét ra sau.

Tuy đã không biết có bao nhiêu lần cận kề da thịt với hoàng đế, đây lại là lần đầu tiên đụng vào hậu huyệt của chính mình, trong lúc khẩn trương, thân thể cũng không khỏi căng cứng, đầu ngón tay để ngay lối vào, không biết phải làm sao.

Cao chi trên đầu ngón tay tiếp xúc với nhiệt độ cơ thể, dần tan chảy, dính vào kẽ đùi thành một mảnh ướt đầm.

Chương 160

Nhiếp Huyễn thấy hần xấu hổ, ngón tay tựa như trấn an mà xoa nắn lên cánh mông căng tròn mềm mại của hần, cũng không hồi thúc, chỉ như cười như không mà nhìn.

Ôn Tử Nhiên quần bách cực kỳ, hoàng đế tuổi trẻ khí thịnh, trên giường lúc nào cũng luôn có trò mới, mỗi một lần đều chồng chất đa dạng khiến cho hần có chút chịu không thấu.

Nhiếp Huyễn dùng đầu ngón tay vuốt ve hõm eo của hần, ôn nhu hỏi: “Vẫn không chịu?”

Ôn Tử Nhiên giật giật môi, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Chân mày Nhiếp Huyễn giương lên, lại không tiếp tục làm khó hần, chỉ nắm lấy tay hần đặt lên khó hạ của mình, nói: “Vậy trước tiên sờ sờ cho trầm đi.”

Tiết khổ của Ôn Tử Nhiên đã bị kéo xuống đầu gối, áo vắt trên khuỷu tay, dạng chân ngồi trên đùi hoàng đế, giữa đùi mình thì lại ướt đầm một mảng, dâm loạn không thể tả.

Trên một bên tay vẫn còn dính đầy cao chi tan chảy, thấm ướt kẽ hở từng ngón tay, nghe hoàng đế nói vậy, chậm rãi cúi đầu, dùng tay sạch sẽ kia cẩn thận rút rở cỏi vật áo hoàng đế.

Ôn Tử Nhiên vốn là đang nghỉ ngơi, tóc dài buông xõa, tuy rằng không phải thác gấm đen bóng Arsirawa như Chu Hi, nhưng lúc tản ra đầy vai thể này cũng thật sự phù hợp với sự nhu thuận mềm mại của y, đem lại hiệu quả khác biệt. (chữ arsirawa là tác giả dùng, ừ phải mị làm bừa.) Nhiếp Huyễn vươn tay vuốt lên mái tóc hần, Ôn Tử Nhiên cúi đầu, để hoàng đế thuận tiện động tác.

Cẩn thận dè dặt lấy ra long căn, tuy rằng chưa bột phát, đã có thể thấy được thước tắc ngạo nhân kia, Ôn Tử Nhiên thập phần quen thuộc với nam căn hùng vĩ này, đổ mặt dùng bàn tay tràn đầy cao chi tan chảy kia nắm lên, lau hết cao chi lên trên tính khí của hoàng đế.

Bàn tay Nhiếp Huyễn đang vuốt tóc hơi ngừng lại, sung sướng thở dài.

Lòng bàn tay Ôn Tử Nhiên thật sự mềm, tóc cũng mềm, nghe nói sợi tóc cứng và lòng bàn tay cứng thường tượng trưng cho ý chí kiên định, tâm niệm bình tĩnh, tính cách mạnh mẽ, trái ngược với Ôn khanh của y, liền cảm thấy lời này cũng không hần là không có đạo lý.

Tóc của Dung Hàm Chi rõ ràng thô cứng rất nhiều, bàn tay cũng khỏe mạnh cứng rắn.

Tính khí được người nắm trong tay cẩn thận âu yếm, Nhiếp Huyễn thích ý nheo mắt, có chút thất thần nghĩ tới đã lâu chưa có tin tức từ Tây Nam, lần sau quân báo đến chỉ sợ lại là một lần mây phong.

Tấu chương của giám quân và ngự sử phái đi thực châu chắc cũng sẽ cùng đến.

Nghĩ lại liền cảm thấy thật sự có ý tứ.

Ôn Tử Nhiên không biết hoàng đế lại thất thần. Tính khí thô dài hùng vĩ được vuốt ve chậm rãi bột phát, bởi vì còn được bồi thêm một tầng cao chi, ánh lên dưới ánh nến, thoạt nhìn càng làm cho người ta thêm sợ hãi, Ôn Tử Nhiên nhìn chằm chằm hoa văn trên giường gấm, không dám nhìn đến thứ đang trong tay mình.

Cho dù đã từng làm nhiều lần, hần vẫn không có cách nào tưởng tượng chính bản thân mình từng vô số lần dùng thân thể dung nạp một vật đáng sợ như vậy.

Nhiếp Huyễn phục hồi tinh thần, cười cười bóp mông hần, hỏi: “Thích không?”

Thích cái gì thì không nói, thế nhưng trong tình huống này, rõ ràng là không cần nói cũng biết.

Ôn Tử Nhiên xấu hổ đến chín đỏ, cúi đầu không nói, mái tóc dài trượt qua vai, che mất một bên chân mày.

Dưới ánh nền, lại có một cảm giác ôn thuận như ngọc khác biệt.

Nhiếp Huyễn bỗng nhiên ôm eo hắn nhấc lên một chút, tính khí đã sôi sục bột phát để ngay dưới huyết khẩu ướt đầm trơn bóng chưa được khuếch trương kia.

Ôn Tử Nhiên giật mình sợ hãi, theo bản năng kêu lên: “Bệ hạ!”

Nhiếp Huyễn vờ như muốn chen tính khí cứng rắn vào trong, lại vô cùng ôn nhu dỗ dành: “Tử Nhiên, thả lỏng chút.”

Ôn Tử Nhiên nhất thời bị y dọa sợ tới nỗi rót nước mắt, vươn tay chống lên ngực hoàng đế, cứng rắn nói: “Không được!”

133. Chương 133

Ôn Tử Nhiên sợ nhất là đau, Nhiếp Huyễn trên giường vẫn luôn ôn nhu săn sóc, hắn cũng đã thành quen, chưa từng nghĩ tới hoàng đế sẽ lại muốn cư thế trực tiếp cầm vào.

Tuy rằng vừa rồi đã lấy một ít cao chi, nhưng đầu ngón tay còn chưa tiến vào trong mật động, khẳng định bên trong vẫn khô khốc cực kỳ, vốn dĩ đã là nơi không phải dùng để làm loại chuyện này, nếu còn không được bôi trơn, vài ngày không xuống được giường đã là nhẹ.

Vật cứng nóng bỏng để ngay tại cửa huyết, ái muội cọ cọ chỉ đợi xông vào công thành chiếm đất, Ôn Tử Nhiên vừa kinh vừa sợ, eo lưng căng thẳng, theo bản năng muốn trốn.

Nhiếp Huyễn sao có thể để cho hắn trốn, trên tay tăng thêm sức, lại lôi hắn trở về.

Ôn Tử Nhiên lắc lắc đầu, khóc lóc xin tha: “Đừng, đừng mà... Bệ hạ, xin bệ hạ tha ta...”

Nước mắt rơi xuống xoạch xoạch, rót lên trên lồng ngực hoàng đế, thấm ướt một mảng trên vạt áo chưa kịp cởi bỏ.

Nhiếp Huyễn như cười như không mà ôm lấy hắn, hạ thân vờ đỉnh đỉnh lên, Ôn Tử Nhiên lại khóc càng thêm lợi hại, nhỏ giọng xin tha.

Nhiếp Huyễn cười hỏi: “Sợ đau sao?”

Ôn Tử Nhiên khóc gật đầu.

Hoàng đế vẫn dùng một tay giữ chặt hắn không để hắn chạy, dịu giọng dỗ dành: “Thả lỏng một chút.”

Ôn Tử Nhiên khóc đến không kịp thở, nhưng việc đã đến nước này, nếu cứ tiếp tục gồng mình sẽ chỉ càng thêm đau hơn mà thôi, đành cố gắng ngượng ngùng thả lỏng thân thể, trong lòng lại vẫn cảm thấy khổ sở một cách khó hiểu, không hiểu vì sao hoàng đế nhất định phải làm như vậy đến cùng.

Tiến vào thân thể lại là hai ngón tay, còn mang theo một lượng lớn cao chi, từ từ cắm vào, đợi cao chi tan hết mới chậm rãi nhuần ần.

Ôn Tử Nhiên ngẩn người, gương đôi mắt đắm lệ mông lung nhìn hoàng đế.

Tay vốn đang giữ chặt lấy hắn của Nhiếp Huyễn bỗng thả lỏng, yêu thương xoa nắn thất lưng hắn, thấp giọng nói: “Trẫm sao đành...khiến cho người đau được chứ.”

Dịu dàng như nước.

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc lắng nghe, chớp mắt, nước mắt bên trong vành mắt trào ra, hắn lại chỉ cảm thấy lòng mình cũng mềm thành nước.

Không phải hoàng đế chưa từng nói lời yêu đương ôn tồn với hắn, nhưng chỉ có duy độc một câu này thật sự thâm tình nhất.

Lúc trước nói thích hấn, hiện giờ lại gần như là ôn nhu hứa hẹn sâu nặng như vậy, có thể nào không khiến cho hấn lòng như nổi trống.

Hấn vẫn luôn là người biết thân biết phận, ban đầu lúc bị hoàng đế muốn đã chưa từng cảm thấy vì mình dung sắc xuất chúng, chỉ dám cho rằng là nhất thời mới mẻ, khi phát hiện chuyện tình sự của hoàng đế và nhị tướng còn nhũ thậm rằng quả nhiên là vậy.

Nhưng hoàng đế lại chưa từng vì thế mà bỏ qua không đụng đến hấn, trái lại mỗi một lần lại càng thêm ôn nhu thâm tình.

Chính mình nhất thời hồ đồ gây ra sai lầm lớn, tuy rằng lúc ấy hoàng đế giận dữ không thể kiềm chế, nhưng sau đó vẫn chủ động lại đây quan tâm, không chỉ chu toàn cho hấn, mà còn càng thêm ôn nhu.

Cho đến đêm nay như vậy, hấn thật sự không có cách nào không cảm thấy...

Hoàng đế là thật sự thích hấn.

Phía sau, ngón tay cực kì có kỹ xảo mà kích thích vách ruột mềm mại, Ôn Tử Nhiên chậm rãi nhắm mắt, cúi xuống, chủ động ngậm lấy đôi môi hoàng đế.

Sau đó vươn đầu lưỡi ra, chậm rãi đưa vào giữa kẽ môi.

Nhiếp Huyễn hiếm khi cảm thấy giết mình thế này, Ôn Tử Nhiên quả thật thích được y hôn môi, nhưng trên giường sẽ không, cũng sẽ không chủ động quá mức, những lúc khát vọng được hoàng đế hôn, nhiều nhất cũng chỉ dám kề sát lại, dán cánh môi lên, lặng lẽ chờ đợi y ban cho một nụ hôn dịu dàng.

Chủ động nóng bỏng thế này, là lần đầu tiên.

Y hơi hơi hé môi nhận lấy nụ hôn này, từ từ rút ngón tay ra, thay bằng tính khí đặt ngay trước cửa huyết đã được khai thác đến ướt át mềm mại.

Ôn Tử Nhiên nhẹ nhàng đè eo xuống, muốn chủ động dùng thân thể đón nhận lấy y.

Nhiếp Huyễn nhẹ nhàng vỗ về hấn, dẫn bước cho hấn chậm rãi nhét chính mình vào bên trong, rốt cuộc cũng tiến vào trọn vẹn, song phương đều nhẹ nhàng thở ra, miệng lưỡi tương giao khiến cho khí tức đối phương càng thêm sâu sắc thấm đẫm.

Nhiếp Huyễn nheo mắt, đầu ngón tay lướt theo mái tóc dài của Ôn Tử Nhiên, trong lòng âm thầm tự nhủ thêm một lần.

Trầm sao đành lòng nữ làm đau người chứ?

Nhưng nếu không chịu giày vò, ngọc thô làm sao có thể trở thành liên thành chi bích đây.

134. Chương 134

Hành dinh Chinh Tây, Tham quân Lục sự Vương Triết thông bẩm được cho qua, bước vào giáo trường tạm thời của Dung Hàm Chi.

Dung Hàm Chi dẫn theo vài người đang tập bắn, vài cây cung quăng trên mặt đất, còn chưa kịp xưng tên, đã nghe thấy vị thứ tướng kia lạnh lùng nói: “Keo nói cung sợ nhất gặp mưa, năm nay trời mưa nhiều tới như vậy, mấy cây cung trong kho này đã sớm không còn dùng được nữa, vì sao không ai báo với ta?”

Vương Triết rụt rụt cổ, lặng lẽ đứng ngay ngắn, nhìn Dung Hàm Chi hung hăng mắng đám chủ quản kho quân nhu một trận, lúc này mới xoa xoa mũi, đánh bạo lên tiếng chào: “Dung tướng.”

Dung Hàm Chi đang chăm chú nhìn, cũng không biết đang nhìn thứ gì, nghe thấy hấn đến, thần sắc hơi hòa hoãn, nhưng vẫn đành mặt: “Lương thảo vẫn chưa tới sao?”

“Hộ bộ gửi văn thư đến, nói là đang điều vận.” Vương Triết cẩn thận dè chừng nói.

Dung Hàm Chi nhíu nhíu mày, lạnh giọng hỏi: “Ôn Thiện Chi thật sự là càng sống càng lùi, chút chuyện như vậy cũng làm không xong. Không biết cái gì gọi là quân tình như lửa sao?”

Vương Triết cúi đầu không dám trả lời, ai cũng biết Ôn Thượng thư và Dung tướng là thân gia, loại chuyện ông thông gia mắng ông thông gia như thế này, cấp dưới người ngoài như bọn họ không thể nghe được.

Chỉ dám cẩn thận đáp: “Hồi bẩm Dung tướng, hình như Hộ bộ đang xảy ra việc khác.”

“Còn chuyện gì còn gấp hơn cả quân tình?”

“Lũ xuân ở Kinh Hồ.”

Dung Hàm Chi giật mình, rốt cuộc cũng quay đầu nhìn qua, lúc này Vương Triết mới thấy hắn đang cầm một cây nỏ đã kéo tên trên tay, theo bản năng liền né né, tránh khỏi vị trí đầu mũi tên lạnh lẽo kia hướng đến.

Dung Hàm Chi phì cười, đưa nỏ cho người bên cạnh.

Chiếc nỏ bằng đồng rất nặng, người kia nhìn thấy Dung Hàm Chi cầm có vẻ nhẹ nhàng, liền tùy tay nhận lấy, xem chút đã té ngã.

Dung Hàm Chi chỉ nhìn vào mắt, lại quay về phía mấy vị chủ sự vừa bị mắng đến không nâng nổi đầu kia, nói: “Thấy không, mấy thứ này giờ đã nặng đến Trương Trường Sử cũng khó mà cầm nổi, cho dù có sức khỏe, địa hình Thục Trung nhiều núi như vậy, người muốn các tướng sĩ vác thứ này đi đánh giặc sao?”

Gương mặt già nua của Trương Trường Sử ửng hồng, cầm nỏ kia nhìn nhìn, nói: “Là hạ quan nhất thời không đề phòng, thực ra cũng vẫn ổn.”

Dung Hàm Chi thản nhiên nói: “Nỏ nặng như vậy, không biết khi giương lên còn phải dùng bao nhiêu sức lực. Qua hai ba lượt, chỉ sợ phế mất một binh.”

Nói xong hắn cũng thở dài, phát phát tay nói: “Bổn tướng sẽ viết tấu để Binh bộ nghĩ cách, các người đều lui xuống hết đi.”

Mấy vị chủ sự quân nhu kia tạ ơn xong liền chạy nhanh, đều muốn quay về lấy lại tinh thần.

Vị Dung tướng này không tính là lớn tuổi, khí thể ngược lại không hề nhỏ, lúc trước còn ở Thục Châu đã nghe nói Tri châu của Thục Châu cũng bị ép đến không nhắc nổi đầu, hiện giờ tiến quân đến tây nam này, mấy vị quan nhỏ bọn họ đây càng là chịu không nổi mà.

Tây Nam thật sự là có chút xa cách với Kinh sư, mấy vị quan nhỏ bọn họ một đời đều ở tại Tây Nam này, mí mắt cũng mỏng, Tri châu lão gia đã được xem là đại nhân vật rồi, không nghĩ tới đời này vậy mà còn phải chịu nghe sai bảo trước mặt thừa tướng.

Thục Trung không phải kinh thành, những lúc nhắc tới Dung tướng, trừ vị Tri châu không hòa hợp với hắn, quan viên dưới đây không ai dám nhắc tới cái thứ tự kia.

Vương Triết xem Dung Hàm Chi đuổi hết người đi, biết hắn đang đau đầu vì chuyện quân tình. Thục Trung mưa nhiều, bảo dưỡng cung nỏ không dễ, năm nay mưa nhiều nhất, ngay cả Kinh Hồ cũng gặp phải lũ xuân....

Đang nghĩ, đã nghe thấy Dung Hàm Chi gọi hắn: “Vừa rồi Vương tham quân nói cái gì, lũ xuân ở Kinh Hồ? Không phải Hoàng Hà mới có lũ xuân sao?”

Vương Triết vội trả lời: “Bẩm Dung tướng, Hộ bộ gửi văn thư đến, còn có thư tay của Ôn Thượng thư.”

Vừa nói vừa cầm lá thư đưa tới.

Tuy hắn là Tham quân lục sự của quân chinh tây, nhưng nói rõ ra thì gần như là phụ tá cho Dung Hàm Chi, nhận được văn thư như vậy, không dám chậm trễ, nhanh chóng đưa tới.

Dung Hàm Chi nhận lấy nhìn một lát mới gật gật đầu nói: “Chuyện có nguyên nhân, trái lại là ta không nên nói hắn không phải. Lát nữa tự ta viết thư trả lời.”

Vương Triết không lên tiếng, cũng không cáo lui.

Dung Hàm Chi liền hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

Vương Triết ngoan ngoãn nói: “Dung tướng, giám quân đến.”

135. Chương 135

Dung Hàm Chi nói: “Theo lịch trình cũng nên đến rồi, có điều hần quả thực là đi thật nhanh.”

Vương Triết cúi đầu nói: “Dung tướng, từ xưa đến nay giám quân bại hoại chiến sự nhiều không đếm hết, không thể không phòng.”

Dung Hàm Chi cười một tiếng, xoay người cầm lên một cây trường cung khác đặt trên mặt bàn.

Trương Trường Sử đứng bên cạnh cũng nói: “Đúng vậy, Dung tướng, ngài và Tri châu Thục Châu không hợp, e rằng vị kia cũng đã cáo trạng vào kinh, ngài trong triều đình không ít trở ngại, hôm nay lại phải giám quân đến, không thể không phòng.”

Cái gọi là không ít trở ngại, trên cơ bản chính là đang nói tới Chu Hi.

Dung Hàm Chi kéo cung, như cười như không, nói: “Nếu lo lắng, cũng phải xem xem giám quân là ai đã.”

Vương Triết và Trương Trường Sử đưa mắt nhìn nhau, nói: “Giám quân Lâm Cẩm Vinh là Giám sát ngự sử, theo lời đồn thì là ”không thông chiến sự“”

Khóe môi Dung Hàm Chi cong lên, nói: “Tuy rằng không thông chiến sự, nhưng người lại rất có ý.”

Khóe môi Vương Triết thoáng mím lại, thật không rõ ràng lắm “rất có ý” là thể loại đánh giá gì đây.

Trương Trường Sử cũng không biết đây là có ý gì, lại không dám hỏi, lén nhìn Vương Triết, thấy Vương tham quân cũng đầy mặt mờ mịt, liền không nói nữa.

Ban đầu khi Dung Hàm Chi nghe nói giám quân mới được phái đến là Giám sát ngự sử Lâm Cẩm Vinh cũng chỉ cảm thấy cái tên này nghe hơi quen quen, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra, đó chẳng phải chính là vị Ngự sử thiếu chút nữa đã lòi Trương Tông Lượng xuống ngựa hay sao?

Chỉ đơn giản là một bản tấu chương của hần, Trương Tông Lượng bị Đại Lý tự bắt oan, chịu nửa ngày cực khổ trong ngục, Chu Hi vì biện hộ cho tỷ phụ mà cường sấm Noãn các, phá vỡ chuyện tình sự của hần và hoàng đế, bị hoàng đế hung hăng khi dễ một chập.

Cho dù có phải hoàng đế bày mưu đặt kế để hần xuất đầu buộc tội Trương Tông Lượng hay không, tên của hần chỉ sợ cũng đã treo trong lòng Chu Hi rồi.

Trương Tông Lượng thì thế nào, dù sao cũng là tỷ phụ ruột thịt của Chu Hi, hôn sự này thậm chí còn là do Chu Hi làm chủ định ra mà không phải là trưởng bối của Chu gia, cho dù Trương Tông Lượng có rấp tâm hại người, chỉ cần hần vẫn còn là trượng phu của Chu Uyển, buộc tội Trương Tông Lượng chính là trực tiếp đánh lên mặt Chu Hi.

Loại người này cơ bản đã tuyệt đường thăng tiến trong thế gia, hoặc là toàn tâm toàn ý làm cô thân, hoặc là giống như chính mình vậy, cho dù lựa chọn thế nào, cũng sẽ không trăm phương nghìn kế gây phiền phức cho mình.

Vậy là đủ rồi.

Hơn nữa về góc độ nhân tuyển cũng là vô cùng thích hợp.

Lâm Cẩm Vinh đứng ra buộc tội Trương Tông Lượng, Trương Tông Lượng lại có quan hệ thông gia với Ôn Tử Nhiên, Ôn Tử Nhiên lại có quan hệ thông gia với mình, phái đến làm giám quân cho mình, thế nào cũng ổn.

Không sợ có người gây hần nói bậy.

Trong lòng Trương Trường Sử vẫn còn thấp thỏm, nghĩ nghĩ nói: “Dung tướng, vị Lâm ngự sử này là người của bệ hạ, nếu là đại diện cho bệ hạ tới, dù sao chúng ta cũng nên thận trọng khoản đãi chứ?”

Dung Hàm Chi tà tà liếc nhìn hắn, đôi mắt mảnh dài nhướn lên, còn mang theo ý cười, nói: “Yên tâm”

“Đây chính là bệ hạ thương ta đó.”

Vương Triết nghiền ngẫm những lời này một chút, mới nói: “Dung thưởng thánh quyền chi long, trên dưới toàn triều không ai bằng được.”

Dung Hàm Chi khoát tay, thản nhiên nói: “Không cần nịnh, những lời này, tám phần mười đều là suy đoán, nếu thật nhận long sủng, ta hiện tại cũng sẽ không ở đây.”

Vương Triết và Trương Trường Sử đồng thanh nói không dám.

Dung Hàm Chi cười cười, nói: “Nhưng mà nghĩ như vậy cũng không sao cả, dù sao, người của hoàng thượng ngự hạ đương nhiên đều có ân uy, bệ hạ là thánh minh thiên tử, cho dù có thưởng thức thần tử nào đó cũng sẽ không thiên vị. Nếu giám quân đến thì các người lập tức chiêu đãi, hắn muốn tra khoản nào điều nào, cứ mặc hắn là được.”

“Dung Hàm Chi ta, nhất cử nhất động, dưới trời đất này, không thẹn với lòng, không sợ hấn.”

136. Chương 136

Chu Hi xoa thái dương, ôn thanh tế khí nói với Chu Dục: “Hiện giờ người cũng nên học quan sát nội sự, đến lúc hoàng đế thật sự nghi kỵ vi huynh, vi huynh còn có thể đẩy người thưởng vị.”

Chu Dục muốn nói lại thôi, đứng lên rót một chén trà nóng đặt vào tay huynh trưởng.

Chu Hi nhận lấy, đang định uống một ngụm, liền nghe ấu đệ nhà mình cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tài cán kiến giải của huynh trưởng..., tiểu đệ đều không thể so được. Nếu huynh trưởng có thể hóa giải hiềm khích cùng bệ hạ, tự nhiên có thể an bình làm tể tướng một đời.”

Chu Hi là cỗ nào thấu hiểu lòng người, nghe vậy thì nâng mắt, cho dù trà đã bùng đến miệng, nghe nói như vậy cũng thật sự là uống không nổi, chậm rãi đặt chén trà lại lên trên bàn, nói từng câu từng chữ: “Thập lang, người thật sự cảm thấy, đều do vi huynh không đúng sao?”

Chu Dục vội vàng lắc đầu, gương mặt trầm ngâm nhìn sắc mặt huynh trưởng nhà mình, chầm chầm nói: “Nhân phẩm tài học cùng với khả năng kiến giải của huynh trưởng, tiểu đệ đều vạn phần bội phục. Nhưng bệ hạ, cũng xác thật là anh minh chỉ chủ khó có được, khi còn niên thiếu, có lẽ có chút hoang đường, nhưng hôm nay, hôm nay... Dù sao, Chu thị chúng ta cũng là thần tử của Đại Yến, là thần tử của Nhiếp thị, cho dù huynh trưởng có tài trí hơn người, thao lược kinh thế như thế nào, nếu có khúc mắc với hoàng đế, cho dù là đối với huynh trưởng hay là đối với Chu gia, đều không phải là chuyện tốt gì cả.”

Chu Hi vô thức siết chặt nắm tay, trên gương mặt toát ra vẻ áp lực muốn cười lại cười không nổi, Chu Dục chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của huynh trưởng, dè dặt hỏi: “Huynh trưởng...?”

Chu Hi thả lỏng nắm tay, ôn thanh nói: “Thập lang hôm nay, cũng có kiến giải của riêng mình. Cho dù là đối với người hay là mỗi thế gia, đây cũng là chuyện tốt.”

Chu Dục càng trở nên không dám nói tiếp, thấp giọng: “Tiểu đệ nhỏ tuổi kiến thức nông cạn...”

Chu Hi lắc lắc đầu, không nói thêm gì nữa, chỉ vào ghế dựa bảo hắn: “Ngồi đi, huynh đệ một nhà, ngồi xuống nói chuyện.”

Chu Dục cảm tạ, ngồi xuống, Chu Hi nhẹ nhàng gõ tay lên mặt bàn hai ba nhịp, không tiếp tục đề tài kia nữa, chỉ nói: “Chuyện Kinh Châu lần này, bệ hạ rõ ràng là không chuẩn bị vấn tội Ôn Thiện Chi, người thấy thế nào.”

Chu Dục nhìn hẩn một cái, thấy sắc mặt huynh trưởng nhà mình đã khôi phục thành vẻ bình tĩnh như nước thường ngày, nhân tiện nói: “Việc này vốn cũng không can hệ đến Ôn Thượng thư, xử trí Tri châu Kinh Châu là được, trong việc tài kí, Ôn Thượng thư là nhân vật số một, bệ hạ cũng vô cùng coi trọng hẩn, có lẽ lần này sẽ không xử trí hẩn.”

Lúc này Chu Hi mới thật sự nở nụ cười, bưng chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, hồi lâu mới nói: “Có muốn đánh cược hay không? Lúc trước vì huynh cò dẫn đo không đoán ra được tâm tư bệ hạ, hôm nay bình tĩnh lại, bệ hạ lần này, sẽ không bỏ qua cho hẩn.”

Chu Dục nghe vậy cả kinh.

Chu Hi vẫn cười đến chân thành, nhìn hẩn, hỏi: “Thập lang, cược không?”

Chu Dục kinh ngạc nhìn huynh trưởng nhà mình, nói: “Nhưng bệ hạ rõ ràng, rõ ràng là...”

“Bệ hạ tín trọng hẩn, cho nên bệ hạ nhất định sẽ xử trí hẩn.” Chu Hi khê cười một tiếng, nói: “Thập lang, vì huynh biết người thập phần sùng mộ thiên tử, nhưng nếu người thường xuyên ở bên cạnh thiên tử, cũng nên suy đoán một chút tâm tư của thiên tử mới phải.”

Chu Dục hơi hơi mím môi, nói: “Huynh trưởng nếu có thể đoán chuẩn tâm tư thiên tử như vậy, thậm chí có thể cân nhắc tâm tư bệ hạ, sao lại có thể cùng bệ hạ nháo thành tình huống thế này?”

Chu Hi lại nhấp ngụm trà, trầm mặc hồi lâu, mới cười lên, nói: “Bệ hạ... cũng rất tín trọng vì huynh.”

Chu Dục có chút không biết phải cảm thấy thế nào, nghĩ nghĩ, nói: “Bệ hạ muốn lập thái tử, lấy Dung tướng làm thầy của Đông cung, huynh trưởng cũng biết chứ?”

Chu Hi rũ mắt, thấp giọng cười một tiếng: “Đương nhiên là, biết.”

Chương 165

Đôi mắt đen của Chu Dục nhìn huynh trưởng nhà mình không chớp, nói: “Huynh trưởng và Dung tướng cũng không hòa thuận.”

Trái lại, Chu Hi không biết nhớ tới chuyện gì, khóe môi khê nhếch: “Cũng không tính là như vậy.”

Chu Dục vốn dĩ muốn nói nếu cứ tiếp tục như vậy, huynh trưởng nhà mình cho dù phò tá hai đời thiên tử, cũng làm sao có thể có kết cục tốt đẹp được, cố tình làm sao, chuyện huynh trưởng và thứ tướng Dung Hàm Chi không hòa thuận ai ai cũng đều biết, hẩn lại không nhận.

Có chút khổ sở mà nghĩ, không tính chỗ nào, rõ ràng đúng là như vậy mà.

Dường như hiểu rõ tâm tư ấu đệ, Chu Hi thần nhiên nói một câu: “Dung Quảng Xuyên là chính nhân, sẽ không thiên về thiện hay ác. Đợi hẩn về triều, người ngược lại có thể qua lại với hẩn.”

Vừa nói vừa sờ sờ mũi: “Tin thắng trận ở Tây Nam báo về liên tục, giám quân Lâm Cẩm Vinh trở mặt với thế gia, sẽ bám chân hẩn không bỏ, đến khi Dung Hàm Chi chiến thắng trở về, ai còn ngăn được thiên tử đề bạt hẩn, người hôm nay có thể xem như là cận thần của Thiên tử, hàn lâm thanh quý, có thể giao hảo với hẩn cũng không có gì là không tốt.”

Chu Dục không ngờ huynh trưởng lại nói ra những lời như vậy, nhúu mày, vô cùng chăm chú trả lời: “Cho dù có thế nào, tiểu đệ đầu tiên cũng là đệ đệ của huynh trưởng. Cho dù... cũng sẽ không cố ý đi kết giao với ngoại nhân.”

Nét cười của Chu Hi có chút giãn ra, khoát tay nói: “Kết giao với ngoại nhân thì sao? Dung gia sớm muộn gì cũng là thế gia huân quý, mười năm sau Dung Mẫn thành hôn với công chúa Sáu Ngọc, nếu Dung Hàm Chi lại trở thành Đông cung chi sư, nhà bọn họ sẽ trở thành ngoại thích hiển hách, có thể giao du với đệ tử Chu gia chúng ta.”

Chu Dục ngẩn người: “Hiển hách như thế, thiên tử sẽ không nghi kị sao?”

Chu Hi nâng tay chỉ chỉ lên trời: “Kim thượng thao lược đệ nhất, tự nhiên sẽ không ngại, còn thái tử, nhìn thấy Dung thị hiển hách như vậy, làm sao sẽ mặc kệ được? Đến cùng thì dòng dõi của Dung thị cũng nông

cạn, đột nhiên trở nên hiển quý, chịu không nổi sóng lớn... Huống chi còn có thể gia, sao có thể ngồi yên nhìn Dung thị lừng lẫy ngập trời?”

Chu Dục hiểu rõ ràng, gật đầu đồng tình.

Lại nghe thấy huynh trưởng nhà mình tiếp tục hỏi: “Vừa rồi thập lang muốn nói gì với ta?”

Chu Dục nhìn hẩn một cái, ngập ngừng nói: “Chút ý nông cạn mà thôi.”

Chu Hi bưng chén trà, nói: “Nói nghe một chút.”

Chu Dục chọn lựa từng câu chữ, nói: “Dung tướng.. về chuyện quản lý địa phương, lĩnh quân biên giới, đều có công trạng lớn, huynh trưởng... không bằng được. Nhưng về mặt quản lý chính sách quan trọng, văn danh tài khí, huynh trưởng tuyệt đối không thua bất cứ kẻ nào. Tiểu đệ cảm thấy... huynh trưởng... so với Dung tướng... càng thích hợp làm Đông cung chi sư hơn mới đúng!”

Chu Hi bỗng nhiên giương mắt, chăm chú nhìn chăm chăm ấu đệ nhà mình, cứ như không quen biết thanh niên tuấn tú trước mặt này vậy.

Chu Dục bị huynh trưởng nhìn đến hoảng hốt, nhỏ giọng gọi hẩn: “Huynh trưởng, sao vậy?”

Chu Hi chậm rãi đặt chén trà xuống, hỏi: “Lời này là do chính Thập lang người nghĩ, hay là có người chỉ người nói? Trả lời thật.”

“Đương nhiên là lời tâm huyết của tiểu đệ, không biết vì sao huynh trưởng lại hỏi như vậy?”

“Quả thật không phải có người đã nói với người như vậy sao?”

Chu Dục giật mình, hỏi ngược lại: “Huynh trưởng cảm thấy, ai sẽ nói như vậy với tiểu đệ?”

Chu Hi mím môi, vươn ra một bàn tay, đưa ra một ngón tay: “Trong những thế gia cũng giao hảo với Chu thị ta, không ít đệ tử sẽ nói với người lời như vậy.”

Dừng một chút, lại đưa lên thêm một ngón tay: “Đương kim thánh thượng, có lẽ cũng muốn người mang lời này đến nói cho vi huynh nghe.”

137. Chương 137

Chu Dục sững sốt một chút, lắc lắc đầu, nói: “Bệ hạ nói huynh trưởng là một nhân vật thông minh tuyệt đỉnh, tiểu đệ tâm phục khẩu phục.”

Trong lòng Chu Hi có chút không biết phải cảm thấy thế nào, trêu đùa: “Vi huynh là loại người thế nào, người không biết sao, phải để cho người ngoài nói cho người nghe.”

Chu Dục cười khỏ một chút: “Núi cao sông sâu, không dám vọng trông.”

Chu Hi khe khẽ thở dài, không nói thêm gì nữa, một lát sau mới hỏi: “Thập lang nếu đã nói với ta, có lẽ cho rằng đề nghị này cũng không tệ nhỉ? Bệ hạ đã nói với người thế nào?”

Chu Dục lắc lắc đầu: “Bệ hạ chưa từng nói rõ ràng với tiểu đệ. Tiểu đệ cho là, huynh trưởng làm tướng đã mười năm, quyền thế ngập trời, cũng gây vô số thù hằn. Lan Lăng Chu thị vốn là cây to hứng gió, huynh trưởng lại ở nơi đầu sóng ngọn gió chống đỡ gia tộc suốt mấy năm nay, cũng nên suy nghĩ cho bản thân một chút. Tuy rằng tiểu đệ bất tài, hôm nay cũng đã làm quan, huynh trưởng ngại gì không làm Đông cung chi sư đi, cũng có thể nghỉ ngơi. Hai năm nay thân thể của huynh trưởng... Tiểu đệ thật sự lo lắng.”

Chu Hi ầm ập trong lòng, mi mục cũng nhu hòa đi mấy phần, lại lắc đầu: “Thập lang có tấm lòng như vậy, vi huynh rất vui, chỉ là người vẫn chưa thông thể sự, rất nhiều toan tính còn chưa hiểu rõ, vì huynh... Chúc vụ Đông cung chi sư này, vi huynh làm không được.”

Chu Dục cũng không giận, gật gật đầu nói: “Suy tính của huynh trưởng bao giờ cũng tốt, nếu đã như vậy, tiểu đệ cũng sẽ không nói thêm gì nữa. Còn về bên phía thế gia, sẽ thật sự ngồi nhìn Dung tướng trở thành thái tử chi sư hay sao?”

Chu Hi cười cười, nói: “Vi huynh đã quen biết Dung Hàm Chi nhiều năm, tự nghĩ cũng có thể đoán được ba phần tâm tư của hắn, việc này ngươi cứ yên lặng xem xem, cho dù thánh minh thiên tử soi sáng vạn dặm, cũng không phải mọi chuyện đều có thể thuận lòng như ý.”

Chu Dục cân nhắc ý tứ trong lời nói huynh trưởng nhà mình, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ Dung tướng có tính toán khác hay sao? Người đọc sách làm quan, quả thật sẽ có kẻ không muốn làm Đông cung chi sư thật sao?”

Chu Hi chỉ lắc lắc đầu: “Tâm tư của Dung Quảng Xuyên không thể dùng lý thường để suy đoán. Sau này nếu có cơ hội cộng sự với hắn, ngươi đương nhiên sẽ biết.”

Dừng một chút, lại nâng tay xoa thái dương: “Thập lang hôm nay vừa từ trong cung về, có lẽ cũng đã mệt mỏi, về nghỉ ngơi đi.”

Chu Dục nhận thấy huynh trưởng có vẻ không khỏe, vô cùng quan tâm nói: “Huynh trưởng vẫn nên chăm sóc thân thể, tiểu đệ cáo lui trước.”

Chu Hi khẽ gật đầu, nhìn theo ấu đệ ra khỏi thư phòng.

Lúc này mới dùng sức nhu ấn mi tâm.

Hoàng đế chưa bao giờ bắn tên không, nếu đã để lộ tiếng gió với Thập lang, hơn phân nửa cũng là có ý như vậy.

Hắn cho rằng hoàng đế thật sự kiên định muốn để Dung Hàm Chi làm Đông cung chi sư, nhưng hoàng đế cũng không tất sẽ nguyện ý vùi dập thế gia hoàn toàn. Theo quan chế lập Đông cung chi sư, có Thái phó Thái sư Thái bảo, ba người cùng đảm nhiệm, hoàng đế cũng không tất sẽ keo kiệt cho mình một chức Thái phó hoặc Thái sư Thái bảo gì đó.

Nhưng tâm tư hoàng đế khó lường, lại vẫn luôn kiên kị quyền lực trong tay hắn, e rằng nếu thật sự nhận lấy vị trí Đông cung chi sư này, sợ là phải đáp ứng vài điều kiện gì đó mới có thể làm cho hoàng đế bằng lòng.

Ngón tay nhu ấn mi tâm vô thức hơi dùng sức một chút, Chu Hi tuy rằng đã định liệu hoàng đế sẽ xử trí Ôn Tử Nhiên, nhưng cụ thể như thế nào thì vẫn không có chút manh mối, thê huynh Trần Phong lại đã mấy lần đề cập muốn tìm mấy Ngự sử lấy việc này làm cớ để buộc tội Ôn Tử Nhiên, chỉ là bị hắn đè xuống, nên việc này mới không thành.

Não bộ co rút đau đớn càng lúc càng nghiêm trọng, Chu Hi mím môi nghĩ, quả thật cần phải gọi thái y đến xem mới được.

138. Chương 138

Nhiếp Huyễn ngồi sau ngự án, cúi đầu nhìn tấu chương trong tay, vẫn chưa ngẩng đầu lên, chỉ thản nhiên nói: “Ôn khanh đến rồi.”

Ôn Tử Nhiên hơi hơi hoảng hốt, lập tức hành lễ, thấy hoàng đế cho lui mọi người cũng chưa thể bình tĩnh lại được, vẫn tiếp tục nói về quân lương Tây Nam: “Kho Quan Trung đã điều vận đến Kinh Hồ, thần cũng đã nói rõ với bên phía Dung tướng. Dung tướng vẫn luôn thấu tình đạt lý, tất sẽ thông cảm. Hiện giờ quân lương Tây Nam cũng đã điều động thích đáng, mười ngày sau là đã có thể đến được tiền tuyến, không dây dưa lỡ việc quân tình.”

Nhiếp Huyễn gật gật đầu: “Quân lương Tây Nam và lũ xuân Kinh Hồ đều là việc gấp, vất vả cho Ôn khanh rồi.”

Ánh mắt vẫn không rời khỏi tấu chương trên tay.

Trong lòng Ôn Tử Nhiên đột nhiên bắt đầu cảm thấy có chút bất an, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Đều là bổn phận của thần, không dám nói vất vả.”

Nhiếp Huyễn gật gật đầu, khép bản tấu trong tay lại, ngẩng đầu lên, nói từng câu từng chữ: “Thông phán Kinh Châu đã báo lên toàn bộ tổn thất lần này.”

Kinh Hồ xảy ra việc lớn như vậy, cho dù Nhiếp Huyễn có bỏ qua cho Ôn Tử Nhiên, nhưng thê đệ của hắn, Tri châu Kinh Châu, Liễu Dương, tội chết khó tránh, đang cùng chịu tội với đám quan lại chủ sự ở Kinh Châu trong Đại Lý tự.

Hiện nay các sự vụ hàng ngày ở Kinh Châu đều do Thông phán tạm thay, như vậy, trong lúc nguy cấp, hoàng đế cũng chưa từng nghĩ muốn bổ nhiệm Tri châu mới.

Kinh Hồ màu mỡ, tuy rằng thường có lũ lụt, nhưng năm nào cũng khởi công xây dựng thủy lợi, ít có cỏ dại lan tràn, nếu như nhậm chức Tri châu Kinh Châu, chỉ cần không phạm phải tội lớn gì, sau khi hồi kinh hơn phân nửa là có thể thuận lợi bước vào lục bộ, tiền đồ vô lượng.

Hiện giờ vị trí Tri châu Kinh Châu không thể bỏ trống lâu, các thế gia đại tộc đều hăm he, thậm chí nghe nói Chu Hi cũng từng suy xét bảo ấu đệ đến Kinh Châu, chỉ là Chu Dục tuổi trẻ, tư lịch nông cạn, thật sự là không đảm nhiệm nổi, cho nên mới từ bỏ.

Trong đầu Ôn Tử Nhiên lóe qua rất nhiều ý niệm, lại chỉ dám cung kính ngồi yên, chờ hoàng đế lên tiếng.

Sau khi Lại bộ Thượng thư Tần Hiên được hoàng đế đề bạt không bao lâu đã quy thuận thế gia, khiến hoàng đế mất hết mặt mũi, vẫn luôn không tiếp tục trọng dụng, Ôn Tử Nhiên suy đoán chẳng lẽ hoàng đế đang muốn bàn việc nhân tuyển cho chức vụ Tri châu Kinh Châu với mình sao?

Suy nghĩ còn chưa chuyển biến, hoàng đế đã nâng tay cầm lấy tấu chương ném xuống bên chân hắn.

“Tự mình đọc đi, nhìn xem đây đều là tội nghiệt của ai.”

Ôn Tử Nhiên lập tức giật mình.

Bản tấu kia yên vị bên chân, đang nằm mở ra, chưa kịp khom lưng xuống nhặt, đã có thể đọc được từng dòng chữ bên trên báo tử thương.

Có chết do hồng thủy, có chết do dịch bệnh, nhưng càng nhiều là do châu phủ không có lương thực cứu tế, tươi sống đói chết.

Nếu trước kia Ôn Tử Nhiên không vì thê đệ mà giấu nhẹm việc này, làm sao sẽ có nhiều dân chúng đói rét đến chết sao khi gặp nạn như vậy? Tất cả chủ quan Kinh Châu đều là bụng làm dạ chịu, nhưng đây cũng là tội nghiệt của Ôn Tử Nhiên hắn.

Ôn Tử Nhiên ngưng một lát mới chậm chạp cúi xuống, khom lưng nhặt lấy bản tấu kia, đầu ngón tay hơi run rẩy, trong đầu cũng là một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải ứng đối thế nào đây.

Phải ứng đối thế nào với hậu quả thảm thống như vậy, phải ứng đối thế nào... với một hoàng đế xa lạ như vậy...

Nhiếp Huyễn thở dài, nói: “Việc đã đến nước này, cái sai của người, người cũng đã biết rồi. Ôn khanh nghe chỉ, chiếu thư Trẫm đã nghĩ xong. Hộ bộ Thượng thư Ôn Tử Nhiên, giám sát không chu toàn, lơ là nhiệm vụ. Khiến cho dân chúng sinh sống ở Kinh Châu, lưu ly cơ cực, giao trách nhiệm cho Ôn Tử Nhiên đến Kinh Châu làm Tri Châu, khởi hành ngay hôm nay, khâm thủ.”

Lạch cạch một tiếng, là bản tấu chương mà Ôn Tử Nhiên vừa mới nhặt lên kia lại rớt xuống đất.

Ôn Tử Nhiên không nhặt lên nữa, không dám tin mà ngẩng đầu nhìn hoàng đế, đôi môi run rẩy, nhưng một chữ cũng không ra nổi miệng.

Nhiếp Huyễn cũng không ngoài dự liệu, lại thở dài, nói: “Tội nghiệt của chính ngươi, phải do chính ngươi thu xếp.”

139. Chương 139

Ôn Tử Nhiên nhìn hoàng đế một lát, khiếp sợ, khổ sở, thậm chí phần nộ, từng thứ hiện lên lại bị áp chế, cuối cùng chỉ cuối đầu, không nói một lời.

Nhiếp Huyễn lẳng lặng nhìn bả vai hần hơi hơi phát run cùng với cố gắng nhặt lại bản tấu chương kia, nhưng vì run rẩy mà vài ba lần ngón tay không cầm lên nổi.

Lại chưa tiếp chỉ.

Hoàng đế hơi hơi mím môi, chậm rãi nói: “Trầm cần, là một người tài kinh thế có năng lực có trách nhiệm có thể trọng dụng được.”

Một câu này, nếu là do Hoàng đế nói với Tân khoa Trạng nguyên, thì là bao hàm vô hạn mong đợi, có ý muốn trọng dụng.

Y biết Ôn Tử Nhiên vẫn luôn thông minh thức thời khéo đưa đẩy, sẽ hiểu.

Ôn Tử Nhiên chẳng những không đáp lời, cuối cùng, lại chỉ khẽ cười một tiếng.

Nhiếp Huyễn bị hần cười đến sững sốt, Ôn Tử Nhiên thật sự là nhặt không lên nổi bản tấu chương kia, liền đơn giản không nhặt nữa, lão đảo lui về sau hai bước, chậm chậm ngẩng lên, nói: “Thứ thần cả gan, an bài này của bệ hạ... là được định ra từ lúc nào?”

Nhiếp Huyễn theo bản năng nhún nhún mày, Ôn Tử Nhiên gian nan đứng thẳng dậy, đôi mắt tràn ngập buồn bã, lại không rơi lệ như trong dự kiến của Nhiếp Huyễn, chỉ mím cười tự giễu, nói: “Sợ là đã định ra từ rất lâu rồi, có phải thế không?”

Nhiếp Huyễn chưa từng nghĩ tới Ôn Tử Nhiên sẽ lại phản ứng như thế này, chần chờ trong một giây lát, đã nhanh chóng lấy lại uy nghi đế vương, trầm giọng trách mắng: “Ôn khanh chống đối.”

Ôn Tử Nhiên nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của hoàng đế, theo bản năng hơi hơi mím môi, cúi thấp đầu.

Liền nhìn thấy giấy trắng mực đen rành rành trên bản tấu chương nằm bên chân, trước mắt tựa như xác chết đối đầy thành Kinh Châu, trong tai lại là âm thanh mềm mại ôn tồn khiến người mặt đỏ tai hồng trên giường đêm nào.

Ngũ tạng như đốt.

Hần vẫn luôn nhát gan, thơ ấu bị đích mẫu cùng huynh đệ con cả giày vò quen, biết phải cúi đầu chịu thua, mới chịu một chút ủy khuất, một chút đau đớn, sẽ không nhận được mà rơi lệ.

Lại là lần đầu tiên trong đời, ngay cả nước mắt cũng không chảy nổi.

Nhát gan đến mức không dám nhìn thẳng vào long nhan uy nghiêm giận dữ, lại hiếm khi quật cường không muốn thua, vì thế liền đứng tại chỗ, tiến lùi đều không xong.

Ngữ khí Nhiếp Huyễn càng thêm lạnh lùng: “Ôn khanh, lĩnh chỉ tạ ơn.”

Ôn Tử Nhiên càng trở nên muốn cười, lại thật sự cười không nổi.

Hoàng đế ban ân điển, tín trọng cho thần tử, thậm chí không tuyên bố trước mọi người rằng hần cần phải bị xử trí, đây đúng thật là một việc đáng mừng.

Nhưng hần cho rằng, hần và người tên Nhiếp Huyễn này, không chỉ là quân thần mà thôi.

Hắn làm sao cũng không thể nào thừa nhận, sau đủ loại ôn tồn tình cảm, đối phương lại bày ra dáng vẻ một quân vương đang giải quyết việc công với thần tử.

Một khi đã như vậy, thì những lời ôn tồn tình cảm kia để mà làm gì? Nếu cuối cùng vẫn muốn dùng bộ dáng uy nghiêm của quân vương một nước, vậy từ đầu đến cuối hãy đều là quân vương uy nghiêm đi, cho dù muốn làm chuyện gì, Ôn Tử Nhiên hẳn chẳng qua cũng chỉ là một thần tử, còn có thể từ chối sao?

Chỉ là vẫn không cam lòng.

Ôn Tử Nhiên ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: “Nếu... nếu thần không tiếp chỉ thì sao?”

Nhiếp Huyễn đầu tiên là ngẩng ra, liền tức giận nhíu mày.

Y làm vua hai đời, vẫn luôn cường thế, cho dù là thần tử kiệt ngạo như Chu Hi, cũng tuyên không để uy nghiêm Thiên tử bị mạo phạm, ôn hòa đối xử với Ôn Tử Nhiên, chẳng qua cũng chỉ vì Ôn khanh của y tính tình luôn mềm mại nhu thuận, không muốn làm hỏng hòa khí, nào ngờ lại nghe được lời nói không biết tốt xấu như vậy.

Hoàng đế nheo mắt, ngữ khí lạnh lạnh: “Là do Trẫm vẫn luôn ôn hòa, chiều hư người rồi hay sao? Học ở đâu thói thị sủng sinh kiêu!”

Ôn Tử Nhiên nhìn hoàng đế đột nhiên trở nên giận dữ, chớp mắt.

Một giọt nước mắt tràn khỏi bờ mi, rơi xuống, hắn lại cười, cúi đầu, vạn phần kính cẩn tuân mệnh: “Không. Thần Ôn Tử Nhiên....lĩnh chỉ tạ ơn.”

140. Chương 140

Móng tay được tu bổ mượt mà xinh đẹp trên đầu ngón tay trắng nõn của Nhiếp Kỳ nhẹ nhàng vói vào bên trong kẽ nứt trên vỏ hạt thông, hơi dùng sức, rắc, nhân trắng bên trong rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Đầu lưỡi đỏ tươi nhẹ nhàng vươn vào lòng bàn tay cuộn lấy, sau đó, hai mắt liền nheo lại thích ý, mị mị.

Nhiếp Huyễn cứ như vậy ngồi ở bên kia nhìn tiểu hoàng thúc dựa nghiêng vào tháp ăn hạt thông.

Rắc, rắc, rắc.

Nhiếp Huyễn nâng tay bóp trán, trong một chớp mắt có chút mê mang, cơ hồ sắp cho rằng mình quả thật bỏ bê chính vụ lẫn đến Thành vương phủ quả thật chỉ để nhìn tiểu hoàng thúc nhà mình ăn hạt thông.

Nhịn không được có chút đắn đo nghĩ: hạt thông thật sự ăn ngon tới vậy sao?

Nhiếp Kỳ ăn xong hạt thông trong tay, rốt cuộc cũng chịu giương mắt thoáng nhìn hoàng đế, hỏi: “Không biết bệ hạ hạ giá, có chuyện gì quan trọng không?”

Nhiếp Huyễn có chút bức bối, người cũng biết hỏi chuyện sao, Trẫm đã ngồi đây nhìn người ăn hạt thông hết cả nén nhang rồi.

Nhiếp Kỳ trừng mắt nhìn, nói: “Hay là hoàng đế diệt nhi nhớ ta, cho nên đặc biệt đến thăm?”

Nhiếp Huyễn cảm thấy tiểu hoàng thúc nhà mình từ sau khi ngộ đạo hình như có hơi hoạt bát quá mức, càng cảm thấy ghen, muốn mở miệng, lại không biết nên nói như thế nào.

Nhiếp Kỳ thoáng ngồi thẳng lên, tiếp tục nhặt mấy hạt thông trên bàn, như cười như không mà hỏi: “Muốn ăn không?”

Nhiếp Huyễn hơi đen mặt, chịu thua mà nhận lấy hạt thông từ trong tay hắn, cẩn lấy nhìn chăm chú, nói: “Ôn khanh nhận trách nhiệm của Hộ bộ phải đến Kinh Châu ngay, khoảng năm ngày sau khởi hành.”

Nhiếp Kỳ tỏ vẻ thụ sủng nhược kinh: “Bệ hạ muốn tham tướng nhân tuyển kế nhiệm Hộ bộ thượng thư với bốn vương sao?”

Nhiếp Huyền hơi mím môi, liền nghe thấy Nhiếp Kỳ nói: “Ta còn cho rằng bệ hạ muốn bỏ không vị trí này, để cho Thị lang tạm thời quản mọi việc chứ.”

Nhiếp Huyền có chút kinh ngạc, gật gật đầu: “Trẫm đúng là có nghĩ như vậy.”

Dừng một chút, lại nói: “Lần này Kinh Hồ gặp chuyện không may, Ôn khanh không thoát khỏi can hệ, thế gia có mấy người coi trọng vị trí Hộ bộ thượng thư, hôm nay Ôn khanh phải xuất kinh, nếu trẫm không lấp vị trí này, những người đó sẽ tự quay mũi đao vào nội bộ.”

Nhiếp Kỳ chắc lưỡi cảm thán một chút, bình luận: “Chu Hi cũng thật không sống thoải mái gì.”

Nhiếp Huyền liếc xéo hắn, nói: “Trẫm mới sống không dễ đây này.”

Nhiếp Kỳ chỉ cười.

Nhiếp Huyền nắm chặt hạt thông trong tay, muốn nói lại thôi mấy lần, cúi đầu bóc vỏ hạt thông, bóc ra nhân bên trong trắng nõn quăng vào miệng.

Nhiếp Kỳ lắc lắc đầu, cười, tiếp tục bóc hạt thông của mình.

Rắc, rắc, rắc.

Nhiếp Huyền ăn hạt thông xong, nói: “Ôn khanh khoảng năm ngày sau sẽ xuất kinh. Gánh tội phải xuất ngoại, trong kinh lại có nhiều người như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vị trí thượng thư như vậy, chắc cũng sẽ không có mấy ai đi tiến hấn. Trẫm càng không thể đi. Cho nên Trẫm nghĩ... hoàng thúc có thể... thay trẫm đến tiến hấn không?”

Ngừng một lát, thấy bộ dáng nghiêng đầu như cười như không của Nhiếp Kỳ, đành nhận thua, nói tiếp: “Cũng thay mặt trẫm... nói với hấn vài câu.”

Nhiếp Kỳ nga một tiếng, cúi đầu bóc vỏ hạt thông, rắc, rắc, rắc.

Một lát sau mới nói: “Chuyện người có một chân với Ôn Tử Nhiên, người khác không biết, nhưng ta biết. Hiện giờ coi như người chọc người giận, muốn tiểu hoàng thúc ta đi dỗ cho người sao?”

Nhiếp Huyền hiếm khi cảm thấy xấu hổ, thế nhưng suy nghĩ một lát, lại cảm thấy hình như cũng không có gì khác để biện minh, chỉ có thể cười khổ gật đầu, nói: “Cứ xem là vậy đi.”

Nhiếp Kỳ ngẩng đầu nhìn y, đôi mắt đào hoa sáng rõ trong suốt, vẫn mang vẻ như cười như không: “Hai ta cũng có một chân. Bệ hạ lại yêu cầu bốn vương làm việc này, đến cùng là ỷ vào ta thích người hay là ỷ vào ta không thích người đây?”

Nhiếp Huyền có chút ngượng ngùng, chủ động lại gần ôm eo Nhiếp Kỳ: “Không phải như vậy... chỉ là do tiểu hoàng thúc làm việc, bao giờ cũng khiến Trẫm an tâm, bảo ai khác đi, cũng không thích hợp, có đúng không?”

Chương 170

Nhiếp Kỳ đánh tay y, tiếp tục tách hết vỏ hạt thông, mới nhanh nhẹn lau tay.

Nhiếp Huyền thở dài, nói: “Thật ra cũng không phải là chọc giận người khác cần dỗ dành gì đó cả.”

Nhiếp Kỳ liếc xéo y.

Hoàng đế vẫn luôn anh minh thần võ, trên gương mặt cao thâm khó lường hiếm khi lại có vẻ hoang mang như thế: “Trẫm... thật sự có chút không rõ.”

Từ sau khi thoát bệnh mà thoát thai hoá cốt, Nhiếp Huyền vẫn luôn thấu đáo thông suốt, tín niệm thật sự kiên định, hiếm khi mang dáng vẻ hoang mang chần chờ, vậy mà lại có chút đáng yêu.

Nhiếp Kỳ nhìn không được cong cong khóe môi, có chút muốn xoa đầu hoàng đế, lờ ra khỏi miệng, lại là: “Bệ hạ quả thật muốn bốn vương tham chính hay sao?”

Nhiếp Huyền khoát tay, vô cùng tự tin nói: “Nếu là chính sự, trái lại không đến mức không rõ thế này.”

Nhiếp Kỳ bật cười, nói: “Vây là chuyện gì, có thể khiến cho hoàng đế bệ hạ anh minh thần võ không gì làm không được của chúng ta nghĩ không thông?”

Nhiếp Huyền trầm ngâm hồi lâu, mới nói: “Ôn khanh... oán giận trẫm.”

Nhiếp Kỳ khoát tay: “Một Hộ bộ thượng thư tốt tính như thế, cũng phải lưu lạc đến nỗi rời đi Kinh Châu.”

Nhiếp Huyền lắc lắc đầu: “Là do Ôn khanh làm sai.”

Dừng một chút, lại nói: “Trẫm không rõ, chính Ôn khanh cũng biết mình làm sai – nếu không trẫm cũng sẽ không khoan thứ cho hắn như vậy – sao lại còn oán hận? Vốn là phải chịu phạt. Không phải là cảm thấy trẫm có tình ý với hắn, nên ôm lòng mong chờ những chuyện không nên có đấy chứ?”

Nhiếp Kỳ vẫn luôn không tham dự việc triều chính. Chuyện lần này, hắn chỉ biết là bên Kinh Châu báo về thiếu hụt, mà Tri châu Kinh Châu bên kia là bên ngoại của Ôn Tử Nhiên lại làm sai, liên lụy đến hắn, mà thân là Hộ bộ thượng thư, không giám sát tốt, cũng chỉ có thể khiển trách sơ mà thôi. Nhưng theo ý của Hoàng đế hôm nay, Ôn Tử Nhiên có thể không phải chỉ dính líu một chút như vậy.

Nhưng mấy việc này đều là việc triều chính, hắn không nên xen vào, thứ nhất là không muốn mặt nhọc, thứ hai là thật lòng để ý, sợ rằng hoàng đế cũng không muốn hắn xen vào mấy việc này.

Nên chỉ cười nói: “Vây không biết bệ hạ muốn bốn vương thay người nói gì với Ôn khanh?”

Nhiếp Huyền chần chờ một lát, lắc lắc đầu, nói: “Trẫm vốn đã nghĩ hết rồi, hiện giờ nói đến đây, lại cảm thấy chưa được.”

Nhiếp Huyền nghĩ nghĩ, nói: “Ôn khanh tính cách nhất gan, không quen gánh vác trách nhiệm, lần này bảo hắn đến Kinh Châu thu dọn hậu quả, rất có thể tôi luyện tính tình cho hắn. Còn nữa, hắn đã xem trẫm như người để dựa dẫm, đường đường là nam nhi bảy thước, là trọng thần trong triều, há có thể như vậy? Tiểu hoàng thúc cảm thấy, trẫm làm vậy là sai sao?”

Nhiếp Kỳ mỉm cười gật đầu: “Không thể thỏa đáng hơn.”

Nhiếp Huyền hơi mím môi, có chút khó hiểu mà nói: “Trẫm nếu đã suy tính, đã xử trí, về sau cũng là có tâm muốn trọng dụng hắn, đương nhiên sẽ muốn trấn an hắn, nếu không, hắn thân mình xương cốt hỏng mất, trẫm biết tìm lại ở đâu một Hộ bộ thượng thư tốt như thế, chẳng lẽ trẫm sai sao?”

Nhiếp Kỳ ừ một tiếng, gật gật đầu: “Cũng không có gì sai.”

Nhiếp Huyền thấy hắn tán đồng, tiếp tục nói: “Giữa lúc ôn tồn lưu luyến, có thân thiết một chút, cũng là chuyện thường tình, đúng không?”

Nhiếp Kỳ đang sắp gật đầu, nghe như thế, ngăn ra.

Đánh giá hoàng đế nhị phong lưu anh tuấn của hắn từ trên xuống dưới hết một lần, mới nói: “Cho nên sau khi người ôn tồn trấn an, rồi đem người ăn sạch sẽ, quay đầu liền giáng tội cho hắn, đuổi hắn rời kinh?”

Nhiếp Huyền nghĩ nghĩ, cảm thấy đại khái đúng là như vậy, gật gù nói: “Đại khái.”

Nhiếp Kỳ ngả ngửa ra sau, cười đến không ngừng lại được.

Nhiếp Huyền không biết hắn cười chuyện gì, chỉ suy tư, đợi Nhiếp Kỳ cười đủ, gian nan ngồi dậy, nói: “Khó trách người tốt tính như nước ấm mà cũng bị người chọc tức.”

Hoang mang trong mắt Nhiếp Huyền càng thêm sâu rõ, nói: “Tiểu hoàng thúc không phải cũng nói, trẫm không sai gì hết hay sao? Trẫm thật sự không nghĩ ra, oán hận của Ôn khanh là từ đâu mà có.”

141. Chương 141

Nhiếp Kỳ có chút không nhin cười nổi, lại cảm thấy trong lòng không biết là tư vị gì.

Bản thân hắn cũng xuất thân cao quý đệ nhất, đại khái có thể hiểu rõ cái suy nghĩ đúng lý hợp tình đương nhiên này của Nhiếp Huyền là từ đâu mà ra. Cẩn thận nghĩ lại, sau khi tính tình Nhiếp Huyền đại biến, tuy rằng thủ đoạn sử xử hay là tâm tư sâu kín đều đạt đến một loại trình độ khiến người sợ hãi, phần tính tình bá đạo tự cho là đúng kia cũng dâng cao đến cực hạn.

Nhiếp Kỳ tự mình cũng từng ném trái đau khổ, chỉ là khúc mắc rất sâu, nhất thời mờ mịt. Còn đám thần tử trên triều e ngại thân phận chí cao vô thượng của hoàng đế cùng với tài trí thủ đoạn xuất chúng của y, cho nên cũng chưa từng bức được hoàng đế đến tình cảnh biết chừng mực khi qua lại với người khác.

Hoàng đế quá thông minh, rất anh minh thần võ, lại vô cùng thông suốt tâm tư quần thần, thế cho nên mọi người đều xem nhẹ, diệt nòi này của hắn thật ra cũng không phải là một người biết cách biểu lộ tình cảm, cũng không biết phải làm sao mới thỏa đáng.

Năm xưa luyện mộ hắn, lại do dự không dám mở miệng, bị lạnh nhạt, liền đổi, vùi trong hậu cung hồ nháo; Sau khi bệnh nặng có thể là đã nghĩ thông suốt, nên mới trở nên thủ đoạn kịch liệt, một chút cũng không thêm để ý xem người khác có bằng lòng hay không.

Ý cười của Thành vương điện hạ thu liễm thành một nụ cười sâu sắc, lời ra khỏi miệng lại không phải là trả lời câu hỏi vừa rồi: “Bệ hạ hoàn toàn không làm sai gì cả, chỉ là bốn vương vẫn chưa nhận lời đưa tiễn Ôn Thượng thư thay cho bệ hạ.”

Nhiếp Huyền giật mình, vốn muốn hỏi hắn vì sao lại bật cười, nhưng cuối cùng vẫn là không hỏi, cho dù như thế nào, bao giờ cũng là bản thân mình có lẽ đã sai ở chỗ nào đó.

Người đã làm vua hai đời có chút khó hiểu, thần tử phạm tội lớn như vậy, thân là quân vương, y không chỉ khoan thứ, thậm chí còn không để việc này ảnh hưởng đến tư tình giữa hai người bọn họ, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Cũng do y hôm nay mềm lòng, chứ nếu là kiếp trước, chỉ sợ sẽ thật sự tức giận trách cứ.

Suy nghĩ nát óc vẫn không hiểu được, có chút buồn rầu mà nói: “Việc này thật sự không tiện gian cho triều thần, cung nhân nội thị bên cạnh trầm lại càng không thể. Tử Nhiên cũng tựa như là viên ngọc thô chưa được mài giũa, nếu được rèn luyện tốt, có thể thành lợi khí cho xã tắc. Trầm nghĩ tới nghĩ lui, thấy cũng không nên để hắn cứ giận dữ vô cơ như vậy, trở thành mối hiềm khích giữa quân thần.”

Nhiếp Kỳ vỗ vỗ tay: “Đúng thật là để vi hoàng chi đạo, lão thành mưu quốc chi ngôn.”

Cố tình đây mới chính là cốt lõi vấn đề.

Mà hoàng đế không hề phát hiện.

Nhiếp Kỳ cong khoe môi, càng thêm muốn thò tay xoa xoa đầu y, cho dù có tính minh lợi hại không biết xấu hổ, hùng tư anh phát, lưu manh thối như thế nào đi nữa, đến cùng cũng vẫn chỉ là một thanh niên mới qua hai mươi mà thôi.

Nhiếp Huyền thấy hắn thần sắc phức tạp, lại hiểu sai ý, nhẹ giọng ôn tồn nói: “Trầm và Tử Nhiên có tư tình, mang việc của hắn đến nhờ vả tiểu hoàng thúc, trầm cũng biết là không hay lắm...Nhưng dù sao cũng có chút dính đến quốc sự, tiểu hoàng thúc hắn là có thể thông cảm.”

Nhiếp Kỳ nheo mắt, ra vẻ như còn suy xét, nghĩ đến lại là, thực ra trong những chuyện này hoàng đế lại không ngốc một chút nào.

Nhiếp Huyền nhìn bộ dáng của hắn, nhẹ giọng nói: “Mấy chuyện mờ ám này trầm chỉ đối với tiểu hoàng thúc mới có thể không cần che giấu, nói hết với người, cũng bởi vì trầm tín nhiệm tiểu hoàng thúc.”

Hoàng đế vừa lựa từng câu chữ, vừa thò tay lên bàn cầm hạt thông, bóc vỏ, đút đến bên miệng Nhiếp Kỳ.

Này đã có thể xem là lấy lòng.

Nhiếp Kỳ chậm rãi bật cười, vươn đầu lưỡi cuốn lấy hạt thông trên tay Nhiếp Huyền, đầu lưỡi ướt nóng lướt qua đầu ngón tay mẫn cảm, khiến cho Nhiếp Huyền mơ mộng.

Tiểu hoàng thúc của y ăn hạt thông, xa xăm nhìn y, nói: “Diệt nhi ngoan, ngươi thiếu ta một phần ân tình đấy.”

142. Chương 142

Ôn Tử Nhiên luôn tốt tính, nhân duyên cũng vô cùng tốt, trước đây lại rất được hoàng đế coi trọng, còn là thông gia với Trưởng thị của thế tộc, với Dung gia tân quý. Lần này tuy nói là phạm tội phải rời kinh, trái lại cũng có rất nhiều người đến đưa tiễn.

Ôn Tử Nhiên cảm tạ ý tốt của từng vị thân hữu đồng nghiệp một, chủ động tạ nói: “Kể bị biếm xích, không dám liên lụy chư quân, ân nghĩa này của chư quân, Ôn Tử Nhiên ghi khắc, chỉ đưa đến đây là tốt lắm rồi.”

Thân mang tội mà đi, nên cũng không mang theo gia quyến, chỉ một mình hấn cùng với tiểu tư lão bộc và vài vị môn khách.

Đợi đến khi đưa tiễn xong, mắt thấy đã đến lúc lên đường, đang định bước lên xe ngựa, lại có người trẻ tuổi tuần lãng bước đến hành lễ: “Ôn thượng thư xin dừng bước, chủ nhân nhà ta cho mời.”

Nói xong lại chỉ về phía tửu quán bên đường: “Ở bên này, trên lầu.”

Ôn Tử Nhiên nhìn theo hướng ngón tay chỉ đến, chần chờ một lát, lắc đầu nói: “Ôn mỗ đã từ nhiệm Hộ bộ thượng thư, không dám nhận danh xưng Ôn Thượng thư, không biết quý chủ nhân là vị nào?”

Nam tử lấy ra một khối kim bài, bên trên chỉ có một chữ làm bằng vàng: Thành.”

Ôn Tử Nhiên sững sốt một chút.

Ai lại không biết Thành vương điện hạ hôm nay thâm cư vương phủ một lòng tu đạo, sớm đã không còn lui tới với quần thần, huống chi ngày trước mình cũng chưa từng kết giao với vị điện hạ này. Cho dù là năm đó khi hoàng đế bệnh nặng, Thành vương kết giao với các trọng thần, cũng bởi vì quan hệ vi diệu giữa mình và Chu Hi năm đó, nên cũng chưa từng đến cửa nhà mình.

Không biết hôm nay vị điện hạ này vì sao lại đến đưa tiễn.

Hắn đang do dự, nam tử kia lại cung kính nói: “Chẳng lẽ Ôn phủ quân ngay cả một chút thể diện cũng không chịu cho chủ nhân nhà ta hay sao?”

Lúc trước Ôn Tử Nhiên xưng hô dùng chức thượng thư, hiện giờ nhậm chức tri châu, liền gọi Ôn Tử Nhiên là phủ quân.

Ôn Tử Nhiên nghĩ nghĩ, nói: “Không dám, xin dẫn đường.”

Nam tử kia hành lễ, bước đi.

Nhiếp Kỳ ngồi cạnh bên cửa sổ trên lầu hai, trước mặt bày một bộ tiểu tử lý tứ tuyệt (một set ly tách trong trà đạo của mấy bạn cổ nhân thôi nha), không có trà cụ, cùng mấy bàn điểm tâm tinh xảo, thấy hấn đến, cười chào một tiếng: “Ôn khanh.”

Giữa mi mục cất giấu một tia giảo hoạt không dễ nhận ra.

Một tiếng này gọi cho Ôn Tử Nhiên trong lòng ngũ vị tạp trần, lấy lại bình tĩnh mới hành lễ nói: “Hạ quan gặp Thành vương điện hạ.”

Nhiếp Kỳ khoát tay nói: “Không cần đa lễ, Ôn khanh, ngồi đi.”

Ôn Tử Nhiên đứng thẳng, cảm tạ, chậm rãi bước tới.

Nhiếp Kỳ yên lặng đánh giá hấn.

Tuy rằng chưa từng lui tới, trái lại cũng không xem như là quá xa lạ, hần nhớ rõ, tính tình Ôn Tử Nhiên vẫn luôn ôn hòa, khiêm khiêm như ngọc, dáng vẻ cũng không tệ, thanh tú trắng nõn, không một chút góc cạnh, khiến cho người ta nhìn thấy liền cảm giác thuận mắt.

Giờ phút này nhìn lại, là gầy. Nam nhân xưa nay thanh thuận như châu như ngọc rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, cũng có chút tiêu tụy.

Vốn dĩ là chịu tội ly kinh – nhất là lại do bị liên lụy – tinh thần sẽ không thể nào tốt được, nhưng Nhiếp Kỳ lại càng có thể đoán thêm được chi tiết hơn một chút.

Chẳng qua, nhân tâm khó dò, không dám nói đến cùng là đoán trúng hay không.

Hắn nâng ấm trà lên rót đầy vào một chung trà nhỏ tinh xảo, đẩy đến trước mặt Ôn Tử Nhiên, Ôn Tử Nhiên lại tạ, một bộ dáng thập phần câu nệ.

Nhiếp Kỳ có thể hiểu cho sự câu nệ này của hắn, cười nói: “Ôn khanh không cần phải suy nghĩ lung tung, lần này bốn vương đến, cũng là vì được người nhờ vả.”

Ôn Tử Nhiên giật mình, đầu tiên là nghi hoặc, lại dường như nhớ đến chuyện gì đó, sắc mặt thay đổi mấy lần.

Mới vừa cẩn thận vừa dè chừng thử hỏi: “Không biết điện hạ... là được người nào nhờ vả?”

Nhiếp Kỳ gật đầu: “Chính là người mà ngươi đang nghĩ đến đó.”

143. Chương 143

Ôn Tử Nhiên giật mình, nhìn Nhiếp Kỳ.

Nhiếp Kỳ thần nhiên nhấp ngụm trà: “Y nói việc này vừa không thể cắt cử thần tử, cũng không tiện cắt cử nội thị, càng không thể tự mình đến đưa, cuối cùng chỉ đành ủy thác cho tiểu hoàng thúc là bốn vương đây.”

Ôn Tử Nhiên nhất thời không biết nên nói cái gì, trong đầu có chút loạn, nhất thời không biết là hỉ hay là bi khi nghĩ thì ra hoàng đế vẫn còn nhớ đến mình, lại không thể tránh khỏi kinh nghi, không biết hoàng đế đã nói những gì với vị tiểu hoàng thúc này đây.

Có đem hết những chuyện tình sự khiến người khinh thường giữa hai quân thần nhất nhất nói ra hết hay không.

Thành vương điện hạ sinh ra đã đẹp, mắt như đào hoa, mặt như xuân thủy, giữa biếng nhác lộ ra ung dung quý khí vô cùng, có lẽ là vì tu đạo, càng thêm một phần thanh đạm tiêu sái.

Ôn Tử Nhiên cẩn thận chăm chú nhìn sắc mặt Nhiếp Kỳ, lại không có cách nào có thể nghiền ngẫm ra trong dáng vẻ như cười như không kia mang theo loại cảm xúc gì, trong lòng chộp động, một lát sau mới rũ mắt, nói: “Tội thần hỏ thẹn không dám nhận.”

Nhiếp Kỳ cười cười khoát tay: “Ôn khanh cần gì phải như thế.”

Dừng một chút, bỗng nhiên ghé gần lại hắn một chút, hạ giọng nói: “Hoàng đế đều đã nói với bốn vương.”

Ôn Tử Nhiên trợn mắt nhìn, hơi hơi ngẩng đầu, cười nói: “Thần không hiểu ý của điện hạ.”

Một chút cũng không gợn.

Nhiếp Kỳ sờ sờ cằm, nghĩ, vậy thật không còn thú vị.

Nghĩ lại, chung quy có thể là chủ quan của lực bộ chính đường, có gan không mua trưởng của đương triều thừa tướng thanh thế như mặt trời ban trưa vào lúc toàn triều vẫn vô đều không nhìn đến thứ tướng, đối với hoàng đế có lẽ còn có sợ hãi, đối với một thân vương không chút quyền lực trên tay sao lại sẽ rụt rè chứ.

Hắn tự giấu mà lắc lắc đầu, nói: “Đến cùng là những chuyện gì, Ôn khanh và bốn vương biến rõ trong lòng là được, lúc trước là bốn vương cần rõ, xin Ôn khanh chớ trách.”

Ôn Tử Nhiên rũ mắt, dù gầy đi nhưng vẫn ôn thuận không chút góc cạnh: “Điện hạ nói đùa.”

Nhiếp Kỳ hơi hơi gật đầu, nói: “Ôn khanh lát nữa còn phải khởi hành, không thể chậm trễ. Bệ hạ tuy rằng gọi bốn vương đến đưa tiễn, nhưng ý tứ không rõ ràng, bốn vương cũng không nên hỏi nhiều.”

Ôn Tử Nhiên nhẹ nhàng gật đầu: “Phiền vương gia hồi bẩm với bệ hạ, thần... khắc sâu thánh ân trong lòng.”

Nhiếp Kỳ mỉm cười: “Bốn vương lại tư tâm muốn nói riêng với Ôn khanh một câu. Không biết có phải là lắm miệng hay không.”

Ôn Tử Nhiên hơi hơi mím môi, không biết nên nói gì, chỉ thập phần hữu lễ mỉm cười.

Nhiếp Kỳ nói tới nói lui để lộ từng chi tiết khiến hắn càng trở nên bất kham, hận không thể cứ thế đứng dậy rời đi, lại không muốn thất lễ đến tận cùng như thế, không duyên cớ đắc tội Thành vương.

Huống chi, vì chuyện này mà thấy được, Thành vương và hoàng đế có vẻ rất... gần gũi.

Nhiếp Kỳ thấy hắn không nói lời nào, vẫn cười như cũ, bỗng nhiên đứng dậy, đến bên cạnh Ôn Tử Nhiên.

Ôn Tử Nhiên cả kinh, khí tức đàn hương thường gặp trong đạo quán chùa chiền vương trên người Nhiếp Kỳ ập đến, khoảng cách thế này thật sự là không hợp lễ.

Ôn Tử Nhiên thoáng tránh về phía sau, nói: “Thành vương... điện hạ?”

Nhiếp Kỳ lại kề sát lại thêm, ghé vào bên tai hắn thấp giọng nói: “Hoàng đế đến cùng vẫn là hoàng đế, anh minh thần võ, xưa nay khó gặp. Trong cảm nhận của y, thiên hạ giang sơn và nữ nhi thường tình bên nào nặng, chẳng lẽ rất khó đoán sao?”

Ôn Tử Nhiên giật mình tại chỗ, nhất thời quên cả đẩy hắn ra.

Nhiếp Kỳ khoan thai ngồi trở về, nhìn bàn điểm tâm trước mặt chọn lựa một phen, cầm lên một khối từng từ cao phủ mứt tảo được trang trí tinh xảo đưa lên miệng, đôi mắt hoa đào, vẫn như cũ, cười mà như không.

144. Chương 144

Chu Hi bưng bát canh sâm cao niên, thối thối, Trần Phong nhìn hắn, có chút bốc hỏa, chỉ là vì không thể đánh mất khí độ sĩ tộc, cho dù không cần khí độ, cũng còn một phần tình cảm thân thích, cho dù có không để ý đến phần tình cảm thân thích này, mọi phụ cuối cùng vẫn là thừa tướng đương triều, dưới một người trên vạn người.

Trương Tông Lượng lúc này cũng sẽ không ra mặt đập cửa thay cho hắn.

Trần Phong cứ trấn an bản thân như vậy, lại uống một ngụm trà, uống rất mạnh, hút vào mấy phiến lá trà, cũng không nhả ra, nghiêng răng nghiêng lợi nhai luôn.

Chu Hi uống canh sâm xong, có thị nữ mang khăn nóng tới hầu hạ hắn lau mặt, lại mang đến một chén trà thơm cho hắn.

Chu Hi nhấp ngụm trà, mới từ từ nói: “Thê huynh hôm nay vẫn là vì Hộ bộ thượng thư mà đến?”

Sắc mặt Trần Phong không quá dễ nhìn, nhưng ngữ khí vẫn dần đo dè dặt: “Ôn Thiện Chi hôm nay đã rời kinh.”

Chu Hi gật gật đầu, nói: “Nhìn chằm chằm Hộ bộ thượng thư không chỉ có riêng mình thê huynh.”

Trần Phong nhướn mày, bình tĩnh nói: “Người khác lại không có một muội phu có tiền đồ giống như ta.”

Chu Hi cười cười, như cây cối trong gió xuân, ôn hòa khéo léo, không nhanh không chậm nói: “Ngu đệ tự có đạo lý.”

Trần Phong cường chế nộ khí, giọng điệu bắt đầu không tốt: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Chu Hi nhấc tay, chỉ chỉ lên trên trời: “Thiên ý khó dò.”

Thiên ý này, là thiên tử chi ý. (ý vua)

Chân mày Trần Phong nhảy dựng, nói: “Ý người là...”

Chu Hi lắc đầu cười, không nói thêm gì nữa, nhưng cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, cầm lấy phong mật hàm thật dày bên cạnh đưa cho Trần Phong: “Thiên ý khó dò, không tiện nói bừa, nhưng ngu đệ cũng tự có suy tính.”

Trần Phong tiếp nhận phong mật hàm, rút ra xấp giấy dày bên trong, nhìn nhìn, sắc mặt dịu đi rất nhiều, cuối cùng cũng có chút hài lòng, cười, cất giữ lấy, còn lấy lòng muội phu nhà mình: “Bá Dương quả nhiên đã suy tính hết cả.”

Chu Hi nhận, rừ mi mắt, như cười như không mà nói: “Đoạn thời gian này, trái lại cũng không ngại làm cho người khác cảm thấy Chu Hi ta bị thiên tử chèn ép, không còn tâm trạng, ngay cả Hộ bộ thượng thư cũng không dám xuống sân tranh cho thê huynh nhà mình. Đợi đến khi bọn họ tranh đến đầu rơi máu chảy, giữa lúc đó... Chúng ta lại đề cập đến việc này mới tốt.”

Trần Phong chặc chặc cảm thán hai tiếng, cười nâng tay làm lễ: “Kế của Bá Dương, ngu huynh thật thán phục.”

Dừng một chút, lại nói: “Nghe nói Lục lang đã trở về từ Kinh Châu?”

Ánh mắt Chu Hi có chút tối xuống, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, rất nhanh đã khôi phục nụ cười thản nhiên cố hữu: “Phải, lại ra ngoài uống rượu rồi.”

Trần Phong muốn nói lại thôi, nghĩ nghĩ, cũng không nói thêm gì khác.

Chương 175

Xa xa, Nhiếp Huyễn đang ở bên cửa sổ trong bao phòng tầng ba Tiêu Tương lâu, nhìn Ôn Tử Nhiên được hầu cận của Nhiếp Kỳ dẫn lên lầu kia, qua hồi lâu mới trở xuống, lên xe ngựa, dần dần đi xa.

Lại một lát sau, Nhiếp Kỳ cũng bước xuống, một hàng xe ngựa lục tục hồi phủ.

Hoàng đế mang tâm trạng tốt, khó có khi tranh thủ được thời gian, nhất thời cũng không muốn hồi cung, tâm huyết dâng trào, hỏi bọn thái giám phía sau, có biết trong kinh nhà nào có đồ nhắm rượu ngon hay không.

Trong mấy thái giám thị tòng, có tiểu thái giám lanh lợi, không biết làm sao lại dẫn y tới một tửu điểm vô cùng sạch sẽ bên trong một con hẻm nhỏ, bên trên viết Hạnh Hoa Thôn, bán loại rượu Giang Nam ngọt nhẹ.

Trong quán mát lạnh, Nhiếp Huyễn điểm rượu, lại tùy tiện gọi thêm hai món ăn.

Mấy tên thái giám đứng sau lưng y, Nhiếp Huyễn thấy không được tự nhiên, đuổi bọn họ đến bàn bên cạnh ngồi, chỉ để lại tiểu thái giám kia rót rượu hầu hạ.

Không bao lâu sau, một vị công tử trẻ tuổi mặc gấm đen thêu ngân văn bước vào, chủ quán thấy hần, cả cười, nói: “Lục lang quân tới rồi, lang quân, đã lâu không gặp, không biết là đã phát tài ở nơi nào thế?”

Vị Lục lang quân kia vô cùng tuấn mỹ, một đôi mắt phượng sáng rõ xinh đẹp, khoảng hơn hai mươi tuổi, y sức toàn thân đều là loại thượng thừa, phối hợp vô cùng xuất sắc, có chút không hợp với quán rượu đơn sơ thế này.

Nhiếp Huyễn theo bản năng nhìn nhiều thêm mấy lần.

Nhận thấy lúc Lục lang quân bước vào đã là sắc mặt giận dữ nghiêm nghị, tựa như có ai thiếu hẳn mấy ngàn lượng bạc vậy, nghe những lời này của chủ quán, sắc mặt mới dịu đi một chút, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ: “Mới từ Kinh Châu về, chỗ đó gặp lũ xuân, dân đói khắp nơi, phát tài thế nào được.”

Vừa nói vừa ngồi vào bàn.

Xem ra là khách quen, chủ quán chưa từng hỏi, sau khi tiếp đón liền điểm mấy món điểm tâm, cắt nửa cân thịt dê, tự lấy một bình rượu đem qua, cười tủm tỉm hỏi: “Sao vậy, lại cãi nhau với huynh trưởng nhà người hay sao?”

Sắc mặt vị Lục lang kia trở nên thập phần khó coi: “Đừng nhắc tới hần.”

Chủ quán nói: “Được rồi được rồi, không nhắc nữa. Vậy, nếu Kinh Châu bên kia không thể phát tài, Lục lang quân đi đến đó là gì? Thăm người thân hay là thăm bằng hữu?”

Lục lang quân tự rót cho mình một chung rượu, nheo mắt nhấp một ngụm, nói: “Xem dê đập Kinh Hồ a. Kinh Hồ hàng năm đều lũ lụt, năm nào cũng không thể trị thủy nổi, đương nhiên là phải đến nhìn xem một chút, mới có thể hiểu được đến cùng là vấn đề ở đâu.”

Nhiếp Huyễn vốn dẫn mắt hứng thú: y tuy rằng rất có hứng thú với thanh niên sĩ tử, thế nhưng tính tình như vậy thật không tốt, có một Chu Hi là đã quá đủ rồi.

Nhưng nghe thấy vị Lục lang quân này bắt đầu nói đến việc thủy lợi của Kinh Hồ, y lại rất có hứng thú.

Chuyện này đã khiến y đau đầu cả hai đời, đáng tiếc, trong triều, thần tử xuất chúng về mặt văn chương có rất nhiều, nhưng về mặt thủy lợi lại quá ít. Đệ tử hàn môn thì không có nhiều các loại thư sách liên quan đến thủy lợi, đệ tử thế gia lại coi trọng văn học thanh quý, ít có ai lại phí tâm tư vào phương diện này.

Nếu thật sự là có kiến giải trong việc trị thủy, quả thật là nhật được đồ quý rồi.

Liên nhện không được mà lên tiếng hỏi: “Vị công tử này cũng biết về thủy lợi?”

Vị Lục lang quân kia nghe tiếng thì liếc nhìn y một cái, cười nói: “Sao? Người cũng biết?”

Vô cùng kiêu ngạo.

Mấy tên thái giám sắp lên tiếng, Nhiếp Huyễn khoát khoát tay, quay về phía hần chấp tay nói: “Tại hạ Cánh Lăng Cao Lập Vũ.”

Lục lang quân nâng tay đáp lễ, lại không xưng tên.

Nhiếp Huyễn không để ý, ôm bình rượu bước qua, lấy ngón tay chấm rượu vẽ lên trên bàn: “Đây là hướng chảy của Trường giang ở Kinh Hồ.”

Ánh mắt Lục lang quân kia lập tức sáng lên.

Nhiếp Huyễn làm vui hai đời, đều qua nỗi bất hạnh Kinh Hồ lũ lụt, từng bỏ không ít công phu, vị Lục lang quân này thấy y quả thật am hiểu thủy văn công sự, cũng rất hứng thú nói chuyện, hai người hàn huyên hai canh giờ, mắt thấy sắc trời đã muộn, mới lưu luyến chia tay.

Lúc này Nhiếp Huyễn mới nghĩ tới, hàn huyền lâu như vậy, mở miệng là ngu đệ hiền huynh, vậy mà thật quên xưng tên, nhân tiện nói: “Không biết cao danh quý tánh của hiền đệ là gì, ngu huynh ngày khác còn muốn bái phỏng.”

Trong lòng cân nhắc, thế gia đệ tử như vậy, có lẽ là không xuất sĩ, chính mình chỉ cần hạ chỉ chinh tích là được, cùng lắm là trên danh mục cũng cần bỏ chút tâm tư.

Lục lang quân kia cười cười, sau hồi lâu chuyện trò, gương mặt tuần tú mới thư giãn đi một chút, âm thanh mềm mại, hồi lâu mới nói: “Bỉ họ Chu, gọi Lục.”

Nhiếp Huyễn nhìn đôi mắt phượng tiêu trí của hần, bỗng đứng trong lòng khê động, bật thốt lên hỏi: “Chính là Lan Lăng Chu thị sao?”

Lục lang quân họ Chu kia chỉ cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: “Một kẻ niên kỉ không nhỏ vẫn còn bạch thân như ta, có chỗ nào giống đệ tử của Lan Lăng Chu thị sao?” (bạch thân: chưa xuất sĩ: chưa được tiến

cử làm quan.)

145. Chương 145

Sau khi hồi cung, Nhiếp Huyễn liền sai người đi hỏi thăm vị Chu thị Lục lang kia đến cùng là thần thánh phương nào.

Thủ hạ thăm hỏi vài ngày, cuối cùng hồi báo với y, đó chính là Lan Lăng Chu thị đích hệ Lục lang Chu Sưởng, là đệ đệ ruột thịt của thừa tướng đương triều Chu Hi, huynh trưởng của Hàn Lâm Chu Dục.

Nhiếp Huyễn ngăn người.

Lúc đó y chợt nhớ tới ánh mắt Chu Hi, nhìn kỹ lại vị Lục lang quân kia ngũ quan đều có chút giống với thừa tướng nhà mình, mới hỏi một câu như vậy.

Nghe đối phương đáp lời, trái lại cũng cảm thấy, với tính tình của Chu Hi, ấu đệ mười bảy mười tám thì đã xuất sĩ, nếu trong tộc có đệ tử xuất chúng như vậy, cũng sẽ không cất giữ đến tận hôm nay.

Hiện giờ biết được thân phận Chu Sưởng, lại nghĩ tới câu nói kia của Chu Sưởng, liền cảm thấy vô cùng thú vị.

Mấy ngày sau, lúc Nhiếp Huyễn cùng đánh cờ với Nhiếp Kỳ, liền gọi Chu Dục đến bồi giá.

Nhiếp Kỳ cười không dứt được: “Sao lại nghĩ đến chuyện đùa giỡn tiểu Chu hàn lâm?”

Nhiếp Huyễn kêu oan: “Trăm đối với Dư Dương vẫn luôn quy củ, sao có thể nói là đùa giỡn được chứ?”

Nhiếp Kỳ tà tà liếc nhìn y, nói: “Nếu vậy, ngắm lão hồ ly Chu Hi kia thất thố vui đến như vậy sao?”

Dừng một chút, lại cười, lẩm bẩm: “Được rồi, quả thật là rất có ý tứ.”

Nhiếp Huyễn cười mà không nói, đánh giá thể cục trên bàn cờ, một lát sau, bỗng nhiên nói: “Trăm tính lập thái tử.”

Nhiếp Kỳ cũng không ngẩng đầu lên: “Việc này không liên quan gì đến thần cả.”

Hiện nay hắn rất ít khi xưng thần, lần này lại là nói trơn tru như thế, tư thái khiêm nhường, Nhiếp Huyễn có chút bị chọc cười, nói: “Muốn tiểu hoàng thúc chọn ngày.”

Rốt cuộc Nhiếp Kỳ cũng ngẩng đầu, sâu sắc liếc nhìn hoàng đế, nói: “Năm nay chính là năm giao tế, sau đại điển tế trời lúc đông chí sẽ sắc lập thái tử, thông cáo thiên hạ, thế nào?”

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ, gật đầu, Nhiếp Kỳ trầm trầm cười một tiếng: “Nghe nói Tây Nam đánh đầu thắng đó, Dung Hàm Chi cũng sắp san bằng hang ổ phản quân bên kia rồi, đợi đến đông chí, thế nào hắn cũng có thể hồi triều.”

Nhiếp Huyễn khẽ cười một tiếng: “Tiểu hoàng thúc... quả thật sắc sảo.”

Nhiếp Kỳ lại lắc đầu: “Bệ hạ muốn lập Dung Hàm Chi làm lão sư cho thái tử, đó là chuyện mà ai ai cũng biết.”

Nhiếp Huyễn vẫn tủm tỉm cười, hỏi: “Tiểu hoàng thúc nghĩ thế nào?”

Nhiếp Kỳ hạ một quân cờ: “Đây không phải là chuyện mà thần nên nói, hướng chi... Người và Dung Hàm Chi, cũng có một chân mà.”

Nhiếp Huyễn còn muốn nói thêm gì đó, Chu Dục đã nhận mệnh mà đến. Hiện giờ hắn đã không còn là quan văn thị tòng gì đó nữa, mà đã chính thức vào viện Hàn Lâm, cung kính hành lễ với hoàng đế và Thành vương, rồi đứng hầu một bên.

Nhiếp Kỳ bao giờ cũng cảm thấy Chu Dục rất thú vị, đại ca thừa tướng của hắn là thông minh đệ nhất mưu kế tuyệt đỉnh, chỉ sợ là nhân vật khôn khéo trăm năm trước sau cũng khó gặp, lại không biết vì sao dường ra được một đệ đệ hết như một tờ giấy trắng vậy, ngay cả tướng mạo cũng lộ ra một hương vị thơm ngọt mềm mại.

Nhiếp Huyền chăm chú nhìn vị Hàn Lâm đang quỳ bên cạnh, suy nghĩ trong đầu lại là, so với Chu Dục, tướng mạo của Chu Sưởng thật ra càng giống Chu Hi hơn một chút.

Nghĩ kỹ thì, ngay cả cái tính tình kia cũng giống.

Nhiếp Huyền có chút ác ý nghĩ, có phải Chu Hi nhìn thấy bóng dáng chính bản thân mình từ Chu Sưởng cho nên mới không thích vị Lục đệ này như vậy, lại cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, mở miệng hỏi: “Dư Dương gần đây có khỏe không?”

Chu Dục lúc này đã bình thân, nghe vậy lại khom người đáp: “Nhờ hồng phúc của bề hạ, thần hết thấy mạnh khỏe.”

Nhiếp Huyền cười như cây cối trong gió xuân: “Dư Dương không cần đa lễ, hôm nay trẫm gọi ngươi đến, là vì bỗng nhiên nhớ tới, nghe nói nhà ngươi có ba huynh đệ, huynh trưởng của ngươi, trẫm và Thành vương đều đã biết, lại không biết người còn lại vì sao vẫn chưa xuất sĩ?”

Nhiếp Kỳ nghe vậy, cũng nhìn lên, đầy mắt suy nghĩ.

Chu Dục không ngờ tới hoàng đế sẽ đột nhiên hỏi tới chuyện này, giật mình, chần chờ không biết mở miệng như thế nào.

Cả hai đều là huynh trưởng ruột thịt, không thể nói bên nào không đúng được.

Một lát sau mới nói: “Việc vặt trong nhà, không dám để văn thánh nghe.”

Nhiếp Huyền không cho là đúng: “Nhà ngươi đầy nhà đều là hiền tài, thiết nghĩ lục huynh của khanh cũng có đại tài tế thế kinh quốc, trẫm không muốn đánh mất.”

Sắc mặt Chu Dục thay đổi mấy lần, cúi đầu, tựa như cười cười, lại như là mê mang, hồi lâu mới nói: “Ai cũng đều có chí hướng, thần... cũng không biết nên nói cái gì.”

Nhiếp Huyền gật gật đầu, nhớ tới ánh mắt sáng rõ của Chu Sưởng khi nhắc tới lúc thị sát tình hình thủy lợi ở Kinh Châu, nghĩ, cách nói “ai cũng đều có chí hướng”, ngược lại cũng không phải là không đúng.

146. Chương 146

Chu Sưởng cất tấm thiệp mời vào trong tay áo, vui vẻ phấn khởi đi vào nhã gian trên lầu hai của tửu lâu ghi trên thiệp.

Lúc trước tại nơi mình thường đến uống rượu giải sầu ngẫu nhiên gặp được người rất có kiến giải đối với thủy lợi công sự, Cao công tử, trong lòng hắn cũng đã rất cao hứng, rất có phong vị may mắn gặp được tri âm giữa chốn nhân gian.

Càng không nghĩ tới người ta lại phái tiểu tư ngày ngày chờ ở Hạnh Hoa thôn, đặc biệt chờ riêng mình, mời rượu.

Hắn không dụng tâm trong mặt văn học chi đạo, mà chỉ say mê thủy văn thủy lợi và xây dựng công sự, bên trong thư phòng của mình, các bức họa của phu tử thánh nhân cũng đều đổi thành thủy lợi, còn thường xuyên chạy đến các nơi đại giang sông lớn, từng đi xa đến đất Thục, đứng trên Đô Giang mà trong lòng tràn đầy hào hùng khuấy động, chỉ là thật sự không có tài văn chương, nếu mới không là thơ phú.

Nhưng toàn thể gia một mạch đều tôn sùng văn học thanh quý, huynh trưởng Chu Hi dù có thể nào cũng không tán thành tài kiến giải của hắn trong việc thủy lợi công sự, vì thế mà hai huynh đệ không biết cãi cò

bao nhiêu lần; đám đệ tử thế gia vẫn qua lại hàng ngày, không phải khinh thường loại “bàng môn tả đạo” này thì cũng lồi vị huynh trưởng làm thừa tướng kia của hắn ra làm bia, khiến cho hắn thật sự chán nản.

Nhưng vị Cao công tử kia, tuy xuất thân hàn môn, lại có sự kiến giải tinh diệu trong việc thủy lợi, tầm nhìn cao xa, quả thật khó gặp.

Không muốn lưỡng lự, nên liền đến chỗ hẹn.

Nhiếp Huyễn vì bị chính vụ trì hoãn, nên lần này đến muộn một chút, lúc tới nơi thì Chu Sưởng đã chờ được một lúc, liền cáo lỗi. Chu Sưởng không để ý, vô cùng tiêu sái cùng y chào hỏi liền phân chủ khách ngồi xuống.

Nhiếp Huyễn vừa gọi người mang đồ nhắm rượu đến, vừa mỉm cười đánh giá Chu Sưởng, càng nhìn càng cảm thấy mi nhân quả thật cực kì giống Chu Hi, đúng là huynh đệ đồng mẫu, nếu không phải thần thái khí độ ẩn chứa bên trong quá khác, chính mình lần trước sẽ không đến nỗi không nhận ra được.

Chu Sưởng bị y nhìn xem đến mức có chút sợ hãi, nhú nhú mày cúi đầu chăm chú nhìn y sức trên người mình, nói: “Tiểu đệ có chỗ nào không ổn sao?”

Nhiếp Huyễn mỉm cười nói: “Ngày ấy sau khi từ biệt, ngu huynh tìm khắc các thế gia họ Chu trong kinh, hỏi thăm Lục lang người, lại không tìm được, cuối cùng vẫn mạo muội hỏi thăm phủ Lan Lăng Chu thị, nào ngờ Lục lang không chỉ là đệ tử của Lan Lăng Chu thị, mà còn là huynh đệ ruột thịt của thừa tướng đương triều, chẳng trách kiến thức lại bất phàm như thế.”

Chu Sưởng nghe vậy, lập tức lạnh sắc mặt, phất tay áo liền muốn đứng dậy: “Ai là thừa tướng đương triều, ta không quen. Người nếu là vì vậy mà đến, cho dù muốn thế nào, cũng mời người về đi.”

Ý cười trên môi Nhiếp Huyễn càng thêm sâu, lắc lắc đầu, nói: “Lục lang an tâm một chút, đừng nóng. Nếu thật là vì muốn bám vào lệnh huynh, thì sẽ không để tiểu tư chờ đợi cực khổ ở Hạnh Hoa thôn, trực tiếp báỉ phóng phủ thừa tướng không phải tốt hơn sao?”

Sắc mặt Chu Sưởng vẫn cứ khó coi: “Ta không nói dối với người, thừa tướng Chu Hi chỉ có một thân đệ đệ, là Thập lang nhà ta, hiện là Hàn Lâm Chu Dục, không có quan hệ gì với Chu Sưởng ta. Nếu người thật sự là vì hắn mà đến, không cần hao tâm tổn trí theo ta. Nói như vậy người cũng biết, ta đến nay cũng vẫn là bạch thân mà thôi.”

Nhiếp Huyễn nghĩ, tính tình như vậy quả thật là có kém một chút, thế nhưng nhân tài khó gặp được, huống chi thoát nhìn giữa hai huynh đệ Chu thị mang hiềm khích sâu nặng, Chu Sưởng thân là đệ đệ, lại là bạch thân, tính tình lại thẳng thắn bộc trực như vậy, khẳng định thường ngày ở nhà cũng bị Chu đại thừa tướng ức hiếp không ít, oán khí tích cóp mấy năm nay, lúc phát ra, khó tránh khỏi có chút nặng.

Cũng không biết Chu Hi đến cùng là dạy đệ đệ làm sao, hai vị đệ đệ này, thật sự một chút cũng không nhìn ra là được cùng một đại ca nuôi lớn.

Trên mặt lại tỏ vẻ tức giận: “Lời này của Lục lang là có ý gì? Trong nhà ta có hai mươi tám quyển Thiên Hạ Sơn Xuyên Thủy Mạch Đồ tổ truyền, vẫn luôn cảm thấy để phủ bụi ở trong phủ thì quá đáng tiếc, ngày đó cùng Lục lang ngẫu nhiên tương phùng bên đường, chuyện trò hợp ý, thấy Lục lang tinh thông việc này, có lòng đem tặng, bảo kiếm gấp anh hùng, xem như là giai thoại. Không ngờ trong mắt Lục lang, ta lại là kẻ tiểu nhân nịnh nọt như vậy, một khi đã như thế, vậy liền cáo từ.”

Nói xong liền đứng dậy, làm bộ muốn đi.

Chu Sưởng nghe thấy hai mươi tám quyển Thiên Hạ Sơn Xuyên Thủy Mạch Đồ, ánh mắt lập tức sáng rõ, còn nghe thấy đối phương muốn tặng cho mình, gương mặt lạnh tức thì thay bằng tiếu ý, Nhiếp Huyễn nhìn thấy thâm mắng trong lòng, một gương mặt có đến năm phần giống với Chu Hi, sao lại có thể thật thà đến như vậy.

147. Chương 147

Chu Sưởng thấy Nhiếp Huyễn sắp bỏ đi, vội vàng ngăn lại: “Cao huynh đừng bước, là ta lỗ mãng, mong thứ tội – thật sự là mấy năm nay toàn gặp phải những kẻ phàm là biết ta là đệ đệ của Chu Hi, liền mang theo cùng một sắc mặt, tiểu đệ thật sự đã chịu đủ, nên mới thất lễ như vậy!”

Trong lòng Nhiếp Huyễn càng trở nên buồn cười, làm bộ như không chút tình nguyện mà ngồi xuống, lại vẫn nhin không được, hỏi: “Lục lang mới như vậy đã thật tin ta quả đúng là có bộ Thiên Hạ Sơn Xuyên Thủy Mạch Đồ, không phải gạt người sao?”

Chu Sưởng khoát tay: “Nếu không phải trong nhà có bộ sách kia, Cao huynh cũng sẽ không có những kiến giải như vậy.”

Đứng một chút lại nói: “Đừng nghĩ rằng ta thô kệch, thân phận Cánh Lăng Cao thị này của Cao huynh, chỉ sợ mới là gạt ta đúng không? Hàn môn tổ họ, sao có thể cất giữ Thiên Hạ Sơn Xuyên Thủy Mạch Đồ? Trước đây ta còn cho rằng bộ tranh này đã bị thu vào trong cung rồi. Nếu vậy Cao huynh chắc cũng là công tử thế gia đúng không? Hai ta hôm nay cũng nên thẳng thắn, tại hạ Lan Lăng Chu Sưởng, tự Cảnh Dương, xin hỏi hiền huynh cao danh thế gia vọng tộc?”

Trong lòng Nhiếp Huyễn nghĩ, tính tình Chu Sưởng tuy có chút nóng nảy, có chút ngay thẳng, nhưng cũng thật sự là một người thông minh, không phải là một kẻ bộc trực đến thô kệch, có thể trông cậy.

Hai mươi tám quyển Thiên Hạ Sơn Xuyên Thủy Mạch Đồ kia quả thật là được giấu trong cung, hơn nữa đã ở trong cung từ tiền triều, khi y còn là Cao Dục từng nhìn thấy, đời này làm Nhiếp Huyễn, lại cố ý sai người đến Bí thư giám tìm kiếm, may mà vẫn còn, chưa bị hư hỏng mất.

Y nghĩ nghĩ, nói: “Tự giới thiệu cũng không phải là không được, chỉ là ngu huynh có một việc vẫn vô cùng muốn biết, nếu Cảnh Dương có thể nói, vậy ngu huynh cũng nói, thế nào?”

Chu Sưởng nghĩ nghĩ, hỏi: “Là chuyện gì, nếu tiểu đệ biết, nhất định sẽ nói.”

Nhiếp Huyễn hứng thú chăm chú nhìn hấn: “Không biết Cảnh Dương đến cùng là vì sao không hòa hợp với huynh trưởng trong nhà như thế?”

Chu Sưởng nheo mắt, trầm giọng nói: “Tuy rằng hấn không xem ta là huynh đệ, đến cùng cũng vẫn là người nuôi dưỡng ta lớn lên, người nếu như muốn làm chuyện bất lợi cho hấn mà hỏi lời này, thứ cho Chu Sưởng ta không thể đáp ứng.”

Nhiếp Huyễn ngăn người, sau đó chỉ tay lên trời: “Không có ý này, chỉ đơn thuần là tò mò mà thôi. Huống chi lệnh huynh là một nhân vật khôn khéo cỡ nào, chỉ dựa vào mấy việc này, chẳng lẽ có thể gây bất lợi cho hấn được sao?”

Chu Sưởng lại nhìn y một cái, rót một chén rượu, ngửa cổ uống cạn, lúc này mới nói: “Hai ta cùng lắm cũng mới chỉ gặp mặt lần thứ hai, ta thậm chí còn không biết tên họ thật sự của ngươi, lại đem chuyện trong nhà mình ra nói với ngươi, vậy chẳng phải là Chu Sưởng ta càn rỡ hay sao?”

Nhiếp Huyễn gật gật đầu, có vẻ rất hài lòng, lại bồi thêm một chén rượu: “Cảnh Dương bản khoản thế là phải, là ta càn rỡ.”

Cứ thế thường xuyên qua lại, Chu Sưởng trong lòng có chuyện, uống nhiều, dần dần có chút say.

Nhiếp Huyễn cho rằng trong lòng hấn thật sự đã bị đè nén rất lâu, chỉ là những chuyện như vậy, lại không thể nói với những người thân cận, huống chi Chu Sưởng làm người có chừng mực, trong lòng cũng mang theo ba phần cố niệm, cũng sẽ không nói hết với người ngoài, uống nhiều rượu đương nhiên là ghen đến buồn khổ, nghĩ như vậy, trái lại cảm thấy chính mình hỏi câu hỏi thật không phải.

Cũng không dám truy vấn thêm, chỉ bắt lấy tay hấn: “Không muốn nói thì thôi, uống ít chút. Danh tính của ta, nói cho ngươi cũng không sao, ta họ Nhiếp.”

Chu Sưởng nâng gương mặt đỏ bừng mang theo ba phần say huân huân nhìn qua, chừng chặc đằng hoàng gật đầu: “Thì ra là đệ tử của tôn thất. Khó trách... nhìn ngươi lạ mặt, mới vào kinh sao?”

Nhiếp Huyên như cười như không, nói: “Xem như là vậy đi.”

Chu Sưởng đôi mắt khép hờ, như cười như không, lát sau mới hỏi: “Trên phủ Nhiếp huynh, còn có huynh đệ sao?”

Nhiếp Huyên lắc đầu: “Ta là nhi tử độc nhất trong nhà.”

Dừng một chút, lại nói: “Hoàng thất a, sau bằng nhà khác, có huynh hữu đệ cung. Thật không có phúc khí như những gia đình bình thường.”

Chu Sưởng bĩu môi, ý cười đậm nhạt: “Phúc khí cái gì, người không biết mà thôi.... Haiz, nếu ta mà có một đại ca như người thì tốt rồi.”

Nhiếp Huyên chặc lưỡi, cảm thấy lời này cứ sai sai.

148. Chương 148

Chu Sưởng lại châm một chén rượu, cũng châm cho Nhiếp Huyên, nói: “Nhiếp huynh uống với ta một ly đi, xem như là kết bạn lại một lần. Nói thêm, tiểu đệ hai mươi sáu, không biết Nhiếp huynh niên kỉ bao nhiêu?”

Nhiếp Huyên ho nhẹ một tiếng, uống cạn chén, chậm chậm nói: “Kể bắt tài này hai mươi mốt.”

Chu Sưởng ngẩn người, nhìn y một cái: “Nhiếp Huynh phong thái đường đường, khí độ trầm tĩnh, thật nhìn không ra vừa mới nhược quán.”

Lòng nói, người còn nhỏ hơn ta vài tuổi, vậy mà mở miệng một tiếng ngu huynh ngậm miệng cũng ngu huynh, chiếm tiện nghi ta.

Hắn tính tình xa cách, vốn cũng không so đo mấy chuyện nhỏ như vậy, đưa chén rượu đến bên môi, bỗng nhiên ngẩn ra.

Người trong hoàng thất, hai mươi mốt tuổi, nhi tử độc nhất trong nhà. Chưa từng nghe nói vương hầu nào lại như vậy, trái lại....

Sống lưng Chu Sưởng chợt lạnh, say rượu cũng thành tỉnh, mạnh mẽ áp chế nỗi nghi ngờ trong lòng, lại quan sát liếc nhìn vị Cao công tử hậu duệ quý tộc này một lần.

Sau đó chậm rãi uống cạn chén rượu trong tay, cúi đầu nghĩ nghĩ, nói: “Ta kể một câu chuyện cho Nhiếp huynh nghe, có được không?”

Nhiếp Huyên nhìn thấy sắc mặt hắn thay đổi, cũng có suy đoán riêng, lòng nói quả không hổ là đệ đệ của Chu Hi, đầu óc cũng thật là nhanh nhạy.

Chỉ cười nói: “Rửa tai lắng nghe.”

Chu Sưởng cúi thấp đầu, sắp xếp từng suy nghĩ, nét mặt mang theo vài phần suy tư khó có thể nói.

“Có một hộ nhân gia kia, cũng xem như là dòng dõi trâm anh thế gia, tổ tiên hiển đạt, hiện giờ cũng vẫn hiển đạt, là dòng dõi có uy tính danh dự, nhân khẩu cũng hưng vượng. Một mạch đích tôn đích hệ luôn luôn là tông chủ, tông chủ đời này lại trẻ tuổi có triển vọng, cưới một thê tử môn đăng hộ đối, hai người ân ái tốt đẹp, cho nên kết hôn nhiều năm, trượng phu cũng chưa từng nạp thiếp, nhi nữ dưới gối tất cả đều là con cả. Nhưng mà con nối dõi lại gian nan, trước sau hạ sinh hơn mười nhi nữ, chỉ nuôi được bốn, một nữ, ba nam.”

“Khi hài tử nhỏ nhất vừa ra đời, tông chủ nhà này bệnh nặng, triền miên trên giường bệnh, trưởng tử dưới gối lúc này mới mười bốn, thứ tử bảy tuổi, trưởng nữ vừa tròn mười sáu, vốn dĩ sắp xuất các, nhưng bởi vì phụ thân bệnh nặng mà phải trì hoãn.”

“Trưởng tử trong nhà, thuở nhỏ đã là danh tài xuất chúng, trong đám thế gia đã mang danh chi lan ngọc thụ, đường đường tuần tài. Hôn sự sao, đã sớm đính hôn với gia đình môn đăng hộ đối, lại bởi vì phụ thân bệnh nặng, mới mười ba tuổi đã cập quán tự thành hôn xung hỉ. Trưởng tử này, ở trong nhà, vẫn luôn đối tốt với đệ đệ của hắn, đương nhiên không phải là đệ đệ nhỏ nhất kia, là đệ đệ nhỏ hơn hắn một chút, xem như là thứ tử trong nhà đi. Từ nhỏ đã bất hảo, tuy rằng cũng xem như là có chút thông minh, nhưng không so được với đại ca của hắn. Tính tình đại ca mặc dù không xem là khoan dung bình dị gần gũi, nhưng cũng nhớ thương đệ đệ trong nhà, có gì ăn ngon thú vị, cũng sẽ mang về.”

“Sau này phụ thân mất, không bao lâu sau, mẫu thân cũng vì quá mức bi thương mà vĩnh biệt cõi đời. Đại ca liền trở thành trụ cột gia đình. Tiểu đệ đang còn được ôm vào trong ngực, chưa hiểu chuyện, thế nhưng đối với vị thứ tử kia, tuổi đã nhận thức. Cha mẹ đều mất, khổ sở trong lòng. Càng khổ sở hơn là, hắn bỗng nhiên phát hiện, đại ca trong nhà như thay đổi thành người khác...Huynh trưởng thay cha, huynh trưởng như cha... ha ha.”

Chu Sưởng cười lạnh một tiếng, lại rót cho mình một chén rượu: “Nói là huynh trưởng như cha, liền thật sự xem bản thân là cha của lão tử! Tiểu đệ từ khi còn nhỏ thì đại ca đã là dáng vẻ đó rồi, đương nhiên là thành thói quen; ta lại không giống như vậy, cái gì cũng nhớ rõ, hắn tự xem là cha ta, mỗi ngày đều bày ra gương mặt kẻ mẫu, muốn ta phải nghĩ như thế nào?”

“Lúc ta đi học, hắn đều ngày ngày bận rộn không thấy bóng dáng, tối đến thường cùng người yến ẩm, uống rượu đến tận canh hai canh ba, mặt cũng không thấy. Nếu có ai nói với hắn là ta không tốt, liền lôi đến trước bài vị cha mẹ dùng gia pháp giáo huấn một trận, ta lại không có biết trước đây phụ thân còn sống lại dạy hắn kiểu này đâu.”

“Khi hắn vừa xuất sĩ, hắn không dễ dàng, ta biết, ta nhận.”

“Ta yêu thích thủy văn công sự, hắn trăm lần không vui. Ta biết hắn văn chương xuất chúng, nhưng mà thủy lợi công sự thì không phải là kinh quốc học vấn hay sao? Có phải ta đi ẩm yến phiêu kỹ đồ bạc hắn mới vui vẻ hay sao?”

“Đến lúc tiểu đệ vỡ lòng vào học, hắn tự mình đến cửa mời đại nho Tạ Cư tiên sinh làm tây tịch cho tiểu đệ, cho dù công vụ bận rộn cũng chưa từng bỏ không xem công khóa cho tiểu đệ, còn tự mình dạy tiểu đệ đọc sách viết văn. Ta có nói gì sao?”

“Ta và đệ tử nhà khác cùng nhau uống rượu, về hơi trễ một chút thì chính là một trận răn dạy, hắn cũng không nghĩ lại xem chính hắn năm đó là như thế nào!”

“Đến khi cập quán, đệ tử nhà khác lục tục xuất sĩ, hắn lại nói ta không đọc sách, tính tình kém, làm quan không được. Ta thế mà lại không lọt mắt hắn đến như vậy? Thân đệ đệ của đương triều thừa tướng, sắp đến ba mươi vẫn còn bạch thân, ngay cả ta cũng cảm thấy dọa người dùm hắn! Nhưng hắn dù sao cũng là thừa tướng, nếu cứ sót ruột để bạt huynh đệ của mình như vậy, sợ là sẽ bị người đàm tiếu, ta nhận.”

“Nhưng tiểu đệ vừa qua mười bảy tuổi liền được hắn tiến cử đến bên cạnh bệ hạ làm quan văn thị tòng, hiện cũng đã là Hàn Lâm!”

Chu Sưởng nói đến thương tâm, mạnh mẽ đập bàn, chấn đến khay đĩa rung loạn: “Hắn bảo ta phải nghĩ về hắn thế nào đây!”

Nhiếp Huyễn cũng không biết phải nói như thế nào, lòng thầm nói Chu Hi nhìn không giống như là kẻ bất công như vậy, làm ra chuyện này quả thật là quá kì lạ.

Bỗng thấy Chu Sưởng đứng lên, hất vạt áo quỳ xuống trước mặt y: “Chu Sưởng bất tài, chỉ cầu bệ hạ cho ta một câu, nếu là Chu Sưởng ta quả thật tài học kiến giải tính tình đều không bằng được ai, không xứng để thiên tử sử dụng, bệ hạ nếu nói phải, Chu Sưởng sẽ không nói thêm, nếu may mắn, được bệ hạ xem trọng, chỉ mong bệ hạ cho ta một xuất thân!”

Chương 180

Nhiếp Huyễn không trả lời, chỉ nhìn hắn, một lát sau mới cười nói: “Lục lang thật thông minh.”

Chu Sưởng dập đầu, nói: “Chu Sưởng bất tài, chỉ là tôn thất đều nhớ trong lòng, lời nói cử chỉ của bệ hạ không giống người thường, tất nhiên không phải xuất thân hàn môn, mà thiên tử năm nay thánh thọ hai mươi mốt, tiên đế cũng chỉ có một nhi tử độc nhất, đây đều là những việc mà các tôn thất khác không có, cho nên mới cả gan kết luận...”

Nhiếp Huyễn cười cười: “Thuận tiện cũng có thể phun hết mọi oán khí đối với đại ca nhà ngươi có đúng không?”

Chu Sưởng không ngẩng đầu: “Huynh trưởng nuôi dạy ta lớn lên, ta với tư cách ấu đệ nói huynh trưởng như vậy, là ta sai; gia huynh và bệ hạ quân thần bất hòa, ta lại nói mấy lời này trước mặt bệ hạ, giống như nịnh nọt, nếu bệ hạ khinh thường ta, ta cũng nhận.”

Dừng một chút, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi mắt phượng sáng rõ ràng: “Ta cũng chẳng qua là, tâm ý nan bình.”

Nhiếp Huyễn trên cao nhìn xuống hắn, neho mắt, nói: “Trầm thực thích người trẻ tuổi cầu tiến như Cảnh Dương đây vậy.”

Ánh sáng trong đôi mắt Chu Sưởng vụt tắt, gục đầu xuống không nói gì thêm, nhưng tấm lưng vẫn thẳng đứng như cũ, đúng là tâm ý nan bình.

Nhiếp Huyễn bỗng bật cười.

Thông minh thì thật đúng là thông minh, tính tình cũng thật là vừa thối vừa cứng.

Cái giọng điệu tuổi trẻ khí thịnh này nào giống như là đại ca nhà hắn, Chu Hi đầu tiên đều sẽ nói lý lẽ...ah, mà cứ giống như là Dung Khanh.

Hoàng đế bị ý nghĩ của mình chọc cười, càng nghĩ càng vui, vui vẻ một lát, vươn tới một bàn tay, nói: “Không biết sao? Huynh trưởng của ngươi là thừa tướng đương triều, vẫn luôn diện quân không quỳ.”

Chu Sưởng ngẩng đầu lên, lại không phù tay hoàng đế, trầm đình chặt sắt mà nói: “Chu Hi là Chu Hi, Chu Sưởng là Chu Sưởng, huynh trưởng kính vĩ thiên hạ, phong quang vô hạn, ta đã thấy nhiều, nhưng liên quan gì đến ta chứ.”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng, rút tay về, nói: “Vậy ngươi tự mình đứng lên đi.”

Chu Sưởng phát vạt áo đứng dậy, nói: “Tạ bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn cầm chén rượu lên, neho mắt tinh tế phẩm, cười nói: “Cảnh Dương, trầm xác thật thiếu nhân tài, nhất là người giỏi về thủy lợi công sự xây dựng, ngươi cũng biết, đệ tử sĩ tộc sùng mộ văn học thanh quý, hàn môn đệ tử lại không học được mấy chuyện này. Triều đình kén tài, không phải chuyện nhỏ. Nếu ngươi không muốn bị người coi là đệ đệ của Chu đại thừa tướng, vậy phải làm theo quy củ.”

Chu Sưởng hơi hơi hạ thấp người, nói: “Xin bệ hạ phân phó.”

Nhiếp Huyễn cười cười, nói: “Ngồi đi. Cảnh Dương có thể viết luận thư không?”

Chu Sưởng nhẹ nhàng gật gật đầu: “Tuy rằng văn chương không tính là xuất chúng, nhưng đã có lòng muốn xuất sĩ, dù rằng không viết được thi từ, nhưng luận thư lúc nào cũng có thể viết.”

“Trở về nghĩ kỹ lại, sơ lý sơ lý, không phải mới từ Kinh Châu về sao? Viết trát đi.” Nhiếp Huyễn đặt chung rượu xuống, như cười như không chăm chú nhìn thanh niên tướng mạo xuất chúng trước mặt: “Viết mười điều cơ bản trong việc trị thủy Kinh Hồ đi, thế nào? Có thể viết được không?”

Chu Sưởng hơi hơi mím môi, nói: “Tự nhiên sẽ làm hết sức.”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng, nhìn hắn, đôi mắt đen thăm thẳm phong lưu, doanh doanh mỉm cười, lời nói ra lại là: “Làm hết sức vẫn chưa đủ.”

“Nếu trát viết tốt, Viên ngoại lang của Công bộ Thủy bộ đã già nua mù mờ, trầm nhìn hắn không vừa mắt đã lâu, đúng lúc bảo hắn về nhà ngâm kẹo chơi với cháu, chức Viên ngoại lang Thủy bộ này, liền giao cho ngươi.”

“Nếu viết không tốt, hai mươi tám quyển Thiên Hạ Sơn Xuyên Thủy Mạch đồ kia, trẫm đã nói đưa cho người, sẽ không nuốt lời, còn những chuyện khác, liền không nhắc tới nữa.”

Viên ngoại lang Thủy bộ, phụ trách núi sông trong thiên hạ, đắp đê làm mương máng, khơi thông kênh ngoài, thủy lộ, là chức quan lục phẩm.

Còn cao hơn ba cấp so với Hàn Lâm Chu Dục.

Chu Sưởng dùng sức gật đầu nhận lời: “Tạ bệ hạ!”

149. Chương 149

Nhiếp Kỳ lười biếng nằm nghiêng trên tháp, không chút để ý bóc vỏ hạt thông, vô cùng nghi hoặc liếc xéo hoàng đế: “Bệ hạ dạo gần đây thật sự thanh nhàn lắm sao? Sao cứ như là cả ngày đều không có việc gì để làm như thế?”

Nhiếp Huyền cúi đầu nhìn tấu chương trên tay, có chút muốn đánh người: “Tiểu hoàng thúc từ chỗ nào nhìn thấy trẫm thanh nhàn?”

Nhiếp Kỳ khẽ cười một tiếng: “Nếu người không nhàn thật sự, sao cứ cả ngày tìm tiểu hoàng thúc của người là ta đây đến nói chuyện phiếm, quấy nhiễu thanh tu của ta.”

Nhiếp Huyền nhướn mày nhìn mi nhân phong lưu của hắn: “Cả ngày thanh tu để làm gì, hoàng đệ nhi của người khó coi lắm sao? Nếu cảm thấy không vui, đợi trẫm xem xong mấy cuốn chiết tử này, sẽ cùng người nghiên cứu bí phòng thuật nhé.”

Nhiếp Kỳ xem chút đã quăng thẳng vỏ hạt thông trong tay vào mặt hoàng đế, gương mặt phong lưu tuấn tú kia cũng như bị một lớp vô sỉ bao phủ, đương nhiên không còn chút khí độ đế vương, chỉ còn lại tên háo sắc không mặt mũi.

Nhiếp Huyền thấy hắn như vậy, cười khẽ một tiếng: “Tiểu hoàng thúc vẫn còn xấu hổ sao?”

“Đương nhiên là so không lại với hoàng đế bệ hạ.” Nhiếp Kỳ lười biếng nói: “Nghe nói sau khi Ôn Tử Nhiên rời kinh, các đại thần trong triều vì tranh dành chức vụ Hộ bộ thượng thư kia, mà vài thế gia đánh đến túi bụi, bổn vương ở trong phủ không hồi thế sự mà cũng nghe thấy.”

Hoàng đế ngẩng đầu, cười đến ý vị sâu xa: “Muốn bọn họ cần.”

“Phụ hoàng chèn ép thế gia, xem trọng hàn môn, khiến cho đám thế gia này kết thành một đoàn.” Nhiếp Huyền đặt bút xuống, bưng tách trà lên nhấp một ngụm: “Nhưng từ khi trẫm kế vị, lúc trước bệnh triền miên, lại có chút hoang đường. Phụ hoàng thì sao, lại xếp đầy người của thế gia vào trong Đông cung.”

“Thế gia vốn là thế lớn, hôm nay lại học được cách đoàn kết với nhau, không để cho bọn họ tìm cơ sinh ra hiềm khích, thiên hạ này, vẫn còn là của Nhiếp gia chúng ta sao?”

“Trẫm vậy nhưng không muốn làm con rối cho người khác, hướng chỉ thân mình xương cốt trẫm vốn dĩ không tốt, không biết lúc nào sẽ buông tay rời đi, Tuấn ca nhi mới lớn được bao nhiêu đâu, không cẩn thận sợ sẽ bị thế gia nắm giữ triều chính.”

“Cho nên hiện tại trẫm chỉ muốn bọn họ sinh ra hiềm khích... Muốn bọn họ học được, cái gì gọi là quân vi thần cương, cái gì gọi là nghe lời.”

Nhiếp Kỳ gật gật đầu: “Thì ra là như vậy. Thế gia lấy Chu Hi làm chủ, sai đâu đánh đó, vì sao bệ hạ lại không khai đao với Chu Hi?”

“Chu Hi thông minh, có năng lực, tâm tính cũng cao. Người thông minh biết xem xét thời thế, người có năng lực có thể làm tốt mọi việc, mà người có tâm tính cao ngạo, mới sẽ không làm ra những việc thấp kém.” Nhiếp Huyền phân tích rõ ràng, cười nói: “Hơn nữa hắn rất tinh minh, nhắm vào hắn, quá mệt mỏi. Một

khi đã như vậy, ngại gì mà không khai đao với vài kẻ ngu dốt trước? Chu Hi là hồ ly tinh a... Tiểu hoàng thúc người thấy không, những người đó vì Hộ bộ thượng thư, tranh để mặt đỏ tai hồng, mà thê huynh của Chu Hi, Trần Phong, nguyên là Tư nông Tự khanh, tài cán nhân phẩm xem như đều có đủ, vốn dĩ nếu hấn xuống sân tranh, hơn phân nửa sẽ thành cái đích để mọi người chỉ trích, khiến cho Chu Hi phải dùng uy vọng của chính mình áp đảo thế gia, đây sẽ thành hiềm khích giữa thế gia và Chu Hi. Đáng tiếc a, Chu Hi một chút cũng không ngu ngốc, lần này tranh Hộ bộ thượng thư, không phải là kết cục mà hấn dành cho Trần Phong.”

Nhiếp Kỳ nhú mày, có hứng thú: “Hả? Trong sáu bộ, Hộ bộ dưới Lại bộ, chung với Binh bộ, Hộ bộ thượng thư quý trọng cỡ nào, hấn lại có thể không cần? Thật không hiểu sao Trần Phong lại có thể nghe lời hấn.”

Nhiếp Huyền hừ một tiếng: “Năm đó hấn có thể khiến cho Trần Phong chiêu Tần Hiên làm con rể, hôm nay cũng có thể khiến cho Trần Phong không cần chức vị Hộ bộ thượng thư đã đưa tới bên miệng, Chuyen nhà của bọn họ, trăm sao có thể lý giải được.”

150. Chương 150

Lúc thái giám trình đưa công báo đến bên cạnh thủy tạ, nhìn thấy hoàng đế đang ngồi trong thủy tạ xem đại hoàng tử diễn luyện lễ nghi.

Đại hoàng tử Nhiếp Tuấn năm nay sáu tuổi, diện mạo ngọc tuyết khả ái, trầm tĩnh an tường, đang rất có nề nếp mà diễn tập lễ nghi lúc diện kiến ngoại thần.

Từ năm trước, sau khi hoàng đế có ý niệm muốn lập thái tử, liền vẫn luôn bảo lễ quan dạy đại hoàng tử cử chỉ lễ nghi, sợ sau khi thái tử xuất các đọc sách bởi vì hành tung khác lạ mà mấy uy nghiêm trong mắt quần thần.

Lúc sang năm mới, còn đem nữ nhi duy nhất còn lại của hoàng hậu đã qua đời là Minh Ngọc công chúa dưỡng trong cung Thực phi.

Hiện nay thái độ của hoàng đế đối với hậu cung thập phần đạm mạc, lúc hoàng hậu khó sinh qua đời hoàng đế còn đang bệnh nặng không dậy nổi, cho tới nay cũng đã hơn một năm, nhưng từ khi hoàng đế hết bệnh lại không còn sủng hạnh hậu cung, ngược lại chỉ tăng thêm sủng ái với đám tử nữ.

Hôm nay hoàng đế vài lần lên tiếng muốn lập đại hoàng tử làm thái tử, Thực phi lại là phi tử có địa vị cao nhất trong hậu cung, hoàng đế lại chưa từng đề cập đến muốn lập nàng làm hậu.

Có lời đồn nói hoàng đế trước kia suýt chết trên bụng nữ nhân, ngày nay sau khi hiếm tử hoàn sinh liền có chướng ngại với nữ sắc; thậm chí còn nói tuy rằng hiện nay thân mình xương cốt của hoàng đế đã tốt rồi, nhưng về mặt nào đó kia thì lại không được.

Lời đồn này tuy rằng đại nghịch bất đạo, lại có chút hợp lý. Ngay cả đám thần tử trong triều cũng đều phỏng đoán, cảm thấy lời đồn không hẳn là không có lửa thì làm sao có khói, hoàng đế còn vội vã lập thái tử, có lẽ cũng có liên quan đến chuyện về sau sẽ không có thêm hoàng tử nào nữa.

Mặc kệ nói như thế nào, tuy rằng quần thần lần nữa góp lời nói hoàng đế đang độ tuổi xuân, không cần vội vàng lập trữ, hoàng đế cũng đã xem đại hoàng tử như là thái tử mà giáo dưỡng.

Bọn thái giám hầu hạ bên cạnh hoàng đế đã lâu, đều biết tâm ý của hoàng đế, cũng đều cung kính đối với đại hoàng tử.

Hoàng đế nghe nói là công báo quân tình Tây Nam cùng với bản tấu của Dung Hàm Chi, liền gật gật đầu, thái giám cho rằng y sẽ bảo đại hoàng tử đi nghỉ ngơi, không ngờ hoàng đế lại vẫy vẫy tay, nói: “Tuấn ca nhi, lại đây.”

Đại hoàng tử chần chờ một lát, mới cung kính đi đến trước mặt hoàng đế, hành lễ nói: “Phụ hoàng.”

Nhiếp Huyền vừa ôm nhi tử đặt lên trên đùi, vừa nói: “Phụ hoàng tìm lão sư cho người. Hiện nay hấn đang bình định Tây Nam, đánh đâu thắng đó, sắp khai hoàn, lần này hấn truyền quân tình về, người cũng cùng nghe một chút.”

Nhiếp Tuấn chớp chớp mắt, hỏi: “Không biết là vị hiền thần nào trong triều phụ hoàng?”

Nhiếp Huyền nhận lấy công báo, mở ra, cười nói: “Là thứ tướng đương triều Dung Hàm Chi, Dung khanh, là một nhân vật xuất chúng phong hoa tuyết đại, một thân văn võ song toàn, khôi hài sang sảng. Tuấn ca nhi nhất định sẽ thích hấn.”

Nhiếp Tuấn gật gật đầu, nói: “Phụ hoàng cũng thích hấn sao?”

Nhiếp Huyền ngẩn người, bật cười: “Phải, phụ hoàng rất thích hấn.”

Nhiếp Tuấn cố gắng nghĩ nghĩ, hỏi: “Là phu gia của Sáu Ngọc tỷ tỷ, chính là Dung gia đó đó sao?”

Nguyên chủ thể nhược nhiều bệnh để lại bảy nữ nhi ba nhi tử, lại có tuổi tác gần gần bằng nhau, trưởng nữ Sáu Ngọc công chúa lớn hơn đại hoàng tử Nhiếp Tuấn ba tháng, hai vị mẫu thân cũng là bạn khắn tay, hai tỷ đệ tự nhiên là thân thuộc.

Y gật gật đầu, vừa xem công báo, vừa nói: “Sáu Ngọc chính là hứa cho ấu tử của Dung khanh.” Dừng một chút lại nói: “Phò mã tương lai kia của Sáu Ngọc nghe nói cũng rất thông minh lanh lợi, sau này chờ người xuất các đọc sách, tìm đến làm thư đồng cho người là phù hợp. Các người thân cận từ nhỏ, cũng tốt. Người còn có thể thay tỷ tỷ của người để ý Dung Mẫn kia một chút, giục hấn đọc sách cầu tiến, tránh cho nàng về sau gả cho một phu quân không nên thân.”

Nhiếp Tuấn bĩu môi nghĩ, chuyện này đâu có đúng, làm gì có ai đường đường là thái tử lại suốt ngày đốc thúc thư đồng của mình học tập chăm ngoan đâu chứ.

Nhưng ở trước mặt phụ hoàng, lời này, không dám nói ra.

Nhiếp Huyền đang xem bản tấu chương của Dung Hàm Chi, chân mày bỗng nhíu một chút, rồi lại thả lỏng, cười thở dài: “Loạn tặc chinh đồn toàn tộc, lui về giữ lấy Kiến Ninh, dùng tất cả người hấn ở phụ cận để áp chế Dung khanh. Tuấn ca nhi, nếu là người, người sẽ làm như thế nào?”

Nhiếp Tuấn suy nghĩ hồi lâu, lắc lắc đầu.

Nhiếp Huyền cũng không bức bối hoặc thất vọng, chỉ cười nói: “Lão sư tương lai của người hôm nay muốn xin trăm ban chiếu thư cho hấn được tùy cơ ứng biến, cùng xem hấn làm thế nào đi.”

Nhiếp Tuấn gật gật đầu.

Hoàng đế đặt bản tấu chương của Dung Hàm Chi xuống, đổi thành bản công báo của hành dinh Tây Nam phát cho Công bộ, chậm rãi nói: “Hôm nay, trong sáu bộ, Lại bộ thượng thư lưỡng lự, may mà cũng xem như là thông minh; Hộ bộ thượng thư Ôn khanh... tạm thời không ở trong kinh, nhưng Hộ bộ là một chiếc thùng sắt, trăm sẽ không để người làm bẩn; Công bộ thượng thư và tả thị lang đều do một tay phụ hoàng đề bạt... Đợi đến khi Dung khanh chiến thắng trở về, Binh bộ cũng sẽ triệt để cúi đầu vâng lời. Đến lúc đó, thế gia nếu muốn không nghe lời, cũng không có chỗ nào để dùng.”

Nhiếp Tuấn cái hiểu cái không, nhưng nhìn dáng vẻ khí thế của phụ hoàng, cũng theo bản năng gật gật đầu.

151. Chương 151

Nhiếp Huyền ngồi trên long ỷ trước kim điện, đứng phía dưới là toàn bộ quan viên văn võ đủ tư cách tham dự họp triều, y hít sâu vào một hơi, tầm mắt từ cửa điện thu vào đến bách quan.

Từ Giám sát ngự sử Trương Hoài Ân và Công bộ chủ sự đang khảng khái đứng hai bên, cho đến Công bộ thượng thư Phùng Duyên Thế đang quỳ rạp trên mặt đất nơm nớp lo sợ không dám cất đầu.

Hoàng đế siết chặt nắm tay, nheo mắt lại, cuối cùng dừng mắt trên người thừa tướng của y.

Chu Hi vẫn trước sau như một, phong tư xuất chúng, cao ngất ưu nhã, vai lưng thẳng tắp, như trúc như ngọc. Lúc này đây đang mang nét mặt trang nghiêm đứng đầu quần thần, nghe vị Ngự sử kia trần thuật.

Cứ như thế việc này không liên quan gì đến hần vậy.

Tựa hồ là nhận ra ánh mắt của hoàng đế, còn nhàn rỗi mà cung kính khẽ hạ thấp người.

Giám sát ngự sử Lô Hoài Ân buộc tội Công bộ thượng thư Phùng Duyên Thế hai mươi tám điều trọng tội, từ tham ô, đến thu nhận hối lộ, lấy công mưu tư, từng điều từng khoản, có lý lẽ có bằng chứng, thậm chí hần còn lôi từ trong lòng ra một phong hàm, bên trong thật sự dày, tất cả đều là tội chứng của Phùng Duyên Thế.

Cả triều văn võ im lặng lắng nghe.

Ai mà không biết Công bộ thượng thư được hoàng đế tự mình lý chính sau đó lại tự mình đề bạt, thậm chí, lúc đó hoàng đế thoát ly hậu cung, sơ chương triều chính, muốn xếp nhân thủ vào, còn gặp phải thế gia cản chân cản tay.

Lô Hoài Ân cứ như thế mà ngang nhiên buộc tội Phùng Duyên Thế ngay giữa triều, cũng chẳng khác gì cỡi chiếc giày thối quơ qua quơ lại trước mũi hoàng đế.

Mà lời hần nói lại vô cùng chuẩn xác, ngay cả vật chứng cũng có đủ.

Sau khi buộc tội không ngừng nghỉ xong xuôi, còn không quên quỳ rạp xuống đất, lột bỏ mũ quan của mình, cung kính nói: “Thần biết bệ hạ tín trọng Phùng Duyên Thế, chính vì như vậy, Phùng Duyên Thế khi quân phạm thượng, mới càng là tội ác tày trời! Thần xin bệ hạ, phán xử theo lẽ công bằng, vắn tội!”

Tâm trạng Nhiếp Huyên kém đến cực điểm, cầm lấy phong hàm được thái giám trình lên đồ hết lên long án, một mớ vật chứng thật dày nằm la liệt, y bình tĩnh sắp xếp lại mấy trang giấy kia, xem qua từng tờ, càng xem càng cảm thấy kém, hận không thể ném hết lên trên mặt Phùng Duyên Thế, còn bắt hần phải ăn vào từng tờ từng tờ một.

Chỉ quát: “Còn không mau lôi Phùng Duyên Thế xuống, giao cho Tam pháp tư luận tội!”

Dừng một chút, lại hít sâu một hơi bình phục tâm tình, lại nói: “Lô khanh, bình thân đi, ái khanh cần miễn chăm chỉ, nên hạ chỉ ca ngợi, không cần như vậy.”

Lô Hoài Ân tạ ơn, mới đứng dậy, lại đội mũ quan vào.

Nhiếp Huyên tức giận đến không muốn nói, lại nghe có thần tử bước ra bẩm tấu: “Khải tấu bệ hạ, Hộ bộ thượng thư đến nay vẫn bỏ trống, hôm nay Công bộ thượng thư lại khuyết chức, lục bộ là trụ cột triều chính, không thể vô chủ a.”

Mấy thế gia nhắm vào Hộ bộ thượng thư lần lượt bước ra, trong tối ngoài sáng, úp úp mở mở muốn hoàng đế sớm định Hộ bộ thượng thư.

Nhiếp Huyên hơi hơi mím môi, nói: “Hộ bộ thượng thư quan trọng, trước hết nghị sự về nhân tuyển của Công bộ thượng thư đi.”

Khóe môi Chu Hi hơi cong cong.

Công bộ tả thị lang Hà Trọng và Phùng Duyên Thế đều do một tay hoàng đế đề bạt, lúc này cảm như hén.

Công bộ hữu thị lang Lý Khiên bước lên một bước nói: “Khải tấu bệ hạ, chư công trong triều, vốn ít ai am hiểu công sự xây dựng, hiện nay Phùng Duyên Thế bị buộc trọng tội, thần và Hà thị lang cùng Phùng Duyên Thế chính là đồng liêu thân cận, bệ hạ không truy cứu đã là đại ân, thần cho rằng, Tư nông tự Trần tự khanh, có thể đương Công bộ thượng thư.”

Nhiếp Huyên ngẩng phát đầu lên.

Chu Hi vẫn một thần sắc vân đạm phong khinh như cũ, ngay cả khóe môi cũng liếm đi mấy phần, quân tử đoan chính, ôn nhu như ngọc.

152. Chương 152

Phùng Duyên Thế không chỉ bị cách chức xét nhà, còn bị lưu đầy toàn môn ba ngàn dặm.

Công bộ thượng thư tân nhậm là Trần Phong.

Lô Hoàn Ân là thê huynh của Chu Dục.

Nhiếp Huyễn nhấp từng ngụm từng ngụm trà, uống ba chén, mới đặt chung trà xuống, nói: “Đi chính sự đường.”

Bọn thái giám hai mặt nhìn nhau một lúc, mới đi chuẩn bị xa giá.

Chu Hi đang phúc đáp tấu chương.

Phê duyệt tấu chương cho hoàng đế cần phải chia ra nặng nhẹ, chuyện quan trọng hay việc khẩn cấp thì đưa thẳng đến ngự tiền, những việc ít quan trọng hơn, có vài việc được thừa tướng xem trước, sau đó mới nghị cùng hoàng đế; có vài việc được thừa tướng viết ý kiến phúc đáp, rồi mới đưa hoàng đế xem qua; còn ít quan trọng hơn chút nữa, một lời của thừa tướng là đã có thể định liệu, không cần quấy nhiễu thiên tử.

Từ huyện nha đến châu phủ, châu phủ đến trung thư, trung thư đến lục bộ cửu khanh, lục bộ cửu khanh đến thừa tướng, thừa tướng lại đến hoàng đế, lên lên xuống xuống đều theo trình tự như vậy.

Cho nên có thừa tướng và thứ tướng thành nhị tướng chia ra quản văn võ, cũng thoải mái chút. Nhưng Dung Hàm Chi thường xuyên ra ngoài lãnh binh, cho nên những chuyện lẽ ra do nhị tướng cùng tham chính thì đều quy về cho Chu Hi, thật sự rất vụn vặt phiền phức, thế nhưng Chu Hi tài năng xuất chúng, giỏi trị chính, tính tình lại không chịu ủy quyền cho ai, cho nên cứ vậy một mình làm hết.

Hắn viết ý kiến phúc đáp vừa mau lẹ vừa chặt chẽ, mỗi một chữ đều thâm tư thực lực, khiến người không tìm được chút khiếm khuyết.

Mới viết được tám phần, đã có người đến quỳ bẩm: “Chu tướng, bệ hạ tới!”

Chu Hi sửng sốt, vừa kịp thu bút, thiếu chút nữa đã làm bắn mặt giấy.

Chính sự đường ở ngay trong cung, cách Thùy Cung điện cũng không xa, hoàng đế muốn gặp thừa tướng, luôn luôn chỉ cần tuyên triệu, khi nào thì hoàng đế phải tự mình lách bạch lại đây chứ.

Chuyện khác thường tất có trá.

Vừa suy nghĩ ngàn đầu trăm chuyển, vừa đặt bút xuống sửa sang lại y quan, vội vàng ra ngoài tiếp giá.

Nhiếp Huyễn bước xuống liễn, thấy Chu Hi mang theo đám quan viên đứng đón bên ngoài, kẻ khác đều quỳ, Chu Hi không quỳ, khom eo chấp tay làm lễ, nói vài câu “không biết bệ hạ giá lâm không thể tiếp đón từ xa” linh tinh lang tang gì đó.

Nhiếp Huyễn bước tới nắm lấy khuỷu tay hắn, không một lời phân trần, kéo hắn lên, ý vào vóc dáng chính mình có chút cao hơn hắn, ngưỡng cằm, từ trên cao nhìn xuống nói: “Thừa tướng không cần đa lễ, có nơi yên tĩnh nào nói chuyện được không?”

Mấy chữ “nơi yên tĩnh” còn được phá lệ nhấn mạnh một chút.

Trong lòng Chu Hi nhảy dựng, ngón út tay trái vô thức run run. Lại chỉ hơi hơi mím môi, bất động thanh sắc tránh khỏi bàn tay hoàng đế, nghiêng người làm thành tư thế mời, hạ thấp người nói: “Bệ hạ, mời.”

Vừa nói vừa dẫn hoàng đế đến đông đình mà ngày thường mình vẫn dùng để xử lý công sự.

Hoàng đế khoát tay cho lui đám hầu cận, hỏi: “Còn có nơi này yên tĩnh hơn nữa không?”

Khóe mắt Chu Hi dư quang thấy chúc quan của mình và nội thị của hoàng đế đều đã lui hết ra ngoài, không chỉ là ngón út, cả tay trái đang giấu dưới ống tay áo rộng cũng vô thức run run một chút.

Chán ghét ở một mình với hoàng đế, hoặc nói là: sợ hãi, thâm căn cố đế.

Hắn ngẩng đầu, hỏi: “Không biết bệ hạ có chuyện quan trọng gì cần phân phó?”

Hoàng đế cầm lấy chung trà mà hắn đã uống qua đang đặt trên bàn, kê môi vào nhấp một ngụm, sau đó ôn thanh nói: “Bá Dương thật sự muốn nói ngay tại đây sao?”

Chu Hi mặt không đổi sắc, dưới ống tay áo, móng tay vô thức ghim vào lòng bàn tay, cơ hồ sắp đâm nát da thịt.

Trầm mặc thật lâu, mới đưa hoàng đế đến nội gian mà mình thường dùng để nghỉ tạm hoặc ngủ khi trực đêm.

Bên trong nội gian cũng giống như chỗ của Ôn Tử Nhiên mà Nhiếp Huyễn từng đến, cũng có bình phong tú giáp, nhưng cách bài trí lại cách điệu bất phàm, vô cùng tinh xảo, được dọn dẹp sạch sẽ không dính một hạt bụi, đúng thật là chỗ của Chu Hi mà.

Nhiếp Huyễn nghiêng ngẫm cười cười, chậm rãi bước về phía thừa tướng, Chu Hi theo bản năng lui một bước, lại cười cười tự giễu, đứng lại bất động.

Nhiếp Huyễn bật cười, nói: “Như vậy thật tốt biết bao nhiêu a? Vốn chính là... nhất hồi sinh, nhị hồi thực.” (có một lần rồi thì lần thứ hai sẽ thành thực hơn)

Chu Hi mím môi, đang muốn nói gì, hoàng đế đã bất ngờ chế trụ cổ tay trái của hắn, sức lực Chu Hi không bằng được hoàng đế, chỉ kịp cuộn tròn ngón tay trong lòng bàn tay đã bị đâm thành vết, vết hằn trong lòng bàn tay lại bị hoàng đế nhìn xem rõ mồn một.

Nhiếp Huyễn nâng lòng bàn tay hắn lên môi, vươn lưỡi liếm lên dấu vết sâu đến sắp rách da giữa lòng bàn tay kia: “Làm gì vậy? Không biết là trăm sẽ đau lòng lắm sao.”

Lúc hoàng đế nói chuyện còn hơi hơi nghiêng đầu, sóng mắt phong lưu, mi mục ẩn tình, không chớp mà nhìn ngắm Chu Hi.

Hoàng đế lại nói: “Đã lâu không làm, Bá Dương thật sự...không nhớ trăm sao?”

Chương 185

Hoàng đế lại nói: “Đã lâu không làm, Bá Dương thật sự...không nhớ trăm sao?”

Chu Hi ngay lập tức bình thường trở lại, sắc mặt càng lạnh, lạnh giọng nói: “Không nhớ.”

Nhiếp Huyễn dùng ánh mắt càng thêm ôn nhu yêu thương mà nhìn hắn: “Nghe nói thừa tướng...” Ánh mắt khe liếc qua hạ thân hắn, rồi sau đó mới thập phần cảm thông, nói: “Xem ra là thật sự rồi.”

Chu Hi cắn chặt răng, chen ra được một câu: “Lời đồn chừng ở trí giả.”

Nhiếp Huyễn gật gật đầu, ôm lấy hắn lôi về phía giường: “Trăm nghe không bằng một thấy, trăm vẫn nên tự mình kiểm tra xem.”

Chu Hi bị đặt ngồi lên trên giường, không thể nhịn được nữa bật đứng dậy: “Phùng Duyên Thế xác thật là không làm tròn trách nhiệm, không xứng làm Công bộ thượng thư!”

Nhiếp Huyễn vươn tay đặt lên vai hắn, ôn nhu mà lại không cho cự tuyệt, ấn hắn ngồi xuống: “Trăm biết.”

“Trăm cũng xác thật là lòng có Bá Dương, muốn thân cận với người a.”

Chu Hi nghiêng nghiêng tránh ra phía sau, cố gắng thoát khỏi ngự hương nồng đậm đang bao phủ, nói: “Vì nước trừ gian, dù có tư tâm, cũng không thẹn với lòng.”

Nhiếp Huyễn khom lưng áp xuống, cười nói: “Thừa tướng thật công bình.”

Chu Hi không còn đường lui, vẫn cố tránh đi, độ cong eo lưng ngã ra sau càng thêm lớn, đôi môi mỏng mím lại.

Nhiếp Huyễn bỗng bật cười, không áp tới gần thêm nữa, lại ngồi xuống bên cạnh Chu Hi: “Sao lại nghĩ đến chuyện xuống tay từ Công bộ?”

Chu Hi mới ngồi thẳng dậy, sửa sang lại góc áo, cũng không trả lời.

Hoàng đế thò một cánh tay ôm lấy eo hắn, truy vấn: “Hửm?”

Chu Hi theo bản năng có chút run rẩy, tránh tránh, không tránh được, cũng không thêm tránh nữa, thấp giọng khẽ cười một tiếng, nói: “Bệ hạ muốn nghe lời nói thật sao?”

Nhiếp Huyễn vuốt ve đường cong eo hắn, trong lòng nghĩ, sao lại vẫn cứ gầy như vậy, lại nói: “Bá Dương nói như vậy, nghĩa là hay nói dối trăm lần sao?”

Chu Hi không trả lời câu hỏi này, chỉ vô cùng bình tĩnh nói: “Ban đầu thần cũng không biết, Phùng Duyên Thế lại bại hoại tới như vậy. Thần chỉ nghĩ, phàm là người làm công sự, nhất là những việc như công sự xây dựng, cho dù không có thói xấu gì thì cũng sẽ có chỗ sai lầm. Công bộ thượng thư chưởng quản công trình thổ mộc, thủy lợi và đồn điền, Phùng Duyên Thế cũng không thể kỹ càng được như Ôn Thiện Chi, sao lại không tìm được lỗi.”

Nhiếp Huyễn gật đầu, cảm thấy hắn nói rất có lý.

Chỗ thanh quý nhất của thần tử văn học thanh quý chính là, bản thân không cần phải thật sự gây chuyện, chỉ cần có thể chăm chú nhìn vào sai lầm của kẻ khác, là được rồi.

Trong lòng Nhiếp Huyễn không biết phải cảm thấy thế nào đây, ẩn ẩn có ý niệm gì đó không rõ ràng, y suy tư chăm chú một lát, trước mắt lại lóe qua gương mặt quật cường bất phục của Chu Sưởng.

Liên có chút giật mình.

Thần nghĩ không biết luận thư mười việc trị thủy cơ bản của Kinh Hồ đã được Chu Sưởng viết tới đâu rồi.

Cũng không biết nếu như Chu Hi biết được, sẽ có biểu tình thế nào.

Nghĩ tới đó, lại bật cười, trong lòng nhẹ nhàng đi không ít, toàn thân áp xuống, đè người lên trên giường, nói: “Thừa tướng thật giỏi, trăm cũng không phải trách phạt người, trăm là... thật sự nhớ người.”

Sắc mặt Chu Hi lập tức thay đổi, không chút nghĩ ngợi hung hăng đẩy, ngữ khí tràn ngập khí phách, quát: “Đây là Chính sự đường!”

Nhiếp Huyễn bất ngờ không kịp đề phòng, bị đẩy đến lão đảo, lại không chịu bỏ qua, tiếp tục đè xuống, hôn lên mắt hắn, trêu đùa: “Ngay tại Thù Củng điện cũng không phải chưa từng làm mà.”

153. Chương 153

Sắc mặt Chu Hi lúc đỏ lúc trắng, từ trong kẽ răng chen ra một câu: “Người còn...”

Nửa câu sau thật sự là kỳ cục, hắn dùng nghị lực to lớn nuốt trở về, nghẹn đến quay đầu ho khan vài tiếng.

Nhiếp Huyễn thấy vậy, thả lỏng lực đạo đang đè nặng lên hắn một chút, chỉ nhìn hắn trêu chọc: “Còn cái gì?”

Chu Hi cười lạnh một tiếng, đè thấp thanh âm lạnh giọng nói: “Thần lại không biết, bức gian thần tử trong Thù Củng điện, với bệ hạ mà nói, lại là chuyện đáng để khoe khoang như thế.”

Nhiếp Huyễn ghé vào chiếc cằm trơn bóng mịn màng của hắn nhẹ cắn một ngụm, còn liếm hai cái.

Chu Hi không để râu, thoạt nhìn cũng không lớn tuổi hơn Chu Sưởng là bao, Nhiếp Huyễn liếm dọc từ cằm đến cổ hần, Chu Hi lại mạnh mẽ đẩy y ra một chút: “Nhiều người ở bên ngoài như vậy, bệ hạ nhất định phải muốn... muốn làm như vậy sao!”

Nhiếp Huyễn nắm lấy cổ tay hần, kè sát lại ngậm lấy hầu kết hần, hàm hồ nói: “Bá Dương xấu hổ?”

Chu Hi hận không thể cắn chết y: “Chẳng lẽ bệ hạ không muốn làm người nữa sao?”

Nhiếp Huyễn lúc này mới buông hần ra, đứng dậy, nhưng trong ánh mắt nhìn chăm chú vẫn tràn đầy trêu chọc.

Chu Hi vội vàng ngồi lên sửa sang lại vạt áo, còn lấy một chiếc khăn gắm ra khỏi ống tay áo, lung tung lau hết mặt cổ.

Nhiếp Huyễn không để ý, kè sát lại nhẹ giọng nói: “Thì ra thừa tướng lại thích hẹn hò với trẫm hơn sao?”

Chu Hi bật đứng dậy đối diện gương đồng sửa sang lại búi tóc, lạnh mặt không nói lời nào,

Nhiếp Huyễn trầm trầm bật cười, nói: “Chuyện hẹn hò có thể để ngày khác lại nói, trẫm hôm nay thật sự có chuyện quan trọng muốn nói với Bá Dương.”

Chu Hi quay đầu lại, có chút nghi hoặc mà “ân?” một tiếng, từ từ nói: “Bệ hạ có chuyện quan trọng gì, chỉ cần dặn dò xuống là được.”

Nhiếp Huyễn cười một tiếng: “Chuyện hôm nay, thực ra trẫm vẫn phải đa tạ Bá Dương, Nếu không nhờ Bá Dương, trẫm cũng sẽ không biết, Phùng Duyên Thế lại bại hoại như vậy.”

Chu Hi nhướn mày, vừa nhìn gương vừa nhẹ tháo búi tóc ra không để rồi, vừa thần nhiên nói: “Thứ cho thần nói thẳng, bệ hạ nhìn nhầm người... cũng không phải một lần hai lần.”

Nhiếp Huyễn quay đầu nhìn mái tóc đen như gấm xỏa tung của Chu Hi, thích ý đến nheo mắt, cũng không giận: “Một Tần Hiên, một Phùng Duyên Thế.. Nghĩ kĩ lại, trẫm để bật lên chính đường của hai bộ, một người so với một người càng không được. Cái tội danh không biết nhìn người này, trẫm phải nhận rồi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức cảm thấy không biết tư vị gì.

Kiếp trước khi còn làm thiên tử của Đại Chu, lại không phải ở cực diện thế gia hoành hành như vậy, y cũng đã tự mình xem xét quốc sử hai thời đại sau khi mình băng hà, biết được sự tình phát triển đến hôm nay, đã là bằng dày ba thước không phải một ngày rét có thể tạo nên.

Lúc đó chỉ nghĩ là nâng đỡ hàn môn là có thể chèn ép thế gia, hôm nay lại biết, thật sự đã suy nghĩ quá đơn giản rồi.

Nhiếp Huyễn chậm rãi nói: “Hiện tại cuối cùng trẫm cũng đã rõ, tiên hoàng chèn ép thế gia đến như vậy, vì sao trong Đông cung của trẫm lại vẫn toàn là người của thế gia. Việc này, không phải chỉ đơn giản là nâng đỡ hàn môn, chèn ép thế gia là có thể giải quyết, Bá Dương, người nói, có phải không?”

Chu Hi chải mái tóc dài, không nói một lời.

Hoàng đế không ngu, nếu không thể chèn ép thế gia bằng việc nâng đỡ hàn môn, vậy cách tốt nhất, chính là chia nhỏ thế gia.

Chu Hi là người đứng đầu thế gia, đứng mũi chịu sào, sẽ trở thành đối tượng bị hoàng đế nhắm tới.

Chu Hi đặt lược ngà voi qua một bên.

Lại nghe thấy Nhiếp Huyễn bỗng nhiên nói: “Bá Dương, Lục lang nhà ngươi, vì sao chưa từng xuất sĩ?”

Chu Hi bỗng nhiên xoay người nhìn về phía hoàng đế, mái tóc đen dài óng mượt vạch thành một độ cong nửa vòng tròn, cùng với ánh mắt, sắc bén như đao.

154. Chương 154

Mái tóc Chu Hi phi thường đẹp, đen bóng mượt mà, sợi tóc óng ả, sờ lên không thua gì loại gấm tốt nhất vẫn được tiến cống.

Có đôi khi trong lòng Nhiếp Huyễn còn thầm nghĩ, thân mình xương cốt kém như vậy, còn thể nhược nhiều bệnh, không phải tóc cũng nên khô xơ sao? Nếu như làm lụng vất vả, hơn ba mươi tuổi bạc trắng thái dương cũng không lạ.

Thế mà vì sao Chu Hi lại dưỡng một đầu tóc dài đẹp đến như vậy, nếu không phải tình cờ tháo xuống trước mặt người khác, e rằng toàn bộ nữ nhân trong kinh đều phải ganh tị.

Lẽ nào chính bởi vì như vậy, cho nên dù điều trị thể nào cũng vẫn gầy yếu như vậy chứ?

Nghĩ thầm thế thôi, cũng không kiểm chế được mà thích, nhìn thấy toàn thân hần xoay lại, mái tóc tạo thành độ cong, càng cảm thấy tâm viên ý mã, bước tới cầm lấy một lọn tóc đen mềm mại, ánh sáng óng mượt bên trên dường như tản ra trên đầu ngón tay, mạnh nắm lấy, lại gần ngửi một chút.

Vẫn là một mùi hương lạnh lạnh ôn thuận riêng biệt.

Đầy đầu dâm đãng của hoàng đế chỉ nghĩ, nếu ở trên giường mà bắn tinh lên mái tóc dài tuyệt đẹp này, không biết sẽ có bao nhiêu hoạt sắc sinh hương đây.

Chu Hi giữa tức giận sợ hãi bất an đã xem nhẹ ý vị trong ánh mắt sâu xa của hoàng đế.

Hần lãnh đạm chậm rãi nói: “Thần đệ trì độn, không thể tùy thị quân thượng.”

Nhiếp Huyễn phì cười, nói: “Lúc trước Bá Dương người cũng nói về Thập lang như vậy. Nhưng Thập lang lại là một nhân vật xuất chúng thế nào, có thể thấy được Bá Dương chỉ là quá mức khiêm tốn mà thôi. Nói vậy, Lục lang, cũng có tài năng xuất chúng.”

Sắc mặt Chu Hi không tốt, nhưng thanh sắc bất động, nắm lấy tóc của chính mình, kéo ra khỏi tay hoàng đế, lại sửa soạn thêm một lần: “Tính tình xá đệ kém cỏi, không đọc sách, quả thật không thể tùy thị thiên tử. Nếu không thần cũng sẽ không để tới tận bây giờ cũng không để hần xuất sĩ.”

Nhiếp Huyễn nheo mắt, cười nói: “Thật vậy sao?”

Vừa nói vừa thò tay đoạt lấy chiếc lược ngà trong tay hần.

Chu Hi ngẩn ra, không chịu buông tay, mà đành không lại, bị hoàng đế lấy đi mất, còn bị y ấn ngồi xuống, chậm rãi bắt đầu chải đầu cho hần.

Chu Hi nghĩ không ra đầu mối của việc hoàng đế đột nhiên lại nhắc tới Chu Sưởng, chỉ theo bản năng cảm thấy đây cũng không phải chuyện tốt lành gì, nhất thời không nói, chỉ suy nghĩ đắn đo, thậm chí còn nghĩ, có cần lại đưa Chu Sưởng ra khỏi kinh tránh đi một chút hay không.

Qua không bao lâu nữa Dung Hàm Chi hồi kinh rồi, đến lúc đó hoàng đế mất hết nửa phần tinh lực và sự chú ý, rồi mới đón người về chắc cũng ổn.

Dù sao hần cũng đâu thích ở lại trong kinh.

Tuy rằng Lục lang chưa từng cho hần sắc mặt tốt đẹp gì, nhưng làm đại ca, thế nào cũng không thể nhìn đệ đệ chịu ủy khuất.

Nhưng tâm tư hoàng đế khó lường, có lẽ chỉ là nhìn thấy mình che chở Thập lang như vậy, cho nên mới lấy Lục lang đến kích tướng, nếu thật sự phản ứng quá mức, trái lại thật sự để cho hoàng đế bắt được nhược điểm, chẳng phải là thất sách hay sao?

Chu Hi mím môi thần nhiên suy tư, không chút để ý nhìn hoàng đế chải tóc cho mình.

Cầm cây trâm lên muốn tự búi tóc, lại bỗng nhiên bị ngậm lấy vành tai, chất giọng trầm thấp của hoàng đế sát gần bên, nhịp nhàng mềm ẩm ỉm ướt rót vào trong tai: “Đêm nay... đừng về... Được không? Đợi mọi người đi hết rồi, trâm gọi người tới đón người...”

Sắc mặt Chu Hi tối sầm, không ngờ quanh co lòng vòng này giờ, hoàng đế lại vẫn cứ nhớ rõ loại chuyện này như vậy.

Đang muốn tránh y ra, hoàng đế lại dùng răng ma sát lên vành tai hắn, thấp giọng cười nói: “Lục lang nhà ngươi... còn giống ngươi hơn cả Tiểu Thập nữa, nhất là ánh mắt... còn có cái tính tình thối tha đó nữa.”

Sắc mặt Chu Hi đột nhiên trở nên tái nhợt.

155. Chương 155

Hoàng đế nói xong liền đi.

Chu Hi lặng lẽ ngồi một lát, nâng tay sửa sang búi tóc lại cẩn thận tỉ mỉ, thúc quan, rồi mới đi ra ngoài.

Tiểu thần tinh mắt trong chính điện thâm nhủ, trăm cái cửa thừa tướng lúc sáng hình như là đâm từ phải qua trái, sao lúc này lại có vẻ như đổi hướng.

Đến lúc lên đèn, Chu Hi phái gia nhân trở về, nói có vài việc quan trọng, cần phải ở lại trong cung, đêm nay không về.

Hắn vẫn luôn làm việc không biết mệt mỏi, kỹ càng lại có tính khiết phích, những lúc nhiều việc vẫn thường mang tấu chương về nhà xem, rất ít khi ngủ lại trong cung.

Tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng nhớ lại thái độ khác thường của hoàng đế tự mình đến Chính sự đường lúc sáng này, lại cảm thấy là có lẽ có liên quan, nên cũng chỉ dám âm thầm phỏng đoán.

Đợi đến qua giờ đóng cửa nha, quả nhiên có thái giám bên cạnh hoàng thượng tới mời thừa tướng đi.

Chu Hi còn nghĩ rằng sẽ là Noãn các hoặc là Thiên điện, nào ngờ thái giám kia trực tiếp mang hắn đến tắm điện của hoàng đế.

Bình Chương điện tuy là tắm điện, những khi hoàng đế không đến hậu cung đều sẽ nghỉ lại ở chỗ này, nhưng mà vẫn còn nằm ở tiền triều.

Thần tử được hoàng đế thập phần tín nhiệm mà để ngủ lại Bình Chương điện tuy rằng không phải là chuyện thường gặp, nhưng cũng vẫn có vài tiền lệ.

Trong lòng Chu Hi cười lạnh, nghĩ, chỉ sợ ngày mai tất cả mọi người đều sẽ suy đoán rằng hoàng đế từ lúc nào đã trở nên tín trọng thừa tướng tới như vậy.

Nhiếp Huyễn nhìn thấy Chi Hi liền cười, sau khi phát tay bãi lui hầu cận hai bên liền ý vị sâu xa nói: “Bá Dương thật đúng là... Bao bọc đệ đệ như vậy, không sợ chiều đến hư sao?”

Chu Hi cười một tiếng, hơi hơi mím môi, nói: “Huynh trưởng thay cha.”

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, nhớ tới Chu Sưởng, lại nghĩ tới Chu Dục, cư nhiên có chút không biết phải nói thế nào.

Chu Sưởng hận đại ca bất công, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà ít ra trước mắt thì thấy thật ra Chu Hi cũng không có bất công.

Hắn chịu vì Chu Dục mà quỳ xuống giả vờ đáng thương cầu xin người, cũng chịu vì Chu Sưởng mà chui đầu vào lưới tự dâng đến cửa.

Nhiếp Huyễn nghiêng đầu, hỏi: “Đã ăn gì chưa?”

Chu Hi ánh mắt phức tạp nhìn y một cái, nói: “Không nhọc bệ hạ phí tâm.”

Nhiếp Huyễn lắc lắc đầu, cảm thấy thật xấu không chịu ăn cơm này của thừa tướng nhà mình đúng là khiến cho người khác rất lo lắng.

Lập tức ôm người qua đặt lên trên đùi, đút hết hơn phân nửa bát cháo thịt nắm hương nấu bằng nước hầm gà.

Đợi đến khi Chu Hi nhiều lần nói thôi, đã no thật rồi, mới dùng thìa, tự mình ngậm lấy, kéo mặt Chu Hi qua, hôn xuống.

Một ngụm cháo ngậm trong miệng, giữa lúc môi lưỡi giao triền dính dính sền sệt đẩy tới đẩy lui, cuối cùng tràn ra khỏi khóe miệng Chu Hi rất nhiều, Nhiếp Huyễn buông nam nhân bị mình hôn đến thở không nổi ra, cúi xuống liếm sạch nước cháo chảy dọc theo khóe môi hắn.

Chu Hi nhẹ nhàng mà gấp gấp thở hổn hển, quay mặt qua, nâng tay lên muốn lau, lại bị nắm lấy hai cổ tay kéo kên khỏi đầu, đành phải nhận mệnh nhắm mắt lại.

Nhiếp Huyễn cười cười, mạnh mẽ bế ngang hắn lên, đi về phía long sàng phía sau hậu điện, Chu Hi bất ngờ không kịp phòng, theo bản năng dùng hai tay vừa được buông ra ôm lấy cổ hoàng đế, trong đôi mắt phượng tiêu trí tràn đầy vẻ kinh hồn chưa định.

Nhiếp Huyễn sải bước đến bên cạnh giường, đặt người lên trên, kéo mở vạt áo hắn ra lập tức hôn lên lồng ngực trơn bóng như ngọc kia.

Chu Hi nhịn nhịn, rồi lại nhịn nhịn, vẫn không thể nhịn được, vươn tay ngăn hoàng đế lại.

Nhiếp Huyễn bắt lấy cổ tay hắn đặt qua một bên, nâng tay kéo xuống dải khăn cột màn giường.

Chu Hi nhớ tới lần đầu tiên hai cổ tay bị siết thành vết bầm, nhất thời sắc mặt trắng đến lợi hại, run giọng nói: “Đừng mà...!”

Nhiếp Huyễn giương mắt nhìn hắn, ánh mắt tham lam lại mang theo vẻ trêu đùa.

Chu Hi rủ mắt, lộ ra vẻ thập phần gầy yếu vô tội, nâng lên cánh tay kia, cẩn thận dè dặt lau lên khóe môi hoàng đế, lấy xuống một cọng hành lá xanh tươi, ngón tay thon dài trắng nõn duỗi về phía trước, hận không thể đâm cọng hành kia vào mắt hoàng đế.

Nhiếp Huyễn ngăn người.

Liên nghe thấy thừa tướng nhà mình vừa bắt đắc dĩ lại vừa u oán hỏi: “Bệ hạ làm loại chuyện này, trước đó... chẳng lẽ.. không muốn tắm rửa sao?”

156. Chương 156

Thiên điện bên trong tấm điện của hoàng đế có bể tắm, cũng như trong phủ của Chu Hi vậy, nối liền với ôn tuyền, bốn phía được bao bọc bởi lụa mỏng Yên La.

Nhiếp Huyễn từ phía sau lưng ôm lấy thừa tướng của y, cắn lên vành tai Chu Hi cười hỏi: “Bá Dương tự mình cởi áo, hay là...?”

Chu Hi mím môi, nhắm mắt lại, mò mẫm tự cởi đai lưng của mình.

Hơi nước trong bể tắm bốc lên, dễ khiến cho người cảm thấy choáng váng mờ mịt.

Nhiếp Huyễn đứng phía sau nhìn Chu Hi chậm rãi cởi y phục, dần để lộ eo lưng trơn bóng như ngọc, ánh mắt trầm xuống, rút cây trâm trên búi tóc hắn ra, tùy tay ném xuống đất.

Chu Hi nghe tiếng, vô thức nhú mày, nghĩ: cây trâm này không còn dùng được rồi, lát nữa phải là sao...

Thật sự là không có cách nào tập trung tinh thần nghĩ đến chuyện sắp sửa xảy đến tiếp theo đây, bao giờ cũng là vào những lúc ý thức thất thần, tinh thần tự do, thì sẽ không còn cảm thấy loại cảm giác không thể chịu nổi kia nữa.

Nhưng hoàng đế không để hắn thất thần.

Y vén lên mái tóc dài, hôn lên gáy hắn, sau đó hôn dọc theo cần cổ, đầu lưỡi liếm lên hõm vai, còn gặm mút ra một vết hôn ngay trên xương quai xanh.

Chu Hi nặng nề thở dài một tiếng, tránh né một chút, sau một lát mới nói: “Mời bệ hạ tắm rửa.”

Nhiếp Huyên cười cười, tự cởi bào phục, đến khi giống như Chu Hi vậy, toàn thân trên dưới chỉ còn lại tiết khố, lập tức bế ngang người lên, bước về phía bể tắm.

Chu Hi nhắm mắt, bất an nắm lấy cánh tay hoàng đế, mái tóc đen dài rũ xuống, nhẹ nhàng tình tứ ngứa ngáy phát qua cẳng chân, Nhiếp Huyên khẽ chắc một tiếng, cúi đầu ghé vào bên tai hắn cười cười: “Thật sự là... hoạt sắc sinh hương.”

Chu Hi quay mặt đi, khẽ hỏi: “...Cứ như vậy.... có ý nghĩa sao...?”

Nhiếp Huyên nghe thấy rõ ràng, nhắc chân bước vào trong bể, chậm rãi nói: “Bá Dương, trẫm thật sự rất thích người.”

Câu sau là dán vào bên tai mà nói, triền miên lưu luyến như tình nhân thì thầm yêu đương, nhưng câu nói tiếp theo lại mang theo hàn ý.

Y nói: “Nếu không trẫm cũng sẽ không dung người đến hôm nay.”

Chu Hi chậm rãi bật cười, tránh khỏi hoàng đế, bước xuống đứng bồng trong bồn tắm, hỏi: “Thần nên quỳ xuống tạ ơn sao?”

Chất giọng vĩnh viễn thanh lãnh cao ngạo, lại không biết có phải do tình cảnh này, nghe ra lại có một phen phong tình riêng biệt, Nhiếp Huyên thấp giọng cười một tiếng, thò tay vào bên trong tiết khố hắn, dẫn đo nắn bóp một bên hông, nói: “Bá Dương, nói thật, ngoại trừ lần đầu tiên, chẳng lẽ trẫm làm người không sung sướng sao, hửm?”

Bên tai Chu Hi đỏ ửng, hông bị hoàng đế nắm lấy, ngay cả cần cổ cũng lộ ra màu phấn hồng, lắc lắc đầu nói: “Đây căn bản đâu phải là chuyện có sướng hay không...”

Nói được một nửa câu, lại cảm thấy nói mấy lời này với hoàng đế thật thập phần vô vị, liền ngậm miệng không nói thêm.

Chỉ đơn giản là bản thân việc thân thể cảm thấy vui sướng mà khuất phục trước tình dục đã là một việc rất đáng xấu hổ, hắn chán ghét những thứ sẽ làm cho hắn cảm thấy tâm thần bất ổn, huống chi là bị bắt mở ra thân thể như thế này, bị thao làm đến nổi tâm hồn thất thủ, trở thành nô lệ cho nhục dục.

Nhiếp Huyên lại tựa như thấu hiểu những lời mà hắn chưa nói xong, cười cười, cũng không nói gì nữa, ôm lấy hắn đi xuống nơi sâu hơn trong bể.

Đến khi hơn nửa người đều ngâm dưới mặt nước, liền đặt Chu Hi lên vách bể, từng chút lột xuống tiết khố ướt đầm của hắn.

Mái tóc dài của Chu Hi nổi trên mặt nước, lan tràn diễm lệ.

Nhiếp Huyên cầm lấy viên tắm (nguyên văn nó là tảo đậu, là cục xà bông tắm luôn ha ha, không biết sao bịa đại từ này nghe cho nó cổ ha ha) đặt lên trên gáy Chu Hi, bắt đầu trượt dọc theo sống lưng xuống dần phía dưới, đột nhiên hỏi: “Cho dù là tình đầu ý hợp mà hoan hảo cũng không thích sao?”

Chu Hi ngẩn người.

Hắn cảm thấy hoàng đế cũng xem như là rất có phong cách, những chuyện lừa gạt uy bức lợi dụ đều đã làm hết, vậy mà vẫn còn có mặt mũi đến nói chuyện yêu đương.

Thuận miệng nói: “Nếu như thần nói không thích, bệ hạ liền sẽ đi tìm người thích chuyện này mà làm sao?”

Đầu ngón tay hoàng đế dựa vào viên tắm bôi trơn, chậm rãi chen vào bên trong kẽ hông hắn, cắn lên vành tai hắn cười nói: “Đây xem như là ghen sao? Lẽ nào là đang ghen với Dung Khanh sao?”

157. Chương 157

Chu Hi đối với những lời này của hoàng đế chỉ cười nhạt, nhưng ngón tay thon dài hữu lực của hoàng đế từng chút từng chút chen vào hậu huyệt, đầu ngón tay len vào khe hở trĩu bích nhỏ hẹp mang đến đôi chút đau đớn nhỏ nhất không đủ để kích thích phân thân bên trong từ phía sau, Chu Hi hít hít khí đáp lời: “Bệ hạ bệ sủng Dung Quảng Xuyên, chẳng lẽ còn là chuyện mới lạ gì sao? Đợi đến khi hắc đắc thắng về triều, Dung thứ tướng lập tức sẽ thành Dung thái phó.”

Thái tử tam sư, văn gọi là sư, võ gọi là phó, Dung Hàm Chi tuy là trạng nguyên, nhưng chung quy mấy năm nay đều quản về phần võ, cho nên mọi người đều cảm thấy, nếu hắc thật sự thành Đông cung chi sư, hơn phân nửa sẽ là thái phó của thái tử mà không phải là thái sư.

Nhiếp Huyễn nghe thấy Chu Hi dùng đến hai từ “bệ sủng” liền nhú mày.

Đây cũng không phải là từ gì tốt đẹp.

Chờ hắc nói xong những lời này, liền rút ra một nửa ngón tay, thay bằng hai ngón tay cùng đi vào, cắm thẳng vào trong toàn bộ ngón tay.

Chu Hi hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Đau...”

Một chữ này thật sự là mềm đi rất nhiều, quả thực là đã học được ngoan.

Nhiếp Huyễn cảm thấy buồn cười, đầu ngón tay xoa xoa lên vách ruột chặt nóng, chừng chạc đang hoàng nói: “Thì ra là Bá Dương để ý chuyện này. Bá Dương tài học xuất chúng, nếu Bá Dương nguyện ý chỉ bảo Tuấn can hi, trăm nghìn còn không kịp. Đến lúc đó Đông cung chi sư, lấy Bá Dương cầm đầu, có điều...”

Y vô cùng kiên trì dùng ngón tay chậm rãi khai thác nội bích bởi vì đã lâu không trải qua tình sự mà trở nên phá lệ chặt nóng, ôn tuyền ấm áp cùng với viên tẩm bôi trơn khiến cho mọi chuyện trở nên thoải mái rất nhiều, khóe môi hoàng đế mang theo ý cười, ý vị sâu xa.

Quả nhiên, Chu Hi cứng đờ.

Nếu Chu Hi và Dung Hàm Chi cùng làm thái tử chi sư, một thái sư một thái phó cũng không có gì là không thể, nhưng Chu Hi quyền thế rất thịnh, nếu hắc đến Đông cung là thầy thái tử, hoàng đế không có khả năng cho phép hắc giữ lại thân phận thừa tướng đương triều, đây là việc mà trong lòng hắc và hoàng đế đều hiểu rõ.

Mà giữa thừa tướng nắm toàn bộ văn võ và những chính sách quan trọng trong tay cũng với một cái thái sư thùng rỗng, Chu Hi sẽ chọn bên nào, trong lòng hắc và Nhiếp Huyễn cũng càng biết rõ.

Hoàng đế ấn lên chỗ tiêu hồn quen thuộc bên trong thân thể hắc, Chu Hi đang thất thần, bất ngờ không kịp phòng rên rỉ lên thành tiếng, ngọt ngào gợi cảm.

Nhiếp Huyễn liền dùng móng tay nặng nề cào lên, ghé vào bên tai hắc, ngữ khí mạch mạch ẩn tình mà lại ngả ngón đến cực điểm: “Bá Dương xuất thân danh môn, phong nghi trác tuyệt. Nếu thật sự nguyện ý chỉ bảo Tuấn nhi, trăm hứa hai đệ đệ của ngươi, một chính đường lục bộ, một chương ấn cửu khanh... Thế nào?”

Chu Hi bị khoái cảm mãnh liệt cuộn trào từ bên trong vách ruột bức bách đến khóe mắt cũng ướt, chỉ cảm thấy từng tắc từng tắc eo lưng mềm thành quế hoa từng cao – cho dù có nguyện ý hay không, thân thể đã hiểu rõ tình dục, càng trở nên miễn cưỡng – liền che miệng không chịu lên tiếng, chỉ là lắc lắc đầu.

Nhiếp Huyễn mạnh mẽ nhuấn ấn chỗ miễn cưỡng của hắc, tay kia vòng ra phía trước đùa giỡn bộ phận sinh dục đã nghiêm nhiên ngẩng đầu, lạnh lạnh cười nói: “Chu đại thừa tướng của trăm a... Quả nhiên là không chịu. Thập lang nhà ngươi chẳng qua mới chỉ là Hàm Lâm, Lục lang còn chưa xuất sĩ, một chính đường lục bộ, một chương ấn cửu khanh, đã là không tệ.”

Chu Hi “ưm” lên một tiếng, cắn lấy cổ tay, khóe mắt đã tích lệ, vươn trên mi mắt, chực rơi.

Nhiếp Huyễn chậm rãi rút ngón tay ra, đặt tính khí đã bột phát vào, ôn thanh nhỏ nhẹ nói: “Chu Hi, ngươi chẳng qua cũng chỉ là...”

Y cũng không nói hết, liền hung hăng động thân tiến vào.

Chương 191

Nhiếp Huyễn vốn muốn nói: Chu Hi, người chẳng qua cũng chỉ là một tục nhân tham luyện quyền thế mà thôi.

Nhưng cuối cùng y cũng không nói ra nửa câu sau, một khắc đêm xuân đáng ngàn vàng, y uy bức lợi dụ mang người đến, không phải để đấu võ mồm với mình.

Thừa tướng của y đọc nhiều sách vở, tài học xuất chúng, xuất khẩu thành thơ, tuy không phải xuất thân từ ngôn quan lại vô cùng ổn trọng tự chế, miệng lưỡi lại không thua kém gì ai.

Cứ như vậy cũng không có nghĩa gì cả.

Huống chi, nếu nói đến cùng, ai mà không phải là tục nhân tham lam quyền thế đây? Như Nhiếp Kỳ hôm nay siêu thoát khỏi tam giới không trong ngũ hành, khi còn chưa ngộ đạo, cũng vẫn doanh doanh nóng vội vì ngôi vị hoàng đế đó thôi.

Cho dù là Dung Hàm Chi, vì mở ra khát vọng, cũng vẫn cần quyền vị, không phải sao?

Còn nữa, cho dù có thật sự nói ra, hiện giờ Chu Hi cũng không chắc có thể nghe được.

Thừa tướng của y đang khom khom lưng, một tay chống lên vách bể, mái tóc dài ướt hết một nửa, trải rộng trên lưng và trên mặt nước, cần cổ tay chính mình, ngưỡng cổ, từng chút từng chút chịu sự xâm nhập của y.

Y vẫn luôn nhớ đến dáng vẻ oán hận tốt đỉnh của Ôn Tử Nhiên trước khi rời đi, nên đã lâu không cùng ai thân cận, Chu Hi một thân da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, cảm giác trơn mềm, bàn tay siết lên vòng eo vừa mới dùng sức một chút, đã để lại năm vết ngón tay đỏ bầm, dưới hơi nước mông lung, càng thêm phá lệ rung động lòng người.

Chu Hi rất gầy, vóc dáng tuy rằng cao, lượng thịt toàn thân lại không nhiều, cho dù là vậy, niết vào mông vẫn cảm thấy mềm, đẩy tay ôn nhuận, vô cùng mịn màng. Tính khí ngang tang tràn đầy tinh thần đang tùy ý ra vào thảo phạt giữa hai cánh mông động lòng người như vậy, mỗi lần đều rút ra cả cây rồi lại hung hăng cắm vào mang theo cả nước suối ấm áp, lần nào cũng cắm thẳng vào nơi mẫn cảm nhất trong vách ruột kia, cắm đến trong ngoài đều là bọt nước văng khắp nơi.

Chu Hi bị y đỉnh đưa đến sớm không đứng vững, chỉ do bị y ôm ngang lấy mới không mềm xuống, Nhiếp Huyễn có chút hưng phấn, vừa dùng sức ôm lấy hân, vừa vươn một bàn tay ra, mạnh mẽ hung hăng kéo cánh tay đang bị hân cắn trong miệng kia ra.

Chu Hi bất ngờ không kịp phòng, mềm mềm rên lên một tiếng, động tình ngọt ngào.

Lúc này Nhiếp Huyễn mới hài lòng, lại hung ác thao lộng vài cái, đỉnh đến nỗi bên trong Chu Hi mạnh xoắn chặt lấy y.

Nhiếp Huyễn nhướn mày, thò tay sờ ra đằng trước hân.

Đúng là đã tiết thân.

Lúc này mới dương dương tự đắc ghé vào bên tay hân cười: “Còn nói là không muốn... rõ ràng là rất sướng, không phải sao?”

“Nhân sinh trên đời cũng chỉ có vài thập niên, những việc không phạm vào bản tâm cũng nên cố gắng hưởng khoái hoạt, đừng nên làm khổ chính mình, không phải sao?”

Chu Hi bị nhiệt khí của ôn tuyền hung nóng, lại bị ấn giữ như vậy mà thao lộng kịch liệt một hồi, cả người cũng có chút hôn trầm, hơi nước bốc lên che mắt ngũ cảm, tựa như toàn thân đều bị một lớp yên la vây kín.

Nghe thấy những lời này của hoàng đế, giật giật môi, tựa như muốn phản bác, phát ra lại là một tiếng rên ri khiến người mặt đỏ tai hồng.

Nhiếp Huyễn vẫn còn cương, không để ý đến hân vừa mới tiết thân đang lúc mẫn cảm không chịu được, càng thêm thao làm kịch liệt mạnh mẽ.

Chu Hi càng dùng sức chống lên bề tấm, theo bản năng dùng sức chớp chớp mắt.

Mọi thứ trước mặt đều trở nên mờ lung bản lằng, ánh sáng cũng trở nên cực kỳ mơ hồ, chỉ có khoáy cảm mãnh liệt đáng xấu hổ cuộn trào từ phía sau kia là càng thêm rõ ràng.

Đợi đến khi hoàng đế rút cuộc cũng bắn vào sâu bên trong hắc, quang cảnh trắng xóa trước mặt bỗng chốc trở nên tối đen.

Nhiếp Huyễn xuất tinh, chính là lúc yếu ớt nhất, bất ngờ Chu Hi trong lòng nặng nề mềm mại té xuống, kéo theo y cùng ngã vào trong bể, đập ra một đám bọt sóng tung tóe.

158. Chương 158

Nhiếp Huyễn ngồi trong bồn tắm, sau một lát ho sặc mới thoát khỏi vô lực sau cao trào, lúc này mới như nhớ ra chuyện gì, túm lấy Chu Hi kéo lên bậc thềm bên cạnh bể.

Chu Hi thật sự sặc nước, còn vô cùng hôn trầm, truyền vào trong tai đều là tạp âm, trước mắt trắng xóa không nhìn rõ được thứ gì, chỉ có thể dựa vào trong lòng hoàng đế, hữu khí vô lực ho sặc.

Nhiếp Huyễn xoa lưng cho hắc, thấy hắc vẫn cứ ho khan, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

Chu Hi chỉ cảm thấy vô cùng khó thở, càng lúc càng ho nghiêm trọng.

Nhiếp Huyễn nhìn hắc như vậy, dần dần hoảng hốt.

Y hai đời làm vua, không sợ trời không sợ đất, cổ tình lại chỉ sợ gặp người ho khan.

Đời trước, thần tử mà y yêu quý nhất khi mười mấy tuổi đã vào triều, một đường một bước lên mây, cùng y trên giường dưới giường đều là quân thần tương đắc, hơn ba mươi tuổi đã làm đến địa vị cao, được y xem là trọng thần ủy thác.

Một ngày kia đang lúc hoan ái bỗng nhiên lại bắt đầu kịch liệt ho khan, cho đến khi ho ra máu.

Khi đó Nhiếp Huyễn vừa bái hắc làm thái bảo, tuổi còn chưa đến bốn mươi, trẻ đến mức khiến cho người khác phải đổ kị, lúc gọi thái y đến xem, chỉ nói là phong hàn chưa khỏi lại thêm nhiễm lạnh, lập tức bệnh phát ra, ồ bệnh ngay phế phủ.

Từ lúc ho ra máu lần đầu tiên cho đến khi người không còn nữa, cũng chẳng qua mới có nửa năm.

Nhiếp Huyễn không chỉ xem hắc là người thương là bạn giường, mà còn tín nhiệm nể trọng, giao cho những chính sách quan trọng, phó thác xã tắc thậm chí còn muốn ủy thác hậu sự bản thân cho hắc. Đã kích này, không thể xem là nhỏ.

Người nhiễm bệnh phổi lại dễ lây lan, từ khi người nọ lâm bệnh đến khi chết bệnh, thái y cũng không cho thiên tử đến thăm.

Lần cuối nhìn thấy, đã là quần giữa đại điện.

Một nhân vật phong hoa tuyết đại như vậy, bị bệnh tật giày vò đến gầy gò tiêu tụy, nằm yên trong quan tài kim tin am mộc, Nhiếp Huyễn cơ hồ không muốn nhận.

Sau này ngẫu nhiên gặp được Ngự sử trẻ tuổi, khí khái mi mục cũng có ba phần tương tự người nọ, cho nên sau khi say rượu không nhịn được mới lòi lên giường. Tuy rằng y thích hiệp ngoạn thần tử, nhưng bình thường cũng chưa từng quá mức ép buộc, lần đó thật sự là lòng đau thần loạn, liên cưỡng bức cầu hoan.

Lại bị tiểu Ngự sử trẻ tuổi trẻ khí thịnh kịch liệt phản kháng, gian nan lấy xuống trâm cài tóc, đâm ngay vào nơi yếu hại trên phổi.

Dịch phổi tràn ra cùng với máu khiến y nghẹn đến ho khan không ngừng, đến khi bất tỉnh, ý niệm sau cuối trong đầu chính là, lúc bệnh phổi phát tác chỉ sợ chính là cảm giác này đây?

Thì ra lại khó chịu đến vậy.

Lúc này Chu Hi ho không ngớt, tâm Nhiếp Huyễn cũng run rẩy, chỉ cảm thấy nhiệt huyết chưa được tận hứng cũng sợ tới phát lạnh, không thêm để ý tới áo quần hỗn độn của hai người, vừa chụp lấy áo choàng vút trên thềm bọc cho Chu Hi, vừa ôm hân lên, nói: “Trẫm lập tức gọi thái y đến..”

Chu Hi thực ra có chút phong hàn chưa lành, mới vừa rồi còn sắc nước, khiến cho đàm động, mới ho như thế, nghe thấy hoàng đế muốn truyền thái y, lại sợ hãi đến ngay cả hôn trầm cũng không để ý, vội vàng mở mắt, nắm chặt cánh tay hoàng đế ngắt lời: “Bệ hạ...khụ khụ... không cần!”

Hai người giờ phút này đều lửa thề, chỉ là trên người hân vẫn còn tiết khố ướt đầm vắt trên mắt cá chân chưa kịp cời, nếu thật sự để hoàng đế truyền thái y, hân thà rằng hiện giờ lập tức nhảy vào trong ôn tuyền tự trầm mình chết đến sạch sẽ.

Nhiếp Huyễn xanh mặt, nói: “Không được, người tới...”

Dưới tình thế cấp bách, Chu Hi nhào tới ôm lấy cổ y, dùng đôi môi ngăn chặn miệng hoàng đế.

159. Chương 159

Nhiếp Huyễn bị hôn bất ngờ không kịp phòng, tròng lớn hai mắt, nhưng y cũng nhanh chóng nheo lại, tinh thần hoảng loạn cũng chậm chậm trở nên bình tĩnh, chủ động hé môi lưỡi, tiếp nhận nụ hôn này.

Nhưng cho dù tư vị tốt thế nào cũng chỉ có thể lướt qua một chút liền ngưng, nếu hôn thêm triển miên xâm nhập, chỉ sợ Chu Hi sẽ hôn mê.

Nhiếp Huyễn lưu luyến buông đôi môi hân ra, ôn thanh nhỏ nhẹ trêu đùa: “Da mặt Bá Dương sao lại mỏng như vậy.”

Chu Hi ho nhẹ hai tiếng, đôi tay vẫn mềm mại khoát lên cổ hoàng đế, thấp giọng nói: “Người mà không xấu hổ...”

Nhiếp Huyễn niết thất lưng hân, nói: “Trẫm vẫn chưa tận hứng đâu.”

Chu Hi ngậm miệng, hai tay buông cổ hoàng đế ra, nắm chặt lấy áo choàng trên người, sau một lúc lâu mới nói: “Thần tối nay thật sự là không thể nhận quần ân thêm được nữa.”

Nhiếp Huyễn cầm lấy một lọn tóc dài ướt đầm của hân, nhẹ vuốt ra một luồng thủy châu, thập phần ôn nhu mà nói: “Thừa tướng là xã tắc chi thần, là cánh tay đắc lực tâm phúc của trẫm, vẫn nên chăm sóc thân thể tốt một chút... Lúc trước còn có thể làm hai ba lần mà.”

Sắc mặt Chu Hi khê biến, quay mặt đi nói: “Thần lại không biết, xã tắc chi thần là để bệ hạ dùng như vậy.”

Nhiếp Huyễn sâu sắc nhìn hân một cái, không nói thêm gì nữa, kéo người về lại trong bể tắm, thanh lý thân mình cho hân, lại đỡ hân dùng ta làm giúp mình một hồi, rồi mới kết thúc lần tắm rửa lâu dài này.

Thời điểm đã không còn sớm, Chu Hi mặc tấm y để mặc cung nữ của hoàng đế lau khô mái tóc dài cho mình, sau một lúc chần chờ mới nói: “Thần có thể trở về Chính Sự đường.”

Nhiếp Huyễn đang được cung nữ hầu hạ mặc tấm bào, nghe vậy cười nói: “Chạy tới chạy lui, nhiễm lạnh thì làm sao? Trước sau gì mọi người cũng biết trẫm giữ thừa tướng ở lại Bình Chương điện, thừa tướng còn sợ cái gì?”

Chu Hi đưa mắt nhìn mình quang sa trường vây quanh long sàng, không nói gì thêm, chỉ vô thức nâng tay vuốt lên chỗ có chút đau đốn trên cổ.

Là vết cắn của hoàng đế.

Lại có cung nữ bưng lên bình ngọc, cẩn thận dè dặt kéo tay hân ra, lấy Tuyết Ngọc Sinh Cơ cao bên trong lau lên vết hôn trên cổ thừa tướng.

Bí được trong cung công dụng vô cùng tốt, trong lòng Chu Hi hơi thả lỏng một chút, hoàng đế phát tay cho lui hạ nhân, ngồi lên long sàng, lại hỏi: “Thật sự không truyền thái y sao?”

Chu Hi kiên trì như cũ: “Thần không sao.”

Nhiếp Huyên gật gật đầu, vỗ vỗ lên giường, nói: “Vậy thì tốt rồi, lại đây.”

Chu Hi mím môi, chậm chậm bước tới.

Sáng sớm hôm sau, quần thần biết được thừa tướng ở lại trong cung còn ngủ cùng hoàng đế, tất cả đều rút càm.

Quần thần nghị luận không thôi, đương sự lại nói năng thận trọng, trong đám thế gia, mấy nhà thân cận với phủ thừa tướng sau khi đóng nha không hẹn mà cùng nhau kéo tới cửa, vừa đúng lúc đụng phải thái giám thân cận của hoàng đế bước ra khỏi phủ Thừa tướng.

Cặp mày nhú chặt của Trần Phong nhăn càng thêm sâu, bước tới khách sáo: “Không biết lần này công công tới là vì...?”

Thái giám truyền chỉ kia đậm mặt cười, Trần Phong và mấy vị đệ tử thế gia khác nhìn đến nổi một thân da gà.

Vừa giơng tay miết lên góc biểu chương, nói: “Nô tài phụng mệnh bệ hạ, đến xem thử Lục lang quân trong phủ Thừa tướng đã viết xong luận thư hay chưa.”

Mấy vị gia chủ hai mặt nhìn nhau: Lục lang Chu Sưởng vẫn còn bạch thân, Chu Hi cũng chưa từng nghĩ tới chuyện bảo hấn xuất sĩ, đây là chuyện mà cơ hồ ai ai cũng biết.

Nhưng mà lúc nào, lại đáp ứng hoàng đế viết luận thư chứ.

160. Chương 160

Chu Hi cáo ốm từ chối tiếp khách, ngay cả thê huynh cũng bị chặn ngoài cửa, Trần Phong tức giận đến nghiêng rằng, mấy vị gia chủ thế gia cùng đến cũng đen mặt muốn bỏ đi, Lô Hoài Ân lại nản lại.

Hắn là người nhỏ tuổi nhất, bởi vì thân thể phụ thân hắn không khỏe, lại là thê huynh của Chu Dục cho nên mới cùng đến với bộ Trần Phong, lúc này liền nhẹ giọng nói: “Chư vị, xin nghe.”

Trần Phong lạnh mặt, nhẹ nghiêng tai lắng nghe.

Sắc mặt đám hạ nhân Chu gia đều bắt đầu trở nên khó coi.

Trần Phong cảm thấy vi diệu, hắn nghe được tiếng tranh cãi.

Thái giám truyền chỉ chân trước vừa mới đi, Chu phủ sau lưng trên dưới đều sắp nghiêng ngả.

Chu Hi ẩn ngực, tức giận đến không nói nên lời, Chu Sưởng lại cao giọng, từng câu từng chữ đúng lý hợp tình.

“Sao ta lại không biết, bệ hạ muốn hạ thần viết thư luận, còn cần phải có sự cho phép của huynh trưởng chứ?”

“Chu gia ta cho dù có hiển hách thế nào, cũng là dựa vào thiên ân, huynh trưởng cần phải nhớ kỹ, đừng quên!”

“Còn nữa, ta cũng là một nam nhi bảy thước đường đường, cũng sắp đến tuổi nhi lập, lẽ nào mọi việc còn quản chế bởi huynh trưởng?”

Hôm nay vừa lúc Chu Dục hưu mộc, vẫn đứng một bên không chen miệng vào được, thấy sắc mặt huynh trưởng thật sự khó coi, vội vàng kéo kéo ống tay áo Lục huynh: “Lục ca, người cũng ít nói bớt tí đi...”

Chu Sưởng hất hấn ra, nói: “Người muốn làm đệ đệ ngoan của huynh trưởng thì tự đi mà làm, trước sau gì huynh trưởng cũng không có cắt đứt tiền đồ của người đâu.”

Sắc mặt Chu Dục cũng trở nên khó coi đi nhiều, thấp giọng nói: “Lục ca nói cái gì vậy?”

Chu Sưởng đẩy hấn ra, quay đầu bỏ đi.

Chu Hi cắn chặt răng, lạnh giọng nói: “Người đứng lại.”

Chu Sưởng ngừng bước, lại không chịu quay đầu.

Tôi tớ rụt rè nói: “Tướng gia, các vị gia chủ còn đang ở đây...”

Chu Hi giương mắt, Chu Dục bước tới một bước, đỡ lấy huynh trưởng nhà mình, quay đầu trách cứ nói: “Không thấy huynh trưởng không khỏe sao? Mau mời bọn họ quay về, chuyện của Lục huynh... sau này sẽ có câu trả lời.”

Hôm sau Chu Hi cũng không vào triều, xin nghỉ, trong lòng Trần Phong thầm nhớ, nghe nói hoàng đế điếm hấn cùng Công bộ thị lang và mấy vị chủ sự của Công bộ bảo bọn họ đến Thuyền Củng điện nghị sự sau khi tan triều.

Lúc đến Thuyền Củng điện, Trần Phong mới biết được, hoàng đế muốn Chu Sưởng viết luận thư, tên là Mười việc cơ bản trị thủy Kinh Hồ.

Rõ ràng sau khi hoàng đế xem xong thì rất tán thưởng, muốn bọn hấn nghị cho kỹ, luận thư này đến cùng là chính xác hay không, người viết có thể làm quan hay không.

Trong lòng Trần Phong nhảy dựng.

Hoàng đế lại nói: “Chủ sự của Thủy bộ thuộc Công bộ vẫn để trống, nếu thư luận này quả thật có kiến giải, có thể ngoại lệ đề bạt Chu Sưởng nhậm chức.”

Trần Phong nhủ thầm, thật ác, năm đó Chu Hi xuất thân Bảng Nhâm tam khoa đầu bảng, cũng bất quá là làm Hàn Lâm mà thôi, hôm nay Chu Sưởng vừa nhập quan thì chính là chủ sự của lục bộ... Chu Hi và Chu Sưởng không hòa hợp là chuyện mà mọi người đều biết, chẳng lẽ hoàng đế đây là muốn đổi đương gia cho Lan Lăng Chu thị hay sao?

Trần Phong mới nhập chức vào Công bộ, trước đây làm ở Tư Nông tự, đối với công trình xây dựng cũng không thể xem là quá hiểu biết, bình về thư luận này thật có chút lực bất tòng tâm, không dám nói lung tung trước mặt hoàng đế.

Lúc quay về cho người mang đến Tướng phủ, đem các loại thư sách về thủy lợi đến đọc.

Hoàng đế một chút cũng không vội, một lần nghị chính này chính là ba ngày, vào ngày thứ ba Trần Phong cũng đã xem được thư luận của Chu Sưởng, hơn phân nửa quả thật là kỳ tài, đang cân nhắc xem có nên tán thành ý của hoàng đế hay không, bỗng nhiên có thái giám vội vã tiến vào, tay mang theo một phong quân tình cấp báo: “Bệ hạ, Nguyên soái của hành dinh Tây Nam, thứ tướng Dung Hàm Chi cấp tấu!”

Nhiếp Huyên gật gật đầu, nói: “Trình lên đi.”

Nói xong cũng thản nhiên nhìn xem, nhưng mới đọc được một nửa, sắc mặt lập tức tối xuống.

Còn chưa đọc xong, lại có thái giám ôm thêm quân tình cấp báo tiến vào: “Bệ hạ, Giám quân của hành dinh Tây Nam, giám sát Ngự sử Lâm Cẩm Vinh cấp tấu!”

Hoàng đế lạnh giọng nói: “Trình lên.”

Vừa nói vừa tiếp tục đọc bản tấu của Dung Hàm Chi.

Sau khi đọc xong, mới lạnh mặt xem tiếp của Lâm Cẩm Vinh.

Tựa như bỏ quên hết một đám đại thần Công bộ quăng ra sau đầu.

Trong lòng Trần Phong thầm nghĩ, chẳng lẽ là Dung Hàm Chi cứ nhiên bại trận hay sao? Nếu không vì sao sắc mặt hoàng đế lại xấu đến như vậy.

Đợi đến khi hoàng đế đọc xong bản tấu của Lâm Cẩm Vinh, phân phó triệu các trọng thần của các bộ đến, thái giám ôm theo bản quân tình cấp báo thứ ba vội vàng tiến vào: “Bệ hạ, tri châu Thục châu cấp tấu!”

161. Chương 161

Cấp tấu từ Tây Nam đều nói đến cùng một chuyện.

Dung Hàm Chi ở biên thùy Tây Nam, ngoài thành Kiến Ninh, dựng lên ba tòa kinh quan.

Kinh quan, chính là vì để khoe khoang vũ lực, mà chất xác địch nhân, chất thành một gò mộ cao.

Dung Hàm Chi dựng ba tòa kinh quan, vạ xác thành một tòa, ước chừng đã giết ba vạn người.

Sau khi bị Dung Hàm Chi dùng diệu kế công phá Kiến Ninh, thủ hạ của man di hạ lệnh giết hết tù binh người Hán, Dung Hàm Chi ăn miếng trả miếng, sát hại toàn bộ nam nhân man tộc, nữ tử không được làm nô bộc, mà ban thưởng cho quân sĩ.

Các phụ tá đều kiệt lực khuyên can, cho rằng sẽ tổn thương thiên hòa, Dung Hàm Chi dùng một thân biện luận, nói cho bọn họ á khẩu không trả lời được; lại còn dùng mấy trăm thi thể người Hán kia, bác bỏ tất cả mọi người.

Nhân lúc Thục Trung mưa nhiều, còn sắp sang xuân, thời tiết nóng ẩm, tạo thành dịch bệnh.

Liền lấy ba vạn thi thể nam nhân man di kia làm thành kinh quan, tạc bia ghi công, ca tụng thiên ân quân uy, dùng để trấn đất Tây Nam.

Nhiếp Huyễn cơ hồ muốn cười to, suýt chút ném bản tấu chương kia xuống, đè nén nộ khí bảo mấy vị đại thần Công bộ đợi đó, rồi cho gọi tất cả trọng thần lục bộ cứu khanh đến.

Lúc đám đại thần bước vào, như lễ thường mở miệng nói vạ tuế, Nhiếp Huyễn liền đập mạnh lên bàn, lạnh như băng nói: “Dung Hàm Chi đồ sát toàn tộc người khác, cư nhiên còn dám tạc bia ghi khoe thành tích với trăm... Còn vạ tuế? Vạ cái gì tuế? Trăm thật sự sợ trời cao đánh xuống một đạo thiên lôi đánh trăm chết tại chỗ!”

Quân thần nghe vậy sợ hãi.

Hoàng đế đảo mắt qua quần thần bên dưới, cười lạnh một tiếng, nói với thái giám bên cạnh: “Dẫn vài thị vệ cao lớn mạnh mẽ đến Tướng phủ, đem Chu đại thừa tướng đang bệnh nặng của chúng ta nâng đến đây cho trẫm.”

Chu Hi cũng không phải là cáo ốm, mà thật sự bị Chu Sưởng chọc đến sinh bệnh, lại vì hoàng đế nuốt lời, mà lo âu cực kỳ, càng cảm thấy choáng váng đầu, đau dạ dày, nằm trên giường dưỡng mấy ngày, tức giận đến không muốn quản việc gì nữa.

Lại nghe có người đến báo, nói quân tình Tây Nam khẩn cấp được đưa vào trong cung, một lần đưa là ba bản cấp tấu.

Chu Hi giật mình, cau mày nói: “Nâng ta dậy, thay y phục.”

Trần Tiểu Liên vốn muốn khuyên, nhìn thấy trượng phu khoát khoát tay, lại thôi không nói nữa.

Lúc đeo đai lưng cho hắn lại nói: “Hôm đó lúc đã muộn, Thập thúc đi tìm Lục thúc cãi nhau một trận... Mấy hôm nay thực ra Lục thúc vẫn luôn canh giữ bên ngoài, ra ra vào vào đều có thể thấy, nhưng không chịu bước vào, cũng không muốn ta nói với người.”

Chu Hi mím môi, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói ra, nhắm mắt thở dài thườn thượt: “Ta quản hắn không được...”

Vừa cất lời, bên ngoài đã có hạ nhân vội vàng đến báo: “Tướng gia, trong cung cho người đến mời.”

Chu Hi mở mắt ra, nói: “Tiểu Liên, đi lấy mười phiến lá vàng đến.”

Thái giám nhận lá vàng, hắc hắc cười: “Nô tài chỉ phụng lệnh đến mời thừa tướng vào cung ngay lập tức, cũng không biết là có chuyện gì. Chỉ nghe bệ hạ nói, Tây Nam Dung tướng hình như là... đồ sát toàn tộc của người ta, còn tạc bia ghi gì đó.”

Nửa câu sau nói rất nhỏ, Chu Hi cứng ngắt gật gật đầu, tính lẽ tạ, lại chỉ nhìn không chớp mắt mà nói: “Bổn tướng sẽ lập tức vào cung.”

Đợi đến khi Chu Hi đuổi tới, hoàng đế liền cho người lấy bản tấu của Dung Hàm Chi mà các đại thần vừa đọc xong đem đưa cho hắn.

Chu Hi xem qua một lần, trong lòng cũng chỉ chắc một tiếng, trên mặt bất phong bất động, trả lại bản tấu kia cho thái giám, cúi thấp người nói: “Sau khi Dung thứ tướng tạc bia xong thì đã quay về kinh, nói vậy qua vài ngày nữa sẽ đến. Việc này luận công hay là luận tội, hoặc là cả công lẫn tội, đều dựa vào ý của bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn nhìn qua, gật gật đầu, nói: “Thừa tướng cảm thấy thế nào?”

Chu Hi mỉm cười: “Theo lý, Dung tướng bình định Tây Nam, có công lớn với xã tắc, ba vạn dị tộc tác loạn, giết cũng đã giết rồi, nếu bệ hạ không muốn truy cứu, cũng có thể không truy cứu.”

Các trọng thần nghe vậy đều ngạc nhiên, không khỏi trao đổi ánh nhìn.

Lại nghe chất giọng thanh nhã của thừa tướng nhà mình mạch lạc nói: “Nhưng Đại Yến chúng ta xưa nay vẫn dùng nhân hiếu trị thiên hạ... một soái thần đồ thành diệt tộc, cho dù tài cán phẩm đức có xuất chúng, chỉ sợ – cũng không thích hợp làm thái sư của thái tử nữa?”

Một câu yếu hại, khiến cho sắc mặt hoàng đế triệt để biến thành đáy nồi.

Chương 196

Dung Hàm Chi đồ thành diệt tộc, dù đúng dù sai, cũng đã phạm vào điều tối kỵ của nho gia.

Đám triều thần và sĩ lâm thanh nghị tuyệt sẽ không cho phép một kẻ thị sát thành tính trở thành thái tử chi sư, nếu không sau này dạy dỗ ra một tân quân tàn bạo thiếu tình cảm, tuyệt đối sẽ không thành phúc của bá tánh.

Nhất là thiên tử chi kiếm, thượng quyết phù vân hạ tuyệt địa kỉ, nếu người cầm kiếm mang lòng bất chính, sẽ là cục diện đầm máu thế nào.

Hoàng đế muốn Dung Hàm Chi làm đông cung chi sư là chuyện mọi người đều biết, Lễ bộ cũng đã bắt đầu chuẩn bị điển lễ sắc lập thái tử, vốn là sau ngày đông chí, đại hoàng tử sẽ thụ phong thành thái tử, còn Dung Hàm Chi sau lễ hiến phu ở Thái Miếu, sẽ danh chính ngôn thuận trở thành thái phó của thái tử.

Hiện giờ thì tốt rồi, Dung Hàm Chi sau khi viết xong tấu chương liền cáo bệnh khởi hành hồi kinh, mọi tù binh quân địch đều bị tru sát hầu như không còn, thứ mà hắn có thể dâng lên Thái Miếu chỉ có ba toà kính quan được tạo thành bởi thi cốt vạn người.

Mới nửa tháng trước đây thôi, hoàng đế vừa gửi thư tín cho hắn, trong thư bảo hắn xử lý chuyện Tây Nam tốt đẹp, lại nói sau khi hắn về triều sẽ trọng dụng, phong làm Đông cung chi sư.

Phàm là hắn muốn làm cái chức Đông cung chi sư này, liền sẽ không tru diệt toàn tộc man di Tây Nam.

Đây chính là một cái tát lên mặt hoàng đế, không thể nghi ngờ.

Mười bảy ngày sau, trên quan đạo Kinh Giao.

Dung Hàm Chi ngồi thẳng trên lưng ngựa, trên đôi môi mỏng còn ngậm một cọng cỏ, dáng vẻ vừa anh khí vừa ngả ngớn.

Có nữ quyền ngồi trong xe lướt qua bên cạnh, màn xe có đôi khi sẽ khê vén lên, lộ ra một đôi mắt đẹp xấu hổ ngượng ngùng, nhìn về phía hắn.

Dung Hàm Chi mỉm cười lại, khiến cho các tiểu thư sợ tới mức vội vàng buông màn, hần liền bật cười, được ánh nắng cuối xuân ấm áp dịu nhẹ chiếu đến thập phần thích ý, hơi hơi nheo mắt, một chút cũng nhìn không ra dáng vẻ đi đường uể oải ngày đêm từ Thục Trung mà đến, còn giống đi du xuân hơn cả những kẻ du xuân.

Hần mang theo mười mấy gia tướng cưỡi ngựa bên cạnh một chiếc xe ngựa, màn xe xốc lên, một gia tướng trong Dung gia ló đầu, đầy mặt đau khổ nói với hần: “Tướng gia, trước mặt chính là kinh thành rồi, ngài vẫn nên ngồi lại vào xe đi chứ? Chung quy vẫn là ngài cáo ốm mới có thể giao hết quân vụ lại cho hành dinh Tây Nam mà hồi kinh. Cứ tinh thần sáng láng mà cưỡi ngựa thế này, đây không phải là chọc ghẹo đám Ngự sử sao?”

Dung Hàm Chi cười cười: “Sợ cái gì. Mấy ngày nay tẩu chương của đám Ngự sử mắng tướng gia của nhà người, chỉ sợ cũng đã nhồi đầy hai bên thiên diện trong Thùy Cung điện của bộ hạ rồi, thêm một hai cái cũng không sao.”

Dung Hàm Chi dừng một chút, lại nói: “Người đây chẳng phải là buồn lo vô cớ hay sao? Ta phạm vào chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ người còn trông mong sẽ giống như năm ngoái lúc ta hồi kinh, bộ hạ mang theo văn võ bá quan đến giao nghênh? Đợi đến khi hồi phủ, rửa mặt ăn bữa cơm, ngủ một giấc, rồi tiếp tục giả bệnh cũng không muộn.”

Gương mặt của vị tướng gia kia vốn dĩ đã dài, giờ lại thành một trái khổ qua, cũng không biết phải khuyên y làm sao mới tốt, đầy mặt bất đắc dĩ mà nói: “Tiểu nhân ngồi xe đã hai ngày rồi, buồn đến đau tim luôn rồi.”

Dung Hàm Chi vung roi quất lên mông ngựa, để lại một tiếng: “Vậy người đổi với bọn họ đi!”

Đã chạy xa rồi.

Mười mấy gia tướng hộ vệ kia liếc nhìn nhau, lần lượt giơ roi giục ngựa, đuổi theo Dung Hàm Chi, trực tiếp khiến cho vị tướng gia trong xe kia tức giận đến rên khổ.

Đến lúc hoàng hôn, trước khi cửa thành đóng lại.

Quân sĩ thủ vệ mới vừa kiểm tra xong, trên mặt hần liền xuất hiện dị sắc, Dung Hàm Chi bình thản ung dung ngồi trên ngựa chờ, không ngờ từ chỗ nghỉ ngơi của cung thủ trong cổng tò vò trên cổng thành lại có thái giám vui vẻ chạy đến, nói: “Ai nha nha, Dung tướng đã trở về rồi, đi thôi, theo bọn ta vào cung diện thánh đi. Bộ hạ còn đang chờ ngài đó.”

162. Chương 162

Lúc Dung Hàm Chi đứng trước mặt hoàng đế, vẫn như cũ cười đến nhẹ nhàng thản nhiên, hần phát ống tay áo, có chút ngượng ngùng nói: “Thần vội vã hồi kinh, một thân phong trần, chưa kịp rửa mặt thay quần áo, bộ hạ cũng có chút nóng nảy rồi.”

Nhiếp Huyễn chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hần một cái.

Thứ tướng của y vẫn như cũ, mi mục điểm lệ, eo lưng thẳng tắp, anh khí vô cùng.

Tuy rằng chỉ mặc thường phục, lại xác thật có chút phong trần mệt mỏi, nhưng cũng không tổn hại gì đến vẻ xuất chúng của hần được.

Nhiếp Huyễn xoay chiếc ban chỉ trên tay, lửa giận tràn ngập bỗng nhiên không biết phải phát tiết như thế nào mới tốt đây.

Y chăm chú nhìn Dung Hàm Chi, muốn nói mấy lời ôn tồn trước đã – dù sao việc cũng đến nước này rồi, nổi giận cũng không có tác dụng gì, huân chi thoát nhìn Dung Hàm Chi cũng có vẻ như không để ý – nhưng nhìn nhìn một chút liền nhíu mày, nhịn không được mà hỏi: “Dung khanh sao có vẻ giống như...”

Dung Hàm Chi thẳng thắn gật gật đầu: “Chuyến này thần đến Thục Trung, béo lên không ít.”

Vừa nói vừa tỏ ra cảm khái một chút: “Hương liệu ở Thục Trung quả nhiên là quá tốt, có thể nói là vô cùng thích hợp để chế biết thịt heo chiên giòn và mấy món khác...ngay cả làm giò heo cũng rất thơm ngon!”

Nhiếp Huyễn đen mặt nhìn hẩn.

Dung Hàm Chi cũng chăm chú nhìn lại ánh mắt của thiên tử, trong đôi mắt hẹp dài mang theo vẻ ướn ắt, cứ như đang ẩn tình mạch mạch vậy. (J))) chết cười với bạn.)

Nhiếp Huyễn không hề xúc động, thản nhiên nói: “Khẩu vị của Dung khanh thật tốt quá.”

Dung Hàm Chi hơi hơi cúi người: “Chính nhờ hồng phúc bệ hạ.”

“Trẫm lại không có phúc khí này để cho người khác.” Ngữ khí hoàng đế mang theo chút lãnh đạm, vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Mấy ngày nay trẫm thể nhưng ăn không biết ngon a, Dung khanh.”

Dung Hàm Chi nhìn nhìn vào đôi mắt đen sâu của hoàng đế, mặt không đổi sắc mà nói: “Trong nhà thần có một phương thuốc khai vị kiện tì, bệ hạ cần dùng thử không?”

Hoàng đế cơ hồ bị hẩn chọc cho cười, chỉ gọi cả tên lẫn họ hẩn ra: “Dung Hàm Chi!”

Dung Hàm Chi thần sắc như thường, cười nói: “Bệ hạ.”

“Thần vốn không thích hợp làm lão sư của thái tử điện hạ, thần cũng đã từng nói với bệ hạ, thần không muốn làm lão sư của thái tử điện hạ.”

Nhiếp Huyễn chậm rãi đứng lên khỏi ngự tọa bước xuống dưới, đi đến trước mặt Dung Hàm Chi, lẳng lặng nhìn hẩn.

Ngự hương dày đặc lướt tới trước mặt, như thể muốn lấn át mọi mùi hương khác, nhưng Dung Hàm Chi vốn dĩ không dùng huân hương, trên người hẩn sạch sẽ, chỉ có chút hương vị của ánh nắng ấm áp lưu lại.

Tựa như rất dễ dàng nhiễm lên một mùi hương khác, cũng tựa như căn bản không thể lây dính bất cứ một mùi hương nào được cả.

Nhiếp Huyễn hơi hơi mím môi, lạnh lùng nói: “Dung khanh đang dùng thân phận thần tử mà kháng chỉ sao? Có phải ngươi thật sự muốn thử xem, sự nhẫn nại và dung túng mà trẫm dành cho người có thể được đến đâu sao?”

Dung Hàm Chi nghiêng đầu, khẽ cười một tiếng: “Bệ hạ sẽ không vì chuyện lần này mà giết thần đâu nhỉ.”

Nhiếp Huyễn hừ lạnh một tiếng, cất cao giọng: “Nhưng trẫm có thể vẫn tước chức hiệu của ngươi, biếm làm thứ dân!”

Dung Hàm Chi cau mày, nghĩ nghĩ, khó hiểu nói: “Thì sao chứ, bệ hạ?”

“Nói một lời không êm tai thì chính là, chức vị cũng chẳng qua là để cho bản thân vui vẻ mà thôi, bệ hạ. Với thần mà nói, làm thừa tướng hay đồ tể thực ra cũng không có gì khác nhau cả. Nếu bệ hạ cho phép thần cống hiến, ta tự nhiên sẽ vì nước vì dân vì bệ hạ, vượt lửa qua sông đầu rơi máu chảy; Nếu bệ hạ nhất định phải bắt thần làm việc mà thần không muốn, vậy thần thà rằng trở về nhà mổ heo. Lời này lúc trước thần đã từng nói với tiên đế, hôm nay xem như là lặp lại một lần với bệ hạ.”

Nói xong mấy lời này, hẩn lại cười cười, mang theo chút ý trào phúng: “Thần một chút cũng không muốn, trở thành một người giống như Chu Hi vậy.”

Dung Hàm Chi ở phương bắc đã lâu, giọng nói vô thức mang chút âm điệu phương bắc, vốn là giọng nam trầm, lại mang theo chút âm gió, còn kéo dài mềm mềm, thật sự có chút câu nhân.

Nhiếp Huyễn nhìn ánh mắt sáng rõ trong suốt của hẩn, đúng là nói không ra lời.

163. Chương 163

Nhiếp Huyễn nhớ tới lần đầu tiên triệu kiến Dung Hàm Chi.

Y cảm nhận được sự nhiệt liệt rõ ràng của đối phương, sạch sẽ thuần túy, không thích hợp với mọi thứ vốn thuộc về triều đình này.

Cảm thấy hần tựa như gương, như lửa, như thần diệu mỗi lần giương cánh là có thể phản thiên diệt địa.

Có bao nhiêu trăm mê liên có bấy nhiêu phòng bị sợ hãi.

Nhiếp Huyễn bỗng cảm thấy bừng tỉnh đại ngộ.

Y bị phần vui thích mà Dung Hàm Chi mang đến cùng với sự hòa hợp quân thần khiến cho mê hoặc thần trí, bị bề ngoài che mắt, đến nỗi quên đi mất sự phòng bị sợ hãi trước kia, tự cho là đúng, nhất là phần tư.

Hoàng đế nhìn vào đôi mắt thần tử mà y yêu thích, nói rõ từng câu từng chữ: “Trẫm nên biết từ trước, Dung Khanh của trẫm, tuyệt sẽ không khom lưng trước mặt bất cứ kẻ nào.”

“Dù sao thì trong mắt người, trẫm cũng chẳng qua chỉ là một thường nhân mà thôi.”

Dung Hàm Chi cười cười, cúi người, cất cao giọng nói: “Bệ hạ minh giám đến tận đây, thần không khỏi thụ ân cảm kích.”

Nhiếp Huyễn cảm thấy lời này nghe vào tai, thật sự cứ giống như là chế giễu, lại có chút không còn sức lực để so đo.

Liên quay lưng lại, chấp tay sau lưng mà đứng, thản nhiên nói: “Trẫm đâu còn ân điển mà cho người?”

Dung Hàm Chi nhin cười, nghiêm trang nói: “Bệ hạ chưa từng truy cứu khuyết điểm của thần, đã là thiên ân hạo đặng.”

Nhiếp Huyễn nhìn hần một cái thật sâu.

Y đúng là không có cách nào bởi vì chuyện lần này mà đem Dung Hàm Chi hạ ngục vấn trẫm.

Đại Yến lấy Nho giáo làm quốc bản, Hoa Di chi biện nói cách khác chính là cầm thú tài lang, nên biết rằng man di cũng là di, không khác mấy so với cầm thú, vì man di tác loạn phạm thượng mà hạ ngục vấn tội sĩ phu đi bình loạn, nếu bị truyền ra ngoài kẻ bị sĩ lâm thanh nghị chỉ trích sẽ không phải là Dung Khanh của y nữa, mà chính là bản thân y.

Huống chi di nhân Tây Nam từng tàn sát người Hán vô tội, lần này lệ khí của Dung Hàm Chi tuy rằng nặng, nhưng cũng có vô số bách tính vỗ tay vui mừng.

Chuyện mà hần làm sai nhất, chính là đem ý tưởng của hoàng đế, sĩ diện của hoàng đế, toàn bộ đều không xem vào đây, chỉ chú trọng khí phách nhất thời.

Hoàng đế lại xoay người, bên trong ánh mắt đều là vẻ hoang mang: “Mổ heo... thật sự tốt như vậy sao? Còn tốt hơn làm thừa tướng hay thái phó của thái tử?”

“Trên đời này không biết có bao nhiêu tên đồ tể, ngày nhớ đêm mong, trong mộng cũng hận không thể nào thăng tiến, người hiện nay quan cư cao phẩm, thân thừa thánh quyến, lại dám nói rằng nếu không được như ý thì thà rằng đi mổ heo. Dung Hàm Chi, trẫm hỏi người, lời này của người để trẫm ở đâu, để triều đình ở đâu?”

Dung Hàm Chi vẫn cười như cũ, nói: “Đây chính là lý do vì sao bệ hạ lại thích thần, Dung Hàm Chi, mà không phải là bất cứ tên đồ tể nào trên đời.”

Nhiếp Huyễn nheo mắt, nói: “Dung Khanh, người quỳ xuống.”

Dung Hàm Chi tựa hồ có chút sững sốt, lại tựa như lẽ đương nhiên mà hất vạt áo, quỳ xuống.

Lúc hần quỳ, cũng thẳng lưng hơn người khác rất nhiều, ngẩng đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt hoàng đế.

Hoàng đế cũng cứ như vậy, đứng trước mặt hần, nhìn thẳng vào hần.

Sắc trời đã lặn, đám cung nhân chính tề lặng lẽ tiến vào, thấp lên lần lượt từng ngọn nến, ánh nến chiếu vào trong đôi mắt sâu không thấy đáy của hoàng đế, cũng rơi vào đôi mắt phượng hẹp dài đang nhướn lên của Dung Hàm Chi. Yên lặng giăng co, sâu sắc trầm mặc.

Nhiếp Huyễn cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống hần, hồi lâu, mới từ từ nói: “Uy nghiêm thiên tử, sinh sát quyết đoán lâm liệt không thể xâm phạm. Dung khanh, người vượt giới hạn. Người cần hiểu rõ, trầm thường thức người, thích người, thậm chí tâm duyệt người, không phải để người không biết sợ như vậy.”

Cuối cùng Dung Hàm Chi cũng nhìn y một cái, sau đó khom lưng dập đầu, nói: “Thần không dám mạo phạm thiên uy.”

Sau đó hần lúi trong lòng ra ấn giám thứ tướng, ấn giám tổng quản binh mã hành dinh Tây Nam, cùng với kim ngư phù đằng dùng để xuất nhận cửa cung, đặt ngay ngắn chính tề trên mặt đất, nói: “Thần Dung Hàm Chi, khát hải cốt.”

Hoàng đế không quay đầu lại.

Y chỉ ngân nga nói: “Dung khanh a....Người cũng cần phải hiểu rõ. Một khi trầm còn chưa hạ chỉ, ân điển mà trầm ban cho người, người ngay cả quyền từ chối cũng không có. Lấy lại đồ của người, sau đó trở về, tắm rửa, đổi xiêm y, ăn chút gì đó.”

“Chờ đợi ý chỉ của trầm xử lý người.”

164. Chương 164

Dung Hàm Chi vừa hồi kinh, chưa kịp bước đến cửa nhà đã bị hoàng đế triệu vào trong cung.

Sau khi đám thể gia nghe nói chuyện này cũng chỉ cười trừ, nghĩ đến gần đây có lời nói hoàng đế thích nam sắc, nhớ lúc trước khi Dung Hàm Chi còn ở trong kinh cũng thường được hoàng đế triệu kiến, một lần vài canh giờ; thậm chí mấy ngày trước đây sau khi Chu Hi ngủ lại Bình Chương điện liền cáo ốm.

Còn chưa giỗ cột xong, đã nghe nói hoàng đế giận dữ, đuổi Dung Hàm Chi ra khỏi cung. Cẩn thận nghĩ lại, Dung Hàm Chi dùng ba tòa kinh quan dẫm lên mặt mũi hoàng đế, bị đuổi ra khỏi cung cũng phải thôi. Mạo phạm uy nghiêm thiên tử đến như vậy, cho dù ngũ quan có điểm lệ tính tình có phong lưu cũng vô dụng, phải không?

Dung Hàm Chi đối với mấy lời đồn này hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, sau khi trở về thản nhiên rửa mặt thay quần áo, đoàn tụ với thê thiếp nhi nữ rồi đi ngủ.

Bởi vì cáo bệnh hồi kinh, hôm sau cũng không vào triều, ở nhà hưởng vài ngày an nhàn, tranh thủ trời trong nắng ấm thời tiết đẹp liền đi dạo kỹ viện.

Nhiếp Huyễn được báo lại, cơ hồ tức đến nổ phổi.

Nhiếp Kỳ không hề có thành ý vỗ vỗ lưng hoàng đế, nói: “Có cái gì mà tức giận, đến cùng thì cũng là thần tử của người, quyền sinh sát vẫn nằm trong tay bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn hằm hừ gác cầm lên vai Nhiếp Kỳ, từ phía sau ôm chặt lấy hần: “Hần căn bản không thêm để ý tới mấy chuyện này, cũng không đặt trầm vào mắt!”

Nhiếp Kỳ chớp mắt, có chút bất đắc dĩ nói: “Bệ hạ thật sự là càng lúc càng trẻ con, đây là đang làm nũng hay sao? Dung Hàm Chi hần không phải trước nay đều là như vậy hay sao, lúc hoàng huynh vẫn còn, dù cho ít lời cũng có đôi khi nhin không được mà nhắc tới hần, cũng còn hiểu được. Bệ hạ vẫn luôn tín trọng hần như vậy, hiện giờ sao lại nóng giận?”

Dùng một chút lại nói: “Bổn vương còn cho rằng bệ hạ chính là thích...người không coi ai ra gì.. giống như vậy chứ.”

Nhiếp Huyễn buồn bực, muốn phản bác lại, nhưng lại có chút nói không nổi.

Chu Hi như thế, Dung Hàm Chi cũng là như thế, ngay cả tiểu hoàng thúc trước mặt này, ngày hôm nay cũng không chắc thật sự để mình vào mắt.

Chỉ có Ôn Tử Nhiên ngoan ngoãn phục tùng, hiện còn ở tận Kinh Châu xa xôi, không còn bên cạnh.

Cổ bình tĩnh mà xem xét, y chắc chắn là thích cảm giác thế này. Hai đời làm vua, được người bưng trên lòng bàn tay nuông chiều thành quen, thấy như vậy, liền phá lệ cảm giác tâm động, muốn chiếm lấy toàn bộ, siết chặt trong lòng bàn tay, càng là kiệt ngạo, mới càng có thể tạo thành dục vọng muốn chinh phục.

Những thứ có được quá dễ dàng, sao có thể so sánh với lo được lo mất. Y vẫn luôn nhớ lão sư trong kiếp trước đến nửa cái trăm năm, cũng chẳng qua là vì đối phương rời đi quá mức quyết tuyệt, thậm chí không mang một chút quyến luyến nào.

Nhiếp Kỳ nhón tay lấy miếng mứt hạnh, xoay khuỷu tay đưa tới đầu vai, đặt bên môi Nhiếp Huyễn, Nhiếp Huyễn nhìn thấy, cúi đầu ngậm lấy, môi răng lại không chịu buông ra, ngược lại được một tác muốn một thước mà ngậm luôn ngón tay Nhiếp Kỳ.

Nhiếp Kỳ gấp ngón trở lên, động tác nhanh trong một nháy mắt, Nhiếp Huyễn theo bản năng lui về phía sau, Nhiếp Kỳ liền rút tay ra, vô cùng ghét bỏ lau lên trên y bào hoàng đế: “Đang muốn khải tấu với bệ hạ, mấy ngày tới thần muốn dẫn theo một đôi tử nữ đến Tam Thanh sơn thanh tu, hiện đang trai giới.”

Nhiếp Huyễn ngăn người, thốt: “Tiểu hoàng thúc cũng sắp đi?”

Nhiếp Kỳ cười cười: “Sẽ nhanh chóng trở về thôi, bệ hạ không cần lo lắng, nếu không yên tâm, có thể bảo ảnh vệ theo dõi toàn bộ hành trình, chỉ cần đừng bắt thần đi nữa là được.”

Dừng một chút, lại nói: “Còn về chuyện Dung Hàm Chi vì sao cứng mềm đều không chịu ăn, thần trái lại có chút lý giải. Bệ hạ uy hiếp hắn, là dùng những thứ mà ngài cho rằng quan trọng với hắn, không hẳn chính là thứ mà hắn thật sự xem trọng.”

Nhiếp Huyễn giật mình.

Chu Hi xem trọng nhất chính là người nhà, đây là không thể nghi ngờ... Nhắc mới nhớ, mấy ngày trước y hạ chiếu chinh tích Chu Sướng, Chu Hi thật đúng là can thánh chỉ trở về. Nghe nói vì vậy mà hai huynh đệ cãi nhau, Chu Sướng trực tiếp mang theo thê nhi dọn ra ngoài.

Còn Dung Hàm Chi thì sao? Dung Hàm Chi xem trọng thứ gì nhất chứ?

Nhiếp Huyễn cảm thấy mình mơ hồ biết được đáp án.

165. Chương 165

Nhiếp Huyễn thôi hết công vụ của Dung Hàm Chi, để hắn an nhàn.

Dù chưa bãi quan, nhưng ngừng hết mọi chức vụ, tây chinh cũng vừa xong, tạm không nhắc đến.

Ngược lại những chức quan và tướng sĩ theo hắn xuất chinh đều được phong thưởng, nên trong quân cũng không lời oán giận.

Nhiếp Huyễn cảm thấy xử trí Dung Hàm Chi là một việc rất không có ý nghĩa, cho dù y có xử trí thế nào, nghĩ rằng Dung Hàm Chi cũng sẽ không để ý, cho dù thật biếm hắn đi làm tri châu hay thậm chí là huyện lệnh, không chừng hắn lại vì chuyện có thể làm được mà còn sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Người thường bao giờ cũng theo bản năng dùng những thứ mình xem trọng để đi uy hiếp người khác, mà Nhiếp Huyễn dạo này có ba phần tự phụ, y hiểu rõ tâm tư thần tử, nắm được mệnh mạch thần tử, vĩnh viễn đều có thể uy hiếp thỏa đáng người mà y muốn uy hiếp.

Nhưng thứ mà Dung Hàm Chi xem trọng chỉ có mỗi bản thân hần.

Nhiếp Huyễn có chút không muốn nghĩ đến Dung Hàm Chi nữa, không được người mà mình thường thức đặt vào trong mắt vốn dĩ đã là một chuyện đủ phiền lòng rồi, huống chi làm hoàng đế, không được người mình thường thức đặt vào mắt, đã không còn đơn giản chỉ là chuyện phiền lòng mà thôi.

Nhiếp Huyễn thở dài, lẩm bẩm: “Đây là mặt mũi đem quét rác a.”

Nhiếp Tuấn đang ngồi bên cạnh y viết chữ nghe vậy thì quay đầu lại, nhìn y, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

Nhiếp Huyễn chú ý tới, nhìn trưởng tử nhà mình, hỏi: “Tuấn ca nhi, sao vậy? Có chuyện gì, cứ nói với phụ hoàng.”

Nhiếp Tuấn lắc lắc đầu, cúi xuống muốn tiếp tục viết chữ, nghĩ nghĩ, lại vẫn đặt bút xuống, quay đầu nói với phụ thân: “Trước đây phụ hoàng nói, đợi Dung tướng chiến thắng trở về, sẽ để hần làm thầy của nhi thần.”

Nhiếp Huyễn giật mình, đang do dự tìm từ, đã thấy nhi tử sợ hãi nhìn mình: “Nhưng mà bọn họ nói, Dung tướng thà rằng giết ba vạn người, đắc tội với phụ hoàng, không cần thanh danh sĩ lâm thanh nghị nữa... Cũng không muốn làm thầy của nhi thần.”

Lửa giận của Nhiếp Huyễn lập tức bốc lên, bật ra lời: “Đó là do hần không biết điều!”

Nhiếp Tuấn bị dọa, nhìn y, vội nói: “Xin phụ hoàng bớt giận, nhi thần... nhi thần còn nhỏ tuổi, mẫu phi nói, hoàng tứ xuất các đọc sách, đa phần đều là khi đến tuổi mười lăm mười sáu, khai tâm trí, mới bắt đầu học đạo trị quốc...”

Nhiếp Huyễn thở dài, thò tay vỗ vỗ bờ vai hần: “Tuấn ca nhi, hiện giờ tất cả mọi người đều biết, phụ hoàng muốn lập người làm thái tử, người có biết hay không?”

Nhiếp Tuấn gật gật đầu.

Nhiếp Huyễn hơi mím môi, nói: “Người hiểu chuyện, vật thì tốt. Nhưng người phải biết, người sẽ nhanh chóng trở thành thái tử, đợi đến khi phụ hoàng chết, người chính là hoàng đế, người hiểu? Người phải nhớ kỹ, một hoàng đế, là không nên, cũng không thể nhân nhượng thần tử của mình được.”

Nhiếp Tuấn chớp mắt, nói: “Nhi thần nhớ kỹ.”

Nhưng qua một chập, lại chớp mắt hỏi: “Nhưng mọi người trong thiên hạ, không phải đều là thần tử của hoàng đế sao?”

Nhiếp Huyễn gật gật đầu, nói: “Đúng là như vậy.”

Nhiếp Tuấn bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Sấu Ngọc tỷ tỷ, các tỷ tỷ, chẳng phải cũng là thần tử của phụ hoàng sao? Rõ ràng là phụ hoàng rất nhân nhượng các nàng...”

Nhiếp Huyễn phản bác theo bản năng: “Đây đâu giống nhau.”

“Vậy phải làm sao mới không giống nhau, có thể nhân nhượng được chứ?” Nhiếp Tuấn chớp chớp mắt, vô cùng ham thích học tập đạo làm vua cùng với phụ thân.

Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ, vốn dĩ muốn nói, trầm thích các nàng, còn có người nữa, cũng là người thân yêu bên cạnh trẫm, đều có thể ngoại lệ.

Lại không biết vì sao, bỗng nhiên giật mình, thế nào cũng không nói ra thành lời được.

Hồi lâu, xoa xoa lên đầu nhi tử, nói: “Cho dù thế nào, phụ hoàng cũng sẽ tìm cho người một vị lão sư còn tốt hơn. Việc này, sau này đương nhiên lão sư của người sẽ chỉ dạy cho người.”

Chương 201

Vụ việc Dung Hàm Chi và thái phó của thái tử tạm thời bị gác lại.

Hoàng đế thống ngự bát hoang, tự nhiên là có nhiều việc quan trọng hơn cần phải làm.

Như sáng nay, Chu Hi bị hoàng đế bịt miệng lòi lên long sàng sau bình phong, tới tới lui lui làm ba lần hay là bốn lần gì đó, rồi cuộc cũng được buông ra, lại bị thao làm đến nỗi không còn tiết ra được thứ gì nữa, thất lạng đau, chân mỏi, mơ mơ màng màng, làm sao cũng không tránh thoát khỏi hoàng đế.

Cứ nằm như vậy, chỉ cảm thấy mệt không chịu nổi, lại cảm giác quanh thân dính nị cực kì khó chịu khổ sở.

Làm khó làm dễ như thế này thật sự là không hề có nguyên do, nhưng hoàng đế trước sau như một vẫn luôn vô sỉ như vậy, chưa bao giờ ngại chuyện lòi người lên giường giải quyết mọi vấn đề có thể giải quyết, Chu Hi cho rằng mình đã sớm quen, không ngờ rằng vẫn chẳng thể nào quen nổi.

Bởi vì chuyện của Chu Sưởng, thiếu chút nữa đã đánh nhau với hoàng đế ngay trên giường, chỉ là sức lực thật sự không bì kịp, bị ép vào khuôn khổ.

Nhiếp Huyên ăn được một bữa no, cũng thỏa mãn lười không muốn động, từng chút từng chút hôn lên thủy quang nơi khóe mắt hắn, thấy thừa tướng nhà mình sắp ngủ mất, mới cười hì hì nói: “Nghe nói Lục lang nhà ngươi cãi nhau một trận với người, đã chuyển ra ngoài ở?”

Vì uể oải, cũng vì môi lưỡi hoàng đế còn đang liếm láp quanh mắt, Chu Hi vẫn nhắm mắt không mở, nghe vậy mới từ từ mở ra, còn mang chút mờ mịt.

Nhưng rất nhanh cũng phản ứng kịp, hơi mím môi.

Thật không nghĩ tới hoàng đế vẫn còn mặt mũi mà nhắc tới chuyện này.

Nhiếp Huyên tựa hồ cũng không nghĩ là hắn sẽ trả lời, thần nhiên nói: “Vậy người có biết hay không, Cảnh Dương đã tiếp chiếu thư chinh tích của trẫm rồi.”

Chu Hi sững sốt, theo bản năng hỏi: “Chuyện khi nào...”

Chất giọng thanh nhã đã trở nên hơi khàn, mang theo chút uể oải đặc trưng sau khi mây mưa cùng với chiến ý, giữa câu chữ, lại rõ ràng kinh hoàng.

Nhiếp Huyên hôn hôn lên khóe môi hắn, nói: “Đại khái là mới vừa rồi... khi người bị trẫm thao bần lần thứ ba?”

Chu Hi một chút mệt mỏi cũng lập tức không còn, mở to hai mắt run giọng nói: “Lục lang không chịu nổi xuất sĩ, thần đã cảm tạ chiếu mệnh, sao bệ hạ vẫn cứ đau khổ ép bức?”

“Chuyện này thật kì.” Nhiếp Huyên buông hắn ra, cười nói: “Trên chiếu thư chinh tích của trẫm ghi tên là Chu Cảnh Dương hẳn, Chu Bá Dương người dựa vào cái gì mà thay hẳn cự chiếu mệnh của trẫm? Còn nữa, chiếu mệnh ban xuống, là chính hắn cam tâm tình nguyện nhận, không phải trẫm đau khổ ép bức.”

Dừng một chút lại nói: “Năm đó khanh liều chết thi tiến sĩ, cũng không phải là vì chức vị sao? Sao chính mình làm thì được, đệ đệ lại không cho làm...A, cũng không phải, Thập lang nhà ngươi cũng được người tiến cử. Đây là ái khanh không đúng, cùng là đệ đệ, sao lại bên nặng bên nhẹ như thế?”

Gương mặt Chu Hi đã rút sạch vẻ ửng đỏ sau tình sự, trở nên trắng bệch một mảnh, thốt lên: “Tính tình Lục lang như thế sao làm quan được! Ở nhà có gì không tốt, chẳng lẽ ta cắt giảm ăn dùng của hắn hay sao?!”

Nhiếp Huyên nghe vậy sững sốt, tiện thể phì cười, chôn mặt vào trong hõm vai hắn, cười đến thập phần vui vẻ.

Một hồi lâu mới nói: “Người thật sự nghĩ vậy sao? Ha ha ha... Lục lang nhà ngươi không bóp chết một đại ca như người, đã xem như là không dễ rồi.”

Chu Hi không biết y cười chuyện gì, gương mặt càng thêm trắng bệch, cả thể xác và tinh thần cũng càng thêm uể oải.

Lại nghe hoàng đế cười hỏi: “Tâm tư người như vậy, đã từng nói với Lục lang nhà ngươi hay chưa?”

Chu Hi mím môi, chỉ cảm thấy ngay cả một chút sức lực cũng không còn, nhắm mắt lẩm bẩm: “Nói hắn cũng không hiểu... Còn nữa, ta là đại ca, tất nhiên là suy xét cho hắn. Chẳng lẽ, ta chẳng lẽ còn có thể, không phải vì để tốt cho hắn sao?”

“Chính là như vậy.” Cuối cùng Nhiếp Huyễn cũng cười đủ, đầu lưỡi thập phần tình sắc liếm lên hõm vai có thể chứa cả hồ nước của hắn, chậm rãi nói: “Người không nói với hắn, làm sao biết được, hắn sẽ cảm thấy người là vì muốn tốt cho hắn?”

Chu Hi nghe vậy sửng sốt.

Lại nghe hoàng đế tiếp tục chậm rãi nói: “Hắn sớm đã hận chết một đại ca như ngươi.”

166. Chương 166

Chu Sưởng đứng trước cửa cung, trong lòng cảm khái ngàn vạn.

Đích tử của dòng chính Lan Lăng Chu thị tự nhiên sẽ không giống như đệ tử tầm thường nơi xa xôi, đứng trước cung thành nguy nga liên co quắp bất an.

Chu thị Lục lang cũng không nổi danh bên ngoài, chưa từng xuất sĩ, thậm chí rất ít khi tham gia các thi hội du yển của đám đệ tử thế gia. Sau khi nhìn thấy một vị sĩ nhân trẻ tuổi phong tư duyên dáng mắt phượng đoan chính theo chân thái giám bên cạnh hoàng đế bước vào trong cung, binh sĩ gác cửa khi thay ca còn châu đầu ghé tai bàn tán một phen.

Thái giám đưa Chu Sưởng đến Thùy Cung điện, cúi người nói: “Bệ hạ chờ ngài ở thiên điện bên trái, Chu chủ sự.”

Chu Sưởng gật đầu mỉm cười, Thủy bộ chủ sự tân nhậm của Công bộ, trở thành danh thiếp mới của đích tôn Lục lang Lang Lăng Chu thị.

Nhiếp Huyễn đang đối diện với giá sách vĩnh viễn đầy ngập tấu chương công văn, nghe tiếng xoay người lại, khẽ mỉm cười nói: “Cảnh Dương đến rồi.”

Dừng một chút, nghiêm túc gọi một tiếng: “Chu khanh.”

Chu Sưởng bị một tiếng “Chu khanh” này gọi đến run lên, ngón tay dưới ống tay áo cuộn lại, kích động đến run rẩy, cơ hồ sắp khóc.

Hoàng đế trẻ tuổi hơn hắn, phong tư xuất sắc, dáng vẻ cao ngất, toàn thân đều tràn đầy một loại anh khí bừng bừng, sâu sắc hơn đám nhà nhân mà thế gia tôn sùng, khí khái hoàn toàn bất đồng với huynh trưởng phong nghi xuất chúng của hắn.

Gọi liên tưởng đến Dung Hàm Chi.

Tại tửu lâu ngoài ý muốn gặp được nam tử hợp ý lại là đối thủ bất hòa nổi danh của huynh trưởng, sau khi biết hắn là đệ đệ của Chu Hi ngoại trừ ngạc nhiên lại không vì vậy mà đối xử bất công.

Đây đại khái chính là điểm khác người lớn nhất của Dung Hàm Chi và những kẻ khác.

Biết được hắn mang theo thê nhi giận dữ bỏ đi, tạm thời pha trộn bên ngoài, còn nhiệt tình muốn lấy một sở trách cho hắn mượn, bị hắn uyển chuyển từ chối.

Nhớ tới vị huynh trưởng như giếng cổ hồ sâu không một gợn sóng trong nhà, lại nghĩ tới vị thứ tướng mãnh liệt rõ ràng tựa như nhiệt hỏa lưu ly, liền sẽ cảm thấy hai người bọn họ thủy hỏa bất dung mới là chuyện thường.

Tinh thần bay xa chỉ là chuyện xảy ra trong một chớp mắt, Chu Sưởng nhanh chóng thu lại suy nghĩ, đoan đoan chính chính hành lễ với hoàng đế: “Thần Chu Sưởng gặp bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn cười cười, nói: “Chu khanh hãy bình thân.”

Vốn dĩ muốn nói huynh trưởng nhà ngươi thấy trăm cơ hồ là luôn luôn không quỳ, trừ khi có việc cầu xin với trăm.

Nhưng lời này nói ra có vẻ khiến người cảm thấy nhỏ mọn, lại tựa như châm ngòi ly gián, làm tổn hại thân phận đế vương, chỉ ở hầu gian liền bị nuốt xuống, thay bằng: “Sùng Nhân thường tuy rằng không gần nơi quyền quý trong kinh hay tụ tập như là Văn Uyên phường, nhưng lại thanh tịnh, dựa vào Quốc Tử Giám, có khí thư hương, nếu Chu khanh không ghét bỏ, trầm đã nhìn trúng một uyển trạch ở đó cho người.”

Tướng phủ là ở Văn Uyên phường, Chu Hi vẫn mang theo hai đệ đệ bên người, kết hôn sinh nhi tử cũng không chia nhà. Lần này Chu Hi và hần tranh cãi gay gắt, động tĩnh mới lớn như vậy.

Chu Sưởng tự nhiên sẽ không để ý, khẩu tạ ân điển của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn cũng không có hỏi chi tiết linh tinh như là vì sao Chu Sưởng rời nhà chỉ mang theo trưởng tử và ấu nữ mà lại không mang theo thứ tử này nọ, mà chỉ nghiêm mặt nói: “Chu khanh, người có nguyện đến Kinh Châu trị thủy, thay trầm phân ưu?”

Chu Sưởng không ngờ hoàng đế vừa gặp đã ủy thác trọng trách cho hần, hơi có chút kích động, khom người nói: “Mong muốn đã lâu, thần muôn lần chết không từ.”

Dừng một chút, lại như nghĩ tới chuyện gì, ngẩng đầu nhìn hoàng đế: “Không biết bệ hạ để ai làm chủ sự? Thần nhất định tận tâm tận lực, phụ tá xong việc.”

Nhiếp Huyễn nhìn hần một cái, cười nói: “Đương nhiên là người là chủ sự, nếu người hiểu về trị thủy, sao trầm lại tìm người khác làm chủ sự.”

“Nhưng thần chẳng qua cũng chỉ là Thủy bộ chủ sự, nếu muốn trị thủy ở Kinh Châu, tất nhiên phải thành chiến dịch lớn, sao có thể do chức quan nhỏ chủ sự?” Chu Sưởng phản bác theo bản năng, nói xong mới cảm thấy lời này thật ra không nên nói.

Nghe như là oán giận hoàng đế ban chức quá nhỏ vậy.

Hần có chút buồn bực cắn cắn môi, nghĩ, nếu huynh trưởng đang ở đây, thể nào cũng lại bị trách cứ nữa?

Bởi vì huynh trưởng của mình sẽ tuyệt đối không bao giờ có lời lẽ như vậy.

Chất giọng sang sảng của hoàng đế kéo hần ra khỏi suy tư của chính mình: “Thủy bộ chủ sự tự nhiên là không thể, Công bộ Thị lang lại có thể. Chu khanh, Cảnh Dương, lần này, người không được để trầm thất vọng nữa.”

167. Chương 167

Tháng đầu hạ Kinh Châu đã nóng kinh người, khác xa một trời một vực với kinh thành nơi phương bắc.

Tàn cục sau lũ xuân vừa mới được thu xếp thỏa đáng, các chủ quan Kinh Châu đều bận rộn đến mức chân không chạm đất, cũng làm chung trong một nha môn mà bận đến mức lâu ngày không thấy mặt cũng là việc thường.

Hôm nay trái lại, tất cả đều ngay ngắn chỉnh tề, chờ ngoài cửa thành đón khách.

Bị đồng liêu lôi kéo đi ra từ trong công thánh, Tham quân Trịnh Thâu đáy mắt thâm quầng, nhìn thoáng qua Tư pháp tham quân đang đứng bên cạnh, hỏi: “Hôm nay đến cùng là có chuyện gì?”

Tư pháp tham quân Thạch Đô chặc một tiếng, nói: “Ngài luôn bận rộn đến hồ đồ, hôm nay là ngày mưa lớn lần thứ tư trút xuống cửa nha môn.”

Thạch Đô thích nước, đùa cợt kì quái, Trịnh Thâu cau mày không thể nào nghe hiểu được, Thạch Đô thu lại thần sắc, nói: “Vị trị thủy Chu thị lang kia hôm nay đến, hiện nay hần là đỏ đến thành tím, Ôn phủ quân đương nhiên sẽ không thể không cho hần chút thể diện.”

Trịnh Thâu “chật” một tiếng, nói thầm: “Chẳng qua là Công bộ thị lang mà thôi, Ôn phủ quân tuy rằng rời khỏi Kinh Thành đến Kinh Châu, nhưng bề hạ cũng không bãi chức Hộ bộ thượng thư của hắn, dù thế nào cũng sẽ không thấp hơn vị Chu thị lang kia đâu.”

Thạch Đô lắc đầu, nói: “Đó thế nhưng là giai công tử con trưởng đích tôn của Lan Lăng Chu thị, thân đệ đệ của đương triều thừa tướng nhà. Ôn phủ quân hiện cũng không chịu cho chúng ta gọi là Ôn thượng thư, sao có thể đi cắt may vị kia được chứ.”

Lục sự tham quân Vệ Anh nghe vậy quay đầu, cười cười: “Này, các người có chuyện không biết rồi, Thất lang và huynh trưởng nhà hắn Chu thừa tướng có chút khập khiễng, cũng nháo đến chia nhà rồi. Ta lại nghe nói vị Chu thị lang này là dựa vào tỷ thê, phu nhân nhà hắn là nữ nhi Huỳnh Dương Lý gia, thân tỷ tỷ là mẫu thân của Tam hoàng tử, Lý quý nhân, hiện giờ cũng đã là Lý hiền phi rồi, nàng không huynh đệ, chỉ có một muội muội này thôi, đương nhiên phải hỗ trợ muội phu rồi, đúng không?”

Trịnh Thâu cau mày, hắn xuất thân tiểu sĩ tộc, rất khinh thường đám quý tử thế gia dựa vào được tiến cử mà nhập sĩ, nhất là dựa vào dòng dõi và gấu vầy mà đột nhiên chiếm được địa vị cao.

Thạch Đô lại bỗng nhiên dè dặt thanh âm, nói: “Đừng nói xàm nữa, Lữ thông phán cũng đến rồi, Ôn phủ quân chắc cũng sắp đến thôi.”

Lúc Chu Sưởng bước xuống khỏi xe ngựa đã được bẩm báo lại, bước tới thi lễ với Ôn Tử Nhiên đang đứng trước chúng quan Kinh Châu: “Ôn thượng thư tự mình đến đón, Chu Sưởng thật không dám nhận.”

Ôn Tử Nhiên mỉm cười dịu hân: “Cảnh Dương không cần phải như thế, ta và lệnh huynh là đồng bang đồng niên, nếu người không chê, gọi ta một tiếng Thiện Chi huynh là được.”

Sau khi chuyện trò hàn huyên là thiết yến khoản đãi. Tuy Chu Sưởng không thường xuyên ra ngoài giao tiếp, nhưng dù sao cũng là công tử xuất thân từ Lan Lăng Chu thị, phong độ hàm dưỡng kiến thức đều không kém, bộ dáng lại xuất chúng, tự nhiên là khiến người người vui thích.

Mấy tin đồn mà đám quan lại trò chuyện ở cửa thành kia, Ôn Tử Nhiên đã sớm nghe thấy, trên yến tiệc nhàn nhàn đánh giá vẻ hào sảng lưu loát của Chu Sưởng cùng người yến ẩm, nửa là cười nhẹ, nửa là tự giễu.

Thân đệ đệ của thừa tướng Chu Hi, bộ dáng có sáu phần tương tự như thân huynh, nhất là một đôi mắt phượng, rất có thần thái; tính tình trái lại là giống thứ tướng Dung Hàm Chi, sang sảng anh khí, nhìn không ra là đệ đệ Chu Hi.

Bộ dáng như vậy, khí chất như vậy, đã đủ để hoàng đế thích còn không kịp rồi, làm sao còn cần phải dựa vào quan hệ với gấu vầy tỷ thê gì nữa.

Ôn Tử Nhiên lắc lắc đầu, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Lúc rời khỏi yến tiệc lại là Chu Sưởng đuổi theo, nhét hai phong thư vào trong ống tay áo hắn, chỉ nói là thư riêng của cố nhân trong kinh.

Ôn Tử Nhiên trở về tất nhiên vội gỡ niêm phong ra xem.

Phong đầu tiên là của Trương Doãn.

Trưởng nữ nhà hắn, Ôn Lộ, cùng đính hôn với nhà Trương Doãn, lần này ly kinh xuất ngoại, hắn cũng từng lo lắng, với cách làm người của Trương Tông Lượng, chuyện từ hôn cũng không phải không làm ra được. Trái lại, lần này là tể tử tương lai, Đại lang Trương gia nói đã thuyết phục phụ thân, sẽ không từ hôn, chuyện thành hôn có thể dời lại sau này, chờ hắn về kinh yết khuyết, Trương gia có thể chuẩn bị mọi thứ.

Ôn Tử Nhiên lặng lẽ gật đầu, thập phần hài lòng đối với vị trưởng tể tương lai này.

Phong thư thứ hai có vẻ vô cùng trang trọng, mở ra là một tờ kim long hoa tiên, ngực hương nồng đậm, tỏa ra khỏi trang giấy.

Hai bàn tay hắn run lên, lá thư kia liền rơi xuống đất.

Thật vất vả mới lấy lại bình tĩnh, khom người nhặt lên.

Nét chữ hoàng đế mạnh mẽ sắc bén, đề một khổ thơ tứ hạnh ngắn.

Phiên phiên phi diều, tức ngã đình kha

Liếm cách nhàn chỉ, hiểu thanh tương hòa

(hai câu đầu của đoạn thứ tư trong tập Đình Vân, giải nghĩa nôm na là: Cánh chim bay xa xa, đậu vào sân nhà ta, ngấp ngừng sau màn cửa, cất tiếng hót chan hòa)

Hắn đặt trang thư lên trên ngực, tưởng tượng hoàng đế dùng thanh âm ôn nhu êm dịu từng câu từng chữ nói lời nhưng nhớ, nét cười nơi khóe môi lại vẫn là vẻ tự giấu như cũ.

Nhớ tới lúc vừa mới bước đến Kinh Châu, đường xa nhọc nhằn thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, giữa cơn ngủ mê nghe người nói đã đến Kinh Châu, mơ mơ màng màng vén màn xe bước xuống nhìn ra bên ngoài.

Thấy được bát biểu đồng hôn, bình lục thành giang. (đồng bằng trong ánh hoàng hôn mênh mông, mặt sông phủ kín lục bình cứ như dòng sông lục bình vậy. Đây là câu thứ hai trong đoạn đầu tập Đình Vân, cả đoạn là: ái ái đình vân, mông mông thời vũ, bát biểu đồng hôn, bình lục thành giang. Tạm dịch: mây mờ giăng khắp lối, mưa nhẹ bay đầy trời, hoàng hôn bao đồng vắng, sông lục bình nhẹ trôi)

Không ngờ hoàng đế gửi thư đến, cũng viết về Đình Vân.

Phiên phiên phi diều, tức ngã đình kha

Liếm cách nhàn chỉ, hiểu thanh tương hòa

Khởi vô tha nhân, niệm tử nhật đa

Nguyện ngôn bất hoạch, bảo hận như hà

(Kể từ lúc không còn người kia nữa, những ngày nhưng nhớ thật nhiều, nếu thật sự không lấy được, ô hận trong lòng biết phải làm sao.)

168. Chương 168

Hai năm sau.

Lúc cửa thư phòng bị đẩy ra, Chu Hi đang chăm chú đọc thư.

Tuy rằng không có giao tình gì với Ôn Tử Nhiên, thậm chí còn không thể tính là người cùng đạo, thế nhưng dù sao cũng là đồng bằng đồng niên, lại làm quan đồng triều nhiều năm như vậy, cuối cùng vẫn có thể bắt chuyện được.

Chu Sưởng sau khi tiếp nhận chiếu thư chinh tích của hoàng đế đã nhanh chóng thăng làm Công bộ hữu thị lang, rời đi Kinh Châu khởi công xây dựng thủy lợi, hắn đôi ba lần muốn ngăn cản, đệ đệ chính tay mình nuôi lớn lại ngay cả mặt cũng không chịu gặp.

Chuyện này làm cho Chu Hi cảm thấy thất bại biết bao nhiêu, lại dỗi nên cũng không muốn liên lạc với hắn nữa, ngày mà Chu Sưởng rời kinh cũng không đi đưa.

Ngay cả Chu Dục đi tiễn về, cũng che che lấp lấp không dám nhắc tới trước mặt hắn.

Nhưng cho dù có tức giận đến thế nào thì cũng là thân đệ đệ của chính mình, cho dù có không muốn hắn xuất sĩ đến thế nào thì chuyện cũng đã thành như vậy rồi, suy tính trước sau, cuối cùng sai người đưa thư đến cho Ôn Tử Nhiên.

Trong thư lời lẽ uyển chuyển cậy nhờ đối phương chiếu ứng đệ đệ không nên thân kia của mình, đệ đệ tính tình nóng nảy thô lỗ dễ xúc động, mong được nhắc nhở nhiều, nếu có mạo phạm xin được bao dung, nếu có đắc tội đồng nghiệp cũng xin nhờ thay mình chu toàn hộ.

Lại khẩn cầu đối phương đừng tiết lộ cho hắn biết về phong thư này.

Chu Hi đã mười mấy năm không nhờ vả người khác như vậy, viết xong xém chút xé mắt, do dự một lát lại vẫn là ký tên vào, kèm theo lễ trọng sai người nhanh chóng gửi đến Kinh Châu.

Ôn Tử Nhiên cũng nhanh chóng hồi âm, cũng kèm theo đáp lễ xa xỉ, trong thư rõ ràng tán thưởng Chu Sưởng, còn cố ý nói: khi mới tới đúng thật là không được lão luyện, hôm nay đã xuất sắc nhiều.

Chu Hi hồi lâu không nói gì, tự giễu mà cười cười.

Cứ thế mà thành thói quen gửi thư cho Ôn Tử Nhiên, ít thì một tháng lâu thì hai tháng, là lại gửi thư hỏi thăm tình hình gần đây của Chu Sưởng.

Chu Sưởng đương nhiên cũng có gửi thư nhà về, gửi cho thê tử, cho Chu Dục, thậm chí còn gửi cho Chu Khác, duy độc không hề gửi cho vị đại ca này một phong thơ nào.

Mỗi lúc như vậy, lại sẽ nhớ đến lời nói khi đó của hoàng đế.

Chu Sưởng khảo sát hoàn tất đưa ra kiến nghị sửa đê, trong triều có chút nghị luận. Dù sao Kinh Châu cũng vừa gặp lũ xuân, đám triều thần đều cho rằng nên để dân chúng nghỉ ngơi.

Chu Hi âm thầm thở dài trách đệ đệ lỗ mãng, đang lo lắng xem có nên dựa vào việc lần này kéo hẳn về kinh hay không, thì tấu chương của Ôn Tử Nhiên cũng vừa đến ngự tiền, nói rõ nguyên nhân là bởi vì mới gặp tai họa, nên hẳn là sẽ có dư lượng nhân rồi lớn. Vụ mùa xuân lương bị lũ xuân phá hư, nạn dân lưu ly, vô công rồi nghề, chi bằng lấy công thay chẩn. (lấy công thay chẩn: cho việc làm thay vì cho lương thực)

Vừa đúng lúc có thể tu sửa đê đập, sau nữa cũng có thể đảm bảo cuộc sống của lưu dân, tránh cho bọn họ gây chuyện.

Hoàng đế rất tán thưởng, chuyện gì cũng đồng ý.

Hai năm nay bởi vì công việc bận rộn, Chu Sưởng chưa từng hồi kinh.

Lúc này Chu Hi đang đọc thư của Ôn Tử Nhiên gửi, đoạn đầu đại khái nói việc xây dựng đê tạm thời kết thúc, có thể đến hè này sẽ hoàn công, nếu có thể, từ nay cũng chỉ làm dần dần từng bước, không cần Chu Sưởng phải hàng ngày đều ngâm trên đê.

Chu Hi đang nghĩ, nếu vậy Lục lang cũng có thể hồi kinh rồi, cửa thư phòng liền bị đẩy ra.

Chu Khác thò đầu vào, nói: “Đại bá, đến giờ cơm rồi.”

Bởi vì Chu Hi tử tự gian nan, hai năm nay càng thêm suy yếu, cho nên điều động nội bộ để Chu Khác làm con thừa tự cho hẳn dưỡng bên cạnh, lúc Chu Sưởng giận dữ đi cũng không đem Chu Khác theo, đây là chuyện đáng mừng duy nhất của hắn.

Nghe diệt nhi nói như vậy, Chu Hi cười cười, vội vàng thận trọng cất lá thư của Ôn Tử Nhiên, nói: “Được.”

169. Chương 169

Dung Hàm Chi híp mắt ngồi dựa nghiêng qua một bên, câu cá dưới ánh mặt trời, bên cạnh là trưởng tử Dung Chính.

Dung Chính vừa định nói chuyện, sau lưng vang lên một chuỗi âm thanh lác đác, hai con gà đang đánh nhau gần hòn giả sơn, Dung Hàm Chi quay đầu, nói: “Chính nhi, đi, mang mấy con gà nhốt vào lồng đi, không khéo làm hỏng mấy bồn cây cảnh của mẫu thân ngươi.”

Dung Chính cười cười, nói: “Mấy chuyện này kêu hạ nhân làm là được rồi. Hôm nay phụ thân vui vẻ như vậy, chắc không phải vì sai hài nhi đi đuổi gà bắt chó đâu chứ.”

Dung Hàm Chi nhìn hẳn một cái, cười cười, thò tay xoa đầu hắn, nói: “Đúng là có chuyện vui.”

Dung Chính thần sắc vi diệu, nói: “Lần trước khi phụ thân nhắc tới chuyện vui, là dẫn hài nhi và xá đệ đến sông bạc, trở về bị mẫu thân phạt một trận, hài nhi có chút sợ.”

Dung Hàm Chi lắc đầu, nét mặt có chút đau khổ: “Ta đã nói với mẫu thân người, là tính dẫn các người đi xem nhân tình thế thái, nàng lại thế nào cũng không tin. Haiz, nếu ở trong quân ta chính là đại soái nhất ngôn cửu đỉnh, uy danh hiển hách, sát phạt quyết đoán, soái thần biên cương, về phủ lại trở thành như vậy, ngay cả chút uy tín cũng không có.”

Dung Chính có chút muốn cười, cổ nhện xuống, khoe miệng cũng vẫn cong cong.

Phụ thân trấn giữ biên cương nhiều năm, lập được chiến công hiển hách, lại ở Tây Nam dùng đầu người làm kinh quan, trở thành sát tinh uy chấn trời nam, cũng rất ít ở nhà.

Nhưng hai năm nay, bởi vì chuyện ở Tây Nam khiến thiên tử giận, bị thôi mọi công vụ, mới ở trong phủ chờ đợi như vậy.

Hoàng đế bảo hấn chiến công hiển hách, cho hấn đi tu sửa quốc sử, phụ thân nói đó là chuyện mà thừa tướng quân chính vẫn nên làm, hấn nhất định không làm, quân thần người tới ta đánh, đầu khấu hồi lâu, hiện phụ thân đang tu sửa binh thư.

Dung Hàm Chi là loại người cho dù là chuyện gì cũng sẽ hết sức chăm chú, cho dù là tu sửa binh thư cũng phải thật cẩn thận tỉ mỉ, chỉ là dù sao cũng đang ở trong kinh, không còn việc gì đứng đắn hơn để làm, cho nên thời gian bầu bạn với thê nhi cũng trở nên nhiều hơn nhiều.

Sau khi Dung Chính hiểu chuyện, phần nhiều là nghe được từ miệng người ngoài phụ thân nhà mình làm thế nào vẫn có thể trạng nguyên võ có thể áp địch, trong ấn tượng, phụ thân vẫn là đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, nam tử anh hùng cái thế.

Cho đến tuổi sắp thành thân, mới phát hiện thật ra, trong nhà, lời của mẫu thân mới là cao nhất.

Phụ thân thích dẫn bọn hấn ra ngoài chơi, có nên đi hay không nên đi, đều sẽ dần dần khiến cho bọn hấn hiểu được; mẫu thân xuất thân thư hương thế gia, quy củ nghiêm, không chỉ muốn răn dạy bọn họ, ngay cả phụ thân cũng bị mẫu thân nói.

Thứ tướng Dung Quảng Xuyên ở bên ngoài thì uy danh hiển hách, đối mặt thiên tử cũng không cúi đầu, khi đối mặt với cơn thịnh nộ của phu nhân, cho tới bây giờ cũng vẫn chỉ là cúi đầu cười làm lành lấy lòng.

Dung Chính còn đang thất thần, liền nghe phụ thân nói: “Sau này sẽ nói lại với mẫu thân người, có vài việc cần phải xử lý trước đã.”

Dung Hàm Chi quay đầu lại, cười nói với trưởng tử: “Nhạc phụ tương lai của người kia, không bao lâu nữa sẽ đổi vận, không cần chờ đến cuối năm yết khuyết, chắc hấn cũng sắp về rồi.”

Dung Chính giật mình, tò mò hỏi: “Ôn thượng thư không phải mang tội mà đến Kinh Châu sao? Làm thế nào...”

Dung Hàm Chi cười cười, không biết làm sao mà lôi được một phong thư trong ống tay áo ra, giơ giơ lên: “Lũ lụt Kinh Châu nếu có thể trị dứt, với nước với dân đều là có công lớn. Tuy rằng đề xương và đốc kiến đều là do Chu gia Cảnh Dương, nhưng đưa ra lấy công thay chấn lại là người kia, tương lai là Thái Sơn, hấn làm Kinh Châu Tri châu, công điều hành cũng không nhỏ. Không bao lâu, sẽ trở về.”

Chương 206

Nhiếp Huyễn nhìn dáng vẻ say ngủ của thần tử trẻ tuổi dung nhan tươi mới trên giường, chắc một tiếng, lắc đầu, được bọn thái giám hầu hạ thay quần áo, có chút không vui mà xoa người đi.

Tươi mới lại thông minh như vậy, đã tâm bình bực, rất biết lấy lòng, mà lại trẻ trung như vậy y vốn dĩ rất thích, thế nhưng lại có chút gì đó quá sòng phẳng.

Cho dù là lên long sàng, có chuyện muốn cầu xin thiên tử cũng không nên nói thẳng ra như vậy, những lời như là muốn đến nơi nào đó làm quan vì bề hạ phân ưu, cho dù đã nói ra giữa lúc dáng vẻ ngoan ngoãn khéo mắt nhuộm đỏ vì tình dục, mồ hôi ướt tóc mai, cũng là quá mức trần trụi không hề được che lấp.

Ngay trong một nháy mắt đó, Nhiếp Huyễn cảm thấy mình như là một kẻ quyền thế đùa bỡn thiếu niên, như một khách làng chơi bảy tám mươi tuổi trọc đầu bụng phệ vậy.

Cho dù bản thân có thật phải là một kẻ quyền thế đùa bỡn thiếu niên hay không, thì cảm giác như vậy cũng khiến y cảm thấy chán ngấy đến tột độ.

Hoặc là dứt khoát nói không tình nguyện, ngược lại cũng xem như là tình thú; hoặc chính là củi khô lửa bốc mà nòng nài tình ý, cũng là tình thú; Nếu không nữa thì, người tình ta nguyện dịu dàng thấm thiết ôn tồn, cũng có thể khiến trái tim ngứa ngáy.

Bỗng nhiên giật mình, lại nhớ tới Ôn Tử Nhiên.

Chuyện ở Kinh Châu đã hoàn thành, Chu Sưởng và Ôn Tử Nhiên cũng nên triệu hồi về rồi.

Chu Sưởng lập công lớn, không chỉ có thể ngồi vững cái ghế Lại bộ thị lang này, nếu qua thêm hai năm nữa, cũng có thể danh chính ngôn thuận chuyển đến Hộ bộ.

Ôn Tử Nhiên đã ly kinh được ba năm, tuy rằng hàng năm đều yết khuyết, nhưng cũng chẳng qua là cùng vào kinh với nhóm quan lại tri châu, chỉ nhìn từ xa xa mà thôi.

Cũng từng muốn triệu kiến mấy lần, nhưng là cuối năm nhiều việc vụn vặt, khó có thể rảnh rỗi, năm ngoài thật vất vả mới có chút thời gian, hẳn lại cáo bệnh.

Cũng không biết có phải là từ chối hay không, nhưng với cách làm người của tên thổ đế kia, chắc có lẽ không phải.

Đành vậy thôi.

Hiện giờ cũng nên triệu hồi về rồi, đã ra ngoài vài năm, lại tích góp công huân, không chỉ lập công chuộc tội, ngược lại nếu có thăng chức cũng chỉ là chuyện thuận lý thành chương mà thôi.

Dù sao vị trí Hộ bộ thượng thư vẫn luôn là của hắn.

Hai năm nay Nhiếp Huyễn vẫn còn hoàn chỉnh ý cải cách tướng quyền, hình thức thừa tướng lý chính thứ tướng chưởng binh hiện nay y thật sự không thích, muốn sửa lại, một thừa tướng ba thứ tướng, các thứ tướng mỗi người quản một việc, thừa tướng quản chung, cũng có thể bớt đi một chút cái sự quyền khuynh triều dã, không xem hoàng đế ra gì.

Việc này ngược lại không phải là việc cấp bách.

Nhiếp Huyễn nhớ tới Chu Hi lại cáo bệnh ở nhà, khe khẽ thở dài.

Thừa tướng này của y tuổi tác cũng không lớn, với cương vị là thừa tướng, thậm chí còn xem như là trẻ tuổi, lại là đang độ tuổi xuân, nhưng thân mình xương cốt thể kia thật sự là khiến người nhìn mà sốt ruột.

Làm tướng một nước, chưởng quản các chính sách quan trọng, thật sự là quá mức nhọc lòng, Chu Hi tâm tư lại nặng, phí tâm đến hao tổn tinh thần, cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là cách hay.

Cổ tình người kia cũng không để y bớt lo, sao có thể chịu buông tay chứ.

Nhiếp Huyễn lắc lắc đầu, cảm thấy đau đầu.

Chuyện Nhiếp Tuấn xuất các đạo sách cũng bởi vì Dung Hàm Chi mà bị trì hoãn, đến nay cũng chưa tuyển được ai.

Hoàng đế có chút ủy khuất mà nghĩ, thật đúng là từng người một đều không làm mình bớt lo đi được.

Quay đầu hỏi thái giám bên cạnh: “Thành vương có hồi kinh hay chưa?”

Thái giám ngoan ngoãn trả lời: “Thành vương điện hạ hôm qua mới gửi thư về phủ, nói cùng Đạo Huyền chân quân trên núi Tam Thanh đàm huyền luận đạo có thành quả, đang chuẩn bị bế quan thanh tu.”

Nhiếp Huyễn hơi hơi mím môi, nhỏ giọng nói thầm: “Đây là thật sự muốn xuất gia làm đạo sĩ sao.”

170. Chương 170

Chu Hi đối với việc ở riêng một mình một phòng với hoàng đế đã thành một nỗi sợ thâm căn cố đế.

Đáng tiếc, làm thần tử của người, thân bất do kỷ. (thân bất do kỷ: không nắm được vận mệnh của mình, không quyết định được số phận mình.)

Hắn đứng trước cửa một lát, mới chậm rãi bước vào, mỗi một bước chân đều như đạp trên lưỡi dao.

Trong>Noãn các không một bóng người.

Chu Hi ngẩn ra, chậm rãi bước sâu vào trong, xoạch một tiếng, âm thanh truyền ra từ sau án thư của hoàng đế, Chu Hi ngớ người, đi tới, nhìn thấy một nam hài tử ngọc tuyết khả ái nhô đầu ra khỏi mặt bàn, chớp đôi mắt to đen nhìn hắn.

Chu Hi thật ra thích nhất là hài tử, nhìn thấy liền cảm giác trong lòng mềm nhũn, sau khi nghĩ kỹ lại lập tức nghiêm mặt, cúi người xuống hỏi: "Trước mặt là đại điện hạ chăng?"

Đứa nhỏ này hắn là vừa mới nhảy xuống khỏi ghế dựa sau ngự án.

Đó là chỗ ngồi của hoàng đế, cũng chỉ có hoàng đế mới có thể đặt nhi tử của mình lên ngồi ở đó.

Hoàng đế muốn lập đại hoàng tử thành trữ quân, là chuyện mà mọi người đều đã biết.

Tuy Nhiếp Tuấn vẫn chưa xuất các đọc sách, quần thần không biết mặt, nhưng dựa vào tuổi tác tướng mạo, xác nhận là tám chín phần mười.

Nhiếp Tuấn nhìn hắn một lát, đi ra khỏi thư án, đoan đoan chính chính hành lễ: "Ra mắt tiên sinh."

Chu Hi giật mình, nghiêng người tránh đi không dám nhận lễ, còn cúi thấp người nói: "Thần Chu Hi, ra mắt điện hạ."

Nhiếp Tuấn chớp mắt, hỏi: "Trước mặt là Chu thừa tướng sao?"

Chu Hi gật đầu.

Nhiếp Tuấn bước tới hai bước, ngẩng đầu nhìn hắn, vô cùng ngoan ngoãn.

Chu Hi nhìn cũng cảm thấy mềm lòng, nhớ tới diệt nhi Chu Khác. Chu Khác tuy rằng hoạt bát hiếu động khả ái vô cùng, trái lại không bằng tiểu hoàng tử nhu thuận hiểu lễ đoan trang hào sảng này. Trong lòng Chu Hi mềm nhũn, hạ thấp người, hỏi: "Vì sao điện hạ lại ở đây?"

Nhiếp Tuấn nghiêng đầu, hỏi ngược lại: "Tiên sinh có rảnh rồi không?"

Chu Hi ngày nào cũng bận rộn đến chết, nhưng lời này dường như không thể nói với đại hoàng tử được, liền cười: "Thần là thần tử của bệ hạ, cũng là thần tử của điện hạ, tự nhiên là tùy điện hạ sai bảo."

Nhiếp Tuấn gật gật đầu, nói: "Phụ hoàng vốn đã đồng ý cùng chơi với ta, nhưng bỗng nhiên lại có chính vụ khẩn cấp, cho nên phụ hoàng nói, sẽ tìm người đến chơi với ta. Nếu tiên sinh đã đến rồi, tiên sinh lại rảnh rồi, vậy..."

Khóe mắt Chu Hi giật giật, vội vàng cúi đầu, không để Nhiếp Tuấn nhìn ra chút nào không ổn.

Hắn vẫn quen che giấu trước mặt người khác, cho dù là đối diện một hài tử, cũng không dễ dàng để lộ hỉ nộ.

Nhiếp Tuấn lại thoải mái nắm tay hắn, đầy mặt nhu thuận chớp chớp mắt, không nói tiếp nữa.

Phụ hoàng thường nói, làm vua phải có uy nghi, có vài lời không cần phải nói hết, để cho người khác đoán, những lời không tiện nói, cũng không cần phải nói thẳng ra.

Nhiếp Tuấn nghĩ, phụ hoàng luôn nói Chu thừa tướng chính là người thông minh nhất, sẽ hiểu.

Trong lòng Chu Hi lại là cười lạnh.

Đại hoàng tử không hổ là do hoàng đế giáo dưỡng, còn nhỏ tuổi, mà đã học được một đầu để vương tâm thuật kín đáo che giấu nha.

Từ sau khi Dung Hàm Chi lập kinh quan ở Kiến Ninh, lập trử cũng vậy, hoàng tử xuất các đọc sách cũng vậy, tất cả đều bị trì hoãn hết, trước đây hoàng đế cũng từng nói đùa muốn hấn làm đông cung chi sư, hôm nay ý đồ lại càng thêm rõ ràng.

Nhưng cho dù có đường thành đông cung chi sư, làm sao tốt như là làm thừa tướng chưởng quản mọi chính sách quan trọng.

Trong lòng Chu Hi khinh thường, lại hơi hạ thấp người, vẻ mặt ôn hòa nói với tiểu hoàng tử: “Bệ hạ tướng triệu, điện hạ sai bảo, thần tự nhiên sẽ phụng mệnh. Không biết điện hạ muốn chơi trò gì đây?”

Nhiếp Tuấn cười rạng rỡ với hấn, vươn tay cầm lấy một quyển Xuân Thu trên bàn đặt vào tay hấn, đôi mắt đen sáng ngời, khiến hấn không nhận được mà lại nhớ tới Chu Khác.

Ngay cả gương mặt nghiêm nghị cũng trở nên ôn hòa, nhận sách, nói: “Mời điện hạ ngồi.”

Bỗng nhiên trong lòng khẽ động, gương mặt nhìn lên trên lầu.

Giữa những kẻ hở chẳng chặt, nhìn thấy một góc áo quen thuộc.

171. Chương 171

Tuy rằng thời điểm nghiệm thu đập lớn vào mùa hè đã kết thúc, nhưng sau khi tiễn Chu Sưởng đi, Ôn Tử Nhiên vẫn ở lại Kinh Châu thêm một thời gian, chủ trì tất cả sự vụ, thu xong thuế mới chậm chậm lên đường hồi kinh.

Đi chưa được nửa đường, chiếu thư của hoàng đế đã đến trạm dịch, muốn hấn lập tức nhanh chóng về kinh.

Ôn Tử Nhiên hiếm khi nhướn mày, đập đầu tiếp chỉ, sau khi đứng dậy vô cùng thuận thực mà nhét một khối bạc vào ống tay áo thái giám truyền chỉ.

Thái giám kia tươi cười đầy mặt gạt đầu cảm tạ, Ôn Tử Nhiên đợi, hơi giật mình, cười lấy tay về, nói: “Xin công công bấm lại với bệ hạ, thần nhất định đi ngày đêm, không làm lỡ việc.”

Trước kia hoàng đế lúc nào cũng bảo thái giám truyền chỉ tiện thể đưa một phong thư đến, viết hai câu thơ tình linh tinh, hôm nay lại không có.

Nghĩ đến tình tiết hồng nhan truyền thư này, chơi đã hai ba năm, chắc cũng chán rồi.

Thái giám kia thấy hấn hơi nhú mày, nhỏ giọng nói: “Mấy ngày trước đây phương bắc liên tiếp gọi cấp tấu tới... Ôn thượng thư, bệ hạ còn đang chờ ngài mau chóng về kinh chủ trì Hộ bộ đấy.”

Ôn Tử Nhiên bỗng ngẩng đầu.

Năm thứ ba Dung Hàm Chi rời đi, Hung Nô rốt cuộc không kiềm chế nổi nữa.

Ôn Tử Nhiên thở ra một hơi dài, nói với đám tùy tùng: “Chuẩn bị, lập tức khởi hành.”

Nhiếp Huyễn đang ngồi một mình trong Thù Củng điện.

Chân mày nhíu chặt, nhìn chăm chăm văn thư báo nguy đang đặt trước mặt một hồi lâu.

Lâu sau mới thở dài một tiếng, đóng tấu chương lại.

Bắc cảnh an bình đã lâu, Hung Nô lại đổi chủ nội đấu, y mới vừa yên tâm triệu Dung Hàm Chi về kinh, không ngờ chớp mắt đã qua ba năm. Thăm nghĩ nếu như Thiên Vu mới lại tầm thường ngu ngốc không ai

bằng như trong tin tình báo thì sớm đã bị đàn sói thảo nguyên xé nát, hôm nay lại lớn mật xâm phạm biên giới, xem ra đúng là nhân vật cao thâm giấu tài.

Thảo nguyên ngoại vực nhanh như vậy đã bị hấn chỉnh đốn mà kéo đến phạm biên, thật sự có chút phiền toái.

Đám quan viên trấn giữ Bắc cảnh tranh nhau nói trong văn thư báo nguy, Dung tướng trấn biên, xây dựng ảnh hưởng to lớn ở phương bắc, Hung Nô e ngại uy danh này, muốn điều lại Dung tướng về phương bắc trấn biên.

Nhưng, chính phần văn thư báo nguy này lại khiến y do dự.

Hiện đang lĩnh quân trấn thủ bắc cương là một vị tướng lãnh được chính Dung Hàm Chi đề bạt, tuy rằng không được xuất sắc như Dung Hàm Chi, nhưng cũng xem như là có chiến công hiển hách, ngay cả Dung Hàm Chi cũng khen hấn ổn trọng kín đáo, thích hợp để phòng thủ biên thù.

Thực ra như vậy cũng tốt, hạ chỉ xuống, căn dặn đám tri châu phương bắc đều ổn trọng thêm chút, hộ thành cẩn thận, Hung Nô không giỏi công thành, lâu ngày sẽ tự bại.

Nhưng tâm tư Nhiếp Huyễn lại còn nghĩ đến chuyện khác.

Tân Thiên Vu vừa mới hàng phục chư bộ, đã đến phạm biên, nhìn như khí thế hùng hổ, thực ra lại là một cơ hội tốt, nếu có thể bắt lấy cơ hội này đập tan Hung Nô, thừa thắng xông lên, chiếm luôn ổ sói cũng là chuyện dễ dàng, từ đây cắt đứt hậu hoạn Mạc Bắc, bản đồ Đại Yển có thể thêm vạn dặm phương bắc – đây là tình huống khiến lòng người không cầm nổi đến như thế nào.

Không một vị hoàng đế nào có thể cự tuyệt sự dụ hoặc này.

Nhưng, nếu muốn thành được thế công này, nếu thiếu một tướng lãnh ổn trọng kín đáo am hiểu thủ ngự thành trì là vạn vạn làm không được.

Y đương nhiên biết ai thích hợp nhất vì y mà làm chuyện này để y lưu danh sử sách.

Dung Hàm Chi.

Bởi vì nhất thời tức giận, đang bị y giữ lại nhàn tản ở kinh thành, hai năm tu sửa binh thư, Dung Hàm Chi.

Dung khanh của y kiệt ngạo tiêu sái như vậy, chí thú thanh kỳ đến không giống thể nhân.

Nhiếp Huyễn lại thở dài một hơi, có chút phức tạp nhắm mắt lại, nâng tay đề huyết thái dương.

Hay là cứ nghĩ thêm đi.

172. Chương 172

Nhiếp Huyễn còn đang do dự, Ôn Tử Nhiên đã về đến kinh thành.

Bởi vì phụng mệnh, nên sau khi rửa mặt chải đầu, liền vội vàng vào cung diện thánh.

Nhiếp Huyễn tiếp kiến Hộ bộ thượng thư của y tại Thùy Cung điện.

Ôn Tử Nhiên đã ở Kinh Châu hơn hai năm, thật sự gầy đi nhiều, không biết thế nào mà thoạt nhìn lại càng thêm trẻ trung.

Một chút cũng không nhìn ra là đã thành ngoại tổ phụ.

Trong lòng Nhiếp Huyễn có chút mềm mại, lại có chút ngứa ngáy, ôn nhu gọi hấn: “Ôn khanh.”

Ôn Tử Nhiên vừa mới hành lễ với hoàng đế, liền cúi cúi thấp người đáp: “Có thần.”

Hoàng đế bỗng nhiên lại cảm thấy thú vị, vì thế lại gọi: “Ôn khanh.”

“Có thần.”

“Ôn khanh~~”

“Có thần...”

“Ôn khanh.....”

“Bệ hạ.” Ôn Tử Nhiên ngẩng đầu nhìn lên, cắt ngang trò đùa ấu trĩ của hoàng đế, lôi từ trong tay áo ra một xấp thư thật dày, cung kính nói: “Thần có một vật, muốn trình lên bệ hạ.”

Một câu Ôn khanh, trầm nhớ người của Nhiếp Huyễn bị cắt ngang nửa chừng, nghẹn ở yết hầu, tiến thoái lưỡng nan, xem chút sắc, hoãn một hơi mới thuận khí, không biết Ôn Tử Nhiên muốn trình lên thứ gì, liền phát tay, bảo thái giám đi cầm đến.

Thái giám nhận lấy chồng thư từ tay Ôn Tử Nhiên bưng đến trước mặt hoàng đế, Nhiếp Huyễn thò tay tiếp, lập tức mặt trầm như nước.

Một chồng kim long hoa tiên ngay ngắn chỉnh tề, còn có ngự hương triền miên bên trên, phẳng phất tỏa ra, mặt trên đều là bút tích của chính mình, trên mỗi trang thư đều là vài câu thơ ôn nhu chân thành, ẩn tình mạch mạch.

Hoàng đế thăm đăm, toàn bộ thư từ mà y gửi đến Kinh Châu nhiều như vậy, không thiếu một phong, đều nằm ở đây.

Ôn Tử Nhiên vẫn như cũ hơi hơi khom lưng, cúi đầu, không để hoàng đế thấy mặt hấn, thanh âm ôn hòa không kiêu ngạo không siểm nịnh cất lên: “Mặt chỉ của bệ hạ, đều ở đây, thần xin giao lại.”

Hoàng đế đặt xấp thư kia lên trên mặt bàn, gương mắt lạnh lùng đánh giá nam nhân vẫn thủy chung không chịu ngẩng đầu lên để y nhìn thấy mặt kia.

Thật đúng là tôi luyện thành rồi a, tính tình cũng vậy, nhuệ khí cũng vậy, cốt khí cũng thế, đều mài thành.

Cổ tình tất cả đều hướng về phía người không nên hướng.

Nhiếp Huyễn đứng đây, lạnh giọng nói: “Ôn khanh, đi theo trầm.”

Vừa nói vừa đi thẳng ra khỏi điện.

Ôn Tử Nhiên chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt ướt át chớp chớp, chần chờ một lát, không nói một lời đi theo sau.

Vừa theo liền theo đến Noãn các.

Ôn Tử Nhiên ngẩng đầu nhìn đỉnh lâu, do dự lùi bước, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị hoàng đế đột nhiên xoay người nắm lấy cổ tay, kéo đi về phía Noãn các.

Ôn Tử Nhiên bị hoàng đế kéo đến lão đảo, trong hoàng cung ngạch cửa nào cũng cao, đã lâu không ở trong kinh, bị ngạch cửa ngáng một bước, xem chút vấp ngã, mới đứng vững lại được.

Lại bị lôi đi về hướng thang lầu, dưới tình thế cấp bách, dùng cánh tay không bị nắm ôm chặt lấy cây cột nhỏ bên cạnh.

Hoàng đế hung hăng kéo một chút, kéo không được, xoay người thấy Hộ bộ thượng thư nhà mình ôm cây cột đổ mất trùng y.

Thấy y hung tợn mà trừng lại một cái, dường như bị dọa sợ, theo bản năng trợn mắt lên, xoạch một tiếng, trong mắt lặn ra một giọt nước mắt, nhỏ xuống nền nhà.

Thực sự là điềm đạm đáng yêu đến cực điểm.

Nhiếp Huyễn chần chờ một lát, buông lỏng tay một chút, hậu tri hậu giác nhìn cổ tay hấn bị mình niết đến đỏ bầm, không ngờ đến tên thổ địa kia nhân cơ hội rút tay về, cả hai tay cùng ôm lên cây cột, ôm chặt cứng, sau đó xoay mặt đi không nhìn y nữa.

Nhiếp Huyễn mơ hồ không rõ cảm thấy có chút bồn chồn.

173. Chương 173

Ôn Tử Nhiên ôm cây cột, nước mắt rơi xoành xoạch, ủy khuất vô cùng.

Sự bắn khoắn của Nhiếp Huyễn chậm rãi biến thành tay chân lỏng lẻo, vươn tay ra nghĩ nghĩ nên vỗ vỗ lên vai hắn hay là lưng đây, bàn tay vươn ra được một nửa, khoe mắt dư quang của Ôn Tử Nhiên thoáng thấy, theo bản năng rụt vai lại.

Ngay cả dũng khí đi an ủi hắn của Nhiếp Huyễn cũng tiêu tan, thở dài thu tay về, có chút oan ức nghĩ: “Trẫm cũng không có xếp hết tấu chương mấy năm nay của người thành một chồng trả lại cho người...khóc cái gì.”

Cứ như vậy mà nói toát ra suy nghĩ trong lòng.

Lại nghĩ cái gì mà tính tình nhuệ khí cốt khí, thì ra đều là cố gắng giả vờ, mới bao lâu đã chống đỡ không nổi, lại biến thành nước mắt, chạm vào liền khóc, dùng cũng không dùng được.

Lời kia của y vừa thốt ra, Ôn Tử Nhiên quay đầu nâng lên đôi mắt ướt sũng nhìn y, lại buông xuống, sờ sờ lên hồng ngân trên cổ tay, cũng không lên tiếng.

Tướng mạo Ôn Tử Nhiên vốn dĩ đã mềm mại, giờ phút này đôi mắt đỏ trề ngập nước mắt, bộ dáng ôm cây cột đứng khóc thật sự khiến người thương tiếc, lại còn thêm vết hồng ngân trên cổ tay, làm cho hoàng đế cảm thấy bản thân hết như cảm thú.

Ôn Tử Nhiên ở bên ngoài hai năm nay cũng thường xuyên vướng bận, vốn nghĩ thật vất vả mới quay về, oán hận lúc trước cũng nên buông xuống, nên thân cận thì cứ thân cận, không ngờ lại nháo thành như vậy.

Lại lập tức tựa như hiểu ra được rất nhiều chuyện: hai năm nay khó có khi yết khuyết, lúc triệu kiến lại thoái thác; sau khi điều nhiệm nên sớm về kinh, lại cố tình kéo dài hành trình.

Còn có mấy năm nay thư đi không có hồi âm, hôm nay tất cả đều bị trả về.

Ôn Tử Nhiên trước mặt đang ôm cây cột lặng lẽ khóc này cùng với người năm đó ngẩng đầu nhẹ giọng nói: “Nếu thần... không tiếp chỉ thì sao?”, hai hình bóng xếp chồng lên nhau, hoàng đế dề dề thái dương, có chút không dám tin mà hỏi: “Tử Nhiên...chẳng lẽ vẫn còn giận trẫm sao?”

Ôn Tử Nhiên vô thanh nghẹn ngào dùng một chút, lát sau mới nhỏ giọng nói: “Quân ân nặng như chín đỉnh, thần nào dám giận.”

Sắc mặt Nhiếp Huyễn có chút khó coi.

Quân ân nặng như chín đỉnh, thần mệnh nhẹ tựa một hào.

Y vẫn luôn có thói quen chỉ nói nửa câu đầu để người tự suy đoán phần sau, hôm nay bị người trả lại, mùi vị rất không phải.

Huống chi một câu này để lộ không phải là sự giận dữ, mà rõ ràng là oán hận.

Hoàng đế nhăn mày, khó hiểu, thất vọng cùng phần nộ hòa lẫn vào nhau, nói: “Lẽ nào Ôn khanh vẫn cảm thấy, năm đó trẫm không nên xử trí người sao?! Người phạm vào sai lầm như vậy, trẫm không xử lý người, nhẹ nhàng xử trí, người lại oán hận đến tận bây giờ... Đúng không?”

Ôn Tử Nhiên tựa như ngây ngẩn cả người, từ từ quay đầu nhìn hoàng đế, nhìn chằm chằm cứ như lần đầu gặp gỡ vị nam nhân trẻ tuổi anh tuấn này vậy, thần sắc không dám tin dần dần chuyển thành vừa tức giận vừa muốn cười, hồi lâu mới nói: “Nếu bệ hạ đã nghĩ như vậy... thần cũng không thể nói gì hơn.”

Hàng chân mày dày anh khí của Nhiếp Huyễn nhíu chặt.

Ôn Tử Nhiên rời kinh đã gần ba năm, không chính chắn thêm thì thôi, sao nói chuyện lại càng lúc càng không lọt tai như thế.

Từ lúc mới gặp lại đến bây giờ, ngoại trừ mấy câu “có thần” ban đầu kia, không còn câu nào có thể vào tai nữa cả. Cách nói chuyện âm dương quái khí bằng mặt không bằng lòng cứ như là...

Không, ngay cả Chu đại thừa tướng của y hiện giờ cũng đã học ngoan, không dễ gì dùng tư thái như vậy nói chuyện với hoàng đế.

Hoàng đế nâng nâng cằm, lạnh giọng nói: “Tử Nhiên, người nói rõ ràng cho trẫm, nếu không muốn bước lên kia ngồi xuống nói cho rõ, thì nói ngay ở đây, cứ ôm cây cột của người, nói hết, hai năm rưỡi, nói hết cho trẫm.”

Chương 211

Tính tình Ôn Tử Nhiên vẫn luôn ôn hòa, chưa bao giờ nổi giận với người khác, cũng chưa bao giờ la mắng ai.

Hắn luôn không hiểu chuyện bức tức là gì, cho dù có thật sự bị mạo phạm, cũng chỉ phần nhiều là cảm thấy khổ sở mà thôi.

Tựa như lúc này, hoàng đế mở miệng, hiểu lầm cùng với sự đúng lý hợp tình khiến hắn cảm thấy mình đây là đang tức giận vô cớ, nhưng đến cùng một chút tức giận cũng không bộc phát ra được, chỉ có nước mắt rơi xuống, bản thân cũng không khống chế được.

Khó chịu cực kỳ.

Vì tìm kiếm chút an toàn duy nhất, ngược lại ôm lấy cây cột càng thêm chặt cứng.

Nhiếp Huyễn cảm thấy bản thân phảng phất biến thành một thiếu gia ăn chơi cường đoạt thiếu phụ nhà lành, vô cùng tức giận, giọng nói cũng vô ý cao thêm một chút: “Không phải đã nói không được khóc sao!”

Ôn Tử Nhiên bị hắn quát đến ngẩn ra, cổ nén khóc, thút thít nói: “Nếu bệ hạ không muốn nhìn dáng vẻ này của thần, vậy thần...liền cáo lui.”

Nhiếp Huyễn vội vàng quát: “Ai cho phép người đi!”

Vừa dứt lời, tự bản thân cũng cảm thấy là mình to tiếng, Ôn Tử Nhiên cũng nhìn y một cái, buông cây cột ra quỳ xuống, nói một câu: “Thần biết tội” liền quỳ rạp trên mặt đất không lên tiếng.

Nhiếp Huyễn càng cảm thấy khó chịu, chậm rãi bước qua bước lại mấy bước, cuối cùng cũng vẫn thả lỏng tư thái, cúi xuống khoát lên vai hắn, nhẹ giọng hỏi: “Tử Nhiên, đến cùng là làm sao? Nếu đã không phải oán trách trẫm xử trí người nặng, vì sao lại không chịu thân cận cùng trẫm, nói lại tình xưa?”

Toàn thân Ôn Tử Nhiên run lên, tránh khỏi tay y, dùng sức lắc đầu.

Nghẹn ngào một lát, mới thập phần gian nan nói: “Cầu bệ hạ.... ngài hãy bỏ qua, bỏ qua cho thần đi...”

Bàn tay Nhiếp Huyễn đông cứng tại chỗ.

Cặp mày rậm anh tuấn của hoàng đế nhíu chặt, khó hiểu nhìn hắn: “Tử Nhiên?”

Qua một hồi lâu Ôn Tử Nhiên mới chậm rãi ngẩng đầu lên, mạnh mẽ đè lại tiếng khóc, nói: “Thần nguyện ý vì bệ hạ cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, chỉ xin bệ hạ... chỉ xin bệ hạ đừng lại, đừng lại trêu đùa thần.”

Nhiếp Huyễn càng trở nên mù mờ, mù mờ đến gần như ủy khuất: “Trẫm chưa từng đùa giỡn với người mà? Trẫm đối đãi người, có chỗ nào không tốt sao? Cho dù bắt người đi Kinh Châu, cũng là do người làm sai, trẫm ký thác kỳ vọng cao lớn ở người, nên mới muốn tôi luyện người —”

“Bệ hạ nếu muốn chúng ta làm quân thần, vậy thì chỉ nói chuyện quân thần thôi. Thần cầu xin bệ hạ đừng lại làm những chuyện, bên ngoài phạm sự quân thần.”

Nhiếp Huyễn lập tức ngạc nhiên sửng sờ.

Ôn Tử Nhiên thế mà lại dám ngắt lời y, quả nhiên là càng ngày càng to gan mà.

Đây là đại bất kính, y lại không nghĩ đến chuyện truy cứu.

Tên thổ đế không rơi nước mắt, nét mặt lại khiến cho người khác trụy tâm.

Hoàng đế cứ đứng như vậy, hồi lâu mới nói: “Trẫm...”

Chưa kịp tìm từ xong, Ôn Tử Nhiên lại một lần nữa dập đầu với y: “Trước đây là thần ngu dốt tham vọng, có suy nghĩ không an phận... Thần không dám nữa! Chỉ xin bệ hạ bỏ qua cho thần...”

Nhiếp Huyễn không nói lời nào.

Không bảo hấn bình thân, cũng không có những lời trách cứ hay giận dữ trong dự đoán.

Hoàng đế trầm mặc như là sau khi nghe xong tấu sự hoặc là gian ngôn, đang suy tư.

Dùng khí và đảm lượng mà Ôn Tử Nhiên tích góp hơn phân nửa đời người vừa mới được dùng sạch, hậu tri hậu giác kinh hoàng và khổ sở, cổ đờ nén run rẩy chờ sự phán quyết của hoàng đế.

Cũng không biết đã qua rất lâu hay là không lâu, bỗng nhiên có một luồng hơi thở ẩm ướt phả vào bên tai.

Chất giọng hoàng đế hốt nhiên trêu đùa, mang theo chút ý cười, chậm rãi hỏi: “Suy nghĩ không an phận? Là loại suy nghĩ không an phận thể nào, nói nghe một chút.”

Ôn Tử Nhiên cắn cắn môi.

Nhưng câu tiếp theo của hoàng đế lại khiến hấn giật mình.

“Nói không chừng, cũng không phải là không an phận gì đâu? Trẫm cũng chưa từng nói, trẫm chỉ muốn làm quân thần với người đâu?”

174. Chương 174

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc lắng nghe, không dám tin mà mạnh ngẩng đầu lên.

Nhiếp Huyễn đang cúi người dựa vào bên tai hấn, thuận thế vươn ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm lên vành tai hấn, tiện đà dọc theo vành tai liếm dần xuống, dùng răng nanh khẽ cắn lên trái tai hấn.

Vành tai Ôn Tử Nhiên lập tức đỏ thắm, nghiêng ra sau một chút, ngả ngồi trên mặt đất.

Nhiếp Huyễn đỡ lấy vai hấn, nghiêng đầu liếm dọc theo sau tai, hơi hơi rử mắt, vẫn cười như cũ: “Tử Nhiên thì ra là... giận dữ trẫm đây.”

Ôn Tử Nhiên theo bản năng đấu tranh một chút, tay kia của Nhiếp Huyễn đỡ eo hấn, liếm hôn dọc theo sau tai đến sau gáy: “Xét đến cùng, vẫn cứ là tâm ý nan bình, đúng không?”

Ôn Tử Nhiên chỉ cảm thấy gân cốt toàn thân đều bị y hôn đến mềm nhũn, nghiêng đầu muốn tránh né đôi môi của hoàng đế, lại giống như chủ động để cắn cổ mặt cho y hôn.

Nhiếp Huyễn không chút khách khí liếm mút lên cổ hấn thành dấu hôn xanh tím, miệng lưỡi sau khi để lại dấu vết trên làn da trắng mịn nhẹ giọng cười nói: “Lúc làm lần đầu, còn sợ trẫm để lại dấu vết.”

Lúc này Ôn Tử Nhiên mới hậu tri hậu giác chống cự đẩy y ra, nhưng đẩy không được, chỉ cảm thấy ủy khuất trong lòng càng thêm sâu, nước mắt lại rơi xuống.

Cứ ngồi dưới đất như vậy, cam chịu mặc cho người xâm lược.

Hoàng đế lại vẫn không hài lòng với sự xâm lược ít ỏi này, từ phía sau kéo hấn vào trong lòng, ôm chặt lấy, thân thể cường tráng trẻ tuổi truyền độ ấm xuyên qua mấy tầng quần áo, bao vây lấy hấn, tựa như là muốn hòa chung lại với nhau vậy.

Ôn Tử Nhiên khóc thút thút lắc lắc đầu, nói không nên lời.

Nhiếp Huyễn cứ ôm hần, kéo đi một chập, nói: “Trẫm biết, người cảm thấy là trẫm đùa giỡn người, làm tổn thương người. Nhưng mà Tử Nhiên, Ôn khanh của ta, cho dù giữa người và ta có tình cảm hay không, làm sai thì vẫn là làm sai.”

Một câu này thật sự khiến người khác không cách nào phản bác được.

Ôn Tử Nhiên ngừng nghẹn ngào, nâng tay lên lung tung lau nước mắt.

Hơi thở Nhiếp Huyễn vẫn như cũ chậm rãi tràn ra từ sau tai, nóng ướt, mang theo hương vị tình dục.

Hần ở lại Kinh Châu ba năm, không mang theo thê thiếp, vôi vàng lấy công thay chốn khởi công xây dựng thủy lợi, cũng không có lập thêm phòng, ngẫu nhiên chính mình tự giải quyết tình dục, cũng tự cảm thấy không đủ.

Thân thể bị lạnh nhạt lâu ngày đang hòa tan từng chút trong từng hơi thở nóng ướt ôn tồn của hoàng đế, vô ý nhớ tới mấy lần xuân phong khiến người đổ mặt xưa kia.

Chỉ như vậy liền cảm thấy chán ghét bản thân, không chịu nổi mà cắn cắn môi.

Cùng chủ quân hình thành khúc mắc khó có thể mở miệng như vậy, lại thêm việc làm thần tử mà bất trung, mưu sự không cẩn thận, công tư không phân minh, cho dù là thế nào, cũng xác thật không có tư cách giữ oán giận trong lòng mới phải.

Cũng chẳng qua là dựa vào một câu “thích” kia của hoàng đế mà tâm sinh kiêu ngạo, cho nên mới cảm thấy bất bình mà thôi.

Xét đến cùng, ngay từ đầu đã làm sai chuyện, dù sao cũng chính là Ôn Tử Nhiên hần.

Trái tim liền chùng xuống từng chập, chìm xuống, chìm xuống, mọi cảm xúc tập trung vào nơi không thể với tới kia, hần bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, không biết kiểm đầu ra sức lực, thậm chí phải tránh khỏi cái ôm mạnh mẽ khiến cho người cảm thấy vô cùng ấm áp an tâm của hoàng đế, tìm một cái lỗ chôn luôn bản thân đi thôi.

Nhưng hoàng đế khí lực lớn, gắt gao ôm lấy hần, chế trụ hết mọi phản kháng của hần.

Vừa ôn nhu lại không nhanh không chậm nói với hần: “Tử Nhiên, người cũng nên hiểu rõ, cái gì gọi là tình sâu trách nặng chứ?”

Vì thế, thị phi đúng sai đều không thể làm rõ, hần ở trong lồng ngực kia, lại một lần nữa tim đập thành thạch, càng lún càng sâu, thất bại thảm hại.

175. Chương 175

Lúc bị kéo lên giường còn mơ hồ cảm thấy bản thân đang nằm mơ, Ôn Tử Nhiên cúi đầu, sờ sờ nệm chăn trên long sàng, run rẩy không biết phải làm thế nào mới được đây.

Nhiếp Huyễn sờ sờ gương mặt hần, cười cười cúi đầu, cố ý dán sát thật gần, gọi hần: “Tử Nhiên, Tử Nhiên.”

Ôn Tử Nhiên mất điếc tai ngơ rũ mắt, cắn môi, hết sức chuyên chú mà cam chịu.

Nhưng thanh âm hoàng đế như bữa vây xung quanh, không chỗ không có, như gió xuân thổi tung cành liễu, trên cột.

Thấy hần không để ý tới, càng thấu lại gần, đôi môi cơ hồ sắp dán lên môi hần, mềm giọng ôn tồn: “Tử Nhiên, vẫn còn giận trẫm sao?”

Ôn nhu đến mềm lòng, Ôn Tử Nhiên cắn cắn môi, Nhiếp Huyễn hôn lên môi hần, nói: “Tử Nhiên, trẫm biết người buồn trẫm. Trẫm đúng là không nên như vậy, nhưng mà Tử Nhiên, trẫm vẫn tín nhiệm người, coi trọng người, cho nên chuyện lần đó cố tình là do chính người làm ra, trẫm mới khổ sở như vậy.”

Đôi môi vừa bị hôn của Ôn Tử Nhiên run lên nhẹ nhẹ, rốt cuộc cũng nâng mắt lên, đôi mắt ướt át, do dự một lát, lắc lắc đầu nói: “Vây, bệ hạ thật sự...”

Lời đến bên môi lại không thể nói tiếp nổi nữa.

Trái tim Nhiếp Huyễn như bị ai gây nhẹ, vừa đau vừa ngứa, khi dễ một người mềm mại thành bộ dáng như vậy, y tự nghĩ có lẽ cũng có chỗ không đúng, chỉ là nhất thời không biết được là chỗ nào. Vẫn dán lên hân, thừa dịp hân mở miệng, thò đầu lưỡi vào ôn nhu liếm hôn lên, một bàn tay vô cùng thuận theo tự nhiên mà xoa lên sau gáy Ôn Tử Nhiên, ngón tay thon dài vuốt lên xương chẩm, nhẹ dè về phía trước.

Ôn Tử Nhiên có chút không tình nguyện tiếp nhận nụ hôn sâu triền miên này, giữa miệng lưỡi giao triền phát ra tiếng nước khiến hân càng trở nên mặt đỏ tai hồng, đến lúc được buông ra không khỏi thở dốc từng trận, đôi mắt vương hơi nước ướt át mê mang.

Nhiếp Huyễn nâng mặt hân lên, trịnh trọng nói: “Tử Nhiên, đừng giận nữa, đúng là trẫm cũng có chỗ không phải. Trẫm từng nói thích người, một câu này chưa bao giờ là giả.”

Ôn Tử Nhiên đang nắm ống tay áo của y mà thở hổn hển, nghe vậy ngẩng đầu nhìn y, một lát sau, mới nhỏ giọng: “Cho dù là...”

“Cho dù là gạt ta cũng được...”

Trong lòng Nhiếp Huyễn mềm nhũn, kè sát lại liếm lên vành tai hân, thuận thế bế hân lên giường: “Không phải gạt người, trẫm sao lại nhẫn tâm lừa người chứ? Tử Nhiên, người cũng quá cứng rắn, lặn một hơi mất ba năm, không chịu gặp mặt cũng đã đành, còn trả lại thư tử, người mới thật nhẫn tâm...”

Ôn Tử Nhiên bị y đặt dưới thân, quay mặt đi nơi khác khẽ thở dài: “Thần ở Kinh Châu ba năm, chẳng lẽ bệ hạ thì không nhẫn tâm sao?”

Nhiếp Huyễn nhướn mày đang muốn nói gì, lại bị hân cắt ngang, một mình nói: “Lời này lẽ ra cũng không nên nói – vốn là thần làm sai trước.”

Hân nói như vậy, Nhiếp Huyễn không còn biết nói gì thêm.

Ôn Tử Nhiên tuy rằng làm sai, nhưng lũ xuân ở Kinh Châu cũng không có thành hậu quả quá nặng nề, trước có hân lo lắng, sau có hân sửa trị, thật sự nếu nói là lấy công chuộc tội cũng xứng đáng.

Huống chi hân ở Kinh Châu thủ hộ ba năm, khuynh lực trợ Chu Sưởng xây dựng đề điều, nếu dùng để đánh giá thành tích thăng quan cũng không phải là quá đáng.

Cái được gọi là tôi luyện thật ra cũng chỉ là suy nghĩ riêng của mỗi mình hoàng đế y mà thôi, chưa bao giờ hỏi người ta một tiếng có bằng lòng hay không, thậm chí còn không cho thương lượng, với tư cách chủ quân mà nói đương nhiên là không gì không thể, như với thân phận tình nhân, không khỏi có chút bất cận nhân tình.

Tính tình Nhiếp Huyễn vẫn luôn là ăn mềm không ăn cứng, đáng vẽ trước kia của Ôn Tử Nhiên làm cho y cảm thấy bức tức, hiện giờ đã dễ được người lên giường, hậu tri hậu giác lại cảm thấy thương yêu.

Vì thế mới khe khẽ thở dài, gọi hân: “Tử Nhiên, người nha.”

Đầu ngón tay đẩy vạt áo người dưới thân ra, đôi môi liền đặt lên xương quai xanh.

176. Chương 176

Ôn Tử Nhiên trước khi diện quần đã chải đầu rửa mặt thay quần áo, hiện giờ trên người còn mang theo mùi xà phòng nhàn nhạt cùng với y phục ấm thơm, Nhiếp Huyễn ngậm lấy xương quai xanh của hân tình tứ liếm hôn, lại ngẩng đầu lên cọ vào má hân: “Tử Nhiên mấy năm này, vì Kinh Châu, vì trẫm và triều đình mà phí tâm cố sức, thật sự là hao gầy đi nhiều.”

Ôn Tử Nhiên đã lâu chưa cùng hoàng đế thân mật, không khỏi khấn trương, nghe thấy Nhiếp Huyễn nói mình gầy, nhất thời không cảm thấy suồng sã, nghĩ nghĩ nói: “Cũng do thân cư địa vị cao đã lâu, tâm khoan thể béo ngồi không mà hưởng, nên mới có thể làm ra sai lầm kia, gầy như hiện nay mới là tốt.”

Nhiếp Huyễn cũng không vội đem người ăn sạch sẽ, mà chỉ thân mật cọ cọ, thỉnh thoảng hôn nhẹ một cái, trêu chọc: “Ban đầu cũng không béo, như châu như ngọc, đẹp mắt...” Dừng lại một chút, thuận thể nhẹ nhàng cắn một ngụm lên gương mặt hần: “Ăn cũng ngon.”

Ôn Tử Nhiên quay đi, trên mặt nóng vô cùng.

Hoàng đế rất biết nói lời đường mật, hần đã sớm biết, lúc trên giường hoa ngôn xảo ngữ vừa dễ vừa lừa, nhưng xuống giường mặt lên xiêm y, liền tự nhiên trở thành một hoàng đế không hiện hỉ nộ, khiến cho mọi thần tử đều không thể đoán trước được.

Nghĩ tới đây khó lòng tránh khỏi cảm giác lạnh lẽo, nhưng thân mình lại mềm mại, trái tim trong lồng ngực nóng bỏng, càng cảm thấy khổ sở, không biết tìm đâu ra dũng khí mà ôm lấy hoàng đế, khẽ cắn lên đôi môi mỏng của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn bị cắn đến sưng sốt.

Một ngụm rất nhẹ, không hề đau, cũng không chảy máu, Chu Hi chỉ cần cắn đại một ngụm thôi cũng đều ác hơn thể này không biết bao nhiêu lần, nhưng y bị Chu Hi cắn nhiều, bị Ôn Tử Nhiên cắn thì lại là lần đầu.

Trong lòng không hiểu vì sao lại toát ra một câu: “con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người.”

Bỗng nhiên lại có chút vui mừng khôn xiết.

Thừa dịp Ôn Tử Nhiên cắn xong chưa kịp chạy, đè lên hần hung tợn hôn một trận.

Ôn Tử Nhiên ban đầu bị hôn đến thân nhũn tay chân nhuyển, hô hấp không thuận, từ từ cảm thấy choáng váng.

Dù sao thì Nhiếp Huyễn cũng trẻ hơn hần nhiều, từ sau khi khỏi đợt bệnh trước kia thì vẫn luôn rèn luyện không nghỉ, tự nhiên khí tức lâu dài.

Ôn Tử Nhiên không thở nổi, chỉ có thể kiệt lực thu hoạch chút không khí từ hơi thở của hoàng đế, trước mắt cơ hồ sắp tối đen, Nhiếp Huyễn mới buông hần ra, vì nụ hôn dài sâu này, chính y cũng thở hổn hển.

Lúc này mới dùng sức nhéo nhéo má hần hỏi: “Còn giận nữa không?”

Ôn Tử Nhiên chỉ cảm thấy trước mặt đều trở nên mơ hồ mông lung, ngay cả thanh âm cũng không nghe được rõ ràng, mở mắt trừng lớn đôi mắt sưng nước, thoát nhìn càng thêm có vẻ đáng yêu khả ái.

Nhiếp Huyễn nhìn một lát, tiến lại gần, mở một cái lên đôi môi đã bị gặm cắn hôn đến đỏ bừng, bàn tay thò vào bên trong vạt áo đang rộng mở, mò thẳng đến eo, xoa bóp một phen: “Eo lưng cũng gầy.”

Ôn Tử Nhiên hoan khí xong, hậu tri hậu giác đỏ mặt lên, nghẹn ngào một tiếng, nghiêng mặt qua, muốn vùi vào trong gối đầu.

Nhiếp Huyễn không nghe thấy hần khóc, ghé bên tai hần thổi một hơi, dịu dàng dỗ dành: “Tử Nhiên, không cần cảm thấy khổ sở, trẫm thật thích người.”

Ôn Tử Nhiên càng trở nên cảm thấy xấu hổ đến không thể chịu nổi, bàn tay hoàng đế lại vẫn ngoan cố xoa nắn bên eo, từ phong lưu đã sắp trở thành hạ lưu, xoa đến nỗi eo nhuyển của hần cũng sắp tay chảy rồi, càng thêm cảm thấy bất lực hơn nữa.

Hoàng đế còn cố tình trêu chọc, tay kia mò đến trước ngực niết lên đầu vú: “Tử Nhiên ở Kinh Châu ba năm, có để người nào chạm vào không?”

Tuy rằng Nhiếp Huyễn vẫn luôn thích hiệp ngoạn thần tử, nhưng chưa bao giờ cảm đoán thần tử không được phong lưu bên ngoài, thậm chí y còn từng gặp vương phi của Nhiếp Kỳ hay cả tình nhân bên ngoài của Dung Hàm Chi nữa. Khiến cho y cảm thấy lạ chính là, ba năm qua y vẫn luôn vô cùng để ý đến Kinh

Châu, tự nhiên biết được Ôn Tử Nhiên không chỉ không mang thê thiếp đi theo nhậm chức, mà ở Kinh Châu cũng không hề thu thêm phòng, dù là nam hay là nữ.

Thật sự kỳ quái.

Không ngờ Ôn Tử Nhiên nghe vậy thì trầm mặc một lát, rồi bỗng nhiên đấu tranh dữ dội.

177. Chương 177

Nhiếp Huyễn nhanh chóng ngăn hấn lại, ngón tay đang ve vuốt eo lưng nhích xuống dưới một chút, xoa lên đốt xương cụt, tay còn lại thành thạo mà tháo thắt lưng hấn: “Đừng giận, không phải như người nghĩ.”

Ôn Tử Nhiên bị ve vuốt đến thấp giọng rên ri một tiếng, ngay cả khí lực giãy dụa cũng không còn, thân thể đã lâu không nếm mùi tình dục hết sức thẳng thắn thành khẩn khát vọng được âu yếm, hấn nhắm chặt mắt, nước mắt chảy dọc theo sườn mặt, rơi xuống.

Trên mặt nóng bỏng, cho nên cảm thấy vô cùng bối rối, liền nâng tay che kín mắt lại, nước mắt trào khỏi khe hở ngón tay, chảy ra ngoài.

Nhiếp Huyễn vội hôn lên từng kẽ tay, đầu lưỡi nhẹ nhàng cong lên, liếm đi một giọt nước mắt, còn thuận thể liếm lên kẽ tay nhạy cảm.

Ôn Tử Nhiên ôm mặt, khóc rầm rức, bị hoàng đế liếm đến ngứa ngáy, ngón tay co rồi lại co, để lộ nửa gương mặt, Nhiếp Huyễn cúi xuống hôn lên môi hấn, nhỏ giọng nói: “Trẫm chỉ là cảm thấy cao hứng, cảm thấy là do người thích trẫm, người đừng giận mà.”

Ngón tay sờ dọc theo mặt đùi trong, Ôn Tử Nhiên miễn cưỡng, theo bản năng liền kẹp chặt hai chân, kẹp bàn tay Nhiếp Huyễn vào giữa.

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, cố ý bắt chước động tác hoan ái mà đưa đẩy hai cái, toàn thân Ôn Tử Nhiên cứng đờ, vội vàng thả chân ra, chôn mặt vào gối không dám lên tiếng.

Nhiếp Huyễn liền thuận thể đè lên từ phía sau, liếm lên gáy hấn, thì thầm: “Tử Nhiên, Tử Nhiên...”

Lại nói rất nhiều lời âu yếm ôn tồn, ngỏ ý xin lỗi.

“...trẫm thật sự không có ý như vậy đâu, chỉ cảm giác trong lòng người có ta, quá vui nên nói nhảm lời mà thôi...”

Ôn Tử Nhiên ghen ngào ngừng phản kháng, càng cảm thấy bản thân không có chí tiến thủ, quá đáng chết.

Đến chùng này tuổi rồi, mà còn trắng trợn mê luyến một nam nhân vừa nhỏ tuổi hơn vừa có địa vị cao hơn bản thân mình, vốn dĩ cũng đã đủ xấu hổ, lại còn bị vạch trần ra như vậy, càng trở nên không thể chịu đựng nổi.

Nhưng chất giọng của hoàng đế quanh quẩn bên tai, cứ như thuốc mê rót vào vạy: “...Nhưng mà trẫm cảm thấy thật sự rất cao hứng.”

“Viết cho người nhiều thư tình như vậy, đá chìm đáy biển, không khỏi tức giận. Nhưng nhìn thấy người thế này, liền cảm thấy cao hứng.”

Ôn Tử Nhiên hơi hơi mím môi, bị dỗ dành đến mềm lòng, đáy lòng cũng như thân thể này vậy, rồi tỉnh rồi ngủ.

Hoàng đế mở ra ngăn kéo gầm, lấy ra món gì đó, một tiếng “rắc” nhẹ nhàng, quen mùi hương hoa quế quen thuộc đến mức khiến người mặt đỏ tai hồng tràn ra.

Hoàng đế dùng vật cứng dưới khó cách mấy lớp quần áo đỉnh lên mông hắc, đỉnh đến nỗi toàn thân hắc đều xấu hổ đến chín đỏ, còn không nhanh không chậm mà hỏi ý: “Tử Nhiên ngươi xem, trầm thích ngươi, nghĩ tới ngươi đã thành như vậy.”

Gương mặt Ôn Tử Nhiên đỏ ửng nóng bừng, thể nhưng thân thể lại càng thêm thẳng thắn thành khẩn, hắc cảm thấy dưới bụng cũng nóng lên, thứ gì kia bắt đầu bột phát, đè lên nệm giường, khiến hắc càng thêm xấu hổ đến không dám ngẩng đầu.

Nhiếp Huyễn nào chịu bỏ qua cho hắc, dùng răng cắn lên cổ y bào sau lưng, ngoạm lấy kéo xuống, lộ ra một tấm lưng mịn màng trắng bóng.

Bởi vì gầy đi nhiều, xương bả vai cũng nổi rõ hắc lên, Nhiếp Huyễn liếm dọc theo bả vai hắc, thấp giọng nói: “Tử Nhiên, trầm muốn ngươi.”

Ôn Tử Nhiên cắn góc chăn.

Nhiếp Huyễn lại đỉnh đỉnh lên mông hắc, ngón tay lấy một khối cao chi từ trong hộp bạc, lau lên đầu vú hắc: “Tử Nhiên, trầm muốn ngươi, có được không?”

Đầu vú đầu tiên là chợt lạnh, sau đó bị hai ngón tay ma sát, bởi vì đã được bôi cao chi, phá lệ trơn trượt, dễ dàng bị niết đến thẳng đứng trơn bóng, cực kỳ dâm mỹ.

Ôn Tử Nhiên thở hổn hển muốn tránh đi, chỉ là vì bị đè nặng như vậy, cho dù có giấy dựa thể nào đều tựa như là tự mình đưa đầu vú vào trong tay Nhiếp Huyễn, khiến người đùa bỡn vậy.

Chịu không nổi suy nghĩ này, từ trong khoan mũi thoát ra một tiếng gió hừ hừ mềm ngọt.

Nhiếp Huyễn vẫn không chịu bỏ qua cho hắc, cố ý truy vấn: “Tử Nhiên, được không?”

Ôn Tử Nhiên bị ép buộc đến rơi nước mắt, thật vất vả mới tìm lại được giọng nói của mình, yếu ớt như muỗi kêu mà trả lời.

Chương 126

Đã lâu không thừa hoan, lại còn lớn thêm mấy tuổi, Ôn Tử Nhiên có chút không chịu được tình sự triền miên.

Lúc bị thao làm đến mơ màng bắn ra, hoàng đế vừa mới vào trận, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắc, đè chặt lấy hắc nhân lúc cơ thể hắc còn đang co rút sau khi cao trào mà dâm rút thật sâu mấy mươi cái, Ôn Tử Nhiên ngay cả bắp đùi cũng phát run, cắn góc chăn rít lên the thé, cong eo căng cứng lại bắn ra thêm từng trận.

Nhiếp Huyễn quệt một ít bạch trọc lên đầu ngón tay, lau lên mi mắt hắc, Ôn Tử Nhiên hoàn toàn thất thần, mờ mịt nhìn ngón tay của hoàng đế, tựa như không ý thức được y đang làm chuyện gì vậy.

Nhiếp Huyễn cảm thấy đáng yêu, cầm lấy góc chăn mà hắc đang gấu gao cắn chặt rút ra, tạm hoãn cơn đưa đẩy dưới thân, vừa tinh tế hôn hôn lấy lòng hắc, vừa dùng sức giật mạnh góc chăn kia ra, ném đi.

Ôn Tử Nhiên nhất thời không kịp phản ứng, còn đang thở hổn hển, giữa lúc bất ngờ hoàng đế liền hung hăng dâm vào, làm cho cao chi hoa quế tan chảy bên trong bị ép trào ra ngoài rất nhiều, khiến cho kẻ đùi vốn đã ướt sung trở nên trơn trượt một mảng.

Vật cứng rắn nhiệt tình nghiền lên nơi mẫn cảm sâu trong vách ruột, Ôn Tử Nhiên thốt nhiên bật kêu lên một tiếng, lại bởi vì khoái cảm tê dại theo sau đó mà thanh âm trở nên kéo dài mềm ngọt, Nhiếp Huyễn nghe thấy càng thêm động tình.

Điên loạn đảo phượng một hồi tất nhiên là tận hứng, đến lúc thu dọn tàn cục đi ngủ đã là lúc mặt trời về tây.

Nhiếp Huyễn ngủ một giấc ngắn thì tỉnh dậy, buổi chiều đã hoang đường một trận, còn có nhiều chính sự cấp bách đang chờ ý kiến phúc đáp của y; Ôn Tử Nhiên bị y ép buộc không ít, ngủ thật sự sâu.

Nghe được tiếng động hé mắt ra, bị hoàng đế dỗ dành mấy câu, lại thiếp đi.

.....

Chuyện ngày đó Ôn Tử Nhiên hồi kinh cùng hoàng đế mật đàm thâm đêm, hôm sau liền phục nguyên chức vào Hộ bộ rất nhanh được lan truyền khắp kinh thành, ai ai đều biết.

Cùng được trọng dụng như vậy còn có vị từng là đệ nhất bất tài Lan Lăng Chu thị Lục lang Chu Sưởng kia nữa, hiện nay đã danh chính ngôn thuận lấy công trị thủy mà ngồi vững vị trí Công bộ Thị lang, toàn triều đều đồn đãi, hẳn cũng sắp sửa chiếm mất vị trí của Trần thượng thư, Trần Phong, trở thành giống như huynh trưởng của hắn trước kia vậy, người trẻ tuổi nhất lục bộ chính đường.

Sau khi tan tầm Chu Dục khó có khi không trực tiếp về phủ, mà là nhận lời mời đến Thụy Hương lâu.

Mới bước vào nhĩ thính, liếc nhìn liền có thể thấy nam nhân đứng trước song cửa sổ kia, vội bước tới hai bước, thân thiết gọi: “Lục ca.”

Chu Sưởng quay đầu lại, cười với hắn: “Thập lang, đã lâu không gặp, có khỏe không?”

Chu Dục nói: “Nhờ phúc, tiểu đệ mọi chuyện đều tốt cả, Lục ca thì sao?”

Chu Sưởng xoay người lại cười cười: “Ta có thể có cái gì không tốt.”

Chu Dục âm thầm gật đầu: “Lục ca hôm nay, thân thể tình thần đều khác lạ.”

Chu Sưởng gật đầu: “Nam nhi trượng phu, vẫn phải cần có một số việc, mới có thể lập chí được. Thập lang của chúng ta tất nhiên hiểu rõ, chỉ là có vài người, vẫn không chịu hiểu.”

Chu Dục hơi hơi mím môi, biện giải: “Huynh trưởng hắn...”

Chu Sưởng nâng tay cắt lời hắn: “Hắn đạo này có khỏe không?”

Sắc mặt Chu Dục hơi trầm xuống, lắc lắc đầu: “Vẫn không khỏe, cứ phải uống thuốc, lại không chịu nói rõ với bọn ta, ngay cả đại tẩu cũng bị gạt.”

Chu Sưởng hừ một tiếng, sắc mặt khó coi đi mấy phần.

Sau một lúc lâu, mới từ từ nói: “Hôm nay gọi thập lang đến, Lục ca có lời muốn nói với người.”

Chu Dục có chút không quen với việc đổi đề tài nhanh như vậy, nhưng vẫn gật đầu: “Lục ca cứ nói, tiểu đệ nghe.”

Chu Sưởng quan sát hắn một lát, nói: “Thập lang hiện nay cũng đã là người trong thư xá, đường đường là cận thần của thiên tử; Lục ca ta bất tài, thẹn làm Công bộ thị lang, chiếu theo ý bệ hạ, có lẽ không lâu nữa, sẽ tiến thành Hộ bộ thị lang.”

Hộ bộ và Công bộ mặc dù cùng nằm trong lục bộ, nhưng nặng nhẹ rõ ràng, Hộ bộ thị lang đã là một trọng thần vô cùng quan trọng trong triều, huống chi hiện nay Hộ bộ thượng thư Ôn Tử Nhiên và Chu Sưởng hẳn từng cùng nhau trị thủy ở Kinh Châu hết ba năm, giao tình thâm hậu.

Chu Dục vui vẻ, cười nói: “Chúc mừng Lục ca, việc này huynh trưởng có biết chưa?”

Chu Sưởng khép mắt lại, khi mở ra, đã càng trở nên kiên định: “Thập lang, hiện nay huynh đệ hai chúng ta tuy rằng vẫn không bằng được hắn, nhưng cũng đã có thể chống đỡ được Chu gia, người kêu hắn lui đi.”

Chu Sưởng kinh ngạc mà nhìn Lục ca nhà mình.

Sau khi Lục ca và huynh trưởng cãi vã chia nhà, ngay cả hai tiếng “huynh trưởng” cũng lười gọi, chỉ nhàn nhạt gọi một tiếng “hắn” mà thôi.

Chu Dục tim đập loạn cũng không ngoài dự đoán của Chu Sưởng: “Thập lang, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn nhìn hắn – muốn nhìn đại ca của chúng ta tươi sống tự một chết chính mình hay sao? Người trở về nói với hắn, nói là ta nói, Chu gia hôm nay không có hắn cũng không sợ đám thế gia kia, bảo hắn lui đi!”

178. Chương 178

Nhiếp Huyễn rảnh rỗi ngồi trong Noãn các, dạy Nhiếp Tuấn chơi cờ.

Đại hoàng tử đã sắp chín tuổi, lại bởi vì chưa chọn được đế sư, nên vẫn chưa xuất các đọc sách, đến nay vẫn chưa sắc phong thái tử.

Nhưng bởi vì hần vẫn là nhi tử mà hoàng đế yêu thích nhất, cho nên ngoại trừ mấy công khóa cơ bản, cũng thường xuyên theo bên cạnh hoàng đế, được hoàng đế tự mình chỉ bảo.

Kỳ lực của Nhiếp Huyễn không tệ, để khi dễ Nhiếp Tuấn thì quá dư dả, tự nhiên cũng có thì giờ nhàn rỗi để nói chút chuyện bên lề, khoe mắt đuôi may mắn mang về ngã ngớn vô thức.

Trái lại, Nhiếp Tuấn còn nhỏ tuổi, vẫn cứ ngồi nghiêm chỉnh đoan chính, khiến trong lòng phụ hoàng hần âm thầm khen ngợi.

Mới bao tuổi mà đã có thể nhẫn nại, vốn là chuyện đáng mừng.

Nhiếp Huyễn thở dài nghĩ, nếu kiếp trước mà có thể có được người thừa kế thế này, vậy...

Mà thôi.

Nhiếp Tuấn nghe thấy tiếng thở dài thì ngẩng mặt lên, chứng chạc đang hoàng hồi: “Không biết phụ hoàng có điều gì lo lắng? Nhi thần nguyện vì phụ hoàng phân ưu.”

Nhiếp Huyễn nhướn mày, chợt cười nói: “Trẫm đang nghĩ đến chuyện của người thôi. Haiz, cứ kéo dài, người cũng sắp mười tuổi rồi, Tuấn ca nhi cũng sắp trưởng thành.”

Trái lại, thân thể mình đây cũng chỉ mới qua tuổi hai lăm, lại làm phụ thân của đứa nhỏ lớn như vậy, thật đúng là tuổi trẻ quá phận.

Hoàng đế nhặt lên một quân cờ trên bàn khê gỗ hai tiếng, ngữ khí ôn hòa nói: “Trẫm muốn sắc phong người làm thái tử sớm một chút.”

Nhiếp Tuấn có chút sững sốt, đứng dậy quỳ xuống, dập đầu nói: ” Phụ hoàng thiên thu vạn tuế, nhi thần vạn vạn không dám!”

Nhiếp Huyễn phì cười, khoát tay nói: “Đứng lên đứng lên, làm cái gì vậy.”

Dừng một chút lại thở dài: “Còn nhỏ tuổi mà đã thành thực như vậy thì cũng tốt, nhưng không biết đùa thì cũng không được đâu. Người nhìn tam đệ của người xem, chơi vui biết bao đấy”

Nhiếp Tuấn nghe chính miệng phụ thân nhà mình dùng từ “chơi vui” để mô tả đệ đệ trong nhà, tâm tình vô cùng phức tạp một lời khó nói hết, chậm rãi đứng dậy, trong lòng còn đang đoán xem phụ hoàng muốn nói chuyện gì.

Quả nhiên, phụ hoàng còn gõ lên bàn cờ thêm mấy cái nữa, mới ngẩng đầu hỏi hần: “Tuấn can hi, người cảm thấy Chu Hi thế nào?”

Sau lần đầu tiên, Nhiếp Huyễn lại tuyên triệu Chu Hi thêm mấy lần nữa, bản thân lánh đi không ra mặt, để cho Chu Hi gặp Nhiếp Tuấn.

Thừa tướng nhà y tuy rằng giữa lúc công vụ bận bịu bị gọi đi trông hài tử thì chán ngấy tột độ, nhưng khoe mắt đuôi may mắn được lộ ân nhu không phải là ảo giác của y, y không khỏi lại nghĩ tới mấy lời đồn về Chu Hi, con nối dõi đơn bạc là một chuyện, nghe nói cũng thường đối xử tốt với nhi tử của huynh đệ, yêu thích hài tử ngoài dự liệu của y.

Mấy ngày trước lúc tuyên triệu Chu Sưởng cố tình dò hỏi, còn nghe được lời Lục lang Chu thị oán giận, nói đại ca nhà hần chiều hư con hần.

Thứ tử của Chu Sưởng, Chu Khác, được điều động nội bộ đến làm con thừa tự cho Chu Hi, vẫn luôn được nuôi dưỡng bên cạnh Chu Hi, cho dù Chu Sưởng dọn ra ngoài cũng không mang theo.

Giữa vô vàn những ý nghĩ đó, Nhiếp Huyền thập phần thích ý muốn Chu Hi làm thái tử chỉ sự, lúc này hỏi Nhiếp Tuấn một câu, cũng chẳng qua là nhất thời vui vẻ mà thôi.

Không ngờ Nhiếp Tuấn lại có vẻ muốn nói lại thôi.

Hoàng đế nheo mắt, hỏi: “Tuấn ca nhi chẳng lẽ không thích Chu thừa tướng sao?”

Về mặt Nhiếp Tuấn có chút lúng túng, ngập ngừng nói: “Chu thừa tướng tự nhiên là nhân phẩm tài học không có chỗ nào không tốt, nhi thần biết phụ hoàng muốn Chu thừa tướng làm lão sư của nhi thần, nhưng mà...”

Nhưng mà lần trước phụ hoàng nói muốn để Dung thứ tướng làm lão sư cho nhi thần, hần liền đồ tộc người ta để chống đối, lần này còn chưa biết sẽ gây ra chuyện gì đâu.

Nhiếp Huyền nhìn thấu suy nghĩ của nhi tử, hừ lạnh một tiếng nói: “Quân muốn thần tử, thần không thể không tử, sao có thể để cho bọn họ cứ kháng chỉ bất tuân như thế?”

Vừa cất lời, liền nghe thấy thái giám thông truyền: “Bệ hạ, Dung tướng cầu kiến.”

179. Chương 179

Lúc Dung Hàm Chi đến Noãn các nhìn thấy đại hoàng tử Nhiếp Tuấn đang bước ra, liền né qua bên khom lưng hạ thấp người hành lễ.

Đế quốc có một thái tử vô danh cũng bởi do hần mà trì hoãn sắc phong, trong lòng hần vốn đã có vết, ngay cả nụ cười cũng tăng thêm phần hòa ái một chút.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt u u ai oán của Nhiếp Tuấn lúc nhìn hần, vẫn không khỏi có chút sững sốt, không nhìn được, phì cười một tiếng, vội vàng cúi đầu càng thêm thấp chút nữa.

Nhiếp Tuấn vốn dĩ đã đi qua, nghe thấy một tiếng bật cười này, quay đầu lại nhìn.

Phụ thân vẫn rất tán thưởng những thần tử có dáng người cao ngất dung mạo diệt lệ, lộ ra một cổ anh khí thấn xương, bột phát xung tiêu, đứng ở kia, hệt như một thanh kiếm ra khỏi vỏ, thẳng tắp lợi hại.

Thế nhưng mặc dù nam nhân có ánh mắt rất diễm lệ, lúc bật cười lên như vậy, lại mang theo một loại phong lưu khó có thể diễn tả.

Nhiếp Tuấn thật ra đây là lần đầu nhìn thấy Dung Hàm Chi, nhưng hần lập tức hiểu rõ phụ hoàng vì sao lại thích nam nhân này như vậy, đó là một nét đẹp hoàn toàn khác biệt với thừa tướng Chu Hi, rõ ràng là cùng xuất chúng như nhau, lại có chút khó mà phân được cao thấp.

Nhưng đều khiến cho người khác chỉ cần một cái liếc mắt liền có thể nhận ra đây là nhân vật xuất chúng.

Nhưng Nhiếp Tuấn cũng nhanh chóng cảm thấy tư vị không phải, thần tử xuất sắc như vậy lại không muốn trở thành lão sư của hần, thậm chí không tiếc vì vậy mà đánh mất thanh danh bản thân, đứng nơi đầu sóng ngọn gió của đám sĩ lâm thanh nghị ba năm, cũng bởi vì làm trái thánh ý mà bị đầu nhàn trí tán, ba năm nay vẫn đang tu sửa binh thư.

Trước đây Nhiếp Tuấn luôn cảm thấy thừa tướng hay thứ tướng đều hần là những thần tử lớn tuổi ổn trọng, Chu Hi nhìn cũng rất ổn trọng, nhưng cũng không lớn tuổi gì cả, chỉ làm cho người khác cảm thấy ưu nhã trầm tĩnh; Dung Hàm Chi càng làm cho người khác chỉ cần một cái liếc mắt liền cảm thấy hần còn đang ở tuổi xuân phong lại ân cần dễ gần.

Sự tiếc nuối của Nhiếp Tuấn cơ hồ chỉ trong vòng một sát na khi Dung Hàm Chi bật cười thành tiếng đó liền trở thành sự ai oán, hần mạnh mẽ dừng chân một chút, rồi lại hăm hừ bỏ đi nhanh hơn.

Đám thái giám cung nữ tùy thị không hiểu chuyện gì cả, vội vàng đuổi theo.

Dung Hàm Chi càng cười lớn, nâng tay che miệng quay đầu đi cười một lát, mới chậm rãi thản nhiên bước vào trong>Noãn các.

Là ai nói rằng đại hoàng tử tuy rằng trầm tĩnh khoan hậu không giống với kim thượng? Đều là lời đồn.

Nhiếp Huyễn nhìn hắn một cái, thấy hắn hành lễ xong, mới hỏi: “Dung khanh vì sao lại cười?”

Dung Hàm Chi cười nói: “Thần vừa mới gặp đại hoàng tử điện hạ, cảm thấy điện hạ long chương phượng tư, thiên chân khả ái, vì vậy mà vui mừng.”

Nhiếp Huyễn khẽ hừ một tiếng, thả quyển sách trong tay xuống: “Sao, Dung khanh thấy đại hoàng tử của trẫm ưu tú như thế, có phải hối hận... đã không là thái phó của thái tử?”

Dung Hàm Chi vội vàng lắc đầu: “Thần không hối hận.”

Nhiếp Huyễn thiếu chút nữa đã chụp lấy cái chặn giấy.

Thở sâu mấy hơi đang muốn quở trách hắn, lại nghe hắn nói: “Thái tử trầm tĩnh ôn hòa, tính cách nội liêm, thần dạy không được, không bằng để cho Chu thừa tướng đến dạy, thích hợp với cả hai bên.”

Nhiếp Huyễn nhướn nhướn mày, nhìn hắn một cái, có chút không theo kịp tâm tư của hắn, cuối cùng đành đổi đề tài, thản nhiên hỏi: “Không biết Dung khanh yết kiến, là vì chuyện gì?”

Từ sau khi Dung Hàm Chi và y xích mích, đã lâu không chủ động yết kiến, chỉ ngẫu nhiên có vài lần vì để phục vụ cho việc tu sửa binh thư mà thỉnh chỉ muốn mở kho vũ khí hoặc là bảo tàng của Hộ bộ mà thôi.

Cũng có lúc diên đảo, trái lại cũng không phải là không nóng bỏng, nhưng vẫn cảm thấy thế nào, Nhiếp Huyễn cảm giác Dung Hàm Chi hôm nay ngủ với y, đối xử với y càng giống như là một tình nhân niên thiếu hư hỏng bốc đồng, loại cảm giác này thật là một lời khó nói hết, khiến y cảm thấy vô cùng khó tả, cho nên cũng không mấy hứng trí.

Dung Hàm Chi cúi người, eo lưng hơi cong xuống lập tức lại thẳng tắp đứng lên, tựa như thanh kiếm bị ép xong xuống rồi lại bị thả ra vậy, cơ hồ tạo thành một tiếng long ngâm.

Thứ tướng của y mỉm cười phong lưu, nhẹ nhàng nói: “Thần nghe Hung Nô cả gan xâm phạm biên cương, đặc biệt đến thỉnh chỉ, vì bệ hạ phân ưu.”

180. Chương 180

Nhiếp Huyễn sửng sốt một chút,

Y không ngờ Dung Hàm Chi sẽ chủ động nhắc tới việc chinh phạt Hung Nô. Dù sao thì cũng là một thần tử có công, đơn giản là hơi phạm vào thánh ý, ngay vào lúc đang độ tuổi xuân lại bị đầu nhân trí tán ba năm, nghĩ thế nào cũng nên có chút oán giận chứ?

Thật sự có thể một lòng vì công, trung duẫn mà vì quân phân ưu, không có chút tư tâm nào sao?

Nhiếp Huyễn làm vua hai đời, cộng lại cũng vài mươi năm, số thần tử từng gặp nhiều như cá diếc qua sông, y không dám tin.

Nhưng đứng trước mặt đang là Dung Hàm Chi, y nhìn vào cặp mắt sáng ngời không chút ý che giấu gì kia, trong sáng như có dòng Cửu Thiên chảy qua, trong lòng đột ngột rung động.

Rực rỡ khoáng đạt.

Nếu là Dung Hàm Chi, mọi việc tựa hồ như đều thuận lý thành chương.

Năm xưa tim đập như trống, cũng không chỉ bởi vì nhan sắc diễm lệ của hắn, mà đa phần là bởi vì anh khí xuất chúng bất quần kia.

Nhiếp Huyễn nở nụ cười, cười xong vẫn không cam lòng mà hỏi một câu: “Dung khanh, quả thật không oán sao?”

Dung Hàm Chi cũng cười, hỏi lại hoàng đế một câu: “Thần vì sao phải oán?”

Nhiếp Huyễn vuốt cằm: “Dung khanh người thân cư địa vị cao, đang độ tuổi xuân, lại đơn giản chỉ bởi vì trăm tức giận với người, những năm gần đây bị vây khốn nhàn tản ở kinh thành, không ai thăm hỏi, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, sao lại không oán?”

Dung Hàm Chi cười đến lợi hại, lắc lắc đầu nói: “Thần cũng không cảm thấy ủy khuất.”

Nhiếp Huyễn ngồi thẳng dậy, lại nghe thứ tướng của y cười nói: “Từ xưa trí truat hiền năng, chỉ có quân vương xả tắc lằm, thiên hạ bách tính khổ, nếu bản thân đã hiền năng, thì có gì không ổn? Không phải người nào cũng đều yêu thích công văn lao hình, cúc cung tận tụy đâu, bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn cười đến lợi hại, một hồi lâu mới ngừng được: “Thì ra trăm xử trí kẻ đại hiền như Dung khanh thế này, là trăm tự hạ thiên hạ của mình, làm lỡ việc của giang sơn lê dân, trăm thật sự là hôn quân sao.”

Dung Hàm Chi cười nói: “Chuyện này lại không hẳn là như vậy, bệ hạ vẫn là tài đức sáng suốt. Lúc trước tử cảnh thái bình, bệ hạ chỉ thần tu binh thư để lại cho hậu nhân, hiện nay Hung Nô phạm biên, bệ hạ cũng nghĩ đến thần.”

Nhiếp Huyễn ra vẻ cao thâm: “Sao Dung khanh lại biết trăm nghĩ đến người? Trong triều của trăm, cũng không phải không tướng để dùng.”

Nét cười của Dung Hàm Chi chuyển thành vẻ sững sốt ngạc nhiên: “Chuyện liên quan đến chiến sự ở phương bắc, thử hỏi cả triều văn võ, trừ ta ra còn có ai?”

Nhiếp Huyễn khẽ cảm thán: “Hay cho một câu trừ ta ra còn có ai! Dung khanh...”

Dừng một chút, lại cười lại thán: “Dung khanh a, sao trăm lại thích người tới vậy chứ?”

Lúc này Dung Hàm Chi mới thu lại thần sắc, sâu sắc cười lạy: “Thần có kiệt lực cũng thế không phụ sự ưu ái của bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn chặc một tiếng, lắc lắc đầu thở dài: “Mỗi lần gặp người, trăm liền cảm thấy không có biện pháp.”

Dung Hàm Chi đứng thẳng lên, cười thật nhẹ nhàng: “Đều nhờ vào bệ hạ nhân đức khoan hậu, yêu quý thần tử, nếu không với trường hợp của thần thế này, nói năng không câu nệ, loạn ngữ báng quân thần, chỉ sợ sớm đã chịu tội chém thành hai đoạn.”

Nhiếp Huyễn nghiêng mắt liếc hắt: “Khó được a, Dung khanh, thì ra người cũng biết bản thân mình tứ ngôn vô kỵ sao?”

Dung Hàm Chi cười nói: “Nếu không biết bệ hạ độ lượng rộng rãi cao thượng, lại yêu quý thần, thì sao thần dám làm càn chứ.”

Nhiếp Huyễn thấp giọng trêu đùa: “Thì ra đâu phải tứ ngôn vô kỵ, mà là thị sủng sinh kiêu.”

Dung Hàm Chi vẫn cười, đúng lý hợp tình mà nói: “Lấy sắc thị quân cũng không biết đã làm bao nhiêu lần, sao lại không thể thị sủng sinh kiêu được chứ?”

Một câu gài đúng chỗ ngựa trong lòng Nhiếp Huyễn, khẽ cười đứng dậy nói: “Mấy lời lấy sắc thị quân, mà người cũng có thể nói được thần nhiên như thế.”

Dung Hàm Chi nghiêng đầu, cười thêm sâu xa: “Chẳng lẽ thần làm không đủ thần nhiên sao?”

181. Chương 181

Nhiếp Huyễn nhìn gương mặt Dung Hàm Chi thì lại nhớ đến, lần đầu tiên khi y gặp người nam nhân này, liền tim đập như trống.

Đại khái sự lãng mạn nhất trên thế gian này chính là nhất kiến chung tình.

Y thở dài, nói: “Dung khanh a... Nếu không phải vì trẫm thích người...”

Nói được một nửa liền ngừng lại.

Nói lời như vậy với một người không biết sợ hãi, tựa hồ vô nghĩa.

Dung Hàm Chi đang thông dong đứng dưới thềm, nhìn sắc mặt hoàng đế mấy lần, có chút vui vẻ nghĩ, chẳng lẽ hoàng đế lại không cho hắn đến phượng bắc hay sao? Hoàng đế có lý do gì để không cho hắn đến phượng bắc chứ?”

Hoàng đế đăng cơ đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ, mọi thần tử đều công nhận, hoàng đế thật sự là một người cao thâm bí hiểm.

Lãng tử hồi đầu, đặc biệt khó lường. Hỉ nộ khó đoán, ân uy khó lường, càng thêm thấy mầm biết cây, nhưng lại ngoan cố bảo thủ.

Sự khư khư cố chấp của hoàng đế vào những lúc nghị sự thì cũng chẳng hiếm lạ gì nữa, có chút khiến người phải nhìn với cặp mắt khác xưa, nhưng cũng không ít khi trở thành trò cười.

Dung Hàm Chi cảm giác một hoàng đế như vậy có lẽ người khác sẽ không thích, nhưng hắn ngược lại, lại rất thích, thế này rất có dáng vẻ của một minh quân ngây ngô nhưng có chí tiến thủ, tốt hơn nhiều so với tên gốc bệnh tật làm biếng tham chính, hận không thể chết vùi trong hậu cung năm xưa.

Đang lúc hắn lạc trong suy nghĩ vẩn vơ, hoàng đế rốt cuộc mở miệng, y thở dài, rồi mới nói: “Dung khanh, trẫm đúng thật là nghĩ như thế nào cũng không thể tìm được một lý do để không cho người lãnh binh đối chiến với Hung Nô.”

Dung Hàm Chi bật cười, cảm thấy bản thân đúng là có chút thần giao cách cảm với hoàng đế.

Nhiếp Huyễn thấy hắn cười, cũng cười theo, gọi: “Quảng Xuyên.”

Thần sắc Dung Hàm Chi khẽ động, nhưng vẫn cười nhìn y, hắn cứ như vậy khiến cho đôi mắt hẹp dài vốn nên làm cho người cảm thấy chua ngoa yêu dị, nhưng trong đôi mắt của Dung Hàm Chi lại chỉ sáng rực như mặt trời ngày hạ.

Nhiếp Huyễn có một chấp không nói nên lời. Y nghĩ Dung Hàm Chi thật hết như là kim phong ngọc lộ, nhân gian không ai bì kịp, nhưng cho dù sớm sớm chiều chiều bên nhau, cũng không thể nắm giữ được.

Hắn sẽ chỉ là kim phong ngọc lộ mỗi sớm mỗi chiều, nhưng một chút cũng không phù hợp để bên nhau dài lâu.

Nhiếp Huyễn vừa tức giận vừa buồn cười nghĩ, quả nhiên cho dù là thiên tử chi tôn, chung quy cũng không có cách nào được như ý mọi chuyện.

Đây là điều mà y đã nhận ra từ rất rất sớm, chỉ là vẫn không muốn nhận mệnh, cũng chưa từng có người nào, sẽ vừa tiêu sái vừa dũng mãnh đến muốn y nhận mệnh – thì ra không phải quả báo không tới, chỉ là chưa tới lúc mà thôi.

Cuối cùng y cũng gặp phải một người hoàn toàn không sợ những uy hiếp của y, thần nhiên mà nhiệt liệt hấp dẫn y, như một ngọn lửa rực rỡ hoàn toàn có thể biến người thành đước sống.

Y nghiêng đầu, muốn nói, lại chỉ thở dài thêm một lần, một lát sau mới hỏi: “Quảng Xuyên, lòng trẫm có người, như vậy, lòng người có trẫm sao?”

Thật ra câu hỏi này cũng rất vô nghĩa, nếu thật trong lòng Dung Hàm Chi có y, thì sẽ giống như Ôn Tử Nhiên vậy, dối, nhưng lại không biết phải làm sao.

Mà tuyệt không phải đáng vẻ thản nhiên tự tại như vậy.

Dung Hàm Chi vẫn nhìn y như cũ, khóe môi mang theo ý cười, phong lưu tiêu sái, vừa trong vắt vừa nhiệt liệt đến mức khiến người hoa mắt, hoa mắt đến nhất thời không còn chút kiêng kỵ.

Hắn cười nói: “Nếu thần không thích bệ hạ, sao thần lại cam tâm lấy sắc thị quân chứ? Có thể trở thành thần tử của bệ hạ, chính là tam sinh hữu hạnh của Dung Hàm Chi ta.”

Nhiếp Huyễn có chút tâm như tro tàn mà nghĩ, quả nhiên chỉ có chút thích.

Nhưng lại lập tức trở nên bình thường: ít ra vẫn là có chút thích.

Hoàng đế cũng không tiếp tục trầm mặc, nói: “Xuất chinh không phải việc nhỏ, nhất thời tam khắc Dung Khanh cũng không chuẩn bị kịp, trăm sẽ ban ý chỉ, để Hộ bộ Binh bộ gấp rút chuẩn bị, người cũng sắp xếp phần người đi.”

Dừng một chút, lại nói: “Dung Khanh, lần này sắp đi, mấy ngày này... Người không muốn ở bên cạnh trăm nhiều hơn một chút sao?”

Dung Hàm Chi bật cười, khom lưng nói: “Lòng có mong muốn, cũng không dám xin.”

còn 10 chương nữa là kết thúc bộ này rồi, dự kiến khoảng 2 ngày nữa, mỗi ngày 5 chương dứt điểm rồi chúng ta cùng tiến đến phiên ngoại he he

Chương 221

Nhiếp Huyễn rất thích làm với Dung Hàm Chi.

Dung Hàm Chi là một người vô cùng biết cách hưởng thụ, trong chuyện tình dục vừa nóng bỏng vừa thản nhiên, trong quá trình hoan ái luôn biết rõ cách lấy lòng bản thân và hoàng đế, cũng vui vẻ ném thử một vài tư thế mới mẻ hấp dẫn.

Đại để là vì đã kết thúc thời kỳ chiến tranh lạnh do khúc mắc lúc trước, Dung Hàm Chi lại sắp lãnh binh lên phương Bắc đối chiến với Hung Nô, sự ngăn cách giữa hắn và Nhiếp Huyễn tan biến hầu như không còn, lại như keo sơn hệt như những lúc cùng hoàng đế nồng nàn thân mật năm nào khi Dung Hàm Chi về kinh yết khuyết.

Nhiếp Huyễn nhận mệnh hưởng thụ mỗi một lần kim phong ngọc lộ. Noãn các không cần phải nói, ngay cả tắm cung hoàng đế và thiên điện chuyên dùng để tẩy rửa, hai bên thiên điện của Thủy Cung điện cũng vậy, ngay cả hòn giả sơn phía sau ngự hoa viên cũng không bỏ qua, thậm chí suýt nữa còn kinh động đến ngự lâm quân.

Trước đây Dung Hàm Chi bị hoàng đế tước hết công vụ, cũng chẳng khác gì là trục xuất, hiện lại một lần nữa chưởng binh, có thể coi như là khôi phục, đám triều thần cảm thấy kinh ngạc lại cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên, cuối cùng thì còn ai thích hợp với chuyện đi đánh Hung Nô hơn là hắn nữa đâu.

Chỉ là mặc dù khôi phục nhưng lại phải lên phía bắc lạnh giá khổ hàn, kim qua thiết mã, không biết là được trọng dụng hay là bị đuổi đi đây.

Dù sao thì trước kia Chu Hi đẩy Dung Hàm Chi đến phương bắc mấy năm, mọi người đều cho là Dung Hàm Chi bị chèn ép.

Dung Hàm Chi căn bản không thêm để ý đến ánh mắt của người khác và những lời bàn tán, dù sao trước nay hắn cũng không để ý đến mấy chuyện này, mấy ngày nay hắn và hoàng đế còn đang bận điên loạn đảo phương vô cùng tận hứng, hắn cũng vẫn luôn có thói quen phóng túng một phen trước khi xuất binh, bởi vì ở trong quân, hắn luôn luôn tự kỷ khắc chế.

Tướng quân nghiêm quân không giỏi, chính là châm ngôn trị quân của Dung Hàm Chi.

Nhưng hôm nay không phải trong quân.

Dung Hàm Chi ngồi trên đài hoàng đế, hai người hôn đến thật sự động tình, thân là thứ tướng, hắn tự nhiên cũng sẽ trực ở Chính Sự đường, hắn và Chu Hi là quan đầu triều, ở Chính Sự đường mỗi người đều có một gian nghỉ tạm, không giống với các trọng thần khác, mấy người dùng chung một gian mỗi khi ở lại trực.

Giờ phút này hần và hoàng đế không nằm trên giường nghỉ phía sau, mà là ngồi ngay trong quan thính, bàn tay hoàng đế sờ vào trong vạt áo hần, hần cũng cách lớp quần áo sờ lên bụng dưới của hoàng đế, giữa lúc miệng lưỡi giao triền hơi thở cũng dần trở nên gấp gáp, Dung Hàm Chi mở lớn mắt, chủ động kết thúc nụ hôn này, Nhiếp Huyễn đuổi theo, liếm lên vành tai hần.

Dung Hàm Chi thích nhất là được hôn lên tai, thoải mái thở dài một tiếng, hơi thở có chút hỗn loạn trên chọc: “Bệ hạ, đây là Chính Sự đường...”

Nhiếp Huyễn vuốt dọc theo một vết sẹo nhỏ dưới nách hần, cười nói: “Còn thiên điện nào trong Thuyền Cung điện mà chưa từng làm?”

Dừng một chút, hỏi: “Quảng Xuyên muốn đi ra sau sao?”

Dung Hàm Chi lộ ra một nụ cười cao thâm bí hiểm mang chút ý nóng lòng muốn thử, nhắc tay chỉ chỉ ra bên ngoài: “Không bằng đến bên tê đi.”

Nhiếp Huyễn có chút kinh ngạc mà nghiêng nghiêng đầu, Dung Hàm Chi dùng một từ tiếng địa phương, có chút lạ, nhưng y nghe hiểu, chính là có ý đến phía đối diện.

Nhưng y nhất thời không nghĩ ra được đến đối diện là có ý gì.

Đây là tây thính của Chính Sự đường, đối diện là đông thính, là quan thính của thừa tướng Chu Hi...

Nhiếp Huyễn sửng sốt một chút, phì cười: “Chu đại thừa tướng sẽ giận chết... hần khiết phích thật sự lợi hại nha.”

Dung Hàm Chi thấp giọng cười rộ lên, nghiêng đầu hôn lên cổ hoàng đế, từ cầm nhẹ nhàng gặm cắn xuống phía dưới, liếm hôn lên hầu kết, không chút để ý mà nói: “Nếu như bệ hạ thích ở đây thì cũng được...”

Nhưng Nhiếp Huyễn đã động tâm rồi.

Dung Hàm Chi thật sự là rất hợp khẩu vị của y, cũng rất biết cách trêu chọc y, y đã bắt đầu nhin không nổi mà nghĩ tới dáng vẻ Chu Hi tức giận đến mặt mũi trắng bệch khi ngày mai tới đây nhìn thấy quan thính của mình trở thành một đồng hồ hỗn độn.

Đại khái là sẽ tức giận đến hận không thể phẩy tay áo bỏ đi, mất hết mọi ý nghĩ muốn ngồi xuống xử lý chính sự.

Y gật gật đầu, học theo giọng điệu địa phương của Dung Hàm Chi mà nói: “Được, đến bên tê đi.”

182. Chương 182

Dung Hàm Chi tuy rằng bái tướng cùng năm với Chu Hi, nhưng hơn phân nửa thời gian là lãnh binh bên ngoài, nếu không thì chính là đầu nhân trí tán, không đến Chính Sự đường làm việc. Huống chi tính tình của hần khoáng đạt đến gần như phóng túng, không để ý đến những vật vãnh, cách bố trí quan thính chẳng khác gì so với mười năm trước kia cả.

Chu Hi lại không giống như vậy, làm tướng mười năm, tổng chương mọi chính sách quan trọng, cho dù mấy năm gần đây dần dần bị hoàng đế áp chế rõ ràng, cũng vẫn là địa vị dưới một người trên vạn người không thể nghi ngờ. Cách sống lại vô cùng tinh tế tỉ mỉ, từ giờ tay nhắc chân đến cách bài trí đều biểu lộ khí phái đứng đầu thế gia, đông thính của Chính Sự đường được bố trí hoàn hảo, từ hoa văn trên bàn ghế đến trên bình phong, đều có một loại phong cách Chu Hi nồng đậm.

Trên bàn bằng gỗ hoa lê bày nghiên mực chặn giấy, còn có ấm lưu kim bác sơn tinh xảo, bên trong là hương trà nhàn nhạt, tương tự với mùi huân hương trên người Chu Hi, lại không có công văn, sạch sẽ gọn gàng hơi quá mức, cơ hồ không giống với bàn làm việc của một thừa tướng nhật lý vạn ky.

Hiện tại, sự sạch sẽ này đây đang bị quấy nhiễu, Dung Hàm Chi ngưỡng mặt nằm trên án thư kia, tóc dài rũ xuống cạnh bàn, vạt áo rộng mở để lộ lồng ngực màu mật ong rắn chắc, không gầy nhưng cũng không phải quá cơ bắp, đường cong mềm mại lại có mỹ cảm.

Nhiếp Huyễn phủ thân bên trên hôn lên ngực hắn, liếm qua mỗi một vết sẹo đậm nhạt, để lại từng dấu hôn ngân rục rở như hoa mai trên cành.

Dung Hàm Chi nhắm mắt, nâng tay ôm lấy lưng Nhiếp Huyễn, ngón tay luồn vào bên trong vạt áo xoa nắn lên trên bả vai, Nhiếp Huyễn chỉ cảm thấy sau lưng ngứa ngáy nóng ran lên, cơ hồ sinh ra ảo giác nơi được ve vuốt sắp mọc ra một đôi cánh, bàn tay đang nắm lấy tính khí của mình và Dung Hàm Chi cũng thêm ra sức lên xuống.

Hai chân Dung Hàm Chi vô cùng tự nhiên mà kẹp lấy bên hông Nhiếp Huyễn, tiết khớp còn vắt vèo trên mắt cá chân trái, đôi chân thon dài mảnh mẽ dưới khoải cảm từ hạ thân mà càng thêm siết chặt, đồng thời cọ xát lên phần eo Nhiếp Huyễn; môi lưỡi trơn ướt linh hoạt, liếm láp qua lại nơi hầu kết hoàng đế.

Tiếng thở dốc của Nhiếp Huyễn càng trở nên dồn dập, tay kia mò vào trong ngực tìm kiếm cao chi, khi âm thanh nắp tráp bạc được mở ra vang lên, Dung Hàm Chi liền thập phần phối hợp mà nâng eo lên, thuận tiện cho hoàng đế sờ soạn vào giữa khe hông mình.

Môi lưỡi uyển chuyển dọc theo cần cổ hoàng đế di chuyển đến sau tai y, nhẹ nhàng thổi một hơi, thấp giọng cười cười: “Mai là cửa điện đã khóa...”

Nhiếp Huyễn khẽ “hửm” một tiếng, ngón tay tiến quân thần tốc, dựa vào cao chi trơn trượt chen vào bên trong cửa huyết căng chặt.

Dung Hàm Chi rên rỉ một tiếng, mang theo chút khàn khàn ần ần, giọng điệu trêu đùa lại sung sướng cất lên: “Nếu không Chu Bá Dương nếu có để quên văn thư quan trọng gì đó, nửa đêm tới đây, phá vỡ tình sự của quân thần hai ta...”

Hô hấp của Nhiếp Huyễn bị kiềm hãm mất một hơi, y cơ hồ tưởng tượng ra cảnh đôi mắt phượng của Chu Hi trở lên vừa không dám tin vừa tức giận, không những không mất hứng, ngược lại cảm thấy mùi huân hương Chu Hi vẫn dùng hằng ngày đang vươn trên chóp mũi kia như càng thêm rõ ràng, hạ thân vốn đã phồng lên trở nên cương cứng đến phát đau.

Tính khí của Dung Hàm Chi và của hoàng đế đang được ma sát chung một chỗ, tựa như nhận ra được phản ứng của hoàng đế, cười lợi hại hơn, trêu chọc: “Bệ hạ nha ~”

Nhiếp Huyễn lấy lại bình tĩnh, lại cho thêm hai ngón tay vào, sáng giọng nói: “Quảng Xuyên lúc này lại nhắc tới Bá Dương... nghĩ cái gì vậy?”

Dung Hàm Chi không thềm để ý, cong mũi chân cọ cọ lên eo hoàng đế: “Trợ hứng mà thôi, ta còn không để ý...ừm... bệ hạ...có thể rồi... vào đi ~”

183. Chương 183

Tình sự kịch liệt mà vui sướng, mây tạnh mưa tan, nghỉ ngơi nhất thời không lên tiếng, Nhiếp Huyễn qua loa cài lại vạt áo cầm bình trà lên, không lấy chén, uống thẳng mấy ngụm từ miệng ấm rồi đưa cho Dung Hàm Chi. Dung Hàm Chi thở hổn hển ngồi dậy, liếc nhìn y một cái, không nhận lấy ấm trà, ngược lại kê sát lại liếm lên đôi môi y, ngậm lấy cánh môi nhẹ nhàng mút.

Nhiếp Huyễn nhướn mày, không chịu yếu thế lập tức hôn trả lại, hai đầu lưỡi ướt mềm quấn quít vào nhau, như loài rắn đang giao phối vậy, gât gao quấn chặt.

Nhiếp Huyễn hoảng hốt nhớ tới lúc mới gặp lần đầu y cũng từng ảo giác Dung Hàm Chi tựa như một con rắn kịch độc diễm lệ mà băng lãnh, sau này mới biết mình lầm.

Dung Hàm Chi hôn đến động tình, ôm lấy eo hoàng đế xoay người bật lên, Nhiếp Huyễn không muốn thua người khác trên phương diện miệng lưỡi thế này, cũng động tình, giữa lúc bất ngờ bị hất đẩy, ngã ra sau, ngồi lên trên ghế.

Dung Hàm Chi đuổi theo sau hôn đến, từ trên cao nhìn xuống, hai chân tách ra quỳ ở hai bên hông hoàng đế.

Ghế ngồi của thừa tướng rộng rãi khí phái, cũng làm bằng gỗ hoa lê như thư án, bên trên còn lót đệm lông chồn tía.

Giữa hai chân Dung Hàm Chi đều là long tinh mới rời hoàng đế bắn lên giữa bắp đùi hắc, đang chảy xuống dọc theo đôi chân dài, thấm ướt nệm nhung.

Nhiếp Huyễn nheo mắt, kết thúc nụ hôn triền miên, khẽ gọi: “Quảng Xuyên?”

Một tay Dung Hàm Chi đặt trên vai y, một tay hướng xuống dưới sờ soạng, cởi ra vạt áo vừa mới được cài qua loa của hoàng đế, đầu ngón tay vạch qua một mảnh trơn ướt trên bụng hoàng đế mà mình mới vừa bắn ra khi nãy, lướt xuống dưới nắm lấy tính khí của hoàng đế.

Nhiếp Huyễn thích ý rên lên một tiếng, hưởng thụ sự phục vụ của Dung Hàm Chi, hai tay cũng không nhàn rồi, qua lại xoa bóp cặp mông căng đầy cong nảy của hắc, lại tiếp tục sờ mò lên eo lưng rắn chắc.

Khẩu vị của y thiên về văn thần, văn thần không ít người eo thon chân dài, nhưng không mấy ai có thể giống như Dung Hàm Chi vậy, từng luyện cung mã, mỗi một cơ bắp đều căng đầy đàn hồi, sức lực tràn trề, chỉ sờ vào thôi cũng đã là một loại hưởng thụ.

Y biết những lúc Dung Hàm Chi thân mật với người khác là quen ở bên trên, nghĩ như vậy, lại nhịn không được mà sờ vào tính khí của Dung Hàm Chi, tuy rằng tôn nghiêm đế vương không cho phép y hạ mình nằm dưới, nhưng cũng không thể ngăn trở y đánh giá cao Dung Hàm Chi được, về mọi phương diện đều có thể xem hắc như một bạn giường cực kỳ xuất sắc.

Y lại nhớ tới từng gặp thanh niên tên Minh Trúc kia, ánh mắt hắc nhìn Dung Hàm Chi có một loại mê luyến gần như cuồng nhiệt, nhưng Dung Hàm Chi lại không thật sự để hắc trong lòng.

Nhiếp Huyễn bỗng nhiên có chút nổi giận, y cảm thấy nếu mình không phải là hoàng đế, không chắc Dung Hàm Chi đã để mình trong lòng.

Hắc tựa như tính tình trời sinh đã không quan tâm đến bất cứ ai ngoài bản thân mình.

Dung Hàm Chi không cảm nhận được nội tâm phức tạp của hoàng đế, hắc tuốt tính khí của hoàng đế đến cương cứng liền buông tay, hạ eo, dùng kẽ đùi trơn ướt cọ vào phần đầu vật cứng kia, ghé vào bên tai hoàng đế trêu đùa: “Khó có khi nào vào được quan thánh của Chu đại thừa tướng... nhân sinh đặc ý nên tận hưởng đi, bệ hạ.”

Nhiếp Huyễn lập tức không còn suy nghĩ miên man được nữa, cầm lấy tính khí của mình chậm rãi cắm vào nơi trơn ướt nóng chặt kia, Dung Hàm Chi phối hợp ngồi xuống một chút, lại nâng eo lên, không chút ngưng ngừng dùng huyết động ướt mềm của mình mà lấy lòng y, cũng thỏa mãn chính mình.

Nhiếp Huyễn nhìn ngắm đôi môi quá mức mỏng mang lại có vẻ chua ngoa của hắc, lại cắn lên, hàm hồ nói: “Trầm sắp cho rằng...”

Y không nói thêm, chỉ làm sâu thêm nụ hôn này.

Lần này khi làm xong, bọn họ lại bước vào bên trong lên giường làm thêm một lần nữa.

Lãnh hương nhàn nhạt trong quan thánh cơ hồ bị hương vị tình dục che khuất hết cả.

Trải qua một hồi kịch liệt liêu chết triền miên, quân thần hai người đều đã kiệt lực, lỏa thể ôm nhau nằm bên trên tháp nhỏ ngày thường Chu Hi vẫn dùng nay bị bọn họ làm đến rối tinh rối mù, bắt đầu nhàn nhạt nói chuyện chính sự.

184. Chương 184

Tác phong làm việc của Chu Hi nghiêm cẩn lại ngăn nắp, Nhiếp Huyễn thường nói những người khiết phích lại quá để ý đến tiểu tiết đều có tác phong như vậy, toàn thân trên dưới đều là tậ xấu.

Có người nói hần làm việc quá cẩn thận lại để ý vụn vặt, phí tâm quá nhiều, cho nên thân thể không tốt, mới sinh không được nhi tử.

Làm thừa tướng tổng chương mọi chính sách quan trọng tiếp lý âm dương, tính tình cầu toàn chỉ biết tươi sống làm việc đến mệt chết.

Chu Hi nghe thấy mấy lời đồn đãi này cũng chỉ cười một cái. Hần tuy rằng tinh tế tỉ mỉ, nhưng cũng không phải cầu toàn đến mức phải chính mình làm hết mọi việc, hần cũng sẽ sai sử xuống dưới, nhưng hần không thể khoan nhượng với những sai lầm trong phạm vi mình nắm giữ.

Đứng giữa thế gia và hoàng đế, muốn chu toàn cần phải không được có chút sơ hở nào, chỉ cần để lọt vài thông tin, là đã có thể vạn kiếp bất phục.

Giờ giấc vào triều của Chu Hi mỗi ngày đều như một, không sai một khắc, hần sẽ vào triều sớm nửa canh giờ, trước tiên vào ngồi ở đông thính trong Chính Sự đường, cấp dưới sẽ báo lên một bản tóm tắt những chuyện quan trọng ở từng châu phủ để Chu Hi đọc, như vậy chuyện phải làm mỗi ngày cũng đều có chương trình, sẽ không bị sót.

Hôm nay hần vẫn như mọi ngày, bước vào cung thành, đi thẳng đến Chính Sự đường, chuẩn bị xem bản tóm tắt trong lúc đợi lâm triều.

Nhưng bước đến gần, liền thấy không ít nội hoạn ra vào quan thính của mình.

Chu Hi cảm thấy khó hiểu, lững thững bước vào trong, liếc nhìn liền thấy nệm nhung chồn tía trên ghế thái sư mà mình hay ngồi đã được đổi mới.

Chu Hi cảm giác không đứng chỗ nào, ngăn lại một hoạn quan, nhận ra hần là người hầu cận bên cạnh hoàng đế, liền hỏi: “Ví sao lại thay đổi bày biện trong đông thính?”

Hoạn quan kia nhìn hần một cái, thần sắc có chút vi diệu mà lắc lắc đầu: “Là do bệ hạ phân phó, nô tài không biết.”

Chu Hi càng trở nên cảm thấy không đúng, hần gọi người trực ban đem lại hỏi, hai người kia do dự một chút mới nói với hần: “Đêm qua bệ hạ và Dung tướng ở trong, không cho ai đến gần.”

Chu Hi mím môi.

Mọi tấu chương văn thư cơ mật hần đều để ở nhà, những thứ không cơ mật thì hoàng đế tự nhiên có thể tìm thấy trong thiên điện, không cần phải dẫn theo Dung Hàm Chi đến quan thính của hần lục tìm.

Chu Hi vừa mới nghĩ tới cảnh hoàng đế và Dung Hàm Chi thông đồng với nhau liền cảm thấy không muốn nghĩ nữa, hai người kia ai cũng không dễ đối phó, hiện giờ Dung Hàm Chi đã định là sẽ lãnh binh lên phương bắc, chính là lúc tình ái nhiệt liệt, ai mà biết cả ngày đều làm ra những chuyện đồi phong bại tục đến thế nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng bỗng nhiên lộp bộp một chút.

Hai người gác đêm thấy sắc mặt thừa tướng lúc trắng lúc đỏ lúc xanh lúc đen bắt đầu khó chịu, lại càng không dám nói, đã thấy thừa tướng mạnh phẩy tay áo bỏ đi.

Chu Hi quay trở lại đông thính, đi thẳng đến nơi nghỉ ngơi bên trong, quả nhiên chăn nệm trên giường cũng bị thay đổi, cửa sổ nhỏ phía tây cũng được mở rộng ra.

Chu Hi đi đến bên giường cố gắng khụt khịt mũi ngửi ngửi, quả nhiên nghe thấy được một tia ngự hương nồng đậm, đây dựa cùng với một mùi lạ mà hần không muốn biết, lượn lơ bên trên giường.

Gương mặt Chu Hi đỏ lên, thấp giọng khẽ mắng một câu “hoang đường”, quay đầu bỏ đi.

Đến gian ngoài muốn ngồi xuống, lại nhìn thấy nệm mới mà hoàng đế có ý tốt đối cho hắn, sắc mặt càng thêm khó coi, lại lướt nhìn qua mặt bàn, nhận thấy mấy món bài trí có chút xê dịch so với ngày thường, chỉ cảm thấy quan thính này thật sự không thể ngồi lại được nữa.

Chúc quan dưới trướng thừa tướng có rất nhiều, người đứng đầu đang ôm băng tóm tắt hôm nay bước vào quan thính chuẩn bị trình lên, thấy Chu Hi chuẩn bị rời đi, không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, vội hỏi: “Thừa tướng tính đi đâu?”

Chu Hi quay đầu nhìn hắn, lại thấy băng tóm tắt nằm trên tay hắn, cố gắng trấn định lại, nói: “Theo bốn tướng vào viện châu.”

Viện châu là nơi dành cho những quan lại không có quan thính của riêng mình đứng đợi vào triều, đường làm quan của Chu Hi vô cùng thuận lợi, ít khi nào ở lại nơi này chờ tảo triều, đám triều thần nhìn thấy hắn thì thật sự ngạc nhiên.

Nhưng thấy sắc mặt thừa tướng không được tốt lắm, nên cũng không ai dám đến hỏi.

Cho đến khi văn bồi thể gia có quen biết mới cả gan bước lên chào hỏi thì nghe thấy Chu Hi đang phân phó: “Bàn ghế giường đều phải đổi toàn bộ... Tự nhiên là dùng tiền trong cung, người chỉ cần báo lên trên, quan thính của bốn tướng có chuột.”

185. Chương 185

Người được Chu Hi phân phó nghe thấy hai chữ “có chuột”, nghĩ thầm trong cung sao lại có chuột, còn dám lên vào quan thính của thừa tướng chứ? Còn nữa, Chính Sự đường không phải chỉ có một đông thính, nếu thật là có chuột, sao tây thính lại không thấy báo gì cả?

Nhưng hắn biết những lời này đều không nên hỏi, nên chỉ cung kính hành lễ, trả lời rồi lui xuống.

Chu Hi nhấp ngụm trà, áp áp cơn tức giận trong lòng cùng với một chút choáng váng, lật bản tóm tắt trong tay ra, đọc nhanh như gió xem hết.

Lại còn có thể phân tâm nghĩ đến vài chuyện khác.

Chu Sưởng sau khi hồi kinh thì thanh thế ngút trời, Công bộ thị lang trẻ tuổi như vậy, lại có thêm công lao trị thủy, an an ổn ổn tiến lên nhị phẩm, có thể trong vòng mười năm tới là có thể trở thành thừa tướng thứ hai trong thế hệ này của Lan Lăng Chu thị.

Đây là chuyện tốt, mà cũng không.

Ngay từ đầu Chu Hi thậm chí không nghĩ tới việc đưa đệ đệ này vào con đường làm quan, vì chuyện này mà trong nhà cãi nhau rất nhiều lần, hắn vẫn luôn tự phụ và cố chấp, cứ cho rằng với tâm tính Lục lang nhà mình, nếu bước vào quan lộ, nhất định sẽ xảy ra chuyện. Khi Lục lang còn nhỏ tuổi hắn không chú ý quản giáo, khiến cho đệ đệ này hình thành nên một tính cách cực đoan, nếu thật sự chìm nổi chốn quan trường, làm sao chịu nổi bao nhiêu thủ đoạn uyển chuyển.

Hiện nay có thể vượt lên mây xanh, cũng chẳng qua là nhờ vào ánh mắt của hoàng đế.

Cố tình làm sao lại có vài kẻ nhận thấy Lục lang nhà hắn hiện nay thánh quyền chính long, lại đang lúc tuổi trẻ khí thịnh, nên liền muốn xu nịnh.

Chu Hi biết rõ người trong thế gia đều có chút nhìn hắn không quen mắt, nhưng vì e sợ quyền lực trong tay hắn, ngại với Lan Lăng Chu thị nhà hắn, cũng lo lắng với bao nhiêu lợi ích chòng chéo giữa đám thế gia, mà không dám ra mặt. Hiện giờ đã có Chu Sưởng, bao nhiêu kẻ bắt đầu mang tâm tư linh hoạt, hắn đều để ý.

Trương Tông Lượng có tâm, nhưng hắn chưa bao giờ sợ, Trần Phong hắn cũng không để trong lòng, nhưng Chu Sưởng lại là thân đệ đệ của hắn, lại bị quản chế khắp nơi, giữa hai huynh đệ ân oán thâm hậu, làm sao cũng không tìm được cách trò chuyện thẳng thắn.

Hắn còn lo lắng cho Lục lang nhà mình hơn ai hết, nhưng Lục lang không cần nhất cũng chính là sự quan tâm của hắn. Hắn cũng không thể giải thích với đệ đệ nhà mình: những thứ không đáng tin nhất ở trên đời này chính là: cái lạnh mùa xuân, cái ấm mùa đông, sức khỏe tuổi già và ân sủng đế quân.

Ân sủng của đế quân là không thể dựa vào, nếu thật sự làm mọi việc cho thiên tử, đối chọi thậm chí đắc tội với thế gia, chỉ sợ mai kia nếu không ổn bị mất thánh quyền, sẽ bị hoàng đế quăng ra gánh trách nhiệm, đến lúc đó ngay cả tính mạng người thân cũng không thể đảm bảo được.

Khi đó hắn thân là huynh trưởng, mặt mũi nào gặp lại song thân dưới cửu tuyền?

Nghĩ tới liền cảm thấy đau đầu, chữ viết câu văn trên bảng ghi nhớ tiến nhập vào đầu như nước chảy, hắn vừa ghi nhớ những việc quan trọng, vừa nhin không được mà nghĩ: hoàng chi hoàng đế còn hảo nam sắc, tả hữu thừa tướng đều bị y ngủ, lật hết sách sử cũng không tìm ra được người thứ hai. Lục lang nhà mình sinh ra tuần mỹ, lại còn hâm mộ hoàng đế, thật sự sợ hắn và hoàng đế cùng là ra chuyện gì không nói được.

Chu Hi nâng tay ấn huyệt thái dương, chậm rãi gấp bản tóm tắt lại, ngàn lời vạn chữ lần lượt tràn ra, khiến hắn cảm thấy trước mắt tối đen.

Vội vàng nhắm mắt lại.

Gần đây thường cảm thấy choáng váng chóng mặt, thái y chỉ nói là do quá mức sầu lo, hao tổn tinh thần, thân thể vốn đã hư luy, thì thận lại mệt, muốn hắn cố gắng giữ tâm trí thanh thản một chút, lại khai phương thuốc, bảo hắn mỗi khi cảm thấy chóng mặt thì lấy ra ngâm.

Trong tay áo vẫn luôn mang theo thuốc kia, nhưng hôm nay lại không phải đang ở trong quan thính ở Chính Sự đường, mà là bên trong viện châu, Chung quanh có nhiều quan lại đang nhìn như vậy, nếu dùng thuốc trước mặt mọi người, lại càng chứng tỏ sức khỏe bản thân mình thật sự suy sụp.

Lúc nào cũng có những lời đồn như là thừa tướng Chu Hi bệnh cũ quăn thân tuổi tác không cao được, hắn không muốn người khác nhìn thấy hắn suy yếu. Hoàng chi nếu thật sự làm như vậy, chỉ sợ sẽ bị mọi người lấy làm cái cớ để công kích – thừa tướng một nước nhất lý vạn ky, nếu ốm đau bệnh tật, làm sao có thể giúp vua an dân, tiếp lý âm dương?

Chu Hi nhấp thêm một ngụm trà, cắn răng, cố quên đi cơn chóng mặt choáng váng.

Chương 226

Bắt đầu lâm triều theo lệ là phần tấu sự, Chu Hi không ngờ Dung Hàm Chi vẫn vào triều, nhíu nhíu mày liếc xéo qua, Dung Hàm Chi cười đến tiêu sái, một chút xấu hổ cũng không nhìn ra.

Trong lòng Chu Hi mĩa mai hai câu, mặt không đổi sắc bước qua.

Lại nhớ tới bản thân mình sau khi bị hoàng đế chọc ghẹo, giường cũng không bước xuống được, tự nhiên vô cớ nổi lên oán giận.

Hắn khi niên thiếu luôn kiêu căng tự phụ, tự thấy bình sinh không việc gì thua kém người khác, cũng khinh thường những kẻ thô kệch măng phu rèn luyện gân cốt, chung quy tất cả đều là thứ phẩm, chỉ có đọc sách mới là thanh quý, Lan Lăng Chu Bá Dương mới mười hai tuổi đã là tài tử nổi tiếng khắp kinh thành, trời sinh là thiên tài đọc sách.

Hôm nay đã đến tuổi này, lẽ ra là lúc cường thịnh nhất, lại bất hạnh ôm một thân ốm đau, hư luy đến không chịu nổi, trái lại thật sự là hâm mộ những người có thân cường thể kiện.

Chu Hi mạnh mẽ đè xuống cảm giác buồn phiền do cơn choáng váng mang lại, đứng thẳng thân mình nghe đám thần tử tấu sự.

Chỉ là cảm giác phiền muộn không giống trước đây, thoáng nổi lên, ngâm thuốc vào sẽ lập tức biến mất, ngược lại chỉ càng lúc càng trầm trọng.

Thềm đỏ trước mặt bắt đầu lung lay, dưới chân cơ hồ sắp chao đảo, nhưng hắn tự áp chế mà đứng vững.

Đây là Thái An điện, là trước mắt văn võ toàn triều, hoàng đế còn đang ngồi bên trên thềm đỏ kia.

Chu Hi nhắm chặt mắt, lại mở ra, thềm đỏ lại lung lay vài cái.

Thò tay cầm lấy lọ thuốc trong ống tay áo, trầm mặc.

Quang cảnh trước mắt như bị nhuộm thêm mực đen, dần dần mơ hồ, ngay cả thanh âm cũng như vang vọng lại từ nơi nào xa xôi, nghe không rõ được.

Chu Hi lại trừng mắt nhìn, thêm đỏ đã thành ba cái, từng đốm sáng bay đầy trước mặt, lung tung mơ hồ, khiến hấn nhớ tới lúc bé còn ở Lan Lăng nhìn thấy đom đóm đầy trời.

Thanh âm bên tai hỗn loạn xa xăm, hấn cố gắng nghe rõ, bỗng nhiên có một giọng nói xuyên thẳng qua đám tạp âm ồn ào tiến thẳng vào trong tai, giọng nói kia gọi hấn: “Chuyện này, thừa tướng thấy thế nào?”

Là chất giọng của hoàng đế.

Chu Hi bỗng ngẩn ra, vừa rồi là ai đang nói chuyện gì đó, hấn một mực không nghe rõ, nhất thời có chút phiền lòng, nhưng vẫn theo lời hoàng đế gọi hỏi, hướng về phía trước bước tới một bước.

Hấn nói: “Thần...”

Trong phút chốc trời đất nghiêng ngả, thậm chí đến cùng hấn cũng không biết chính mình có thật sự đã bước lên một bước này hay không, dưới chân mềm nhũn, lại thật dày như là đệm giường, nhẽ bằng vô lực. Trước mắt trắng xóa một mảnh, không còn nhìn thấy gì nữa.

Toàn cảnh màu trắng kia lại nhanh chóng chuyển thành đen, như là bóng tối vô biên không ánh sáng.

Cả triều văn võ trở mắt nhìn thừa tướng Chu Hi bị hoàng đế gọi lên, vì vậy mà bước lên một bước, nhưng hấn bỗng nhiên đứng lại, sau đó vươn ra một bàn tay, tựa như muốn đỡ lấy thứ gì, thế nhưng bên cạnh hấn không có một thứ gì cả.

Trực tiếp ngã xuống.

Dung Hàm Chi đứng gần đó nhất, tay mất lạnh lẽ, một cánh tay ôm Chu Hi thẳng vào trong lòng.

Đêm qua hấn mới cùng hoàng đế vân vũ thành hoan, eo lưng không thể hăng hái như trước, lần này bị Chu Hi kéo theo suýt chút nữa cũng ngã xuống cùng với hấn, lại còn bị xương cốt của Chu Hi chà đến sinh đau.

Vào lúc Nhiếp Huyễn đứng bật dậy, Chu Sưởng đã vọt lên, không quan tâm đây vẫn là giữa triều đình, hoàng đế cũng chưa lên tiếng, hấn đã nâng lấy eo của huynh trưởng nhà mình, cướp người khỏi lồng ngực Dung Hàm Chi, cơ hồ là lớn tiếng quát: “Truyền thái y! Mau truyền thái y!”

Dung Hàm Chi bị hấn đẩy, có chút bất mãn, lại thấy hai mắt Chu Sưởng đã đỏ lên, liền yên lặng tránh qua một bên.

Nhiếp Huyễn lấy lại bình tĩnh, vừa nói: “Đúng, mau truyền thái y đến!” vừa xách vạt áo, vội vàng bước xuống thêm đỏ, xuống được một nửa, hơi có chút chững chờ đứng lại, nhìn ánh mắt văn võ toàn triều đều đang chăm chú nhìn mình, thờ dài một hơi, cuối cùng không thật sự bước xuống hết.

Chu Dục đã từ phía sau dãy văn thần đuổi đến phía trước, nhất thời cũng không chú ý đến cái gì là quy củ cấp bậc lễ nghĩa, nói: “Trên người đại ca nên có thuốc, Lục ca, người mau tìm đi!”

186. Chương 186

Ôn Tử Nhiên hiếm có khi nào không ở lại trong cung đến nửa đêm.

Sáng nay Chu Hi vừa mới té xỉu trên triều, ngay lúc này không ai biết được sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng gió thổi mây bay, thay đổi là không thể tránh khỏi. Chu Hi đã làm thừa tướng mười mấy năm, thật sự là rất lâu, lâu đến nỗi lòng người cũng thay đổi. Nhưng hoàng đế thiếu chút nữa vì hấn mà bước xuống thêm đỏ, có thể thấy được không phải không có thánh quyền, để tướng bất hòa lâu nay có thể chỉ là nguy trang – nếu thật sự là để tướng bất hòa, hoàng đế sao có thể để mặc hấn làm thừa tướng lâu đến như vậy?

Dưới tình thế này, nhất là khi tâm ý của hoàng đế còn chưa rõ ràng, làm việc càng cần phải thận trọng một chút, đừng để xảy ra sai lầm.

Nhưng mới vừa về phủ, liền được hạ nhân thông báo, nói là ông thân gia Trương Tông Lượng tới chơi.

Trưởng nữ Ôn gia được gả cho đích tử của Trương Tông Lượng, hai phu thê tình thâm, lại sinh được quý tử, hai nhà cũng xem như là có quan hệ thân cận, nhưng trước đây khi Ôn Tử Nhiên không ở trong kinh, lại không thường xuyên lui tới.

Lúc Ôn Tử Nhiên được thông báo, là đang cưỡi quan bào, nghe vậy thì mím môi, nghiêng đầu hỏi phu nhân nhà mình: “Ta có thể không gặp không?”

Lời nói để lộ ý tứ mệt mỏi.

Thượng thư phu nhân chớp chớp mắt, vẫn còn mang theo nét đẹp khi còn là thiếu nữ, nàng lấy một chiếc áo màu thiên thanh đến phủ thêm cho phu quân nhà mình, cười hỏi: “Phu quân cảm thấy thế nào? Hay là gặp một lần đi, dù sao cũng là phụ thân phu quân của Lộ tỷ nhi.”

Ôn Tử Nhiên khe khẽ thở dài: “Thật may Doãn ca nhi là một hài tử ngoan ngoãn có tiền đồ, nếu không ta thật sự phải thấy thẹn với Lộ tỷ nhi. Mà thôi, cứ gặp vậy.”

Trương Tông Lượng đang dùng trà ngoài phòng khách, thấy Ôn Tử Nhiên đi ra, liền đứng dậy chào: “Thiện Chi huynh, đã lâu không gặp vẫn khỏe chứ?”

Ôn Tử Nhiên mỉm cười cùng hần hàn huyền mấy câu, phân chủ khách ngồi xuống, liền có hạ nhân đến châm trà, sao đó liền thành thực mà nói chuyện hai nhà với Trương Tông Lượng.

Trương Tông Lượng đương nhiên không phải đến để nói chuyện nhà với hần.

Uống trà mới được nửa chung, liền vội vàng tỏ rõ ý: “Nói tới mới nhớ, gần đây tiết trời thất thường, Thiện Chi vẫn nên giữ gìn thân thể. Đừng để giống như nội đệ kia của ta.”

Ôn Tử Nhiên thở dài một hơi, thập phần phân minh hỏi: “Chu tướng vẫn khỏe chứ? Đã tỉnh dậy hay chưa, thái y nói như thế nào?”

Trương Tông Lượng lắc lắc đầu.

Ôn Tử Nhiên biến sắc: “Sao, có chuyện gì không thỏa đáng sao?”

Trương Tông Lượng ý tứ sâu xa nhìn hần một cái, nói: “Này ông thông gia, Thiện Chi huynh, đây đúng là lý do mà tiểu đệ đến lần này. Không dối gạt người, Chu Bá Dương đến nay vẫn chưa tỉnh, vài thái y đã đến thăm, đều nói... chỉ sợ là trung phong.”

Ôn Tử Nhiên không dám tin mà hỏi lại: “Trung phong? Sao lại như vậy, Chu tướng còn chưa lớn tuổi, sao có thể trung phong được? Nếu thật sự là trung phong, vậy chẳng phải là...”

Nếu thật sự là trung phong, nửa thân dưới có khả năng sẽ liệt trên giường, bất động, cũng không thể nói năng rõ ràng. Ôn Tử Nhiên nghĩ, một người kiêu ngạo như Chu Hi, tuổi tác lại còn trẻ như vậy, sao có thể chịu được?

Trương Tông Lượng hít sâu một hơi, tựa như ra một quyết định khó khăn nào đó, một lát sau mới quyết đoán nói: “Hiện giờ người vẫn chưa tỉnh, các thái y cũng đoán lung tung. Cho dù không trung phong, cuối cùng cũng sẽ có người khiến cho bệ hạ nghĩ rằng, hần đúng thật là đã trung phong. Đến cũng là có trung phong thật hay không, thì có khác gì đâu? Chu Bá Dương nếu đã đổ xuống, liền xem như xong. Đại Yển không cần một thừa tướng gây yếu đến mức lúc nào cũng có thể bước theo tiên đế như vậy. Cho dù cuối cùng là hần bị bệnh gì, trung phong cũng được mà thể nhược cũng thế, chắc chắn là phải đổi thừa tướng.”

Ôn Tử Nhiên hơi mím môi, ngón tay trắng nõn khẽ gõ lên lòng bàn tay còn lại, vô cùng bình thản nói: “Không biết vì sao ông thông gia lại nhắc đến chuyện này?”

Trương Tông Lượng muốn trả lời, Ôn Tử Nhiên đã nâng tay, cắt lời hần: “Này ông thông gia, đây cũng không phải là chuyện mà thần tử nên bàn tán. Thiên ý, tự có quyết đoán.”

(trung phong: ngày xưa gọi là trúng gió, nhưng nó giống như là đột quỵ vậy ấy, nặng thì đi luôn nhẹ thì liệt nửa người.)

187. Chương 187

Chu Hi không trung phong, đây là lời cam đoan của đám thái y dành cho Nhiếp Huyên.

Nhưng nếu vậy thì sao, một thừa tướng công nhiên té xỉu giữa hội triều, cho dù hấn có từ quan thì cũng không ai trách hoàng đế nghiêm khắc, thân thể hư nhược như thế, là không thể nào tiếp lý âm dương được nữa.

Nhiếp Huyên bóp trán suy nghĩ, chuyện này thật khó rồi. Y cần một thừa tướng mới.

Dung Hàm Chi trừng mắt nhìn, một lát sau mới bật cười: “Bệ hạ cảm thấy, thần có thể làm thừa tướng?”

Hấn càng cười to thêm: “Ngài đừng làm loạn nữa, tuy rằng Dung Hàm Chi thần tự biết văn thao vũ lược không thua kém bất cứ ai cả, nhưng với tính tình này của thần, có thể làm tới thứ tướng, đều là vì để phát triển cục diện chính trị an toàn của quốc gia, cùng với sự khoan dung của bệ hạ và tiên đế”

Nhiếp Huyên hơi hơi mím môi, khe khẽ thở dài: “Vị trí này, nếu như bình tĩnh xem xét, không một ai là thích hợp hơn Chu Hi cả. Tuy rằng tính tình hấn có chút xấu, có tư tâm, trọng quyền lực, lại còn quá quật cường, nhưng cho dù là lý chính hay là tiếp lý âm dương xoay vòng mọi việc, đều có thủ đoạn nhất định.”

Dung Hàm Chi gật đầu, hiếm khi lại lộ ra vẻ thương thức: “Tuy rằng không thể xem Chu Bá Dương là giữ mình trong sạch, nhưng cả ngày ngâm mình trong cái vũng bùn thối tên là thế gia kia, mà nhân phẩm cũng quý trọng hiếm có. Kiêu căng tự phụ mặc dù là đáng ghét, nhưng dù sao làm việc cũng chính trực. Mấy kẻ khác trong đám thế gia, làm gì có được ngạo khí và chừng mực giống như hấn.”

Nhiếp Huyên cười khở một chút, ngả người nằm lên đùi Dung Hàm Chi, thở dài: “Dung khanh ở đây với trăm mỗi người một câu khen Bá Dương tốt thì có ích lợi gì đâu? Hấn không thể tiếp tục là thừa tướng. Trẫm không cho phép, thế gia lại càng không để hấn tiếp tục đứng đầu bách quan như vậy.”

Dung Hàm Chi xoa xoa thái dương của hoàng đế, lướt dọc theo tóc mai đến sau búi tóc, cười nói: “Vậy bệ hạ cũng không thể hốt hoảng bối rối mà gây khó dễ nha.”

Nhiếp Huyên trừng mắt nhìn, nói: “Nếu không phải thật sự không bắt vệt mọc tay được, trẫm cũng không nghĩ tới chuyện đuổi Dung khanh người lên sàn... Còn chèn người chưa gậy thì phi đủ sao?”

Dung Hàm Chi gãi gãi sau tai hoàng đế, khẽ cười: “Lời này của bệ hạ thần lại không thích nghe đâu.”

Dừng một chút, lại tò mò mà hỏi: “Không phải còn có người thích hợp hơn cả thần sao? Muốn thủ đoạn có thủ đoạn, tài năng cũng không kém, tư lịch đầy đủ, còn mạnh vì gạo bạo vì tiền, làm việc cẩn thận, quan trọng nhất là không có dã tâm cũng như đảm lương quá lớn, vô cùng nghe lời, rất thích hợp để bệ hạ dùng.”

Nhiếp Huyên càng tò mò hơn, vội hỏi: “Ai?”

Dung Hàm Chi nhéo nhéo vành tai hoàng đế, nói: “Ông thông gia đồng niên kia của ta, Ôn Thiện Chi.”

Nhiếp Huyên giật mình: “Tử Nhiên?” nói xong liền cười: “Sao có thể được...”

Dung Hàm Chi nghĩ nghĩ, ôm lấy gương mặt hoàng đế, cúi đầu nhìn chăm chú, một vẻ như cười như không: “Tử Nhiên? Nhìn không ra nha, bệ hạ... Thần cứ nghĩ rằng, ngài chỉ thích mắt phượng thôi chứ.”

Nhiếp Huyên ho nhẹ một tiếng, đẩy hấn ra, ngồi dậy nói: “Tử Nhiên không được, tính tình hấn như vậy, không phải quá yếu đuối?”

Dung Hàm Chi chắc chắc hai tiếng, không hề cho là đúng mà lắc lắc đầu: “Bệ hạ quả nhiên vẫn còn trẻ.”

Nhiếp Huyên không hiểu lắm.

Dung Hàm Chi thấp giọng cười: “Trong mấy người đầu bảng, lên chức nhanh nhất là thần và Chu Hi, kế tiếp chính là Ôn Thiện Chi. Bệ hạ cho rằng, chỉ dựa vào tính cách nước ấm là có thể ngồi lên vị trí thượng thư Hộ bộ? Bệ hạ thật sự nghĩ là, lúc trước khi ngài còn chưa để ý tới chính vụ, Chu Hi cũng không dám động tới hần, thật sự chỉ là vì thần? Ôn Thiện Chi là do sau khi lên làm Hộ bộ thuowjgn thư thì không còn chí khí, cảm thấy đã lên đến đỉnh cao rồi, không còn lý tưởng nữa... diễn xuất lúc đầu của hần, bệ hạ thật sự không biết?”

188. Chương 188

Chu Sưởng chuyển về phủ thừa tướng.

Chu Hi ngã, trong phủ rộng lớn chỉ còn lại Chu Dục, không lo liệu hết được, hần là huynh trưởng, không thể để mặc cho Tiểu Thập đảm đương một mình. Thê tử cũng cùng chuyển về, Trần Tiểu Liên mang theo Chu Khác ngày đêm canh giữ bên giường bệnh, phu nhân của Chu Dục lại đang có thai, việc bếp núc cũng cần người lo liệu.

Tây viện mà lúc trước hần và gia quyến ở đã được sửa sang lại rất tốt, Trần Tiểu Liên nói với hần đây là huynh trưởng cố ý dận dò. Dừng dừng, lại nói với hần: “Lão gia vẫn muốn người có thể quay về, bày trí trong viện, ngay cả thư phòng lúc trước của người, đều được giữ nguyên như cũ.”

Chu Sưởng hơi hơi mím môi, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Trần Tiểu Liên thật sự tiều tụy, lại vẫn kiên quyết canh giữ trước giường Chu Hi, nam nhân trên giường vẫn long chương phượng tư kiều ngạo cao tuấn như cũ, chỉ là suy yếu đến nỗi tựa như là ánh sáng dưới mặt băng, chạm vào sẽ vỡ nát.

Chu Sưởng nghĩ, đây hình như là lần đầu tiên hần nhìn thấy đại ca ngủ.

Hốc mắt chưa xót vô cùng, liền thấy Chu Khác đổi qua chiếc ghế nhỏ khác cùng ngồi trước giường, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, nổi bật lên một đôi mắt thâm đen, nhìn liền biết nhóc cũng cực kỳ mệt mỏi.

Dù sao thì tuổi tác quá nhỏ, chịu mệt không nổi.

Vừa lúc Chu Dục cũng bước vào, thấy hần đang nhìn Chu Khác, nhân tiện nói: “Khác ca nhi vẫn luôn ở đây với huynh trưởng, không chịu đi nghỉ ngơi, người là phụ thân của hần, người khuyên hần một chút.”

Chu Sưởng lắc lắc đầu: “Đã nói làm thừa tự cho đại ca. Hần là nhi tử hiếu thuận, ta không thể ngăn cản hần tần hiếu. Để hần ở lại đi, không chịu nổi thì ta bế đi ngủ là được.”

Tiếng xưng hô “đại ca” này, cứ thế mà dễ dàng ra khỏi miệng.

Chu Dục khê thở dài, lắc lắc đầu: “Tính tình cố chấp như vậy, cũng không biết là giống đại ca hay là giống huynh đây.”

Nói xong lại tự cười: “Vốn chính Lục ca người lại càng giống với đại ca, ta thì không giống. Ai cũng nói như vậy, bệ hạ cũng nói như vậy.”

Chu Sưởng hơi hơi mím môi, không nói thêm được gì, trầm mặc một lát mới hỏi: “Thái y nói thế nào, vì sao đại ca vẫn chưa tỉnh?”

Chu Dục lắc lắc đầu: “Thái y vẫn chưa kết luận, chỉ nói là không phải trung phong, nhưng rất suy yếu, tuy rằng không lo đến tính mạng, nhưng... Mấy năm nay, đại ca đã quá mệt mỏi.”

Dứt lời lại như nhớ ra chuyện gì, thò tay kéo lấy ống tay áo Chu Sưởng: “Lục ca, đi theo ta, ta có thứ này muốn cho người xem.”

Chân mày Chu Sưởng vẫn không giãn ra được, nghe vậy liếc nhìn đệ đệ, hỏi: “Thứ gì, quan trọng vậy sao? Đại ca như vậy, ta không có tâm trạng.”

Chu Dục kéo hần ra ngoài, nói: “Là đồ của đại ca. Mấy hôm nay ta thay đại ca dọn lại thư phòng, mới nhìn thấy.”

Nói xong dừng một chút, liếc nhìn Chu Sưởng: “Đại ca có lẽ không muốn cho người thấy, nhưng ta cảm thấy người nên nhìn một cái.”

Chu Sưởng miễn cưỡng nhếch môi: “Thập lang lớn rồi, đồ ở trong thư phòng của đại ca mà cũng dám lục, ta nhớ rõ ngày xưa ngươi ngay cả bước vào cũng không dám. Sao hử, đại ca giấu không cho ta xem, không phải đều là mấy thứ hần mắng ta hay sao? Hần đường đường là thừa tướng, ta lại nghĩ rằng hần không nên làm mấy việc như vậy.”

Chu Dục cũng cười, lắc lắc đầu, dẫn Lục huynh vào thư phòng, lấy ra một hộp gỗ khảm ngọc trai khắc nhánh tùng, đặt trước mặt Lục huynh.

Chu Sưởng cảnh giác đánh giá, cứ cảm thấy như huynh trưởng phong ấn cái gì nhưng là mãnh thú hồng thủy ở bên trong vậy.

Nhưng mà không có hồng thủy, cũng không có mãnh thú, bên trong đều là thơ từ.

Là thư từ mà huynh trưởng nhà hần lui tới với Ôn Tử Nhiên trong suốt ba năm hần ở Kinh Châu kia.

189. Chương 189

Nhiếp Huyễn cười cười nói với Chu Dục: “Huynh đệ hai người các người đã bàn bạc tốt rồi sao, hôm qua thì có Cảnh Dương, người xin nghỉ, hôm nay có người, Cảnh Dương xin nghỉ.” Dừng một chút liền thuận tiện mà hỏi: “Bá Dương sao rồi? Trẫm nghe nói đêm qua đã tỉnh lại, đúng không?”

Chu Dục hơi cúi thấp đầu, trả lời: “Nhận được sự quan tâm của bệ hạ, gia huynh đúng là đã tỉnh dậy, có thể xem là vẫn còn mạnh khỏe.”

“Thật không?” Nhiếp Huyễn hơi hơi mím môi, một lát sau mới nói: “Đi, trẫm đi thăm hần.”

Chu Dục sững sốt, muốn nói, hoàng đế thâm sâu nhìn hần một cái, không biết vì sao lại không dám nhiều lời nữa, nói: “Vậy thần liền cho người về chuẩn bị...”

Nhiếp Huyễn khoát tay: “Không cần chuẩn bị. Bá Dương còn đang bệnh, trẫm không muốn kinh động đến hần, trẫm và Bá Dương quân thần tình thâm, cũng không cần quá để ý tới nghi thức xã giao như vậy.”

Lúc Chu Dục nghe thấy mấy chữ “quân thần tình thâm” theo bản năng sắp nhướn mày, cuối cùng vẫn nhịn xuống được không để thất lễ trước mặt vua, chỉ cung kính nói: “Thần tuân chỉ.”

Nói xong, lại chuẩn bị loan giá, thật sự không để Chu Dục quay về nhà chuẩn bị.

Tướng phủ vội vàng mở cửa chính, lúc Chu Sưởng bước ra ngênh giá thậm chí còn chưa kịp thay quan phục, giữa mi mục tràn đầy vẻ u buồn, ánh mắt nhìn về phía hoàng đế cũng không còn sáng tỏ như xưa, hần thập phần lo lắng nói: “Không biết bệ hạ đại giá, không kịp đón tiếp từ xa, vạn mong bệ hạ bao dung.”

Dừng một chút lại nói: “Gia huynh vừa mới khởi sắc, nhưng bệnh vẫn nặng, chưa đứng lên được, hay là hai huynh đệ thần tiếp đón bệ hạ?”

Nhiếp Huyễn biết hần đang lo lắng chuyện gì, cười hỏi: “Trẫm muốn nói chuyện với hai người lúc nào mà không được? Cần phải chạy đến tận đây sao. Trẫm đến là để thăm đại ca ngươi, chẳng lẽ Cảnh Dương ngươi không cho sao?”

Đương nhiên Chu Sưởng không dám nói không cho, chỉ là càng thêm lo lắng, cùng hoàng đế đi đến trước tấm đường của huynh trưởng.

Gương mặt Chu Hi đầy vẻ bệnh yếu, thật sự dựa vào đầu giường không dậy nổi, Nhiếp Huyễn nâng tay cản lại động tác muốn đứng lên hành lễ của hần, nghiêng người ngồi bên cạnh giường, yên lặng nhìn hần.

Gương mặt tuần tú trắng đến mức không còn một tia huyết sắc, càng thêm giống như là bạch ngọc, Nhiếp Huyễn cơ hồ muốn vươn tay tới thử chạm vào xem người ngọc này có độ ấm hay không.

Nhưng y nhin được, thò tay vào dưới chăn gấm, cầm lấy cổ tay gầy yếu của Chu Hi, từng câu từng chữ rõ ràng rành mạch hỏi: “Thanh Hà Ôn Thiện Chi có được không?”

Thân làm thừa tướng, tổng chương chính sách quan trọng, điều khiển mọi việc xoay vần, cho dù từ quan, cũng là nguyên lão. Hoàng đế muốn chọn thừa tướng mới, cần tới hỏi sách lược.

Chu Hi nhắm chặt mắt. Giấu đi tia cảm xúc cuối cùng nơi đáy mắt tối đen nổi bật trên gương mặt tái nhợt.

Sắc mặt của Chu Sưởng cũng thay đổi, sợ đại ca nhà mình không chịu đựng nổi mà lại rơi vào hôn mê, hận không thể chụp lấy hai bả vai của hoàng đế chất vấn y kích thích một bệnh nhân như vậy là rắp tâm làm gì.

Đã nghe thấy thanh âm đại ca nhà mình đậm đặc vang lên, vô cùng vững vàng nói: “Ôn Thiện Chi tính tình cẩn thận, có sự thành thực, có thể làm tướng.”

Nhiếp Huyễn cười rộ lên, y sinh ra đã anh tuấn bất phàm, lúc cười rộ lên lại càng thêm đẹp mắt.

Chu Hi chậm rãi mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tươi cười của hoàng đế, thờ dài một hơi.

Hoàng đế vỗ vỗ lên mu bàn tay hần, nói với hần: “Trẫm muốn sửa lại quy chế tổ tiên. Cứ để một thừa tướng một thứ tướng như vậy, không tốt, dứt khoát khôi phục chế độ cũ của tiền triều, một thừa tướng, ba phó tướng, một chủ chiến sự, một chủ tài kế, một chủ hình ngục giám sát, Bá Dương nghĩ thế nào?”

Chu Hi lắc lắc đầu: “Thần xin được từ quan, trọng sự quốc gia, không dám tham dự nữa.”

Hoàng đế vẫn cười, nâng tay vỗ vỗ lên mu bàn tay hần, ý bảo hần trước hết hãy nghe mình nói xong: “Thập lang nhà ngươi tài năng như thế, nhưng tuổi tác hãy còn nhỏ, tương lai bao giờ cũng có thể chương ấn cửu khanh; Còn về phần Lục lang, nếu như Ôn Thiện Chi đã bãi tướng, vậy Lục lang đến Hộ bộ đi, tương lai kế thừa tướng ấn, trẫm để cho hần.”

Chu Hi ngưng một chút, trước đây lúc trên giường hoàng đế từng nói với hần, muốn hần làm thái phó cho thái tử, đổi lại hai đệ đệ của hần một chính đường lục bộ, một chương ấn cửu khanh.

Hiện giờ hứa phong lại còn cao hơn lúc ấy.

Hần đột nhiên ngất xỉu giữa triều, tự biết không thể tiếp tục làm thừa tướng được nữa, lại không ngờ tới hoàng đế vẫn nguyên ý trọng dụng đệ đệ nhà mình như vậy, nhất thời quên cả tạ ân.

Ngược lại là Chu Dục và Chu Sưởng đang đứng phía sau lần lượt quỳ xuống.

Nhiếp Huyễn nhìn vào mắt Chu Hi, bàn tay được che dấu dưới tấm chăn chậm rãi nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Chu Hi: “Còn Bá Dương người... từ quan, trẫm không cho phép. Người nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt, sau này an tâm làm thái phó cho Tuấn ca nhi của trẫm. Đó là chức quan nhàn tản, cũng rất thích hợp với người... Người cũng sửa cái tính tình kia của người đi.”

Chu Hi cúi đầu, nhìn bàn tay đang được bao bọc trong một bàn tay khác dưới tấm chăn, lại thở dài một cái, nhưng nhẹ khẽ hơn rất nhiều, hần gật đầu, nói: “Thần... tạ bệ hạ ân trọng.”

CHÍNH VĂN HOÀN

Còn một mớ phiên ngoại về các thụ, mỗi bạn một phiên ngoại, thêm phiên ngoại về bữa hẹn hò của bạn Chu Hi và bạn hoàng nữa, phiên ngoại hiện đại và bánh bao, phiên ngoại đồng nhân văn văn học mạng cổ đại bla bla bla... từ từ làm J))))))

190. Chương 190: Pn 1: Chu Hi - Ánh Mặt Trời Cô Độc

(thực vị đông hi phi cô quang: ai bảo ánh mặt trời đằng đông kia không phải lẻ loi.)

Chu Hi hồi phủ muộn hơn ngày thường một chút, bởi vì chuyện lần trước, Trần Tiểu Liên cứ lo lắng đề phòng nghĩ, nếu người còn chưa trở về, liền bảo tiểu thúc đi đập cửa cung.

Đang chuẩn bị đi tìm Chu Sưởng và Chu Dục, đã nghe thông báo thừa tướng hồi phủ, mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, vội vàng chạy ra đón.

Lại nhìn thấy sắc mặt phu quân nhà mình không tốt, dáng đi cũng mang theo ba phần uể oải, vội đỡ lấy, trong vành mắt đã vươn ánh thủy quang lưng tròng.

Tuy là tái giá, nhưng vì thân phận của Chu Hi, nàng cũng là đích nữ của Trần thị, phu nhân đời trước của Chu Hi là tỷ tỷ ruột của nàng, tuổi tác chênh lệch nhiều.

Lúc tỷ tỷ gả đi nàng mới chỉ năm hay sáu tuổi, hệt như một miếng bạch ngọc, bò ra khỏi găm giường cưới, cười hì hì đòi tỷ phu của tỷ tỷ cho kẹo.

Khi đó tuy rằng cũng hâm mộ phong nghi tuần nhã của tỷ phu, nhưng chưa từng nghĩ một ngày kia tỷ phu sẽ trở thành phu lang của mình.

Tuy là đại phụ của đương gia Lan Lăng Chu thị, hiện giờ cũng chỉ là một nữ lang hơn hai mươi mà thôi.

Những đôi tái giá phu quân lớn tuổi thể tử còn trẻ cũng là việc bình thường, huống chi Chu Hi cũng chỉ lớn hơn nàng có tám tuổi, cũng không phải là không xứng. Chỉ là hấn tận mắt chứng kiến nhóc con năm nào trưởng thành thành một dáng vẻ tú lệ ngày càng minh diễm, trong lòng cũng càng thêm yêu thương, vẫn luôn đối xử vô cùng tốt với thê tử trẻ tuổi này của mình.

Liền thanh thanh cổ họng, nhẹ giọng an ủi: “Sao vậy? Dáng vẻ thế này, ai chọc giận người sao?”

Lúc Trần Tiểu Liên vào cửa là vừa mới mười lăm chưa thể sinh dưỡng, cho nên Chu Hi cũng có vài người thiệp thất khác.

Trần Tiểu Liên vẫn ôm lấy cánh tay hấn, cầ người cũng ghé sát vào, diêm đạm đáng yêu nói: “Không có gì, chỉ là lo lắng thôi... Nếu lão gia đã bình an trở về, vậy cùng ăn cơm thôi.”

Bước chân Chu Hi chợt dừng.

Bên trong thân mình hấn còn chứa đầy tinh dịch của hoàng đế cùng với chiếc khăn lụa đáng chết kia, phải cực lực duy trì dáng vẻ mới có thể không để lộ rõ bước chân khập khiễng, sao còn có thể ngồi xuống ăn cơm?

Trần Tiểu Liên thấy hấn chần chờ, nhất thời hóc mắt liền đỏ: “Sao vậy? Chẳng lẽ lão gia lại... bị thương sao, không muốn nói với thiệp thân sao?”

Chu Hi mím môi, xoay lại ôm lấy nàng, dịu giọng dỗ dành: “Không sao mà, chỉ là khẩu vị không tốt, có cháo thanh đạm không?”

Vừa nói vừa chậm rãi bước về phía bàn.

Một bữa cơm vô cùng giày vò, còn phải dỗ dành Trần Tiểu Liên đi nghỉ, mới có thể đến thủy các tắm rửa.

Phất tay cho lui mọi người, lập tức liền không đứng vững nổi nữa.

Chu thị giàu có, thủy các trong phủ cũng giống như trong cung, là ao bạch ngọc được dẫn nước từ ôn tuyền tới, Chu Hi chưa bao giờ lại cảm thấy yêu thích bể tắm này như hôm nay – nếu hiện giờ mà phải nhắc chân bước vào thùng tắm cao hơn nửa người thì thật sự quá mức khó xử.

Nâng tay cởi y phục, nhắm mắt không muốn nhìn từng vết hôn mà hoàng đế để lại trước ngực cùng với đầu vú bị liếm mút đến sưng đỏ, gian nan bước vào bể tắm.

Nước suối ấm áp khiến cho thân thể đau nhức sau một hồi tình sự triền miên cảm thấy thư thả, hấn đỡ eo thở ra một hơi, lại không vội vã ngồi xuống, do dự một lát, cắn răng, một tay chống lên vách ao, một tay đưa ra sau lần mò.

Hậu huyết bị người ấn cầm nửa ngày đã có chút sưng, tuy rằng không đau đến tê tâm liệt phế như lần trước, nhưng cũng vẫn trưởng đến khó chịu, hoàng đế ác ý nhét tấm khăn vào thật sâu, hấn run rẩy dò xét bên

trong huyết khẩu, chỉ mò được một tay ướt át, không biết là tinh dịch là cao chi hay là dịch ruột non, càng trở nên cảm thấy không thể chịu nổi, hốc mắt cũng bắt đầu chua xót.

Lần trước còn có thể xem như bị hoàng đế làm nhục trong cơn thịnh nộ, tuy rằng đau đến sống không bằng chết, lại mang theo ba phần may mắn mà nghĩ đại khái là hoàng đế cũng chẳng qua là nông nổi một lần mà thôi.

Lần này giữa tình sự mặc dù chiếm được thư sướng, trong lòng lại phát lạnh từng trận, biết rằng hoàng đế đúng thật là ham muốn thân thể mình.

Chuyện như hôm nay, sau này chỉ sợ sẽ xảy ra không ít.

Cảm thấy thâm thâm, lại còn có chuyện càng lúng túng hơn cần phải làm, đầu ngón tay chậm rãi thử xâm nhập vào bên trong, vách ruột trải qua một lần được thao động đến thư sướng theo bản năng co lại bao lấy dị vật xâm nhập, nóng ướt trơn mềm, dâm mĩ không chịu nổi.

Hắn cũng là lần đầu tiên biết được thì ra bên trong của mình chính là như vậy.

Thân thể căng chặt, đầu ngón tay vô lực, ngay cả chân cũng phát run, cứ như vậy kẹp lấy ngón tay chính mình, tiến thoái lưỡng nan.

Chu Hi mạnh nhắm mắt lại, cắn răng, đưa ngón tay vào sâu bên trong, đau đến rên lên một tiếng, rốt cuộc cũng chạm vào được một góc khăn, vội dùng đầu ngón tay móc lấy, muốn kéo ra.

Nhưng những gì mà một ngón tay có thể làm được thật sự là quá hạn chế, tấm khăn kia trơn bóng ướt đầm, bên trong huyết động tràn ngập tinh dịch cùng với cao chi tan chảy và dịch ruột non, thật sự quá khó lấy ra, hắn mò một lát, không chỉ không kéo ra được, mà còn có vẻ như lại đẩy vào thêm một chút.

Lại còn đâm đến khiến cho vách ruột nóng cháy đến đau đớn.

Chu Hi buồn nản rút ngón tay ra, vùi cả gương mặt vào khuỷu tay đang vắt trên vách ao, bất động.

Bên trong thủy các yên tĩnh đầy hơi nước lượn lờ, mơ hồ vang lên một tiếng nước nổ bị đè nén ẩn nhẫn đến cực thấp.

Hồi lâu sau, hắn lại run rẩy đưa tay về phía sau tìm kiếm, lần này, đưa hai ngón tay vào bên trong.

Rốt cuộc cũng giữ chặt được góc khăn kia, sau khi cẩn thận chậm rãi rút ra bên ngoài, lại rên lên thêm một tiếng.

Khăn lụa sớm đã thấm đẫm những thứ linh tinh bên trong mà ướt đầm trơn trượt không chịu nổi, cảm giác lúc kéo ra ma sát chà lên vách ruột càng thêm không chịu nổi đến cực điểm, vội vàng kéo mạnh ra ngoài.

Một hỗn hợp mùi vị dâm mĩ nào đó thản nhiên tràn ra như hoa mai bung nở.

Chu Hi ném cái khăn lụa kia đi, nhất thời cũng không để ý đến việc phải xử trí nó như thế nào, lại cảm thấy cảm giác trơn ướt bên trong hậu huyết vẫn chưa tan hết, thậm chí còn có thứ gì đó đang dán lên da thịt dần dần chảy xuống bắp đùi.

Lần trước tuy rằng cũng bị hoàng đế làm đến rối tinh rối mù bên trong, xong việc lại là hoàng đế giúp hắn xử lý sạch sẽ, lúc ấy hắn sốt đến bất tỉnh nhân sự, cũng không có ấn tượng gì rõ ràng lẫn, lần này lại phải tự trông cậy vào mỗi mình mình.

Hai chân run rẩy không đứng vững, yếu đuối trượt ngồi xuống trong ao tắm.

Nâng một cánh tay lên che mặt, thê lương nghĩ: sao lại rơi vào cái tình cảnh như thế này.

Đơn giản gấp hai gối lên ôm lấy, chôn mặt vào giữa hai đầu gối.

Hốc mắt thật sự chua xót vô cùng, ầm ập ầm ướt cố gắng mạnh nhắm mắt lại cũng không ngăn được, thanh âm kia lại phảng phất vang lên bên tai, như xa như gần.

“Hi nhi, không cho người khóc... Có nghe hay không, chỉ có người không thể khóc!”

Bi ai nghĩ, nương, không phải Hi nhi không cố gắng.

Mà thật sự rất ủy khuất.

Đệ tử những đại tộc khác, chí ít phải qua mười sáu thậm chí là mười tám mới thú thê, hẵn mười ba tuổi đã thú nữ nhi Trần thị được đính hôn từ nhỏ, chỉ để xung hỉ cho phụ thân đang bệnh nặng.

Phụ mẫu phu thê tình thâm, phụ thân chưa bao giờ nạp thiếp thì không nói, chưa đến một tuần sau ngày phụ thân mất được một năm, mẫu thân cũng tiêu tụy hấp hối.

Trước giường một mảnh đồ tang trắng bi ai, tỷ tỷ đang khóc, thê tử đang khóc, Chu Sưởng bảy tuổi khóc đến sắp tắt thở, ngay cả Chu Dục chưa tới một tuổi nằm trong bọc tã được bà vú bế cũng đang gào khóc.

Hắn cũng đang bị thương, mẫu thân lại cầm chặt lấy cổ tay hắn, không cho hắn khóc.

Sao đó còn liên miên nói rất nhiều, đồ cưới của tỷ tỷ không thể quá đơn giản, phải quan tâm dạy dỗ tiểu đệ, thân là tông chủ của Lan Lăng Chu thị, không thể làm xấu danh vọng gia môn, nhất thiết phải đề phòng chi thứ chi nhánh lòng lang dạ thú, không được quên giao hảo với các đại gia tộc...

Hắn tựa hồ đều nghe hết, cũng tựa hồ như tất cả đều nghe không lọt, nhớ rõ nhất vẫn là câu nói kia của mẫu thân, không cho khóc.

Từ đó về sau cho dù có ủy khuất có xót xa có gian nan, cũng quyết không để bản thân rơi lệ trước mặt người khác.

Phụ mẫu song song qua đời, trong nhà không yên, hẵn là đích mạch đích tôn, nên thừa tông, nhưng năm đó hẵn mới chỉ mười bốn tuổi, lời một đứa nhãi ranh trẻ con, thúc phụ trong nhà, từ bá chi nhánh, ai mà chịu phục?

Mới bắt đầu nháo lên.

Tỷ tỷ vốn đã hứa gả cho Thái Sơn Đới thị, sắp đến hôn kỳ, bởi vì phụ mẫu lần lượt bệnh nặng mà trì hoãn, ai ngờ tang kỳ còn chưa qua được một nửa, Đới thị thấy hẵn ấu nhược, lưỡng trước chi này của Lan Lăng Chu thị tất sẽ suy yếu, tới cửa thối hôn.

Từng việc từng chuyện đề lên đôi vai, ép hẵn tới không thở nổi.

Thật vất vả mới có thể tác động đến trưởng lão trong tộc còn phải sưu tập chứng cứ, áp đảo đám thúc bá đang muốn rục rịch, khó khăn lắm mới ra khỏi hiếu kỳ, trong tộc lại không có một trưởng bối thân cận nào có thể tiến cử hẵn xuất sĩ.

Là đệ tử thế gia ưu việt ở chỗ không cần bản thân phải đau khổ trải qua khoa cử, trưởng bối trong triều sẽ dựa vào phẩm chất mà tiến cử đệ tử trong tộc xuất sĩ là quan văn thị tòng, vô cùng thanh quý.

Vong phụ trước kia từng làm đến Lại bộ thượng thư, cách tử tướng chẳng qua chỉ một bước mà thôi, lúc đó hẵn chưa bao giờ phải lo lắng đến chuyện xuất sĩ, tình thế phát triển đến hiện nay, chính mình còn phải tham gia khoa cử.

Đường đường là tông chủ của Lan Lăng Chu thị, thế mà lại phải cùng hòa lẫn với cả đám đệ tử hàn môn tiểu sĩ tộc tranh công danh trên bảng vàng.

Vốn đã giành được trạng nguyên, lại bởi vì tiên đế chèn ép sĩ tộc, trạng nguyên đã tới tay liền biến thành bảng nhãn, chỉ có thể nhìn Dung Hàm Chi đề mình một đầu, hận đến mức cắn nát răng.

Sau khi nhập sĩ hao hết tâm tư làm người làm việc, không chỉ muốn hoàn thành mọi sự vụ được sai phái, sau khi phóng nha còn phải âm yểm kết giao với đám đệ tử thế gia, uống đến tổn thương dạ dày, còn thường lấy cớ đi đối y phục mà ói ra cả máu, lau khước miệng sạch sẽ, vòng về tiếp tục cùng người chén qua chén lại.

Cuối cùng đến canh ba mới về được đến cửa nhà, xa xa nhìn phu nhân nhà mình bệnh nặng, thậm chí không dám mang một thân đầy mùi phấn son mùi rượu đi đến gần, sợ nàng thương tâm.

Lại được thừa tướng tiền nhiệm Túc Mặc Trương Hối lão tiên sinh coi trọng, muốn kết thân với hẵn, để cho trưởng tử là Trương Tông Lượng cưới tỷ tỷ nhà hẵn.

Đợi đến sau này, rồi cuộc cũng khổ tận cam lai.

Hắn từng bước tiếp nhận quyền lực, cho đến khi trở thành văn thần đứng đầu, dưới một người trên vạn người, khiến cho Lan Lăng Chu thị trở thành đệ nhất thế gia của Đại Yến, lại gặp phải tân đế ngu ngốc, mọi chính sách quan trọng đều tùy vào hắn.

Năm đó Đối thị từ hôn vũ nhục tỷ tỷ đã sớm bị xóa tên cả tộc, hôm nay còn không bằng được cả hàn môn; mấy vị thúc bá trước kia không để hắn vào mắt hôm nay cũng đã vô cùng ứng phục, thấy hắn cũng phải cúi đầu; ấu đệ Chu Dục mười bảy tuổi đã được hắn tiến cử làm quan văn thị tòng, hàn lâm thanh quý, làm tức chết bao nhiêu đệ tử hàn môn.

Càng là phong cảnh vô hạn thế này, càng có nhiều thứ không thể buông tay.

Cũng không dám buông.

Trong đám thế gia có giao tình tốt không phải không ai chưa từng khuyên hắn, chỉ nói hoàng đế hôm nay thoát thai hoán cốt chăm lo việc nước, không cần cứ phải cường ngạnh như vậy, triệt để đắc tội với hoàng đế.

Người khác dám nói, hắn lại không dám nghe.

Quả nhiên người vừa mới khuyên kia, bởi vì vị trí Lại bộ thượng thư ăn chia không đồng đều, vội kéo theo gia chủ nhà khác cùng đánh tới cửa, lôi hắn ra khỏi giường bệnh muốn phải giải thích rõ ràng.

Đã qua nhiều năm như vậy, đã sớm thành thói quen một người yên lặng giải quyết hết thảy, hôm nay lại có chút chống đỡ không nổi.

Mấy năm nay thế gia kiêu căng thành thói, không còn đồng tâm hiệp lực đồng tâm đồng đức như tiền triều, càng trở nên khó nắm bắt được, nhìn thấy ích lợi thì hệt như lang sói mà nhào đến, khi suy sụp lại lôi hắn ra.

Càng thêm khó khăn là nếu cứ tiếp tục làm thừa tướng thế này, về sau nhất định không tránh khỏi chuyện bị hoàng đế tiếp tục dâm nhục nhiều lần, không biết bao giờ mới là kết thúc.

Vùi mặt thêm sâu vào giữa hai đầu gối, lầm bầm: “Vì sao lại, sao lại khó sống như vậy...”

191. Chương 191: Pn 2 : Dung Hàm Chi - Phượng Hoàng Giữa Trời Cao

(tự thị uyên sồ chí lãng tiêu: thân là phượng hoàng chỉ nghĩ đến bầu trời cao mà thôi.)

Vào lúc Dung tam còn nhỏ, rất nhỏ, Dung lão gia cũng có thể xem như là một phú hào ở quê hương một ngày kia tâm huyết dâng trào hỏi hắn lớn lên muốn làm gì.

Dung gia tam thiếu trắng trắng mềm mềm không thềm ngẩng đầu lên mà cứ tiếp tục cặm cụi ăn hết hồng óc heo chưng và lòng heo xào, nghe vậy không chút nghĩ ngợi, nói: “Hài nhi muốn làm đồ tể, ngày này cũng được ăn óc heo chưng.”

Dung lão gia thiếu chút nữa là nhận mặt tiểu nhi tử thông minh nhất trong họ này vào bát óc heo luôn rồi.

Năm sau Kinh Hồ lũ lụt, quan lại địa phương không biết trị thủy, nạn dân xa xứ rất đông, lưu lạc đến Giang Nam giàu có sung túc ít có thiên tai.

Dung lão gia thiện tâm, cho cơm sao bằng cho việc, nhìn thấy thanh niên khỏe mạnh, còn hỏi có muốn ở lại thôn trang của Dung gia làm tá điền hay không.

Dung gia tuy là hàn môn, nhưng Dung lão gia và đám quan phụ mẫu quê nhà vốn đã quen biết từ khi tóc còn dễ chỏm, chuyển hộ tịch mà cũng giúp được.

Dung gia đại thiếu nhìn đám lý dân kia lần đầu nói thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu, thánh nhân bất nhân dĩ bách tính vi sở cầu, cũng đều cực như chó hết cả; Dung nhị thiếu gia nhăn mày nói thì cha lại hảo tâm không đúng chỗ, cả đồng lương thực bố thí ra ngoài này vào năm thiên tai như vậy là có thể bán được

giá cao lắm; Dung tam thiếu gia đứng tựa cửa gặm móng tay, buổi tối quay về hỏi cha hắn: “Những người kia thật đáng thương, phải làm sao thì bọn họ mới hết khổ?”

Dung lão gia ôm lấy nhi tử, một tay chỉ chỉ lên trời, nói: “Đây là trời cao không nể mặt.”

Dung tam thiếu lắc đầu: “Mọi việc sao có thể đều tại ý trời được, không phải còn nói, sự tại nhân vi sao?”

Dung lão gia thở dài: “Năm nào cũng trị thủy, cũng không trị hết được, ai cũng muốn làm quan thanh quý, đâu có muốn làm mấy cái việc này? Chúa quan châu huyện mất điếc tai ngơ, cứu tế không xong, bọn họ sẽ lưu lạc vậy thôi.”

Dung tam thiếu cắn hết chỉ còn sót lại một ngón tay còn chưa có mọc hẳn, nói: “Việc này cũng phải có người làm chứ. Nếu ai mà cũng thanh quý hết thì còn chưa được thành thanh quý với nghèo hèn sao?”

Dừng một lúc lại hỏi: “Cha này, làm sao mới có thể có chức vị?”

Dung lão gia lại thở dài: “Người xuất thân hàn môn, muốn làm quan, đâu phải chỉ là khó? Cứ mỗi ba năm lại có nhiều người đi thi như vậy, mấy ai đề tên bằng vàng đâu? Cho dù có ghi tên bằng vàng, như Trác thúc thúc của người đó, làm đến hơn bốn mươi tuổi cũng chỉ là một tri huyện, haiz, đệ tử hàn môn muốn xuất đầu, nói dễ hơn làm a.”

Trác thúc thúc chính là quan phụ mẫu ở quê nhà Dung gia.

Dung tam thiếu cắn xong cái móng tay cuối cùng, nói: “Tri huyện cũng phải có người làm chứ, tốt xấu gì cũng có thể cứu tế nạn dân của một huyện, đúng không?”

Dung lão gia sững sờ, nói: “Đúng.”

Hôm sau liền đi vào thành, mời tây tịch đến dạy nhi tử đọc sách.

Dung tam khi đó mới chỉ năm tuổi, tây tịch tiên sinh là người đọc sách có tiếng trong châu, nói nếu muốn đi học, thì cũng nên có tên tự.

Dung lão gia nghĩ nghĩ, nói: “Đứa nhỏ này chẳng có tâm nhân, tính tình cũng xấu, gọi hắn Hàm Chi đi. Hy vọng là hắn đọc sách, có thể có khí lượng một chút.”

Cứ như vậy, vào lúc năm tuổi, Dung Hàm Chi đã thay đổi chí hướng cuộc đời từ mổ heo thành chức vị.

Dung Hàm Chi trời sinh thích hợp với việc đọc sách, tây tịch tiên sinh hài lòng, tiến cử hắn thành môn hạ của đại nho, năm đó mười lăm tuổi tham gia thi cử, được hoàng đế xem trọng, lại thành trạng nguyên đầu bảng.

Thiếu niên mới mười lăm tuổi, vóc dáng còn chưa hoàn toàn nảy nở, yến tiệc của tân khoa tiến sĩ cần phải cưỡi ngựa qua phố, hắn đi trước dẫn đầu, theo sát phía sau cũng là những người rất trẻ tuổi, đều nằm giữa lứa tuổi thanh niên thiếu niên, đều cao gầy hơn hẳn nhiều.

Dung Hàm Chi biết, người họ tên là Chu Hi, trưởng tử của Lan Lăng Chu thị, là tông chủ đời này.

Tài học vô cùng giỏi, mới mười hai tuổi thì thơ phú đã nổi tiếng kinh thành, hắn cũng nghe tên từ mấy vị lão sư dạy mình.

Hắn còn biết danh vị Trạng nguyên này của mình vốn dĩ là của hắn, chỉ là do đương kim thánh thượng muốn đàn áp sĩ tộc, mới ngạnh chọn mình đứng đầu.

Vì vậy mới quay đầu lại, chào hắn: “Ta là Dung Hàm Chi, tiên sinh đặt cho tên Quảng Xuyên.”

Chu Hi cười như cây cối trong gió xuân: “Lan Lăng Chu Hi, tự Bá Dương.”

Dung Hàm Chi bĩu môi, nói: “Ta cướp trạng nguyên của người, người rõ ràng không vui, sao còn cười với ta vậy?”

Chu Hi vẫn luôn ôn hòa khéo léo như vậy để không ai có thể chỉ trích được, cười hỏi lại hắn: “Ta đây nên khóc sao?”

Dung Hàm Chi quay đầu đi, kết luận mình không thích hắn.

Người này thật sự là giả vờ giả vịt nghĩ một đằng nói một nẻo, rõ ràng trong lòng tràn đầy ủy khuất không phục, hận đến mức cắn nát răng, lại một chút cũng không hé ra, không biết toan tính cái gì.

Tuổi còn trẻ mà sao lại thâm trầm như vậy.

Người nọ thật sự đẹp, một đôi mắt phượng sáng rõ đoan chính, dáng vẻ phong tư không có chỗ nào có thể chê được, khoe môi luôn mang ba phần tươi cười, vừa đủ để cả người như tắm trong gió xuân.

Dung Hàm Chi lại không biết làm sao, mỗi lần nhìn thấy gương mặt tươi cười kia liền cảm thấy mấy phần hoảng hốt, hận không thể đâm cho một cái.

Cứ cảm thấy đánh xong thì sẽ có cái gì đó vỡ vụn xuống, khi đó mới thấy được gương mặt chân thật của hắn.

Sau quỳnh lâm yến thiên tử triệu tân khoa tam giáp, Yến Cảnh Đế, Nhiếp Lang chăm chú nhìn vị trạng nguyên trẻ tuổi mà y một tay đề bạt này, cười đến hơi có chút từ ái: “Dung khanh muốn làm chức quan gì?”

Dung Hàm Chi giương mắt chăm chú nhìn hoàng đế, ánh mắt không có chút sợ hãi nào, không kiêng nể gì hoàn toàn khác với Chu Hi đang đứng bên cạnh rũ mắt không dám nhìn hoàng đế, Nhiếp Lang cũng là lần đầu tiên gặp được thần tử như vậy, chỉ cảm thấy hắn còn nhỏ tuổi, không muốn bắt bẻ, cười nói: “Dung khanh tuổi tác còn trẻ, lá gan cũng thật lớn. Thần tử thông thường nào có ai dám nhìn thẳng thiên nhan, đều là nơm nớp lo sợ, ngươi lại thẳng thắn như vậy.”

Dung Hàm Chi cũng cười: “Bệ hạ long chương phong tư, hệt như mặt trời, khiến thần tham nhìn.”

Nhiếp Lang thật sự bị chọc cười, vỗ tay nói: “Đây là đang a dua nịnh hót sao?”

“Nếu bệ hạ thấy vậy, thì chính là vậy đi.” Dung Hàm Chi nghĩ nghĩ một chút, nói: “Bệ hạ cho thần làm quan gì thì thần làm quan đó, chỉ cần có thể có ích, không phải là quan văn hàn lâm thanh quý quyền thế, cho dù là một tri huyện, thần cũng nguyện làm.”

Nhiếp Lang nghe vậy thì ngẩn ra, Chu Hi cũng hơi nâng mắt, dù dư quang khoe mắt liếc nhìn hắn.

Hoàng đế chặc chặc nói: “Dung khanh cũng biết, văn học hàn lâm sở dĩ thanh quý quyền thế, là bởi vì có thể thường xuyên tùy thị bên cạnh trẫm, có được đề tâm, lên chức cực nhanh, người khác mong cũng không mong được đâu.”

Dung Hàm Chi lắc lắc đầu: “Thần chỉ muốn có thể làm việc có ích, thanh quý hay không, thần thấy, không khác biệt gì cả, nếu không thà rằng thần về nhà mổ heo đi thôi.”

Nhiếp Lang nhìn ánh mắt trong trẻo của hắn, hồi lâu mới nhẹ khen một tiếng: “Được! Vậy liền cho ngươi làm tri huyện ở kinh thành, nếu làm tốt, trẫm sẽ trọng dụng việc khác; nếu làm không tốt, tri huyện cũng không cần làm, ngươi về nhà giết heo đi thôi.”

Dung Hàm Chi lập tức hành lễ: “Tạ bệ hạ!”

Nhiếp Lang thoáng gật đầu, chuyển mắt nhìn qua bên cạnh: “Lan Lăng Chu Hi đúng không? Ngươi thì sao, cũng muốn làm tri huyện sao?”

Chu Hi rũ mắt cúi thấp người, phong độ tư nghi ngay cả lễ quan xoi mói nhất trong cung, chất giọng thanh nhã chân thành nói: “Nếu trạng nguyên không chịu làm quan văn hàn lâm, vậy bằng nhân thần đây đến làm. Thần tự biết tư lịch nông cạn, nên vẫn muốn theo bên cạnh bệ hạ học hỏi nhiều thêm một chút, sau đó mới dám một mình đảm đương một phía.”

Nhiếp Lang cũng cười nói một tiếng “được”. Chu Hi theo bản năng nhìn Dung Hàm Chi, lại đối diện ngay với ánh mắt của hắn, bốn mắt nhìn nhau, thấy rõ ràng trong mắt đối phương ý không cho là đúng.

Từ đó bất tương vi mưu. (đạo bất đồng bất tương vi mưu, sự lựa chọn không giống nhau, lý tưởng không giống nhau thì không thể cùng thuyền được)

Dung Hàm Chi làm một tri huyện xuất sắc, thiên tử khen ngợi, dựa vào mong muốn của hắn, để hắn đi làm thông phán, làm tri châu, sáu năm sau lại gọi hắn về triều làm Binh bộ thị lang, đúng lúc đó Chu Hi cũng thăng chức từ đài thừa thành Lại bộ thị lang.

Dung Hàm Chi ở bên ngoài sáu năm, nhiều công trạng; Chu Hi một bước lên mây, cơ hồ chưa bao giờ xuất ngoại.

Thành một đôi song bích.

Hai người đồng thời thăng quan, yến tiệc chúc mừng cũng đều được tổ chức ở Thiên Hương lâu, Chu Hi đã ẩn ẩn trở thành lãnh tụ của thế hệ thế gia mới, Dung Hàm Chi lại không có căn cơ gì trong triều.

Lúc tàn tiệc, Dung Hàm Chi nghe thấy bên chủ thính của Chu Hi vẫn còn huyền não, hần uống đã nhiều, có chút choáng, liền ở ngay trong hoa viên của Thiên Hương lâu hưởng gió lạnh giải sầu, đi vòng vòng có chút lạc đường, lúc rẽ qua một hòn giả sơn, lại gặp được Chu Hi.

Lại bộ thị lang luôn có phong nghi đỉnh đặc hiếm khi lại lão đảo chặt vật như thế, đỡ lấy cột trụ hành lang thở hổn hển, trong tay cầm chặt một chiếc khăn lụa, Dung Hàm Chi bước tới, mơ hồ nhìn thấy vết máu trên khăn.

Hần sững sốt, bước nhanh đến hỏi: “Bá Dương huynh? Người không sao chứ?”

Chu Hi tựa như mới nhận ra là có người đến, phản xạ đầu tiên là cất chiếc khăn đi, đứng thẳng lên, lại cười như gió xuân: “Sao Quảng Xuyên lại ở đây? Bọn họ không có chuốc rượu người sao?”

Dung Hàm Chi chăm chú nhìn sắc mặt khó coi của hắn: “Bên ta đã tan tiệc.”

Dừng một chút lại nói: “Cần ta đưa người về không?”

Chu Hi vẫn cười, lại khoát tay: “Không dám làm phiền, khách của ta vẫn còn đang ở đây.”

Dung Hàm Chi bỗng nói: “Còn trở về uống tiếp, người không muốn sống nữa sao?”

Chu Hi hơi giật mình, lại vẫn lắc đầu: “Không cần quan tâm.”

Sau đó xoay người, chậm rãi đi.

Dung Hàm Chi cơ hồ không thể nhịn nổi xúc động muốn lao tới nắm cho hắn một nắm, đến cũng vẫn là nhịn xuống, đứng yên tại chỗ hồi lâu, mới quay đầu bỏ đi.

Xa xa nghe thấy tiếng ồn ào trong chủ thính kia lại càng thêm vang vọng.

Từ sau khi Dung Hàm Chi về triều, thế cục trong triều càng trở nên sóng ngầm mãnh liệt, thế gia lấy Chu Hi cầm đầu, đệ tử hàn môn liền vây xung quanh Dung Hàm Chi, dưới sự duy trì của hoàng đế mà người tranh ta đấu.

Hai người vốn đã nhìn nhau không vừa mắt, bên phía thế gia thường xuyên ngáng chân đến âm độc, Dung Hàm Chi liền đến tìm Chu Hi lý luận, tính tình hắn vẫn luôn không ẩn nhẫn, vài lần cơ hồ muốn động thủ, đều bị người khác cản lại.

Dung Hàm Chi và Chu Hi khảo thí cùng một năm, làm thị lang cùng một năm, lại cùng một năm làm thượng thư.

Cuối cùng song song bá tước, Chu Hi làm thừa tướng, quản lý chính, Dung Hàm Chi làm thứ tướng, chống chiến sự.

Một năm sau, Cảnh đế băng hà, thái tử Nhiếp Huyễn đăng cơ.

Nhiếp Huyễn thể nhược, lại háo sắc lười chính sự, khi hắn còn làm thái tử, thị độc của Đông cung và giảng thư phần lớn là đệ tử thế gia, tình thế tự nhiên nghiêng lệch, Chu Hi càng trở nên chuyên quyền, chèn ép Dung Hàm Chi khắp nơi.

Bị bao vây giữa xu nịnh câu tâm đấu giác khiến Dung Hàm Chi vừa ghê tởm vừa mất kiên nhẫn, cơ hồ có ý muốn bỏ đi.

Không ngờ biên quan báo tin nguy cấp về, nói là Hung Nô phạm biên.

Hoàng đế hiếm khi thăng triều, vẫn một bộ dáng bệnh tật không có tình thần gì như trước, Dung Hàm Chi nhìn liền cảm thấy tức giận, không biết tiên đế long chương phong tư như thế sao lại dưỡng ra một nhi tử thế này.

Lại nghe có người nói: “Xưa nay thừa tướng lý chính, thứ tướng chưởng binh, hiện giờ chiến sự biên cương khẩn cấp, xin Dung tướng làm Bắc soái, bảo vệ biên cương.”

Toàn triều ồ lên.

Người nói không phải Chu Hi, nhưng Dung Hàm Chi theo bản năng liếc nhìn Chu Hi đang đứng đầu triều, phiên phiên quân tử như trúc như ngọc phong độ xuất chúng tư nghi khéo léo, cũng đang nhìn lại hắn.

Hắn bỗng nhiên bật cười, bước ra khỏi hàng, nói: “Thần nguyện ý.”

Đánh Hung Nô chỉ là làm việc, dù sao cũng dễ chịu hơn cứ ở lại vùng bùn thối trong kinh thành này nhìn hôn quân mà tươi sống nghẹn chết.

Lúc khởi hành không người đưa tiễn, đường đường là thứ tướng bị xa lánh ra kinh, ai ai cũng nghĩ là do hắn thất thế.

Dung Hàm Chi cũng không thêm để ý, mừng rỡ tiêu sai, nhưng phá lệ, Chu Hi lại bày rượu ngoài thành đưa tiễn hắn.

Đường hoàng nói chuyện mấy câu, Chu Hi nâng chén, Dung Hàm Chi nắm chặt lấy cổ tay hắn.

Xương cổ tay thon gầy, nắm trong lòng bàn tay, lại có chút cần đến sinh đau.

Quân tử như ngọc ngày nào hôm nay vóc người càng thêm cao, mấy năm nay Dung Hàm Chi cũng cao lên không ít, hai người ngay cả chiều cao cũng ngang nhau, nhưng đứng gần nhau như vậy, Chu Hi rõ ràng là gầy hơn một chút.

Chu Hi giương mắt nhìn hắn, thấy Dung Hàm Chi cũng đang nhìn mình, bốn mắt giao nhau, liền nghe người kia nói: “Nghe nói người kiêng rượu đã vài năm? Vậy người vẫn kiêng cho tốt đi, dù sao tính mạng cũng quan trọng.”

Chi Hi dùng chất giọng vĩnh viễn thanh nhã ôn hòa mà nói: “Đất bắc phong sương hiểm ác, đao kiếm sa trường không có mất, lần này từ biệt, không biết bao giờ mới gặp lại, một ly rượu này, Quảng Xuyên thật sự không uống cùng bốn tướng sao?”

Dung Hàm Chi bỗng nhiên bật cười: “Ta sẽ đi Bắc Cương, không phải bởi vì Chu Hi người xa lánh ám toán, đơn giản là do ta nguyện ý đi! Chưa từng từ quan từ vị, cũng không phải bởi ta tham quyền tham vị, là vì Hung Nô phạm biên, xâm phạm lãnh thổ của ta, hiếp đáp con dân của ta, mà triều đình to lớn, lại không một kẻ động thân mà ra! Nam nhi đại trượng phu nhờ thế cuộc mà lập thân, đọc sách nhiều như vậy, không phải – ít ra đối với ta mà nói – không phải vì dùng để âm mưu quỷ kế phiên vân phúc vũ trên triều; mà là phải vì thiên địa lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, dùng hết tuyệt học thánh hiền, khai thái bình vạn thế.”

Dùng một chút, ánh mắt hắn sáng quắc, khảng khái nói: “Dung Hàm Chi ta đại nam nhi, thà đến biên quan đâm máu, bảo vệ nước nhà, bảo vệ con dân, giữ nước vì ngô hoàng, cũng không muốn cùng dây dưa giành ăn trong triều đình với những người này.”

Chu Hi hất tay hắn ra, rũ mắt xuống, thần sắc vẫn đạm mạc, hồi lâu mới khẽ cười nhạo một tiếng, giương mắt nhìn hắn, ngay cả ánh mắt cũng vẫn cứ cực kỳ khéo léo nho nhã ôn hòa, gọi cả tên họ hắn mà nói: “Dung Hàm Chi, người có biết bốn tướng không vừa mắt nhất ở người là chuyện gì không?”

Dung Hàm Chi bật cười, cũng không biết là trong lòng đã hiểu rõ hay là không muốn biết, không trả lời, chỉ mĩa mai hỏi lại: “Người nhìn ta không vừa mắt, thì liên quan gì tới ta?”

Nói xong cũng không nhìn lại, phiên thân lên ngựa.

Giơ roi vịn dậm.

192. Chương 192: Pn 3: Ôn Tử Nhiên - Ngọc Thơ Được Mài Dũa

(hồn viên phác ngọc tha ma xuất: viên ngọc thơ được mài dũa)

Thanh Hà Ôn thị tuy là sĩ tộc, lại không phải là một dòng dõi nổi bật, nhưng dù sao thì cũng là một sĩ tộc, chỉ chính chi nhánh chi thứ linh tinh cũng rất nhiều.

Từ khi xuất hiện một Hộ bộ thượng thư, tứ phòng càng ngày càng phát triển, lão thái gia của tứ phòng hiện nay ỷ vào việc nhi tử làm cao, mấy nhi tử cũng dựa vào huynh trưởng là chính đường lục bộ, mà sinh kiêu ngạo, cơ hồ ảo đảo cả dòng chính.

Hôm nay lúc đích tôn của trưởng phòng Ôn Thanh Vũ về nhà, liền nghe thấy cha hắt đứng phía sau tức giận mắng chửi: “Còn không phải ỷ vào lão nhị nhà hắt hiện là thượng thư hay sao, cả đám đều leo lên... leo cái gì mà leo, năm xưa lúc khi dễ lão nhị, tranh nhau mà phô diễn thủ đoạn, những lúc mở miệng mắng từng tiếng tiện phôi, sao không thấy bọn chúng xem lão nhị là huynh đệ chứ!”

Dừng một chút, lại càng thêm lớn tiếng: “Lão nhị nhà hắt tử nhỏ cũng đã là rùa rút đầu, bị khi dễ thành như vậy, bây giờ lại cần bảo vệ người nhà bao nhiêu có bảo vệ bấy nhiêu, một chút cũng không hận hắt!”

Ôn Thanh Vũ vội quay đầu trừng mắt với hạ nhân sau lưng, dặn dò: “Các người không nghe thấy gì cả, biết chưa! Ai dám ra ngoài nói lung tung, ta cắt lưỡi!”

Ôn Tử Nhiên nhi tử thứ hai của phụ thân hắt.

Tổng cộng phụ thân có bốn nhi tử, huynh trưởng và hai đệ đệ đều do đích mẫu sinh ra, chỉ mình hắt là không phải.

Đích mẫu hay ghen, là sư tử Hà Đông nổi tiếng khắp mười dặm, phụ thân thậm chí chưa bao giờ dám nạp thiếp.

Ấn tượng duy nhất của hắt về sinh mẫu chính là những ô ngôn uế ngữ treo trên miệng người khác mỗi khi nhắc tới nàng.

“Tiện tì không biết xấu hổ bò lên giường lão gia.”

“Dâm đảng si tâm vọng tưởng.”

“Thứ đệ tiện lớn bụng bị bán ra ngoài.”

....

Cũng chỉ có mama lặng lẽ nói sau lưng, là thân mẫu hắt rất đẹp, trắng nõn, tính tình cũng dịu ngoan, chẳng trách lão gia lại thích.

Nhưng cũng chỉ là để dỗ dành trẻ con mà thôi.

Dù sao cũng chưa từng gặp mặt.

Chỉ biết thân mẫu là thị tỳ trong nhà, sau lưng chủ mẫu dám bò lên giường phụ thân, may mắn thụ thai, nhưng chủ mẫu quá ghen tuông, thật sự bán mẫu thân hắt đi.

Nhưng tổ mẫu thấy hắt là nam hài, không nỡ làm vậy với tôn tử, sai người bế hắt về lại.

Xuất thân như vậy, cuộc sống hắt là không dễ chịu.

Đích mẫu xem hắt như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, phụ thân vẫn luôn không để hắt trong lòng, hạ nhân trong nhà đội trên đạp dưới, thường xuyên cắt xén chi phí.

Huynh đệ càng đối xử với hắt không tốt, bắt nạt chà đạp là chuyện thường ngày.

Trong mấy vị huynh đệ, đối đãi với hắt không tốt nhất chính là lão tam kém hắt một tuổi.

Hắt luôn nén giận mà cúi đầu thành quen, dưới mắt người ngoài thì là tính tình tốt, hay mỉm cười lại ôn hòa như ngọc, lại thêm thông minh hiếu học, thực ra vẫn có ba phần danh tiếng đối với trưởng bối trong tộc.

Tam đệ tuổi tác không quá chênh lệch so với hắn, hay bị so sánh với nhau, công tử con cả được nuông chiều thành thói, vừa học vừa ham chơi, không giống với hắn, chỉ dám một mình tự giam trong phòng xem đi xem lại những gì được tiên sinh truyền thụ, không dám ra khỏi cửa.

Đương nhiên là làm bằng hắn được.

Tính tình Ôn Tử Hồng lại vô cùng không tốt, vì vậy thường xuyên bắt nạt chà đạp hắn, cứ như làm vậy là có thể bù đắp cho chuyện mình thua kém người ta vậy.

Ôn thị có tộc học, Ôn Tử Nhiên thuở nhỏ thông minh, học hành xuất chúng, được tiên sinh trong tộc khích lệ, sau đó thể nào cũng bị thân huynh đệ đẩy vào góc tường mắng chửi, mắng xong có đôi khi còn đánh, những lúc bị đánh đến ôm một thân thương tích, quay về chịu gia pháp cũng chính là hắn.

Các biểu huynh đệ trong tộc thích nhất là xem trò hay của huynh đệ tứ phòng, còn thích châm ngòi, mỗi khi tam đệ kia của hắn đang tức giận liền đi bắt nạt hắn, ấn lên vách tường vừa đánh, vừa phun ra từng tiếng từng tiếng “tiện phôi”.

Ôn Tử Nhiên còn có tật sợ đau, mắng thì thôi đi, đánh thật sự là chịu không nổi, thường xuyên mới bị đánh mấy cái liền khóc, lại thêm bị người cười.

Nhưng cười thì cười, nhìn thấy hắn bị đánh đến khóc, tự nhiên cũng dừng tay.

Có lẽ là từ tiềm thức muốn bảo vệ chính mình, sau này phàm là chỉ cần chịu chút ủy khuất hay là chịu đau, nước mắt sẽ lập tức rơi xuống, khóc đến tức tưởi ngừng không được.

Thói quen này vẫn luôn không thay đổi, cũng như là tính nhát gan cẩn thận vậy, theo hắn một đời.

Đến lúc hơn ba mươi tuổi, nhi nữ cũng sắp cưới gả, có đôi khi không cẩn thận va chạm, hốc mắt cũng sẽ lập tức đỏ, xoạch một tiến liền rơi lệ.

Ấu tử không biết nguyên do, còn cười hắn: “Phục thân khóc kìa, xấu hổ quá, nam tử hán đại trượng phu, không được dễ dàng rơi lệ.”

Hắn cũng chỉ vừa hít khí bình tĩnh, vừa vui vẻ cười cười.

Trong lòng dù có chán ghét bản thân cùng với xấu hổ mất mặt đến thế nào cũng sẽ không biểu lộ ra ngoài.

Từ khi còn nhỏ đã học được chuyện mặc kệ cho dù người khác làm gì mình, mình nghĩ thế nào, đều tuyệt không biểu lộ ra ngoài, vĩnh viễn là ôn hòa đầy mặt, thoát nhìn như là vui vẻ ôn hòa tốt tính, gặp ai cũng đều cười.

Nhưng thói xấu chạm đến là khóc này, sửa không được.

Lúc đích mẫu sinh ra tứ đệ Tử Ngọc thì bị thương đến thân thể, nằm triền miên trên giường mấy năm, phụ thân lại làm quan bên ngoài.

Đại khái đó chính là đoạn thời gian gian nan nhất của hắn.

Đến khi Tử Ngọc bi bô tập nói, bởi vì phụ mẫu đều không có tinh lực quản giáo, đều do hạ nhân chăm sóc. Đám hạ nhân kia lại bị Tử Hồng xui khiến, có một thời gian rất lâu Tử Ngọc cũng không biết hai tiếng “nhị ca” nói như thế nào, chỉ gọi hắn là “tiện phôi”.

Về sau từ tử lớn lên mới cảm nhận được không ổn, tự mình sửa đổi.

Hắn còn nhớ rõ khi đó Tử Ngọc còn nhỏ, nhóc con thích cưỡi ngựa, Tử Hồng liền đến tìm hắn, ngay trong hoa viên trước mặt đám hạ nhân, bắt hắn quỳ xuống làm ngựa cho Tử Ngọc cưỡi.

Ôn Tử Nhiên bị bắt nạt quen, sớm không để ý, mới quỳ xuống đã cảm thấy bị đè nặng trên lưng, nghe thấy giọng nói non nớt vang lên: “Cưỡi ngựa lớn!”

Hắn cười cười, thấp giọng dặn dò nói: “Tử Ngọc ngồi cho vững.”

Lúc nghe tứ đệ ngồi trên lưng nói “giá”, đang tính bỏ đi, lại nghe thấy một âm thanh xé gió mà đến.

Ba một tiếng, một roi rắn chắc quất lên trên đùi.

Bọn họ vậy mà thật sự cho Ôn Tử Ngọc cầm roi ngựa.

Tuy rằng nhóc con sức lực không lớn, xuống tay lại không biết nặng nhẹ, vật liệu may mặc của hắn cũng quen bị hạ nhân cắt xén, vẫn luôn vô cùng mỏng manh, một roi hạ xuống, liền chảy máu.

Ôn Tử Nhiên đau đến mơ hồ, nước mắt lập tức rơi.

Tử Ngọc thấy hắn bất động, lại quát thêm vài roi, Ôn Tử Nhiên đau đến muốn trốn, cả người co lại theo bản năng.

Lúc ý thức được, Tử Ngọc đã rút khỏi lưng hắn, trán sưng lên một cục, gào lên khóc lớn.

Tự nhiên là kinh động đến chủ mẫu, không tránh khỏi phải chịu gia pháp.

Ngày hôm sau đến tộc học đau đến không thể ngồi được, Ôn Tử Hồng hôm qua cũng vừa chịu phạt, vẫn lạnh mặt âm trầm theo dõi hắn, hắn liền biết sau khi tan học tất sẽ bị đánh, lúc đó cũng suýt khóc.

Nhưng bị Liễu tiên sinh giữ lại.

Liễu tiên sinh cũng xuất thân từ Thanh Hà sĩ tộc, tài học rất giỏi nhưng không muốn xuất sĩ, có giao tình tốt với đại bá nhà hắn, cho nên mới bằng lòng đến Ôn thị dạy học.

Liễu tiên sinh vẫn luôn coi trọng hắn.

Hắn tuy bị giữ lại, trong lòng lại cảm thấy may mắn, trên mặt trái lại toàn vẻ lo lắng bất an, nhỏ giọng hỏi: “Tiên sinh, có phải công khóa hôm qua Tử Nhiên làm có chỗ nào không tốt không?”

Liễu tiên sinh nhìn hắn một cái, nói: “Công khóa làm rất tốt, nhưng hôm nay người sao vậy, nhìn người ở cuối lớp, ngồi cũng ngồi không yên.”

Ôn Tử Nhiên cắn môi cúi đầu, không nói.

Trên mông toàn là vết thương, vết roi của Tử Ngọc, gia pháp của đích mẫu, nếu thật sự để cho tiên sinh nhìn thấy, liền cảm thấy dù có mang thương cũng nên ngồi ngay ngắn, không nên để cho tiên sinh nhìn ra mới phải.

Nên hắn sẽ không giải thích, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Học trò biết sai.”

Liễu tiên sinh nhìn vị học trò lúc nào cũng có vẻ gầy yếu này, bỗng nhiên thở dài nói: “Chuyện trong nhà người tiên sinh cũng biết một ít, người cứ nói thẳng với tiên sinh, có phải ở nhà người bị... người bị ai đánh phải không?”

Ôn Tử Nhiên run lên một chút, cúi đầu, vẫn không nói một lời.

Hắn tự biết là không thể nói đích mẫu và huynh đệ không tốt, cho dù là nói với tiên sinh cũng không được.

Liễu tiên sinh kịp hiểu ra, thở dài nói: “Là ta không phải, những lời này không nên hỏi.”

Dừng một chút, có chút đau lòng xoa xoa đầu hắn, nói: “Tử Nhiên, người ráng nhịn đi, đọc sách cho tốt, về sau thi được trạng nguyên, việc này liền không còn nữa.”

“Chỉ cần đậu đủ cao, liền sẽ không còn ai có thể đạp người dưới chân.”

Ôn Tử Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó chậm rãi gật đầu.

Đến tuổi nghị hôn, đích mẫu vốn muốn tìm một nữ nhi con nhà phú hộ không xuất thân từ thế gia cho hắn, Liễu tiên sinh lại tự mình cầu hôn với phụ thân hắn, muốn đưa nữ nhi nhà mình cho hắn.

Hắn đối với thê tử phá lệ trân ái kính trọng, sau này hiển đạt, cũng tận lực giúp đỡ nhạc phụ.

Sau khi thành thân hắn liền tham gia khoa cử, tuy rằng không thể đoạt được trạng nguyên trên bảng vàng, nhưng dù sao cũng trở thành tiến sĩ nhị giáp. Tân khoa tiến sĩ đều được hồi hương thăm người thân, lúc trở về, quả nhiên không còn ai gọi hắn là tiện phối, cũng không ai còn đánh hắn.

Hắn vẫn luôn cẩn thận nhất gan, vừa khéo léo lại hay hào phóng ôn hòa làm việc tốt giúp đỡ người khác, đồng liêu sau lưng gọi hắn là nước ấm, hắn cũng không tức giận, tựa như trời sinh không có loại tính cách này.

Làm gì có ai là trời sinh không biết tức giận, chỉ là có người tính tình sớm đã bị đủ loại đau khổ giày vò bào mòn hết thảy.

Bởi vì thái độ làm người khéo léo, làm việc cẩn mẫn, ôn hòa lại biết sát ngôn quan sắc, hắn thăng quan rất nhanh.

Khi hai vị song bích đầu bảng song song bái tướng chưa đầy hai năm, hắn cũng lên Hộ bộ thượng thư, mà những đồng liêu thường hay giễu cợt hắn kia, đa phần vẫn còn phỉ hoài đậm chân tại chỗ.

Đừng nói là Ôn thị, ngay cả toàn quận Thanh Hà, đây cũng là lần đầu tiên có được một vị quan làm đến chính đường lục bộ trong triều đại này.

Hắn kể từ năm đó về nhà đón thê tử cùng hồi kinh đến tận sau này cũng chưa từng hồi hương lại, lần này tin vui truyền về nhà, nửa năm sau tứ đệ Ôn Tử Ngọc dẫn theo trưởng tử của đại ca vào kinh tìm hắn, đổ mặt áp úng lấp bắp hồi lâu, hắn nhìn tứ đệ quần bách đến không biết phải mở miệng như thế nào cùng với điệt nhi tuấn tú cao ngất kia, cười cười nói: “Huynh đệ một nhà, chuyện phải giúp đương nhiên sẽ giúp, khách khí như vậy làm gì.”

Một lời đáp ứng tiến cử Ôn Thanh Hàm làm quan văn thị tòng cho thiên tử.

Ôn Tử Ngọc vốn cho rằng nhị ca này nhiều năm như vậy cũng chưa từng về nhà, nghĩ rằng hắn hận bọn họ đến chết, nào ngờ được nhị ca vẫn là một dáng vẻ mỉm cười đầy khoan dung như vậy, nhất thời sửng sốt.

Còn chủ động đáp ứng tiến cử điệt nhi.

Nói xong việc của điệt nhi, lại chần chờ nhắc tới, tam ca Ôn Tử Hồng cũng đang trong kinh, nhưng lại không dám tới gặp.

Ôn Tử Nhiên cười nói: “Sợ cái gì? Thân huynh đệ sao có thể trách oán nhau, nhiều năm như vậy chẳng lẽ ta sẽ còn ghi hận những việc vặt vãnh xưa hay sao?”

Mà những chuyện khi còn thơ nào phải chỉ là những chuyện nhỏ việc vặt như vậy, thật sự là chà đạp bắt nạt thân huynh đệ khiến người ta giận sôi.

Nhưng hắn thật sự không quá để ý.

Hắn nhìn Ôn Tử Hồng công cảnh mạn gai đi đến cửa, cười cười lấy cảnh mạn gai xuống cho hắn, nói: “Làm cái gì vậy.”

Đưa tay dắt người vào trong phủ.

Giống như lời mà Liễu tiên sinh nói với hắn năm xưa, hắn hôm nay đã đứng trên một vị trí đủ cao, đủ cao để có thể đạp hết mọi kẻ từng bắt nạt hắn ở dưới chân, không cần thiết phải tính toán chi li với những kẻ tiểu nhân có thù tất báo, sẽ mất thân phận.

Hắn vẫn luôn không thích so đo với người khác, trước đây là vì không có căn cơ để mà so đo, sao này cũng sớm quen không có thói so đo.

Cảm thấy rất vô nghĩa.

Điều duy nhất mà hắn muốn hiện nay, là có thể đứng ở nơi còn cao hơn nữa, đạp càng nhiều người dưới chân hơn nữa.

193. Chương 193: Pn 4: Nhiếp Kỳ - Đạo Chân Thấu Cõi Trần

(lịch tấn phù sanh liễu đạo chân – người đạo sĩ đã thấu hiểu hết kiếp người phù du)

Thân mẫu của Nhiếp Kỳ, là Minh Hiền hoàng hậu của Yến Minh đế.

Tuy hấn là nhi tử nhỏ tuổi nhất của Minh Đế, nhưng mẫu thân là hoàng hậu, hấn vẫn là đích tử, khi sinh ra đã mang thân phận cao hơn các huynh đệ khác, đáng vẻ lại vô cùng đẹp, ngũ quan mi mục không có gì là không tinh xảo, nước da còn trắng đẹp hơn cả tuyết sương, cứ như được tạo thành từ bạch ngọc, khiến cho phụ hoàng mẫu hậu đều yêu thích đến không rời.

Lúc năm tuổi, Trương thiên sư của Long Hồ sơn vào kinh cầu phúc cho thiên tử, liếc mắt thấy tiểu hoàng tử đội tiểu kim quan được bọc bên trong tấm áo lông hồ trắng, nhất thời tròng lớn đôi mắt híp cao thâm bí hiểm, kinh ngạc bước tới nắm bàn tay nhỏ của tiểu hoàng tử nựng một phen, trầm đĩnh chặt sắt mà nói với đế hậu: “Ninh Hinh nhi thật ngoan! Nhưng hấn lại mang một thân tiên cốt, cũng xem như là hữu duyên, nếu đi theo ta; sau này tất sẽ có một đời đắc đạo.”

Minh đế đang muốn nghe cho rõ ràng chuyện này, Minh Hiền hoàng hậu đã hận không thể sai người lôi hấn ra đánh cho một trận.

Hiện giờ hoàng đế chỉ có một đích tử như vậy, hoàng trưởng tử Nhiếp lang thân mẫu chỉ là phi, hoàng đế còn chưa có lập thái tử, chỉ cần qua thêm mười năm, nhi tử của nàng không hấn không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, sao có thể để cho hấn đi theo đạo sĩ truy cầu một tiên đạo mù mờ vô căn cứ như thế?

Nhiếp Kỳ lại tròng mắt nhìn, cất giọng non nớt hỏi: “Đi tu đạo với người thì có gì ưu việt không?”

Trương thiên sư có thể được hoàng gia cung phụng, tự nhiên là bán tướng bất phàm, vung phát trần khoác lên cánh tay, hơi hơi cúi người, đạo cốt tiên phong nói với tiểu hoàng tử: “Bẩm điện hạ, tu đạo tất nhiên là diệu dụng vô hạn, tu được chính quả, còn có thể phi thăng, đến lúc đó vô tai vô ách, trường sinh, dữ thế đồng quân, không phải vui ư?”

Nhiếp Kỳ ngốc ngốc nhìn hấn, lặp lại: “Vô tai vô ách, dữ thế đồng quân?”

Yến Minh đế ở bên cạnh nghe thấy bật cười thành tiếng, nhưng cười một chập, lại bắt đầu ho khan.

Nhiếp Kỳ nhìn thân thể suy nhược của phụ hoàng, trong lòng thầm niệm.

Vô tai vô ách, dữ thế đồng quân.

Thật sự từ đó bắt đầu để tâm đến tu đạo.

Nhưng để bụng thì để bụng, hấn là nhi tử duy nhất của hoàng hậu, là đích tử duy nhất của hoàng đế, kim ngọc tôn quý biết bao nhiêu, người bên cạnh đều hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên đời đến cho hấn, nhìn nhìn đạo thư ghi chép về những tiên nhân đắc đạo vô dục vô cầu một chút, tiện tay liền ném đạo thư qua một bên, vui vẻ đến ngự thiện phòng ăn một bát canh cá thơm ngon vừa mới nấu.

Tiểu cung nữ hầu hạ hấn như hoa như ngọc, đôi tay nhỏ nõn nà bạch liên hoa, Nhiếp Kỳ liền nghĩ, làm thần tiên thì có gì vui đâu.

Lúc Nhiếp Kỳ được bảy tuổi, thân thể Yến Minh đế đột ngột yếu đi, đích tử còn nhỏ tuổi, lập trưởng tử Nhiếp Lang làm thái tử.

Cùng năm đó, Nhiếp Kỳ tang phụ.

Huynh trưởng lên ngôi thành tân đế, hấn còn nhỏ tuổi, vẫn được dưỡng trong cung như cũ, mẫu hậu được huynh trưởng tôn làm hoàng thái hậu, đối ngoại là thống soái hậu cung chính tề, nhưng vẫn thường âm thầm ôm hấn đêm khuya rơi lệ, liên tục nói: “Kỳ nhi, ngôi vị hoàng đế vốn là của ngươi... vốn là của ngươi!”

Khác với hình ảnh mẫu nghi thiên hạ đoan chính hiền đức lúc ban ngày, khi đó thanh âm của mẫu hậu bao giờ cũng âm độc đến đáng sợ, Nhiếp Kỳ còn nhỏ tuổi, buổi tối lúc nào cũng ngủ sớm, vô tri vô giác nghe mẫu thân cứ niệm bên tai lặp đi lặp lại, nước mắt rơi lên trên gò má hấn, tràn đầy oán độc không cam tâm.

Sợ tới mức hấn thường thấy ác mộng, hàng đêm hàng đêm.

Lại nhớ kỹ câu nói kia, ngôi vị hoàng đế vốn là của hần.

Giữa lúc mơ màng cũng nhớ hỏi một câu:

“Mẫu hậu, làm hoàng đế rất tốt sao?”

“....còn hoàn hảo hơn là làm thần tiên sao?”

Không nhớ được mẫu thân đã trả lời ra sao, dù sao đại khái cũng là, làm hoàng đế là chuyện đặc ý nhất trên đời, thần tiên cũng không bằng.

Nhưng hần nhớ tới dáng vẻ yếu ớt ốm đau của phụ hoàng lúc lâm chung tiều tụy đến không chịu nổi, đầy lòng thâm nghĩ, chính là câu nói năm xưa đạo sĩ Long Hồ sơn từng nói với hần.

Vô tai vô ách, dữ thế đồng quân.

Hoàng đế cũng không thể vô tai vô ách, được người người hô vạn tuế, lại thường thường sống không hơn một phú ông gia được.

Thật sự sẽ tốt hơn làm thần tiên sao?

Hần có chút hoảng hốt đối diện với mẫu thân đã trở nên đáng sợ, vô cùng tưởng niệm vị mẫu thân thường dỗ dành hần vào giấc ngủ khi mà phụ hoàng vẫn còn.

Oán độc tiêu cốt, hần tận mắt thấy mẫu thân tiều tụy đi từng ngày, cuối cùng bệnh nặng đến không xong.

Lúc hoàng huynh đến thăm bệnh, thái y nói là do ứ đọng trong lòng, hoàng huynh nghe, không nhìn mẫu thân, mà lại sâu sắc nhìn hần một cái, ý vị thâm trường nói: “Vậy sao.”

Giữa tháng sáu oi nồng, hần lại không biết vì sao mà cảm thấy lạnh.

Theo bản năng nghĩ, hoàng huynh cũng không còn là vị hoàng huynh khi xưa dẫn hần thả diều.

Bởi vì ngôi vị hoàng đế, ai cũng đổ đến không còn nhận ra được nữa.

Thứ kia thật sự tốt sao? Tại sao lại càng giống như lời của vị đạo sĩ kia như vậy, quấy nhiễu tâm tu hành mê dụ người đời rơi vào ma đạo.

Năm mẫu thân qua đời, trưởng tử của hoàng huynh rốt cuộc cũng được sinh ra, thế hệ này của họ là ngọc sinh từ đất, thổ sinh kim, tiểu diệt nhi kia của hần vì vậy được gọi là Nhiếp Huyền.

Lúc Nhiếp Huyền được sinh ra không lâu hần có đến thăm, đứa nhóc nằm một cục nho nhỏ trong lòng nhũ mẫu, không lớn hơn con mèo con bao nhiêu, vừa đỏ vừa nhẵn, rất xấu.

Hần lập tức mất hứng, quay đầu bỏ đi.

Tây vực tiến cống một con mèo rừng toàn thân tuyết trắng, hoàng huynh thấy hần thích, ban cho hần, hần mấy ngày nay chơi đến vui vẻ, vì vậy một chút nhẵn nải để nhìn tiểu diệt nhi nhiều thêm một chút cũng không có.

Dần dần sau khi lớn lên, hần cuối cùng cũng hiểu vì sao làm hoàng đế mới là chuyện tốt nhất trên đời, thần tiên cũng không bằng.

Điện tịch đạo tàng hần đọc không vô nổi, lại thích đọc chí quái truyền kỳ, trong sách mặc dù thần tiên có thể phi thiên độn địa tiêu dao khoái hoạt, nhưng nhìn khía cạnh nào cũng thấy thiếu đi ba phần sống động, có chút giả giả.

Hoàng đế lại là một người được cung dưỡng bởi toàn thiên hạ, ai ai cũng đều hâm mộ quyền thế của hần, sợ hãi quyền uy của hần, hần nếu muốn cái gì sẽ lập tức có người trăm phương nghìn kế đi sưu tầm sau đó dâng lên, hần không muốn cũng sẽ có người trăm phương nghìn kế dâng lên hồng giành lấy sự vui vẻ của hần, tư vị ở trên đỉnh trời cao như vậy, đủ để hần vứt bỏ sạch sẽ mọi điều sợ hãi đối với ngôi vị hoàng đế.

Mối tình đầu đến khi mười bốn tuổi, năm đó ngày thượng tị (tuần đầu tiên của tháng ba âm lịch, theo tục người nước Trịnh là ngày đi cầu mát) đi theo hoàng huynh ra ngoài thành cử hành tế lễ, có tiểu cô nương

xinh đẹp thế gia đổ mắt đến bắt chuyện với hần, đôi mắt trong sáng phong tư như lan, còn mang theo một phần hoạt bát mà cung nữ trong cung không có được, hần nhất thời mê đảo tâm hồn.

Sau vài tháng thơ ca phụ xứng (bạn thư tình qua lại nha), hần đổ mắt nắm tay tiểu cô nương kia, dắt đến trước mặt hoàng huynh, muốn cầu một ân điển.

Tiểu cô nương kia lại đổ mắt nói với thiên tử, tấm lòng bồ liễu, nguyện hầu bên gối.

Nhiếp Kỳ sững sờ tại chỗ, Nhiếp Lang nhìn hần một cái, như cười như không mà nói: “A Kỳ, thật vậy sao?”

Nhiếp Kỳ nói không ra lời, kinh ngạc nhìn thiếu nữ xinh tươi hoạt bát kia, nàng cũng đang nhìn hần, đôi mắt ngập tràn vẻ cầu xin bi ai.

Hần hơi mím môi, nghe thấy chính mình nói: “Vâng, hoàng huynh.”

Thì ra ban đầu tiếp cận hần, dụ dỗ hần đến cầu hoàng huynh, chẳng qua cũng chỉ là âm mưu mà thôi.

Từ đầu người ta đã chúng mắt với cái vị trí Thành vương phi, toàn tâm toàn ý muốn làm hoàng phi.

Có thể thấy được, làm hoàng đế quả thật không thể tốt hơn.

Nhiếp Kỳ oán hận cắn răng nghĩ.

Sau đó nghe nói nàng được phong làm Dự phi, nuôi một con vệt rất đẹp ở trong cung, hần cũng tới xem, rồi đánh chết con vệt kia.

Lúc quay đầu muốn đi, phát hiện sau lưng mình đã ngồi sẵn một người, hoảng sợ, tập trung nhìn kỹ, mới biết không phải là ngồi, là nhi tử độc nhất của hoàng huynh, Nhiếp Huyền đang đứng sau lưng hần, trắng trắng mềm mềm tròn tròn, bởi vì từ nhỏ đã thể nhược, nên bao bọc thật dày.

Hần khẽ thở ra, nói: “Sao thái tử lại ở đây.”

Trong lòng lại nghĩ, lúc sinh hạ nhìn xấu xí như vậy, hôm nay trái lại cũng ngọc tuyệt khả ái.

Nhiếp Huyền nhẹ giọng nói: “Nhìn thấy tiểu hoàng thúc, nên đến xem.”

Nhiếp Kỳ thầm nhủ “không tốt”, chẳng lẽ đánh chết con vệt cũng bị y thấy rồi sao?”

Đang tính nói thêm, lại nghe thấy bên trong có tiếng rít lên the thé, có người đuổi tới.

Đầu óc nhất thời không biết làm sao, theo bản năng ném cung xuống dưới chân tiểu hoàng tử, quẳng hết sự tình cho hần.

Lại không ngờ rằng Nhiếp Huyền cứ vậy mà nhận hết.

Sau đó y bị phạt chép hiếu kinh, trong lòng hần áy náy, xách một hộp điểm tâm đến Đông cung thăm, Nhiếp Huyền thấy hần đến liền đặt bút xuống, ngọt ngào mềm mại gọi hần: “Tiểu hoàng thúc ~!”

Nhiếp Huyền từ nhỏ đã đặc biệt thích hần, thích đến quá phận.

Hần lại chưa bao giờ để trong lòng.

Sau này hoàng huynh bệnh nặng, thái tử theo lệnh giám quốc.

Nhiếp Kỳ mắt lạnh nhìn diệt nhi từ nhỏ đã thể nhược này, sau khi trở về liền nằm mộng, trong mộng là gương mặt đã lâu không thấy của mẫu hậu, từng câu từng chữ nói với hần: “Kỳ nhi, ngôi vị hoàng đế này vốn là của ngươi.”

Khắc cốt minh tâm.

Vừa đúng lúc lão thiên sư ở Long Hồ sơn về trời, thiên sư tân nhậm vào kinh nhận sắc phong, Nhiếp Kỳ rảnh rỗi gọi hần đến, nằm gối lên đùi thiếu nữ tươi trẻ cười hỏi hần: “Phụ thân ngươi từng nói bốn vương có tiên cốt, có tiên duyên, muốn bốn vương theo hần về núi tu đạo, hôm nay bốn vương một chút cũng không cảm thấy bản thân mình có tư chất thành tiên gì hết cả, lão nhân gia hần lại đã lên trời làm tiên.”

Trương thiên sư tân nhậm cười cười, chấp tay với hần, nói: “Chỉ là thời điểm chưa tới, sau này vương gia ắt sẽ rõ.”

Nhiếp Kỳ cũng cười cười, không để ý.

Những chuyện sau này, ai mà nói được?

Lại trả lời: “Lão thiên sư cũng xem là thọ, hay chẳng có cách nào kéo dài tuổi thọ?”

Tiểu Trương thiên sư nhìn hần một cái, lắc lắc đầu, hỏi giấy bút.

Hoàng huynh bình ngày càng nặng, Nhiếp Huyễn lại như không còn cố kỵ, đối xử với hần ngày càng tốt.

Thật ra hần có mấy phần hưởng thụ sự coi trọng này, nhưng Nhiếp Huyễn là diệt nhi của hần, khiến cho hần làm thế nào cũng không thể thần nhiên được.

Đây là loại nghiệt duyên gì thế này.

Một ngày kia y kéo hần vào trong noãn các, đôi mắt sáng ngời, dù chưa nói gì, sự ái mộ lại vạn phần rõ ràng.

Hần nhẹ nhàng rút tay ra nhìn y nói: “Thái tử vẫn nên kiếm nữ nhân đi.”

Dứt lời liền phát tay áo bỏ đi, thậm chí không một lần quay đầu nhìn vẻ mặt của y.

Sau này hần mới biết được, hôm nọ chính là sinh nhật Nhiếp Huyễn.

Qua thêm hai tháng, hoàng huynh cưới rồng về trời, Nhiếp Huyễn đăng cơ lên ngôi.

Đúng là thật sự tìm đến rất nhiều nữ nhân.

Nhiếp Huyễn từ nhỏ thân mình xương cốt đã không tốt, lần này sa vào nữ sắc, càn khiến cho các thái y thở dài, Nhiếp Kỳ ôm một đôi nhi nữ trên đầu gối chẳng thèm quan tâm mà nghe tin tức từ thái y viện truyền tới, trong lòng không biết là tư vị gì.

Bốn năm sau, Nhiếp Huyễn bệnh nặng, sắp không qua nổi.

Nhiếp Kỳ hơi hơi mím môi, nhìn một đám huynh đệ nhà mình bỗng nhiên trở nên linh hoạt hẳn, rốt cuộc cũng không kiềm lòng nổi, sai người đưa bái thiếp đến nhà thừa tướng Chu Hi.

Hần không muốn tiêu hao quá nhiều tinh lực vào triều chính rườm rà phức tạp, sẵn có Chu Hi tài cán thao lược, hần không cho rằng giao hết triều chính cho Chu Hi thì sẽ bại hoại quốc gia.

Vừa hay lại ăn nhịp với nhau.

Lúc cùng Chu Hi đứng bên ngoài tẩm cung hoàng đế chờ đợi nam nhân trẻ tuổi trên giường tắt thở, trong lòng lại có chút cảm xúc khó có thể xác định được.

Phụ thân, huynh trưởng rồi diệt nhi đều từng bước lên vị trí kia, sau đó lần lượt buông tay nhân gian.

Cuối cùng cũng đến lượt hần sao?

Lại nghe thấy lão thái y bên trong khóc gào lên một tiếng: “Thiên hữu đại yển! Bệ hạ đại hảo!!!”

Nhiếp Kỳ sửng sốt, theo bản năng quay đầu nhìn Chu Hi, liền thấy mấy phần kinh ngạc hiềm khi xuất hiện trên mặt hần, liếc nhau, sóng vai bước vào bên trong tẩm điện kia.

Sau khi Nhiếp Huyễn khỏi bệnh lại tựa như đổi thành một người khác vậy, nếu không phải y còn nhớ hết đủ loại tiểu tiết từ khi còn nhỏ, hần cơ hồ sắp cho rằng hoàng đế bị người đánh tráo ngay dưới mắt mình.

Cho đến tận cái ngày muốn trốn ra khỏi thành, lại bị ám vệ thủ hạ của hoàng đế bắt vào trong cung, nghe thấy hoàng đế ghé vào bên tai nói câu nói kia, hoảng hốt một hồi lâu.

“Chỉ là một Nhiếp Huyễn vẫn luôn yên lặng ái mộ, luôn luôn ản tình nhìn người kia, đã chết rồi, chỉ vậy mà thôi.”

Nhiếp Kỳ nghĩ, thì ra là như vậy sao?

Vậy hiện giờ người vẫn thương để lộ luyến mộ cùng không nở... lại là cái gì đây?

Hần bỗng nhiên không còn sức lực nào mà so đo, liền nhận mệnh như vậy, lưu lại trong hậu cung.

Từ đó Nhiếp Huyễn thường đến trong cung của hắn cùng nhau, cũng không ngại cung nhân, sau khi sự sợ hãi ban đầu trôi qua, đám cung nhân phụng dưỡng hắn cũng vô cùng ân cần thân thiện.

Bởi vì diệt nhi ngoan kia của hắn đến chỗ này qua đêm, còn ân cần hơn với bất cứ phi tần nào trong hậu cung.

Đám cung nhân vì muốn lấy lòng hắn, biết hắn thích sách truyện, đặc biệt sưu tầm mấy bộ đạo tạng chất đóng trên bàn hắn, để hắn thuận tiện lật xem.

Gầy đây, cái người đem hắn giam lỏng trong này cũng bắt đầu vắng vẻ hắn, trong lòng đầu tiên là cảm thấy kinh ngạc vui sướng, sau dần lại cảm thấy mất mát, sau đó lại cảm thấy vừa mất mát vừa giận dữ đến khó hiểu.

Giữa lúc tâm trạng biến đổi giãy dụa, tiện tay lật ra một quyển sách, lại là một quyển đạo đức kinh.

Thái Thượng nói rõ ràng, Nam Hoa đàm tiêu dao, hắn thừa nhỏ lớn lên từ trong vàng ngọc, tùy tâm sở dục phong lưu phóng túng, đã thành quen, chưa bao giờ có tâm để ý đến cái gì gọi là chính đạo, nhưng lần này bị giam trong thâm cung, bị hoàng đế kéo xuống đắm chìm vào trong bể dục, lúc thanh tỉnh, những gì trước đây chưa từng hiểu rõ lại nhất nhất tràn ngập cõi lòng.

Cũng chẳng qua là thuận tay một lần, lại như được khai sáng, những thứ xưa kia chưa từng hiểu rõ lại lập tức trở nên sáng rõ sinh động mạch lạc liên thông với nhau.

Đọc hết mười ngày, toàn thân tựa như thoát thai hoán cốt.

Đến khi Nhiếp Huyễn lại đến, hắn đứng thật là trở nên tâm bình khí hòa, từng câu từng chữ hỏi: “Không biết bệ hạ bao giờ mới chịu thả ta về?”

Thì ra cung thành này đối với hắn, chẳng qua cũng chỉ là ngục giam mà thôi,

Nhìn thấu, liền biết, thứ hắn càng muốn hơn, lại chính là quang cảnh tiêu dao vân ngoại.

194. Chương 194: Pn5: (topic) 888 Về Đối Tượng Hẹn Hò Quái Đản Của Tôi

Hôm nay bị ép phải ra ngoài hẹn hò.

Mọi người cũng biết kinh thành mấy ngày nay lạnh bao nhiêu rồi đấy, chủ post ôm dù đợi y nửa canh giờ, tay cũng đông đỏ luôn rồi, y mới sần sần từ từ tới trễ.

Trời mưa mà y cứ nhiên còn không mang theo dù, sau đó cùng chủ post chen chung một cây dù.

Chủ post có chút tính khiết phích, không thích tiếp xúc thân thể với người khác, bực chết người.

Nhưng ít ra nhìn thấy tay chủ post cũng đông đỏ cả rồi, y mới che cho chủ post, cảm thấy tốt hơn nhiều.

Y đến trễ như vậy, cũng tới giờ cơm rồi, liền nói muốn đi ăn cơm.

Trong nhà chủ post tương đối có điều kiện, bình thường ăn cơm đều sẽ đi mấy nhà hàng như Thiên Hương lâu, Thụy Hương lâu..

Thế mà y dám dẫn chủ post vào đại một nhà hàng nhỏ nào đó, hừ.

Cũng may là tất cả đều sạch sẽ.

Kết quả, y lại nói với chủ post, nhà hàng này là do đối tượng gian tình của y giới thiệu... CM y, đối tượng gian tình đó!

Chủ post có bệnh về bao tử, nên có chút kiêng ăn, y gọi bốn món, có hai món là chủ post không ăn được rồi, lại còn có một con gà nướng nguyên con, không biết phải bắt đầu xuống tay từ đâu luôn, chỉ có một món xào là ăn được.

Vậy mà y cứ nhiên dùng tay! Dùng tay, xé đùi gà xuống đút tới bên miệng chủ post!

Dùng tay!

Cmn dùng tay!

Thảo nào mà lại chọn gà nướng nguyên con!

Còn nhất định ép chủ post ăn.

Nhưng mà gà nướng thật sự rất ngon, chủ post ăn hết phía trên, còn phía dưới y dùng tay cầm rồi, chủ post liền nói no đã no.

Sau đó, y cứ nhiên, cầm lấy nửa phần mà chủ post ăn thừa còn lại kia, cứ như vậy mà ăn hết luôn!

Còn nhạo báng lượng cơm ăn của chủ post!

Còn dùng bàn tay vừa mới cầm đùi gà đang còn dính đầy mỡ sờ lên tay chủ post a a a a a a!

May mắn mà trong quán có khăn nóng.... Quả thực sắp điên rồi.

Thật vất vả mới ăn xong.

Y! Cưng! Nhiên! Không! Mang! Tiền!

Bình thường chủ post ra ngoài ăn không có thói quen mang theo tiền, chủ quán đã cho rằng bọn tui ăn cơm Bá Vương luôn rồi, chủ post liền cởi chuỗi ngọc xuống muốn trả tiền cơm sau đó kết thúc một ngày buồn bực này...

Sau đó y không cho! Còn sợ chủ post sẽ phá sản!

Cầm chủ post lại trong quán ăn, chạy ra tìm người vay tiền!!!

Dứt khoát không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi có được không! Không còn mặt mũi nữa rồi!!!!

Ôm mặt ngồi xỏm trong nhà hàng, chủ post phẫn nộ lập topic.

N0. Vầng dương vừa ló dạng

Sf! Chiếm chỗ nhìn kỹ. (sf là sofa nha ^^)

N1. = =

Thể loại bạn trai như này mà chủ thớt còn cùng hấn đón năm mới còn đón tiết nguyên tiêu.

N2. Chủ thớt đang suy tính gì đây

Gọi món ăn mà cũng không hỏi ý kiến bạn gái sao? Loại người này mà cũng có thể hẹn hò nữ sinh ra ngoài hả...

N3. Du Khách

Ha ha, trong đầu chủ thớt có hồ (ý nói chủ thớt nói dối)

N4.= =

....trời ơi đói quá, muốn ăn đùi gà qaq

N5. Du Khách

Giữa những hàng chữ của chủ thớt đều toát lên một thần thái bệnh công chúa một cách nồng đậm, ha ha.

N6. Người khác mới đề tiện

Ha ha, xạo quần quá đi? Thớt năm nay mấy tuổi hả? Biết một bữa ăn ở Tiên Hương lâu với Thụy Hương lâu mấy xềng hông?

N7. : <>

Chủ thớt đã kiêng ăn, khiết phích còn ngạo kiêu...cô nói tôi nghe xem gà nướng nguyên con không dùng tay ăn thì ăn bằng cách nào hả?

N8. Bệnh công chúa đi chết đi

L1 + 1! Dùng tay xé gà mới là tinh túy đó nha! Bạn trai cô ngay cả đùi gà cũng nhường cho cô!!! Y đối với cô là chân ái đó biết không!! Loại người như cô căn bản không xứng ăn gà nướng!

N9. Sự phẫn nộ đến từ gà nướng.

Mị không hiểu vì sao ai cũng đi chỉ trích chủ post, cổ cũng nói là cổ bị ép đi hẹn hò rồi, hơn nữa anh này thật đúng là cực phẩm, dù sao nếu mất vệ sinh như vậy thì mị cũng không chịu nổi.

N10. Thương thương chủ post

Mấy cái thể loại công chúa bệnh như vậy, thật sự nghĩ rằng mình là công chúa thiệt hả. Có bản lĩnh thì gả cho hoàng đế làm hoàng hậu đi coi.

Bạn trai cô không mang theo tiền còn kiên trì không cho cô trả tiền, thà rằng tìm người khác vay, tôi cảm thấy anh ấy thật không tệ.

N11. Con gái thời nay a

Haiz, con gái thời nay nha, thật là, yêu cầu cao như vậy...

Hiện giờ giá thị trường của sính lễ cũng càng ngày càng cao, cảm thấy mình nên fa còn hơn.

N12. = =

Nhà cô có điều kiện, nhà bạn trai chưa chắc đã vậy nha, ảnh thà đi vay tiền cũng không để cô trả, tôi cảm thấy rất có cốt khí, ít ra cũng không lấy tiền của cô

N13. = =

Hôm nay mưa nhỏ như vậy có cần phải bung dù không hả? Chủ thớt quả nhiên bệnh công chúa quá nặng...

N14. = =

Muốn biết hai món mà chủ thớt không ăn là món gì, để lần sau dẫn bạn gái ra ngoài có thể để ý hơn...

N15. - -

Trời má, bạn trai cô ăn phần đùi gà cô ăn thừa hả!!!

Ê...

Gián tiếp hôn môi nha.

N16. = =

Còn nói lên một điều, đùi gà nướng mà còn có thể hai người ăn chung...

Một mình mị cũng có thể ăn lần tám cái đó được chưa.

N17. = =

Chủ pót, tôi cảm thấy bữa cơm này là bạn trai cô thử cô đó, nó muốn nhìn xem chủ pót có dễ sống chung hok đó.

N18. Ha ha

Lâu trên mắc ới quá.

Anh này dựa vào cái gì mà còn bày đặc thí nghiệm chủ thớt.

Tui thấy chủ thớt căn bản là chương mắt anh này rồi.

N19. = =

Không phải

Chuyện khác tạm thời không nói tới.

Mọi người đợi chút

Giới tính của chủ post là nam nha.

N20. Văng dương vừa ló dạng

Chỉ có mình tui để ý bạn trai chủ thớt vậy mà dẫn cổ đến ăn ở nhà hàng được đối tượng gian tình giới thiệu thôi hả?

N21. Du Khách

WTF, chủ nhà mắc bệnh công chúa này là nam hả? Nam mà cũng để ý nhỏ nhặt nhiều việc như vậy hả?

N22. Trai Đại Yến thiếu mất phần nam tính mạnh mẽ

Whattttttttttttttt

~~N23. = =

....

Nam?!!!

N24. = =

Là nam hả... thế giới này đáng sợ quá mà... hiện giờ Qua thành tâm thành ý hy vọng top này là kịch...

N25. = =

Ha ha bị ới vô mặt rồi thì nói mình là nam, loại thủ đoạn này mấy trăm năm rồi không còn ai dùng.

N26. = =

Một tên đàn ông mà không hiểu việc lấy tay xé đùi gà ăn.

Mị đến chịu.

N27. Du Khách

Ha ha, đúng thật là tởm

N28. Kinh Tởm

....

Từ từ...

Có phải chủ post là soái ca cao 1m8 khoác áo khoác vô cùng soái, hôm nay bung dù đứng trên cầu đá bắt qua sông Kim Thủy ở kinh thành, đứng yên thật lâu hok?!!!!

Mẹ ơi, mị nhìn lên cả mười lăm phút luôn đó!!!

Tuy rằng vạn lần không nghĩ tới anh lại có bệnh công chúa như vậy, thế nhưng em chính là fan của anh nha
a a a a a!!!

N29. Háo sắc mất tiết tháo

Ha ha, đúng thật là tởm

N28. Kinh Tởm

Vị huynh đài này, có ý kiến với việc yêu thích nam phong sao? Thích có đàn ông tới chơi sao? Nhìn bạn chính là thứ thất bại tìm không được bạn gái đó.

Ha ha

N30. Chồng kỳ thị

Căn bản không cảm nhận được giới tính nam của chủ thớt.

N31. Một cái bàn phím

Cho dù chủ post có là soái ca cao 1m8 khoác áo khoác vô cùng soái, hôm nay bung dù đứng trên cây đá bắt qua sông Kim Thủy ở kinh thành, đứng yên thật lâu hok?!!!!

N32. = =

...

Từ từ...

Có phải chủ post là soái ca cao 1m8 khoác áo khoác vô cùng soái, hôm nay bung dù đứng trên cây đá bắt qua sông Kim Thủy ở kinh thành, đứng yên thật lâu hok?!!!!

Mẹ ơi, mị nhìn lên cả mười lăm phút luôn đó!!!

Tuy rằng vạn lần không nghĩ tới anh lại có bệnh công chúa như vậy, thế nhưng em chính là fan của anh nha a a a a a!!!

N29. Háo sắc mất tiết tháo

What? Chủ nhà vậy mà lại là đại soái ca 1m8?! Không thể nào...

Với ngữ khí này.

1m5 là max.

N33. = =

...Khoan khoan

Nhắc tới soái ca chân dài cầm dù đứng trên cầu thì tui cũng nhớ nè.

Hôm nay mưa nhỏ như vậy mà còn bung dù, quả là không có nhiều.

Không biết có phải 1m8 không nhưng mà đúng là rất cao.

Thật sự quá không ngờ...

N34. Crush biến mất, lòng ta đau

Mấy người đều đang quan tâm tới chuyện gì vậy hả...

Tính tình thối tha như này, đẹp thì sao, còn không bằng gà nường.

N35. Chỉ yêu gà nường

Vụ này lạ à nha...

Mọi người hãy bỏ qua mấy vấn đề kỳ thị gay với lại chủ nhà có soái hay không đi.

Theo lý thì một cao phú soái hay ăn ở Thiên Hương lâu với Thụy Hương lâu, chắc chắn là nhà có điều kiện.

Quá nửa là đệ tử thế gia?

Hắn là có tiền có thế.

Vì sao lại bị một anh vô sản bắt đi hẹn hò chứ?

Câu lý giải.

N36. = =

Ah ah ah soái ca bung dù trên cầu kia mị cũng thấy đó!

Sau này đến một người còn cao hơn soái hơn...

Tuyệt đối không phải một anh vô sản!

Nhìn rất có tiền!

Cùng bạn kia che chung một dù bỏ đi!!

Đem bạn trai chủ nhà soái như vậy, còn chê cái gì, không cần thì đá cho mị đi?!

N37. Cầu fa cầu bạn trai

Vụ này lạ à nha...

Mọi người hãy bỏ qua mấy vấn đề kỳ thị gay với lại chủ nhà có soái hay không đi.

Theo lý thì một cao phú soái hay ăn ở Thiên Hương lâu với Thụy Hương lâu, chắc chắn là nhà có điều kiện.

Quá nửa là đệ tử thế gia?

Hẳn là có tiền có thế.

Vì sao lại bị một anh vô sản bắt đi hẹn hò chứ?

Cầu lý giải.

N36. = =

Ah ah ah soái ca bung dù trên cầu kia mị cũng thấy đó!

Sau này đến một người còn cao hơn soái hơn...

Tuyệt đối không phải một anh vô sản!

Nhìn rất có tiền!

Cùng bạn kia che chung một dù bỏ đi!!

Đem bạn trai chủ nhà soái như vậy, còn chê cái gì, không cần thì đá cho mị đi?!

N37. Cầu fa cầu bạn trai.

Liên hệ hai lần này với nhau, mị đã mừng tượng ra một câu chuyện đam mỹ cung đình hầu tước hào môn cầu huyết cường thủ hào đoạt tình tiết khúc chiết...

N38. Mị Mạnh Mạnh

Mị cũng...

N39. = =

...

Không cần thận lợt vào topic này.

Tôi rất sợ hãi

Tôi...

Boss của tôi vừa mới đến mượn tiền

Nói là ra ngoài ăn cơm quên mang tiền.

Tôi...

qaq???!!!

Tôi đúng là có vài đồng nghiệp nam cao trên 1m8 rất soái cùng có một chân với boss...

Boss 1m85, đáng vẻ soái gốc...

Tôi...

N40. Nước Ấm Không Nóng Không Lạnh

Ha ha, càng viết càng như thiệt luôn

N41. = =

40! biết nội tình hả, cầu giải thích a...

Nói vậy chủ nhà là bị ép đi hẹn hò với boss hả...

Thối đời a, không thèm làm việc luôn sao?

N42. Không chơi quy tắc ngầm

Đm, chẳng lẽ bad boy là boss của chủ nhà?

Thật sự là càng lúc càng khó chấp nhận.

N43. Du Khách

Hơn nữa dựa vào lâu 40, boss của chủ thót không chỉ dùng quy tắc ngầm với 1 nam cấp dưới đâu..

Trời má.

Nếu chủ thót không bị chứng hoang tưởng, mà thật sự là công tử thế gia xuất thân cao quý, vậy...

Người áp dụng quy tắc ngầm với anh...

Tệ lắm cũng là quan to, thậm chí là hoàng thân quốc thích?

Thôi ta đi đây, Sith không có ai trông!!! (Sith là tổ chức phản diện trong starwar nha)

N44. = =

Trời ơi trời ơi!

Quy cầu lâu 40 công bố bằng hiệu, ta muốn đến ngồi canh...

Gặp được đồng nghiệp nào của bạn cũng được, lão bản cũng được!!!!

N45. Háo sắc mất tiết tháo

....ha ha, lâu 40, người tốt quá nha.

N46. Vàng dương vừa ló dạng

Mẹ, nếu đây không phải là clone của chủ post

Vậy có nghĩa là lâu 40 đoán trúng hết hả?!

Cmn...

Đã tự tưởng tượng ra h văn mười vạn chữ...

N47. Mị Mạnh Mạnh

Qqqqqaqqqqq tôi sai rồi tôi thật sự sai rồi tha cho tôi đi!!!

Please....!!!

N48. Nước Ấm Không Nóng Không Lạnh

Thôi đi, muốn gạt ai?

Sao lại có loại thiết lập ghép bệnh công chúa điển hình cùng với nam phượng hoàng như vậy.

Bệnh công chúa lại còn là nam, ha ha?

Càng viết càng không chắc.

N49. Nói dối thì cú

Topic này đề cập đến đề tài nhạy cảm, đóng cửa điều tra.

N50. Cảnh Sát Mạng Đại Yến.

195. Chương 195: Pn 6: Nếu Đại Yến Cũng Có Diễn Đàn Văn Học Đồng Nhân

Nhiếp Huyễn từ trên cao nhìn xuống thủ lĩnh ám vệ, vui vẻ cười hỏi: “Diễn đàn gì mà làm cho người cứ như đang lâm đại địch vậy? Gửi link qua cho trẫm xem.”

Thủ lĩnh ám vệ đầy mặt rối rắm: “Bệ hạ, như vậy không được...”

Nhiếp Huyễn nhấp ngụm trà, thản nhiên nói: “Gửi đi.”

Là một trang web có giao diện vô cùng nghiêm túc, mang hai màu được trưng của Đại Yến, bên trên là màu đỏ thẫm rất đẹp, chính giữa là bảy chữ ánh kim nổi bật: hoàng đế bệ hạ vạn vạn tuế.

Nhìn thế nào cũng có vẻ là một trang web ái quốc đứng đắn.

Diễn đàn cần đăng kí, Nhiếp Huyễn nghĩ nghĩ, dùng id Cánh Lăng Cao công tử, không ngờ bị đăng kí rồi, lại nghĩ nghĩ, dùng Cánh Lăng Cao Lập Vũ.

Đăng kí thành công.

Mới vừa vào đã nhận được một bảng cảnh cáo bực choáng, cái gì là rps a, cái gì là đồng nhân cao tăng Đại Yến a, cái gì là ngàn vạn thận nhập a. (rps là gì thì mị cũng chịu nha ^^)

Nhiếp Huyễn tiện tay đóng cửa sổ này lại, mở ra truyện trên cùng bắt đầu đọc:

“Tiểu Cao, người, người lại...” Dung Hàm Chi không dám tin mà nhìn nam tử ngồi trong lòng Chu Hi, một ngụm máu ứ đọng trong lòng mạnh mẽ dâng lên, phải cắn chặt răng mới kìm lại không phun ra ngoài, thân hình vĩ ngạn lung lay sắp đổ.

Cao công tử lòng đau đến sắp vụn vỡ, chẳng qua vẫn còn đang ngồi trong lòng Chu Hi, không thể nói rõ bản thân mình vì bảo vệ tính mạng cho hắn mà đã hi sinh biết bao, chỉ có thể quay mặt đi, bày ra một bộ dáng vô tình: “Người đi đi. Ta và Chu thừa tướng, sống rất tốt!”

Chu Hi hài lòng cười cười, ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của y, gương mặt nhìn Dung Hàm Chi: “Nghe rõ rồi chứ, Tiểu Cao bảo người rút đi.”

....

Nhiếp Huyễn xoa xoa thái dương, run tay đóng lại.

Đây là cái quỷ gì.

Vừa thấy tên truyện, phía trước có [dung cao/ chu cao] danh hoa kinh thành, nhị tướng lâm; cầu huyết thận nhập.

Hoàng đế bệ hạ chưa hết sợ hãi trong lòng, lại nhìn thấy một chữ Nhiếp, nhìn kỹ lại, viết là [song tướng đế cao h sinh tử thận nhập] Thiếu niên thiên tử.

Mở ra, liền thấy một đoạn văn như vậy:

Chu Hi từ trên cao nhìn xuống tiểu hoàng đế gầy yếu đang ngồi trên long y, liếm liếm môi, vươn tay cầm lấy góc cằm nhỏ gầy của y, thiếu niên mười sáu tuổi run rẩy một chút, ngẩng đầu nhìn hắn.

Chu Hi khẽ cười một tiếng, sờ sờ lên mặt y, nói: “Bệ hạ tự cởi xiêm y của mình đi.”

Đôi mắt đẹp của Nhiếp Huyễn nhất thời ướm át lưng tròng, khiếp vía: “Thừa tướng, thừa tướng muốn làm gì?”

Chu Hi nghe vậy phì cười: “Đương nhiên là muốn làm người, bệ hạ của ta.”

Nhiếp Huyễn đập bàn cười lớn, cố gắng gán ghép gương mặt Chu Hi vào với cốt truyện, không thành công, không biết chạm vào cái gì, trượt xuống dưới một chút, lại nhìn thấy một đoạn văn như vậy:

Lúc Dung Hàm Chi đuổi tới, trong điện đã là một mảnh dâm thanh lãng ngữ.

Hắn giận dữ đẩy thái giám đang ngăn cản ra, bước thẳng vào trong幔 kéo幔 che long sà lên.

Nhìn thấy cơ thể tinh tráng của Chu Hi đang đè bên trên thân mình thiếu niên nhỏ bé trắng nõn của tiểu hoàng đế, làm y đến nỗi nước mắt giàn dụa khóc rên không ngừng.

Chỉ nhìn như vậy thôi, hắn liền cương cứng.

Chu Hi mặc kệ hắn, đè Nhiếp Huyễn lại cắn rứt trăm tám mươi lần, mới run run, bắn hết vào trong mông tiểu hoàng đế, sáng khoái thổ dài.

Nhắc thân nằm qua một bên, khiến cho tấm thân xinh đẹp động lòng của thiên tử Đại Yến hoàn toàn bại lộ trước mắt Dung Hàm Chi, cười cười hỏi hắn: “Thứ tướng cũng muốn ném thử tư vị của bệ hạ sao?”

Dung Hàm Chi chỉ cảm thấy cương đến phát đau, ma xui quỷ khiến vươn tay ra.

Nhiếp Huyễn cười đến không kịp thở, thể nhưng không biết vì sao lại tự dưng nhớ đến Dung Hàm Chi tựa hồ rất có đam mê đối với mông rồng của mình, không khỏi rùng mình một cái.

Đầu ngón tay khẽ động, lướt tới cuối truyện, lại nhìn thấy một đoạn miêu tả như sét đánh giữa trời quang:

Nhiếp Huyễn xoa lên phần bụng căng phồng của chính mình, sắc mặt sợ hãi đến trắng bệch, thái y chẩn trị kỹ càng, hành lễ với hai vị quyền thần bên cạnh, nói: “Dung tướng, Chu tướng, bệ hạ đã mang thai, được khoảng hơn ba tháng.”

Sắc mặt Dung Hàm Chi và Chu Hi cùng trở nên nghiêm túc.

Ngày đó cả hai thay phiên nhau gian dâm tiểu hoàng đế đến nỗi nước chảy lênh láng, nào biết được đến cùng hài tử là của ai!

Nhiếp Huyễn tâm tình phức tạp nghĩ tới gương mặt nhu thuận ngây thơ của Nhiếp Tuấn, trong nháy mắt cư nhiên nghiêm túc tự hỏi đứa nhỏ này giống Chu Hi hơn hay là giống Dung Hàm Chi hơn.

Sau khi nhận ra mình đang nghĩ đến cái gì càng không biết tại sao lại rùng mình thoát ra khỏi truyện này.

Liền nhìn thấy một tựa đề vô cùng khác lạ, gần nhãn hot, tên là có [all Ôn chủ song chi] Ôn văn quân tử tranh Nhiên cốt.

Quá tò mò nên cũng click chọn, đọc được đoạn văn sau:

Vật cứng dưới thân Chu Hi hưng hân dâm vào, khiến cho sắc mặt Ôn thượng thư trắng bệch không còn chút máu, ngón tay trắng nõn bấu chặt vào mặt bàn, sắp ngất.

Chu Hi cười lạnh một tiếng, cầm lấy đôi chân dài trắng nõn của hắn mạnh mẽ tách ra, nhìn ngắm cự vật dũ tợn dưới khổ của mình đang ra ra vào vào tiểu huyệt giữa đùi hắn, vừa bóp chặt lấy da thịt trắng nõn trơn trượt trên bắp đùi, thật sự càng thêm phần khởi.

Cự vật đen to kia đã vương tơ máu, Ôn Tử Nhiên gất gao cắn chặt môi, nhưng không chịu gọi ra tiếng.

Chu Hi đỉnh mạnh một phát vào chỗ sâu, cười lạnh hỏi: “Cấp quân lương cho Dung Hàm Chi, Thiện Chi quả thật là kiên trì?”

Ôn Tử Nhiên chậm chậm mở mắt, hơi thở mong manh lại vô cùng kiên định phun ra một chữ: “Phải.”

Chu Hi nhìn thần sắc quật cường của hắn, thật sự cảm thấy toàn thân khô nóng, mạnh rút mạnh đâm bắt đầu thao làm.

Nhiếp Huyễn thiếu chút nữa trượt xuống khỏi ghế.

Cự vật to đen dưới khố Chu Hi là cái quỷ gì! Cái kia của thừa tướng nhà y vô cùng trắng tấp thanh tú, tuần tú như chính bản thân hắn vậy, thật sự đáng yêu nha!

Còn Ôn khanh ngạo cốt tranh tranh uy vũ không khuất phục này lại là cái quỷ gì, Ôn khanh của y rõ ràng mới đau một chút đã không chịu nổi, va chạm liền muốn rơi lệ, nếu thật bị bắt nạt thành như vậy, sớm đã khóc tới tắt thở rồi có được không?

Nghĩ nghĩ như vậy, càng có hứng thú đọc tiếp.

Đợi đến khi mọi người đều lui ra ngoài, Ôn Tử Nhiên lập tức nhào vào trong lòng Dung Hàm Chi, ôm chặt lấy hắn, khẽ gọi: “Tiểu Dung, cuối cùng chàng cũng về rồi...”

Dung Hàm Chi ôm lấy người yêu ngày đêm mong nhớ, trong lòng cũng vô cùng kích động, ngón tay thon dài theo bản năng sờ soạng vuốt ve khắp tấm lưng hắn, vừa hôn hắn vừa nói: “Thiện Chi, Thiện Chi, nhớ đến sắp chết rồi...Mấy hôm nay, người ở kinh thành... tốt không? Chu Hi có làm khó dễ gì người không?”

Sắc mặt Ôn Tử Nhiên đột nhiên trở nên tái đi, nơi kia mấy hôm trước vừa bị Chu Hi chà đạp đến nỗi cơ hồ sắp nát, hiện giờ đi đứng nằm ngồi đều đau, hắn biết Dung Hàm Chi muốn thân cận với hắn, nhưng làm sao có thể phô bày thân thể bị chà đạp tàn phá đến không chịu nổi này ra cho người trong lòng nhìn thấy!

Nhiếp Huyễn cười đến đau bụng, vốn muốn uống một ngụm trà thông cổ, lại bởi vì ý cười khó nén, xem chút sắc, vui vẻ phần chần đọc hết cái truyện về một Ôn Thiện Chi ngạo cốt tranh tranh, một Dung Hàm Chi băng sơn si tình, cùng với một Chu Bá Dương bá đạo quỷ súc này, cười đến cơ hồ không thở được người nổi.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thừa tướng nhà mình mà đi vào con đường “bá đạo quỷ súc”, thật sự là cảm thấy quá khác biệt, thoát ra, lại nhìn thấy một truyện khác: có [nhiên hi] xin thương tình [ngạo kiều phúc hắc manh hi, không thích thận nhập]

Tuy rằng Nhiếp Huyễn không hiểu ngạo kiều phúc hắc manh hi là có ý gì, nhưng nhìn hai cái tên, biết lại là Ôn Tử Nhiên, nhưng nhìn trình tự trước sau, truyện này là nói Tử Nhiên của y ngủ thừa tướng hay sao? Nhịn không được mà click mở.

Lọt vào tầm mắt là đoạn văn như vậy:

Ôn Tử Nhiên ôm Chu Hi vào trong ngực, cầm một cái sừng tê giác xinh đẹp, tùy ý chơi đùa với hậu huyệt của hắn, lại không chịu dừng tính khí nóng bỏng thô to của mình để yêu thương hắn.

Chu Hi khóc đến nỗi cơ hồ sắp đoạn khí, thân thể vận vẹo không thôi theo từng động tác trên tay hắn, còn chủ động đưa lồng ngực đến bên miệng hắn.

Ôn Tử Nhiên liền hung hăng cắn một ngụm lên đầu vú đặt ngay trước miệng mình.

Chu Hi khóc lóc, nói: “Tử Nhiên ca ca, tha cho ta đi!”

Ôn Tử Nhiên thả lỏng răng, liếm liếm lên ngực hắn: “Còn dám ghen tuông bây bạ không?”

Chu Hi khóc van xin: “Không dám, không dám nữa! Ta không nên nghĩ rằng Tử Nhiên ca ca có một chân với họ Dung kia, ghen bấy ghen bạ, đá hắn đến biên cương!”

Thái giám canh giữ bên ngoài chỉ nghe “bịch” một tiếng, vội vàng chạy vào trong xem xét, liền thấy hoàng đế bệ hạ ngồi bệt dưới sàn nhà cười điên cuồng không thể tự kìm chế, thấy bọn họ chạy vào, vừa cười đến run rẩy cả người vừa cố gắng bò lên khỏi mặt đất, thở hổn hển nói: “Ha ha ha ha, các người đều đi ra ngoài... ha ha ha ha Tử Nhiên ca ca.... ha ha ha ha! Hi nhi! Ha ha ha ha còn không mau đi ra ngoài! Trẫm không sao ha ha ha ha ha...!”

Đến khi y có thể bình tĩnh lại mà đứng lên, ngồi vào long ỷ, tiện tay cập nhật, liền thấy thứ tự trên trang web kia thay đổi.

Đứng đầu là một tiêu đề rõ ràng [để tướng cao h] Thừa Hoan.

Y suy nghĩ đây chắc là mình ở bên trên, mà không biết chữ tướng kia là Dung Hàm Chi hay là Chu Hi, mở ra thì thấy, quả nhiên là Chu Hi:

Chu Hi ôm lấy vai lưng hoàng đế, vặn vẹo eo hông uốn chuyển cầu hoan, cứ như là xà tinh vậy, dâm thanh lãng ngữ nói: “Cầu bệ hạ thao vào tiểu huyết đàm đằng của Hi nhi ddi~~”

Nhiếp Huyễn cười lạnh một tiếng, sờ vào huyết động đã ướt đầm dâm thủy của hắn, động thân cắm vào: “Dâm đằng, xem trẫm có thao chết người hay không... người muốn khiến trẫm chết trên người người có đúng không!”

Chu Hi chỉ lo rên rỉ, một miệng tràn đầy ca ca ca ca, như hận không thể ép khô hoàng đế vậy.

Hoàng đế bệ hạ vuốt mặt, tưởng tượng trên gương mặt luôn luôn thanh lãnh kia của thừa tướng nhà mình toát ra thần sắc dục cầu bất mãn, dâm thanh lãng ngữ cầu hoan với mình, cư nhiên có một chút cảm giác tâm viên ý mã.

Chi bằng lần tới bắt hắn ở trên giường gọi một tiếng “ca ca” nghe thử một chút....?

Nhất định là, rất có cảm giác.

Thưởng thức hết bộ truyện này, học thêm được mấy tư thế mới rồi mới thoát ra.

Lúc này hai tựa đề đứng đầu trang web lại đều là [song tướng], nhưng một cái là [song tướng • Dung Chu] Thiên Hành Kiện, cái kia là [song tướng • Chu Dung] Gót Chân.

Nhiếp Huyễn chắc chắn tò mò, mở cái về Chu Dung trước.

Chu Hi tà mị mỉm cười, nắm cầm Dung Hàm Chi cười hỏi: “Sao, bỗng tướng làm người thư sướng không?”

Dung Hàm Chi cắn nát răng, không lên tiếng.

Sắc mặt Chu Hi liền lạnh xuống dưới, buông tay ra, nói: “Đi phương bắc nhớ mà chăm sóc bản thân cho tốt, đừng chết luôn ngoài đó. Bỗng tướng chờ người trở về... rồi lại cùng người chơi vui.”

Dưới khóe dâm cảm càng thêm kịch liệt.

Dần dần trên nét mặt Dung Hàm Chi cũng hiện lên vẻ diêm lệ, nhưng vẫn gằn từng chữ: “Chu Hi, ta ắt giết người.”

Nhiếp Huyễn tưởng tượng trên nét mặt Chu Hi có thể xuất hiện cái nụ cười được gọi là “tà mị” kia, liền cảm thấy toàn thân phát lạnh, vội đóng lại, mở ra truyện về Dung Chu:

Dung Hàm Chi dùng roi ngựa trói hai cổ tay của Chu Hi, cười lạnh tách ra đôi chân dài trắng nõn kia: “Dù sao ta cũng sắp phải đến phương bắc, người Hung Nô như lang như hổ, lần này không biết sống chết thế nào, còn có chuyện gì mà ta không dám là?!”

Chu Hi đã sợ hãi giận dữ cực kỳ, ra sức giãy dụa nói: “Người buông ra!”

Nhưng giọng nói đã phát run, có chút nức nở, chỉ là cắn răng cố gắng chống cự.

Dung Hàm Chi rút ra một thanh chủy thủ, trực tiếp cắt đứt đai lưng của hắn, lại xẹt một tiếng rạch dọc xuống quần hắn.

Lưỡi dao sắc bén tạo thành một vết xước rỉ máu dọc theo đùi hắn, Dung Hàm Chi quệt qua vệt máu kia, cầm hai ngón tay vào thẳng trong hậu huyết hắn.

Chu Hi thảm thiết la lên một tiếng, cơ hồ đã khóc sụt sùi: “Đừng, xin người... đừng mà!!!”

Hoàng đế bệ hạ đọc xong trầm tư hồi lâu, không thể không thừa nhận, ngoại trừ việc Chu Hi khóc thành Ôn Tử Nhiên, thì truyện này chính là cái phù hợp với thực tế nhất...

Cứ như vậy xem hết một lượt, Nhiếp Huyễn dứt khoát muốn gọi các ái khanh của mình cùng đến đọc mấy tiểu thuyết này, đang chuẩn bị đóng trang web, bỗng nhiên lại nhìn thấy một tiêu đề khiến ý cảm thấy vô cùng hứng thú: [Hi Kỳ pwp] Đêm Hôm Đó.

Nhiếp Kỳ thường ngày vẫn luôn không kết giao với đám triều thần, chẳng qua là nghe nói vào lúc nguyên thân bệnh tật nguy kịch sắp chết hắn từng đến phủ Chu Hi bái phỏng một lần.

Nhưng mà không biết pwp có nghĩa gì đây.

Vừa suy tư, vừa click mở.

Chu Hi ôm chặt lấy Nhiếp Kỳ.

Thành vương điện hạ sinh ra đã đẹp như ngọc, bị hấn ôm lấy như vậy, rùng mình sợ hãi, nhưng lại không dám giãy dụa, khẽ hỏi: “Thừa tướng làm cái gì vậy...”

Chu Hi bế ngang lên hậu duệ của hoàng hậu cao quý đời trước, đặt lên trên bàn, vội muốn xé xiêm y hấn: “Đệ đệ ngoan, hầu hạ ca ca cho tốt, ca ca để người ngồi lên long ỷ!”

....

Nhiếp Huyễn trầm mặc đọc xong, bỗng nhiên có chút nghi thần nghi quỷ.

Chu Hi và Nhiếp Kỳ đồng thời hắt xì.

[Hết]

Ps còn một vài phiên ngoại được thiết lập trong bối cảnh hiện đại nữa nha ^^

196. Chương 196: Pn 7: Concept Hiện Đại. Từ 001 Đến 030

001

Học vị của tổng tài Chu Hi là song tiến sĩ của đại học Oxford 2 ngành quản lý và ngành luật.

Mặc nguyên cây tuxedo được đặt may thủ công, bên trên kẹp caravat và trên nắp viết được nạm kim cương và đá quý thành chữ cái đầu tên.

Đam mê văn học, âm nhạc cổ điển và điện ảnh hàn lâm.

Rất tiếc hấn không uống cả phê cũng không uống hồng trà Bá Tước, do dạ dày không tốt lắm, tương đối kén chọn đối với thức uống.

Mùa hè thì uống trà táo đỏ long nhãn, mùa đông uống trà gừng đường đen.

Dung Hàm Chi thường hay mĩa mai phẩm vị của hấn hết như một thiếu phụ đang lúc hành kinh vậy.

002

Học vị của phó tổng tài Dung Hàm Chi là song tiến sĩ đại học Harvard của 2 ngành kinh tế học và xã hội học.

Ăn mặc đa phong cách còn rất thời trang, đam mê theo đuổi trào lưu, thích motor và jacket da, cũng có khi sẽ mặc chemise quần short đeo kính đen để lộ cơ bụng mang dép xỏ ngón đến văn phòng rồi mới thay tây trang.

Đam mê mọi loại vận động ngoài trời và những vận động mạnh, phạm vi hoạt động rộng lớn, nhưng lại không có cưỡi gấu.

Chủ yếu là tại không có gấu, chứ nếu có thì hấn cũng cưỡi.

003

Thủ tịch CFO Ôn Tử Nhiên tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, chiếm được học bổng toàn phần, sau khi lấy thạc sĩ thì đến Nhật Bản giao lưu, lúc về nước liền vào Đại Yến.

Mỗi lần Chu Hi và Dung Hàm Chi thảo luận giọng Mỹ với giọng Anh bên nào mới hay mới đẹp, hấn liền có chút xấu hổ.

Khẩu âm Anh ngữ của hấn cũng rất tốt, nhưng sau khi đi Nhật Bản thì...

Thôi, chuyện cũ không cần nhắc lại, nhân sinh vốn đã nhiều mưa gió rồi.

(japanlish, có ai nghiên nghe bài tokyo bon như mì hem, ai chưa nghe thì nghe đi sẽ hiểu nha ^^)

004

Nhiếp Kỳ sau khi tốt nghiệp thạc sĩ khoa thần học của đại học Yale thì từ chối đào tạo chuyên sâu, liền chạy về nói với ba của Nhiếp Huyễn, cảm thấy tôn giáo quê nhà có ý nghĩa hơn.

Hai năm gần đây chuyên đề nghiên cứu của hắn phần nhiều là về Đông Chính giáo. (đông chính giáo là nhánh thứ hai của kito giáo gọi là chính thống giáo đông phương)

Đại khái là từ khi Đông Chính giáo bắt đầu phát hành lịch treo tường khóa thân đi.

(mì search google về bộ lịch này thì nó có thật nha ^^)

Cố định mỗi năm, sau khi xem xong show của Victoria Secret thì đều vào núi tìm đạo quan lánh đời thanh tu.

Mọi người đều cảm thấy số phận của hắn đặc biệt cao thâm.

Show VS năm nay Nhiếp Huyễn và Dung Hàm Chi cùng đến Phần Lan xem cực quang ngắm tuần lộc, Chu Hi thì mang theo nữ nhi đến Fiji nghỉ phép tránh lạnh, hắn liền lôi Ôn Tử Nhiên đi.

Ôn Tử Nhiên đỏ mặt suốt cả show.

Giận quá nha, mỗi một thiên thần VS đều cao hơn hắn hết à.

005

Sẽ có người muốn nghe thiết lập của Nhiếp Huyễn hả?

Mì ư tin.

006

Ôn Tử Nhiên thích nấu cơm, đi ăn cái gì cũng dẫn con cái theo.

Lần đầu tiên Nhiếp Huyễn hẹn hò với hắn, nhìn ánh mắt sáng ngời của hắn, liền nhịn không được mà gọi rất nhiều đồ ăn.

Kết quả là lần nào Ôn Tử Nhiên cũng ráng ăn hết, tựa hồ muốn tự ghen chết.

Sau này Nhiếp Huyễn mới biết được hắn có tật không thể để lại thức ăn thừa, tuyệt không thể nhìn thấy thức ăn bị lãng phí.

Là vì thời ấu thơ không đủ ăn mà thành tật.

Nhất thời trong lòng càng thêm trù mến.

Từ sau đó mỗi lần đi ăn cũng chỉ gọi đủ số lượng vừa phải.

007

Tổng giám tài chính Ôn tiên sinh có mối quan hệ rất tốt với đồng nghiệp.

Những lúc Chu tổng muốn đi nghe ca kịch, Dung tổng muốn đến song bạc Macao, Nhiếp cố vấn muốn đi xem show, đều sẽ nghĩ đến hắn.

Chỉ có Nhiếp đồng, lần nào gọi hắn ra ngoài cũng đều là mời đi ăn cơm.

Cho nên Nhiếp Ôn là quan phối, những cái khác đều không phải.

008

Không một ai biết Chu Hi và con gái rượu Chu Tình đều là mao mao khổng. (Mê đắm các cục lông tròn tròn)

Level cuồng loạn đến phát rồ.

Nhưng mà cả hai cha con đều có thể chất mẫn cảm nghiêm trọng.

Thường xuyên xảy ra trường hợp hai cha con cùng dạo phố cuối tuần, cùng dừng bước trước cửa quán cà phê mèo hoặc là pet shop, nhưng ai cũng không dám đi vào, rất bí thắm.

Dung Hàm Chi lại ngoài ý muốn không phải là một kẻ cuồng cún.

Hắn là một tên theo chủ nghĩa thực dụng đến phát rồ, trong hoa viên ngoài biệt thự nuôi một đám gà đi bộ.

Logic của hắn chính là: nuôi chó không bằng nuôi ngựa, nuôi ngựa không bằng nuôi bò, nuôi bò không bằng nuôi gà.

Trong mấy câu chuyện được đồn đãi ở tập đoàn Đại Yến có một chuyện, nói Dung phó tổng từng dùng một bình canh măng hầm với gà đi bộ chính tay hắn nuôi đến hồi lộ Ôn CFO, mới miễn cưỡng qua được đợt kiểm tra tài vụ.

Ôn CFO đông con.

Mỗi người đều nuôi hamster hoặc là thỏ.

Trong nhà Nhiếp cố vấn không có nuôi thú cưng, nhưng có nuôi cá phong thủy và rùa phong thủy.

Lúc Nhiếp Khâm mới được ba tuổi đã bị ba ba đe dọa.

Nếu dám đụng tới cá phong thủy, sẽ ngâm nhóc vào trong bể cá luôn.

009

Dung Hàm Chi bị tố cáo nhận việc riêng ở ngoài.

Là người quản lý cấp cao của tập đoàn, tính chất của việc này là vô cùng quan trọng.

Nhiếp Huyền lập tức phái người đi điều tra.

Lập một hội nghị giám đốc để thảo luận công khai,

Trong buổi hội nghị.

Các đồng sự và nhóm quản lý cấp cao vẽ mặt vi diệu nhìn trang bìa của tạp chí thời trang hiện lên trên màn hình máy chiếu.

Nam model mắt nhỏ môi mỏng trên trang bìa, áo chemise không gài nút để lộ nhân ngư tuyến sexy, nhìn giống Dung phó tổng của bọn họ quá thể.

Nhiếp đồng không muốn nói.

Nhiếp đồng suy nghĩ thật lâu, mới nói: “Tử Nhiên, bảo phòng tài vụ làm dự toán, mua tòa soạn này đi.”

Ôn Tử Nhiên mãi nhìn trang bìa, lại nhìn Dung Hàm Chi đang mỉm cười với hắn, bất động thanh sắc tự néo néo da bụng mềm nhũn của chính mình, bình tĩnh trả lời: phải định giá trước đã.

Hắn quyết định đi tập gym nâng cấp thể hình.

010

Cuối cùng Đại Yến cũng mua tòa soạn kia.

Nhiếp Đồng tự lên bìa báo một lần.

Khoe ra cơ bụng sáu múi, cả thể xác và tinh thần đều cảm thấy sung sướng.

Còn hút được một lượng fan lớn.

Y quyết định kỳ tiếp theo cũng bắt tổng tài công ty lên mặt báo.

Dù sao thì Chu Hi trắng trẻo đẹp trai, không sợ không bán được.

Chu Hi cố từ chối, cuối cùng, dưới sự bức bách của dâm uy, chỉ có thể đen mặt đến tòa soạn kia.

Người ta nói với hắn concept lần này là một mẫu quần jean mới, rất fashion.

Chu Hi nhớ nhớ, không nhớ ra lần gần đây nhất mà mình mặc quần jean là khi nào.

Liền hỏi, quần jean mặc với áo gì?

Người ta nói với hắn, concept chỉ có mặc quần jean thôi.

Chu Hi lạnh mặt quay đầu nói với trợ lý, gọi Dung phó tổng.

Dù sao chủ tịch chỉ nói phải là tổng tài.

Không nói là chinh hay là phó.

011

Dung Hàm Chi nói, muốn tôi thay anh chụp ảnh bìa cũng được, nhưng mà anh phải làm một chuyện cực kỳ xấu hổ cho tôi xem.

Chu Hi trầm mặc rất lâu, nói, tôi kéo khúc cho cậu nghe.

Chu Hi biết chơi đàn dương cầm và violon, thích âm nhạc cổ điển; Dung Hàm Chi thì chơi trống và guitar điện, lúc còn đi học từng chơi hard rock.

Cùng ghét bỏ phẩm vị âm nhạc của đối phương.

Dung Hàm Chi tập trung vào động từ “kéo” này một chút, phát huy tối đa sức tưởng tượng của bản thân, hỏi: anh sẽ dùng đàn violon kéo Thấp Thỏm cho tôi nghe hả?

Chu Hi hỏi: Thấp Thỏm là cái gì?

Dung Hàm Chi gửi qua cho hắn nghe một lần.

Sắc mặt Chu Hi rất khó coi.

Chu Hi gửi một tin nhắn cho trợ lý, sau đó lôi ra một hộp đồng bí mật, nói: cậu ký trước đi.

Dung Hàm Chi ký.

Trợ lý của Chu Hi gõ cửa, mang vào một hộp đàn.

Chu Hi nhận lấy, sau đó đuổi hết mọi người trong văn phòng Dung Hàm Chi ra ngoài, đóng cửa lại.

Đeo cặp kính đen của Dung Hàm Chi, mở hộp đàn ra.

Lôi ra một cây nhị hồ, bắt đầu kéo bản Nhị Tuyền Ánh Nguyệt.

Một thân tây trang được may thủ công tinh xảo, đeo kính đen, dùng một cây nhị hồ kéo một khúc Nhị Tuyền Ánh Nguyệt.

Dung Hàm Chi cười đến bò lăn ra đất, lăn lộn không đứng lên được.

Tám múi cơ bụng, cùng nhau co rút.

Sau đó sáng khoái nhận lời thay Chu Hi đi chụp ảnh bìa tạp chí.

012

Lúc còn nhỏ Chu Hi rất thích đọc tiểu thuyết võ hiệp, cảm thấy thổi tiêu và chơi cò cầm đặc biệt soái.

Liền ghi danh lớp âm nhạc dân gian.

Kết quả là lớp thổi tiêu và lớp cò cầm đều đã kín, không biết vì sao cuối cùng lại đăng ký kéo nhị hồ.

Sau này cảm thấy nhị hồ đúng là chả cool chút nào, nên mới chuyển sang dương cầm và violon.

Nhưng vẫn không bỏ nhị hồ.

Có đôi khi bị Chu Tình Chu Khác bám riết không còn cách nào đành phải lấy nhị hồ kéo cho tụi nhỏ nghe.

Cũng là để lôi Chu Tình ra khỏi cái cảnh cả ngày cắm mặt vào phòng game chơi với đám thú bông.

Mấy này vẫn là chuyện nhỏ thôi.

Hiện giờ còn thích hẳn kéo mấy bản nhạc thần kinh nữa.

013

Nhiếp Kỳ học clarinet.

Sau này tự học thêm guitar.

Hiện giờ vì nghiên cứu âm nhạc trong đạo giáo, lại còn cân nhắc giữa nhị hồ tỳ bà với chập cheng nữa.

Một ngày kia Dung Hàm Chi nhắc đến linh hồn của dàn nhạc.

Dung Hàm Chi nói tay trống của mình có thể khởi động cả một dàn nhạc rock.

Nhiếp Kỳ không có chút ý muốn tranh giành mà nói, nhà nào có tang ta cũng có thể một mình làm hết pháp sự.

Dung Hàm Chi cạn lời.

Không biết vì sao, sau lưng có chút lạnh.

Nhiếp đồng đứng xem từ đầu đến cuối tự dưng sợ ngây người.

Y chưa từng khao khát nghe Chu Hi đàn bản giao hưởng của Bach đến như vậy.

014

Ôn Tử Nhiên chưa từng học chơi nhạc cụ.

Hắn chỉ là con ngoài giá thú, từ nhỏ đã không có mẹ, sống cùng cha với vợ của cha và đám con cái trong giá thú.

Lúc còn trẻ thì ăn nhờ ở đậu nhà vợ.

Bản thân vô cùng cố gắng vươn lên, chính chủ nhiệm lớp tới cửa xin dùm cho nên mới được học trung học, lúc lên đại học trong nhà không giúp đỡ tài chính gì cả, xem học bổng như mạng vậy.

Nhưng Nhiếp Huyền nói hẳn hát rất hay.

Thật ra hẳn cũng không biết hát.

Người khác hàng ngày nghe nhạc ca hát, hẳn thì ngoài giờ đi học còn phải đi làm.

Nhưng sau này đến lúc có con thì từng học rất nhiều đồng dao và những khúc hát ru.

Nhiếp Huyền có đôi khi nằng nặc đòi hẳn hát.

Hát hát một chập liền đề hẳn luôn, nói chất giọng hẳn rất quyến rũ.

Ôn Tử Nhiên cảm thấy chủ tịch cũng không hẳn là thiếu tình thương, mà chỉ là thiếu tình mẫu tử thôi.

015

Nhiếp Huyền cũng không học chơi nhạc cụ.

Y dốt nhạc.

Mà y lại thích âm nhạc.

Y từng đặt Chu Hi lên cây đàn Steinway trắng thuần tam giác trong Chu gia mà làm một lần.

Ngày hôm sau Chu Hi quảng cây đàn cũ mua cây đàn mới, trực tiếp gửi hóa đơn cho y.

Cũng từng đặt Dung Hàm Chi lên đàn trống làm một lần.

Nhịp trống vô cùng sexy cuồng loạn.

Nhờ vào lần trước, xong việc liền biết điều hiểu chuyện mà chủ động mua đàn trống mới cho Dung Hàm Chi.

Không thể không nhắc tới tác dụng tuyệt không thể tả mà cây clarinet của Nhiếp Kỳ mang lại.

Đánh lên đầu cũng rất đau.

Oooooooooong.

016

Quá khứ của chủ tịch Nhiếp Huyễn rất ít khi được nhắc tới.

Toàn là tin đồn.

Như là ngậm thìa vàng mà lớn này, từ nhỏ đã trầm mặc ít lời này, mới sơ trung đã khai trai, sau đó sa đà này, nam nữ đều ăn này, tiêu tiền như nước này, lúc tốt nghiệp sơ trung thì đã có năm đứa con cả trai lẫn gái này.

Lời đồn nói tiếp lời đồn.

Lúc thi tốt nghiệp ngữ văn thì viết lung tung, thi toán thì vẽ rùa lên đề bài, thi anh văn thì toàn chọn đáp án C.

Lão Nhiếp đồng chẳng còn cách nào, quảng y đến Mỹ học trung học, mạ vàng.

Vì thế mà ăn chơi gái gú cá độ mua luận văn, xa hoa trụy lạc, ngợp trong vàng son.

Lại có thêm năm đứa con cả trai lẫn gái nữa.

Kết quả nửa đêm đua xe gây ra tai nạn giao thông, người trong xe đều chết, chỉ mình y còn sống, thành người thực vật, sau hơn một tháng hôn mê, y tỉnh dậy như một kỳ tích.

Sau khi tỉnh lại liền rèn luyện sức khỏe, thời gian đó mỗi ngày đều thì thầm mấy lời gì như là sinh tử vô thường chỉ như giấc một như sương mai bla bla bla...

Lúc người nhà sắp cho rằng y sắp xuất gia, thì y lại thay đổi triệt để cách làm người của mình.

Chăm chỉ học hành cố gắng giao tranh.

Cư nhiên có thể tự nỗ lực thi đậu vào học viện thương mại Wharton.

Đương nhiên là lão Nhiếp đồng chi tiền học phí đắt đỏ đó.

Nhưng ông vui.

Chỉ có một điều duy nhất mà ông không thể tiếp thu được đó chính là, xu hướng tình dục của con trai độc nhất hình như cũng thay đổi mất rồi.

Nhưng ông cũng nhanh chóng nghĩ thoáng ra được!

Con cũng có chực đứa mẹ nó rồi!

còn tiếp

197. Chương 197: Pn 7: Concept Hiện Đại (tt)

017

Lúc Nhiếp Huyễn học xong quay về nước, nhóm quản lý cao cấp âm thầm mở cuộc họp.

Chu Hi ném bản ghi chép dày như từ điển ghi chép đủ loại chuyện xấu của y lên bàn, một mặt ghét bỏ, nói: chưa tới mười tám tuổi, con ngoài giá thú đã có ba nam bốn nữ, cũng thật rất có bản lĩnh.

Dung Hàm Chi phì cười ra tiếng, hỏi: anh ganh tị hả?

Ôn Tử Nhiên nhanh chóng cản lại ý đồ gây sự của bọn họ, nói: Đây không phải là thay đổi hoàn toàn rồi hay sao? Thạc sĩ học viện thương mại Wharton đó, không tệ đâu.

Chu Hi uống một ngụm trà long nhãn táo đỏ, cười lạnh: Chỉ sợ là chẳng có gì thay đổi cả.

Sau này mỗi khi nhớ tới.

Chu tổng luôn không nhịn được cảm giác muốn đánh chính bản thân mình.

Nhất là vào những khi mà Nhiếp đồng còn chưa rút ra khỏi thân mình hắn.

018

Người phụ trách các hạng mục công trình, Chu Sưởng tiên sinh, hồi còn học đại học, phần ký tên trên qq đều là: Cuộc sống nào chỉ có cầu thả, còn có một đại ca cầu bức.

Nhiếp Huyên ở câu lạc bộ gym gặp được kẻ trốn nhà là hắn, hai người trò chuyện vô cùng hợp ý.

Quay về liên kết bạn qq.

Tò mò mà hỏi: anh trai ông thế nào? Lão làm gì?

Chu Sưởng kể tội với y mất ba ngày ba đêm.

Còn chưa kể hết.

Nhiếp đồng sợ ngây người.

Y vốn muốn để người này đến bộ phận quản lý công trình là thử xem.

Hiện giờ lại cảm thấy công việc quảng cáo cũng rất thích hợp với hắn.

Nhịn không được mà hỏi: Anh của ông tên gì vậy hả, để lần sau gặp thì trốn xa một chút.

Chu Sưởng gõ bàn phím: Chu Hi.

Ừ.

Hả???

019

Lúc đó Chu Hi đang cảm thấy không vui.

Ôn Tử Nhiên lấy bánh ngọt hồ li ra khỏi lò nướng, đưa cho Ôn Lộ, Ôn Dao, Ôn Thanh Trục, Ôn Thanh Viễn và vợ mình mỗi người một cái, sau đó bê mớ còn lại đến bàn trà.

Chu Hi nói cảm ơn, đặt trà táo đỏ long nhãn xuống, cầm lấy một cái.

Ôn Tử Nhiên hỏi dò: Thực ra anh cũng không bức bối em trai anh tới vậy đúng không? Nếu không thì vì sao lại không cắt thẻ tín dụng của nó luôn đi.

Chu Hi chậm rãi cắn miếng bánh ngọt, chân mày có chút giãn ra, thờ dãi nói: Nếu cắt, thì làm sao còn nắm được hành tung của nó nữa?

Ôn Tử Nhiên sợ ngây người.

Thế loại cuồng kiểm soát như Chu Hi vậy mà lại không cài hệ thống định vị vô điện thoại em trai hắn?

Ôn Tử Nhiên cũng cắn một miếng bánh, sung sướng nghĩ: Dung Hàm Chi thua rồi, đợi lát nữa phải nhắc hắn lúc đi làm nhớ mang theo gà đi bộ nhà hắn mới được...Ừm, bánh ngọt lần này làm rất thành công nha.

Ôn Tử Nhiên giả vờ trầm trọng gật gật đầu, nói: Anh cũng thật cực khổ quá, em trai anh thật sự rất không hiểu chuyện.

020

Nhiếp Kỳ vỗ tay bốp bốp bốp: Cháu trai tài giỏi quá nha, nhà người ta tổng cộng có ba người, cậu một người cũng không bỏ qua? Cậu nửa đêm tới nhà tôi là vì chuyện này hả?

Nhiếp Huyễn cãi lại: Làm gì có chuyện đó! Cháu mới quen biết với Chu Sưởng thôi! Huống chi lúc trước cũng đâu biết đó chính là em trai của Chu Hi đâu!

Nhiếp Kỳ cười ha ha, tự rót cho mình một ly nước dưa chuột: Lúc trước nhận Chu Dục làm trợ lý, thiếu chút nữa là bị Chu Hi bóp chết, không phải cậu cũng nói như vậy sao?

Nhiếp Huyễn nhìn ly nước dưa leo xanh biếc kia, tự cảm thấy mất khẩu vị, tự pha một tách Long Tỉnh cho mình.

Nói về các loại đồ uống, y quả nhiên là vẫn đồng đạo với Ôn Tử Nhiên hơn.

Nhiếp Huyễn nói: Chú không biết cháu thích style thành thực sao? Chu Dục mới bao tuổi? Cháu cũng không biết Chu Hi vì sao lại kích động tới vậy luôn!

Nhiếp Kỳ cười cười uống một ngụm nước dưa leo: tôi cảm thấy nguyên nhân chính là vì cậu giật giây con nhà người ta gọi cậu là anh rể.

Nhiếp Huyễn im.

Nhiếp Kỳ ngửa cổ uống nước, hầu kết lên xuống, có chút quyến rũ.

Uống xong còn liếm liếm môi, đến gần bên tai y thì thầm: đã trễ vậy rồi, còn chưa đi đi?

Nhiếp Huyễn ngửa eo.

Nhiếp Kỳ liếm liếm lên vành tai y, lưu luyến đến động lòng: Giờ tý rồi, tôi phải ngồi thiền, cậu nhanh cút đi.

021

Tuổi tác cũng là một thứ gì đó rất quyến rũ.

Ôn Tử Nhiên có một làn da trắng nõn, nhìn rất trẻ, tính tình e dè, quan trọng nhất là nhìn có vẻ rất mềm mại.

Ban đầu hay đeo một cặp kính đồi mồi, sau này toàn công ty đều cảm thấy không đẹp, nên hần liền đổi thành cặp kính vuông đen.

Lúc mặc jean với chemise, thoát nhìn cứ hệt như là sinh viên.

Hần từ nhỏ đã chịu khổ chịu cực quen, quần áo đều mua ở chợ bán sỉ, về sau đi du học thậm chí ngay cả lúc đi làm rồi thì cách ăn mặc cũng có chút không theo kịp đẳng cấp.

Sau khi lên làm quản lý tài chính, ngay cả tổng giám đốc Chu Hi và phó tổng Dung Hàm Chi cũng cảm thấy gu ăn mặc của hần có chút ảnh hưởng tới hình tượng công ty.

Sau khi trải qua một phen trao đổi thẳng thắn và tranh chấp kịch liệt, vấn đề lựa chọn và phối hợp trang phục cho Ôn Tử Nhiên liền do Dung Hàm Chi phụ trách.

Cô hỏi Ôn thái thái đâu hả?

Cùng lập nhóm với Dung thái thái đến Hong Kong liêu mạng rồi.

Việc này vẫn cứ tiếp diễn như vậy.

Hôm nay Dung phó tổng dẫn Ôn CFO đến một nơi mà hần chưa từng đến để thay đổi phong cách.

Ôn Tử Nhiên về nhà thay áo phục bằng jean với chemise, chuẩn bị đi shopping.

Bị Dung Hàm Chi kéo lên chiếc siêu xe ferrari đỏ rực của hần.

Đến cửa hàng, nhân viên cửa hàng rất quen mặt Dung Hàm Chi, nhiệt tình sắp lại quầy mạnh tiêu thụ đồng hàng hóa cao cấp mới về.

Dung Hàm Chi lòi Ôn Tử Nhiên đang đứng nấp sau lưng ra, nói: mua cho người này.

Nhân viên cửa hàng cười đến vô cùng ái muội: Dung tổng đổi khẩu vị rồi sao? Trước đây không phải ngài từng nói không thích bao sinh viên sao?

Dung Hàm Chi:....

Ôn Tử Nhiên:....?!

Ôn Tử Nhiên: Nói ra chắc mấy cô cậu không tin.

Ôn Tử Nhiên: tuổi của tôi lớn hơn.

Ôn Tử Nhiên: lương cũng cao hơn.

022

Thoạt nhìn thì Dung Hàm Chi cũng không lớn tuổi.

Khỏe mạnh tráng kiện, tràn ngập sức sống.

Ăn vận thời trang, vô cùng sống động.

Dung Hàm Chi: tôi có trái tim của tuổi trẻ.

Chu Hi: Cậu biết “ngây thơ” viết làm sao không?

Dung Hàm Chi: tôi còn có sức trẻ cùng với cơ bụng tám múi và nhân ngư tuyến, anh có không?

Chu Hi: tôi đâu có bán thân.

Dung Hàm Chi: lần sau nếu boss còn muốn anh chụp bìa tạp chí thì anh đừng có mà tới tìm tôi.

Chu Hi:.....

Dung Hàm Chi:..... ha ha.

Chu Hi:.... tôi sai.

Dung Hàm Chi: ha ha, van xin tôi đi.

Chu Hi: cậu đừng có quá đáng.

Nhiếp đồng hưng hăng đập bàn: Chu tổng, Dung phó tổng, các anh chú ý hình tượng một chút có được không?

Nhiếp đồng chỉ tiếc rên sắt không thành thép: Cộng lại cũng hơn sáu mươi rồi, lúc ngồi họp mà còn truyền giấy, giống cái gì!

Nhiếp đồng tiếp tục mỉa mai: hai người các anh có biết “ngây thơ” viết thế nào không hả?!

023

Nhiếp Kỳ có thuật dưỡng nhan, xinh đẹp như hoa.

Có lần cùng đến quán bar với Nhiếp Huyền, ai cũng đều cho rằng hai người họ là anh em.

Nhiếp Huyền là anh, Nhiếp Kỳ là em.

Nhiếp Huyền từng hỏi đến phương pháp bí mật để chăm sóc sắc đẹp của hắn.

Nhiếp Kỳ đang tập thổ nạp pháp, không thèm đếm xỉa tới y.

Tập thổ nạp xong lại ngồi thiền một giờ.

Sau đó mới mở thực đơn ra nhìn, lòi ra một trái khổ qua, nói: thực ra rất đơn giản, chủ yếu là phải để ý tới việc ăn uống.

Nhiếp Huyền có chút dự cảm chẳng lành.

Nhiếp Kỳ xắt khổ qua, thả vào nửa trái tuyết lê với một nhánh rau cần xay chung.

Nhét nửa trái tuyết lê còn lại vào tay Nhiếp Huyễn, nói: trong tủ lạnh vẫn còn khổ qua với cần đó.

Nhiếp Huyễn cắn một miếng tuyết lê, bi thương bi phần nghĩ: già thì già chớ.

024

Chu Hi tuổi trẻ đã thành thực.

Về thăm mỹ hay là tình thú lại vô cùng cổ hủ nghiêm túc.

Nói ngắn gọn, vô cùng lạc hậu.

Tuy rằng da trắng đẹp trai, thế nhưng chẳng có ai khen hấn trẻ.

Hôm nay ngoại lệ.

Mấy loại tiệc rượu xã giao này, bình thường đều do Dung Hàm Chi đại diện phụ trách.

Nếu để cho Chu Hi bung trà long nhãn táo đỏ đi cụng với latte của người ta, cũng thật sự là chả ra làm sao cả.

Nhưng đơn đặt hàng lần này lại vô cùng lớn, tổng tài về tiêu thụ bên đối tác lại mới được bổ nhiệm, cho nên Chu Hi cũng đến.

Dung Hàm Chi uống rượu với đối tác, Chu Hi cho hồng trà gừng đường vào trong chai rượu vang bắt trợ lý cầm theo, cho hợp với tình hình.

Tửu lượng của tổng tài phía đối tác không tệ, còn muốn uống, nhưng dù sao cũng không bằng được với tửu lượng của Dung Hàm Chi.

Lúc đã say lúy túy, hợp đồng cũng đã định, bắt đầu tăng bốc đối phương.

Tuy rằng Chu Hi không thể uống rượu, nhưng lại vô cùng biết cách nói mấy lời màu mè, Dung Hàm Chi thẹn không bằng.

Nịnh hót lẫn nhau, tổng tài ngồi đối diện mắt say lơ đãng mông lung cũng bắt đầu khen Chu Hi: Chu tổng thật sự bảo dưỡng tốt nha, đã hơn bốn mươi rồi, mà nhìn trẻ cứ như còn chưa tới ba mươi nữa! Mau mau chỉ cách cho mọi người đi nha!

Tình huống vô cùng xấu hổ.

Chu tổng vừa các mốc ba mươi hai tuổi không để ý mà cười cười.

Một cước đạp thẳng lên bàn chân Dung phó tổng đang cười như điên đến không cách nào dừng lại được.

025

Nhiếp đồng đương nhiên nhìn rất trẻ.

Dù sao y cũng là người trẻ tuổi nhất mà.

Cho dù là những lúc cùng dẫn theo mười đứa con riêng đi tản bộ trong công viên.

Các bác trai bác gái cũng sẽ chỉ hỏi: Mấy đứa là học ở lớp tối nào vậy? Lớp mấy đứa nhỏ tuổi như vậy mà cũng nhận hả? Học phí một tháng bao nhiêu vậy?

Cũng có bác gái sẽ hỏi: Cậu này có đối tượng nào chưa? Có muốn tìm đối tượng không hả?

Nhiếp đồng cười có vẻ rất ngại ngùng: Chưa có ạ. Làm gì có cô gái nào thích vừa bước vào nhà đã làm mẹ của mười đứa nhóc đầu ạ.

Toàn bộ công viên đều câm nín.

026

Công ty có mấy chi nhánh ở Châu Phi.

Nhóm quản lý cấp cao đều không thích tới mấy chỗ này.

Ấn tượng đầu tiên chính là quá lạc hậu, còn bẩn, trình độ y khoa cũng thấp, khí hậu cũng chán.

Do tài nguyên nước quý hiếm, các bạn da đen cũng không thích tắm rửa.

Khiết phích giai đoạn cuối như Chu tổng, sau khi đến Sultan một lần thì thà rằng lên giường với Nhiếp đồng cũng không chịu bước chân tới Phi Châu đại lục nữa.

Hiện giờ là Nam phi.

Dung phó tổng điên lên liền đi rồi, vui vẻ phần chấn hăm hờ tiến đến cái nôi của nhân loại.

Sau mấy tuần công tác xong xuôi, Dung phó tổng post đầy hình ảnh những loài động vật hoang dã lên group bạn bè.

Có tấm chụp hân đang ngồi trong xe đi qua vườn quốc gia, một con sư tử đang liếm lên cửa sổ xe.

Dung Hàm Chi: đáng yêu quá! Muốn sờ sờ ghê!

Mọi người lần lượt like like like.

Chu Hi bình luận: cậu giỏi thì mở cửa sổ đi.

027

Chu Hi không quá yêu thích các thể loại vận động ngoài trời.

Giám đốc quản lý công trình Chu Sưởng tiên sinh ngẫm để lộ, anh hai nhà hân từ nhỏ đã nổi tiếng là dốt vận động.

Nhiếp Kỳ vừa dùng tăm chấm cà phê vẽ hình bát quái lên bàn, vừa nghi hoặc: có bao giờ nhìn thấy anh của cậu đi đứng chân trái đá chân phải đâu?

Nét mặt Chu Sưởng vi diệu lắc lắc đầu: không phải là loại không biết vận động như vậy đâu.

Nhiếp Huyền tò mò hỏi ủa vậy chứ là loại nào?

Biểu tình của Chu Sưởng u ám như thể rơi lọt vào một hồi ức không đành lòng nhớ lại: Ông là loại tuy rằng không chạy nổi 800m tiếp sức nhưng mà lại cảm thấy đồng đội không đáng tin cho nên một mình chạy luôn phần của bảy người còn lại.

Dừng một chút, Chu Sưởng sâu sắc cảm khái nói: Cho nên thể loại dốt vận động như ông vì sao lại muốn tham gia hoạt động đoàn thể chứ?!

028

Ôn Tử Nhiên đang bỏ đường vào trong tách cà phê.

Nghe vậy thì lắc lắc đầu: thật sự thì Chu tổng cũng không giống như là người không có tinh thần đoàn đội như vậy đâu.

Chu Sưởng mặt không đổi sắc nói: Bởi vì lần đó ông chạy đến ngất luôn.

Nhiếp Huyền không nhịn được cười.

Nhiếp Kỳ vẫn đang vẽ bát quái, bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi Chu Sưởng: Anh hai nhà cậu chắc cũng không thích động vật?

Chu Sưởng thở dài một hơi: Có lông thì ông miễn cảm, không có lông thì ông chê xấu, còn gì để nói nữa chứ?

029

Cốc cốc cốc, ba tiếng gõ cửa vang lên.

Tay nắm cửa phòng họp khẽ xoay, Chu Hi đẩy cửa bước vào, có chút nghi hoặc hỏi: thư kí nói ba vị đang họp ở đây, nhưng trên lịch trình của tôi lại không có...

Ôn Tử Nhiên lỡ tay đổ hết nửa lọ đường vào tách cà phê, chững chạc đằng hoàng đằng hắng mấy tiếng, chuẩn bị bịa ra một đề tài nào đó hợp lý một chút mà thảo luận.

Như là họp xét duyệt dự toán thi công công trình của quý sau chẳng hạn.

Nhiếp Huyền lại vầy vầy tay nói: Bá Dương tới rồi hả, lại đây đi.

Vừa kịp, cùng nhau uống trà chiều.

030

Chu Hi giận dữ nói: Chủ tịch ngang nhiên rủ quản lý công ty uống trà chiều giữa giờ làm, nhất định là điềm báo tầng quản lý hủ bại không làm tròn trách nhiệm!

Dưới ánh nhìn hậm hực của Chu Sưởng, Chu Hi ưu nhã ăn xong miếng bánh mousse dâu cuối cùng mà Ôn Tử Nhiên đưa cho hắn, dùng khăn giấy lau miệng, tức giận bỏ đi!

Lúc tới cửa còn quay lại nhắc nhở mấy vị bên trong: tôi hy vọng không có lần sau! Cũng hy vọng chủ tịch tiên sinh ngài có thể làm tấm gương tốt!

Nói xong đóng sầm cửa đi rồi.

Chu Sưởng nhìn cái đĩa không từng đựng lát bánh mousse: ổng vậy mà lại dễ bị thu mua như vậy sao.

Ôn Tử Nhiên không trả lời, mắt nhìn cánh cửa đóng chặt một lúc, rồi lại nhìn đồng hồ.

Nhiếp Kỳ thấy hắn xem giờ, cũng bưng tỉnh đại ngộ: A, bốn giờ rồi, tới giờ đón con!

Nhiếp Huyền gặm thìa một cách vô tội: loại người mà ngày nào cũng tan tầm sớm để đi đón con như vậy, thì làm gì có tư cách chỉ trích chúng ta uống trà chiều hả?

198. Chương 198: Pn 8: Nguyên Đán

PN 8: Nguyên đán

Nhiếp Tuấn chăm chú nhìn học sinh mới tới xếp lớp.

Một đôi mắt phượng, kiểu tóc cắt cúp chỉnh tề, mặc một bộ tây trang, nhìn vừa nhã nhặn vừa bại hoại.

Nhiếp Tuấn chặc một tiếng, hậm hực nói với Dung Mẫn: “Sao nó không dứt khoát gọn gàng đeo luôn cặp kính gọng vàng luôn đi?”

Dung Mẫn đầy lòng toàn là sầu với lo nhìn Nhiếp Sáu Ngọc đang ngấm Chu Khác, vò cái đầu đinh anh tuấn tiêu sái của mình, hỏi Nhiếp Tuấn: “Cậu khẳng định chị của cậu thích kiểu nam sinh sáng lạn ưa vận động? Sao mình cảm thấy cổ càng thích thể loại nhã nhặn hơn vậy...”

Nhiếp Tuấn đang muốn trả lời, bị một viên phấn nện trúng đầu, đành phải ngậm miệng.

Hào quang sáng chói, tên mới tới này thật sự là không thích nổi mà.

Nhưng đến lúc tan học thì cậu cũng đổi ý rồi.

Nữ thần học đường Chu Tình hiềm khi xuống lầu, nói chuyện với học sinh mới kia.

Hai người đứng trước bồn hoa, nói chuyện một lúc lâu.

Nhiếp Tuấn trốn sau tường lén nhìn qua.

Dung Mẫn đứng sau lưng đang bị anh ba nhà hắn là Dung Xá ấn bả vai ân cần sai bảo: “Nhóc Chu Khác kia cuối cùng là thằng nào, có quan hệ thế nào với Tình Tình hả, mày nhanh chạy ra nghe rõ cho ông coi!”

Dung Mẫn sắp hít thở không thông, giãy dụa nói: “Bọn họ có thể là...là bà con?”

Nhiếp Tuấn nghĩ nghĩ, cảm thấy hai người kia có cặp mắt, có khí chất và phong cách ăn mặc cũng giống nhau, nhất thời thầm chấp nhận.

Địch ý nhất thời biến thành vô vàn tán thưởng đối với anh rể tương lai.

Nếu Dung Xá mà biết cậu đang nghĩ gì, nhất định không chỉ bắt nạt mỗi Dung Mẫn.

Tan học, Chu Khác sắp xếp cặp sách xong đứng chờ ở cửa lớp, Nhiếp Tuấn nhân cơ hội bước tới gần bắt chuyện: “Cậu chờ người nhà tới đón hả?”

Chu Khác nghiêng đầu nhìn lại, sau đó vươn tay ra: “Xin chào, mình tên là Chu Khác.”

Nhiếp Tuấn không quá quen thuộc với cái loại hình giao tiếp quá già cỗi này, nhưng lại cảm thấy vô cùng kì lạ tò mò cũng nóng lòng muốn thử, đưa tay ra bắt tay, nói: “Rất vui được làm quen với cậu, mình là Nhiếp Tuấn.”

Chu Khác cười cười: “Thì ra cậu chính là thái tử nha.”

Tập đoàn giáo dục Đại Yển là tập đoàn con của tập đoàn Đại Yển, chủ tịch Nhiếp Huyền cũng chính là chủ tịch hội đồng giáo dục, Nhiếp Tuấn đương nhiên chính là tiểu thái tử chứ còn gì.

Nhiếp Tuấn có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Thầy giáo nói, hiện giờ là chủ nghĩa dân chủ, gọi mình là Nhiếp Tuấn đi.”

Chu Khác gật gật đầu: “Rất vui được làm quen với cậu.”

Nói xong liền nhìn Dung Mẫn đang đứng bên cạnh Nhiếp Tuấn, cũng vươn tay ra: “Nếu vậy thì bạn này chính là tam công tử nhà Dung phó tổng rồi, Dung Mẫn có phải không?”

Dung Mẫn vừa bắt tay với Chu Khác vừa nói: “Tui chính là Dung Mẫn, hân hạnh. Có phải trong nhà trò đặc biệt thích xem kịch cổ trang lắm hả? Trò nói chuyện có vẻ nho nhã...”

Chu Khác vẫn cứ mỉm cười nhẹ nhàng, lúc đang tính nói thêm gì đó thì Chu Tình bước tới, gật đầu với mọi người, sau đó vươn tay với Chu Khác nói: “Đi thôi.”

Chu Khác nắm lấy tay Chu Tình, nói: “Chị, em giúp chị đeo cặp nha?”

Nhiếp Tuấn liếc nhìn Dung Mẫn, mỗi người một cánh tay gian nan giữ lấy Dung Xá ở phía sau ngăn cản hấn vọt ra đánh người.

Lớp phó lao động Ôn Thanh Trục lau bảng xong rửa tay quay lại thì thấy cảnh tượng như vậy, lưng đeo balo con thỏ ăn cà rốt, sợ hãi than thở một tiếng.

Nam sinh năm thứ năm, Ôn Thanh Viễn xuống lầu, đi tới sau lưng nhìn xem Ôn Thanh Trục đang nhìn cái gì, Ôn Thanh Trục nín lấy con thỏ trên túi xách của anh trai, nói: “Thật là một vở kịch đô thị tình duyên quá mức sống động.”

Ôn Thanh Viễn nhìn đồng hồ, khẳng định ba ba nhà mình phải mất một lúc nữa mới tới, liền lôi kính mắt trong túi xách ra, cùng đứng xem kịch với em trai nhà mình.

Lúc này Chu Hi đã xuất hiện trong tầm mắt bọn nhỏ, áo khoác dạ ép lông cừu được cắt may vừa vặn với thân hình tạo nên cảm giác đồng bộ với áo khoác trên người Chu Tình, mà bộ tây trang trên người lại rõ ràng chính là giống với Chu Khác.

Chu Tình ôm hấn, ngọt ngào gọi: “Cha~”

Chu Khác đứng bên cạnh, có chút câu nệ mà gọi một tiếng: “Ba.”

Chu Hi hôn Chu Tình một cái, lại vỗ vỗ bả vai Chu Khác, mỗi tay dắt một đứa, đi.

Để lại một đám tượng đá nhỏ nhỏ.

Nhiếp Sáu Ngọc là đứa đầu tiên phục hồi tinh thần, chắc một tiếng hỏi Dung Mẫn: “Bác Chu không phải chỉ có một con gái là Chu Tình thôi hở? Ở đâu ra đứa con trai lớn vậy chứ, chẳng lẽ là con riêng mới nhận về?”

Thực ra Nhiếp Tuấn cũng đang nghĩ như vậy.

Mấy đứa nhóc họ Nhiếp cực kì nhạy cảm với loại chuyện như là con riêng bên ngoài này, chung quy cả nhà có mười anh chị em, chẳng đứa nào là trong giá thú hết.

Dung Xá nhẹ nhàng thở ra, Dung Mẫn cũng nhẹ nhàng thở ra, buông cánh tay anh ba nhà mình, lau mồ hôi.

Xa xa phía sau, Ôn Thanh Trực nín lấy con thỏ bên trên ba lô anh trai mình nói: “Nghe nói Tình nữ thần không có anh em trai mà, dựa theo logic phát triển của phim truyền hình dài tập, em thấy Chu Khác kia không chừng chính là con rể mà Chu thúc thúc bắt về nuôi đó.”

Ôn Thanh Viễn gật gật đầu, cũng nhéo nhéo củ cả rớt trên túi xách của em trai, nói: “Rất có lý, em xem cậu ta câu nệ như vậy...”

Dung Xá nghe thấy hai anh em họ Ôn nói chuyện, gân xanh trên trán sắp nhảy ra luôn rồi.

Dung Mẫn vội vàng kéo lấy tay anh ba, nhưng không còn kịp nữa, trong cái khó ló cái khôn, xoay chân ra ngáng trước mặt hẳn.

Lúc Dung Hàm Chi tới nơi, liền nhìn thấy con trai nhỏ ngáng chân con trai lớn ngã sấp mặt, lập tức đen mặt bước qua.

Ôn Tử Nhiên đang đi chung với hắn lập tức giữ chặt hắn lại, khuyên nhủ: “Con nít nghịch ngợm, cậu đừng tức giận.”

Ôn Tử Nhiên nhìn về phía trước nói với đám nhóc: “Tiểu Tuấn và Sáu Ngọc đang chờ bảo mẫu tới đón sao?”

Nhiếp Tuấn và Nhiếp Sáu Ngọc mỗi người giữ chặt một bên quai cặp của Dung Mẫn, chớp chớp mắt nhìn Dung Hàm Chi, trăm miệng một lời: “Tụi con muốn tới nhà Tiểu Mẫn làm bài tập chung, được không ạ?”

Ôn Thanh Trực dựng thẳng ngón tay che, Ôn Thanh Viễn cúi đầu lại gần, Ôn Thanh Trực nhỏ giọng nói thầm với ca ca: “Hai người đó thật sự là chị em khác mẹ sao? Nhìn không ra luôn.”

Dung Hàm Chi nghĩ nghĩ, quay đầu lại hỏi Ôn Tử Nhiên: “Thêm hai đứa có sao không?”

Ôn Tử Nhiên đẩy đẩy kính mắt, nói: “Thì mua thêm ít đồ ăn thôi, có sao đâu, cậu nhấn tin thông báo cho Nhiếp đồng một tiếng đi.”

Dung Mẫn nhìn trái nhìn phải, nói: “Mẹ mình với dì Liễu nhà bác Ôn và dì Vương nhà chú Nhiếp Kỳ cùng đi Las Vegas rồi, hai nhà mình hiện giờ thành 1 team.”

Nhiếp Tuấn gật gật đầu, lại hỏi: “Vậy sao không ra ngoài ăn?”

Ông cụ non Dung Mẫn lắc lắc đầu: “Bởi vì mấy chỗ đông thì hay tranh giành, có thêm sự lựa chọn thì sẽ có thêm khác biệt. Những lúc chỉ có ba của bạn với bạn với hai anh trai nhà bạn ăn cơm thì đều bởi vì thân sĩ phong độ thôi, những lúc phải khuất phục sự đam mê đối với ẩm thực của chị bạn, lúc đó bạn sẽ biết đến nhà bác Ôn ăn cơm chính là quá sức tốt đẹp...Nếu mà làm việc nhanh thì ngày hôm sau còn được chọn món đó.”

Dung Xá bò lên khỏi mặt đất, xoa xoa đầu gối, nói: “Đó là lời của anh hai, mày đạo văn.”

Lúc lên xe thì phải chia ra, Dung Xá và Dung Mẫn ngồi Ferrari của ba ba bọn họ, Ôn Thanh Trực và Ôn Thanh Viễn ngồi Suv của ba ba nhà mình, còn lại Nhiếp Tuấn và Nhiếp Sáu Ngọc tương đối khó chia một chút, Ôn Tử Nhiên suy nghĩ một chút rồi để Ôn Thanh Viễn đi xe của Dung Hàm Chi, nhét bốn bạn năm 1 vào chiếc Suv của mình.

Dù sao thì trời đang lạnh, phải làm tốt công tác chống lạnh giữ ấm.

Sau khi đến nhà Ôn Tử Nhiên, Dung Hàm Chi phụ trách nhìn đám nhóc làm bài tập, Ôn Tử Nhiên thay đồ ra ngoài mua đồ ăn, Nhiếp Sáu Ngọc và Ôn Thanh Trực đã làm bài xong ở trên trường, Ôn Thanh Trực bưng điểm tâm và đồ ăn vặt ra cho mọi người, Dung Hàm Chi theo lệ thường khen trước sau đó mới hỏi Dung Mẫn vì sao chưa làm bài xong.

Dung Mẫn ai oán: “Lúc anh ba tan học cứ đến làm phiền con... và Tiểu Tuấn! Cho nên hai tụi con mới chưa làm bài xong.”

Dung Xá vội cúi đầu làm bài tập, nhưng ba ba nhà hắn vẫn dùng một trái kiwi cách mười mét quãng trúng trán hắn: “Thằng nhóc này lại làm cái gì vậy hả!”

Nhiếp Sáu Ngọc nhân cơ hội hỏi: “Bác Dung, lớp tụi con mới có học sinh mới, tên là Chu Khác. Hôm nay bác Chu tới đón Chu Tình, bạn đó cư nhiên gọi bác Chu là ba ba đó nha, Ôn Thanh Trực nói bạn đó là bác Chu tìm về ở rể, có đúng không ạ?”

Dung Hàm Chi kinh ngạc nhìn Ôn Thanh Trực: “Mấy cái suy nghĩ này của con ba con có biết không hả? Bác đã nói với ba con là đi xem mấy cái phim trong nước thì đừng có dẫn con nít theo rồi...”

Sau đó Dung phó tổng ngạc nhiên phát hiện một phòng đầy con nít đều nhìn hắn bằng cặp mắt sáng rỡ.

Dung phó tổng mỉm cười, nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Nếu trước khi Ôn CFO quay về mà mọi người đều làm xong hết bài tập, thì bác sẽ 888 với mấy đứa về lai lịch của Chu Khác.”

Nhiếp Sáu Ngọc siết vở bài tập, lần đầu tiên trong đời vô cùng muốn quăng vở bài tập của mình cho bạn trai tương lai với em trai chếp.

Bỗng nhiên có ai đó vỗ vỗ lên vai, quay đầu liền nhìn thấy Ôn Thanh Trực nói: “Mau, mau giúp anh học thuộc bài.”

Học sinh năm tư Dung Xá nhìn đám năm nhất bên kia, rồi lại nhìn nam sinh năm thứ năm Ôn Thanh Trực bên cạnh, cảm thấy chán đời đến khó tả.

Lúc Ôn Tử Nhiên đi chợ về, nhìn thấy cả đám nhóc con đều vây quanh Dung Hàm Chi nghe kể chuyện, bầu bầu sao đám học sinh cấp hai lại tan học muộn như vậy, thần nhiên vào bếp làm đồ ăn.

Ôn CFO có một loại hệ thống logic nuôi con kỳ lạ, trong đó có một điều là phải để con cái ăn nhiều thức ăn do chính ta cha mẹ làm thì mới không bị thiếu tình cảm.

Hắn hoàn toàn không để ý Dung Hàm Chi đang kể cho đám nhóc nghe thứ gì kỳ quái.

“Thằng nhóc Chu Khác đó thật ra chính là cháu trai của Chu tổng, cha ruột của bạn đó là giám đốc dự án Chu Sưởng, mấy đứa có biết không? Là em ruột của Chu Hi.” Lúc Dung Hàm Chi nhắc tới Chu Sưởng thì sắc mặt tốt hơn nhiều, nhịn không được nói thêm một câu: “Nếu không biết thì mai mốt dẫn mấy đứa đi gặp, chú đó tốt hơn anh hẳn nhiều, cần bản nhìn không ra là anh em ruột.”

Nhiếp Tuấn gật gật đầu tỏ ra chính mình đã nghe qua về người này rồi, Nhiếp Sáu Ngọc là con gái, ở nhà lại càng được yêu chiều, xen vào nói: “Lúc ba con nhắc tới chú ấy với bác Chu thì khẩu khí cũng y hệt như bác Dung luôn vậy đó.”

Ôn Thanh Trực mút cây kẹo que hình con thỏ, hỏi: “Vậy vì sao Chu Khác lại gọi bác của nó là ba ba ạ?”

Dung Hàm Chi đảo mắt chán nản: “Chất độc phong kiến a, nhà bọn họ bây giờ vẫn còn ở thời Đại Thanh mà, không cùng một thế kỷ với chúng ta – mấy đứa từng nghe nói tới chuyện làm con thừa tự chưa?”

...

Nhiếp Kỳ đang ăn bánh bỗng nhiên cúi gầm mặt xuống, Nhiếp Khâm có chút tò mò nhìn hắn, Nhiếp Cẩm dựa theo ánh mắt papa nhà mình mà nhìn qua: “Hả, pa, bên kia là Chu tổng ở công ty ba kia? A Khâm nhìn coi, chị gái kia có phải là người yêu trong một cửa 80% nam sinh trường mình hok, Chu Tình đó?”

Nhiếp Khâm cũng vội nhìn qua, gật gật đầu: “Đúng rồi. Nhưng mà thằng nhóc bên cạnh Chu Tình là ai thế... Woah...bác Chu mua kem cho bọn họ kia, nhìn ngon quá, papa, con cũng muốn.”

Nhiếp Kỳ cẩn thận trốn sau lưng hai đứa nhóc nhà mình: “Muốn ăn thì mau che cho papa coi... Nè đừng có che kín quá, cản trở papa coi kịch!”

Nhiếp Cẩm tựa như hiểu ra chuyện gì, vội vàng chỉ vào một người đàn ông khác đang dắt tay con trai đi tới: “Pa, nhìn kia, có thêm một bác Chu nữa kia!”

Nhiếp Khâm trợn mắt: “Chị à, mắt chị sáng rõ kìa.”

Chu Sưởng lôi con trai cả Chu Thận đi vào, hầm hừ nhìn ly kem trong tay Chu Khác, Chu Khác đang mút một muỗng đưa tới miệng, lại sợ hãi bỏ xuống.

Chu Hi nhìn em trai nhà mình, nói: “Ngồi đi, đứng làm gì.”

Sau đó rút trong túi áo ra một cái thẻ hội viên có thể thanh toán mọi thứ đưa cho Chu Thận: “Tiểu Thận, đi đi, muốn ăn cái gì thì mua cái đó.”

Dừng một chút, lại nói: “Mua kem cho ba con luôn đi, ba con thích vị dâu tây.”

Chu Thận nhìn vẻ mặt đỏ vì giận của ba mình, vui vẻ nhận thẻ thành viên.

Chu Tình quay đầu nhìn ly kem dâu trong tay Chu Khác, lắc lắc đầu nghĩ, đúng là sức mạnh vĩ đại của di truyền học.

Chu Sưởng nổi giận đùng đùng ngồi xuống, hậm hực nói: “Hiện giờ tháng mấy rồi mà anh còn đưa con nít đi ăn kem? Anh có nguyên tắc chút đi không được sao? Không cưng chiều con nít thì chết à!”

Chu Hi nhìn hấn một cái, nói: “Vây lát nữa kem dâu tới rồi chú đừng có ăn.”

Chu Sưởng quay mặt đi: “Không ăn thì không ăn!”

Chu Hi xoa xoa đầu Chu Khác: “Không ăn thì con ăn thêm một ly.”

Chu Khác khoái trá gật đầu.

Chu Sưởng tức giận quát lên: “Chu Hi, anh mà còn như vậy nữa, tôi viết đơn gởi tòa án giành quyền giám hộ con trai tôi với anh đó, anh tin hay không hả!”

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-my-quan-lam-thien-ha>